DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

KAREN ROSE

İyi polis.
Kötü polis.
Hangisi kazanacak?

GECE YARISINA ÇEYREK KALA

"Bu nefes kesen gerilimde bolca aksiyon ve ürperti var."
-New York Times çoksatan yazarı Tess Gerritsen

Deniz Piyadeleri birliğindeki görevini Irak'ta tamamlayan Molly Sutton, karşısına çıkan her kötü adamı alt edebileceğinden emindir. Bu nedenle New Orleans Polis Teşkilatı'ndan ayrılır ve adalet bulamayan insanlara özel dedektiflik hizmeti sunan eski komutanı Burke Broussard'ın ekibine katılmayı seçer.

Gabe Hebert, New Orleans Polis Teşkilatı'nda çalışmanın babasının omuzlarına yüklediği ağır yükü görmüş ve bunun yerine Fransız Mahallesi'nde en iyi genç şeflerden biri olarak kendine bir isim yapmaya karar vermiştir. Ancak babasının ölümünün, eski komiseri tarafından kasıtlı olarak yanlış yönlendirilen bir soruşturma sonucunda intihar olarak kabul edilmesiyle Gabe, babasının örtbas edilmek istenen bir gerçeği ortaya çıkardığını fark eder.

Gabe, babasının en yakın arkadaşı Burke'ten yardım ister. Burke ise ekibinin en iyi üyesi olan Molly'yi bu davaya atar. Genç kadın, hem yaptığı çikolatalı kekiyle hem de çekiciliğiyle dikkatini çeken bu adamla çalışmak zorunda kalacağına inanmakta zorlanır. Gabe'in babasının bıraktığı ipuçlarını takip ederken onları suç, yolsuzluk ve cinayet ağının en tepesine kadar götürecek bir yolculuk başlamıştır.

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
Ayışığı Kitaplığı

NEMESİS KİTAP / Polisiye
Yayın Numarası: 803

Gece Yarısına Çeyrek Kala Karen Rose

Kitabın Özgün Adı: Quarter to Midnight *(A New Orleans Novel Book 1)*
Çeviren: Nilgün Birgül

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Melike Saygın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © Karen Rose Books, Inc, 2022

Bu kitabın yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-73-4
Baskı: Eylül 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

KAREN
ROSE

GECE YARISINA ÇEYREK KALA

Çeviren: Nilgün Birgül

NEMESİS
KİTAP

Karen Rose

Aralarında Sacramento, Baltimore ve Cincinnati serilerinin de bulunduğu yirmi altı romanın ödüllü, #1 uluslararası çoksatan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş, *New York Times, Sunday Times* ve Almanya'nın *der Spiegel* gibi çoksatanlar listelerinde yer almıştır.

Nilgün Birgül

Ankara doğumlu Nilgün Birgül, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nden mezun oldu. Yıllardır çeşitli yayınevleri için kitap çevirileri yapıyor ve sonunda köpeklerin öldüğü filmleri izleyemiyor.

Sevgili Sarah için. Seninle çok gurur duyuyorum.

Ve her zamanki gibi Martin'e.

Kırk yıldır en iyi arkadaşımsın.

GİRİŞ

Lafourche Parish, Louisiana
12 HAZİRAN PAZAR, 22.15

"Yo, olamaz! Hayır, hayır, hayır!" Rocky Hebert, doktorun mutfak kapısına yaklaşırken ölümün keskin kokusu sertçe yüzüne çarptı. Çürüyen bir bedenin yaydığı bu kokuya yabancı değildi, kariyeri boyunca birçok kez karşılaşmıştı. Ancak bu farklıydı.

Bu... daha önemli değildi, zira tüm ölümler önemliydi. *Eh, hepsi değil,* diye kendi kendine itiraf etti. Ölenlerin birçoğu kaderlerini hak ediyordu. Fakat doktor onlardan biri değildi.

Doktora canlı ve sağlıklı olarak ihtiyacı vardı.

Ve ona bir şeyler anlatabilecek halde. Önemli şeyler.

Belki de ölen adam doktor değildir, diye düşündü ama bunun saçma bir beklenti olduğunu biliyordu. Doktor yalnız yaşıyordu ve kimse iyi bir nedeni olmadan bu kadar sapa bir yere gelmezdi.

Belki de doğal sebeplerden ölmüştü. Belki de arkasında kötü bir şey yoktu. Belki ikisi de şanssızdı; hem kendisi hem de doktor.

Rocky giderek artan bir dehşet duygusuyla kapı koluna baktı. Kilit çizilmişti, sanki biri zorla girmiş gibiydi. Cebinden tek

kullanımlık bir eldiven çıkardı ve kapı kolunu çevirdi, kapının kolayca açılması onu şaşırtmadı.

Bu bir tuzak. Arkanı dön ve git. Yapamadı. Çok yaklaşmıştı. Bilmesi gerekiyordu, bu doktor muydu yoksa...

Tuttuğu nefesi bıraktı, pis koku tüm gücüyle üstüne çökünce refleks olarak bir nefes daha çekti. *Hay ebesini...* Gözleri yanıyor, midesi isyan ediyordu. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

Doktordu, tamam. Ya da doktordan geriye kalan. Adamın boğazı kesilmişti ve...

Güçlükle yutkundu ve bir adım geri çekilerek dehşet verici manzaradan uzaklaştı.

Doktorun boğazı kesilmiş, bağırsakları deşilmişti. Her yer kan, bağırsak ve...

Rocky arkasını dönerek doktorun gül fidanlarına kustu. *Kahretsin.* Çok geç kalmıştı.

Adamın açık yaralarını saran sineklere bakılırsa, en az bir gün geç kalmıştı.

Gül fidanının tepesinde öylece durdu, olduğu yerde donup kalmış, vücudu titremeye devam ederken ellerini dizlerine dayamıştı. *Polisi aramalıyım. Ama buradan değil. Ve kesinlikle kendi telefonumdan olmaz.*

Neyse ki bir kullan-at telefonu vardı; son iki haftadır doktorla iletişim kurmak için kullandığı ve adamı kendisiyle görüşmesi için cesaretlendirip yalvardığı telefon.

Eve giderken yolda durup telefon etmeye karar verdi. Adam kendi mutfak zemininde çürümeye terk edilmekten daha iyisini hak ediyordu.

Tekrar tükürdü, canı sert bir içki istedi. Keşke içkiyi bırakmamış olsaydı.

Keşke pek çok şeyi farklı yapsaydı.

Boğuk bir iniltiyle doğruldu ve zavallı doktorla aynı sona uğramayacağından emin olmak için etrafına bakındı. Ortalıkta kimse yoktu, duyulan tek ses doktorun evinin arkasındaki küçük çamurlu kanaldan gelen kurbağa vıraklamalarıydı.

O suda sadece kurbağalar yoktu. Bataklığın bu kadar yakınında timsahların olma ihtimali yüksekti.

Rocky adamın katilinin onu neden sürükleyerek suyun kenarına getirmediğini ve suya atmadığını merak etti. Sonra tekrar donakaldı çünkü nedenini biliyordu.

Onu bulmam gerekiyordu. Geleceğimi biliyorlardı.

Ne var ki "onlar"ın kim olduğunu bilmiyordu. On beş yıldan fazladır "onlar"ı arıyordu.

Çok yaklaşmıştım.

Acaba yaklaşmış mıydım?

Bu noktada, "onlar" muhtemelen sadece onunla oynuyorlardı. Kedinin fareyle oynaması gibi.

Rocky silahını kılıfından çıkardı. "Ben sefil bir fare değilim," diye mırıldanarak doktorun arka bahçesindeki barakaya doğru titrek adımlarla ilerledi. Pas tutmuş barakaya ulaşamadan vurulmayı ya da arkadan saldırıya uğrayarak boğazına bir bıçak saplanmasını bekliyordu.

Oysa hiçbir şey olmadı ve barakanın kapısını sorunsuzca açtı, içeriye baktı ve umduğu şeyi bulduğunda içinden küçük bir rahatlama dalgası geçti.

Yaklaşık yarısı dolu bir şişe çamaşır suyu vardı. Şişeyi aldı ve içindekini gül fidanının dallarına dökerek kusmuğundaki DNA'yı işe yaramaz hale getirdi.

Sonra eski Ford kamyonetine yürüdü, şişeyi kasaya attı, bagaj kapağını kapattı ve direksiyonun başına geçti. Gölgelerde gizlenen herhangi birini görmemişti. Bu, orada kimsenin olma-

dığı anlamına gelmiyordu ama eğer biri olsaydı, kim olduğunu merak edecek kadar hayatta kalamayacağını hissediyordu.

Arabayı yarım saat kadar sürdükten sonra kendi evinin yarı yoluna geldiğinde kenara çekti. Kamyonetin torpido gözünden kullan-at telefonunu alarak 911'i aradı, adamın öldüğünü bildirdi ve ismini vermeden telefonu kapattı.

Beş dakika daha yol aldıktan sonra kamyoneti bir köprüde yavaşlattı, camı indirdi ve telefonu nehre fırlattı. Artık onu kimse bulamazdı. Otuz beş yılı aşkın polislik hayatı ona en iyi numaraları öğretmişti.

Gabriel'i düşünerek duraksadı. En sevdiği şeyi yapan oğlu çalışıyor olmalıydı. Rocky önceki hafta sonu onunla görüştüğü ve ayrılırken ona sıkıca sarıldığı için mutluydu. Gabe'e onu sevdiğini söylediği için ayrıca mutluydu çünkü içinde, bunu son kez yaptığına dair korkunç bir his vardı.

Her ne kadar fare olmak istemese de kedi güçlüydü, etki alanı geniş, pençeleri keskindi. En azından Gabe'in peşinden gitmeyeceklerdi. Hiç değilse o kısmı doğru yapmıştı.

Gabe bunların hiçbirini bilmiyordu. Hiç öğrenmemişti. Oğlu ona "Polisi ara baba!" derdi. Çünkü Gabe hâlâ polislerin iyi insanlar olduğunu düşünüyordu.

Belki de ona gerçeği söylemeliydim. Belki de onu uyarmalıydım.

Belki de onu şimdi uyarmalıyım.

Hayır. Gabe'e bir şey söylemeyerek doğru olanı yapmıştı.

Rocky, kafasında karmakarışık düşüncelerle arabayı sürmeye devam etti. Genç ve kaygısız yeni evli bir çiftken, Lili'yi eşiğinden içeri taşıdığı, oğullarını iyi bir adam olarak yetiştirdikleri evin önünden geçip gitme isteği duydu. Devam etmek, kaçmak istiyordu.

Fakat nereye? Saklanabileceği bir yer yoktu.

Hem zaten bu nasıl bir hayattı ki?

Oysa Gabriel...

Oğlunu bir daha göremeyeceği, başladığı işi bitiremeyeceği düşüncesiyle Rocky'nin göğsüne bir ağrı saplandı.

Bu kâbusun gerçek kurbanı için adaleti yerine getirememe endişesiyle. Sonunda kaçınılmaz olanla yüzleşmeye karar verdi çünkü kaçmak ona göre değildi.

Metairie, Louisiana
12 HAZİRAN PAZAR, 23.45

Arabasını garaj yoluna çeken Rocky, evine bakarken kendi mutfağının zemininde ölü yatan doktoru düşündü.

Gabe'in beni bu şekilde bulmasına izin verme. Lütfen.

Elleri titreyerek cep telefonuna uzandı, kamera kaydına dokundu ve son fotoğrafa baktı. Önceki hafta sonu, Gabe'le birlikte fotoğraf için omuz omuza durmuşlardı. İkisi de gülümsüyordu.

Parmağının ucunu oğlunun yüzünde gezdirdi. Herkes Gabe'in ona benzediğini söylerdi ama Rocky'nin tek görebildiği Lili'nin kendisine gülümseyen gözleriydi. Oğullarıyla gurur duyardı. Hem de nasıl. Eğer en kötüsü olursa, Lili'yi tekrar görecekti.

Bu düşünce kalbini sıkıştırdı. Onu çok özlüyordu ve ölesiye yorgundu. Kendisi de tedaviye başlayana kadar, onun kemoterapi yüzünden nasıl acı çektiğini hiç anlamamıştı.

Lanet olası kanser. Zamanının tükenmekte olduğunu bilmek, başka türlü asla almayacağı riskleri almasına neden olmuştu. Onunla buluşması için doktora baskı yapmıştı ve şimdi doktor ölmüştü.

Bu benim suçum. Mantıken asıl suçlunun katil ya da katiller olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu yılanın birden fazla başı vardı ama konunun üstüne gitmiş, zavallı doktoru ifşa etmekle tehdit ederek ona başka seçenek bırakmamıştı. Daha dikkatli olması gerekirdi.

Yapmadığı pek çok şeyi yapmış olmalıydı.

Peki ya "onlar" peşine düşerse? Onların alay konusu olmuştu. Doktor son umuduydu. Artık "onlar"ın kim olduğunu asla öğrenemeyecekti. Zamanı yoktu.

Yine de biraz daha savaşacaktı. Gabe için.

Kamera kaydını kapattı ve bir mesaj penceresi açtı. Gabe'e.

Her ihtimale karşı.

Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur mon ange, diye yazdı. ***Seni seviyorum, oğlum.***

Eğer en kötüsü olursa, Gabe bir yolunu bulurdu. Oğlu zekiydi. *Umarım benden daha zekidir.*

Rocky cebinden sürekli yanında taşımaya başladığı küçük deri keseyi çıkardı. İçindekileri avucunun içine boşalttı; bir ataç ve kullanılmamış bir SIM kart. Ellerinin sabit durmasını dileyerek telefonundaki SIM kartı çıkardı ve fabrika ayarlarına dönerek telefonun dahili belleğinde kayıtlı her şeyi sildi.

Sonra yeni SIM kartı telefonuna taktı ve eskisini ayaklarının dibindeki paspasın altına sakladı.

Her ihtimale karşı. Eğer sabahı görecek kadar yaşarsa, kartı alıp yerine takacak, sonra da telefonunun hafızasını buluttan geri yükleyecekti. Eğer sabahı görecek kadar yaşayamazsa, onların işini kolaylaştırmamış olacaktı. "Onlar" her kimse.

Sürünerek kamyonetinden çıktı ve zoraki adımlarla evinin ön kapısına kadar ilerledi. Anahtarı kilide sokup çevirdi, içeri adımını attı ve havlayan bir köpek olmadığını fark ettiği anda soğuk metal şakağına dayandı.

Kaçmalıyım. Fakat saklanabileceği hiçbir yer yoktu ve saklanmak istemediğini fark etti.

Tek üzüntüsü Gabe'in onu bulacak olmasıydı.

Gabe onun yasını tutacaktı.

Fakat Gabe kendini toparlar ve hayatına devam ederdi çünkü oğlu güçlüydü.

"Köpeğim nerede?" diye sordu Rocky usulca. Eğer köpeğinin tek bir kılına zarar verdilerse...

Haydut sesini çıkarmadan onu itti.

Rocky tökezleyerek ilerledi. "Nereye?"

"Mutfaktayım," diye seslendi başka bir ses. "Onu bana getir."

Rocky içinden bir kahkaha yükseldiğini hissetti. Histerik bir kahkaha. Bunun anlaşılabilir bir şey olduğunu düşündü. Mutfak, doktoru öldürdükleri yerdi. "Elbette." Kendince karanlık bir şiirselliği vardı.

Gergin adımlarla ilerlerken Lili'nin çok sevdiği sallanan sandalyeyi az kalsın ıskalıyordu. Elini pürüzsüz ahşabın üstünde gezdirdi. *Yakında*, mon petit chou. *Yakında.*

Mutfağa ulaştığında gözleri artık uyum sağlamıştı ve masanın diğer ucunda, Lili'nin sandalyesinde oturan adamı görünce aniden durdu.

Histerik kahkahaların yerini öfke aldı. Çünkü adamı tanıyordu. Onunla şahsen hiç tanışmamıştı ama yine de onu tanıyordu.

"Kalk sandalyesinden," diye gürledi Rocky, söylediği sözlere şaşırarak. Söyleyebileceği o kadar çok şey vardı ki. Söylemesi gereken.

Adam gümüş kırçıllı kara kaşlarını kaldırmakla yetindi. Bir film yıldızı kadar havalıydı.

Sıkılmış... gibiydi.

Rocky, yaptığı onca şey için o piçin kalbini sökmek istiyordu.

Mahvettiği hayatlar için.

Lili'nin mutfak sandalyesine saygısızlık ettiği için.

"Neden buradasın?" diye sordu Rocky.

"Çünkü artık oyunumuzun sonuna geldik," dedi adam. "Bunun doğru şekilde halledildiğinden emin olmam gerekiyordu. Nihayet. Dinlemeliydin, Rocky. Yıllar önce geri çekilmeliydin."

"Çekildim."

"Ve sonra vazgeçtin." Adam tırnaklarını inceledi, sonra bakışlarını Rocky'ye dikti. "Otur."

Hemen itaat etmeyince arkasındaki haydut silahı şakağına dayadı. "Onu duydun, Hebert. Otur ulan şuraya."

Silahlı adamın sesini tanıması sürpriz olmalıydı ama olmadı. Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Oturmak istemiyordu. Ayakta ölecekti.

Arkasından gelen hüzünlü bir iç çekiş üçüncü bir adamın varlığını işaret ediyordu.

"Peşini bırakmalıydın, Rocky. Lütfen otur. Böylesi senin için daha kolay olacak."

Rocky gerildi. Bu sesi de tanıyordu. İmkân yok... diye düşündü ama gerçekti. "Olamaz," diye fısıldadı, ihanetin ağırlığı taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

Sandalyesine çöktü ve yıllar boyunca, Lili'yle birlikte bu masanın etrafında paylaştıkları tüm güzel anları hatırlamaya çalıştı. Tüm doğum günlerini, tatilleri, yıldönümlerini. Onun son yemeğini.

Bu ihanetin dışında her şeyi.

Rocky silahının kılıfından çıkarıldığını ve ulaşamayacağı bir yerde masanın üzerine bırakıldığını güçlükle fark etti.

Şakağındaki tabancanın namlusu kayboldu, adam burnunu kavrayarak sıktı ve başını zorla geri itti.

Rocky mücadele etti ama onu hareketsiz bırakan güçlü elin dengi değildi. Dudaklarına bir bardak bastırıldığında direnmeye, ağzını kapalı tutmaya çalıştı, bir damlanın bile içeri girmesine izin vermemek için uğraştı. Ancak sonunda nefes almak zorunda kalınca sıvı ağzını ve genzini yaktı. Boydan boya.

Üç yıldır ağzına içki koymamıştı ve tadının eski bir dost gibi olması onu utandırdı.

Masa sallanmaya başladı, Lili'nin sandalyesindeki adamın yüzü bulanıklaştı.

Bardağın içinde içkiden başka şeyler de var.

Aklından geçen son şey, Gabe'in sözünü tutmadığını düşünecek olmasıydı. İçki içmeyi bıraktığını. *Üzgünüm evlat. Hem de çok üzgünüm.*

1

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 09.05

"Vay, bir saat gecikmeyle nihayet içeri girebilen şu arkadaşa bakar mısınız?" Joy'un masasının kenarına tüneyen Molly Sutton oturduğu yerden seslendi. Eski bir masaydı, biraz yıpranmış olsa da oldukça güzel oyulmuştu. Broussard Özel Dedektiflik Bürosu'nun lobisindeki art deco tarzı dekorasyonla uyumluydu.

Patronu Burke Broussard güzel şeylerden hoşlanırdı ve New Orleans'ı severdi. Quarter'ın sınırında bulunan ofisleri, banliyölerdeki eşdeğer bir yerden çok daha pahalıydı, ancak Burke sadece yaya trafiği için bile buna değeceğine yemin ederdi. Kartvizitlerinde gayet vakur bir ifadeyle belirttikleri gibi "Yüksek Nitelikli ve Sağduyulu Özel Dedektifler" arayan varlıklı müşterilerden oluşan kabarık bir liste onu haklı çıkarıyordu.

Joy Thomas kaşlarını çattı ve elektrikli tekerlekli sandalyesini alışkanlığın verdiği rahatlıkla masanın arkasına doğru sürdü. "Kapa çeneni. O kadar geç kalmadım."

Molly güldü. "Her zaman sekizde burada olursun ve bunu biliyorsun. Ayrıca, sana kahve getiren kişiyle böyle mi konu-

şulur?" Kahveciden aldığı, tam Joy'un sevdiği gibi hazırlanmış bir fincanı kadına uzattı. "Bu sabah biraz huysuz olabileceğini düşünerek hazırlıklı geldim."

Joy uzatılan fincana baktı, sonra başıyla gönülsüz bir teşekkür işareti yaparak aldı. "Bu sabah kendimi ölü gibi hissetmeme senin sebep olduğunu düşünürsek, bana kahve getirmen çok normal."

Gülüşünü gizleyemeyen Molly kaşlarını kaldırdı. "Ben mi sebep oldum? Burnunu tutup boğazından aşağı üç *hurricane** döktüğümü hatırlamıyorum Bayan Thomas." Üç parmağını havaya kaldırdı. "Üç hurricane, Joy. Üç." Başını yana eğdi. "Üç parmak görüyor musun? Yoksa altı mı?"

Joy ona orta parmağını salladı. "Ben sadece bir tane görüyorum."

Molly bir kahkaha daha attı. Elli yaşlarının ortasındaki Joy çok hanım hanımcık, çok... anaç ve kuralcıydı. Saçı başı asla dağınık olmaz, her zaman ikindi çayına giden bir kadın gibi giyinir, boynundan bir dizi inciyi hiç eksik etmezdi. Eksik olan tek şey dirsek hizasındaki eldivenlerdi ve Molly, Joy'un bu türden bir çift eldiveni olduğuna bahse girebilirdi.

Joy ilk bakışta çok hanım hanımcık ve kırılgan görünse de aslında kadın gücün vücut bulmuş haliydi. New Orleans Polis Teşkilatında dedektif rütbesine ulaşan ilk siyahi kadınlardan biri olan Joy'un kariyeri, görev sırasında yaralanmasının ardından sona ermişti. Hayatını yeniden düzenleyerek CPA belgesini almış, böylece kendini ve o zamanlar ergen, şimdiyse harika yetişkinler olan dört çocuğunu geçindirmeyi başarmıştı.

Kadın onların ofis müdürü, muhasebecisi olmaktan çok daha öte, adeta bir anne gibiydi.

Kendi annesini kaybetmiş olan Molly, Joy'un şefkatini minnetle kabul etmişti.

---

* Hurricane: New Orleans'a ve özellikle The Quarter'a (Fransız Mahallesi) özgü, yüksek alkollü tatlı bir kokteyl. (ç.n.)

"Senin neden perişan olmadığını anlamıyorum," diye homurdandı Joy ama kahvenin ilk yudumunu aldığında ifadesi yumuşadı. "Mm. Hâlâ sıcak." Gözlerini kıstı. "Seni haylaz. Sen de geç kaldın."

Molly umursamaz bir tavırla sırıttı. Burke çok sıkı ve disiplinli bir patron değildi, davalara baktıkları dönemlerde hepsi saatlerce çalışıyorlardı. "Suçluyum."

Joy gözlerini kapatarak bir yudum daha aldı. "Bu iyi bir ürün. Diğer kahve dükkanlarındaki o yanmış şeylerden değil."

"Kesinlikle," dedi Molly ciddiyetle. "Ayrıca hepinizin kıçını eve sağ salim götürmekle yükümlü şoför ben olduğum için perişan değilim. Teşekkürünüz kabul edilmiştir hanımefendi."

Joy kafasını iki yana salladı ve bu ani hareket sonucu yüzünü buruşturdu. Bilgisayarını açtı ve kaşlarını çatarak tekerlekli sandalyesine yaslandı. "Şoförün neden sen olduğunu hiç anlayamadım. Sonuçta o lanet olası doğum günü senindi. Üç hurricane içen sen olmalıydın."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokan Molly omuz silkti. "Chelsea çok fazla baskı altındaydı. Biraz gevşemeye ihtiyacı vardı. Özellikle de bir çocuk bakıcısı bulmuşken. Bu arada Harper'la kaldığı için Louisa'ya teşekkür ettiğimi söyle. Çok ince bir davranıştı."

Joy'un kızı Louisa yüksek lisans öğrencisiydi ve arkadaşlarıyla parti yapmak yerine Molly'nin sekiz yaşındaki yeğenine bakmayı kabul etmişti. Harper son birkaç yıldır çok fazla travma yaşamıştı. Molly ve kız kardeşi Chelsea, onun yanında kalacak kimseye güvenmiyorlardı.

Joy gururla gülümsedi. "Benim LouLou'm iyi bir kız. Eve gönderdiğin akşam yemeği için teşekkür etti. Choux'nun karidesini ve yulaf lapasını beklemiyordu."

"Ona ödeme yapmama izin vermediği için elimden ancak bu kadarı geldi." Molly doğum gününü Quarter'daki en sevdiği restoran olan, ismi Fransızcadan esinlenerek konulmuş Le Petit Choux'da kutlamıştı. Zira yemekler harika olsa da burası tatlılarıyla, özellikle de pataşu hamuru ile tanınıyordu. Ve tabii ki baş şefiyle.

Joy masanın karşısından muzip bir gülümsemeyle baktı. "O şefi görmeyi tercih ederdi."

Molly yanakları kızararak kıkırdadı. "Çünkü LouLou akıllı kız."

Bir yıl önce Food Network yarışmasını kazanarak New Orleans'ın en yeni ünlüsü unvanını da alan restoranın şefi ve ortağı için gözlerini dört açmadığını söylese yalan olurdu.

Galibiyet hem turistleri hem de yerli halkı Choux'ya çekmişti ve bunların en az yarısı Şef Hebert'i görebilmek için kuyrukta bekliyordu.

Yaklaşık bir-seksen üç boyundaki Gabriel Hebert çok yakışıklıydı. Köşeli çenesi, seksi tebessümü ve sürekli nemli olan New Orleans havasında dağınık bukleler halinde dökülen koyu kızıl saçları, hanesine yazılan *artı* puanlardı. Omuzlarının şef ceketini nasıl doldurduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Üniformasını tamamlayan siyah pantolonun içindeki poposu da –Molly göz ucuyla süzdüğünü itiraf edecek değildi kuşkusuz– çok hoş görünüyordu.

Molly herhangi bir gönül ilişkisi peşinde değildi ama Choux'nun baş şefine hayranlık duyduğunu belli edecek bir fırsatı da asla kaçırmazdı. Şef, dün gece tek mumu yanan nefis çikolatalı pastasını bizzat kendisi servis etmiş, kız kardeşi ve arkadaşları doğum günü şarkısını söylerken yanında durmuş ve ilk dilimi, gösterişli bir şekilde onun için kesmişti.

Son üç yıldır her doğum gününde yaptığı gibi.

Herkesin doğum gününde yaptığı gibi.

Yani özel bir şey değildi ama yine de Molly'nin yanakları kahrolası mumdan daha fazla tutuşmuş ve bu durum kız kardeşinin dikkatinden kaçmamıştı. Körkütük sarhoş olsa bile Chelsea böyle şeylere karşı kartal gibi gözlere sahipti ve herkesi bırakıp nihayet arabada yalnız kaldıklarında ona acımasızca sataşmıştı. Neyse ki sarhoşluğun etkisiyle uyuklayan Chelsea, Molly arabayı apartmanın zemin katındaki garaja park ettiğinde horlamaya başlamıştı.

"Kızım kesinlikle gayet akıllı. O adama bakmak benim de hoşuma gidiyor," diyen Joy ekranına baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Molly öne doğru eğilerek Joy'un ekranına bakmaya çalıştı. "Aman Tanrım, ne oldu?"

Joy faresine tıklayarak pencereyi küçülttü. "Üstünde 'Gizli Bilgi' yazıyor," dedi ciddiyetle. "Ayrıca, bu sabah bir randevun yok muydu?"

Molly'nin "Gizli Bilgi"ye saygısı vardı. Üstelemedi. "Keşke bir randevum olsaydı. Geçen haftaki davayı kapattıktan sonra önüme dağ gibi evrak yığıldı ve bence kimse doğum gününden sonraki pazartesi günü evrak işleriyle uğraşmak zorunda kalmamalı."

"Kimsenin doğum gününden önceki cuma günü evrak işi yapmak zorunda kalmaması gerektiğini söyleyen de sendin," dedi alaycı bir erkek sesi. "Ya da ondan önceki Perşembe. Hatta çarşamba günü bile."

Molly başını kaldırdığında patronunun ofis kapısında dikildiğini gördü. Burke Broussard kırklı yaşlarının ortasındaydı ve şakaklarındaki birkaç gümüş rengi saç dışında, on yıl önce Deniz Kuvvetleri'nde Molly'nin komutanlığını yaptığından beri hiç değişmemişti. "Günaydın Burke. Sana da kahve getirdim." Bardağı havaya kaldırdı.

"Bunun için şükürler olsun," dedi Burke içtenlikle. "Altıdan beri buradayım."

Molly yapmacık bir korkuyla ürperdi. "Neden?" Kendi adına, Deniz Piyadesi olarak son görevini tamamladığından beri, güneş doğarken kalkmayı geride bırakmıştı. Burke'ün ise sabahın erken saatleriyle bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Onlardan nefret ettiğini söylüyor ama giderek daha erken gelmeye devam ediyordu. Adam delinin tekiydi.

Aynı zamanda son derece zeki, başarıya aç, şefkatli ve cömert biriydi. Ama tam bir sabah delisiydi.

"Ofisime gel," dedi Burke. "Tanışman gereken yeni bir müşterim var."

Joy'un gözleri biraz daha büyüdü ve Molly'nin Burke'ün ofisine girişini rahatça izleyebilmek için tekerlekli sandalyesine manevra yaptırdı.

Molly bunun nedenini hemen anladı.

Burke'ün toplantı masasındaki sandalyede oturan kişi, Choux'nun sıradışı şefi Gabriel Hebert'ten başkası değildi. Yorgun, gergin ve çok mutsuz görünüyordu.

Onun bir gece önce de bu kadar mutsuz olup olmadığını merak etti. Yorgundu ama bu kadar mutsuz değildi. Yüzlerine, dünyanın görmesini istedikleri maskeyi takabilen insanlardan biri olabilirdi elbette.

"Molly, bu Bay Hebert. Gabe, bu da Bayan Sutton. Onu senin davana atayacağım."

Molly'nin kaşları havaya kalktı. *Ne?*

Gabe'in kaşları önce havaya kalktı, sonra da hoşnutsuz bir ifadeyle çatıldı. "*Ne?* Beni başından mı savıyorsun?" Ayağa kalktı. "Bu ne demek Burke?"

İki adam karşı karşıya geldi, fiziksel olarak bundan daha farklı görünemezlerdi. Cildi koyu buğday renginde olan Burke'ün bronzluğu, boş zamanlarında sürekli bindiği bisikletinin bir gös-

tergesiydi. Oysa Gabe o kadar açık tenliydi ki Molly onun solgun olduğunu bile söyleyebilirdi. Ayrıca, pek çok kızıl saçlı gibi onun da burnunun üstünde bir dolu çil vardı.

İçinden hep parmak uçlarıyla o çillerin üzerinde gezinmek gelir ve bunlardan başka neresinde olduğunu merak ederdi.

Her iki adam da uzun boyluydu ama Burke'ün vücudu kaslı, Gabe'inki ise zayıftı. Molly, Gabe'in hareketlerini izlemeye bayılırdı. Restoranın mutfağında yemek pişirirken onu seyretmek, koreografisi yapılmış bir dansı seyretmekten farksızdı.

Sadece aksanları birbirine benziyordu; her ikisi de sıcak yaz gecelerinde havada yoğun bir caz müziği varmış gibi hissettiren o sakin ve yumuşak New Orleans aksanıyla konuşuyordu. Gerçi Burke'ün sesi bir şey ifade etmezken, Gabe'in sesi onu ürpertiyordu.

Adamın ne kadar kızgın göründüğünü göz önüne alacak olursa, muhtemelen hiç ürpermemesi gerekirdi ama vücudunun verdiği tepkiye engel olamadı. *Ne var, adam mı öldürdük.*

Burke oturması için Gabe'e eliyle işaret etti. "Ben çok yakınım, Gabe. Baban... benim için de önemliydi. Benim ortağımdı. Ben onun arkasını kollardım, o da benimkini. Teşkilattayken başıma ne gelirse gelsin, babanın yanımda olacağını bilirdim ve öyle de oldu. Bu konuda ön yargısız davranıp davranamayacağımı bilmiyorum."

Gabe oturmadı, kaşları neredeyse tehlikeli bir şekilde çatılmaya devam etti. "Hangi konuda?" diye sorarken her sözcüğünden öfke ve uyarı okunuyordu.

"Gerçek konusunda," dedi Burke kısaca. "Her ne olursa olsun. Molly benim sağ kolum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır. Şimdi lütfen otur. Eğer onunla konuştuktan sonra başka birini istersen, bunu hallederiz. Merak etme. Davanla ilgilenmesi için kimi seçersen seç, sağduyusuna güvenebilirsin."

Gabe sıkıntıyla soluğunu bıraktı. "Tamam." Oturdu, bakışları hâlâ kapı aralığında duran ve kılını bile kıpırdatmayan Molly'ye kaydı. Durup bir kez daha baktı. "Sizi bir yerden..." Sözlerini yarıda kesti. "Öyle ya. Dün gece. "Nice yaşlara, Bayan Sutton."

Yüzü birden bozulan Burke sırayla onları süzdü. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Gabe.

"Hayır," dedi Molly aynı anda. "Birkaç kez restoranına gitmiştim, hepsi bu. Kızlar dün gece doğum günüm için beni oraya götürdüler. Sana biraz pasta getirdim," diye ekledi geçiştirerek. "Dinlenme odasındaki buzdolabında."

"Teşekkür ederim, Molly." Rahatladığı her halinden belli olan Burke masadaki boş sandalyelerden birini işaret etti. "Bize katıl. Eminim fark etmişsindir, bu dava son derece ihtiyatlı olmayı gerektiriyor."

Molly başıyla onayladı. "Anlıyorum. Bay Hebert, eğer benim uygun olmadığıma karar verirseniz, size kırılmam ama benimle çalışmayı seçerseniz, elimden gelenin en iyisini yaparım."

Gabe'in omuzları çöktü, yorgunluğu açıkça görülüyordu. "Bunun için minnettarım." Güçlükle yutkundu. "Babamı kimin öldürdüğünü bulmam gerekiyor."

Molly Burke'e baktı. "Polis bu işe karışmış olabilir mi?"

Gabe'in gülüşü acıydı. "Büyük olasılıkla, evet."

Burke içini çekti. "Demek istediği, kolluk kuvvetlerinden biri suç ortağı ya da sorumlu olabilir."

Molly arkasına yaslandı, şaşırmış olmak isterdi. "Tamam o halde. Bana bırakın."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 09.25

Molly Sutton... Gabe onu nasıl tarif edeceğinden tam olarak emin değildi. Sakin. Telaşsız. Odanın içindeki yoğun nemli havaya rağmen tiril tiril ve capcanlıydı. Üstelik temmuz sonunda ceket giymesine rağmen. Bir gece önce ve daha öncesinde Choux'ya her gelişinde böyleydi.

Molly tabii ki Gabe'in dikkatini çekmişti. Her seferinde. Kadında onu sürekli cezbeden bir şey vardı. Tamam, birkaç şey. Altın sarısı saçlar, Grace Kelly'ye benzeyen bir yüz ve Marilyn Monroe gibi bir vücutla tam onun tipiydi. Fakat bu görünüşünden daha öte bir şeydi. Onda Gabe'i rahatlatan bir şey vardı.

Önceki akşam doğum günü pastasını bizzat teslim ettiği tek müşterisi oydu. Diğer pastaların hepsini kuzeni ve Choux'nun ortağı olan Patty'nin üstüne yıkardı, oysa Molly'nin pastasını elinden geldiğince gösterişli bir şekilde bizzat masaya yerleştirmişti.

Mutfağa döndüğünde Patty bu yüzden onunla dalga geçmişti ama kötü bir niyeti yoktu. Adamın ne yaptığını bilmiyordu. Neden içinin parçalandığını bilmiyordu. Çünkü Gabe bunu Patty'den saklamıştı.

Bunu ondan sonsuza dek saklamaya niyetli değildi, sadece şüpheleri doğrulanana kadar. Aksi takdirde onun paranoyak bir deli olduğunu düşünebilir ve bir aile müdahalesi isteyebilirdi.

Ne yazık ki paranoyak değildi. Haklıydı.

Artık Patty'ye söyleyemezdi çünkü onu tehlikeye atmak istemiyordu çünkü tehlike üstlerine doğru geliyordu. Aslında çoktan gelmiş ve ardında en az bir ceset bırakmıştı.

Peki şimdi Molly Sutton'ı da kendisiyle birlikte bu belaya bulaştırması mı gerekiyordu? Ona sadece gerçeği söylemek bile kadını bir katilin hedef tahtasına koyabilirdi. Ebeveynleri onu bundan daha iyi yetiştirmişti.

"Bayan Sutton," diye başladı, kibarca gülümsemeye çalışarak. "Bu iş için doğru kişi olduğunuzdan emin değilim."

Molly de gülümsedi ama kibarca değil. Kabaca da değil. Sadece... temkinli bir şekilde. "Olmayabilirim ama belki de olabilirim." Aksanı Güneyliydi ama New Orleans değildi. Belki Georgia. Ya da belki Carolina'lardan biri. "Belki ayrıntıları paylaşırsınız ve oradan devam edebiliriz."

Gabe kaşlarını çatmış olan Burke'e yan gözle baktı. "Seni endişelendiren nedir, Gabe?" diye sordu Burke. "Açık konuşmaktan çekinme ama önce sana Molly'nin özelliklerini anlatayım. Benimle birlikte görev yaptı, Donanma'da komutam altındaki en iyi denizcilerden biriydi. Ona hayatım pahasına güvenirim. Daha da önemlisi, ona senin hayatını gözüm kapalı emanet ederim."

Gabe yutkundu, gözyaşlarının genzini yakmasından nefret ediyordu. *Lanet olsun.* "Peki ya onun hayatı?" diye sordu, boğuk bir sesle. "Ya onun karışmasını istemiyorsam? Bu tehlikeli olacak."

Burke ağzını açtı ama Molly başını iki yana salladı. "Hayır Burke, hissettikleri her ne ise buna hakkı var." Çenesini biraz kaldırarak bakışlarını doğrudan Gabe'in gözlerine dikti. "Üç farklı dövüş sanatında siyah kuşağım var Bay Hebert. Keskin nişancı değilim ama kendimi koruyabilirim." Yanağındaki bir kas seğirince, Hebert kadının çenesinin ne kadar gerildiğini fark etti. "Korumak için daha önce de öldürdüm, bu yüzden fiziksel ya da zihinsel olarak bu göreve uygun olmadığımdan ya da kişisel olarak tehlikede olduğunuzdan endişe ediyorsanız, ikimizi de koruyabilecek kapasitede olduğuma sizi temin ederim."

Gabe başını iki yana salladı, kadının gördüğü ya da yaptığı her neyse onun için üzüldüğünü hissetti ama bunun bir önemi yoktu. Suçlu bir polisi haklamak, savaş alanında can almakla aynı şey değildi. En azından kendisi öyle düşünmüyordu. Her neyse, zaten artık bir şey bildiğinden emin değildi. *Ben sadece lanet olası bir aşçıyım.* "Savaşta öldürmek farklıdır."

"Savaşta öldürmedim," dedi kısaca ama orada Gabe'in gerçekten duymak istediği koca bir hikâye vardı. "Eh," diye ekledi yüzünü buruşturarak, "onu da yapmışlığım var. Söylemeye çalıştığım şey, kendimi ve bana emanet edilen herkesi koruyabilecek olduğum."

"Ona babandan bahset, Gabe," dedi Burke sakince. Sesinde ve gözlerinde şefkat vardı. "Dediğim gibi, görüşmemiz bittiğinde tatmin olmazsan başka birini bulurum. Hâlâ istediğin buysa kendim bile üstlenebilirim. Fakat Molly'ye bir şans ver. Lütfen. Baban benim için önemliydi. Onun için en iyisini istiyorum. Ve en iyisi Molly."

Gabe iç çekti, daha fazla tartışamayacak kadar yorgundu. "Pekâlâ. Gerçek şu ki durumun ne olduğundan pek emin değilim. Tek bildiğim babamın altı hafta önce öldüğü. İntihar gibi görünüyordu."

"Ama değildi," dedi Molly.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum." Sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Daha doğrusu öyle olduğuna inanmak istemiyorum. Eğer öyle değilse, babamı öldüren her kim ise, cezasını çekmesini istiyorum."

"O zaman ben de bunu istiyorum." Başını yana eğdi, kurşun geçirmez camlı pencereden gelen ışık sarı saçlarındaki altın rengi ışıltıları yakalıyordu. "Babanız Burke'ün ortağı olduğuna göre, demek ki o da bir polisti?"

"Evet. Adı Robert Hebert'ti ama herkes ona Rocky derdi. New Orleans Polis Teşkilatında otuz yedi yıl çalıştıktan sonra altı ay önce emekli oldu." Sesi titriyordu. Babası bir polisten çok daha öteydi. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi babaydı. "Sadece elli yedi yaşındaydı."

Kadın kaybı için üzgün olduğunu söylemedi ama adam onun üzüldüğünü görebiliyordu. "Sizce neden öldürüldü?"

Bu küçümseyici bir soru değildi. Ona zaten inanmıştı. En azından adamın buna inandığına inanmıştı ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Babam garip davranıyordu. Kolayca irkiliyordu. Onu birden fazla kez omzunun üzerinden bakarken ya da polislerin yaptığı gibi kalabalığın içinde tek bir yüz ararken yakaladım."

"Yani temkinliydi. Hatta belki de korkuyordu. Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır." Gabe bu sözcüğü sıkıntıyla geveledi. "Ölmeden yaklaşık iki hafta önce ona sürpriz yaptım. Dizüstü bilgisayarının başındaydı ve beni görünce bembeyaz kesilerek kapağı kapattı."

Molly başıyla onayladı, bakışlarını yüzünden hiç ayırmıyordu. Gözleri mavi–yeşildi. Bunun bir önemi yoktu. Ancak keskin bir zekâyla parlıyorlardı ve bu önemliydi.

"Ölümünden sonra bilgisayarına girebildiniz mi?" diye sordu.

Denediğini anlamış gibiydi ve adam bunu takdir etti. "Evet. Tertemizdi. Fabrikadan yeni çıkmış gibi."

Kadının kaşları kalktı. "Oha" dedi, aksanı küfrü üç heceye çıkarmıştı.

Gabe şaşkın bir kahkaha attı. "Evet, aynen öyle."

"Babanız silmiş olabilir. Ya da onu öldüren kişi yapmış olabilir. Analiz için bir bilişim uzmanına götürdünüz mü?"

"Yanında getirdi," diye ekledi Burke. "Bugün gelir gelmez Antoine'a teslim edeceğim."

Burke'ün açıkladığına göre Antoine Holmes onların bilişim gurusuydu.

"Bu iyi," dedi kadın. "Eğer içinde bir şey kaldıysa, Antoine onu bulacaktır. Peki ya cep telefonu?"

Gabe başını iki yana salladı. "Telefonunu bulamadılar." Derin bir nefes almak zorunda kaldı çünkü babasının son mesajını düşününce göğsü sıkışmıştı. "Öldürüldüğü gün, gece yarısına çeyrek kala, beni sevdiğini söyleyen bir mesaj attı." Güçlükle yutkundu. "Yani o sırada telefonunun yanında olduğunu biliyorum."

Molly buruk bir sesle iç çekti. "Demek babanız korktu ve elektronik cihazlarında kontrol ettiği her ne ise, artık yok. En azından bilgisayar korsanı olmayan biz faniler için. Acaba katil neden telefonunu aldı ve dizüstü bilgisayarını bıraktı? Açıkçası, polislerin dizüstü bilgisayarını kanıt olarak almamasına çok şaşırdım."

"Ben şaşırmadım," dedi Burke asık bir suratla.

Gabe de şaşırmamıştı. İçindeki öfke yeniden kabarmaya başladı. "Polisler pek çok şeyi yapmadı."

"Bu yüzden de işin içinde olduklarına inanıyorsunuz," dedi Molly, ses tonu gayet gerçekçiydi. "Adli tabip ne söyledi?"

Gabe'in içinde giderek fokurdayan öfke bir gayzere dönüştü çünkü kahrolası elektronik cihazlar polislerin bu işe karıştığını *bilmesinin* en son nedeniydi. "Pek bir şey söylemedi. Otopsi yapmadı. Ya da en azından kapsamlı bir otopsi yapmadı."

Kadının gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü birisi adli tabibe fazla ayrıntıya girmemesini söylemiş," dedi Gabe öfkeyle. "Bunu adli tabibin iyi bir adama benzeyen asistanı söyledi. Oraya gelişmeleri kontrol etmeye gittim çünkü polisler beni başından savıyordu."

Molly ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve not alan bir uygulamayı açtı. "Asistanın adı?"

"Harry Peterson." Gabe kadının ismi uygulamaya yazmasını izledi. "Hangi polis olduğunu söylemedi ama bana pis işlerin döndüğünü belli etmezse aynaya bakamayacağını söyledi. Dürüst olmak gerekirse onun için endişelendim. Gençti ve dehşete düşmüş görünüyordu." Fakat kararlıydı ve Gabe buna hem saygı hem de ifade edebileceğinden çok daha fazla minnet duyuyordu. "Otopsi raporu hâlâ açıklanmadı. Ne zaman adli tabibi arayıp raporun tamamlanıp tamamlanmadığını sorsam, 'iş yoğunluğunu' gerekçe gösteriyorlar ve yetiştiremediklerini, en kısa zamanda bana ulaşacaklarını söylüyorlar."

Molly göz ucuyla Burke'e baktı. "Her ihtimale karşı gözümüz Peterson'ın üstünde olsun mu? DeShawn şu anda adli tabibin ofisinde çalışıyor, değil mi?"

Burke başıyla onayladı. "Ben de aynısını düşündüm. Kontrol edeceğim."

Gabe bir Molly'ye, bir Burke'e baktı. "DeShawn kim?"

"DeShawn Holmes," diye cevapladı Burke. "Kardeşi Antoine bizim bilişim uzmanımız. Adli tabiplikte ihtisasına yeni başladı. Güvenilir ve iyi eğitimli biri, yani bir sorun çıkarsa yardım edebilir."

Gabe kaşlarını çattı. "Tam olarak nasıl eğitimli?"

"Askerlik yaptı," diyen Molly gülümsedi. "Orduda ama bunu ona karşı kullanmıyoruz."

"Diğer erkek kardeşi ise polis," diye ekledi Burke, "ama güvendiklerimden biri."

Gabe kaşlarını çattı. "Fakat ben güvenmiyorum. Onu tanımıyorum."

Burke rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Bana güveniyor musun?"

"Elbette. Çünkü sen ayrıldın." Gabe, Burke'ün Polis Teşkilatı'ndan istifa ettiği günü hatırladı. Babası yıkılmıştı çünkü Burke onun arkasını kollayacağına güvendiği birkaç kişiden biriydi.

Burke omuz silkti. "Takip ediyorum. Teşkilatta kimin ne olduğunu biliyorum. Antoine ve DeShawn'ın ağabeyi en iyi arkadaşlarımdan biri. O... yani, özele geçtiğimden beri faydalı bir kaynak oldu diyelim."

"Bu ofisten dışarı sızmamalı," diye mırıldandı Molly, gülümsemesi kaybolmuştu. "Ben ciddiyim Bay Hebert. Bu arkadaşımızın işine ve hatta belki de hayatına mal olabilir."

Gabe güçlükle yutkundu. *Bay Hebert* onun babasıydı. Ve babası ölmüştü. Eğer bu polis babasının katilini bulmakta Burke'e yardım edebilirse, Polis Teşkilatı'nda babasının cinayetiyle ilgili soruşturmayı engelleyen her kimse ona duyduğu nefretle başa çıkmak zorunda kalacaktı. Babası iyi bir polisti. İyi bir adamdı. Orada başka iyilerin de bulunduğuna ve Burke'ün içgüdülerinin sağlam olduğuna inanmak zorundaydı.

Babası Burke'e hayatı pahasına güvenmişti. Şimdi Gabe de babasının ölümü konusunda ona güvenmek zorundaydı. "Anlıyorum. Kimseye hiçbir şeyden bahsetmeyeceğim. Ayrıca lütfen bana Gabe deyin. Bay Hebert... benim babamdı."

Molly'nin anlamlı gözleri sempati ile parladı. "Anlıyorum, Gabe. Ben de babamı kaybettim."

Kadının empatisi adamın içerlemesine sebep oldu. "Fakat cinayete kurban gitmemiştir. Kusura bakmayın hanımefendi ama bu farklı."

Burke yüzünü buruşturdu ve Gabe onun araya girmek üzere olduğunu fark etti.

Molly'nin tebessümü yüzünde dondu ve yanağındaki kas bir kez daha seğirdi. "Varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz, Bay Hebert."

Pekâlâ. Resmiyete geri dönmüşlerdi. Onu üzmüştü ama kadın profesyonelce davranmaya devam ediyordu. Kendisinin de aynısını yapması gerekiyordu. "Üzgünüm. Ben... benim hiç mazeretim yok. Özür dilerim, Bayan Sutton."

Molly başıyla hafifçe onayladı. "Teşekkür ederim. Özrünüz kabul edildi. Her vakanın farklı olduğu konusunda haklısınız ama neler yaşadığınızı az çok anlıyorum. Tüm söylemek istediğim buydu." Omuzlarını dikleştirdi. "İşimize dönelim. Kapsamlı bir otopsi yapılmamış olması iyi bir şey değil, yalan yok. Ama bu, soruşturmamız için başka kaynaklarımız olmadığı anlamına gelmiyor."

Gabe aksi bir ifadeyle gülümsedi. "Otopsi yapılmadığını söylemedim, sadece adli tabibin bir halt yapmadığını söyledim."

Molly kaşlarını çattı ve sonra birden anlayınca dudakları kıvrıldı. "Özel bir otopsi mi yaptırdınız Bay Hebert?"

"Aynen öyle."

Ayışığı Kitaplığı

2

Houston, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 09.30

Xavier Morrow ürperdi ama üşüdüğü için değil. Tanrı aşkına, hava şimdiden otuz dereceyi geçmişti.

Korkuyordu. Nedenini bilmediğinden kendini aptal gibi hissediyor, bu da onu kızdırıyordu.

Carlos onu irkiltecek kadar sert bir şekilde kolunu dürttü. "Hey, X." En iyi arkadaşı şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınıyordu. "Kafan neden boynunun üstünde fırıldak gibi dönüyor?"

"Bilmiyorum." Tekrar etrafına baktı, kahvaltı eden insanlardan başka bir şey görmüyordu. Tıpkı Carlos'la her pazartesi Rice Üniversitesi kampüsünün yakınındaki favori lokantalarında buluştuklarında yaptıkları gibi. Burası evden uzakta, üniversitedeyken Xavier'in yuvası olmuştu ve buradaki ekibin bir parçası olmayı özleyecekti. Yine de bu sabah farklı hissediyordu. "Hiç izlendiğini hissettiğin oldu mu?"

Carlos sırıttı. "Bir bardan içeri her adım attığımda."

"Maalesef öyle değil."

Carlos'un sırıtışı kaş çatmaya dönüştü. "Neler oluyor?"

Xavier omuz silkti. "Bilmiyorum."

Carlos öfkelenmeye başladı. "Şu adam, değil mi? Ara sıra seni ziyaret eden ihtiyar."

Xavier şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl... Boş ver." Carlos'un bazı şeyleri nasıl öğrendiği çözülmemiş bir gizemdi. Arkadaşı gerçek bir suç bağımlısıydı ve en sevdiği diziler, Xavier'in yıllar önce tanık olduğu gerçek suç kadar kâbus görmesine neden olurdu. "Hayır, bugün değil. O, yani... O öldü."

Carlos'un gözleri büyüdü. "Ne? Ne zaman? Kimdi o?" Carlos masanın üzerinde öne doğru eğilirken büyüyen gözleri kısıldı. "Seni tehdit mi ediyordu?"

"Hayır! Beni tehdit etmiyordu." Rocky aslında koruyucu bir melek gibiydi. "Uzun zaman önce tanıdığım birinin arkadaşıydı."

Bu da aşağı yukarı doğruydu. Gerçi Rocky onları bir araya getiren kadınla hiç tanışmamış ve o gece ikisi de farklı şekillerde de olsa, derin yara almışlardı.

Carlos oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Öldüğü için üzgünüm. Cenazesine gittin mi?"

Xavier başını iki yana salladı. "New Orleans'taydı. Ben... oraya geri dönmek istemiyorum." *Bir daha asla.*

Carlos yine kaşlarını çattı. "Ee? Bana söylemeyecek misin?"

Xavier ağzını açtı, sonra nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak kapattı.

Tabii ki hayır. İkimizi de öldürteceğin kesin. Çünkü Carlos canını kurtarmak pahasına sır saklayamazdı.

"Bu benim hikâyem değil ki anlatayım," dedi sonunda. "Lütfen unut gitsin."

Carlos alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "O zaman neden korkuyorsun? Bana anlatabilirsin X. Kimseye anlatmayacağım, söz veriyorum." Kalbinin üstünde istavroz çıkardı, sonra mahkemede yemin eder gibi elini kaldırdı. "Tanrı şahidim olsun."

"Bilseydim söylerdim ama bilmiyorum. Sadece..." Derin bir soluk aldı. "Bu sabah takip edildiğimi sandım ama ne zaman durup baksam arkamdaki ayak sesleri kesildi."

Fakat bu sadece onun hayal gücüydü. Öyle olmak zorundaydı. Rocky'nin ölümünden beri, son altı haftadır diken üstündeydi.

Rocky her zaman tesadüf diye bir şey olmadığını söylerdi.

"O zaman seninle birlikte yürüyeceğim," dedi Carlos tartışmaya yer bırakmayan sert bir baş hareketiyle.

Xavier gülümsedi. "Seni özleyeceğim, dostum."

Bu doğruydu. Carlos birinci sınıftan beri onun en iyi arkadaşıydı, beyaz yüzler denizinde iki renkli çocuk. İkisi de esmerdi, Xavier'in teni öz annesininki gibi koyu ceviz rengiydi, Carlos'unki ise daha bronzdu. O zamanlar neredeyse her konuda birbirlerine bağlanmışlardı: video oyunları, bilim sevgisi, brokoli nefreti.

Carlos hüzünle gülümsedi. "Aynen öyle, *hermano*. Fakat New York Philadelphia'dan çok uzakta değil. Tren fiyatlarına baktım bile."

Xavier yakında Philadelphia'ya, Pennsylvania Üniversitesi'ndeki tıp fakültesine gidecekti. Carlos ise NYU'nun mühendislik yüksek lisans programına katılacaktı. Altı yaşından beri hiç ayrılmamışlardı.

Bu gerçekten kötü olacaktı.

"İki haftada bir," dedi Xavier, tokuşturmak için yumruğunu uzatarak.

Carlos ona uydu, sonra başını eğerek onu inceledi. "Nasıl öldü? Yaşlı adam yani."

Xavier yutkunmak zorunda kaldı çünkü bir anda yükselen safra genzini yakmıştı. "İntihar etti."

Carlos irkildi. "Of be. Çok üzgünüm."

"Ben de," diye mırıldandı Xavier. "O... gerçekten büyük adamdı, biliyor musun? Oysa şimdi gitti ve ben tüm o keşkelerimle kalakaldım. Keşke onu ziyaret etseydim? Keşke daha sık arasaydım?"

İkisi de mümkün değildi. Rocky, Xavier'le arasında izlenebilecek herhangi bir bağlantı olmasını istememişti. Korkuyor ve üzülüyordu.

"Bu şekilde düşünmemelisin," dedi Carlos, her zamanki samimiyetiyle. "Okuduklarıma göre, intihar etmeyi düşünen insanlar arkadaşlarına ve ailelerine haber vermezler çünkü sevenleri onları durdurmaya çalışacaktır. Sen iyi insansın. Görüşmenizi isteseydi, görüşürdünüz."

"Umarım öyledir." Gerçekten de öyle umuyordu. Rocky'nin avukatı miras konusunda kendisiyle temasa geçtiğinde en kötüsü aklından geçmiş, Rocky'nin öldürüldüğünü düşünmüştü.

Fakat intihar? Xavier bunun olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

"Öldüğünü nasıl öğrendin?" diye sordu Carlos.

Xavier tereddüt etti, Carlos'a yalan söylemeyi düşündü. Fakat onlar birbirlerine yalan söylemezlerdi. Carlos hiç kimseye yalan söyleyemezdi. İstemediğinden değil. Sadece bu konuda çok beceriksizdi.

Öte yandan Xavier çok iyi bir yalancıydı ama Carlos'a hiç yalan söylememişti. Gerçeği söylemekten kaçınmış olabilirdi. *Tamam, peki, bütün gerçeklerden kaçındım.* Ancak bunu en iyi arkadaşını güvende tutmak için yapmıştı.

Ve kâbuslardan uzak tutmak için.

Xavier lokantada tekrar etrafına bakındı, hâlâ kimsenin onları dikkate almadığını gördü. "Avukatı benimle temasa geçti," dedi alçak sesle.

Carlos'un gözleri yine kocaman açıldı. "Neden? Sana para mı bıraktı?"

"Evet, biraz. Az bir miktar." Rocky'nin şimdiye kadar verdiklerinden fazla değildi ama yine de... Penn Med'e gittiğinde artık evinde yaşamayacağı için işe yarayacaktı. Philly'deki daireler ucuz değildi.

Gerçi önemli olan para değildi.

Önemli olan Rocky'nin ölmeden bir ay önce ona verdiği küçük seramik melekti. On papelden fazla etmezdi. Fakat Rocky tabanına bir şeyler yazdırmıştı. *Yıldızlara ulaş, mon ange.*

Bu bir öğüttü.

Aynı zamanda bir anı.

Her iki durumda da Xavier onu asla bırakmayacaktı. Anahtarlığına iliştirmişti ve her yere yanında taşıyordu.

Önündeki tabağı masanın diğer tarafına itti, iştahı kaçmıştı. "Jambonumu ister misin?"

Carlos sırıttı. "Jambona asla hayır demem." Biraz hüzünlenerek portakal suyu bardağını kaldırdı ve Xavier de aynısını yapana kadar bekledi. "*Al futuro.*"

"Geleceğe," diye tekrarladı Xavier ve kendini gülümsemeye zorladı. "Dünyayı değiştireceğiz, *hermano.*"

"Kesinlikle haklısın." Carlos, Xavier'in tabağında kalanları mideye indirdi. "Peki bugün nereye gidiyoruz?"

Xavier gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ben annemin bahçesindeki otları ayıklamaya gidiyorum. Sen nereye gidiyorsun?"

"Ben senin gölgenim, dostum. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun." Öne doğru eğildi, sesini iyice alçaltarak fısıldadı. "Örümcek hislerin bizi yıllardır güvenliğin doğru tarafında tuttu. Eğer birinin seni takip ettiğini düşünüyorsan, yalnız yürümene izin vermeyeceğim."

Xavier tekrar yutkundu, son derece duygulanmıştı. "Peki annemin dondurmalı turtasının bununla bir ilgisi yok mu?" diye takıldı.

Carlos'un yüzüne tekrar bir tebessüm yayıldı. "Ben çok yönlü biriyim. Aynı anda hem arkanı kollayabilir *hem de* buzdolabını yağmalayabilirim. Sanırım ödeme sırası bende." Cüzdanını çıkararak iki yemeğe yetecek kadar para ve garson için yüklü bir bahşiş bıraktı. "Gidelim. Dondurmalı turta kimseyi beklemez."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 09.50

Burke kaşlarını çattı. "Lafı dolandırmanın tam sırası, Gabe. Neden özel otopsi ile başlamadın?"

"Bayan Sutton'a güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim. Güvenebileceğime karar verdim." Gabe cebinden otopsi raporunu çıkardı ve Molly'ye uzattı. Molly raporu açtı, içindekileri sessizce gözden geçirdikten sonra masanın üzerinden Burke'e uzattı, yüz hatları ifadesizdi.

Kahretsin, bu kadınla asla poker oynayamazdı. Zira rapor, babasını tanısın ya da tanımasın herkesi şok edecek cinstendi.

Burke raporu okurken Gabriel onun ilk şoku tam olarak ne zaman yaşadığını biliyordu çünkü Burke'ün nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bakışını yukarı kaldırmıştı. "*Kanser* mi? Baban *kanser miydi*?"

"Ben de bilmiyordum." Gabe hem babasının bu kadar hasta olduğunu bilmediği için hem de onun bunu kendisine söylememiş olmasına içerlediği için kendini suçlu hissediyordu.

"Babanı tanıyorsam, onun için endişelenmeni istememiştir. Özellikle de..." Burke huzursuzlandı. "Bilirsin işte. Annen."

Gabe biliyordu. O ve babası, annesinin gözlerinin önünde eriyip gitmesini izlemişlerdi.

Artık ikisi de yoktu. Burke'e başıyla hafifçe onay verdi, o da bir süre sözsüz bir şefkatle ona baktıktan sonra okumaya devam etti.

Gabe adamın ikinci şoka ulaştığını anladı çünkü Burke dişlerinin arasından okkalı bir küfür savurdu. Raporu masanın üzerinden Molly'ye doğru itti. "Kokain bulunması saçmalık," dedi öfkeyle. "Kandaki 0.25'lik alkole *inanabilirim* çünkü Rocky'nin alkol sorunu vardı ama baban uyuşturucu bağımlısı *değildi*. O kadarını biliyorum."

"Hayır, değildi." Oysa özel patolog babasının vücudunda, tek başına onu öldürmeye yetecek kadar kokain bulmuştu. "Babam iyileşmekte olan bir alkolikti," dedi Molly'yi bilgilendirmek adına. "Üç yıldır ağzına içki sürmüyordu. Fakat asla kokain kullanmadı. Asla."

İçinden küçük bir ses, babasının daha önce kanserle mücadele etmek zorunda kalmadığını fısıldadı. *Belki de onu sandığın kadar iyi tanımıyordun.*

Birkaç saniye kafasının içinde dönüp duran bu düşünceyi hemen kovdu. *Hayır.* Babası yasadışı uyuşturucu kullanmazdı, özellikle de polislerin söylediği şekilde. İçki belki. Ağır, *yasadışı* uyuşturucular? Hayatta yapmazdı.

Molly raporu tekrar okurken kaşlarını çatmıştı. "Bu da ne böyle? Diyor ki: İkincil kaynak flunitrazepam bulgusu saptadı." Başını kaldırıp baktı. "Rohypnol. Hem de çok fazla. Onu kim öldürdüyse önce etkisiz hale getirmiş. Muhtemelen içtiği her ne ise, isteyerek ya da istemeyerek içine katarak vermişlerdir."

Keder, öfke ve kayıp dalgasıyla boğuşan Gabe gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Babasına önce uyuşturucu verip sonra da vurmuşlardı.

Bir el kısa süre onunkine dokunduğunda bütün vücudu sarsıldı. "Gabe." Molly'nin sesi kısık ve hüzünlüydü. "Buna daha sonra devam edebiliriz."

"Hayır." Gözlerini zorla açtı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben iyiyim."

Molly başını iki yana salladı, yüzündeki ifade inanılmaz derecede yumuşaktı. Anlayışla bakan mavi-yeşil gözleri Karayip denizini andırıyordu. "Hayır, hiç iyi değilsin. Fakat istediğin buysa devam edebiliriz."

Gözleri ve boğazı yanıyordu, konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "İstediğim bu."

"Pekâlâ." Kadın dikkatini tekrar rapora verdi. "Adli tabibin nihai raporunda kokain yer alacak," dedi. "Ama bahse girerim Rohypnol'ü göstermeyecekler. Bu şekilde babanın öldüğü sırada kokainin etkisinde olduğunu söyleyebilecekler. Alkol tespit edilmesi, içmeye devam ettiği yönündeki iddialarını güçlendirecek ve kokaini daha inandırıcı kılacaktır. Kanser hastalığı göz önüne alındığında, acıya dayanamadığını ve artık bitmesini istediğini iddia edecekler."

"Ben..." Gabe'in sesi titredi ve genzini temizledi. "Ben de aynısını düşünmüştüm. Babamın bunu yaptığını değil, polislerin böyle söyleyeceğini. "

"İkincil kaynak neydi?" diye sordu Burke.

"Bir kan örneği ve bir idrar örneği. Adli tabibin asistanı Harry Peterson bunları cebime tıkıştırmış. Adli tabibin ofisinden eve dönene kadar onları fark etmedim. Bu yüzden Harry için bu kadar endişeliyim. Benim yüzümden riske girdi. Babamı tanıdığını, onun kendisine iyi davrandığını söyledi. Bana o örnekleri verdiği ya da otopside usulsüzlük yapıldığını söylediği için Harry'nin cezalandırılmasını istemiyorum."

"Bakalım adamlarımdan birini adli tabibin ofisine sokabilecek miyim," dedi Burke. "DeShawn harika bir adam ama Peterson'a sürekli göz kulak olamaz."

Molly patolog raporunu bir kenara koydu. "Raporun üstündeki tarih düne ait. Yani Pazar."

Gabe başıyla onayladı. "Patolog dün gece bana e-posta ile gönderdi. Vardiyam bittiğinde gördüm. Normalde bugüne kadar beklemesi gerektiğini ama beni daha fazla bekletmek istemediğini söyledi, özellikle de bulduğu şeyden sonra. Raporu almak neredeyse altı hafta sürdü ve benim de tehlikede olabileceğimden endişeleniyordu."

"Olabilirsin de..." dedi Burke. "Ayrıntıların üzerinden geçmeyi bitirdiğimizde kişisel güvenliğini konuşacağız."

Gabe dikkatle nefes verdi. Kişisel güvenliğe ihtiyacı olduğunu inkâr etmek istiyordu ama aptal değildi. Polisler onun özel otopsi yaptırdığını öğrendiğinde... pek hoş olmayacaktı.

"Polis raporu var mıydı?" diye sordu Molly.

Burke, Gabe'in alt kenar boşluğundan itibaren sayfanın genişliği boyunca on beş santim uzanan yazıcı şeridine kadar ezberlediği raporun bir kopyasını ona uzattı.

Kısacık raporu okurken Molly'nin kaşları çatıldı. "Burada babanın cesedini komşusunun bulduğu yazıyor."

Gabe yutkundu. "Doğru, Bayan Dobson. Kendimi bildim bileli annemin en iyi arkadaşıydı. Babamın köpeğini çiçek tarhında bulmuş ve geri getirmiş. Babama çok kızdığı için mutfak kapısını açtığında ona söyleniyormuş." Gabe'in midesi bulanıyor, sabah bir şey yemediği için şükrediyordu. "Onu mutfak masasının üzerine yığılmış halde bulmuş. Silahı yerdeymiş ve görünüşe göre onu düşürmüş. Baş ucunda boş bir Grey Goose şişesi ve boş bir bardak varmış." Görüntüyü zihninden silmeyi umarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. Ama yapamadı. Gözlerini

her kapadığında babasını görüyordu. Orada kendi kanının ve beyin parçalarının arasında yatıyordu.

Gabe fotoğrafa hiç bakmamış olmayı dilerdi. Fotoğrafı ona gösteren polise lanet okudu.

Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda babasının yanında olamadığı gerçeğine lanet okudu. Kendini öldürmemesi için yalvarmak adına değil çünkü Gabe babasının böyle bir şey yapmadığını biliyordu.

Eğer orada olsaydım, ona zarar veremezlerdi. Cesaret edemezlerdi.

Ya da belki ben de ölmüş olurdum.

"Gabe? Ne tür bir köpek?"

Gabe'in bakışları Molly'ye kaydı, kadının sorusu onu aklının gittiği o korkunç yerden geri döndürdü. Molly sabırla cevap vermesini bekliyordu ve Gabe, onun bu soruyu en az bir kez daha sorduğunu ve düşündüğünden daha uzun süredir dalgın olduğunu hissetti.

"Labrador karışımı. İçinde biraz golden var. Belki biraz pitbull. Aslında bir kırma. Adı Shoe."

"Restoranınız *Choux* gibi mi?"

"Hayır. S–h–o–e.* Ayağınızdaki gibi."

Kadının dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Ayakkabı yediği için mi?"

Göğsündeki gerginlik nefes almasına yetecek kadar azaldı. *Teşekkürler, Molly.* "O da var. Babam anneme *petit chou* derdi. Küçükken ona anneme neden 'shoe' dediğini sormuştum." Bu anı gözlerini yaktı. "Annem öldükten sonra babam çok yalnız kaldı. Barınaktan bir köpek alması için onu ikna ettim. Bir gün,

* Choux ve Shoe: Fransız mutfağına ait bir hamur türü olan choux ve İngilizce ayakkabı anlamına gelen shoe "şu" olarak okunduğundan anlam kargaşasına yol açabilir. (ç.n.)

stresten sürekli kendini kaşıyan, neredeyse yarı kel kalmış bir köpekle eve geldi ama köpek çoktan babama âşık olmuştu. Eve yerleştikten beş dakika sonra, orada bıraktığım ayakkabılardan birini çaldı. Babam ona Shoe diye seslendi ve bu isim yapıştı kaldı."

Kadının gülümsemesi, içinin derinliklerinde uyuşmuş olan yerleri ısıttı. "Shoe şimdi nerede?"

"Benim evimde. Babam ayakkabı yememesi için Shoe'yu eğittiği konusunda ısrar ediyordu ama ben her ihtimale karşı benimkileri yüksek bir rafta tutuyorum." Bir soluk aldı ve bıraktı. "Teşekkür ederim. Devam edebiliriz."

"Eğer eminsen." Onun başıyla onaylaması üzerine sordu, "İçmeyi bırakmadan önce tercih ettiği içki Grey Goose muydu?"

"Öyleydi. Bunu herkes bilirdi. Annem ona her Noel'de bir şişe alırdı. O zamanlar alkolik değildi. Annem öldükten sonra şişeye daha sıkı sarılmaya başladı."

"Fakat sonra bıraktı," diye mırıldandı Molly.

"Öyle. Kendisiyle çok gurur duyuyordu ve biz de onunla gurur duyuyorduk. Ailecek. Halalarım, amcam ve kuzenim." Gözlerini tekrar kapattı. "Er ya da geç bunu onlara anlatmak zorunda kalacağım ve korkak durumuna düşsem de bu benim ödümü koparıyor."

"Belki daha sonra söylersin," dedi Burke usulca. "Şimdilik onlara sıkıntı vermeye gerek yok."

Onları hedef haline getirmeye de gerek yoktu. Gabe'in bunu anlaması için Burke'ün sözcükleri yüksek sesle söylemesi gerekmiyordu. En başından beri bunların olacağını biliyordu.

"Bu seni korkak yapmaz." Molly onun gözlerini açmasını bekledi. "Aileni seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Dolayısıyla onlara duygusal acı çektirmek istememen son derece doğal."

Gabe omuz silkti. "Duygusal ya da fiziksel."

"O da var," diye kabul etti Molly. "Rapora göre komşunuz babanın cesedini ertesi sabah bulmuş ama silah sesi duyup duymadığı yazmıyor."

"Duymamış," dedi Gabe. "Ben sordum. Onu bulduğunda aklı başından gitmiş, sonra tekrar düşünmüş, bir gece önce duyduğunu sandığı tırmalama sesini kontrol etse ne olurdu diye kendini sorgulamış, ki muhtemelen Shoe kapısına dayanmış. Köpeğin tırmalamasını duymuş ama silah sesi duymamış."

"Oysa babanın cesedinin yanında bulunan silahta susturucu yokmuş." Burke ile bakıştılar. "Susturucusu var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Burke, "cesedinin yanında bulunan silahı gördüm. Susturucu takmak için gerekli donanıma sahip değil."

"Katil dikkatsiz davranmış," diye mırıldandı Molly. "Ekibimiz için bir puan. Gerçi onu öldüren kurşunun kendi silahıyla eşleşip eşleşmediği polis raporunda yer almıyor ve alacağından da şüpheliyim. İşin içinde olduklarına dair bir başka işaret. Gabe, Bay Peterson'la konuştuktan sonra polisin bu işe karıştığından şüphelendin, peki bundan önce herhangi bir belirti var mıydı?"

"Evet." Sinirli bir şekilde Shoe'nun pantolonuna yapışan tüylerinden birini çekiştirdi. "Babamın ölümünden bir gün sonra soruşturma talep etmek için karakola gittiğimde, babamın eski başkomiseri benimle görüştü. Olay yerine giden polislerin babamın kilerinde çeyrek kilo kokain bulduklarını söyledi."

"Deli saçması," diye mırıldandı Burke.

Gabe zoraki gülümsemeye çalıştı. "Aynen. Söylediğine göre şeker ve unla birlikte saklamış. Test ettiklerini ve kanıt dolabın-

dan çalınan kokainle eşleştiğini söyledi. Babam emekli olmadan kısa bir süre önce imzalamış. Bana kayıtları gösterdiler. İmza babama ait değildi ama çok iyi taklit edilmişti."

Molly nefesini bırakmadan önce yanaklarını şişirdi. "Kahretsin. Dur tahmin edeyim, eğer üstüne gitmezsen bunu onun sicilinden sileceklerini söylediler."

Gabe burnuna dokundu. "Tam isabet. Ciddi ve üzgün gibi davranıyordu, anlarsın ya?"

Kadın başıyla onaylamadan önce bakışları kısa bir süre için dalıp gitti. "Evet, iyi bilirim."

Gabe onun babasını, ölümündeki ayrıntıları merak etti. Bununla nasıl başa çıktığını. Zira kesinlikle öğüt almaya ihtiyacı vardı. Bu durum onu yiyip bitiriyordu.

Burke'ün kaşları çatılmıştı. "Burada ipleri elinde tutan her kimse özel otopsi yaptırmana göz yummasına şaşırdım. Babanın cesedini 'kaybedebilirlerdi' ya da önüne her türlü bürokratik engel koyabilirlerdi."

"Bilmiyorlardı. Onlara söylemedim. Cebimde kan örneğini bulduğumda, babamın cesediyle... ilgilenecek olan cenaze evindeki bir tanıdığımla temasa geçtim. Morgun sahibi eski bir arkadaşım. Liseden beri tanışıyoruz. Adli tabiplik babamın cesedini ona teslim ettiğinde, cesedi özel patologun kliniğine naklettirdi ve biz de hiçbir şey olmamış gibi anma töreni yaptık. Tören masasının üstüne bir kül vazosu koyduk ve insanların istediklerine inanmalarına izin verdik."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Molly. "Babanın cesedi şimdi nerede?"

"Hâlâ patoloji uzmanının yanında. Ben izin verdiğimde onu arkadaşımın morguna gönderecek ve yakılacak." Babasının istediği de buydu. "Ben, şey... Annemin külleri hala bende. Babam küllerini karıştırmamı ve... onları birlikte denize gömmemi isterdi."

"Bu isteği ertele," dedi Burke usulca. "En azından şimdilik."

Gabe sert bir şekilde başıyla onayladı. Bir noktada doğrulayıcı bir incelemeye ihtiyaçları olabilirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Molly onun bakışlarını yakaladı. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır. Sanmıyorum."

Kadın bir kez daha şefkatle gülümsedi. "Aklına bir şey gelirse bizi nerede bulacağını biliyorsun. Bence yüksek profilli, açığa çıkma olasılığı olan davalarla işe başlamalıyız. Bu seviyede bir örtbas için, risklerin büyük olması gerekir. Para ya da önemli insanlar, hatta diğer polisler. Bildiğin kadarıyla, baban kayıt tutuyor muydu?"

"Hiçbir şey bulamadım." Çünkü Gabe'in de ilk aklına gelen buydu. "Evi aramakta serbestsiniz."

"Eğer bu davada çalışmamı kabul edersen yapacağım. Bunu istiyor musun?" diye sordu. "Cevabın hayırsa tekrar söylüyorum, alınmak yok."

Genç adam uzun bir süre onu inceledi. Kadının gözleri dikkat kesilmişti ve zihninde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyordu. Babasının anısına saygılıydı ve bu Gabe için önemliydi. "Evet ama mantıksız riskler almanı istemiyorum. Eğer tehlikeli görünüyorsa, bırakacaksın."

"Durumla başa çıkamayacağımı hissedersem, destek çağırırım," diye cevap verdi Molly.

Burke elini kaldırdı. "O kişi benim. Arkanı ben kollayacağım. Ben ve ekibimin geri kalanı. Endişelenme, Gabe. Molly'yi üstesinden gelemeyeceği bir duruma sokmam."

"O zaman evet. Yardımın için minnettar olurum." Gabe, Burke'e döndü. "Food Network yarışmasından kazandıklarım

var. Soruşturmanın masraflarını karşılaman için sana devredebilirim."

Molly ayağa kalktı. "Sizi idari ayrıntılarla baş başa bırakayım. Ben babanın eski davalarını incelemeye başlayacağım. Bana ihtiyaç duyarsanız ofisimde olacağım."

Gabe onun kolunu tutup kalmaya ikna edebilmek için dayanılmaz bir istek duydu. Onu bırakmaması için. Fakat bu isteği bastırdı ve aradığı cevapları bulabileceğini ve onu zor durumda bırakmadığını umarak gitmesine izin verdi.

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 11.00

Ofis tuvaletinin kapısındaki aynada yansımasını kontrol eden Lamont başıyla onayladı. Sinekkaydı tıraş olmuştu, yüzü solaryumdaki düzenli randevuları sayesinde sağlıklı görünecek kadar bronzlaşmıştı.

Bir zamanlar yüzünü gözünden çenesine kadar ikiye bölen yanağındaki yara izi, çok yetenekli bir plastik cerrah sayesinde artık neredeyse hiç görünmüyordu; aynı cerrah yıllardır yüzünün genç ve pürüzsüz kalmasını sağlamaya devam ediyordu. Yara izi bir zamanlar amacına hizmet etmiş, ilk karısı olacak kadının sempatisini kazanmıştı.

Yara izini almayı beklemiyordu hiç kuşkusuz. İnanılmaz derecede zengin ve bekâr kadını haftalarca inceledikten sonra, eski müşterilerinden birini onu soyması için tutmuştu. Kendisi de kadını "kurtarmak" için hazır olacaktı. Ne yazık ki eski müşterisi kendini fazla kaptırmış ve yüzünü kesmişti.

Bu durum çok acı verse de ona hem kadının hem de yaşlı ve paralı babasının minnettarlığını kazandırmış, böylece ona evlenme teklif ettiğinde iş tamamlanmıştı.

Onların parası bugün bulunduğu konuma gelmesini sağlamıştı. Güçlü. İyi bağlantıları olan. Zirvenin eşiğinde duruyordu. İlk karısı hâlâ hayatta olsaydı bunu onaylardı. Ne var ki hayatta değildi, kendi canına kıymıştı.

Daha doğrusu adli tabip öyle beyan etmişti. *Tıpkı planladığım gibi.*

Rocky Hebert'in intiharı sahnelediği ilk intihar değildi.

Başını hafifçe yana eğerek kendisine bakan yüzü inceledi. Siyahların arasında birkaç gümüş saç teli vardı ama elli iki yaşındaki bir adam için fena sayılmazdı. İnsanların yüzünü beğendiğini biliyor ve bundan en iyi şekilde yararlanıyordu. Bu yüz, servetinin getirdiği seçkinlik ve saygınlıkla birleşince, onu istediği her yere götürebilirdi.

Şu anda belediye başkanının ofisine gitmek istiyordu. Öğle yemeği için planlanmış bir toplantıları vardı ve Lamont etrafta kameraların olacağını biliyordu. Kendisi gibi bir adam neredeyse her zaman halkın gözü önündeydi.

Göz önünde olmak istemediği zamanlar hariç ama bugünlerde buna daha az ihtiyaç duyuyordu. Ellerini kirletmeleri için başkalarına ödeyebilecek parası vardı.

Üzücü. Bir şekilde kişisel müdahaleyi özlüyordu.

Görüşmeye hazır olduğunu düşünerek, kullan-at telefonunun daha iyi çektiği pencereye doğru yürüdü ve ikinci adamını aradı. "Hallettin mi?"

"Gözetim altında tutuyorum," dedi Stockman, bir vahşi yaşam belgeselinin anlatıcısı gibi sakin bir tonda. "Bütün sabah insanların arasındaydı ama yalnız kalır kalmaz icabına bakacağım."

"Baktığına emin ol," diye terslendi. "Çocuk yarım kalan son iş." Katrina felaketinin yaşandığı o geceden beri adını yüksek sesle söylemediği kadını öldürürken onu gören çocuk. Yüzündeki yara izini gören çocuk. Onu teşhis edebilecek olan çocuk.

İki ay öncesine kadar varlığından haberdar bile olmadığı çocuk. Rocky Hebert onu koruduğu için hâlâ yaşamaya devam eden çocuk.

Rocky artık sorun değildi ama çocuk öyleydi. Zira çocuk onu ismiyle teşhis edemese bile, her an ortaya çıkıp yara izi hakkında tanıklık edebilirdi. Estetik ameliyattan önce çekilmiş yeterince fotoğrafı vardı ve insanlar bu bağlantıyı kurabilirdi. Bir kez iddia ortaya atıldıktan sonra da onu kadını tuttuğu o lanet olası evle ilişkilendirmek için fazla bir şeye gerek kalmayacaktı. O zamanlar metresini hamile bırakmak akla gelebilecek en kötü skandaldı. Artık kimse bunu umursamazdı ama cinayet...

Bu tür bir skandalın en ufak söylentisi bile siyasi hedeflerini daha başlamadan suya düşürebilirdi. Lamont bu riski göze alamazdı.

"Biliyorum," dedi Stockman sakin bir sesle. "Gerekeni yapacağım ama bu işler zaman alır."

"Sana çoğunu boşa harcadığın bir sürü zaman verdim. Onu bulman fazlasıyla uzun sürdü." Çünkü Rocky sabit diskini şifrelemişti ve Stockman'ın şifreyi çözmesi haftalar almıştı. Lamont bir uzman getirmeyi düşünmüş ama çocuğun yerini bulduğunu kimsenin bilmesini istememişti. Özellikle de suç ortaklarının. Rocky'nin cinayetine burunlarını sokmuşlar ve adamın kilerine uyuşturucu yerleştirerek olayı olması gerekenden çok daha karmaşık bir hale getirmişlerdi. Buna gerek yoktu ve artık hiçbirine güvenmiyordu. Sadece Stockman'a güveniyordu. "Bitir şu işi."

"Gereken yapılacaktır," diye tekrarladı Stockman, kırgın bir ses tonuyla.

Stockman'ın ne kadar alındığı umurunda değildi. İşini yapması için adama dünyanın parasını ödüyordu. Daha hızlı çalışmasını sağlayacaksa istediği kadar alınmasında bir sakınca yoktu.

"Bir an önce hallet," diye tekrarladı, sonra normal cep telefonuna bir arama gelince yüzünü buruşturdu. "Başka bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Stockman'la konuşmayı sonlandırdı ve diğer aramayı cevaplamadan önce yüz ifadesine çeki düzen verdi. Bu görüntülü bir aramaydı ve yüzünü asamazdı.

Kahretsin, aslında yüzünü asmak istiyordu.

Onun yerine yüzüne bir tebessüm yapıştırdı. "Merhaba, sevgilim. Her şey yolunda mı?"

Üçüncü karısının gülümsemesi çok sevimliydi. Kendisi çok sevimliydi. En azından bakmak için. Güzel yüzünün altında, sesi kulaklarına mil çekmek istemesine neden olan mızmız bir kaltak vardı.

Keşke yıllar önce onun icabına bakmış olsaydı. Artık bu çok fazla soruya yol açardı, bu yüzden gülümsemeyi, başıyla onaylamayı ve kadın dırdırı kestikten sonra canı ne isterse onu yapmayı öğrenmişti. "Bu akşam saat yedide rezervasyonumuz olduğunu hatırlatmak istedim," dedi kadın. "Nelson'larla buluşacağız."

Nelson'lardan da nefret ediyordu. Ne var ki Lyle Nelson yararlı biriydi –ya da en azından parası öyleydi– yani hiç değilse bu vardı. "Hatırlıyorum. İstediğim yerde rezervasyon yaptırdın mı?"

"Evet ama neden oraya gitmek istediğini hâlâ anlamıyorum." Ses tonunda şaşkınlıkla karışık bir küçümseme vardı. Le Petit Choux onların tarzı bir restoran değildi, karısının kısa sürede alıştığı zarafetten yoksundu. Fakat burayı seçmek için kendine göre nedenleri vardı, karısının bilmesine gerek olmayan nedenler.

"Benzer bir restorana yatırım yapmayı düşünüyorum ve rekabet koşullarını araştırmam gerekiyor." Bu yalandı ama kadının aksini ispatlayamayacağı bir yalandı. Adamın iş ilişkilerinden habersizdi karısına o kadar güvenmiyordu. Aslında ona hiç güvenmiyordu.

"Aha. Sanırım bu gayet mantıklı."

Onayını aldığım için çok mutluyum. "Seninle orada buluşuruz. Şimdi gitmem gerek. Öğle yemeğinde bir görüşmem var."

Kadın çekici olduğunu düşündüğü bir edayla dudaklarını büzerek dışarı uzattı. Gençken öyleydi ama artık genç değildi ve dudaklarını bu şekilde sarkıtarak somurtması her şeyden daha fazla sinir bozucu ve gülünçtü. "Öğle yemeği için eve gelirsin diye umuyordum."

Adam bu kez ne istediğini merak etti çünkü onu görmek için heyecanlanmadığı kesindi. "Ne istiyorsun?" diye sordu, öfkesini ses tonundan uzak tutmayı başararak.

Ya da öyle olduğunu sandı çünkü kadının gözleri kısılmıştı. "Benimle bu tonda konuşma, *sevgilim*."

Lamont gözlerini kapadı ve kendine onu öldüremeyeceğini çünkü kocanın her zaman baş şüpheli olduğunu hatırlattı. Hatta birkaç yıl daha ondan boşanma ihtimali bile yoktu. Önce ulaşması gereken hedefleri vardı ve boşanmak onları imkânsız kılmasa bile, zorlaştıracağı kesindi. Bu yüzden nefretini sineye çekerek gülümsedi.

"Üzgünüm Joelle," derken sesi kendisine bile samimi geliyordu. "Çok gergin bir sabah geçirdim ve bunun acısını senden çıkarmamalıydım."

"Bence de yapmamalıydın." Dişlerini gıcırdatıyordu ve adam bu sesten nefret ediyordu. "Madem toplantın var, bunu daha sonra konuşuruz." Dudakları, en az kendisininki kadar sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonra görüşürüz."

Kadın aramayı sonlandırdı ve adam gözlerini devirmek için duyduğu dürtüye boyun eğdi.

Fakat endişelenmesi gereken Joelle'den daha önemli şeyler vardı. Çocuğu yalnız yakalamayı başarıp başaramadığını öğren-

mek için Stockman'ı geri aramayı düşündü ama bu dürtüsünü kontrol etti. İşin tamamlandığını bildiren mesajı bekleyecekti.

Elbette mesajda öyle bir şey yazmayacaktı. Bu tür şeyler hakkında hiçbir zaman izlenebilecek şekilde açıkça konuşmazlardı ve mesajlar kesinlikle izlenebilirdi. Mesajda her zaman olduğu gibi "Güzel bir gün" yazacaktı.

Bu mesajı aldığında, işlediği suçun bir görgü tanığı olduğunu öğrendiğinden bu yana, ilk kez rahat bir nefes alabilecekti.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 12.00

Burke ofisine girdiğinde Molly dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

"Eee?" diye sordu.

Burke masanın karşı tarafındaki koltuklardan birine çöktü. "Dizüstü bilgisayar Antoine'da. Yeteneklerini konuşturmaya çalışacak ve umarım silinen her neyse onu bulacak."

Molly bunu zaten biliyordu, IT gurusunun ofisinden yeni gelmişti. "Gabe'i kastetmiştim. Hani şu müşterim?"

"O Choux'ya gitti."

Molly'nin kaşları havaya kalktı. "Tek başına mı?"

Burke kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Gerçek güvenliği ayarlayana kadar Lucien'i onunla birlikte gönderdim. Gabe'in buna izin vermesine şaşırdım doğrusu. En az babası kadar inatçı."

Çatık kaşlarının altında hüzün vardı. Hüzün ve derin bir şefkat. "Babası senin arkadaşındı," dedi Molly usulca. Demek ki bir ortaktan daha öteydi. *Bizim gibi.* Burke'ün emrindeki ilk birkaç

hafta içinde onunla kaynaşmıştı. Gerçi hiçbir zaman romantik bir ilişkileri olmamıştı. Kendilerini her şeyden çok kardeş gibi görüyorlardı. Burke'ün Rocky ile ilişkisinin de aynı olduğunu tahmin ediyordu. "Rocky ağabeyin gibi miydi?"

Burke'ün çatık kaşları gevşedi. "Daha çok bir baba gibiydi."

Vay canına. Bu önemliydi çünkü Burke'ün gerçek babası gerçekten korkunç biriydi. Molly'nin kendi babası Burke'ün içindeki ihtiyacı, birinin onu kendi babası gibi sevmesine duyduğu ihtiyacı görmüş ve ölmeden önce Burke'e bunu sağlamıştı. Lanet olsun, onu çok özlüyordu. "Gabe'i de tanıyor muydun?"

"Elbette. Yani, sayılır. Kendisi hep çok meşguldü, bütün o ..." Elini salladı. "Anlarsın ya. Aşçılık filan, her neyse işte. Annesi hastalanana kadar. Kanser," diye ekledi kadın başını soru sorar gibi eğince. "İyi bir kadındı. Rocky onsuz boşluğa düştü."

"Zavallı Gabe. Hem annesini hem de babasını kanserden kaybetmek."

"En azından annesine veda edebildi. Rocky ise..." Güçlükle yutkundu. "Bu bir şoktu."

"Gabe'in babasının öldürüldüğünden şüphelendiğini ne zaman öğrendin?"

"Bu sabah." İyice çatılan kaşları bu konuda tam olarak ne düşündüğünü gösteriyordu.

Kadın içini çekti. "Lanet olsun."

"Aynen," diye ona katıldı, koltuğunda kaykılarak. "Gabe ve ben hiçbir zaman yakın olmadık ama cinayetten şüphelendiğinde benden yardım isteyecek kadar bana güvendiğini düşünmüştüm. Yani, cenaze törenine gittim. Ona sarıldım. Bana söyleyebilirdi."

"Emin olur olmaz seni çağırdı. Bence sana herkesten daha çok güveniyor."

Burke homurdandı. "Evet, belki."

"Onun için kolay olmamıştır. Özel otopsi ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, haberler kötü olacaktı. Babası ya öldürülmüş ya da kendini öldürmüştü." Dizüstü bilgisayarını kapatıp dirseğini dayadı ve çenesini yumruğuna koydu. "Herhangi bir tavsiyen var mı? Sen nereden başlardın?"

"Söylediğin yerden. Eski davalarından."

"Bazıları bende var ama henüz çok fazla okumadım." Dizüstü bilgisayarını okşadı. "Antoine, Rocky'nin kariyerinin son beş yılına ait vaka raporlarını indirdi ve hayır, onları indirdiğimizi kimse bilmeyecek. NOPT İç İşleri'nden biri bakıyormuş gibi görünecek şekilde ayarladı. Tabii birileri fark ederse."

"Birileri fark edecek," dedi Burke karamsar bir ifadeyle. "Cresswell'in Rocky'nin kokain çaldığını söylediği aklıma geldikçe ..." Baktığında şaşkınlıkla ellerini yumruk haline getirdiğini gördü. Yavaşça onları gevşetti. "İşte bu yüzden davayı almak istemedim. Ona çok yakındım."

"Anladığım kadarıyla Cresswell, Rocky'nin eski şefi?"

"Aynen."

"Bana bildiklerini anlat." Dizüstü bilgisayarını açtı, not almaya hazırlanıyordu ki adamın dudaklarının kıvrıldığını gördü. "Ne?"

"Sen. Her zaman yaptığın gibi not alıyorsun."

Bu, Molly'nin canını sandığından daha fazla sıkmıştı. "Ben buyum işte," dedi suratını asarak. "Ne yapacağım her zaman önceden kestirilebilir."

"Bunun adı istikrar," diye düzeltti Burke. "Alışkanlıkların ayrıntılara verdiğin önemin temelini oluşturuyor ve bu senin en iyi özelliklerinden biri. Sakın değişme."

Kadının kızgınlığı eriyip gitti. "Ay, çok sağ ol be patron."

Burke gözlerini devirdi. "Sakın havalara girme."

Molly balon patlatma taklidi yaptı. "Havam söndü. Şimdi bana Cresswell'den bahset."

"Dibine kadar kokuşmuştur ama fazlasıyla zekidir. Kimse onu kolay kolay yakalayamaz."

"İşte bu çok kötü."

Adam homurdandı. "Gerçekten de öyle. Yıllardır, tutukladığı kişilerden uyuşturucu alıp bordrosundaki torbacılara satarak işin kaymağını yediğinden şüpheleniyorum. Ya da şantajla kendisine hizmet ettirdiğinden. New Orleans'ın seçkinleriyle arası çok iyi. Kolay para. Kirli para. Eğer rüşvet karşılığında görmezden gelmiyorsa, kendi maaş bodrosundadır. Her iki durumda da köşeyi dönen odur."

"Teşkilattayken bunu kanıtlamaya çalıştın mı?"

"Denedim. Başaramadım."

"Bu yüzden mi ayrılıp ajansı kurdun?"

"Ayrılmam karşılıklı anlaşmayla oldu diyelim. Kokuya daha fazla dayanamadım ve o da gitmemi istiyordu."

Molly sandalyesinde arkasına yaslandı. Demek ki bu kişisel bir meseleydi. Burke'ün davadan çekilmesi için iyi bir neden daha. "Seni bir şekilde ortadan kaldırmamasına şaşırdım."

Burke yüzünü buruşturdu. "Denedi. Beceremedi."

"Yani öylece pes mi etti? Gitmene izin mi verdi?"

"Hayır. Küçük bir hatıra sakladım. Onun defterini dürecek kadar büyük bir şey değil ama geri adım atmasını sağlamaya yetti. Karısını bir erkek fahişeyle aldatıyordu. Gizli bir vaka. Benim umurumda değil ama onun umurunda ve bu da benden sakınması için yeterli oldu."

"Yani sence bu Cresswell denen adam Rocky Hebert'i öldürmüş olabilir mi?"

"Gözünü kırpmadan *yapabilirdi.* Fakat *yaptığını* sanmıyorum. Elini kirletecek biri değil. Bu işi dışarıya yaptırır. Eğer işin içindeyse."

"Yani kokaini gerçekten Rocky'nin çaldığını düşünmüş olabilir mi?"

"Mümkün. Sonuçta, kendisi de aynı şeyi yapıyor ve diğer polislerin de yapacağını varsayıyor. Yani Cresswell kolay lokma değil."

"Bu çok açık," dedi kız huysuzca ve adam sırıttı.

"İşte bu yüzden çok para alıyorsun."

Ona iyi maaş veriyordu, bu yüzden şikâyet edeceği tek bir şey bile yoktu.

"Yani Cresswell'in yanı sıra kokaine erişimi olan herkes şüpheliler listesinde. Kontrol edeceğim. Gabe'in güvenliği ne olacak? Onun 'gerçek' güvenliğini ayarlayana kadar Lucien'in bu işle ilgilendiğini söylemiştin."

"Gabe seni istiyor."

Molly kaşlarını çattı. "Ben davayı araştırıyorum. Aynı zamanda onun güvenliği olamam. Restoranında sıkışıp kalırım." Ve evinde. Yaşadığı, uyuduğu ve duş aldığı yerde. Bu düşüncenin hoşuna gitmesi... hiç hoş değildi.

Burke'ün yüz ifadesi belirgin biçimde tedirgin olduğunu gösteriyordu. "Şey..."

Molly kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Ne haltlar karıştırdın, Burke Broussard?"

"Soruşturmayı seninle birlikte yürütecek."

Molly dondu kaldı. "Ne yapacak?"

Burke yüzünü buruşturdu. "Ne dediğimi duydun."

"Duydum ama anlamakta zorlanıyorum. Peşimde mi dolaşacak?"

"Yani?" Bu oldukça onursuz bir açıklamaydı.

"Yani mi? Neden? Bana güvenmiyorsa başka birini tutabilir. Alınmam." Tabii ki alınırdı. Gabe'in güvensizliği rahatsız ediciydi. Üstelik *onun benden hoşlandığını düşünüyordum* diye düşünmesi kendini on üç yaşında hissetmesine neden oluyordu.

"Öyle değil. Düşündüğün gibi değil."

Molly, Gabriel Hebert'le yaptığı kısa görüşmeyi zihninde gözden geçirdi, sonra onun güvenliği için endişelendiğini hatırlayınca ayağa fırladı, yapbozun parçaları yerine oturmuştu. "*O mu* beni koruyacak?"

Burke yine yüzünü buruşturdu. "Öyle olduğunu düşünüyor. Şu anda restoranda, izin almak için ayarlamalar yapıyor."

"Burke." Kadın başını iki yana salladı ve yavaşça koltuğuna geri çöktü. "Böyle bir şeyi nasıl kabul edersin?"

"Aslında bilmiyordum ama onunla tartışmadım çünkü o babasının oğlu. Korumacıdır. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben olsam yine aynısını yapardı. Birinin canı yanacak ve bu onun hatası olacak diye ödü kopuyor."

Molly şakaklarını ovuşturdu. "Tanrı beni Neandertal erkeklerden korusun."

"O bir Neandertal değil. Benden daha fazla değil."

Molly ona ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmadı." Adam başka bir şey söylemeyince kadın içini çekti. "Peki ya reddedersem?"

Adam ona masum köpek yavrusu gözleriyle baktı. "Lütfen reddetme. Programları yeniden düzenliyorum, böylece tek başına bir yere gitmen ve bir şeyi kontrol etmen gerekirse destek çağırabilirsin."

"Gabe buna izin verecek mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Burke omuz silkti. "Sadece saçını yaptırmaya gittiğini söyle. Kadınlar bunu sık sık yapar, değil mi?"

Molly istemese de güldü. "Evet Burke, bu kadınların yaptığı bir şey. Bazıları diğerlerinden daha sık yapar." Ciddileşti. "Fakat ona yalan söylemeyeceğim. Eğer çok tehlikeliyse, yanında kalması için destek çağıracağım ama o benimle gelmeyecek. Bu çok saçma. Ve tehlikeli."

"Katılıyorum. Sanırım senin işinin göründüğünden daha heyecanlı olduğuna inanıyor. Soruşturmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğini söyledi. Sıkıcı olduğunu gördüğünde geri çekilecek ve kendi işine geri dönecek."

Molly tekrar şakaklarını ovuşturdu. Buna inanmamıştı. "Sanırım babasının ne iş yaptığını görmek daha çok ilgisini çekiyor."

Burke bir an için afallamış göründü. "Bunu hiç düşünmemiştim. Rocky ile bağlantısını kurmak istediğini mi düşünüyorsun?"

Molly bunu düşündü. "Belki o da olabilir. Asıl söylemek istediğim, Rocky öldürülmesine neden olan bir şeyin peşinde olabilirdi. Bence Gabe babasının uğruna öldüğü şeyin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlamak adına onun izinden yürümek istiyor."

"Aha." Burke dudaklarını sıktı. "Sanırım ben de aynı şekilde hissederdim."

"Ben de öyle," dedi Molly asık suratla. "Fark şu ki biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Biz polisiz. O bir aşçı. Yani, kasap bıçağını iyi kullandığını tahmin ediyorum ama bu hayatını kurtarmaya yetmeyebilir."

Burke neşeyle gülümsedi. "O zaman yanında sen olduğun için mutluyum."

Kadının dudağı kısık bir homurtuyla büküldü. "Pisliğin tekisin, Broussard."

"Çok daha kötülerini duydum."

"Ve kesinlikle haklılar."

Burke ayağa kalktı. "Bir saate kadar seni Choux'da bekliyor. Yokluğu süresince ekibini hazırlarken orada çalışıp çalışmayacağını sordu."

"Bu raporları herkesin içinde okuyacak değilim. Gidip onu alacağım ve buraya getireceğim." Aklına gelen bir düşünce onu gülümsetti. "Belki ben araştırma yaparken o da bizim için yemek pişirebilir." Tarihi binada küçük, hiçbir aşçıyı heyecanlandırmayacak eski bir mutfak vardı.

Belki o zaman başka bir korumayla Choux'ya geri döner.

Burke'ün sırıtışı tüm yüzüne yayılmıştı. "Seni sevdiğimi biliyordum. Gabe bize bir liste hazırlayınca market siparişi verebiliriz. Sen polis raporlarını incelerken bu onu meşgul eder."

"Tamam. Eve gidip çantamı hazırlayayım ve Chelsea'ye bir süre dönmeyeceğimi söyleyeyim."

"Ona selamımı söyle. Harper'a da."

"Söylerim." Öfkesi yatışmıştı. Kendisi, kız kardeşi ve yeğeni her şeye sıfırdan başlamak için güvenli bir yere ihtiyaç duyduklarında Burke ona inanılmaz destek olmuştu. Ona sonsuza dek borçlu kalacaktı. "Gabe Hebert'in gölgem olmasını kabul etmemin borcumuzun önemli bir kısmını azalttığının farkındasın değil mi?"

"Hiçbir zaman azaltacak bir borç olmadı," dedi adam kısaca. "Beni gelişmelerden haberdar et ve destek almadan Cresswell ya da ekibinden herhangi biriyle uğraşma. Adam tam bir yılan."

"Söz veriyorum." Kalbinin üstünde istavroz çıkardı. "Programı yeniden düzenlediğin zaman bana haber ver ve yedeğimin kim olacağını söyle."

"Muhtemelen Val. Şu anda başka görevi yok." Durgunlaştı. "Teşekkür ederim Molly. Yani, gerçekten. Teşekkür ederim." Onu selamladı ve yanından ayrılarak rahat bıraktı.

Eh, pek de rahat sayılmazdı. Zihni rahat edemeyecek kadar karışıktı.

Gabriel Hebert. Babasını kimin öldürdüğünü bulana kadar ikisi birlikte olacaklardı. *Sakin ol, budala kalbim.* Çünkü ritmi dışında atıyordu.

O bir müşteri. Bu yüzden profesyonel ol. Çok yakın oturmak yok. Tıraş losyonunu koklamak yok. Hiçbir şekilde saçmalamak yok.

Bu iş sarpa saracaktı.

3

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13.30

Sanırım bu kadar yeter," dedi Gabe müdür yardımcısına, kuzeni Patty'nin yüzündeki alaycı ifadeyi görmezden gelerek. "Kaçırdığım bir şey var mı?" diye ekledi çünkü müdür yardımcısı dudağını ısırıyordu.

Donna Lee Green başını iki yana salladı. "Yok Şef. Her şeyi hallettik ve burada, sizin yokluğunuzda başa çıkamayacağımız herhangi şey yok. İdare edeceğiz." Biraz yüzünü buruşturdu. "Peki *siz* iyi misiniz?"

Huzursuz bir soluk aldı. Kadının şefkat göstermesi beklenen bir şeydi ama yine de onu rahatsız etmişti. Sempati istemiyordu. Acınmak istemiyordu. Oysa bu ikisi de değildi. İçten gelen sevginin doğurduğu bir endişeydi. Donna Lee'yle birlikte çalışmaya Choux'yu kurmadan çok önce başlamıştı. Onu kendi elleriyle seçmiş, eski işverenlerinden koparıp almıştı ve Donna bir insanın isteyebileceği en iyi müdür yardımcısıydı.

"İyi olacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Toparlanmak için."

Donna Lee başıyla onayladı. "Ne olursa olsun, hepimiz Rocky'nin ölümünden sonra çok erken döndüğünü düşündük." Gökyüzüne doğru bir bakış atarak haç çıkardı. Babasını o da çok severdi.

Herkes severdi.

Onu öldüren şerefsiz hariç.

Gabe gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim. Numaram sende var. İhtiyacın olursa beni ara."

"Ararım." Gabe'in kolunu sıktı. "Gerçi buna ihtiyacım olmayacak. Kendinize iyi bakın, Şef. Yakında görüşürüz."

Donna Lee kapıyı arkasından kapatıp onu ve Patty'yi yalnız bıraktıktan sonra ofis sessizleşti. Patty, Patience'ın kısaltmasıydı ama kuzeninde bundan pek yoktu ve Gabe onun patlamasını bekliyordu. Aradan sadece beş saniye geçti.

Hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Ne oluyor lan, Gabe?" diye tısladı Patty.

"Tatil için para biriktirdim," dedi Gabe yumuşak bir sesle, onu bu kadar kızdıran şeyin izin alması olmadığını biliyordu. "Birkaç haftalığına."

"Çünkü ölesiye çalışıyorsun." Masanın Gabe'in sandalyesine en yakın köşesine oturup kollarını kavuşturdu. "Söylemek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi adam sakince. "Fakat bu doğru. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Neden? Sorun ne? Sakın bana hiçbir şey deme. Seni tanırım delikanlı. Ciğerini okurum." Onunla burun buruna gelene kadar öne doğru eğildi. "Bir şey olduğunu biliyorum ve kötü olduğunu da biliyorum. O yüzden anlat bana." Çenesini havaya dikti. "Yoksa seni anneme söylerim."

Gabe gözlerini kıstı. "Bu senin için bile çok alçakça." Çünkü Viola halası usta bir sorgucuydu. Gabe bunu nasıl yaptığını bir türlü anlayamamıştı ama kadın her zaman amacına ulaşırdı. Vi onun sırlarını asla kimseye anlatmazdı ama Gabe içini dökmeden de rahat edemezdi.

Gabe sonrasında her zaman kendini daha iyi hissederdi ama bu sefer farklıydı. Babasının görüntüsü zihninde canlandı. Hatırlamak istediği, bir kase bamyalı yahniyi mideye indirirken ona gülümseyen babası değil, polis raporundaki fotoğraf. O şerefsiz Cresswell'in "yanlışlıkla" ona gösterdiği fotoğraf.

Mutfak masasına yığılmış, kafatasındaki çıkış yarası Gabe'in yumruğu büyüklüğünde olan babası. Bu Vi halasının da başına gelebilirdi. George amcasının da. Patty'nin de. Neyse ki anne tarafından teyzesi Gigi Montreal'de güvendeydi. Ya diğerleri? Onlar burada, New Orleans'taydı. Tehlikede olabilirlerdi.

Geriye kalan tek yakın ailesi onlardı. Ne kadar az bilirlerse, o kadar güvende olurlardı.

Genzine doğru yükselen safrayı kabaca temizledi. "Patty."

Patty'nin rengi soldu. "Söyle bana," diye fısıldadı.

Gabe güçlükle yutkundu. "Yapamam. Lütfen. Yapamam."

Patty'nin yüzü biraz daha solarken, burnundaki ve yanaklarındaki çiller tam bir tezat oluşturarak öne çıktı. "Beni korkutuyorsun, Gabe."

Kapının hafifçe vurulması bu anı kesintiye uğrattı.

"Defol," dedi Patty yüksek sesle.

"İçeri gel," dedi Gabe aynı anda, daha da yüksek sesle.

Kapı hafifçe aralandı. "Ben Molly, Gabe. Molly Sutton."

Gabe rahatladı. Molly imdadına yetişmişti. "Sorun yok, Molly. Lütfen, içeri gel."

Patty'nin bakışları buna pişman olacağını söylüyordu ama kadın yavaşça ayağa kalkarak kapıya döndü ve şaşkınlıkla bakakaldı. "Şey, merhaba."

Molly huzursuzca gülümsedi. "Merhaba. Özür dilerim. Böldüğüm çok açık. Yemek salonunda bekleyeceğim."

"Hayır." Gabe ayağa kalktı ve elini uzatarak masanın etrafında döndü. "Lütfen. Sizi kuzenim Patty ile tanıştırayım." Sırtını kuzenine dönerek Molly'ye sessizce, "Bilmiyor," diye mırıldandı.

Molly başıyla belli belirsiz onayladı. "Merhaba Patty. Tanıştığımıza çok sevindim."

Patty, Molly'nin elini sıkarken gözlerini kısarak bir kuzenine bir Molly'ye baktı. "Ben de öyle. Nice yaşlara."

Molly sanki Gabe'le bir cinayet soruşturmasına değil de flört etmeye başlıyormuş gibi gülümsedi. "Teşekkür ederim. Dün geceki étouffée'nizin her zamanki gibi muhteşem olduğunu söylemeliyim. Kutlama yapmak için daima restoranınıza geliriz."

"Beğendiğinize sevindim." Patty'nin bakışları tekrar Gabe'e kaydı. "Yani... siz ikiniz birlikte misiniz?"

Gabe onu düzeltmek için ağzını açtı ama neyse ki Molly ondan önce davrandı.

Molly'nin tebessümü hiç şaşmamıştı. "Bir nevi iş arkadaşıyız. Bana, dün gece arkadaşlarımla birlikte mideye indirdiğimiz o nefis pastayı yapmayı öğretecek."

Patty'nin dudakları kıvrıldı ve Gabe daha rahat bir nefes aldı. "O pastanın nasıl yapıldığını göstereceği ilk kişi sen olacaksın," dedi Patty sahte bir rahatlıkla. "Gabe'le birlikte büyüdüğümüz halde tarifini almam yıllar sürdü."

Demek rahat nefes almak için acele etmişti. Patty hâlâ şüpheleniyordu. Öyle de kalmak zorundaydı.

"Sen ne zaman istersen ben gitmeye hazırım Molly." Zaten pırıl pırıl olan masasını temizliyormuş gibi yaptı.

"Peki ne kadar sürecek?" diye sordu Patty. "Ona sır gibi sakladığın pastanın nasıl yapıldığını öğretmek?"

Hâlâ şüpheleniyordu. Ve öfkeliydi. Kötü bir bileşimdi.

"Bilmiyorum. Bayan Sutton'a nasıl pasta yapılacağını öğrettikten sonra –ki bunun benim gizli tarifim olan çikolatalı pasta olacağını hiç söylemedim– bir süreliğine tek başıma uzaklaşmayı planlıyorum. Hâlâ bir cep telefonu mesafesinde olacağım, bana ihtiyacın olursa ara." Eğildi ve Patty'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sorun olmayacak. Söz veriyorum."

Patty başıyla onayladı, ağlamamak için kendini zor tutar gibiydi. Sonra Molly'ye döndü, onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri Molly'nin yan tarafında ceketinin örttüğü hafif şişkinliğe takıldı.

"Sen," dedi Patty, neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Gabe, neden silah taşıyan bir kadınla gidiyorsun?"

Molly kendine baktı. "Kahretsin. İyi bir gözün var Patty."

"İyi bir terzin var," diye karşılık verdi Patty aynı tonda. "Fark etmeyebilirdim ama bu sıcakta ceket giymek normal değil." Gabe'e döndü. "Bekliyorum."

Molly'nin kaşları kalktı, talimat bekler gibiydi.

Gabe masanın kenarına çöktü ve başını öne eğdi. "Canın cehenneme, P."

Patty onun görüş alanına girdi, çömeldi ve yukarı baktı. "Söyle bana."

Gabe çaresiz bakışlarını Molly'ye çevirdi.

"Ona söylememi ister misin?" diye Molly sessizce dudaklarını kıpırdattı.

Gabe başını iki yana salladı, Patty doğruldu ve sadece 1.52'lik boyuyla dikilirken bakışlarını Patty'ninkilere kilitledi. "Babamın öldürüldüğünü düşünüyorum," dedi, ofis dışından

kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Araştırması için Bayan Sutton'ı tuttum."

Patty'nin ağzı açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Belki de hayatında ilk kez sessiz kaldı.

Gabe göz ucuyla Molly'nin ofisin bir köşesinde duran şişelenmiş suların durduğu kasaya doğru yürüdüğünü gördü. Kasadan iki şişe çıkardı ve birini Patty'ye, diğerini de Gabe'e uzattı.

Patty başıyla teşekkür etti, hâlâ sessizdi. Sudan birkaç büyük yudum aldı, sonra ziyaretçi koltuklarından birine oturdu, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. Nihayet genzini temizledi. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bayan Sutton'ı bu yüzden tuttum, öğrenmesi için."

Patty başını iki yana salladı. "Demek istediğim bu değildi. Nereden anladın? Nasıl şüphelendin?"

Gabe bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Hiçbir zaman. Özellikle de burada ve şu anda. "Bunu burada konuşmak istemiyorum."

"O zaman konuşmak *istediğin* yere gidelim," diye terslendi Patty. "Çünkü bana *anlatacaksın.* Tehlikede misin?" Sonra gözlerini kırpıştırdı. "Tehlikede miyim?" diye fısıldadı.

Gabe, kuzeninin gözlerindeki korkuyu görene kadar ailesini karanlıkta tutmaya niyetlenmişti. Molly'nin bakışlarıyla karşılaştı ve onu Burke'ün ofisinde olduğu kadar sakin ve sevecen buldu. "Ona söylemem gerek," diye mırıldandı. "Böylece o da dikkatli olabilir."

Patty bunun üzerine bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Molly bir eliyle Patty'nin sırtını sıvazladı. "Bizimle gel. Güvenli bir yerde oturup sohbet ederiz."

"Nereye?" diye sordu Patty isyan edercesine. "Gabe seni işe almış olabilir ama ben seni tanımıyorum."

"Bizim ofise gidelim. Burke Broussard adında biri için çalışıyorum."

Bunun üzerine Patty'nin gerginliği kısmen dağıldı. Gabe'e baktı. "Babanın eski ortağı mı? Şu Burke Broussard mı?"

"Aynı kişi. Ona güveniyorum. Molly'ye de güveniyorum."

Patty başıyla onayladı. "O zaman gidelim. Donna Lee'ye bir süre burada olmayacağımı söyleyeyim."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13.45

"Belediye başkanıyla öğle yemeğiniz iyi geçti mi efendim?"

Lamont makam arabasının arka koltuğuna kaydı. Tabii ki siyahtı. New Orleans'ta, lanet olası temmuz ayında. Neyse ki klima denen bir şey vardı.

"Kesinlikle evet," dedi, adı gerçekten de James olan şoförüne.

Ona Home, James* demek ilk haftadan sonra artık bayatlamıştı ama bu en az yirmi yıl önceydi. Kravatını gevşeterek ön koltuğun üzerinden James'in eline bir kâğıt poşet tutuşturdu. "Belediye başkanının aşçısı karidesli po'boy** yaptı. Senin için de bir tane yapmasını istedim."

---

* Home, James: Bir yolcunun sürücüsüne, kendisini evine götürmesini söylemek için kullandığı, yaygın olarak kullanılan bir ifadedir. 20. yüzyılın başlarında çevrilen bir film ve bir çift şarkının bu ifadeyi klişe haline getirdiği söylenmekle birlikte, 19. yüzyıldaki bir İngiliz hükümdarı ve onun James adındaki sadık şoföründen gelmiş olma ihtimali de vardır. (ç.n.)

** Po'boy: Poor boy / yoksul çocuk'un kısaltılmışıdır. 1929'da New Orleans'ta grev yapan işçilere bölgedeki bir restoranın yapıp verdiği, öksüz doyuran tabir edilen ve içinde zamanın en ucuz malzemesi kızarmış patates bulunan sandvice adını vermiştir. Günümüzde ise, biftek, parmak tavuk ya da karides, kerevit, balık, istiridye veya yengeç gibi kızarmış deniz ürünlerinden oluşur. Bu içerik, çıtır kabuklu kabarık New Orleans Fransız ekmeği arasında servis edilir. (ç.n.)

James'in yüzü güldü çünkü karidesli po'boy onun favorisiydi. "Teşekkür ederim, efendim." Poşeti bir kenara bıraktı ve başını trafiğe çevirdi. "Şimdi nereye?"

"Ofise dönüyoruz."

Belediye başkanıyla yaptığı görüşme çok başarılı geçmişti ama tamamlaması gereken asıl işleri vardı. O gün geldiğinde, önemli insanlarla öğle yemeği yemek bir iş olacaktı ama henüz o noktada değildi. Yakında. Çok, çok yakında.

Üstündeki terleten ceketten sıyrıldı ve Stockman'dan bir mesaj görmeyi umarak cebinden telefonunu çıkardı ama sağ kolundan gelen yeni bir mesaj yoktu. Lanet olsun, demek ki Houston'lı çocuk hâlâ nefes alıyordu.

Bununla birlikte, çok tanıdık bir numaradan kısa bir mesaj vardı.

Beni ara.

İçini çekti. Jackson Mule başına bela olmaya başlamıştı. Düzeltiyorum: Jackson Mule eski mahalledeki çocukluklarından beri hep başının belası olmuştu. Bazı insanlar değişmiyordu.

Sinirlenen Lamont koltuğuna yerleşti ve rehber listesinde Jackass'in* adına bastı. "Jackass" olarak etiketlenmişti çünkü onlarca yıldır Mule'un lakabı buydu. "Ne?" diye terslendi Lamont, adam cevap verdiğinde.

"Monty, lütfen. Ortağınla böyle mi konuşuyorsun?"

Lamont dişlerini gıcırdattı. Kendisine Monty denmesinden nefret ederdi ve Jackass bunu biliyordu. Adamın da ona bir lakap takmasının adil olduğunu düşündü ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. "Ne var?"

Cevabı bıkkın bir iç çekiş oldu. "Elimde öğrenmek isteyeceğin bilgiler var ama telefonu her an kapatabilirim ve benimle konuşmaktan daha önemli her ne yapıyorsan ona geri dönmene izin verebilirim."

---

* Jackass: (İng.) Eşek herif, ahmak. (ç.n.)

Bir gün... Bir gün o piçi öldürecekti. Üstelik bunu canını yakarak yapacaktı. Ancak şimdilik ona ihtiyacı vardı. "Tanrı aşkına, söyle artık."

"Senin adamın oğlu kendine bir özel dedektif tutmuş."

Lamont hareketsiz kaldı, kalbi küt küt atmaya başladı. Sakin ol. Sakin ol. "Açıkla lütfen."

"Madem bu kadar kibarca lütfen dedin." Telefonun diğer ucunda boğuk bir kıkırdama yankılandı. "Choux'daki köstebeğim aradı."

"*Neyin* aradı?"

"Le Petit Choux'daki köstebeğim."

"Sen bir..." Sözünü kesti, bakışları James'e kaydı, neyse ki adam bütün dikkatini öğle trafiğine vermişti. "Sana birini tutmanı söylemedim."

"Hm. Söylediğini sanmıyorum. Çünkü sen benim ortağımsın, patronum değil."

Kahrolası celladın olacağım, seni geri zekalı pislik. Bu belaya bulaşmasının sebebi başından beri Jackass idi. Ortağı, Rocky'nin soruşturmasını yıllarca kendine saklamıştı. İki ay önce Morrow'un adı tekrar ortaya çıkana kadar baş belası bir tanık olduğunu paylaşma gereği bile duymamıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü gözüm adamımızın oğlu üstünde olsun istedim. Ne de olsa onu öldürmeyi kabul etmezdin."

"Son söylediğinde haklısın." Zira Rocky Hebert'in oğlunu öldürmek çok riskliydi. Tükenmiş, ayyaş bir eski polisin kendini öldürmesi tamamen inandırıcıydı. Ancak depresyon, alkolizm ya da intihara eğilim geçmişi olmayan, gelecek vaat eden aşçı oğlu? Bu asla inandırıcı olmazdı. Gerçi şimdi oğlu bir özel dedektif tuttuğuna göre, bu kararı yeniden düşünmesi gerekebilirdi. "Birini tutmanı da kabul etmedim."

Diğer uçtaki boğuk ses kesildi. "Özel dedektif hakkında bilgi edinmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum." Dişlerini sıktı. "Lütfen."

"Rocky'nin oğlunu görmek için Choux'ya geldi. Çocuk ve kuzeniyle birlikte ayrıldı."

"İş ortağı."

"Aynen. Her iki kuzen de tedirgin ve endişeli görünüyordu ama kadın dedektif son derece soğukkanlıydı."

Tedirgin ve endişeli. *Hay aksi.* "Dur biraz. Bir kadın mı tutmuş?"

"Öyle. Pek de güzel bir şey. Bu sıcakta ceket giyiyor."

Bu da silahlı olduğu anlamına geliyordu. Lanet olsun. Bunu hiç beklemiyordu ama Gabriel Hebert'in bir şeylerden şüphelendiğini bilmek iyi bir istihbarattı. Bunu asla itiraf etmeyecek olsa da köstebek işe yaramıştı.

"Bir isim var mı?"

"Kuzenleri götürürken köstebeğim plakasına bakmış. Margaret Sutton adına kayıtlı. Özel dedektiflik lisansını birkaç yıl önce almış."

"Geçmişi?"

"Üç yıldır New Orleans'ta. Ondan önce Kuzey Carolina'da polismiş, Eyalet Soruşturma Bürosu'nda. Ondan önce de deniz piyadesiymiş."

Hay anasını avradını. O zaman dişli biri olmalı. "İşvereni kim? Yoksa kendi işinin patronu mu?"

"Henüz emin değilim ama öğreneceğim. Sormadığın ama sorman gereken bir soru var."

Adam yine dişlerini gıcırdattı. "Neymiş o?"

"Kuzey Carolina'daki görevinden neden ayrıldığı."

Birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra dişlerini daha sert gıcırdattı. "Neden ayrılmış?"

Sinir bozucu bir kıkırdama daha. "Hiç sormayacaksın sanmıştım Monty. Kendi kayınbiraderini öldürmüş."

Lamont gözlerini kırpıştırdı. Bunu beklemiyordu. "Neden?"

"Nefsi müdafaa olarak kayda geçmiş ama nasıl olduğunu bilirsin. Polis polisi kollar."

"Evet," dedi adam kuru bir sesle. "Bu konuda her şeyi biliyorum."

"Eminim biliyorsundur. Patronunun kim olduğunu öğrenip sana haber vereceğim. Sanırım ikimizin de sorması gereken soru şu: Neden şimdi? Rocky'nin oğlu ne biliyor da özel dedektif tuttu?"

"Ve kime söyledi?"

"Aynen öyle. Peşindeyim ve daha fazlasını öğrendiğimde sana haber vereceğim. O zaman nasıl icabına bakacağımıza karar verebiliriz."

"Ne demek 'peşindeyim'?" diye ihtiyatla sordu Lamont.

"Konuştuğumuz gibi, gözüm kadının üstünde."

"Dikkat çekmediklerinden emin ol," dedi tersleyerek.

"Her zamanki gibi." Cevap, içinde kötülük barındıran asap bozucu bir tondaydı.

"Tamam. Bekliyor olacağım." Lamont aramayı sonlandırdı ve etrafına baktığında sadece iki sokak ilerlediklerini gördü. Lanet olası festivaller. Sanki her hafta yeni bir festival düzenliyor ve bütün işleri aksatıyorlardı.

"Bu hafta neler var James?"

James'in bakışları önlerinde uzanan uzun araba kuyruğuna dönmeden önce dikiz aynasından onunkilerle buluştu. "Satchmo* efendim."

---

* Satchmo: Caz trompetçisi Louis Armstrong'un lakabı ve onun anısına her yıl New Orleans, Louisiana'da düzenlenen bir müzik festivali. (ç.n.)

"Fakat başlamasına daha iki gün var." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Kahrolası turistler."

"Evet, efendim. Bıraktıkları paradan memnunum ama yarattıkları trafik sıkışıklığından değilim."

"İkimiz de öyle," diye homurdanarak ajandasına baktı. En azından özel sekreteri öğleden sonraki toplantılarını iptal etmişti. Kadının adına dokundu, ilk çalışta cevap vermesine şaşırmadı. "Ashley, trafiğe takıldım."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim efendim. Bu yüzden randevularınızı iptal ettim. Yaz Festivali trafiği."

Gecikmeden duyduğu rahatsızlığa rağmen gülümsedi. Ashley onu hep gülümsetirdi. Üç numaralı karısından kurtulmasına yetecek kadar uzun süre yanında kalırsa, iyi bir dört numaralı eş olabilirdi. "Ben dışarıdayken arayan oldu mu?"

"Sadece eşiniz, efendim. Sizinle sonra konuşacağını söyledi."

Yine dişlerini gıcırdattı. Bunu yapmaktan vazgeçmeliydi. Bu gidişle günün sonunda dişleri yuvarlak çıkıntılardan ibaret olacaktı. "Yemeğe gitmeden önce onunla konuşmuştum."

"Biliyorum efendim. Bana söyledi. Şey... benden hoşnut değildi."

Adam kaşlarını çattı. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Her zamanki gibi, beni nerede olduğunuz konusunda yalan söylemekle suçladı. Fakat..." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Sanırım şüpheleniyor."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi çünkü iki numaralı karısıyla evliyken kendisiyle bir ilişki yaşadığında Joelle onun özel sekreteriydi. "Sadece yolundan çekil. Onunla sonra ilgilenirim. Nelson dosyasını e-postama gönderebilir misin? Arabada ne kadar mahsur kalacağımı bilmiyorum ve akşam yemeğinde onunla buluşmadan önce dosyayı okumak istiyorum."

"Hemen gönderiyorum." Sesi yumuşadı. "Ben, şey, sonra görüşürüz."

"Evet, kesinlikle." Telefon görüşmesini sonlandırıp öne doğru eğildi. "James, karım bugün seni aradı mı?"

James'in buruşan yüzü yeterli bir cevaptı. "Evet. Siz belediye başkanıyla görüşürken üç kez aradı."

"Anlıyorum. Bunun için özür dilerim. Bugün aksiliği üstünde."

James hiçbir şey söylemedi çünkü son derece zeki bir adamdı.

Joelle'le yakında ilgilenmek gerekecekti. Sakin, telaşsız ve düzgün olması gerekiyordu, bağırıp çağıran cazgır bir varoş kadını değil. Pencereden turistlere bakarak kaşlarını çattı. Onu hemen boşayamazdı. Öldürmek ne kadar cazip gelse de bir numaralı karısının sonunun bu olduğunu düşünürsek, intihar etmiş gibi görünmesi çok riskliydi. Bu, insan engellerini ortadan kaldırmanın en sevdiği yollarından biriydi. Rocky Hebert örneğinde olduğu gibi.

Oğlu biliyor. Gerçi aşçının ne bildiği hâlâ belirsizdi. Babasının "intiharı" ile tamamen ilgisiz bir şeyi araştırması için bir özel dedektif tutmuş oabilirdi.

Lamont, Rocky'nin oğlunun ne keşfettiğinden emin olduktan sonra bu konuda endişelenecekti.

Düşünceleri tekrar Joelle'in yarattığı sıkıntıya yöneldi. Er ya da geç, siyasi kariyerini sağlam temellere oturttuğunda, ondan kurtulacaktı. Ancak onun basit bir boşanmayı kabul edeceğini sanmıyordu ve nafaka almayı bekleyen iki numaralı karısıyla yaşadığı gibi bir cinsel skandal yaratmak zorunda kalmak istemiyordu.

Ne yazık ki Francesca, onu en iyi stajyerlerinden biriyle aldatırken yakalanmıştı. Delikanlı karısını becererek farkında olmadan ona büyük bir iyilik yapmış ama sonrası utanç verici olmuştu.

Dolayısıyla intihar bir seçenek değildi. Boşanma çok uzun sürerdi. Fakat belki Joelle'in başına talihsiz bir kaza gelebilirdi.

Bu düşünce onu son derece neşelendirirdi. Kederli bir dul olmanın tadını çıkarabilirdi.

Seçim zamanı geldiğinde kendisine fazladan birkaç oy kazandırabilirdi. Kazandığını varsayarsak –ki kazanacaktı– kadını öldüren her neyse bu tehlikeyi azaltmak için bir yasa tasarısı sunabilirdi. Hatta yasaya onun adını bile verebilirdi. Sonuçta doğru olan buydu.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 13.55

Molly Sutton, Gabe'i şaşırtan, büyük, çift kabinli, itfaiye kırmızısı bir Toyota Tundra kamyonet kullanıyordu. Bir özel dedektifin aracı olarak fazlasıyla dikkat çekiciydi ama bunu ona söylediğinde Molly her zamanki aracının bu olmadığını söylemişti. Normalde, bugün kız kardeşinin ödünç aldığı sıradan bir sedan kullanıyordu. Bu konuşmadan sonra sessizleştiler, Molly sıkışık trafiğe odaklanmıştı, Patty ise arka koltukta onun yanında oturuyordu. Gergindi, yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Gabe onun neler hissettiğini biliyordu.

Bunu ondan saklayabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Kuzeni onu çok iyi tanıyordu.

Kamyonun kapılarını kapatır kapatmaz onun yanıtlar istemesini beklemiş ama öyle olmamıştı. Kendisinin açıklamaktan korktuğu kadar onun da sormaktan korkup korkmadığını merak ediyordu.

Kendi endişesini Patty'ninkini beslemeyecek şekilde yönlendirmek isteyen Gabe etrafı kokladı, burnu Patty'nin aşçı ünifor-

masından yayılan soğan ve sarımsak kokusunun altında toprak-sı bir koku algıladı. Tekrar kokladı ve dikkatini yoğunlaştırdı. Molly dikiz aynasından ona baktı ve sırıttı. "Atlar."

"Pardon?"

"At kokusu alıyorsun. Özellikle de eyerimin kokusunu. Genelde arka koltukta durur."

Patty koltuk başlığına yaslanmış, gözlerini kapatmıştı. Fakat "atlar" denince gözleri açıldı. "Senin atın mı var?"

Molly başıyla onayladı. "İki tane, bir kız kardeşimin ve bir de benim. Bir çiftlikte büyüdük ve neredeyse her gün ata binerdik. Buraya taşındığımızda kızlarımızı da yanımızda getirdik."

"Nerede bu çiftlik?" diye sordu Patty. Gabe onun dikkatini dağıttığı için Molly'ye minnettardı. Kuzeni gergin biri değildi ama şu anda korkudan ödü patlıyordu ve bu yüzden onu suçlayamazdı.

"Kuzey Carolina'nın batısında, Hickory yakınlarında. Ailem yakın zamana kadar orada yaşıyordu." Sesinde hafif bir titreme oldu ama Molly genzini temizleyerek devam etti. "Babam üç yıl önce öldü ve sonrasında New Orleans'a taşındık."

Öldürülmüş ve hatta belki de suçu üzerine yıkılmış olan babası. *Babam gibi.* Orada bir hikâye vardı. Gabe dikkatleri daha da dağıtmak için şu anda bu hikâyenin peşine düşebilirdi ama Patty Molly'nin ağzından çıkacak her sözcüğe kilitlenmişti ve itiraf etmeliydi ki kendisi de öyleydi.

Aslında kilitlendikleri Molly'nin sözleri değil, onun yatıştırıcı ses tonuydu. Gabe onun bu sesi huysuz bir atı sakinleştirmek için nasıl kullandığını hayal edebiliyordu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Patty içten bir kederle. "Peki ya annen?"

"Yaklaşık on yıl önce öldü. Onu özlemediğim tek bir gün yok. O ailemizin temel direğiydi."

"Benim annem de öyle. O benim hayatımın en önemli parçası." Patty, Gabe'in kolunu okşadı. "*Hayatımızın.*"

Zira artık yalnızdı, ebeveynleri ölmüştü. Choux'dan ayrılırken hissettiği korku hâlâ devam ediyordu ama bu duygu şimdi hem kaybından duyduğu üzüntüyle hem de hâlâ Patty'nin ailesinin bir parçası olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla karışmıştı. Asla gerçek anlamda yalnız kalmayacaktı.

"Artık sadece ben ve kız kardeşim varız," dedi Molly, sanki onun ruh halini sezmiş gibi. "Bir de yeğenim."

"O da ata biniyor mu?" diye sordu Patty.

Molly kıkırdadı. "Neredeyse yürümeye başlamadan önce ata binmeyi öğrenmişti. Doğuştan yetenekli."

Patty öne doğru eğildi. "Ne tür atlar?"

"Ginger bir mustang. Onu Arazi Yönetimi Bürosu'nun yaptığı bir saha taramasından sonra evlat edindik. Her yıl atları açık artırmayla satarlar. Kız kardeşimin atı. Benim Shelley'im ise bir Quarter. Artık yaşlandı, neredeyse yirmi oldu ama ikimiz de çok daha gençken engelli yarışlara katılırdık."

"Bunu televizyonda görmüştüm," dedi Patty heyecanla. Konuştukça konuşuyor, gerginliği giderek biraz daha azalıyordu.

Molly öyle değildi. Gerginliği zar zor fark ediliyordu ve onu bu kadar dikkatle izlemese belki kendisi de anlayamazdı. Elleri direksiyon simidinde kenetlenmiş, çenesi gerilmişti. Göz ucuyla dikiz aynasına bakıyordu ama onları görmek için değil. Arkalarını izliyordu ve onun bu tetikteki hali etrafındaki ortama sirayet ediyordu.

Fark etmiş gibi görünmeyen Patty konuşmaya devam ediyor, Gabe de koltuğunda dönerek onu korkutmak istemiyordu. Biraz sola kayarak sürücü tarafındaki yan aynaya baktı.

Tek gördüğü, yaz boyunca her hafta Quarter'a çöken yoğun trafikti. Festival mevsimiydi ve bu hafta sonu en büyüklerin-

den biriydi: Satchmo Yaz Festivali. Yakında müzik, izdiham ve Choux'da çok yoğun mesailer başlayacaktı.

Uzaklaşmak için berbat bir zaman seçmişti. Patty ondan nefret etse yeriydi.

Fakat etmezdi çünkü Patty gezegendeki en merhametli insandı ve belli ki hâlâ genç bir kızken olduğu kadar at delisiydi.

Molly ona kız kardeşiyle birlikte kaldıkları çiftlikte verilen binicilik derslerinden bahsediyor, Patty ise ata binmek için planlar yapıyordu.

Tabii ki bunu gerçekleştirmeyecekti. Elbette istemediğinden değil ama ikisi de uyanık oldukları saatlerin neredeyse tamamını Choux'da geçiriyordu.

Belki de artık bunun değişmesi gerekiyordu. Bu iş bittiğinde, Patty'ye kendine biraz zaman ayırması için ısrar...

Molly ani bir dönüşle bir ara sokağa dalınca soluğu kesildi. Bu beklenmedik hareketi protesto eden araba kornalarının kakofonisi arasında neşeyle, "Kusura bakmayın, millet," dedi Molly. Fakat ara sokak boyunca ilerlerken defalarca dikiz aynasını kontrol etti, "Burası tüm o trafiğin dışında kestirme bir yol."

Kestirmeymiş, külahıma anlat, diye düşündü Gabe, nefesi ciğerlerinde tıkanırken. Biri onları takip ediyordu. Kadın bu yüzden o kadar tetikteydi. Hâlâ da öyleydi.

Patty de bunun farkına varmış, konuşması kesilmişti. Arkalarına bakmak için döndü. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum," dedi Molly, lafı dolandırmaya gerek duymadan. "Belki de hiç kimse ama ikiniz söz konusuyken aşırı dikkatli olmak zorundayım."

"Şimdi söyle bana," diye tısladı Patty, Gabe'e dönerek. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmeyi hiç istemesem de daha fazla uzatmak da istemiyorum. O yüzden hemen anlat."

Gabe burun kemerini sıktı. Sonra da ona her şeyi anlattı; kasıtlı olarak savsaklanan soruşturmayı, babasının evine yerleştirilen kokaini, babasının eski komiserinin tehdidini ve özel otopsinin sonuçlarını.

Bitirdiğinde Patty sarsılmış ve beti benzi atmıştı. Molly ise ofisine dönmek için olabildiğince dolambaçlı bir yol izliyordu; bir mahallenin etrafından dolaşıyor, sonra birkaç sokak ilerleyip başka bir mahallenin etrafından tekrar tekrar geçiyordu. Ya onlara konuşmaları için zaman tanıyor ya da peşindekileri atlatmaya çalışıyordu. Ya da her ikisi birden.

"Tüm bu kepazeliği kendine mi sakladın?" diye sordu Patty. "Gabriel Hebert, bunu nasıl yaparsın?"

Gabe omuz silkti, utanç ve korku göğsünü sıkıştırıyordu. "Her iki duruma da inanmak istemedim. Ya babam kendini öldürmüştü ya da öldürülüp üzerine komplo kurulmuştu. Her iki seçeneği de kabullenmek istemedim. Eğer sana söylersem, gerçek olacaktı."

Patty içini çekti. "Kahretsin, Gabe. Keşke bana söyleseydin. Bir şekilde sana destek olmaya çalışırdım."

Duyarlılığını takdir ediyordu ama ne kadar isterse istesin yardım edebileceğinden şüpheliydi. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Aralarında bir an sessizlik oldu ve Molly bunu sakince sorduğu bir soruyla bozdu. "Rocky'nin ölmeden önceki davranışlarında tuhaf bir şey fark ettin mi Patty?"

"Üzgündü," dedi Patty. "Bir konuda endişeleniyor ve avukatıyla konuşuyordu."

Gabe şaşkınlıkla ona döndü. "Ne hakkında?"

"Sadece bir konuşmanın sonunu yakalayabildim. Öğle yemeği için Choux'ya gelmişti ve ben de... şey, mola vermek için arka kapıdan çıkmıştım."

"Sigara molası," diye ekledi Molly.

Gabe onu azarlamak için ağzını açtığında Patty ona sert bir bakış attı.

"Evet, sigara içiyordum," diye çıkıştı. "Son baktığımda büyüdüğümü gördüm, anneme ispiyonlayamazsın." Gözlerindeki öfke soldu. "Bu, ölmeden yaklaşık iki hafta önceydi. Baban arka sokaktaydı, cep telefonuyla bir fon hakkında konuşuyordu. Beni orada görünce aramayı sonlandırdı. Bana ne duyduğumu sordu. Ona hiçbir şey duymadığımı söyledim. Sadece homurdandı ve içeri geri döndü."

Gabe afallamıştı. "Bir fon mu?" Babasının avukatının cenaze töreninden sonra ona verdiği belgelerde böyle bir şey yoktu. "Ne tür bir fon?"

Patty gözlerini kapadı, düşünürken dudaklarını büzdü. "'X' için bir fon," dedi yavaşça. "Söylediği buydu." Gözlerini açtı. "Daha fazlasını hatırlamıyorum."

"'X' nedir?" diye sordu Molly.

"Biliyorsam ne olayım." Gabe'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendi nabzının sesi kulaklarını dolduruyordu. "Babamın avukatını ziyaret etmem gerekiyor."

"*Etmemiz* gerekiyor," diye düzeltti Molly. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Kuzeninin güvenliği için duyduğu korku yeni bir boyut kazandı. "Peki ya Patty? Onun bu işe karışmaması gerekiyordu. Ailemden kimsenin bu işe karışmaması gerekiyordu." Şakaklarını ovuşturdu. İşte korktuğu şey buydu. "Fakat bu asla işe yaramayacaktı, değil mi? Babamı kim öldürdüyse araştırmamı istemeyecektir. Sevdiğim hiç kimse güvende değil."

"Bu senin hatan değil," diye üsteledi Patty. "Belki de aşırı tepki gösteriyoruz. Belki de hiçbirimiz tehlikede değilizdir."

Gabe başını iki yana sallamakla yetindi. Katilin babasına neler yaptığını görmüştü. O alçağın kalan ailesinin peşine düşmesi riskini göze alamazdı. "Onları nasıl güvende tutabilirim, Molly?"

"Burke'le konuşacağız." Molly'nin sesi sakindi. "Eminim bir planı vardır."

Ayışığı Kitaplığı

4

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 15.00

MOLLY bilgisayar ekranına dik dik baktı, onları takip eden araçla ilgili yaptığı araştırmanın sonucu olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü. *Lanet olası hergeleler.* Her şey korktuğu kadar kötüydü.

"Hey," dedi Burke ofisinin kapısından. "İyi misin?"

"Evet." Ekranından Burke'e doğru bir bakış attı. "Patty sorun çıkmadan Choux'ya geri döndü mü?"

"Döndü," dedi Burke, onun öfkesini hissederek temkinli bir şekilde. "Güvende."

Gabe'in kuzenine babasının ölümünü anlatmasını dinlemek zor olmuştu. Ofise döndüklerinde Molly onlara yas tutmaları ve konuşmaları için zaman tanımak amacıyla kendi odasına çekilmişti.

"Onu restorana kim götürdü?" diye sordu.

"Val. Biri Gabe ya da Patty'yi aramaya gelirse diye orada kalacak."

Bu güven vericiydi. Burke'ün tüm özel dedektifleri arasında Molly'nin ilk seçeceği kişi Val Sorensen olurdu. Kadın neredey-

se iki metre boyunda ve çetin cevizdi. Uzun sarı saçlarıyla lakabının kaynağı olan Valkyrie'ye benziyordu. Küstah ve çalımlıydı. Ancak tüm bunların altında Val pamuk gibi yumuşacıktı. Patty'nin arkasını kollasa bile ona karşı nazik davranırdı.

"Sayılır. Etrafından dolaştım ve plakayı yakalayabilecek kadar bir süre arkasına takıldım." Öfkesini yatıştırmak için bir an nefes almak zorunda kaldı. "Polis teşkilatının lanet olası plakasız bir sedanıydı."

Burke kısa bir süre gözlerini kapadı. "Elbette öyleydi. Birisi Choux'yu izliyor olmalı. Sedan senin plakanı alacak kadar yaklaştı mı?"

"Muhtemelen." *Kahretsin.* "Bu hiç iyi değil çünkü bugün kamyoneti kullanıyorum, yani genelde Chelsea'nin kullandığı aracı. Yarın onu takip ederlerse, potansiyel olarak onu da tehlikeye atmış olacağım."

"Hâlâ evden mi çalışıyor?"

"Evet ama bugün sokağa park etmesi gereken bir ofiste iş görüşmesi vardı. Kamyoneti paralel park etmekte zorlanıyor, bu yüzden ona arabayı almasını söylemiştim."

"Umarım işi alır ama bu dava kapanana kadar başlaması gerekmeyecek. O zamana kadar sen kendi arabanı alabilirsin, ihtiyacı olursa benimkini ona ödünç veririm, birilerinin seni çok merak etmesi ihtimaline karşı. Son zamanlarda işe bisikletle geliyorum. Trafiği atlatmak daha kolay oluyor."

Molly'nin içi rahatladı. "Teşekkür ederim, Burke."

Adam bir el hareketiyle onun teşekkürünü savuşturdu. "Hiç değilse bu kadarını yapayım. İşi alırsa, çalışırken Harper'ı ne yapacak?"

"Louisa'nın internet üzerinden devam ettiği bazı yaz dersleri var. Harper'a göz kulak olabilmek için dersleri bizim evde takip

edecek." Joy'un kızı başlarına konan bir talih kuşuydu. Harper ona güveniyordu ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. "Aşırı tepki veriyor olabilirim ama bir polis tarafından takip edildiğimi bilmek açıkçası beni oldukça endişelendirdi."

Burke'ün ifadesi daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Neler yapabileceklerini bildiğimden, aşırı tepki verdiğini sanmıyorum. Polis raporunda Rocky'nin cesedinin fotoğraflarını gördüm."

Yutkundu. O da görmüştü. Gabe'in önünde, mutfak masasının üzerine yığılmış babasına bakarken yüzündeki ifadeyi korumakta zorlanmıştı. Çıkış yarası... berbattı.

"Louisa'ya kapıları ve pencereleri kilitlemesini, alarmı kurmasını ve kargo görevlileri de dahil olmak üzere kimseyi içeri almamasını söyleyeceğim." Burke'ün sabit bakışlarıyla karşılaştı. "Bundan nefret ediyorum. Onları tehlikeye atmış olma fikrinden bile nefret ediyorum. Harper ve Chelsea giderek düzeliyorlar. Chelsea arkasında bir ses duyduğunda artık ödü patlamıyor. Harper'ın kâbusları azalmaya devam ediyor."

"Onları tehlikeye atan sen değilsin. Gabe de değil. Gabe'i takip eden her kimse bunu o yaptı. Ailen için endişelenerek dikkatinin dağılmasını istemiyorum. Onlara göz kulak olması için birini görevlendireceğim."

Minnet, korkusunun bir kısmını azalttı. "Bu dava sana Gabe'in ödediğinden daha pahalıya mal olacak." Özellikle de dedektifleri koruma görevi için başka işlerden almak zorunda kalırsa. Burke'ün şirketi küçük değildi –altı tam zamanlı dedektif ve en az bir düzine yarı zamanlı çalışan vardı– ama yine de bu büyük bir kaynak sapması demekti. "Personelinin çoğunu Gabe'in davasına vererek devam edemezsin. Uzun süre dayanamazsın."

Burke'ün çenesi gerildi. "Umurumda değil. Rocky'nin katilinin cezasını çekmesini, Gabe'in, senin ve ailelerinizin güven-

de olmasını istiyorum. Bunların gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil." Omuz silkti. "Ayrıca Gabe'den tam bir ücret de talep etmiyorum. Rocky benim de ailemdi, tıpkı Chelsea ve Harper'ın olduğu gibi. Diğer müşterilerimizin hiçbirinin zarar görmemesi için öncelikleri ayarlayacağım. Bu konuda endişelenme."

Burke'ün paraya ihtiyacı yoktu, o yüzden tartışmamaya karar verdi. Şimdilik.

"Pekâlâ. Chelsea'ye haber veririm."

"Plakasız arabanın şoförünü görebildin mi?"

Molly başını iki yana salladı. "Camlar filmliydi. Sadece sürücünün Saints şapkası taktığını görebildim."

"Şehirdeki diğer birkaç bin insan gibi," diye homurdandı Burke.

"Boktan," diye kabul etti Molly. "Gabe şimdi nerede?"

"Mutfakta."

Kadın endişesine rağmen kıkırdadı. "Mutfağı gördüğünde duvarda bir sinek olmayı çok isterdim."

"O sineğe kulak tıkacı verirdim. Gabe pek iltifat etmedi."

"Gabe haksız sayılmaz. O 'mutfak' tam bir felaket."

"Bir şekilde halledilecek. Er ya da geç."

Üç yıl önce onun yanında çalışmaya başladığında da aynen böyle söylemişti ve Molly artık daha güzel bir mutfak yaratmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Şu polis raporlarını okumaya devam etmem gerek. Rocky'nin emekli olmadan önce cinayet masasında çalıştığını bilmiyordum."

Şimdiden iki rapor okumuştu ve küçük çapta bir TSSB yaşıyor, olay yeri fotoğrafları sonsuza dek unutmak istediği anılarını canlandırıyordu.

"Ben onunla çalışırken Ahlak Masası'ndaydı. Ben ayrıldıktan sonra Cinayet Masası'na transfer oldu." Başını öne eğdi. "İç İşleri'ne atanmak istedi ama reddedildi. Bildiğim kadarıyla ikinci kez."

"Onu kim geri çevirdi?" diye sordu kadın, kulakları dikilerek. Rocky Hebert iki kez İç İşleri'ne atanmayı denediyse ve her ikisinde de reddedildiyse? Bir şey ya da birini arıyor olabilirdi ve birileri onun işlere burnunu sokmasını istemiyordu.

"Bilmiyorum. Cresswell'den daha yüksek biri olmalı. Araştırıp ne bulabileceğime bakacağım."

Mont Belvieu, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 16.30

"Xavier!" Mutfak kapısında duran annesi gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.

Domates fidanlarının yanına çömelen Xavier, bandanasıyla alnındaki teri sildi, sonra da arka cebine soktu. "Hâlâ bahçedeyim anne," diye seslendi ve kadının elinde bir kese kâğıdıyla arka bahçede dikkatle ilerlemesini izledi.

Giyinip kuşanmış, makyaj yapmış, topuklu ayakkabılar giymişti. "Neler oluyor anne?"

"Hey, Bayan Morrow," diye araya girdi Carlos. "Gerçekten çok hoş görünüyorsunuz. Ateşli bir randevun falan mı var yoksa başka bir şey mi?"

Kadın güldü. "Başka bir şey. Bugün kitap kulübü gecesi. Houston'a gidiyorum ve *acayip* şarap içeceğiz."

Xavier doğrulup ayağa kalktı ve sırıtarak tepesinden ona baktı. Cicely Morrow ufak tefek bir kadındı, boyu bir buçuk met-

re ancak gelirdi. Kadife gibi cildi, kocasıyla birlikte onu sosyal hizmetler görevlisinin ofisinden alıp eve getirdikleri gün kadar kusursuzdu. Beş yaşındaydı ve ölesiye korkmuştu.

Morrow ailesi ona bir yuva vermişti. Bir aile. Bu öyle kolayca olmamıştı; Katrina'da küçücük evlerini basan sularda annesinin ölüşünü izleyen travma geçirmiş bir çocuktu. Annesi onu son gücüyle çatıya kaldırmıştı, gördüğü son şey onun elleriydi. Kabuslarından hiç çıkmayan bir görüntü.

Fakat Morrow'lar şefkatli, sevgi dolu ve sabırlı davranmışlar, Xavier birkaç yıl içinde onlara anne ve baba demeye başlamıştı. Lise ikinci sınıftayken babasını ani bir kalp krizi sonucu kaybetmesi onu derinden sarsmıştı ve annesi öylesine büyük bir bunalıma girmişti ki çok geçmeden onun da babasını takip edeceğinden korkmuştu. Neyse ki kadın kendini toparlamıştı. Annesi güçlü bir kadındı.

"Seni götürmemi ister misin?" diye teklif etti. "Özel şoförlüğünü yapabilirim."

Kadın gülümsedi. "Yo hayır, günün bu saatinde gidiş dönüş toplam bir buçuk saat sürer."

"Sorun etmeyeceğimi biliyorsun anne."

"Biliyorum. Teklif etmen çok hoş ama Willa Mae'nin evine gideceğim ve oradan Uber'e bineceğiz. Bu gece onunla kalacağım ve yarın izin kullanarak şehirde alışverişe çıkacağız. Yarın akşam yemeğine dönerim. Bu gece için buzdolabına güveç bıraktım ve işte size atıştırmalık bir şeyler. Buz gibi limonata ve biraz kurabiye."

"Mmmm." Carlos ellerini göğsünde kavuşturdu ve bayılacakmış gibi yaptı. "Sizin gibi kurabiye yapabilen bir adamla evlenmek istiyorum Bayan M."

"Sen önce onu bul, ben ona öğretirim," dedi Cicely gevrek bir gülüşle çünkü Carlos'un cinsel yönelimi ne Carlos'un ne de

Xavier'in ailesi için hiçbir zaman sorun olmamıştı. "İyi akşamlar çocuklar. Ayrıca teşekkür ederim. Bahçem artık çok güzel görünüyor. Carlos, hasat zamanı geldiğinde domates ve kabakların bir kısmını annene götürmeni istiyorum. Kabaklı ekmeği ondan daha güzel yapan biri yok ve paylaşacak çok ürünümüz var."

"Tamamdır, Bayan M. Kitap kulübünde iyi vakit geçirmeniz dileğiyle."

"Ah, geçireceğiz," dedi kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak. "*Elli Ton* serisinden bir kitap okuyacağız."

"Anne," diye sızlandı Xavier, yanakları kızarmıştı. "Bunu bilmem gerekmiyor."

Cicely yine güldü. "Biliyorum. Aslında arılar hakkında bir kitap okuyacağız. Sadece seni kızdırmak istedim." Elini sallayarak geri çekildi. "Yarın görüşürüz. Burada mı kalacaksın Carlos?"

"Evet. Hafta sonu için Xavier ile Philly ve New York'a seyahat planlıyoruz."

"Güzel." Tebessümü biraz soldu ama sonra kendini tekrar gülümsemeye zorladı. "Tanrım, ikinizi de özleyeceğim. Fakat artık evimden çıkmanın vakti geldi Xavier Morrow," diye ekledi hafifçe. "Benim oğlum, doktor. Kulağa hoş geliyor."

"Bize her zaman kurabiye gönderebilirsiniz," dedi Carlos hevesle.

"İki haftada bir," diye söz verdi kadın. "Hoşça kalın."

O gittiğinde, Xavier Carlos'a döndü. "Burada mı kalıyorsun? Neden?"

Carlos ona *şaşkın* bir bakış attı. "Çünkü hâlâ korkuyorsun. Bana korkmadığını söyleme."

Bunu inkâr edemezdi çünkü doğruydu. Bütün gün kendini... tuhaf hissetmişti. Birkaç saat önce bahçeden topladığı bir torba çöpü kaldırıma götürmüştü ve orada mavi bir arabanın içinde

onu izleyen bir adam olduğuna kalıbını basabilirdi. Fakat gözlerini kırpıştırarak terini giderdiğinde arabanın boş olduğunu görmüştü. *Kontrol etmeliydim.* Ancak bir yanı bilmek istemiyordu. Bazen emlakçılar yandaki satılık evi göstermeye geliyordu, yanılıyor muyum? "Bu sadece benim hayal gücüm."

Carlos inatla başını iki yana salladı. "Kalacağım. Tartışmak yok."

"Tartışmayacağım ama sıkıcı olacak. Anatomi kitaplarımın birinden birkaç bölüm okuyacaktım. İlk dersime bir adım önde girmek istiyorum."

Carlos omuz silkti. "Sırt çantamda bir fizik kitabı var. Biraz kitap okuruz, biraz *Call of Duty* oynarız, belki D&D için grubu internete sokarız. Sonra da pizza sipariş ederiz."

"Annem güveç yapmış."

"Onu hemen mideye indireceğiz çünkü açlıktan *ölüyorum.* Bu kurabiyeleri imha ettikten sonra." Carlos çantayı salladı. "Oldukça ağır. Annen bir kurabiye sihirbazı."

Xavier'in dudakları kıvrıldı. "Gerçekten de öyle." Kahretsin, onu özleyecekti. Fakat annesi onunla çok gurur duyuyordu. Bu yüzden Philly'ye gidip tıp fakültesini başarıyla bitirecek ve onu daha da gururlandıracaktı.

Carlos bahçe aletlerini topladı ve arka taraftaki barakaya doğru yola koyuldu. "Acele et, *hermano.* Burada açlıktan ölüyorum."

Xavier omzunun üzerinden şöyle bir bakınca donakaldı. Mavi araba geri dönmüştü. Daha önce onu izleyen adamın arabası. *Eve gir. Hemen eve koş.*

Silkindi ve kendini toparladı. Aptalca davranıyordu. Kimse onun peşinde değildi. Kimse onu izlemiyordu. Carlos'un aletleri kaldırmasına yardım etmek için aceleyle barakaya gitti.

Sakinleşecek ve bir elde bulunan bütün kemikleri ezberleyecekti. Ve kurabiye yiyecekti. Ve güveç. Ve pizza. Ve endişelenmeyi bırakacaktı.

Endişelenmeye devam edeceğini bilerek derin bir nefes aldı. "En azından beşte dört fena sayılmaz," diye mırıldandı.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 17.05

Polis raporlarını okumakta olan Molly'nin dikkatini aynı anda üç şey dağıttı: guruldayan midesi, klavyesinin yanına konan yemeğin muhteşem kokusu ve Gabe'in nefesinin kesilmesi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gabe, dehşet içinde.

Molly onun ekranda gördüğünü fark etmekte çok geç kaldı ve dizüstü bilgisayarını hemen kapattı. İşte bu yüzden Rocky Hebert'in raporlarını herkesin içinde okumak istememişti. Fotoğraf ürkütücü bir suç mahallini göstermiyordu –Molly çok daha kötülerini görmüştü– ama kurban bir çocuktu ve bu her zaman daha zordu. Dosyayı açmak için kendini hazırlaması gerekmiş, Gabe araya girene kadar soğukkanlılığını koruyabilmişti. Oysa şimdi okuduğu şeyin gerçekliği gözünün önüne geliyor ve o da kendini sarsılmış hissediyordu.

Gabe Hebert solgundu, yüzü kireç gibi olmuştu. Molly ayağa kalktı ve onu kendi sandalyesine itip oturtarak titreyen ellerindeki kocaman yemek kâsesini aldı.

"Neden..." Yutkundu. "Neden ona bakıyordun?"

Molly midesinden gelen kaba gurultuyu duymazdan gelerek elindeki nefis kokan kâseyi masasına bıraktı çünkü şu anda önceliği, bayılacakmış gibi görünen müşterisiydi. "İki yıl önceki bu cinayeti baban soruşturmuş."

"Ya." Gabe elinin tersini dudaklarına bastırdı. "Onu kim öldürmüş?"

"Babası."

Gabe'in bakışları onunkilerle buluştu, donakalmıştı. "Neden?"

Molly çaresizce bir omzunu silkti. "Çünkü o aşağılık, istismarcı bir pislikti. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, baban onun uzun süre hapiste kalmasını sağladı. Bu sağlam bir dava ve babanın çalışması kusursuzdu. Savcının işi kolaydı."

"O aşağılık, tacizci pislik hâlâ hapiste mi?"

"Evet ve şartlı tahliye için uygun duruma gelene kadar yirmi küsur yıl daha hapiste kalacak."

Gabe bu kez duyulur şekilde tekrar yutkundu. "O zaman neden okuyordun?"

Önce tereddüt eden Molly, sonra onun gerçekle başa çıkabileceğine karar verdi. Eğer yapamazsa, Burke'ün ona başka bir koruma vermesini isteyecekti, böylece Gabe'i olduğundan daha fazla üzmeden kahrolası işini yapabilecekti.

"Çünkü çocuğun annesi işbirlikçi bir tanık değildi. Kocasının yapmadığına yemin etti ve olay anında adamın orada olmadığına dair kanıt sundu, ancak baban bunu kolayca çürüttü. Kadın, babanı cehenneme göndermekle tehdit etti. Rocky Hebert yalanlarının bedelini ödeyene kadar rahat etmeyeceğini söyledi."

"Nerede bu kadın?"

"İşte benim de bunu öğrenmem gerekiyor." Çantasından bir su şişesi çıkardı ve ona uzattı. "İç. Benim gözetimimdeyken bayılmanı istemiyorum."

Delikanlının ela gözleri öfkeyle parladı, yanakları kızardı. Şişeyi kaptı ve sinirli bir şekilde kapağını çevirdi. "Bayılmayacağım, anasını satayım."

"Bildiğim iyi oldu. En azından artık bir hortlak kadar solgun değilsin."

Gabe kaşlarını çattı. "Bunu bilerek mi söyledin?"

"Sayılır. Gördüğün şey korkunç olduğu ve herhangi bir normal insanı sarsacağı için. Ayrıca gerçekten bayılmanı istemediğim için."

Gabe daha sakin bir şekilde tekrar su içti. "Yani sen normal değil misin?"

Molly başını yana eğerek onu inceledi. Artık daha yavaş nefes alıyor, nabzı yutağında görünmüyordu ama eli hâlâ titriyordu. "Yani gördüğün fotoğraf yüzünden üzgün görünmediğim için mi?"

"Evet," dedi sertçe. "*Üzüldün mü?*"

Molly ziyaretçi sandalyelerinden birini masasının yanına çekti ve adamın getirdiği kâseyi aldı. Mmmm. *Karides ve yulaf ezmesi.* Oldukça basitti ama nefis kokuyordu. "İlk çocuk cinayeti soruşturmamın ardından bir yıl boyunca terapiye gitmek zorunda kaldım. Ayrıca şimdiye kadar fazlasıyla ölüm gördüm." Bir lokma aldı ve gözlerini kapadı. "Bu acayip güzel."

"Teşekkür ederim." Sesi önceki kadar olmasa da yine sertti. "Bu seni hâlâ etkiliyor mu?"

Gözlerini açtı ve fotoğrafın onu ne kadar üzdüğünü göstermek için iç kalkanlarını indirdi. Bir ile on arasında bir ölçekte, on iki derece vermişti. "Tabii ki. Fakat duygularımı düşüncelerimden ayırmayı öğrenmek zorundaydım, yoksa işimi asla yapamazdım."

Gabe'in ifadesi yumuşadı. "İşin neydi?"

"Polistim." Bu onu şaşırtmış gibiydi. *Lütfen bana neden ayrıldığımı sorma. Lütfen.*

"Neden ayrıldın?"

Lanet olsun. Bilerek bir lokma daha aldı, o geceye ait görüntüleri zihninin en karanlık köşelerine, tüm kötü şeyleri sakladığı yere itmek için kendini zorladı. Onu oyalamayı, bunun uzun bir

hikâye olduğunu, Google'da aratabileceğini söylemeyi düşündü. Müşterileri ona bu soruyu sorduğunda genellikle böyle yapardı.

Oysa Gabriel Hebert'in durumu farklıydı. Babasını bir cinayet sonucu kaybetmişti ve Molly bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. İçini çekerek Gabe'in getirdiği diğer kâseyi işaret etti, "Bunu yiyecek misin?"

Gabe kadının kapalı dizüstü bilgisayarına bakarak başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Şimdi değil."

"Umarım ben yiyebiliyorum diye hakkımda kötü düşünmüyorsundur. Ben bir deniz piyadesiydim. Yemek servis edildiğinde ya da boş bir anımız olduğunda, etrafımızda her ne olursa olsun yemeğimizi yerdik."

Gabe eliyle kâsesini işaret etti. "Elbette, devam et. Ayrıca istemiyorsan soruma cevap vermek zorunda değilsin. Burke'e sorabilirim."

Molly hafifçe homurdandı. "Ben de tam senin anlayışlı ve fazla müdahaleci olmayan biri olduğunu düşünüyordum." Adam kızıl kaşlarından birini kaldırdı ve Molly soluğunu bıraktı. "Kayınbiraderimi öldürdüm."

Gabe'in ağzı birden açılıverdi. "Ne yaptın?"

"Kayınbiraderimi öldürdüm," diye yavaşça tekrarladı. "Onu tam iki kaşının ortasından vurdum." *Bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.*

Gabe ensesini ovuşturdu. "Neden? Ne yaptı?"

Bir lokma daha aldı, duygularını kontrol altına alıncaya kadar çiğnemek için fazladan zaman harcadı. "Babamı öldürdü ve bunu babam bir suç işlemiş gibi göstermeye çalıştı." Molly'nin, başa çıkamadığı diğer tüm görüntülerle birlikte karanlığa itmek zorunda kaldığı kirli, iğrenç bir suç.

"Oysa baban bunu yapmamıştı."

"Hayır. Babam kayınbiraderimi bir şey yapmaya çalışırken yakaladı..." Kâseyi masasının üzerine bıraktı ve ağzını silmek için bir kâğıt mendil aldı. Artık onun da iştahı kaçmıştı. "Benim bir yeğenim var. Küçük bir kız." Gabe'in anlamlı gözlerinde durumu kavramaya başladığını görebiliyordu. "Kayınbiraderim hasta ruhlu bir şerefsizdi. Babam onun neyin peşinde olduğundan şüphelenmiş ve beklemiş. Bir gece onu yeğenimin yatak odasına girerken yakalamış. Sonra dövüşmeye başlamışlar. Jake –yani kayınbiraderim– babamın silahını kapmış ve onu vurmuş."

"Babanın silahı var mıydı?"

"Vardı. Fakat o bir polis değil, bir çiftçiydi ve tereddüt etmiş. Daha önce hiç kimseye ateş etmemişti. Tavuklarını çalmaya çalışan çakalları bile vuramazdı. Hep yukarılarına nişan alır ve sonra daha fazla tavuk satın alırdı."

Gabe hüzünle gülümsedi. "Sanırım iyi bir adammış."

"En iyisi." Güçlükle yutkunma sırası ona gelmişti. "Onu özlemediğim tek gün yok."

"Jake herkese babanın yeğenini taciz etmeye çalıştığını mı söyledi?"

"Aynen öyle. Ancak yeğenimin odasına bir kamera saklayan babamı hafife aldı."

"Yani yeğenin ..." Gabe duraksadı. "Jake bunu yapabildi mi?"

Başıyla bir kez onayladı. Bu en nefret ettiği kısımdı. Ne yazık ki her şey çeşitli haber bültenlerinde yer almıştı, yani Gabe bunları bizzat okuyabilirdi. Elbette hiçbirinde Harper'ın adı geçmiyordu ama bunu anlamak zor değildi. Jake ve Chelsea'nin sadece bir kızı vardı. Molly'nin de sadece bir yeğeni.

Molly, Jake'i mezardan çıkarıp hayata döndürebilmeyi ve onu tekrar öldürebilmeyi dilerdi. Bazen bu hayal onu ayakta tutan tek şey oluyordu, özellikle Harper geceleri ağladığında.

"Sen de onu öldürdün." Gabe'in dudakları gerildi. "Güzel."

"Soğukkanlılıkla değil. Nefsi müdafaa olarak hükme bağlandı."

Buna neredeyse kendisi de inanacaktı.

"Ne oldu?" diye nazikçe sordu Gabe.

"Kız kardeşim onun karşına çıktı ve o da üstüne yürüdü. Onu dövüyordu. Beni görünce bana vurmaya başladı." Çünkü onu kışkırtmıştı. Gözünün moraracağını bile bile, gözüne isabet eden yumruğun verdiği şiddetli acıdan zevk almıştı. Nefsi müdafaa iddiasını desteklemek için bundan daha iyisi olamazdı.

Bunu planlamamıştı. Chelsea'nin o gece onunla yüzleşeceğini bilmiyordu. Oysa bilmeliydi.

Bilmeliydim.

Belki de biliyordu. Motivasyonunun ve hazırlığının ardındaki belirsizlik onu geceler boyu uykusuz bırakmıştı.

Gabe sadece başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Molly gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim. Ortalık yatıştıktan ve adım temize çıktıktan sonra orada, o evde kalamayacağımızı biliyordum."

"Bunu tahmin edebiliyorum."

Sesinde şefkat vardı. Şefkat ve buruk bir anlayış. Bu yüzden ona kendisi söylemişti.

"ESB'deki görevime iade edildim yani Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu'ndaki görevime ama geri dönemedim. Yapamadım işte." Yozlaşmış polisler olduğunu elbette biliyordu ama hiçbiriyle çalışmamıştı. En azından bildiği kadarıyla. Fakat sonra Jake hepsinin hayatını mahvetmiş, Molly yolsuzlukları yakından ve bizzat görmüştü. Jake'in kendisi de bir polisti ve arkadaşları onun etrafında toplanmış, onu korumuş ve babasını bir pedofil olarak damgalamışlardı. Hepsi aşağılıktı. Kendi aralarında güç birliği yapmışlardı.

Fakat Jake'i bir it gibi yere serdiğinden beri, kendisinin de biraz yozlaşıp yozlaşmadığını düşünmekten kendini alamıyordu.

"Demek buraya geldin?"

"Evet. Babam öldürüldüğünde Burke'ü aradım. Babamı o da tanır ve severdi." Hüzünle gülümsedi. "Tıpkı senin babanı sevdiği gibi."

"Baba figürleri."

"Aynen öyle. Jake Chelsea'ye ve bana vurmaya başladığında Burke bana geliyordu, sadece yarım saat uzaklıktaydı. Polislerden hemen sonra oraya vardı ve... her şeyi o halletti. Bana iyi bir avukat tuttu. Yüzümün fotoğraflarını çektirdi. Ve Chelsea'nin. Harper acil koruyucu bakıma gittiğinde onu bizzat kendisi yokladı."

ESB'deki patronu ve karısı gibi. Steven ve Jenna iyi insanlardı. Onları özlüyordu.

"Demek Burke için çalışmaya başladın?"

"Öyle ama hemen değil. Bir soruşturma yürütüldü ve aklandım. Özellikle de Chelsea, Jake'in babamı öldürdüğünü gösteren kaseti teslim ettiğinde."

Gabe bir süre sessiz kaldı. "Fakat bu aynı zamanda kızının tacize uğradığını herkesin öğrenmesini sağladı. Bu onun için kolay bir karar olmasa gerek."

Molly ona baktı, göğsünün içinde bir şey neredeyse acı verecek kadar sıkıştırıyordu. "Bunu başka kimse anlamadı. Herkes, Chelsea elbette kaseti göstermeli diyordu ama o ve ben bu konuda tartıştık. Ben istemedim çünkü bu dikkatleri Harper'ın üstüne çekecekti ama avukatım kaset olmadan aklanamayacağımdan endişeleniyordu."

Gabe başını hafifçe yana eğerek onu inceledi, ela gözleri başka hiçbir yerde görmediği bir anlayışla doluydu. Burke'ten bile. "Bu konuda da kendini suçlu hissediyorsun."

Yutkundu. "Evet, öyle. Yani Harper'ı oradan uzaklaştırdık ama bu hep kafasının içinde olacak. Bunun yaşandığı ve herkesin bildiği. Terapi işe yaradı, hepimize. Fakat... evet, kendimi suçlu hissediyorum." Jake'in kafasına sıkmaktan çok daha fazla.

Molly'nin kız kardeşine asla ödeyemeyeceği bir borcu vardı. Ama elinden geleni yapmış, onlara göz kulak olmuş ve güvende olmalarını sağlamıştı. Ta ki bugüne kadar.

Aşırı tepki verdiğini, onları takip eden kişinin ailesine değil de kendisine yöneleceğini umuyordu. Bir yanı bu işi bırakıp eve gitmek ve orada kendini korumaya almak istiyordu. Fakat bu aşırı tepki vermek olurdu. Burke birisini koruma görevine vereceğini söylemişti ve bu konuda ona güveniyordu.

"Özür dilerim," dedi Gabe tekrar.

Kadın omuz silkti. "Olan oldu. Artık geçti."

"Demek istediğim, bugün babanın ölümünü önemsizmiş gibi davrandığım için özür dilerim."

Bakışları karşılaştığında adamın gözlerinin sakinleştiğini, yumuşadığını ve...

Hayır, hayır, hayır. Onun gözlerini çekici bulmuyordu. Bakışları ona kendini güvende hissettirmiyordu. Kendi kendine homurdanmak istedi ama adam deli olduğunu düşünebilirdi. Bu yüzden sadece başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Babanı kimin öldürdüğünü bulmak için elimden geleni yapacağım. Umarım bunu biliyorsundur."

"Zaten biliyordum. Şimdi daha da eminim." Kadının kapalı dizüstü bilgisayarına baktı. "Ben mutfak demeye cüret ettiğiniz o korkunç yerde yemek pişirirken polis raporlarında başka ne buldun?"

Molly'nin dudakları hafif ama gerçek bir tebessümle yukarı kıvrıldı. "Gerçekten berbat bir yer."

"Bir ocak, Berlin Duvarı henüz yıkılmamışken üretilmiş bir buzdolabı ve önünde dururken bile karaciğerimi pişirebilecek bir mikrodalga. Burke'ün aklından neler geçiyor? Bu resmen korkutucu."

"Daha iyi bir mutfak yaptırırsa hepimizin orada yaşayacağını düşünüyor ve 'iş-yaşam dengesi' gibi bir şeye sahip olmamızı istiyor."

"Umarım ışına maruz kalmış karaciğerler sigorta kapsamındadır."

Molly kıkırdadı. "O kadar da kötü değil. Mikrodalga koca bir paket dolusu mısırı çok güzel patlatıyor."

Gabe dudak büktü. "O fırın mısırın paketini bile patlatamaz."

Kendini rahatlamış hisseden Molly karides ve yulaf lapasına uzanarak bir lokma daha aldı. "Sen iyi idare etmişsin. Bu nefis olmuş."

"Teşekkür ederim ama bunu herkes yapabilir. Çok basit."

"Biz yapamayız. Belki Val yapabilir. Özel dedektiflerimizden biri. Video oyunlarındaki sürpriz yumurtalar gibi keşfedip durduğumuz gizli yetenekleri var."

Kadın yemeğe geri döndü ve adam onu izlerken, kasedeki son yulaf tanesini sıyırana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra başıyla dizüstü bilgisayarı işaret etti.

"Ne buldun?"

"Babanın soruşturduğu üç vakada fail ya da aile üyesi intikam yemini etmiş. Elbette, kızgın tarafın bir polisi duyabileceği şekilde tehdit edecek ve bunu rapora geçirtecek kadar aptal olmadığı başka vakalar da vardır. Yine de başlangıç için elimde bir şeyler var. Öncelikle üç olası kişinin geçmişini araştırıp hala hayatta olup olmadıklarına bakacağım. Sonra da şu anda..." Tereddüt etti, ona acı çektirmek istemiyordu. Fakat adam soruşturmanın bir parçası olmak istediğini söylemişti. "Şu anda ve altı hafta önce nerede olduklarını öğreneceğim."

Gabe irkildi. "Mantıklı geliyor."

"Ayrıca babanın mali hesaplarına da erişmem gerekecek."

Bunun üzerine Gabe kaşlarını çattı, gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Ne bulmayı umuyorsun?"

"Bilmiyorum. Fakat boşuna 'paranın izini sür'* demiyoruz."

Gabe'in çenesi kasıldı. "Babamın rüşvet aldığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama kontrol etmezsem işimi yapmamış olurum."

"Anlıyorum," dedi Gabe gergin bir tonda. "Şu incelemeleri yaparken ben de seninle geleceğim. Bundan böyle akşam yemeğini hazırlayayım diye beni yarım yamalak bir mutfağa tıkmaya çalışmak yok."

"Burke gelebileceğini söyledi, yani evet. Başka bir koruma seçmeni tercih ederdim ama yoluma çıkmazsan bu işi yürütebiliriz. Ama," diye ekledi olabildiğince nazik bir şekilde, "görmek istemeyeceğin şeyler bulabilirim. Birisi aniden öldüğünde bazen bu olabiliyor."

Gabe'in çenesi hâlâ kasılmış haldeydi, gözleri ise artık soğuk bakıyordu. "Baban öldüğünde sen tuhaf bir şey buldun mu?"

"Şey... Oldukça geniş bir porno koleksiyonu olduğunu öğrendik. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Hepsi oldukça sıradan, geleneksel seks içerikli şeylerdi ve yakın zamana aitti. Annem yıllar önce öldü. Anevrizma geçirmişti ve babam onu çok özlüyordu. Hiç bayan arkadaş bulamadık. Sadece ... bilirsin işte."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Eğer böyle bir şey bulursan, gerçekten bilmek istemem."

---

* Paranın izini sür: (Follow the money / Paranın izini sür) Başkanın Bütün Adamları filminde Deep Throat'un ağzından duyduğumuz, "suçlulara erişmek için para akışına bakmak lazım" anlamındaki meşhur sözdür ve FBI mali suçlar departmanının sloganı haline gelmiştir. (ç.n.)

"Seni suçlayamam." Ses tonunu yumuşattı. "O olaydan sonra beynimi çamaşır suyuyla yıkama ihtiyacı duydum."

Gülümsedi ve rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Size eşlik etmek istiyorum. Bu benim sorumluluğum. O benim babamdı."

"Bunu anlıyorum." Sorumluluğunun ona zarar vermeyeceğini umuyordu. Ya da daha kötüsüne. Bunu önlemek de onun sorumluluğundaydı. "Kendini savunma eğitimin var mı?"

"Biraz Brazilian Jiu–Jitsu."

Molly etkilenmişti. Siyah kuşaklarından biri BJJ'deydi. "Ne kadar biraz?"

"Kahverengi kuşak."

Daha da etkilenmişti. "Tamam o zaman, bu beklediğimden daha fazlası. Herhangi bir silah kullanabiliyor musun?"

Gabe burun kıvırdı. "Babam polisti. Beni poligona ilk kez on yaşındayken götürmüştü. Birbirimize bağlanma zamanımızdı."

"Bundan nefret ettin mi?"

"Hem de çok." Ürperdi. "Fakat ateş edebilirim. Bıçağım becerilerim ise *fevkalade* iyidir."

"Eğer bir soğanın saldırısına uğrarsak, arkana saklanırım. Aksi takdirde, saklanabileceğin herhangi bir yere saklan. Eğer işler ters giderse, güvende olmanı istiyorum. O senin babandı ama bu da benim işim, dolayısıyla bu soruşturma benim sorumluluğumda. Yeterince açık mı?"

Adam sinirli bir tavırla ofladı. "Evet, hanımefendi."

Molly sırıttı. "Bana 'hanımefendi' denmesi hoşuma gidiyor. "El değmemiş karides ve lapa dolu kâseyi işaret etti. "Şimdi yiyebilir misin?"

"Denerim."

"Güzel. Sen yerken ben de geçmiş araştırması yapacağım. Ardından babanın evini kontrol etmek istiyorum. Zaten aradığın için bir şey bulacağımızı sanmıyorum ama asla bilemezsin. Sonra da senin evine gideriz."

"Senin için misafir odasını hazırlarım."

"Aslında ben muhtemelen kanepede uyuyacağım, böylece ön kapıya yakın olurum. Güvenlik sistemin var mı?"

Gabe gözlerini devirdi. "Babam bana yeni ev hediyesi olarak bir tane almıştı."

"Evinde hiç silah var mı?"

"Wüsthof bıçak setim. Bir de şu baş belası köpek."

Molly köpeği unutmuştu. "Neden köpek hakkında bir şey söylemedin? Bütün gün yoktun."

"Babam öldükten sonraki hafta bir köpek kapısı taktırdım. Shoe'nun yemeğe, suya ve koklayıp işeyebileceği yarım dönümlük bir çimenlik alana erişimi var. Sorun olmaz."

Molly kaşlarını kaldırdı. "Köpek kapısı mı var? İşte güvenlik sistemin gitti."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Bunu düşünmemiştim."

Molly eşyalarını toplamaya başladı. "Evin güvenliğini sağladıktan sonra geçmiş araştırması yaparım. Babanın evine yarın gideriz. Yemeğini al ve gidelim."

5

Mid—City, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 18.10

"Arabanı eve kim getirdi?" diye sordu Molly, kamyonetini Gabe'in garaj yoluna çekip onun çok eski ama hâlâ güvenilir Honda Accord'unun arkasına park ederken.

"Hiç kimse. Bu sabah sizin ofise yürüyerek geldim." Omuz silkti. "Neredeyse her gün işe yürüyerek giderim."

"Mantıklı. Quarter'a bu kadar yakın yaşasaydım ben de yürürdüm." Kadın evine şüpheyle bakıyordu ve Gabe kendini biraz savunmaya geçmiş gibi hissetti çünkü evini seviyordu. "Kaç tane dış kapısı var?"

Hmm. Siniri yatıştı. Kadın güvenliği kontrol ediyordu. Babası da aynı şeyi yapmıştı. "Bir önde, bir arkada. Bir tarafta bir, diğer tarafta iki. Yani toplam beş tane. Av tüfeği tarzı bu eski evler için yaygın bir tasarım."

Ön kapıdan ateş edildiğinde mermi hiçbir yere isabet etmeden arkadan çıktığı için evlerin böyle adlandırıldığı söyleniyordu.

Molly dönüp ona gülümsedi. "Hoşuma gitti. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

Gabe daha da rahatladı. Evini sevmeyen birine tahammül edebileceğini sanmıyordu. Burası en az Choux kadar onun bebeğiydi. "Altı yıldır. Yedi yıldır sahibiyim ama yaşanabilir hale getirmek bir yılımı aldı. Tam anlamıyla bir harabeydi."

"Katrina mı?"

"Günlerinin geri kalanında Choux'da bedava gumbo karşılığında."

"Choux'nun gumbosunu tattım ve bence çok iyi bir anlaşma yapmış. Bana etrafı gezdirir misin?"

"Elbette."

Molly kamyonetinin arka koltuğundan bir spor çantası aldı ve omzuna atarak ön kapının merdivenlerine kadar onu takip etti. "Kırmızı dış cephe kaplaması ve yeşil kapısıyla çok neşeli görünüyor. Orijinali bu renk miydi?"

"Elimden geldiğince aslına sadık kalmaya çalıştım." Ön kapının kilidini açtı, alarmı devre dışı bıraktı ve Shoe'nun sesini dinlemek için başını yana eğdi. Köpeğin heyecanlı havlaması ve evi boydan boya geçen dar koridorun parke zeminindeki pati sesleri duyuldu.

Rahatlayarak güldü. Bir yanı köpeğe ulaşacakları düşüncesiyle endişelenmiş, bir yanı da o sabah evden çıkarken Shoe'nun başına gelebilecekleri hesaba katmadığı için suçluluk duymuştu.

Shoe ona doğru koşarken tek dizinin üzerine çöktü, köpek kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki yere düşmemesi mucizeydi. "İyisin," diye mırıldanarak köpeğin boynuna sarıldı ve gözlerinin yandığını hissetti. Köpek babasından geriye kalan tek şeydi ve birinin bu tatlı ufaklığa zarar vermiş olabileceği düşüncesiyle dolan gözlerini sımsıkı yumarak gizlice Shoe'nun kürküne kuruladı. "Bir ziyaretçimiz var," dedi yüksek sesle.

"Off, çok tatlı." Molly koklayabilmesi için bir elini köpeğe uzattı. "Selam Shoe. Ayakkabılarımı yemezsen sonsuza dek arkadaş kalırız."

"Benimkileri yüksek bir rafta tutuyorum," dedi Gabe. "İçeri gelsene. Kendini evinde hisset."

Molly çantasını tekrar omzuna alıp onu evin içine kadar takip etti, sonra da yavaşça kendi etrafında dönmeye başladı, hayranlığı her halinden belliydi. "Vay canına. Ahşap döşemeye bayıldım. Pencerelere de. Orijinal hali de böyle miydi?"

"Ayrıntılara olabildiğince yaklaşmaya çalıştım ama çoğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Sonra yaşlı bir kadın kapımı çaldı, yaklaşık beş yıl önce. Katrina'dan önce sokağın aşağısında yaşıyormuş ama evini kaybetmiş ve bir daha geri taşınmamış. Bazı arkadaşlarını ziyarete gelmiş ve burayı onardığımı görmüş." Kadının duygularını hatırlayarak gülümsedi. "Gözleri yaşarmıştı. Hayatının büyük bölümünde dört kapı aşağıdaki evde yaşadığını ama FEMA'nın* ev için yıkım kararı aldığını söyledi. Orayı yeniden inşa eden kişi önceki ev gibi yapmamış ama benimki tamamen aynı görünüyormuş. En iyi arkadaşının eskiden bu evde yaşadığını söyledi."

"Evi gezmek istedi mi?" diye sordu Molly, sanki bir şey söylemek istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi alt dudağını ısırarak.

Gabe o zavallı dudağı dişlerden kurtarma dürtüsünü bastırarak ellerini kendine sakladı. Bu gerçekten üzücüydü çünkü çok güzel dudakları vardı. Bunu fark etmemesi gerekiyordu. *Programa sadık kal, Hebert.* "Hayır ama ben yine de onu gezdirdim. Aklından seni soymuş olabilirdi diye geçiriyorsun."

Molly bir omzunu kaldırdı. "Bir zamanlar polistim... ama senin böyle düşünmemene sevindim. Çok mutlu olmuştur."

---

* FEMA: Federal Acil Durum Yönetim Kurumu. (ç.n.)

"Ağladı. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağladı. Birlikte bir fotoğraf çektik ve e-postayla onu arabasıyla gezdiren torununa gönderdim. O günden beri birbirimize Noel kartı gönderiyoruz."

Molly artık ona gülümsüyordu. "Bence sen çok iyi bir adamsın, Gabriel Hebert."

Gabe'in yanakları kızardı. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Sadece iyi olanlar," diye düzeltti Molly. "Ben o kadar iyi olabileceğimden emin değilim. Bana gerisini göster."

Gabe Onu açık bir kemerden geçirerek mutfağa götürdü ve kadının nefesinin kesilmesinin tadını çıkardı. En fazla zamanı ve parayı buraya harcamıştı ve bununla gurur duyuyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Molly. "Mermer ve doğal taş. Ve tüm bu ışık."

Ortaya çıkardığı eseri sevgiyle seyretti. "Bu mekânı doğru düzgün yapabilmek için yıllarca para biriktirdim ama ben bir şefim. Uyduruk bir mutfakta yemek yapamam."

Molly kıkırdadı. "Ofisin uyduruk mutfağında gayet iyi iş çıkardın." Parmaklarını mermer adanın üzerinde gezdirdi. "Gabe, bu inanılmaz. Üstelik beklediğimden çok daha büyük. Bunun TARDIS* olmadığına emin misin?"

Gabe güldü. "Yüksek tavanlar ferahlık hissi veriyor. Fakat ev gerçekten de tarzına göre büyük. Dört yatak odası vardı ama birini ofise, birini de kişisel sığınağıma dönüştürdüm. Bana bir ana ve bir yedek yatak odası kaldı. Gel bakalım. Sana odanı göstereyim, çantanı oraya bırakabilirsin."

"Niyetim bu." Ona ofisini ve sinema salonunu, namı diğer sığınağını gösterdi. "Sığınağım dışında tüm odaların dışarıya

---

* TARDIS: İngiliz bilimkurgu dizisi Doctor Who'da uzay ve zamanda herhangi bir yere gidebilen, Zaman Lordları tarafından yaratılmış bir zaman makinesidir. Aracın içi baska bir boyuttadır ve dış ölçülerine göre devasa büyüklüktedir. (ç.n.)

açılan pencereleri ve kapıları var. Işık olmadan televizyon izleyebileceğim bir yerim olsun istedim. Evi çevreleyen bir veranda ve arka tarafta bir teras var."

Molly kapıların güvenliğini de kontrol etti. "Kilitler fena değil ama daha iyi olabilirdi."

"Bu bir tür uzlaşma idi. Ben normal bir kilit kullanacaktım ama babam Fort Knox modellerinden istiyordu. Bunlar üzerinde anlaştık. Beni güvende tutmak için beton bir sığınakta yaşamama bile razı olurdu. Israr ettiği kasırga camını aldım. Böylece hem davetsiz misafirlerin camı kırmasını engellemiş oldum, hem de ev sigortamda indirim aldım, yani bir taşla iki kuş vurmuş oldum."

"Kasırga camı iyi bir güvenlik önlemidir. Köpek kapısı nerede?"

"Yatak odamda." O sabah kirli kıyafetlerini topladığı için kendini rahatlamış hissederek yolu gösterdi. Çift kanatlı kapının bitişiğindeki duvarda bulunan kapağı işaret etti. Shoe kuyruğunu sallayarak, Molly'nin gözleriyle baktığında Gabe'e artık duvarda kocaman bir delik gibi görünen şeyin içinde kayboldu. "Manyetiktir," diye belirtmek zorunda hissetti, "bu yüzden hava koşullarına karşı dayanıklıdır."

"Fakat içeri girmeye çalışan birine karşı değil."

Gabe kaşlarını çattı. "Kilitleniyor." O kadar da ahmak değildi. "Ayrıca beraberinde gelen bir güvenlik çubuğu da var. Dolapta bir yerde."

Molly bir kaşını kaldırdı.

Gabe iç çekti. "İşe yaramayacağı bir yerde."

"İçeriden emniyete alabiliriz, bu da Shoe'yu özgür bırakmak yerine gün içinde belirli aralıklarla dışarı çıkarmak gerekeceği anlamına gelir ve..." Shoe'nun havlamasıyla aniden durdu, köpeğin sesi tiz ve garip bir şekilde agresifti. "Bu normal mi?"

Gabe'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Hayır."

Gabe kapıya doğru koştu, Molly de hemen arkasındaydı. "Önce ben," diye direterek onu kenara itti. Arka bahçeye açılan kapıları iterek evden dışarı koştu ve terasın etrafındaki korkulukların üstünden bir koşu engeliymiş gibi atladı.

"Dur!" diye bağırdı... ama kime?

Lanet olsun. Merdivenlerden hızla inerek arka bahçeye çıkan Gabe kadının sekiz metrelik güvenlik çitinin kapısını çektiğini gördü. Kalbi küt küt atarak onu takip etmeye başladı ama kadın arkasını işaret etti. "Köpeğini al," dedi telaşla. "Biri çitin üzerinden bir şey attı."

Neyse ki arka bahçesi çok büyük değildi ve saniyeler içinde Shoe'yu tasmasından çekerek kahverengi bir şeyden uzaklaştırdı. "Hayır, Shoe! Hayır! Bırak onu!"

Et. Birinin çitin üzerinden attığı şey etti. Aslında biftek. *Pişmiş biftek.* Shoe'yu arkasında, ete ulaşamayacağı bir yerde tutarak yaklaştı. Neyse ki *bırak onu*, babasının Shoe'ya öğrettiği komutlardan biriydi.

Gabe bakakaldı. Bifteğin üzerine beyaz bir toz serpilmişti. Hem de bol miktarda beyaz toz.

Boğazını yakarak yükselen safrayı geri yuttu.

Zehir. Birisi köpeğini zehirlemeye çalışmıştı. Dizlerinin üstüne çökerek Shoe'nun ağzını araladı ve zehri tükettiğine dair bir ipucu aradı.

"Hiç yedi mi?" diye sordu Molly arkasından. Omzunun üstünden bakınca Molly'nin telefonda olduğunu gördü. Kadın ekrana dokunarak aramayı hoparlöre aldı. "Burke hatta. Burke, üzerinde bir çeşit beyaz toz olan pişmiş bir biftek. Gabe, Shoe etten yedi mi?"

Gabe başını iki yana salladı. "Sanmıyorum ama emin olmak için onu veterinere götürmek istiyorum."

"Tamam, öyle yapalım. Şimdi onu içeri götürelim. Bir naylon poşet getirip şunu sarayım. Ne olduğunu bulmamız gerek."

"İyi misin, Gabe?" diye sordu Burke hoparlörden.

"Emin değilim. Sonuçta zarar görmedim." Gabe ayağa kalktı, bacakları utanç verecek kadar dengesizdi. Arka üstü düşmemek için dizlerini birbirine kenetlemek zorunda kaldı. "Kimin yaptığını gördün mü?"

Molly başını iki yana salladı. "Ben kapıyı açtığımda arabayla uzaklaşıyordu. Burke, sana veterinerin adresini mesaj atarım. Eti de yanımda götüreceğim. Alması için birini gönderebilir misin?"

"Elbette. Shoe'ya dikkat edin."

Molly aramayı sonlandırdı, sonra bir elini Gabe'in beline koydu. "Köpeği ben alırım. Sen içeri gir. Hemen."

Gabe ayakları birbirine dolanarak itaat etti ama durmak zorunda kaldı ve derin bir nefes aldı.

Molly onun yanında durdu, Shoe'yu çekiştirirken eli sırtındaydı.

"Nefes al. Sadece nefes al. Shoe acı çeker gibi görünmüyor ama biz yine de emin olalım."

"Burada biri vardı," diye fısıldadı Gabe boğuk bir sesle. "Biri köpeğimi öldürmek istedi."

"Ya da uyutmak. Her iki durumda da birisi buradaki en iyi alarm sisteminin devre dışı kalmasını istedi." Adamın koluna girdi ve Shoe'yu arkasından sürükleyerek onu merdivenlerden yukarı çıkardı. "Hadi gel Shoe. İçeri girelim."

Yatak odasına girdikten sonra Gabe'i yatağa götürdü ve oturması için nazikçe itti. Gabe yine itaat etti ve gözlerini kapadı. İçinde filizlenen utanç duygusuyla kendini tekrar kötü hissetti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ödüm koptu."

"Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın," dedi kadın, sakin bir tavırla. "Senin kötülüğünü isteyen biri var ve sana ulaş-

mak için köpeğine zarar vermeye çalıştı. Burada olduğumuz ve Shoe'nun havlamasını duyabildiğimiz için mutluyum."

Gabe'in midesi bulandı. "Biraz daha gecikseydik..."

Molly kapıları kapatıp kilitledi. "Ama gecikmedik." Perdeleri de kapatınca içerisi loş bir hal aldı. Karanlık nedense Gabe'e kendini daha iyi hissettirmişti. "Sen burada kal. Ben bifteği paketleyeceğim, sonra da kamyonetime gideceğiz. Sana eşlik edeceğim, o yüzden yanında ben olmadan evden çıkma. Davetsiz misafir uzaklaştı ama geri gelebilir." Muhtemelen Gabe'in beti benzi atmış olduğu için, "Seni gereksiz yere korkutmaya çalışmıyorum," diye ekledi.

Gabe kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. "Gereksiz yere."

"Kesinlikle. Ama tetikte olman gerekiyor. Beni anlıyor musun?"

Başıyla belli belirsiz onayladı. "Evet."

"Güzel. Hemen döneceğim. Nefes al. Bayılacak gibi hissedersen başını dizlerinin arasına koy."

Gabe derin bir soluk aldı, başının dönmesi durana ve etrafındaki oda sabit hale gelene kadar nefes alıp vermeyi sürdürdü, bu sırada Shoe mutlu bir şekilde hırıldıyordu. *En azından başımı dizlerimin arasına sokmama gerek kalmadı. Buna da şükür.* Hatta belki yüzüstü yatak odasının zeminine kapaklanmadan yürümeyi başarabilirdi.

Eline bir şişe ılık su tutuşturuldu. "Soğuk değil," diye özür diledi Molly. "Çantamdaydı, o yüzden temiz olduğunu biliyorum. Eti ve dizüstü bilgisayarını aldım. Ayrıca tüm kilitleri kontrol ettim ve köpek kapısını da sağlama aldım. Alarmı çalıştırabilirsin. Eğer iyiysen, gitmemiz gerek."

Gabe bir kez daha titreyerek ayağa kalktı. "Ben iyiyim." Hayır, aslında hiç iyi değilim. Fakat Shoe'yu veterinere götürmesi gerekiyordu. Neyse ki artık titremeyen eliyle işaret etti, "Önden buyurun."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 18.58

"İzninizle," diyerek karısının konuşmasını bölen Lamont çalan cep telefonuna uzandı. "Buna bakmam gerekiyor.

Joelle dudaklarını sarkıtarak somurttu. "Söz vermiştin."

"Bu tür yemeklerin parasını şirket ödüyor," dedi yumuşak bir sesle, aslında içinden onu tokatlamak geçiyordu. Ne zaman çalışması gerekse yüzünü asardı, sanki sürdüğü lüks hayat onun parasıyla karşılanmıyormuş gibi. Le Petit Choux'nun önünden uzaklaşıp Chartres Sokağı'nın kalabalığına karıştı. "Bitti mi?" diye sordu alçak sesle, alo demeye gerek duymadan.

"Hayır," dedi Stockman. "Çocuğun dışarı çıkmasını, çöpü atmasını filan bekliyorum ama hâlâ evde ve hâlâ yanında arkadaşı var."

"O halde..." Lamont içeri zorla gir dememek için kendini zor tuttu. Etraf hayli kalabalıktı ve insan kimin dinlediğini asla bilemezdi. Özellikle de biri onu tanıdıysa. "Bir yolunu bul."

"Bulacağım. Bazen bu tür şeyler biraz incelik gerektirir. Bu da o zamanlardan biri."

Adam alaycı bir tavırla güldü. "Bana sabırlı olmamı mı söylüyorsun?"

"Temel olarak. Burada fazla ev yok ama bir komşunun polisi aramasını da istemiyorum."

"O zaman gün batımından sonra."

"Planım bu."

"Bu işin bitmesini istiyorum," dedi tartışmaya fırsat bırakmadan.

"Biliyorum. Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır." Stockman zaten bu yüzden hâlâ hayattaydı. İşe yarar bir herifti. "Hayır, uğratmadın. İlki bu olmasın."

Stockman oldukça uzun bir süre sessiz kaldı. Köpürüyordu, şüphesiz. Güzel. Biraz silkelenmeye ihtiyacı vardı. "Halledeceğimi söylemiştim," dedi, sesinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu.

"Hallettiğinden emin ol. Şimdi gitmem gerekiyor. Akşam yemeği davetlilerim geldi."

Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra yüzüne bir tebessüm yapıştırarak kalabalığın arasında ilerledi. "Nelson!" Adamın elini sıktı. "Seni görmek ne güzel. Lorraine. Bu akşam çok hoş görünüyorsun."

Lorraine Nelson altmışlı yaşlarının sonlarında, yuvarlak hatlı, hoş bir kadındı. Nelson yetmiş yaşlarındaydı ve karun kadar zengindi.

"Burası hakkında iyi şeyler duydum," dedi Lorraine, samimi bir ifadeyle. "Uzun zamandır denemek istiyordum."

Joelle'in yüz ifadesi ise tam tersini söylüyordu. Le Petit Choux ailelerin kutlama yapmak için gittikleri türden rahat, ev sıcaklığında bir yerdi. Ancak şık değildi. Beyaz masa örtüleri yoktu. Şarap servisi yapan garsonlar yoktu. Smokinler yoktu. Bu onun tarzı değildi.

"Lamont da benzer bir yer satın almayı planlıyor," diye söze girdi Joelle, kolunu Lorraine'inkine dolayarak. "Rakiplerini inceliyormuş. Buranın tatlıları hakkında harika şeyler duydum. Bu gece diyetimde kaçamak yapabilirim."

Bu Lorraine'in kilosuna yönelik bir iğnelemeydi ama gayet klastı. Joelle bu konuda ustaydı. "Eksik olma!" demeyi çok iyi bilirdi. Onun bu kıvrak zekâsı başlangıçta kendisini çeken özelliklerden biriydi. Oysa şimdi, yedi yıl sonra, onu bu yüzden öldürmek istiyordu. Hem de her gün.

"Beğenmediyseniz başka bir yere gidebiliriz," dedi Lamont, Nelson'ın hayır diyeceğini bilerek.

"Hayır, gerek yok," dedi Nelson. "Buranın iyi olduğuna eminim."

Siyah, vücuda oturan şık bir elbise giymiş güzel bir genç kızın yönettiği resepsiyona yaklaştılar. Lamont beğeniyle kadını süzdü. Burada görevli kadınların hepsi aynı tarz elbise giyiyor ve her zaman görsel bir şölen sunuyorlardı.

Buraya daha önce de gelmişti ama sadece öğle yemeği için. Akşam yemeği için ilk kez geliyordu.

"Le Petit Choux'ya hoş geldiniz," dedi genç ve güzel kız işveli bir tebessümle. "Rezervasyonunuz var mı?"

"Evet," dedi Joelle, kadına hem kıskanç hem de uyarıcı kötü bir bakış atarak. "Saat yedide dört kişilik masa, Joelle adına."

Beklemeden oturdular, kendilerine menüler verildi ve hemen bir servis elemanının geleceği söylendi. Lamont etrafa bakınarak Rocky Hebert'in oğlunu aradı. Öğle yemeği için ara sıra uğrayıp adamı kontrol ediyordu. Bir ebeveyn kaybetmenin yol açabileceğinden daha endişeli ya da dalgın görünüp görünmediğini, babasının intihar ederek ölmediğinden şüphelendiğini gösteren herhangi bir şey olup olmadığını görmek için.

Gabe Hebert'in bir özel dedektif tutması, durumdan şüphelendiğine işaret ediyordu. Rocky'nin oğlu Lamont'un kokusunu alacak olursa, onu öldürme riskini yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktı. Gerekirse Stockman'dan bunu bir soygun gibi göstermesini isteyecekti. İntihar ve kazalardan sonra en sevdiği yöntem soygunlardı.

Hebert'i burada gözleyebilmek biraz zor işti ama yemekler güzel ve tatlılar gerçekten muhteşemdi, dolayısıyla keşif yapmak için harcadığı bu küçük çabaya değerdi. Mutfağa açılan duvar genişliğindeki pencereden Rocky'nin yeğenini hemen gördü. Aşçılardan biriyle konuşurken gülümsüyordu. O ve Rocky'nin oğlu buranın ortak sahibiydi, bu yüzden onu gördüğüne şaşır-

madı. Ancak Gabriel Hebert'ten hiçbir iz yoktu ve öylece gidip adamın nerede olduğunu soramazdı.

Kurnazca davranacak, biraz kurcalayacak, bu arada Etouffée ve crème brûlée'nin tadını çıkaracaktı.

Şansı yaver giderse, eve vardıklarında Joelle zil zurna sarhoş olur ve ona satın almayı planladığı restoranla ilgili hiçbir soru sormadan uyuyakalırdı. Ne de olsa öyle bir şey yoktu.

Menüsünü hızlıca açtı. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Belediye başkanıyla yediğim öğle yemeğinden beri ağzıma tek lokma girmedi. Hangisi güzel görünüyor?"

Gecenin tekliflerine henüz göz atmıştı ki telefonu Jackass'ten bir mesaj geldiğini bildirdi. Dışarıdan belli etmese de içten içe fazlasıyla sinirlenmişti. Adamın onu aramaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

Sık sık iletişim kurmanın şüphelere yol açacağını ikisi de biliyordu.

Onu öldüreceğim. Yemin ederim.

Joelle'in kaşlarını çatmasına aldırmadan telefonuna baktı.

Hay sikeyim. Mesajda şöyle yazıyordu: ***Orada ne işin var? Köstebeğim seni görüyor. Aklını mı kaçırdın?***

Jackass'in köstebeğinin kim olduğunu merak ederek restorana göz gezdirdi. Çabucak, masa örtüsünün koruması altında cevap verdi: ***Sonra görüşürüz.***

Sonrasında da Jackass'e ağzının payını verecekti. O ahmağın kafasının içinde bir beyin olduğuna dair şüphesi vardı. "Çok özür dilerim," dedi masa arkadaşlarına, o telefonunu kontrol ederken sohbeti kesmişlerdi. Onlara gönül alıcı bir tavırla gülümsedi. "Kaba davranmak istemedim, gerçekten. Telesekreterim beni aramış ama acil bir durum değil. Telefonumu hemen Rahatsız Etmeyin moduna alıyorum."

Tabii ki bunu yapmayacaktı. Stockman'dan, Xavier Morrow'un artık hayatta olmadığını teyit eden bir mesaj bekliyordu.

Metairie, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 21.45

"Köpek nasıl?" diye sordu Burke, Molly ve Gabe onu Rocky Hebert'in ön bahçesinde karşıladıklarında. Kaldırım kenarına park etmişlerdi çünkü garaj yolunda sadece bir araçlık yer vardı ve eski bir Ford kamyonet zaten o alanı işgal etmişti. Bu Rocky'nin aracıydı.

Molly, Rocky'nin evini ertesi sabah gün ışığında incelemeyi planlamıştı ama Gabe'e köpeği aracılığıyla saldırı girişiminde bulunulduğu için daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. O araştırmasını sürdürürken başka birinin Gabe'e saldırma ihtimaline karşı Burke destek olarak oradaydı.

"Gayet iyi," diye cevap verdi Molly çünkü Gabe korku dolu gözlerle eve bakıyordu. "Veteriner etteki zehirden yuttuğunu düşünmüyor ama gözlem için onu bir gece tutmak istedi." Gabe'in koluna hafifçe dokundu. "İyi misin?" diye mırıldandı.

İrkilen Gabe başıyla onayladı. "Evet. Sadece... Buraya gelmemiştim. Bir süredir."

"Anlıyorum." Gerçekten de anlıyordu. Duraksadı, sonra adamın elini tuttu ve sıktı. "İçeri girmek zorunda değilsin. Zaten berbat bir gün geçirdin. İçeri girmek istemezsen kimse senin hakkında kötü düşünmez. Burke'le birlikte dışarıda bekleyebilirsin."

Gabe de karşılık olarak onun elini öyle sert sıktı ki kadın yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. "Bunu yapmak zorundayım."

Shoe'nun iyi olduğunu umarak veterinerin acil servisindeki bekleme odasında otururlarken de aynı şeyi söylemişti. Molly onu anlıyordu. Babasının cinayetinden sonra cevaplara ihtiyaç duyarak o da aynısını yapmıştı. Bakabilecek kadar güçlü olduğunu kanıtlamak istiyordu. Babasının Harper'ın dolabına sakladığı kameranın bulunmasıyla, içten içe zaten bildiği bir şey doğrulanarak adeta ödüllendirilmişti: Babası Harper'a dokunmamıştı, suçlu olan kızın öz babasıydı. Kendi çocuğuna tecavüz etmekten ve babasını öldürmekten suçluydu.

"O zaman içeri girelim." Halen elini tutarak onunla birlikte babasının ön kapısına doğru yürüdü, Burke de arkalarından geliyordu.

O bifteği çitin üzerinden her kim attıysa, köpeği susturmak istemişti. Dolayısıyla Gabe'i susturmak için geri döndüklerinde alarm sistemini nasıl susturmayı planladıklarını merak ediyordu. Gabe veterinerin acil servisindeki bekleme odasında volta atarken Molly bunu düşünmüş ve alarm sesi polisi harekete geçirmeden önce Gabe'i vurup kaçmayı planladıkları sonucuna varmıştı.

Belki de Gabe'in annesinin doğum günü olan alarmın şifresini nasıl devre dışı bırakacaklarını zaten biliyorlardı. Gabe bunu itiraf ettiğinde Molly'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. *Ah şu insanlar.*

Bu yüzden Gabe aynı şifreyi babasının ön kapısındaki tuş takımına girdiğinde Molly ağzı bir karış açık kalmıştı. "İkiniz de alarm şifresi için annenin doğum gününü mü kullandınız?"

Gabe başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Bu sadece babamın benim için oluşturduğu bir şifreydi. Her şey için kullanıyorum, böylece unutmuyorum. Babamda ana şifre vardı. Tanıştıkları tarihti ve..."

Tavandaki lambayı yaktığı anda nefesi kesildi. Arkalarında Burke bir küfür savurdu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Molly.

Oturma odası darmadağınıktı; kanepenin minderleri parçalanmış, her yere süngerler saçılmıştı. Fotoğraflar ve tablolar yere atılmış, duvarlarda ve tavanda birçok delik açılmış, tablolardan birkaçı kesilmişti.

"Dur," diyen Molly, Gabe dağınıklığa doğru ilerlerken uzanıp kolunu tuttu.

"Hiçbir şeye dokunma," diye ekledi Burke.

Gabe dondu kaldı, yanağında bir kas seğirdi, çenesi sertçe kasıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ne...?" Yüzünde acı dolu bir ifadeyle Molly'ye döndü, "Neden?"

Molly'nin içi onun için acıyordu ama bu yeni saldırıya odaklanmak zorundaydı. "Birisi bir şey arıyormuş. Bahse girerim babanın telefonunda aradıklarını bulamayınca geri dönmüşlerdir."

"Büyük ihtimalle," diye homurdandı Burke. Molly, Gabe'in yanında dururken o yavaşça ilerledi, odaları birer birer gözden geçirdi. Molly tekrar Gabe'in elini tuttu ama adam bu kez sıkmadı. Sadece etrafına bakıyordu, şoka girmişti.

Molly bunu da anlayabiliyordu.

"Ödemelerini istiyorum," diye fısıldadı Gabe.

"Ödeyecekler."

Duyulur şekilde yutkunan Gabe'in sesi hâlâ titrek ve zayıftı. "Onu öldürmeleri yetmedi. Geri gelip bunu yaptılar."

"Anlıyorum. Üzgünüm, Gabe."

Adam bir kez başıyla onayladı. "Onları bulacak mısın?"

"Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerini kaçırdı ama Molly onun yanağından süzülen yaşı fark etmişti. "O resimleri annem yapmıştı." Güldü ama sesi daha çok hıçkırık gibi çıkıyordu. "Berbat bir

ressamdı ama babam onlara bayılırdı. Keşke hepsini yanımda götürseydim."

Tabloların parçalanmış olması kesinlikle "canın cehenneme" anlamına geliyordu. Bunu yapmalarına gerek yoktu. Bu resmen vahşetti, açık ve net. Tamamen *kişiseldi.*

Her kim geri gelip bunu yaptıysa öfkeli, sinirli ve nefret doluydu. İz sürerken işe yarayabilecek bir şeydi bu.

Geri gelip bunu yapan her kimse polis olabilirdi, bu yüzden 911'i aramak bir seçenek değildi, tıpkı bu geceki davetsiz misafir Shoe'yu zehirlemeye çalıştığında olmadığı gibi.

En azından alarm konusunda ne yapmayı planladıklarının cevabını biliyordu. Rocky'nin evine girdiklerinde alarm çalışmamıştı. Şifreyi bildikleri neredeyse kesindi.

Demek ki şifrenin merhum Bayan Hebert'in doğum günü olduğunu tahmin edecek kadar bilgi sahibiydiler. Yine kişiseldi.

Burke yeniden ortaya çıktı, yüzü asılmıştı. "Ofisini, yatak odasını ve mutfağı altüst etmişler. Ofisin her tarafına kâğıtlar saçılmış ve mutfak perişan halde. Un, şeker ve baharatlar yere dökülmüş." Omuzları çöktü.

"Toprak da var. Pencere saksılarındaki tüm bitkileri sökmüşler. Onları ne yapmak istediğine karar verene kadar haftada bir suluyordum. Belki yemeklerinde kullanmak istersin diye düşünüyordum. Geçen hafta iyiydiler, yani bu iş yeni yapılmış."

Gabe gözlerini kapadı ve derin derin nefes aldı. Dudakları gergindi ve gözyaşları artık özgürce akıyordu. Yüzünü silmek için herhangi bir girişimde bulunmadı, Molly de teklif etmedi.

Gabe Hebert döktüğü gözyaşlarını hak etmişti.

Molly bunu da anlıyordu.

"Onlar annemin bitkileriydi. Hepsini kendi elleriyle dikmişti. Babam..." Gabe hıçkırıklara boğularak sözünü yarım bıraktı. "Babam onlara altın muamelesi yapıyordu."

"Öyleydiler," dedi Molly usulca. Nefesini bıraktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Antoine'ı arayacağım." Gabe ona boş gözlerle bakınca, "Bilgi işlemcimiz olabilir ama aynı zamanda adli tıp uzmanıdır," diye açıkladı. "Olay yerini kendimiz inceleyebilir, sonra da polisi arayabiliriz. Sence André bize yardım edebilir mi?" diye sordu Burke'e.

André Holmes, Antoine'ın ağabeyiydi, Emniyet Teşkilatı'nda başkomiserdi ve çok iyi bir adamdı.

Burke başını iki yana salladı. "Onun yetki alanı değil ama belki güvenebileceğimiz birini tanıyordur. Sen Antoine'ı ara, ben de fotoğraf çekmeye başlayayım. İşimiz bitince André'yi ararım." Etrafındaki tahribata baktı, sonra odanın köşesinde duran hasar görmemiş bir sallanan sandalyeyi sürükleyerek getirdi. "Gabe, otursana. Bırak işleri biz halledelim."

Gabe sandalyeye öylece baktı. "Bu annemin sandalyesiydi," dedi uyuşuk bir sesle, "yapamam."

"O senin iyi olmanı isterdi." Molly onun kolunu okşadı, genç adamı biraz olsun rahatlatmaya çalışıyor ama tamamen başarısız olduğunu hissediyordu. Bu durumdaki biri nasıl teselli edilebilirdi ki? Annesinin ölümünden sonra kendi babasının söylediği sözleri hatırladı. "Gabe, annenin sandalyesine otur ve anısının seni kucaklamasına izin ver."

Gabe ona öyle minnet dolu bir bakış attı ki Molly kendi gözyaşlarını tutmakta zorlandı.

Üstelik bunda da başarısız olmuştu. Çabucak gözyaşlarını sildi ve telefonunu çıkardı. Yapması gereken işler vardı. "Antoine? Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Rocky Hebert'in evinde sana ihtiyacımız var."

6

Mont Belvieu, Teksas
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 11.20

"Bize ne oluyor?" diye dalga geçti Carlos ayakkabılarını çıkarırken. "Eskiden bütün gece ayakta kalabiliyorduk ama daha gece yarısı bile olmadı ve ben bittim."

Yatak odasındaki pencerenin önünde duran Xavier'in kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu ve Carlos'un dediklerini neredeyse hiç anlamamıştı. Mavi araba yine oradaydı. Sokak lambasının altında duruyordu ve içinde hâlâ biri vardı.

"X?"

Carlos omzunu dürttüğünde Xavier sıçradı. "Beni korkutuyorsun dostum," dedi Carlos, fısıltıya dönüşen bir sesle. "Neden pencereden dışarı bakıyorsun?"

Xavier pencereden uzaklaştı ve yatak odasının duvarına yaslandı. "Dışarıda, kaldırımın kenarında bir araba var. Öğleden önce eve döndüğümüzden beri orada bir görünüp bir kayboluyor."

Carlos kaşlarını çattı. "Yani? Senin araban da öğleden öncesinden beri kaldırımın kenarında. Çünkü oraya park ettik." Sonra şaşkın bir ifadeyle nefesini içine çekti. "Bütün gün seni tedirgin eden şey buydu demek."

Xavier başıyla onayladı. "Direksiyonun başında bir adam oturuyor. İri yarı bir adam. Gözetliyordu. Nedenini bilmiyorum."

Carlos perdeleri kenara çekti. "Şu anda orada değil."

Xavier kendini yumruk yemiş gibi hissetti. "Az önce oradaydı. Bir dakika önce."

Pencereden dışarı baktı ve gözlerini kısarak karanlığı taradı.

Araba boştu.

"Kahretsin. Of, lanet olsun, lanet olsun."

Carlos onun kolunu kavradı. "911'i arayalım."

Fakat Xavier bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Hayır, zamanında gelseler bile durumu daha da kötüleştirmekten başka işe yaramaz. Annem burada değil. Ben zenciyim, sen Latin ve bu evde tek başımızayız. Polis önce ateş eder, sonra soru sorar."

Carlos yüzünü buruşturdu çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. "O zaman ne..."

Bir gümbürtü ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Carlos yutkundu. "Ses alt kattan geldi," diye fısıldadı.

Xavier nefes alıp vermeye çalıştı. Bu sahneyi yıllar önce prova etmişti. Rocky onu ilk bulduğunda. Rocky ona ne yapması gerektiğini söylemişti.

Evden çık. Koş. Beni ara.

İyi de Rocky'yi arayamazdı, değil mi? Çünkü adam ölmüştü.

Xavier titreyen elleriyle komodinin çekmecesine uzandı ve yıllar önce diğer ıvır zıvırların arkasına sakladığı silahı çıkardı. Dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti ve emniyetini açtı.

Carlos'un gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oluyor lan?" diye tısladı. "Nereden çıktı bu?"

"Babamındı," dedi Xavier, sesi o kadar kısıktı ki Carlos duymak için eğilmek zorunda kaldı. "Nasıl kullanılacağını biliyorum. Kısmen."

Carlos'un rengi soldu. "Kısmen mi? Bizi öldürteceksin."

Bu doğru olabilirdi. Xavier bir an Carlos'u bu pisliğin içine çektiği için derin bir pişmanlık duydu. Bir terslik olduğunun farkındaydı. Bunu biliyordu. Fakat histeriye kapılmış gibi görünmek istememişti.

"Dışarı çıkmamız gerek. O ses garaj kapısından geldi. Yani ön kapıdan çıkamayız."

Carlos gözlerini kapadı, panikle mücadele ettiği çok açıktı. "Misafir odasının penceresi?"

Çünkü Xavier lisedeyken arkadaşlarıyla buluşmak için böyle sıvışırdı. Evin arka tarafındaki pencere, sağlam dalları olan büyük bir meşe ağacının yanına açılıyordu. Oradan aşağı inebilirlerdi. Bunu daha önce birçok kez yapmışlardı.

"Tamam." Xavier, Carlos'un ayakkabılarını işaret etti. "Ayakkabılarını, telefonunu, cüzdanını al ve sessiz ol."

Carlos ayakkabılarını ayağına geçirdi ve omuzlarını dikleştirdi. Xavier'e başıyla kısa bir onay verdikten sonra beklemesi için parmağını kaldırdı ve hızla Xavier'in dolabını karıştırmaya başladı. Arkasını döndüğünde, bir elinde bir beyzbol sopası, diğerinde bir golf sopası tutuyordu.

Ellerinden geldiğince sessiz davranarak misafir odasına süzüldüler ama pencere açılırken gıcırdadı. İkisi de öylece donakalıp beklemeye başladılar... Xavier ne olduğundan emin değildi.

Ta ki duyana kadar.

Merdivenlerde ayak sesleri. *Hay lanet, hay lanet, hay lanet.*

Adrenalini yükselen Xavier, pencereyi sertçe yumruklayarak çerçevesinden ayırdı. Başını pencereye doğru eğerek, "Git," diye işaret etti.

Carlos tereddüt etmedi. Elindeki beyzbol ve golf sopalarını pencereden aşağı bıraktı ve dala tutunarak kendini ağacın gövdesine doğru bıraktı.

Dal boşta kalınca Xavier bacağını pencerenin pervazına attı.

"Hayır," diye homurdandı boğuk bir ses. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Xavier dalı tek eliyle kavradı, diğer eliyle hâlâ silahı tutuyordu. Büyük beyaz bir el gömleğini tutup çektiğinde pencereden neredeyse çıkmıştı.

Xavier düşünmeye vakit ayırmadı. Tabancayı adama doğru doğrulttuğunda onun da silahlı olduğunu gördü. Xavier tereddüt etmeden ateş etti.

Sonra dala sıçradı, gövdeden birkaç metre aşağı kayarak Carlos'un elinde sopalarla beklediği yere atladı.

"Sen..."

"Ben iyiyim," dedi Xavier soluk soluğa. İyi değildi. "Koş."

Bahçeden arka çite doğru koşmaya başladılar. Neyse ki çit sıradan bir tel örgüydü ve yüksekliği sadece bir buçuk metre kadardı. Xavier çitin üzerinden atladı, sonra Carlos'un silahlarını tutmak için döndü.

Carlos biraz daha yavaştı ama kısa süre sonra ikisi de tekrar koşmaya başlamıştı. Xavier'in nabzı kulaklarında atıyor, nefesi ciğerlerine dolup hızla boşalıyordu.

O bir atlet değildi. Herhangi bir tür sporcu da değildi. Lanet olsun, doktor olmak için çalışıyordu.

Ve az önce bir adam öldürmüş olabilirdi.

Düşünme. Sadece koş.

"Nereye koşuyoruz?" diye sordu Carlos, nefesi daha rahat geliyordu çünkü Carlos bir koşucuydu. Her kahrolası gün koşuyordu ve Xavier onunla birlikte koşmadığı için şu anda kendine kızıyordu.

"Bilmiyorum. Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem?"

Xavier'in büyüdüğü beş dönümlük araziyi koşarak geçmişlerdi ve şimdi en yakın komşularının bahçesindeydiler. Komşunun ardiyesinin arkasında durdular, Xavier nefes almakta zorlanıyordu.

"Eğer yaptıysan," dedi Carlos, piç kurusunun nefesi sadece biraz hızlanmıştı, "o zaman bunu hak etmiş demektir. Evine zorla girdi X. Silahı vardı, Tanrı aşkına. Sana zarar vermeye çalışacağını varsaymaktan başka seçeneğimiz yok. Bizi takip etti mi?"

Xavier kulübenin etrafına göz gezdirdi, bakmaya korkuyordu. Ancak gözlerini açık tutmak için kendini zorladı ve onlara doğru koşan kimseyi görmedi. "Onu öldürmüş olabilirim."

"Demek ki bunu hak etmiş," diye tekrarladı Carlos kesin bir ifadeyle. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum." Xavier boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve onu geri itmeye çalıştı. "Annemi arayamam. Polisleri çağırır ve ..." Nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Bunu yapamaz."

Carlos gözlerini kıstı. "Neden, X? Bu adam neden seni takip ediyor? Başın belada mı? Söyle bana. Sana yardım ederim, söz veriyorum."

En iyi arkadaşının hemen yardım teklif etmesi Xavier'in ağlamak istemesine neden oldu. Ona gerçeği borçluydu. En azından söyleyebileceği kadarını.

"Bir şey gördüm. Uzun zaman önce. Beni bulacaklarını düşünmemiştim." Oysa Rocky bulmuştu. Rocky'nin korktuğu adamların da bulabilmesi gayet mantıklıydı. "Belki de sadece an meselesiydi."

Carlos dudaklarını sıktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu o adam, değil mi? Eskiden seni ziyaret eden şu moruk? İyi biri olmadığını biliyordum."

"Hayır, o *iyiydi*. Bak, nereye gideceğimize karar verelim. Sana anlatırım ama burada olmaz. Şimdi olmaz."

Carlos hem beyzbol hem de golf sopasını bir kolunun altına sıkıştırdı ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Bir tuşa basarak telefonu kulağına götürdü. "Manny? Evet, benim. Yardımına ihtiyacım var. Fakat aramızda kalacak. Ciddiyim, birader."

Xavier başını öne eğdi, Carlos'un konuşmasını dinlerken nabzı düşmeye başlamıştı. Manny, Carlos'un en büyük ağabeyiydi. Xavier'le hiç yakın olmamışlardı ama iyi bir adamdı. Bu pisliğe bulaştırılmayacak kadar iyi.

Xavier'in bir yanı Carlos'a hayır demek, saklanacak başka bir yer bulabileceklerini söylemek istiyordu. Ancak daha iyi bir fikri olmadığı için sessiz kaldı.

Carlos aramayı sonlandırdı. "Manny yolda. Soru sormayacak. Ne anneme ne de seninkine bir şey söylemeyecek."

"Teşekkür ederim." Xavier pes etti ve başını Carlos'un omzuna yasladı. "Bunu yapmana izin vermemeliydim ama şu anda düşünemeyecek kadar korkuyorum."

Carlos Xavier'in başını sevgiyle okşadı. "Her şey yoluna girecek, X. Bir yolunu bulacağız."

"Hayır, ben bir yolunu bulacağım ve sonra da yakandan düşeceğim. Seni bu işe bulaştırmayacağım."

Carlos'un kasılan çenesi bu konuyu daha sonra tartışacaklarını söylüyordu. "Manny bizimle otoyolda buluşacak."

Xavier arkadaşına baktı. "Orası bir buçuk kilometre uzakta."

"Biliyorum. Ama bu adam ölmediyse, Manny'yle birlikte gittiğimizi görmesini istemeyiz. Gölgelerden ayrılmayacağız ve herhangi bir yılanın üstüne basmamayı umacağız.

Xavier ürperdi. "Canın cehenneme, Carlos."

Carlos akıl almaz bir biçimde kıkırdadı. "İyi ama artık oradaki uzun boylu, esrarengiz ve acımasız adamdan korkmuyorsun. Hadi gel. Halen biraz daha koşabilecek durumdasın. Bunu biliyorum."

Carlos yavaş bir tempoyla yola koyulduğunda Xavier'in silahın emniyetini kapatıp beline sokmaktan ve onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Kesinlikle elinde bir silahla koşarken görülmek istemiyordu. Polisler onu vurmakta tereddüt bile etmezdi.

Ölmek istemiyorum.

İşkence gibi geçen on iki dakikanın ardından otoyolu görebildiler. Bundan sadece birkaç dakika sonra, paslanmış bir Dodge Charger bankete yanaştı ve yavaşlayarak durdu. Xavier rahat bir nefes aldı. Bu Manny'nin yaşlı hurdasıydı. Carlos iki tarafa da bakarak koşmaya başladı, gölgelerin arasından çıkıp eski arabanın arka koltuğuna oturdu.

Xavier bir kez daha onu takip etti, Carlos hızlı düşünüp anında harekete geçtiği için minnettardı. Kapı kapanınca Manny arabayı dikkatle tekrar ana yola çıkardı.

"Soru sormamam gerekiyor," dedi Manny, sesi her zamanki gibi hırıltılıydı. Kulağa günde üç paket sigara içiyormuş gibi geliyordu ama Xavier içtiğini sanmıyordu. Eğer içiyorsa, Carlos'u tanıdığından beri içiyor olmalıydı çünkü sesi hep böyle çıkıyordu. "Peki neye dikkat etmem gerekiyor? Takip edilme ihtimalimize karşı?"

"Bilmiyorum," dedi Xavier. Rocky'nin şüpheleri doğruysa polis olabilirlerdi. "Mavi bir Camry evimi gözlüyordu. Bir adam içeri girdi ve üst kattaki pencereden çıkarken beni yakalamaya çalıştı."

Manny dikiz aynasından baktı. "Nedenini bilmiyor musun?"

"Ben..." Xavier yutkundu. "Emin değilim. Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Kendini tehlikeye atmak zorunda değilsin Manny. Beni bir yere bırakmak istersen, sorun değil."

Manny kaba bir ses çıkardı. "Saçmalama X. Sen Carlos'un en iyi arkadaşısın. Tabii ki yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim. Tanrım, teşekkür ederim."

"Görüşmeni yap," dedi Manny nazikçe.

Xavier telefonunu çıkardı ve derin bir soluk aldı. Sonra yeniden düşündü. "Cep telefonumu kullanmamalıyım. Belki de cep telefonum bile olmamalı."

Manny dikiz aynasına tekrar baktı. "Oo, tamam. Al bakalım." Koltuğun üzerinden kapaklı bir telefon attı. "Bu bir kullan-at telefon."

Carlos kaşlarını çattı. "Neden kullan-at telefonun var, Manny?"

"Çünkü dükkândaki çalışma saatlerim azaltıldı ve bir tarifeye param yetmiyor," dedi kaba bir şekilde, sanki bu itiraftan utanmış gibi. Bir yıl önce çalıştığı fabrika büyük bir ihaleyi kaybedince düzinelerce kişiyle birlikte o da işten çıkarılmıştı. Şimdi benzin istasyonunun marketinde çalışıyordu ve bu iş de pek iyi gitmiyor gibiydi. Xavier, Manny'nin mali durumunun bu kadar sıkışık olduğunu fark etmemişti. "Walmart'tan şu telefonu aldım ve kullandıkça ödüyorum. Aramanı yapmak için onu kullan Xavier, sonra da telefonundaki SIM kartı çıkarıp kapat."

Xavier uzun bir süre Manny'nin telefonuna baktı, adrenalini birden düşerken beyni de hızla dönmeye başlamıştı. Bir adam vurmuştu. Bir adam *vurmuştu.*

Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem? Ya şu anda annemin misafir odasında kanlar içinde yatıyorsa? Ya adam polisse? Beyaz bir polis. Aman Tanrım. Ya beyaz bir polisi öldürdüysem?

Lanet olsun. Elleri o kadar kötü titriyordu ki telefonunu zar zor tutabiliyordu.

Carlos telefonu onun elinden aldı. "İsim?"

Xavier genzini temizledi ama sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Lott. Paul Lott."

"Bir 'PL' var. İsim yok."

"O işte." Xavier cep telefonunun ekranına baktı, sonra da Manny'nin kullan-at telefonuna adamın numarasını tuşladı.

"Alo?" diye cevap verdi bir adam.

Xavier kekeledi, adamın bu kadar geç saatte cevap vermesine şaşırmıştı. "Bay Lott? Ben Xavier Morrow. Rocky Hebert'in arkadaşıydım."

Uzun bir suskunluğun ardından bir iç çekiş geldi. "Ne oldu?" diye sordu, kaba olmayan bir ses tonuyla.

"Gabriel Hebert'e ulaşmam gerekiyor." Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı. "Biliyorsunuz," diye ekledi endişeyle. "Rocky'nin oğlu?"

"Ne oldu Xavier?" diye tekrar sordu adam.

Xavier kaşlarını çattı. Sanki Rocky'nin oğlunu hiç sormamış gibiydi. Fakat bu Rocky'nin avukatıydı. Rocky ona güvenmişti. Bu yüzden Xavier her şeyi itiraf etti. "Bu gece evime bir adam girdi ve... ne yapmak istediğini bilmiyorum ama bütün gün beni izledi."

Lott tekrar iç çekti. "Neredesin?"

"Hâlâ Houston'dayım. Arkadaşım benimle birlikteydi. Kaçtık. Bizi bırakacak biri var."

"Güvendiğin biri mi?"

Carlos fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. En iyi arkadaşının yaklaşık bir saattir takındığı ifade aynen buydu. Carlos yavaşça başıyla onayladı, Lott'un ne sorduğunu açıkça duymuştu.

"Evet," dedi Xavier.

"Dayan biraz. Gelip seni alacağım."

Xavier'in ağzı açık kaldı. Bunu hiç beklemiyordu. "S-s-siz bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Sanırım zorundayım. Bana adresi mesaj at ama bu numaraya değil. Özel işlerim için kullandığım başka bir telefonum var. Hatırlayabilir misin?"

"Evet." Özellikle anatomi dersinde insan vücudundaki tüm kemikleri ezberlemesi gerekeceği için, hafıza üstünde çalıştığı bir konuydu.

Eğer bu olanlardan sonra hala bir geleceği varsa.

Tanrım, lütfen o adamın polis olmasına izin verme. Lütfen.

Sıradan birini öldürmek... o adam *her neyse,* zaten yeterince kötü olurdu. Bir polisi öldürmek? Bu onun hayatını mahvederdi. Carlos'unkini de.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Hazırım." Lott'un verdiği yeni numarayı hafızasına kaydetti. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Tekrar kaçman gerekirse, iki telefon da yanımda olacak. Gece ya da gündüz, saat kaç olursa olsun beni ara. Anladın mı?"

"Evet, efendim. Tamam. Teşekkür ederim." Aramayı sonlandırdı ve Lott'un özel numarasını Manny'nin telefonuna girerek mesaj atmaya hazırlandı. "Manny, bana adresini verebilir misin?"

Manny kaşlarını çatmıştı. "Kimdi o adam?"

Carlos dudaklarının arasından küfretti. "Hani soru sormayacaktın? Söz vermiştin, *mano.*"

"Siz ikiniz canınızı kurtarmak için kaçıyorsunuz. Sonra X gizemli bir adamı arayıp ona adresimi vermek istiyor? Hadi ama Carlos."

"Doğru," diye geveleyen Xavier, tekrar genzini temizledi. "New Orleans'tan bir avukat."

Carlos gözlerini kırpıştırdı. "Yaşlı adamın avukatı mı?"

Xavier başıyla onayladı. "Onunla sadece bir kez konuştum. Bana Rocky'nin vasiyetini okuduğu zaman."

"Telefonda mı?" diye sordu Carlos.

"Evet. Onunla hiç tanışmadım. Miras parasını Rocky'nin Baton Rouge'da benim için ayarladığı UPS posta kutusuna gönderdi."

Bu Carlos'un kaşlarını çatmasına neden oldu ama bir sonraki sorusunu soramadan Manny araya girdi.

"Rocky kim?" diye sertçe sordu Manny.

Xavier gözlerini kapadı. "O iyi bir adamdı. Katrina'da hayatımı kurtardı. Ama sana daha fazlasını anlatamam, o yüzden sorma. Eğer öğrenirsen, bu seni de tehlikeye atar."

Carlos elini Xavier'in kolunun üstüne koydu. *"Neler oldu, X?"*

Xavier başını iki yana salladı. "Seni yeterince tehlikeye attım. Eğer öğrenirsen, sen de hedef haline gelirsin."

"Zaten geldim," diye tısladı Carlos. "Sırt çantam ve bütün kitaplarım senin evinde. Kitaplarımın hepsinde adım yazıyor. Benim de peşimden gelecektir. Ve annemin de."

"Ve ağabeyinin," diye ekledi Manny usulca ama sesi titriyordu ve Xavier onun da endişelendiğinin farkındaydı. Tabii ki öyle olacaktı. Hiçbiri aptal değildi.

"Bir cinayete tanık oldum," dedi Xavier. "Ve tüm bildiğim bu."

"Vay anasını," diye mırıldandı Carlos. "Gerçekten mi?"

"Elbette," diye tersledi Xavier. "Bu yalan söylenecek bir konu değil."

"Oo tamam," dedi Manny. "Bu işleri değiştirir."

Xavier çaresizce başıyla onayladı. "Beni istediğin zaman bırakabilirsin."

"Tanrı aşkına." Manny başını iki yana salladı. "Seni bırakacak değilim. Fakat avukatın bize –bana ve Carlos'a– kendimizi nasıl koruyacağımızı anlatması gerek diye düşünüyorum. Bunu yapar mı?"

"Sanırım yapar." Xavier bundan emin değildi.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Carlos. "New Orleans'tan gelen yabancı bir adamla arabaya binmene izin veremem. Seni bir daha asla göremeyebilirim."

Manny bir köşeyi döndü ve Xavier gerildi. "Evine giden yol bu değil."

Manny omuz silkti. "Dolambaçlı bir yoldan gidiyorum. Takip edilmediğimizden emin olmam gerek."

"Vay be," dedi Carlos, etkilenmiş gibiydi.

"O polisiye dizileri izleyen tek kişi sen değilsin," dedi ağabeyi eğlenerek.

Xavier'in tepesi attı. "Bu bir oyun değil. Ölümünüze sebep olabilirim."

"Bunun bir oyun olmadığını biliyoruz," diye onu yatıştırdı Carlos, kolunu okşayarak. "Üzerimizdeki baskıyı bu şekilde atıyoruz. Şakalaşıyoruz. Bunu sen de biliyorsun."

Xavier biliyordu. Gerçekten biliyordu ama şu anda kendini espri kaldıracak durumda hissetmiyordu. "Zarar görmenizi istemiyorum. İkinizin de. Benim yüzümden asla."

"O zaman yakalanmayalım," dedi Manny tekrar omuz silkerek. Xavier yüzünü ellerinin arasına gömdü ve gülmeye başladı.

Ardından da ağlamaya.

Manny'nin evine giden dolambaçlı yolun geri kalanında Carlos onun sırtını okşadı.

Metairie, Louisiana
25 TEMMUZ PAZARTESİ, 11.30

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Gabe usulca, babasının dağılmış haldeki kâğıtlarını yerde düzgün bir yığın halinde toplayarak. Annesinin sallanan sandalyesinden kalkmayı başarmış, sonra öyle güçlü bir öfke dalgasına kapılmıştı ki neredeyse oturma odasının duvarında bir delik daha açacaktı.

Ancak anne ve babasının hatırasına bu şekilde saygısızlık edemezdi.

Molly ayaklarının dibinde diz çöküp ayakkabılarının üzerine tek kullanımlık galoşlar giydirmiş, sonra da elinden tutup babasının kanıyla lekelenmiş mutfaktan uzağa, adamın evindeki ofisine götürmüştü. Yürürken onun mutfağa bakmasını bile nazikçe engellemişti.

"Tüm belgeleri yanımıza alacağız," diyerek ona bir çift tek kullanımlık eldiven vermişti. "Onları toplamama yardım et."

Böylece tüm öfkesini, yırtılmış olanlar da dahil, her bir kâğıdı toplamaya yöneltmişti. Babası çok düzenli biriydi. Yere saçılan birkaç düzine boş klasör vardı ve Gabe onları da üst üste yığmıştı.

Eldivenlerini giymişti kuşkusuz. Antoine yarın bütün kâğıtların üstünde parmak izi arayacaktı. Kimse bir şey bulmayı beklemiyordu ama Gabe umut edebilirdi.

Tanrı aşkına, Molly'yle birlikte evdeyken o pislikler Shoe'ya zehirli et atmışlardı. Demek o kadar da zeki değillerdi.

Öyle umuyordu. Buna tutunmaya çalışıyordu çünkü gerçekten aptalsalar, her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştıracaklar ve Molly ile Burke onları yakalayacaktı.

Sonra aklındaki zoraki sükûneti bir soru bozdu. "Neden belgeleri almadılar?"

Molly kendi yığınından başını kaldırıp baktı. "Güzel soru. Bence ya aradıklarını buldular ve aşağılık oldukları için evi dağıttılar ya da senin bu olayı basit bir vandalizm olarak görmeni istediler." Omuz silkti. "Belki de belirli bir şey arıyorlardı ve bulamadılar. Biz de bulamayabiliriz ama bu kâğıtların her birini didik didik edeceğiz."

Ona inanıyordu. İnanmak zorundaydı. Molly şu anda onun akıl sağlığını koruyan tek dayanağıydı ve kadına dört elle sarılmıştı. "Bir sonraki adım ne?"

"Babanın avukatını ziyaret etmek. Kim olduğunu biliyor musun?"

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki biliyorum. Babam öldükten bir hafta sonra vasiyetini okudu. Paul Lott. O ve babam yıllardır arkadaştı."

"O zaman ona güveniyorsun?"

"Evet." Tereddüt etti. "Şu anda herhangi birine güvendiğim kadar."

"Gayet makul. Oradan başlayacağız ve sonra eski davalarından biri yüzünden babanı tehdit eden kişiyi ziyaret edeceğiz."

"Sadece bir mi? Üç dava olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi ama biz veterinerde beklerken Burke'ün diğer özel dedektiflerinden birine dosyaları incelemesini söyledim. Kendim de yapabilirdim ama Shoe'yu zehirlemeye çalışan her kimse bizi oraya kadar takip etmiş olabilir diye dikkatimi dağıtmak istemedim."

Çünkü Gabe kadını hem dedektifi hem de koruması olmaya zorlamıştı. Hangisini seçeceğine onun karar vermesi gerekirdi ama şimdi değil. Şu anda Molly'ye ihtiyacı vardı. "Bu yüzden mi Burke'ü bizimle burada buluşması için çağırdın? Sen araştırırken beni koruması için mi?"

"Kesinlikle. Her neyse, üçünden ikisi artık babanı taciz etmek için uygun durumda değil. Biri ölmüş, diğeri hapiste. Üçüncüsü

Shreveport'ta yaşıyor. Görünüşe göre kadın yeni bir sayfa açmaya çalışmış. İçkiyi bırakmış ve bir sürü gönüllü iş yapıyor. Göreceğiz bakalım."

"Teşekkür ederim. Babamın avukatına Patty'nin bahsettiği fon hakkında soru soracak mısın?"

"Kesinlikle," dedi tekrar, sonra üst üste yığdığı kâğıtları okşadı. "Bunların bazıları banka hesap özetleri. Eğer avukat bize fondan söz etmezse, bunların içinde bir şeyler bulabiliriz."

"Pekâlâ." Gabe ayağa kalktı, belgeler bir kolunun altındaydı. "Bunları ne yapacağız?"

"Onları kamyonetime götüreceğim, sonra da gelip seni alacağım. Antoine olay yerindeki işlemlerini neredeyse bitirdi ve Burke, Komiser Holmes'un Jefferson şerif ofisindeki bağlantısını aradığında burada olmak istemeyiz."

Çünkü Metairie, Jefferson Parish'te, NOPT'nin yetki alanının hemen batısındaydı. "Burke burada olmasını nasıl açıklayacak?"

"Buraya ilk senin geldiğini, ortalığı görünce onu aradığını söyleyecek. "Çok üzgün olduğun için seni eve gönderdi, özellikle de köpeğin saldırıya uğradıktan sonra."

"Tamam." Kaşlarını çattı. "Bana neden polisleri aradığımızı tekrar söyler misin?"

Kadın sabırla gülümsedi. "Çünkü birinin babanın evini dağıttığına dair tutanağa ihtiyacımız var. Bu, kendi kanıtlarımızı ortaya çıkardığımızda, ölümüyle ilgili yeni bir soruşturma başlatma şansımızı artıracak."

Gabe başıyla onayladı. Bunu ona daha önce de söylemişti ama şu anda sözcükler tam olarak yerine oturmuyordu. "Sonra benim evime mi döneceğiz?"

"Doğru. Polislerin buradaki işi bittikten sonra Burke de bize katılacak. Bu gece ikimiz de senin evinde uyuyacağız. Eğer o pislikler tekrar gelirse, pişman olacaklar."

"Ve Burke'ün bizi koruması haklı görülecek çünkü birisinin bir şey aramak için babamın evini dağıttığını göstermiş olacak." Sözcükleri kullanabiliyordu. En azından.

Kadın ona cesaret verici bir baş işareti yaptı. "Yine doğru. Bir şey daha var ve bu gece karar vermek zorunda değilsin. Babanın kamyonetini ne yapmak istiyorsun?"

Gabe irkildi. Babasının kamyonetiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu ama yapması gerektiğinin farkındaydı. "Muhtemelen bağışlarım. Yarın birkaç yeri ararım. Babam ve annem yakınlardaki bir gençlik sığınma evini destekliyordu. Eminim bunu iyi değerlendireceklerdir."

"Bu gece ona bir göz atmamın sakıncası var mı? İçinde saklamak isteyeceğin bir şey bırakmış olabilir."

"Yardım ederim."

Kadının gülümsemesi nazikti. "Eğer eminsen. Burke'e bizi korumasını söyleyeyim."

"Umarım babam içinde yiyecek bırakmamıştır. Henüz hiçbir kapıyı ya da pencereyi açmadım."

Molly burnunu kırıştırdı. "Ben de öyle umuyorum. Gerçi daha beterini de gördüm. Daha beterini de kokladım."

Gabe de öyle tahmin ediyordu. "Babanın cesedini gördün mü?" diye ağzından kaçırdı, farkına varmadan.

İrkilme sırası Molly'deydi. "Evet. O gece evine gitmemi istemişti. Önemli olduğunu söyledi. Polisler gelmeden hemen önce oraya vardım. Polisi kayınbiraderim Jake aramıştı. Jake'in onlara babam Harper'a zarar vermeye çalışırken onu nefsi müdafaa için vurduğunu söylediğini duyduğumda gözlerim babamın ce-

sedine takılıp kalmıştı. Babamı durdurmaya çalışırken, babam ona ateş etmiş. Babam ölmüştü ve Jake tüm bu yalanları uyduruyordu..." Usulca nefesini bıraktı. "Babamın cesedini o şekilde bulmak zaten yeterince zordu ama Jake'in o korkunç yalanı... Elbette onun haksız olduğunu kanıtladık. Fakat babamı o şekilde bulmanın hatırası? Aklımdan hiç çıkmayan bir görüntü bu. Çok acı bir hatıra."

Gabe başıyla onayladı. Babasının cesedini bizzat görmemişti ve bunun için şükrediyordu. "Ben buraya gelmeden önce babamın cesedi kaldırılmıştı. Fakat eski patronu, şu Cresswell denen pislik, bana fotoğrafını gösterdi."

Genç kadının ifadesi bir katilinkine dönüştü. "Aşağılık herif," diye tısladı.

Gabe omuz silkti. "Yanlışlıkla olduğunu söyledi. 'Tüh' dedi."

Molly'nin gözleri kısıldı. "Umarım o da işin içindedir. Onu bizzat haklamak istiyorum."

Gabe onun bunu yapacağına inanıyor ve bu da onu rahatlatıyordu. Cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Bunlar babamın kamyonetine ait."

"O zaman bir bakalım."

Molly belgeleri kamyonetindeki kilitli bir kutuya yerleştirdikten birkaç dakika sonra, Burke nöbet tutarken ikisi el fenerleriyle babasının Ford'unu aramaya koyuldular.

Kamyonetin kasası, boş bir çamaşır suyu şişesi dışında tamamen temizdi. Gabe onu almak için bagaj kapağının üzerine eğildi. "Bu onun kullandığı marka değil. Babam Clorox kullanırdı çünkü annem hep onu tercih ederdi. Bu bir mağaza markası."

Burke şişeyi ondan aldı. "Kontrol edeceğiz."

Gabe kaşlarını çatarak şişeye baktı, eski korkusunun üzerine yeni bir korku eklenmişti çünkü suçluların çamaşır suyunu ne

için kullandığını biliyordu: kandan kurtulmak için. "Babamın kamyonetinde neden çamaşır suyu olsun ki? Evinde çamaşır ve kurutma makinesi, çamaşır odasında da bir bidon dolusu çamaşır suyu var."

"Öğrenmek için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Burke.

Gabe korkusunu bastırarak ön yolcu kapısını açtı. "Yarın hava aydınlandığında tekrar gelebiliriz," diye teklif etti, elindeki feneri torpido gözüne tutarak.

Molly arka koltuğu çoktan kontrol etmişti ve ön taraftaki orta konsolu gözden geçiriyordu. "Şerifin ofisi derinlemesine bir araştırma için kamyoneti almazsa," diye cevap verdi. Konsolda yuvarlak bir tütün tabakası bulunca yüzünü buruşturdu. "Baban çiğner miydi?"

"Evet," dedi, on yıllık eski araba ruhsatlarını karıştıran Gabe yılgın bir ifadeyle. "Annem bundan nefret ederdi ama babamı severdi ve çok fazla üstüne gitmezdi. Ben de hiç dırdır etmedim. İçkiyi bıraktıktan sonra geriye kalan tek kötü alışkanlığı buydu. Şimdi keşke başının etini yeseydim diyorum çünkü babam gırtlak kanseriydi."

Molly şaşkınlıkla derin bir soluk alınca başını kaldırıp ona baktı. Kadın kanserin nerede olduğunu biliyordu. Babasının otopsi raporunda yazıyordu.

Fakat Molly ona bakmıyordu. Az önce kaldırdığı paspasın altına bakıyordu. "Burke?"

"Ne buldun?" diye sordu Burke, arkasında durmuş, bakışları çevreye kilitlenmişti.

"Gömülü define." Doğrularak Gabe'e ne bulduğunu gösterdi. Eldivenli işaret parmağıyla başparmağı arasına sıkıştırılmış, jilet inceliğinde, küçük, kare şeklinde bir çip.

"Bu bir SIM kart mı?" diye sordu Gabe şaşkınlıkla.

"Mümkün değil," dedi Burke, heyecandan titreyerek.

Kadın muzaffer bir edayla sırıttı. "Mümkün, patron." Kartı poşete koyarak Burke'e uzattı. "Antoine'a mı vereceksin?"

Burke de sırıttı. "Elbette. Siz artık gidin. Antoine'la birlikte kamyoneti incelemeyi bitirir, sonra da şerifi ararım. Gabe'in evine vardığınızda beni arayın ki güvende olduğunuzu bileyim."

"Ararım."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 00.05

Lamont, kaşlarını çatarak Stockman'ın numarası beliren telefonuna baktı. Artık zamanı gelmişti. Joelle'le akşam yemeğinden döndüklerinden beri çalışma odasında oturmuş, evrak okumaya çalışıyordu.

Umduğu gibi Joelle eve sarhoş gelmişti. Ertesi gün öğlene kadar uyuyacak ve akşamdan kalma bir halde uyanacaktı. Bu da günün büyük bölümünde odasına kapanacağı anlamına geliyordu.

Böyle günler huzur bulabildiği nadir günlerdi.

"Hallettin mi?" diye hırladı telefonda. Öyle olmasını umuyordu yoksa adamın gözünün yaşına bakmayacaktı.

Bir an için sadece kesik kesik gelen solumalar duydu. Sonra acı dolu kısık bir inilti.

"Hayır," diye fısıltıyla karşılık geldi. "Vuruldum. İyi... görünmüyor."

Az önce duyduklarına inanamayan Lamont kulaklarını zorladı. "Vuruldun mu? Kim vurdu Tanrı aşkına?"

"O kahrolası velet. Morrow."

Lamont bir an şok olmuş halde öylece bakakaldı. "Şu sürekli ders çalışan inek çocuk mu? Doktor olacak olan? Seni o mu vurdu? Ve sen de buna *izin mi verdin*?"

Stockman homurdandı, sağ kolunun hoşnutsuzluğunu telefondan bile duyabiliyordu. Muhtemelen acı da çekiyordu. "*Vuruldum.*" Titrek bir nefes verdi. "Göğsümden. *Kanamam* var."

Bu da bir sürü başka soruna yol açacaktı. "Sen çocuğu hakladın mı?"

"Hayır."

Lamont gözlerini kapadı, öfke yavaş dalgalar halinde üstüne çöktü. "Neden peki?"

Stockman öksürdü ve Lamont belli belirsiz bir hırıltı duydu. Bu kötüye işaretti. Başka insanların cinayetlerini örtbas etmişlerdi ama Lamont güvendiği adamlarından birinin cinayetini örtbas etmeye hiç ihtiyaç duymamıştı. "Kaçtı. Beni vurdu... ve kaçtı." Bir öksürük daha. "Silahı olduğunu bilmiyordum." Düzensiz bir nefes duyuldu. "Ruhsatsız."

"Neredesin?" diye sordu Lamont buz gibi bir sesle. Ya yardım etmek ya da cesedinden kurtulmak için Stockman'ı bulması gerekiyordu.

"Acil Servis'te."

Lamont'un ağzı açık kaldı. "*Nerede*? Acil Servis'te *olamazsın*. Kurşun yarası için polisi ararlar."

Bir homurtu daha duyuldu, bu seferki daha sertti. "Senin uğruna ölecek değilim."

O zaman benim elimde öleceksin. Derin bir soluk aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Anlıyorum. Hangi hastane?"

"Hayır. Sana... güvenmiyorum."

En azından Stockman'ın kafası hâlâ çalışıyordu. "Dalga geçme Stockman. Bana nerede olduğunu söyle."

Ancak arama sona ermişti. Stockman telefonu yüzüne kapatmıştı.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olsun, lanet olsun." Hızlı düşünmesi gerekiyordu.

Ofisine geçerek kasasını açtı ve bir klasör çıkardı. Klasörün içindeki dosyada isimler, telefon numaraları ve konumlardan oluşan bir liste vardı. Parmağını listede kaydırırken, keşke bilgisayar becerilerim olsaydı da bir elektronik çizelge yapabilseydim diye hayıflandı. Arama yapmak daha kolay olurdu.

Ne var ki bu konuda becerisi yoktu ve bu işi onun yerine yapacak kimseye de güvenemezdi. Asistanı Ashley'e bile. Patronuyla yatmaya can atıyordu ama işinin karanlık kısımlarını kabul edeceğini sanmıyordu. Ayrıca, bilgisayarlar saldırıya uğrayabilirdi ve bu liste bir ton altından daha değerliydi.

Özellikle de böyle zamanlarda.

Ah. İşte orada. Aradığı isim. *Tyson Whitley, Dallas, Teksas.* Numarayı çevirdi ve adamın açmasını bekledi.

"Evet?" dedi bir ses, temkinli bir tonda.

"Kim olduğumu biliyor musunuz, Bay Whitley?"

Tyson derin bir nefes aldı. "Evet."

"Güzel. İyiliğimin karşılığını istiyorum."

Tyson duyulur bir şekilde yutkundu. "Beni nasıl buldun?"

"Elimin altında pek çok kaynak olduğunu biliyor olmalısın. Sen de onlardan birisin."

Birkaç saniye geçti, sonra Tyson pes etti. "Benden ne istiyorsun?"

"Mont Belvieu, Texas civarındaki hastanelere gitmeni ve ateşli silahla yaralanmış birini aramanı istiyorum. Stockman diye biliniyor." Stockman'ın gerçek adı bu değildi. Aslında Stockman'ın gerçek adını bilip bilmediğinden bile emin değildi. Gerçi şu anda bunun bir önemi de yoktu.

"Tamam. Peki onu bulduğumda ne yapacağım?"

"Öldür."

Tyson şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne? Ben katil değilim."

"Özgür bir adam olarak kalmak istiyorsan olacaksın. Ayrıca karının ortaokul çocuklarına uyuşturucu ve silah sattığını öğrenmesini istemiyorsan. Daha telefonu kapatmadan hayatını mahvedebilirim."

Tyson'ın buna rıza gösterip göstermeyeceğinden emin olmadığı uzun, çok uzun bir sessizlik anı yaşandı. Fakat sonra adam homurdandı: "Takma isim kullanması ihtimaline karşı bana bir fotoğraf gönder."

"İşte aradığım zeki adam," dedi Lamont yumuşak bir sesle. "Sana bir fotoğraf göndereceğim. İşin bittiğinde bana 'Güzel bir gün' diye mesaj at, sonra da tüm mesajlarımızı ve fotoğrafı telefonundan sil."

"Sonra ödeşmiş olacak mıyız?"

"Ödeşmiş olacağız." Tabii Tyson'a tekrar ihtiyacı olmadığı sürece. "Onu bulduğunda ve öldüğünde bana mesaj at."

"Tamam. O zaman beni rahat bırakacaksın, değil mi?"

"Elbette," diye gayet nazik bir şekilde yalan söyledi ve aramayı sonlandırdı.

Biri gitti, biri kaldı. Listeden başka bir isim daha bulmaya çalıştı, daha önce aradığı bir isim. Cornell Eckert'in ebeveynleri kanlı bir cinayete kurban gitmişti ve çoğu insan cinayeti

"Mont Belvieu, Texas civarındaki hastanelere gitmeni ve ateşli silahla yaralanmış birini aramanı istiyorum. Stockman diye biliniyor." Stockman'ın gerçek adı bu değildi. Aslında Stockman'ın gerçek adını bilip bilmediğinden bile emin değildi. Gerçi şu anda bunun bir önemi de yoktu.

"Tamam. Peki onu bulduğumda ne yapacağım?"

"Öldür."

Tyson şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne? Ben katil değilim."

"Özgür bir adam olarak kalmak istiyorsan olacaksın. Ayrıca karının ortaokul çocuklarına uyuşturucu ve silah sattığını öğrenmesini istemiyorsan. Daha telefonu kapatmadan hayatını mahvedebilirim."

Tyson'ın buna rıza gösterip göstermeyeceğinden emin olmadığı uzun, çok uzun bir sessizlik anı yaşandı. Fakat sonra adam homurdandı: "Takma isim kullanması ihtimaline karşı bana bir fotoğraf gönder."

"İşte aradığım zeki adam," dedi Lamont yumuşak bir sesle. "Sana bir fotoğraf göndereceğim. İşin bittiğinde bana 'Güzel bir gün' diye mesaj at, sonra da tüm mesajlarımızı ve fotoğrafı telefonundan sil."

"Sonra ödeşmiş olacak mıyız?"

"Ödeşmiş olacağız." Tabii Tyson'a tekrar ihtiyacı olmadığı sürece. "Onu bulduğunda ve öldüğünde bana mesaj at."

"Tamam. O zaman beni rahat bırakacaksın, değil mi?"

"Elbette," diye gayet nazik bir şekilde yalan söyledi ve aramayı sonlandırdı.

Biri gitti, biri kaldı. Listeden başka bir isim daha bulmaya çalıştı, daha önce aradığı bir isim. Cornell Eckert'in ebeveynleri kanlı bir cinayete kurban gitmişti ve çoğu insan cinayeti

"Yirmi iki yaşında."

"Haa. Tamam o zaman. Bana ayrıntıları söyle."

"Adı Xavier Morrow. Sana adresini göndereceğim ama orada olmayabilir. Başka bir elemanın pisliğini temizleyeceksin. Çocuk diğer adamımın geldiğini gördü ve kaçtı."

"Diğer adamın nerede?"

"Hastanede. Çocuk onu vurdu."

"Kahretsin."

"Neydi bu?" diye sordu Lamont soğuk bir sesle. "Kıçın hapse girmesin diye bu işi parayla yapmak yerine bedava yapacağını söylemeye kalkma sakın."

"Hayır, sorun yok. Fakat şimdi çelik yeleğimi giymem gerekecek. Bu da berbat bir durum çünkü şu anda Houston cehennemden daha sıcak."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben sadece çocuğun ölmesini ve öldüğüne dair kanıt istiyorum."

Eckert hafif bir ıslık çaldı. "Ne yaptı?"

"Seni ilgilendirmez."

"Peki-meki."

Lamont gözlerini devirdi. *Peki-meki* diyen bir adamın soğukkanlılıkla cinayet işleyebileceğine inanmak zordu ama hayat böyle bir şeydi. "İşin bitince bana mesaj at."

"Şifreyi biliyorum. Bana nasıl ödeme yapacaksın?"

"Nakit."

"Nakit severim."

"Sevdiğini tahmin etmiştim. İş başına, Bay Eckert." Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra listeyi kasasına geri koydu ve şifreyi tuşladıktan sonra kilidin yerine oturup oturmadığını kontrol etti.

Sonra, iki adamın bu işin üstesinden gelemeyeceğinden, Tyson Whitley'nin Stockman'ı ya da Cornell Eckert'in Xavier Morrow'u ortadan kaldıramayacağından endişe ederek bir dakika boyunca volta attı.

Gerçi başka seçeneği yoktu. Hem Stockman'dan hem de Xavier'den kurtulması gerekiyordu ve bunu kendisi halletmek için Houston'a zamanında gidemezdi. Zaten öyle bir niyeti de yoktu. Evinden o kadar uzaktayken çekilecek tek bir fotoğraf her türlü spekülasyona yol açabilir ve bunun sonu felaket olabilirdi. Özellikle de şu anda.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve bunun için kimi arayacağını çok iyi biliyordu. Kişi listesinde Ashley'nin adına dokundu ve cevap vermesini bekledi.

İkinci çalışta cevap geldi, kadının sesi uykuluydu. "Geç oldu, bebeğim. Sorun nedir?"

"Bu gece sana ihtiyacım var."

Çarşafların hışırtısını duydu. "Ne oldu?" diye sordu kadın ağzından bal damlayarak.

"Şu Levinson davası. Çok... zor." Bunca yalanın arasında buna itiraz etmek zordu. Levinson davası gerçekten kolay değildi; bir kadın küçük oğluna cinsel tacizde bulunduğu için işverenine dava açmıştı. Gerçi Stockman sayesinde Levinson güven altındaydı. Levinson yıllardır kampanyasının en büyük bağışçılarından biriydi. Ona bir şey olmasına izin veremezdi.

"Ah." Ashley hemen anlayış gösterdi. "Anlıyorum. Buraya mı geliyorsun?"

"Hayır, senin gelmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Kadının şaşırması doğaldı. Joelle'e yakalanma ihtimaline karşı ona evine gelmesini hiç söylemezdi. Fakat Joelle sızıp

kalmıştı ve bunu asla bilmeyecekti. "Yıldönümümüz için sana verdiğim parfümü sür."

"Ya." Ashley'nin cevabı donuktu. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Karına verdiğin parfümün aynısı."

Ashley'nin bunu anladığının farkında bile değildi. "Kokusunu seviyorum," dedi kısaca. "Ayrıca bunu sürersen, burada olduğunu anlamaz. Oda sanki sen değil de o buradaymış gibi kokar."

"Pekâlâ," dedi kadın kısık bir sesle. "Olabildiğince çabuk geleceğim."

"Teşekkür ederim canım. Senin için aldığım iç çamaşırını giy," diye ekledi. "Tam senin rengin."

Aynı zamanda Joelle'in de rengiydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü eşlerine her zaman metreslerine aldığı hediyelerin aynısını alırdı. Böylece işlerin karışmasını engellemiş olurdu.

"Öyle yaparım."

Lamont gülümsedi. "Güzel. Görüşürüz."

düzenleme:
avesta

7

Mid—City, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 00.30

"Sana başka bir şey getirmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu mutfak girişinde bekleyen Gabe.

Molly masada oturduğu yerden ona gülümsedi. "Ben iyiyim. Zaten çarşaf, yastık ve battaniye verdin, kaldı ki ihtiyacım olmayacağından eminim." Evde vantilatör vardı ama klima yoktu ve saat gece yarısını geçmesine rağmen hava hâlâ cehennemden bile sıcaktı. "Sen yatağına git. Ben babanın evraklarını gözden geçireceğim ve sonra uyuyacağım."

Tabii ki Burke gelene kadar bekleyecekti. Bu gece nöbetleşe yatacaklardı, böylece köpek zehirleyicisinin geri dönme ihtimaline karşı en azından bir kişi uyanık kalacaktı.

"Pekâlâ," dedi Gabe. "Elektrikli çaydanlıkta su var ve çay..."

"Evyenin yanındaki çekmecede," diye olabildiğince nazik bir şekilde araya girdi Molly. Onu görüş alanından çıkarması gerekiyordu çünkü üstü çıplak ve altında sadece pijaması olan Gabe Hebert dikkatini fena halde dağıtıyordu. Adamın göğsü düşündüğü kadar güzeldi. Her hafta saatler boyunca spor salo-

nunda vakit geçirmediğinden Burke gibi biçimli değildi ama iri yapılı ve kaslıydı, göğsü okşama isteği uyandıran ince kızıl tüylerle kaplıydı. Adamın her zerresi hayallerindeki gibiydi.

Onun çıplak uyuduğuna da bahse girerdi ki bu düşünce daha da dikkat dağıtıcıydı. Pijamasının belinden hâlâ fiyat etiketi sarkıyordu ama bu duruma dikkatini çekmeyecekti.

Bakmaması gerekiyordu. Adam yakışıklı bir aşçı, kadın da restoranda ona para ödeyen bir müşteriyken onu biraz süzmek -ya da fazlasıyla süzmek- o kadar yanlış değildi.

Ancak bu farklıydı. Tanrı aşkına, artık adam onun müşterisiydi.

Ne yazık ki bu gerçek umduğu kadar caydırıcı olmamıştı. Yine de yeterliydi. Onu süzmeyecekti. Bu gece olmazdı. Yapacak işleri vardı.

Yapması için ona para ödediği işler.

Ayrıca, adam bugün bir dizi şok yaşamıştı ve başka bir yere bakması için gereken dürtü de buydu. Bu iş bitene kadar ona göz kulak olacaktı. Belki o zaman vicdanı rahat bir şekilde ona tekrar göz süzebilirdi.

"Git uyu, Gabe. Yarın bana ayak uyduracaksan yeniden şarj olman gerek." Göz kırparak sözlerini yumuşattı.

Adam başıyla onayladı. "Pekâlâ. Şimdi yatmaya gidiyorum. Eğer ihtiyacın olmadığına eminsen..."

"Gabe?" Kaşlarını kaldırdı. "Hadi. Yatağa. Lütfen."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Ben... gerginim."

"Olmaya da hakkın var. Güzel bir uyku çekersen rahatlarsın."

"Sorun o değil. Evet, o da var ama... Daha önce burada kimse kalmadı."

Molly ona bakakaldı. "Hiç mi?"

"Hayır, hiç."

"Bir sevgili? Bir arkadaş? Patty bile mi?"

Gabe güldü, yüzündeki gerginlik biraz azalmıştı.

Molly elindeki kalemi masaya bıraktı. Anlaşılan adamın şu anda konuşmaya ihtiyacı vardı. Öyleyse dinleyecekti. "Kız arkadaşın yok, ha?"

"Hiçbiri yeterince uzun sürmedi." Omzunu kapının pervazına yasladı ve kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Sanırım hepsi TV yıldızı ünlü bir şefle çıkmanın havalı olacağını düşündü."

"Fakat çalışma saatlerin ilişkiyi zorluyor."

"Evet." Yavaşça nefesini bıraktı. "Babam bana ağırdan almamı, hayatın sürekli çalışmak için çok kısa olduğunu söyleyip dururdu. Onu dinlemedim. Ve şimdi artık o yok."

Molly'nin ona göz süzmek için duyduğu tüm arzu, adamın sesindeki acıyla kayboldu. O acıyı biliyordu. Kendisi de yaşamıştı. "Çoğu zaman dinlemeyiz," diye mırıldandı, kayınbiraderinin babasını öldürdüğü o geceden önceki hayatını düşünerek. "Sürekli çalışmakla meşguldüm. ESB'de basamakları hızla tırmanarak yükselmek istiyordum."

"Eyalet Soruşturma Bürosu," dedi Gabe başıyla onaylayarak. "Peki sonra?"

"Sonra babam gitti. O gece ona uğramamı istemişti. Yola çıktığımda çok geç kalmıştım."

Gabe'in yüzü düştü, gözleri anlayışla doldu. "Of, Molly. Çok üzüldüm."

Molly'nin göğsü sıkıştı ve baskıyı hafifletmek için elinin ayasını göğüs kafesine bastırdığını fark etti. Ellerini yavaşça masanın üstünde birleştirdi çünkü titriyorlardı. "Teşekkür ederim. Takip etmem gereken bir ipucu daha, yapmam gereken bir telefon görüşmesi daha derken Raleigh'den o akşam planladığımdan daha geç ayrıldım. Söz verdiğimden daha geç. Babam

Jake'e kendi başına yaklaşmaya karar vermiş olmalı. Ya da belki Jake hamlesini yaptı ve babam daha fazla bekleyemedi."

"Kendini suçluyorsun."

Molly gülümsedi. "Elbette suçluyorum. Bunun için ve babamın fark ettiği şeyi, yani Harper'ın değiştiğini fark edemeyecek kadar meşgul olduğum için. Kız içine kapanmıştı. Yatağını ıslatıyor, daha önce hiç şahit olmadığımız sinir krizleri geçiriyordu. Bir şeylerin yanlış gittiğine dair tüm belirtiler vardı."

"Onu ne sıklıkta görüyordun?"

"İki haftada bir falan. ESB için çalışmaya Charlotte'ta başlamıştım ama bir yıl sonra Raleigh ofisine transfer oldum, bu yüzden evim oradaydı. Chelsea, Harper ve Jake hâlâ babamla birlikte çiftlik evinde yaşıyordu. Jake kira ödemek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Kendi evleri için para biriktirdiğini söylüyordu ama daha sonra kumar oynadığını öğrendik. Sürekli dışarıda olduğu için Chelsea onunla kavga etmezdi çünkü ona da kötü davranıyordu. Babam bunu biliyor muydu bilmiyorum. İş işten geçene kadar ben bilmiyordum."

Gabe duraksadı. "Yeğenin olanları gördü mü? Babasının öldüğü gece? Ya da büyükbabasının?"

"İkisine de hayır. Şükretmemiz gereken tek şey bu olabilir. Babam o gece onu başka bir odada yatırmış. Bir çadır kurmuş ve ona 'kamp yapabileceğini' söylemiş. Harper silah sesini duymuş ama bir şey görmemiş. Jake sonrasında Chelsea'nin peşine düştüğünde ve ben onu vurduğumda yatak odasındaydı. Ancak bunu ve öncesinde yaşanan tartışmayı duydu." İç çekti. "Babasının öldüğüne sevindiğini, onu kendisinin öldürmek istediğini ama çok küçük olduğunu söyledi."

Gabe'in yüzü öfke ve sempati karışımıyla gerildi. "Onu çok iyi anlayabiliyorum."

"Ben de. Yine de gözümün önünden gitmiyor."

"Baban kayınbiraderin hakkındaki şüphelerini neden sana söylemedi?"

"Bilmiyorum. Belki de denedi. Fiziksel olarak orada olsam bile zihinsel olarak onlarla birlikte değildim."

"Sürekli işini mi düşünüyordun?"

"Evet. Çok fazla pişmanlığım var ama geçmişi değiştiremem. Artık sadece Chelsea ve Harper'a destek olabilirim. Burke'le çalışmak çoğu zaman kendi programımı belirlememe olanak sağlıyor."

Gabe kaşlarını çattı. "Seni ailenden ayırdım. Burke'ün bu iş için başka birini görevlendirmesine izin vermeliydim."

"Hayır, buna gerek yoktu. Burke bu gece bizim evde nöbet tutması için Lucien'i görevlendirdi."

"Onunla bugün erken saatlerde tanıştım. İyi birine benziyor."

"Öyledir. Ayrıca yedi gecenin altısında onlarla birlikteyim. Bazen daha sık. Sanırım arada bir benden uzaklaşmaya ihtiyaçları var. Sürekli Harper'ın etrafında dolanmamak zor ama daha iyiye gidiyoruz. Kız kardeşimin bugün bir iş görüşmesi vardı ve gerçekten iyi geçti."

Gabe gülümsedi. "Konuştuğunuzu duydum. Onun adına sevindim. Görünüşe göre hayatını yoluna koyuyor."

Molly o gün kız kardeşini ve yeğenini kontrol etmek için birkaç kez aramıştı, ta ki Chelsea ona artık kesmesini söyleyene kadar. Tıpkı Molly'nin birkaç dakika önce Gabe'e yaptığı gibi. "Öyle. Sonunda Harper'ı birkaç saatliğine bir bakıcıya bırakabildi. Ofis müdürümüzün kızı olmasına rağmen ilk sefer çok zor oldu. Louisa'yı tanıyorduk ve ona güveniyorduk ama Harper'ın güvenmesi biraz zaman aldı ve bu durumdaki en önemli kişi oydu. Neyse ki şimdi daha iyi. Hepimiz kendimize biraz zaman ayırabiliyoruz."

"Bu hafta Harper'la planınız var mıydı? Seni önemli bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

"Haftada birkaç kez ata bineriz."

"Ginger ve Shelley, değil mi? Kurtarıp evlat edindiğiniz bir mustang ve bir Quarter."

Molly gülümsedi. "Doğru. Hatırlamana şaşırdım. Kamyonette geçirdiğimiz o dakikalar oldukça stresliydi." Onları takip eden teşkilatın plakasız aracını atlatmayı başarmış ve peşlerindekinin polis olduğunu söylememişti. Bunu sadece Burke ve ekibi biliyordu. Gabe'i daha da telaşlandırmak için bir neden yoktu.

Gabe uzun bir süre ona baktı, yüz ifadesi bir anda okunamaz hale gelmişti ve Molly adamın kendi yüzündeki gerçeği görüp görmediğini merak etti. Pek ihtimal vermiyordu ama... "İyi idare ettin," dedi Gabe.

"Ordudaydım. Olayları iyi idare etmeyi çok çabuk öğreniyorsun. Gerçi ben Chelsea'yle çocukluğumuzdan beri kriz anlarında hep sakin kalmayı başarırdım." Omuz silkti, adamın sabit bakışı altında huzursuz olmaya başlamıştı. "Ben ablayım. Durum böyle gerektiriyor."

"Etkilendim," dedi Gabe boğuk bir sesle. "Başından beri sana güvenmediğim için özür dilerim."

"Beni tanımıyordun. Sorun değil, Gabe. Gerçekten. Çoktan unuttum bile."

"Ben unutmadım. Unutmayacağım. Teşekkür ederim, Molly."

Molly onun odasına dönmesini bekledi ama dönmedi. Artık yorgun da görünmüyordu. Bu yüzden kalemini aldı ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Bu belgeleri incelememe yardım etmek ister misin?"

Genç adamın omuzları sarktı, rahatladığı her halinden belliydi. "Evet. Lütfen. Şu anda gözlerimi kapatmak istemiyorum."

"Anlıyorum. Yalnız..." İçindeki arzu geri dönmüş, yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. "Önce üstüne bir şey giysen?"

Gabe birden sırıttı, yüzündeki etki nefes kesiciydi. "Neden?"

Molly gözlerini devirdi çünkü adamın göğsü gururla kabarmıştı. "Sadece dediğimi yap, Gabe."

Gabe sert bir selam verdi. "Emredersiniz hanımefendi. Hemen dönerim."

Gözden kaybolurken Molly arkasından seslendi: "Pijamanın fiyat etiketini kes."

Adamın kahkahası evin içinde yankılandı. "Emredersiniz, hanımefendi."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 04.45

Lamont evde nadiren sigara içerdi çünkü Joelle bundan hoşlanmıyordu ve onun dırdırını dinlemektense iş yerindeki molalarda sigara içmek daha kolaydı. Bir gün ona yapacaklarından korkuyordu. Joelle dırdırıyla onun sabrını taşıracak ve dayanamayıp kadına bir tokat patlatacak, hatta belki de onu boğacaktı.

Güzel bir fanteziydi. Ne var ki gerçekleştirirse gelecekle ilgili planlarını mahvedecek bir fantezi.

Neyse ki Joelle dün geceki alemden sonra uyuyordu, o da sigarasını yakıp içine çekti ve keyifli bir şekilde dumanı üfledi.

Yatakta, yanı başındaki Ashley hâlâ uyuyordu. Kendini çok yormuştu. Sıradan bir gecede bile her yola gelebilen bir kızdı ama bu geceki azgınlığı örnek teşkil eder nitelikteydi. Joelle'de olmayan bir şey. Hiçbir zaman. Daha doğrusu evlendiğinden beri. Öncesinde o da Ashley kadar ilgili ve istekliydi.

Bunun bir kaçamak olduğunu biliyordu. Metresleri genellikle bir sonraki karısı olmak isteyen ofis yöneticileriydi. Kendilerini onun kucağına atarlar, genellikle karısından hemen boşanıp onlarla evlenmediğinde yüzleri asılır ve ilgileri azalırdı. En uzun süre dayananlar, sadakatlerini gösterenler, mevcut karısından kurtulma zahmetine karşı değerlendirdiği kişilerdi.

Ashley yaklaşmıştı. Zamanlama doğru olsaydı, Joelle'den uzun zaman önce kurtulmuş olurdu. Ancak insanların onu izlediğini biliyordu. Birkaç kez evlenmiş olmak siyasi açıdan sorun yaratmasa da cinayet soruşturmasına maruz kalmak kesinlikle sorun yaratırdı.

Bu yüzden zamanını bekliyordu. Ashley yeterince dayanabilirse, Joelle tarihe karıştığında onunla evlenebilirdi. Bekleyip görecekti.

Ashley'i daha önce hiç burada becermemişti. Kendi evinde. Kızın bunu olumlu bir işaret olarak algılayacağını biliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Sonuçta asıl yatağı değildi. Öyle bir aptallık yapacak hali yoktu. Evdeki ofisinin bitişiğindeki odada, çok geç saatlere kadar çalıştığı geceler için bir yatak bulunduruyordu. Daha doğrusu Joelle'e karşı bahanesi buydu. Son zamanlarda onunla aynı yatağı paylaşmak istemiyordu.

Sigarasını kül tablasına silkelemek için komodine uzandı. Bu, dekoratif bir antika cam eşyaydı ve Joelle'in en sevdiği parçalardan biriydi, bu yüzden fırsat buldukça onu küllük olarak kullanıyordu. Adi bir davranıştı ama umurunda değildi. Sigarayı tekrar dudaklarına götürdü ve Tyson Whitley ya da Cornell Eckert'ten bir mesaj görmeyi umarak cep telefonunu kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Fazla endişelenmemeye çalıştı. Whitley Dallas'ta yaşıyordu ve Lamont görüşmeyi bitirir bitirmez yola çıkmış olsa bile Houston'a ancak şimdi varmış olurdu. Ayrıca Eckert titiz bir

puşttu. Kendini iyi ve hazır hissettiğinde Lamont'la temasa geçecekti, daha önce değil.

Eğer Eckert bir şekilde Xavier'i öldürmeyi başaramazsa...

Şu anda bunun için endişelenmek istemiyordu. Ashley'i uyandıracak, onu bir tur daha becerdikten sonra kendi yoluna gönderecekti.

Kahvaltıda Bölge Savcısı'yla toplantısı vardı.

Mont Belvieu, Houston, Teksas
26 TEMMUZ SALI, 07.05

"Geldi," dedi Manny esneyerek. Kullan-at telefonunu koltuğun üzerinden, Carlos'la birlikte arka koltukta oturan Xavier'e uzattı. Rocky'nin avukatının ev adresini bilmesini istemeyen Manny, arabayı evinin yakınındaki marketin önüne park etmişti. Bu tamamen makul ve çok akıllıcaydı. Marketin önüne bir saat önce gelmişlerdi, geç kalmak istemiyorlardı.

Üstelik hiçbiri gerçekten uyumamıştı. Birkaç saatliğine Manny'nin dairesinde yatsalar da Xavier gözünü bile kırpmamıştı. Vurduğu adamı düşünüp duruyordu. Yaşıyor muydu? Ölmüş müydü?

Geri gelecek miydi?

Peki ya annesi? O da eve gidemezdi. Misafir odasında ölü bir adam olabilirdi. Adam hâlâ hayattaysa, annesinin peşine düşebilirdi.

Annesini henüz aramamıştı çünkü kadın şehirdeki en iyi arkadaşı Willa Mae'nin yanında güvendeydi ve muhtemelen kitap kulübünde içtikleri şarabın etkisiyle hâlâ çakır keyifti. Ne var ki yakında onu aramak zorunda kalacaktı.

Bundan korkuyordu. Çünkü annesi de yıllardır bundan korkuyordu.

İkisinin de en kötü kâbusları gerçek olmuştu.

Manny'nin elinden kapaklı telefonu dikkatle alırken, bir yanı Rocky Hebert'in yıllar önce onu hiç bulmamış olmasını diliyordu. Adam uzak dursaydı, hâlâ güvende olabilirdi.

Öte yandan, adam uzak dursaydı, Xavier'in herhangi bir tehlikeden haberi olmayacaktı. Boğazlanmaya götürülen bir koyundan farksız olacaktı.

Kendini Manny'nin telefon ekranına odaklanmaya zorladı. Paul Lott'tan gelen mesaj basitti. ***Geldim. Neredesin?***

Arkadaşlarımla. Hangisi senin araban?

Cevap hemen geldi. ***Beyaz SUV. BMW. Sokak lambasının altına park ettim, C1.***

Geliyorum.

"Şuradaki beyaz Beemer cipin içinde." Xavier, market otoparkının C1 bölümünü gösteren tabelayı işaret etti. Burası popüler bir yerdi ve çok sayıda insan gelip gidiyordu. İzole bir yerde beklemekten çok daha iyiydi.

"Hazır mısın, *cuate*?" diye mırıldandı Carlos.

Takma adını duyan Xavier'in boğazı düğümlendi. *Nasıl bir kardeşsem, Carlos'u da bu işe bulaştırdım.* "Hayır ama Lott söz verdiği gibi geldi. Umarım yardım edebilir. Ya da en azından bana yasal tavsiyelerde bulunur."

Carlos başını döndürerek boynunu çıtlattı. Arkadaşı da pek uyumamıştı. "Gidelim o zaman. Manny, nöbet tutacak mısın?"

"Kesinlikle. Ayrıca ben onu görene kadar arabasına binme. Anladın mı?"

Yine, tamamen makul ve çok akıllıcaydı. "Anladım," diye söz verdi Xavier. Çünkü bu Carlos'un sorunu değildi ve en iyi

arkadaşının zarar görmesini istemiyordu. Ya da daha kötüsünü.

Manny emektar hurdasını çalıştırdı, motor öksürdü, hırıldadı ve sonunda çalışmadan önce sarsıldı.

Beyaz BMW'nin yanında durdular ve orta yaşlı beyaz bir adam araçtan inerken Xavier nefesini tuttu, adam yorgun görünse de dimdik duruyordu.

"Bu o olmalı," diye fısıldadı Xavier.

Önce Carlos indi. "Bay Lott? Kimliğinizi görebilir miyim?"

Manny homurdandı. "Mühendis yerine polis olsa daha iyi."

Xavier belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten öyle. Teşekkürler Manny. Her şey için."

"Sorun değil. Hadi gidip arkadaşınla tanışalım."

Xavier titreyen bacaklarıyla dışarı çıktı. Kendi başına ayakta durabilene kadar bir süre arabanın kapısına tutunmak zorunda kaldı.

Carlos ona döndü. "Kimliği eşleşiyor. Fotoğrafını çektim."

Seni seviyorum dostum. Gerçekten de seviyordu. Carlos Hernandez'den daha iyi bir kanka-kardeş düşünemezdi. Güçlükle yutkunarak başıyla avukatı selamladı. "Bay Lott. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Zor bir gece geçirdin."

Xavier tekrar yutkunmak zorunda kaldı. "Evet, efendim."

"Polisleri arayacak mısınız?" diye sordu Carlos aniden.

Lott gülümsedi. "Hayır. Sadece güvenli bir yere götüreceğim."

Xavier başını iki yana salladı. "Öylece gidemem. Annem burada. Dün gece evde değildi ama bugün ilerleyen saatlerde eve gidecek ve ..." Sözlerini bitiremedi çünkü annesinin ne göreceğinden emin değildi. Kan mı? Bir ceset mi? "Ya adam hâlâ oradaysa? Yaşıyorsa? Onu bekliyorsa?"

Bay Lott'un kaşları havaya kalktı. "Yaşıyorsa mı? Sen ne yaptın?"

Xavier önce Carlos'a, sonra tekrar Bay Lott'a baktı. "Emin değilim."

Lott kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. "Peki o zaman. Evine gidip kontrol edeceğiz. Eğer herhangi bir şekilde hâlâ oradaysa, davetsiz misafir için polisi ararız. Değilse, kendine bir valiz hazırlarsın. Sonra da annenle konuşmaya gideriz."

Carlos rahatladı. "İyi bir plana benziyor. Annesinin de işin içinde olması hoşuma gitti."

Xavier başıyla onayladı. "Benim de. Kimdi o adam, Bay Lott? Benden ne istiyor?"

Gerçi Xavier ikinci sorunun cevabını zaten biliyordu. *Beni öldürmek istiyor.*

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi Bay Lott ve samimi görünüyordu. "Ama senden ne istediğini biliyorsun."

"Çünkü bir cinayete şahit oldu," diye fısıldadı Carlos.

Bay Lott sabit ve nazik bir şekilde gözlerini Xavier'e dikti. "Her şey yolunda evlat. Bu işi çözeceğiz. Sen Rocky için önemliydin, o ise kardeşim kadar değerliydi."

Carlos kolunu Xavier'in omuzlarına doladı. "O nereye gidersе, ben de oraya giderim. O da benim için bir kardeş gibidir."

Bay Lott onlara başıyla onay verdi. "Öyle olmasa şaşardım. Bunu nasıl yapmak istersin Xavier? Önce evine gidebiliriz ya da annenle konuşabiliriz. Karar senin."

"Önce ev. Anneme ne söylemem gerektiğini bilmem gerekiyor."

Manny araya girdi. "Xavier'in evine gitmek gerçekten güvenli mi? Ya adam hâlâ oradaysa ve yaşıyorsa? Bu çocukları öldürmeye çalıştı. Öylece pes etmeyecektir."

Xavier, Manny'ye minnettar bir bakış attı. "Yanımda bir..." Silah demeden önce durdu. Teksas'ta silah taşımak çok önemli bir şey değildi. Teksaslıların artık silah taşımak için ruhsata bile ihtiyacı yoktu ama silahı olduğunu tüm dünyaya duyurmak istemiyordu. "Hazırlıklıyım."

Manny'nin çenesi gerildi. "Bunu bilmiyordum, X."

"Ben de hazırlıklıyım," dedi avukat usulca. "Polisi aramasını mı tercih edersin?"

Manny nefesini bıraktı. "Hayır, efendim. Yine de bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç."

Carlos kararsız görünüyordu. "Bir arada kalacağız."

"Bir arada," diye tekrarlayan Xavier, doğru şeyi yapıyor olmak için dua ediyordu.

Mid—City, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 07.15

Kahve. Molly kahve yapmıştı, sağ olsun.

Gabe, güneş ışığını geçirmeyen karartma perdelerinin mucizesi sayesinde, gözlerini her gün yaptığı gibi karanlığa açtı. Normalde Choux'dan eve ancak sabahın ikisinde dönüyordu ve yatak odasının doğuya bakan penceresinin arkadaşı olmadığını çok çabuk öğrenmişti.

Oysa kahve onun dostuydu, özellikle de bu saatte... Gözlerini kısarak komodinin üstündeki saate baktı. *Yok artık.* Sabahın yedisi mi? Daha önce hiç sabah yedide uyanmamıştı.

Daha önce babanın cinayetini araştırması için hiç özel dedektif de tutmamıştın. Yatakta doğruldu, avuçlarıyla yüzünü ovuşturarak uyanmaya çalıştı. Gözlerini artık açık tutamadığın-

dan saat üç civarında uyumaya gitmişti. Molly o sırada hâlâ çalışıyor, babasının belgelerini düzenliyordu.

Onun uyuyup uyumadığını merak etti.

Kahveyi yapan Burke de olabilirdi kuşkusuz. Saat üç itibariyle henüz gelmemişti, polis memurlarının işlerini doğru yaptıklarından emin olmak için hâlâ babasının evindeydi. Gerçi Burke parmak izi bulmayı beklemiyordu. Eğer saldırganlar babasının ölümüne intihar süsü verecek kadar akıllıysa, muhtemelen eldiven giymişlerdi.

Yine de umut etmekten zarar gelmezdi.

Gabe fiyat etiketini çıkardığı pijamasının altını giyip mutfağa doğru ilerledi ama Burke'ün endişeli sesini duyunca tam kemerli girişin önünde durdu.

"Emin misin?" diye ısrarla sordu Burke.

"Rocky'nin en az altı yıldır birine düzenli ödeme yaptığından emin miyim?" diye karşılık verdi Molly. "Evet."

Bu da ne demek? İmkânı yok. Gabe bir adım daha attı, sonra dondu kaldı.

"Onun Houston'da bir kadın olduğundan emin miyim?" diye devam etti Molly. "Gayet eminim, evet. Rocky'nin orada bir metresi olduğunu düşünüyor muyum? Bunun cevabını bilmiyorum."

Hayır. Gabe başını hızla iki yana salladı, babasının kendisinden böyle bir sır saklamış olmasını kabullenmek istemiyordu.

Sana kanser olduğunu söylemedi.

Bu farklı bir şey.

Öyle mi? Belki de itiraz edeceğini düşünmüştü.

Fakat altı yıl... *Altı yıl önce annem hala hayattaydı.*

"Hayır!" Mutfağa doğru hızla ilerlerken ağzından dökülen sözcük buydu. "Yanılıyorsun. Babam anneme asla bunu yapmazdı."

Burke ve Molly masaya oturmuşlardı; Molly baş köşede, Burke ise onun sağındaydı. Gabe'in bu çıkışı karşısında Molly kıpırdamadan durdu, eldivenli elinde bir sayfa vardı. "Günaydın, Gabe."

"Hayır, hiç de aydın bir gün *değil*," diye tısladı genç adam. "Babama karşı suçlamalarda bulunuyorsun. Yanılıyorsun. Burke, ona yanıldığını söyle."

Burke burun kemerini sıktı. "Sadece iki saat uyudum, Gabe. Yorgun ve sinirliyim, kafamı toparlayabilmek için şu kahveye ihtiyacım var. Molly ne bulduğunu açıklarken sen de benimle birlikte bir fincan iç."

Gabe başını iki yana salladı. "Annem hâlâ hayattayken ve kanserden ölürken babamın bir metres tuttuğunu söyleyecekse hayır. Çünkü öyle bir şey *olmadı*."

Molly kâğıt parçasını masanın üstüne bıraktı. "Ben öyle bir şey demedim," dedi sakince.

O kadar sakindi ki Gabe haykırmak istedi. Ta ki Molly'nin elinin nasıl titrediğini görene kadar.

Sonra bir gece önce babasının evindeki talanı gördüğünde onu nasıl teselli ettiğini hatırladı. Ne kadar şefkatli olduğunu hatırladı.

Kadın sadece işini yapıyordu. *Ondan yapmasını istediğim şeyi.*

Molly'nin solundaki sandalyeyi çekip oturdu ve yüzünü ona döndü. "Ne bulduğunu düşünüyorsun?"

Molly usulca nefesini bıraktı, mavi–yeşil gözlerinde rahatlamanın getirdiği bir titreşim vardı. İki santim yüksekliğindeki kâğıt yığınını adama doğru eğerek en üstteki sayfayı gösterdi. "Otomatik kesintiler, her ay aynı miktar. Bulabildiğim en eski kayıt bu, altı yıl öncesine ait. Yedi yıl öncesine kadar kayıt tutmuş ve kayıtların ilk yılında böyle bir faaliyet yok, dolayısıyla altı yıl önce başladığını varsaymak doğru olacaktır."

Gabe kaşlarını çattı. "Üç yüz elli dolar," diye okudu. "Nereye gönderilmiş?"

"John Alan Industries'e." Eldivenli parmağıyla işlemi işaret etti.

"John Alan mı?" Gabe irkildi, şiddetli bir ürpertiyle sarsılırken içi burkuldu. "Bu... imkânsız."

Ancak kâğıttaki isim buydu.

"Neden?" diye sordu Molly usulca. "Neden imkânsız?"

Gabe konuşmaya çalıştı ama sözcükler ağzından hırıltılı bir şekilde dökülüyordu. Genzini temizledi. "Ben yirmi yaşındayken annem hamile kaldı. Kırk dört yaşındaydı."

Molly'nin kaşları çatıldı, sayarken dudakları sessizce kıpırdadı. "O zaman babandan daha büyüktü."

"Evet, beş yaş."

Molly'nin yüzü hüzünle karıştı. "Bebeği kaybetti mi?"

Gabe başıyla onayladı. "Bebeğini kaybedene kadar hamile olduğunu bile bilmiyordum. Bunu söylemek için ilk üç aylık döneminin bitmesini bekliyormuş."

Çenesi kasıldı. "Yaşı nedeniyle düşük yapma ihtimali daha yüksek olduğu için. Haklı olduğu ortaya çıktı. Olayın olduğu geceyi hatırlıyorum. Evimizi su bastığı için Patty'nin ailesiyle kalıyorduk."

Molly şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Yani Katrina sırasında mı?"

Tekrar başıyla onayladı. "Babam çalışıyordu. O dönemde çalışabilecek durumdaki bütün polisler iş başındaydı. Annemi hastaneye götüremedik çünkü yolların çoğu kapalıydı. Babamı aramama bile izin vermedi. Yapabileceği bir şey olmadığını ve boş yere endişeleneceğini söyledi. Kasırgada ve sonrasında dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Ortada hiçbir... yani, gömülecek bir beden yoktu. Halamın sallanan sandalyelerinden birine oturup ağladı. Babam kurtarma çalışmalarından sonra nihayet

bize katıldığında, gördükleri karşısında yıkıldı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Annemin yüzünü görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Annem ona söylemek zorunda kaldı ve babam çöktü. O geceden önce babamı hiç ağlarken görmemiştim."

Molly'nin gözleri yaşardı. "Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Kendimi son derece çaresiz hissediyordum. Oturup izlemekten ve onlara sarılmaktan başka bir şey yapamadım."

"Sanırım o koşullarda yapabileceğin tek şey buydu," diye mırıldandı Molly.

"Çocuğa John Alan adını vermişlerdi," dedi Burke boğuk bir sesle.

Gabe ona baktı. "Sana söyledi mi?"

"Uzun zaman önce," diye onayladı Burke. "Bir izleme operasyonu sırasında saatlerce arabada oturmuştuk. Derken konuşma o yöne kaydı. Bana söyledi ama sanırım söylediği anda pişman oldu. Kimseye bundan bahsetmedim. Aslında unutmuştum bile. Ta ki şu ana kadar."

Molly banka kayıtlarına baktı. "Yani ölen oğlunun adını taşıyan bir şirkete altı yıl boyunca her ay üç yüz elli dolar mı ödemiş? Ama neden?"

"Neden bir kadın olduğunu söyledin?" diye sordu Gabe, sesindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak. Doğru olmayan bir sonuca varmıştı. Garip bir şeyler vardı ama babasının bir kadınla birlikte olduğuna asla inanmazdı. Hele annesi hâlâ hayattayken. Altı yıl önce kanserle mücadele ediyordu. Kemoterapiye gidiyordu. Babasının onu aldatmış olmasına imkân yoktu. *Asla.*

Rocky Hebert böyle biri değildi.

"Çünkü Cicely Morrow adına bir çek var, aynı miktarda." Belgeleri karıştırdı ve yığının altındakilerden birini üste çıkardı. "John Alan'a ödemeler başlamadan bir ay önce yazılmış."

"İkinci oğlu," dedi Burke usulca.

Gabe farkına varmadan yumruklarını sıkmıştı. Avuçlarını açarak masanın üstüne koydu ve nefes almaya çalıştı. "Ne ima ediyorsun Burke?"

"Bilmiyorum." Gabe'in fırtınalı ama daha çok hüzünlü bakışlarıyla karşılaştı. "Benim tanıdığım adamın gizli bir çocuğu olamazdı."

"Hayır," diye çıkıştı Gabe. "Yapmazdı."

"Fakat bunun bir anlamı olmalı," diye ısrar etti Molly. "Bu ödemeler babanın ölümüne kadar devam ediyor. Tüm banka kayıtlarındaki tek gizemli şey bu."

Molly en azından bu konuda haklıydı. "Cicely Morrow kim?" diye sordu Gabe.

"Henüz yüzde yüz emin değilim ama Houston'da yaşayan bir Cicely Morrow var ve ilk çeki yazdığı gün banka kartıyla Houston'da benzin almış. Kadının geçmişini araştırdım ve Houston'daki hastanelerden birinde hemşire olduğunu öğrendim." Gabe'in ekranı görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Bu, hastaneyle ilgili bir gazete haberi için çekilmiş bir fotoğrafı. Houston'ın banliyölerinden Mont Belvieu'da yaşıyor."

Güzel bir zenci kadın, fotoğrafını çeken kişiye gülümsüyordu. "Onu tanımıyorum," diye fısıldadı Gabe. Ancak babasının tanıdığı kesindi. "Neden?"

"Öğrenmemiz gereken şeylerden biri de bu," dedi Molly nazikçe. "Hemen bir sonuca varma, Gabe. Baban pek çok farklı hayır kurumuna para aktarıyormuş. Belki kadın da bir tanesini yönetiyordur."

Gabe umutla ona baktı. "Öyle mi yapıyormuş?"

Tebessümü de sesi gibi şefkatliydi. "Gerçekten de öyle." Birkaç sayfa kâğıt çıkarıp yan yana dizdi. "Amerikan Gençlik

Kulüpleri, Aşevleri, Amerikan Kanser Derneği. Yalnızca birkaç tanesi. Bir sürü para dağıtmış. Çok cömert bir adammış."

Gabe kendisinin de gülümsediğini fark etti. "Her zaman öldüğünde her şeyi dağıtacağını söylerdi çünkü benim ihtiyacım yoktu, dolayısıyla mirasına güvenmemeliydim." Molly'nin eline sıkıştırdığı kâğıt mendili şaşkınlıkla aldı. Sonra ağladığını fark etti ve yüzünü sildi. "Bazı insanlar bu yüzden onun kötü bir insan olduğunu düşünürdü, yani bana hiçbir şey bırakmadığı için ama ben öyle olmadığını biliyordum. Evinden ve kamyonetinden başka pek bir şey kalmamıştı. Avukatına göre gerçekten de her şeyini dağıtmıştı."

"Dün gece bahsettiğin kişi mi?" diye sordu Molly. "Paul Lott?"

"Aynen. Babam her zaman NOPT'deki hayat sigortasının cenaze masraflarını karşılayabilmem için bana verileceğini söylerdi ama malum intihar yüzünden bu gerçekleşmedi." İntihar sözcüğünü vurgulayarak kullanırken tekrar öfkelenmişti. "Evin altını üstüne getirenlerin aradığı her neyse, para değildi çünkü para yoktu."

"Belki Bay Lott bize yardımcı olabilir," dedi Molly, bütün kâğıtları yeniden düzenli bir yığın haline getirirken. "Saat dokuzda ofisini aramayı düşünüyorum."

Gabe birden kendisinin uyuduğu saatler boyunca Molly'nin bir ton kâğıdı düzenleyip taradığını fark etti. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır ama iyiyim. Şimdi biraz kestireceğim ve alarmımı dokuza kuracağım. Sonra da Bay Lott'u ziyaret ederiz." Burke'e hızlı bir bakış attı. "Bir buçuk saat kadar uyanık kalabilecek misin?"

"Artık kahvem olduğuna göre, evet." Burke eliyle kovar gibi bir hareket yaptı. "Git ve uyu. Biz idare ederiz."

Molly belgeleri üst köşesinde Burke Investigations logosu bulunan büyük bir zarfın içine yerleştirdi ve eldivenlerini çıkardı. "Sanırım misafir odası teklifini kabul edeceğim. Eğer alarmı duymazsam, beni uyandırın."

Kemerli geçide kadar yürüdükten sonra arkasına döndü. "Bu arada Shoe iyi. Saat altıda kontrol için veterineri aradım. Horul horul uyuyor ve tüm kan tahlilleri normal çıkmış."

Gabe utançla karışık bir minnet duydu. "Seni terslediğim için özür dilerim."

Kadın sadece gülümsedi. "Stresli bir durum, Gabe. Ayrıca neden üzüldüğünü de biliyorum. Biri bana babamın yıllardır yabancı bir kadına para ödediğini söyleseydi ben de aynı şekilde davranırdım. Bu işi çözeceğiz. Söz veriyorum."

Sonra da gitti. Birkaç saniye sonra odasına açılan çift kanatlı kapının gıcırtısı duyuldu.

Burke zarfı çantasına koydu, sonra da Gabe'e bir fincan kahve doldurdu. "Krema ve şeker?"

"Lütfen ve teşekkürler."

Burke ikisine de servis yaptıktan sonra daha önce Molly'nin oturduğu sandalyeye yerleşti. "Ne olursa olsun, babanın anneni aldattığına inanmam."

Gabe rahatladığını ve içinin hafiflediğini hissetti. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişim."

Burke iç çekti. "Ne var ki bütün bu olanlar beni şaşkına çevirdi."

"Belki de Morrow denen kadın Molly'nin dediği gibi bir hayır kurumu işletiyordur."

Burke başını iki yana salladı. "Belki ama sanmıyorum. Kadın senin kardeşinin adını nereden bilip hayır kurumuna vermiş olabilir ki? Olsa olsa Rocky ve Cicely Morrow, John Alan'ı tanıyacak kadar yakındılar."

"Şirket kimin adına?"

Burke kendi dizüstü bilgisayarını açtı. "John Alan Industries LLC... Pekâlâ. Şirketin sahibi başka bir şirket. Ve o şirketin sa-

hibi de..." Sabırsızca derin bir soluk aldı. "Başka bir şirket." Birkaç dakika sessiz kaldı, bir yandan yazıp bir yandan kaşlarını çatıyordu, sonra biraz daha yazdı. Nihayet sandalyesinde arkasına yaslandı. "Baban bunu sağlam gizlemiş. Sonunda gerçek bir isme ulaştım. Gigi Gauthier."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Gigi teyze mi?"

Burke irkildi. "Gigi diye bir teyzen mi var?"

"Annemin kız kardeşi. Montreal'de yaşıyor. Annem orada doğup büyümüş."

"Verilen adres Montreal değil. Gigi'nin şirket adresi Baton Rouge'da. Bir arama yapayım..." Kafasını kaldırdı ve omuz silkti. "UPS şubesinde bir posta kutusu."

Gabe şakaklarını ovuşturdu. "Elbette öyledir. Telefonumu alayım. Onu arayabiliriz." Ayağa kalkmadan önce kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Fena değil. Benim kahvem kadar iyi olmasa da idare eder."

"Teşekkür ederim," dedi Burke kibarca.

Gabe telefonunu aldı, mutfağa dönerken misafir odasının önünde durdu. Başını yana eğerek dinledi. Kulağına yumuşak bir horlama sesi gelince gülümsedi.

Güzel. Biraz dinleniyordu.

Döndüğünde Burke'ü buzdolabını karıştırırken buldu. "Aradığın bir şey varsa yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Gabe.

Burke omzunun üzerinden baktı. "Açlıktan ölüyorum."

Gabe telefonunu kaldırdı. "Önce Gigi teyzemi arayabilir miyiz?"

Burke kederle iç geçirdi. "Sanırım dayanabilirim. Muhtemelen."

Gabe gözlerini devirdi. "Muhtemelen, ne demezsin." Sık kullanılanlar listesinde Gigi'nin adını buldu, aradı ve hoparlörü açtı. Karşısına telesekreter çıkınca yine gözlerini devirdi.

"Si vous entendez ce message, ça veux dire que je fais quelques chose de plus intéressant que de vous parler. Bir mesaj bırakın. Je pourrais vous rappeler."

"Salut, Tante Gigi," dedi Gabe. "Rappelle–moi, s'il te plaît. Bu çok önemli." Telefonu kapattı ve başını iki yana salladı. "Teyzem tam bir tiptir ama onu severim."

"Fransızcam paslanmış. Seninle konuşmaktan daha ilginç bir şey yaptığını mı söyledi?"

"Aynen öyle." Burke'e açık buzdolabından uzaklaşmasını işaret etti. "Ardından mesaj bırakmamı söyledi, belki sonra geri arayabilirmiş. "

Burke kıkırdadı. "Onu şimdiden sevdim."

"Çoğu insan sever. On yaşındayken bana pataşu yapmayı öğretmişti. Choux'daki kremalı pastalarım için hâlâ o hamurun tarifini kullanıyorum. Hem bu hem de babamın anneme *petit chou* demesi, restorana bu ismi vermemizin nedeni."

"Mmmm. O kremalı pastalara bayılıyorum. Seninkiler yediklerimin en iyileri."

"Bu söylediklerini ona ileteceğim."

Gabe omlet için yumurta, jambon ve sebze çıkarırken Burke tezgâha yaslandı. "Annenin Montreal'li olduğunu bilmiyordum."

"Öyleydi. Mardi Gras için New Orleans'a gelmiş ve 'yakışıklı bir polis memurundan' yol tarifi istemiş. İngilizcesi pek iyi değilmiş ve o kadar sinirlenmiş ki ağlamaya başlamış. Fakat sonra adam onunla Fransızca konuşmuş, aradığını bulmasına yardımcı olmuş ve ardından da akşam yemeğine çıkmayı teklif etmiş. Adam Fransızca'yı o kadar yoğun bir Cajun lehçesiyle konuşuyormuş ki kız onu anlamakta güçlük çekmiş. Ama görünüşe göre başarmışlar. İlk görüşte aşkmış."

"Baban bana onun Mardi Gras için geldiğini ve aşk için kaldığını söylemişti. Onu çok seviyordu, Gabe. Öldüğü zaman yıkıldı. O nefes aldığı sürece onun için başka bir kadın olduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Gabe omlet için yumurtaları çırpmaya odaklandı. Ellerini meşgul etmek stresle başa çıkmak için her zaman başvurduğu bir yoldu. "Başka bir açıklaması olduğunu biliyorum."

"Ve o açıklamayı bulana kadar da rahat etmeyeceğiz."

Gabe o anda henüz sormadığı soruyu hatırladı. *İkinci oğul.* Bir an irkildi, sonra omlet tavasına baktı. "Cicely Morrow'un bir oğlu var mı? Molly bundan bahsetmedi."

Burke duraksadı. "Gerçekten bilmiyorum. Kahvemi bitireyim ve kadını kendim araştırayım."

8

Mont Belvieu, Houston, Teksas
26 TEMMUZ SALI, 08.15

"Hiç hoşuma gitmiyor," dedi Manny onuncu kez, Xavier'in evinin önündeki kaldırıma yanaşıp Bay Lott'un beyaz BMW'sinin arkasına geçerken.

Mavi Camry gitmişti.

"Farkındayım," diyen Xavier kendi sesindeki gerginliği duyabiliyordu. "Peki daha parlak bir fikrin var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Manny. "Rocky'nin oğlunu sorduğunda seni duymazdan gelmesi hoşuma gitmedi."

"Katılıyorum," dedi Xavier. "Ancak daha iyi bir fikrin yoksa, ben bununla devam edeceğim."

Manny alçak sesle homurdandı. "Ben de sizinle geliyorum." Koltuğunun altına uzanarak bir tabanca ve bir bıçak çıkardı.

Carlos silahlara baktı. "Aman Tanrım, Manny! Neden silahın var?"

"Çünkü ayda en az bir kez soyulan bir markette gece vardiyasında çalışıyorum. Endişelenme. Güvenlik kursuna gittim ve haftada bir gün alıştırma yapıyorum. Nasıl ateş edileceğini biliyorum."

"Annemin haberi var mı?"

Manny ona bir bakış attı. "Hayır. Sen de söyleme. Zaten benim için yeterince endişeleniyor." Arabasının kapısını açtı. "Bu işi yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Xavier kararlı bir nefes aldı ve kapısını açarak etrafına bakındı... ne görmeye çalıştığından emin değildi. Evi aynı görünüyordu. Yandaki terk edilmiş ev de aynı görünüyordu. Her şeyin sesi aynıydı. Birkaç kuş. Her zamanki gibi havlayan, evlerinin arkasında yaşayan kadına ait köpek.

Sonra araba yolundaki lekeleri gördü. Kahverengi. Kurumuş.

Kan.

Onu vurmuşum. Fakat kendi başına gittiyse, öldürmemişim demektir.

Hiç değilse bu kadarı iyiydi.

Bay Lott cipinden indi ve hızlı adımlarla garaj yoluna çıktı. Garaj kapısına vardığında döndü ve onlara "buraya gelin" diye eliyle işaret etti. "Öyle açıkta durmayın," diye çıkıştı.

Hepsi söz dinleyerek garaj yolu boyunca koştular ve onun yanına geldiler. Adamın telaşı geçmiş, yerini endişeye bırakmıştı. "İyi misiniz çocuklar?"

Xavier omuz silkti. "Olabildiğimiz kadar iyiyiz sanırım."

Bay Lott etrafına bakındı. "Bu kadar ıssız bir yerde yaşadığınızı tahmin etmemiştim. Komşularınız var mı?"

"Hayır, efendim." Xavier ön bahçesinde Satılık tabelası asılı olan yandaki evi gösterdi. "Bir yıl önce taşındılar." Sokağın sonundaki en yakın evi işaret etti. "Yazları kuzeye gidiyorlar. Burası onlar için çok sıcak."

"Yani ateş ettiğini duyacak kimse yok muydu?"

Manny homurdandı. "Xavier'in ateş ettiğini nereden biliyorsunuz?"

Bay Lott gözlerini devirdi. "Çünkü 'hazırlıklı' olduğunu ve adamın hâlâ yaşayıp yaşamadığından emin olmadığını söyledi. Noktaları birleştirdim." Sonra Xavier'e döndü. "Ateş ettiğini duyan oldu mu?"

"Belki arkamızdaki kadın duymuştur," dedi Xavier. "Fakat saat çok geçti ve o erkenden yatar. Ayrıca geceleri işitme cihazını çıkarıyor. Uyurken kıyamet kopsa bile uyumaya devam edeceğini söyler."

"Öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandı Bay Lott. "Eve nasıl girmiş?"

"Saldırgan yan kapıdan girmiş," dedi Carlos, profesyonel bir tavırla. Çamaşır odasına açılan kapıya kadar adamı takip ettiler. Kapı aralıktı, pervazı parçalanmıştı.

Bay Lott cebinden bir çift eldiven çıkardı.

Manny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne böyle? Hazırlıklı olduğunuzu söylerken bunu mu kastetmiştiniz?"

Bay Lott her birine birer çift eldiven uzattı. "Kısmen, evet. Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı geldim. Hazırlanın çocuklar."

Söyleneni yapan çocuklar eldivenlerini giyerken yüzlerini buruşturdular. Eldivenler çok daha küçük elleri olan birine göre üretilmişti.

Bay Lott kapıyı tek parmağıyla iterek açtı. Çamaşır odasının zemininde daha fazla kan vardı ama sanki biri silmeye çalışmış ve sonra vazgeçmiş gibi etrafa bulaşmıştı.

"Havlular kayıp," dedi Xavier alçak sesle. "Onları dün sabah seninle kahvaltıda buluşmadan önce katlamıştım Carlos. Dün gece hâlâ buradaydılar."

"Davetsiz misafirin kan kaybetmiş," dedi Bay Lott, memnun bir ifadeyle. "Yerel hastaneleri daha sonra kontrol ederiz. Misafir odası üst katta mı?"

Xavier başıyla onayladı. "Sağdaki ilk kapı."

Sol tarafı takip ederek merdivenlerden yukarı çıktılar çünkü sağ taraf kan içindeydi. Xavier, belinden tabancasını çıkarıp sımsıkı kavrayan Manny'ye baktı.

Kendi silahının da hâlâ yerinde durduğuna emin olmak için cebini yokladı. Tabii ki oradaydı. O kadar ağırdı ki kot pantolonunu aşağı çekiyordu ve o kadar büyüktü ki gömleğini içine sokmadığı halde altında gözle görülür bir şişkinlik yapıyordu.

Babasının daha küçük bir silah almasını dilerdi. Yine de dün gece bunun için şükrediyordu.

Özellikle de o şerefsizi öldürmediğini artık bildiği için. *Beni öldürmeye çalışan şerefsiz.*

Misafir odası neredeyse normal görünüyordu. Açık kalan pencere, sabah esintisinde dalgalanan perdeler ve tabii ki annesinin halısını lekeleyen kan gölü dışında.

"Bu asla çıkmaz, değil mi?" diye sordu.

"Halıyı değiştirebilecek birini tanıyorum," dedi Carlos, Xavier'in omzunu sıvazlayarak.

Xavier Carlos'a yaslandı. "Annemi aramalıyım."

"Arayacağız," diye söz verdi Bay Lott. "Önce diğer odaları kontrol etmek istiyorum. Geride bize kim olduğunu ya da onu kimin gönderdiğini söyleyecek bir şey bırakmış olabilir."

Xavier sadece gitmek istiyordu. Kendini kapıdan dışarı atmak ve annesini aramak istiyordu, tabii Carlos'un telefonundan çünkü kendi telefonunu açmaya korkuyordu.

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Ne var ki bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordu.

"Burası senin odan mı Xavier?" diye seslendi Bay Lott yatak odasının kapısından.

"Evet. Neden? Sorun ne?" Xavier aceleyle odasına koştu ama bir tuhaflık görünmüyordu.

"Sorun yok. Buraya gelmiş gibi görünmüyor. Neden birkaç eşyanı toplamıyorsun?"

Xavier onun yanından geçerken kendini... tuhaf hissetti.

Gerçi bu beklenen bir şeydi, değil mi?

Elbette öyleydi. Dün sabahtan beri her şey garipti.

En azından hayal görmüyordum. Birisi gerçekten beni haklamaya çalışıyordu.

Belki hâlâ öyledir.

Çekmecesini açtı ve Carlos'un kendi spor çantasını bulduğunu görmek onu şaşırtmadı. Birlikte içini doldurdular. "Fazladan iç çamaşırı al, dostum," diye fısıldadı Carlos. "Çünkü seninkiler dün geceden beri hâlâ temizse çok şaşarım."

Xavier kıs kıs güldü. "Kapa çeneni, *pendejo,*" dedi şefkatle. Spor çantasının fermuarını çekti ve sırt çantasını aldı. "Hazırız Bay Lott."

"Tamam o zaman. İkiniz birden benimle gelmek ister misiniz? Eminim Manny'nin yapacak daha iyi işleri vardır."

"Hayır," dedi Manny kabaca. "Ben de geliyorum ve onlar da yanımda kalacak."

Bay Lott gülümsemeye devam etti. "Nasıl isterseniz. Hadi gidelim. Ben sizi takip edeceğim. Kan konusunda ne yapılması gerektiğine annen karar versin. Polisi aramak isterse, bunu yaparız. En azından pencere kapatılmalı ve kapı tamir edilmeli."

"Pencereyle ben ilgilenirim," dedi Carlos. Kendi sırt çantasını omuzlayarak uzaklaştı, sonra merdivenlerde onlarla buluşarak dışarıya kadar takip etti.

Bay Lott BMW'sine bindi ve Xavier, Carlos ve Manny, Manny'nin külüstür kamyonetine doluştular.

"Hiç hoşuma gitmiyor," dedi Manny bir kez daha.

"Yeni bir şey mi?" diye sordu Xavier. "Yoksa aynı hikâye mi?"

"Sen çantanı toplarken seni izliyordu. Sanki... Bilmiyorum. Tuhaftı."

"Tamam." Xavier, Manny'nin endişeleri konusunda ne yapacağını bilmiyordu ama onu dinliyordu. "Sence ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum," dedi Manny somurtarak. Kullan-at telefonunu koltuğun üzerinden uzattı. "Anneni ara. Ona neler olduğunu anlat. Avukatın dediği gibi, ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsa bize söylesin."

Xavier kullan-at telefonun tuş takımına birkaç saniye baktıktan sonra, "Telefon numarasını bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Benim telefonumda kayıtlı." Carlos numarayı buldu ve ona gösterdi.

"Umarım cevap verir," diye mırıldandı Xavier. "Yabancı bir numara."

Fakat kadın ilk çalmadan sonra telefonu açtı. "Alo? Kimsiniz?" diye şüpheyle sordu. "Arabamın sigortasıyla ilgili arıyorsanız, cehenneme kadar yolunuz var."

Kadının sesi çocuğun üstüne çöktü ve gözleri yaşlarla doldu. "Anne," dedi kısık sesle.

"Xavier?" Sesinde korku vardı. "Sorun nedir? Neden bu numaradan arıyorsun?"

Gözlerini kırpıştırdı, yaşlar yüzünden aşağı süzüldü. "Ben..." Genzini temizlemek zorunda kaldı. "Anne. Dün gece bir şey oldu. Carlos ve ben tam uyuyacaktık ki ..." Devam edemedi.

"Xavier? *Xavier!*" diye bağırdı annesi.

"Neler oluyor?" diye sordu başka bir kadın sesi. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," dedi annesi telaşla. "Xavier?"

Carlos telefonu onun elinden aldı ve hoparlöre verdi. "Bayan M? Ben Carlos. Biz iyiyiz."

"Aman Tanrım," dedi kadın, sesi kullan-at telefonun berbat hoparlöründen tiz çıkıyordu. "Ne oldu?"

"Biri evinize girdi," diye açıkladı Carlos. "Ve... şey... biz dışarı çıktık. Üst kattaki pencereden."

"Misafir odasındaki mi?" diye sordu kadın. "O pencereden girip çıkarken hepiniz ödümü koparırdınız."

"Biliyor muydun?" diye sordu Xavier.

"Elbette biliyordu," dedi Manny ön koltuktan. "Her zaman bilirler."

"Kim o?" diye sordu annesi.

"Ağabeyim Manny," dedi Carlos. "Bizi o bırakacak. Sizinle buluşmak istiyorduk."

"Bir de ziyaretçimiz var," diye ekledi Xavier. "Şu avukatı aradım."

Kadın birkaç saniye sessiz kaldı. "Hangi avukat?"

"Bay Lott. Rocky'nin avukatı."

Annesinin nefesini duyabiliyordu. "Anladım. Onu neden aradın?"

Xavier kaşlarını çattı. "Rocky'nin oğluyla temasa geçmek istedim. Rocky her zaman yardıma ihtiyacım olursa Gabriel'i aramamı söylerdi ama Gabriel'in telefon numarasını bilmiyorum."

"Bay Lott arabada sizinle birlikte mi?"

"Hayır, anne." Xavier, tedirgin bir şekilde Carlos'la göz göze geldi. "Neden?"

"O burada mı? Houston'da mı?"

"Evet. Gelip beni almak için bütün gece araba kullandı. Fakat New Orleans'a gitmeden önce seninle konuşmamız gerektiğini söyledi, bu yüzden endişelenme."

Annesi hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen bir kahkaha attı. "Anlıyorum. Ne kadar da yüce gönüllü."

"Anne?" Xavier'in kafası karışmıştı. "Neler oluyor?"

"Henüz bilmiyorum. Hiçbir şeyden haberim yok çünkü beni aramadan önce bir yabancıyı aradın."

Xavier yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim anne. Seni korumaya çalışıyordum."

Kadın yorgun bir şekilde iç çekti. "Bunu biliyorum. Şimdi bana tam olarak ne olduğunu ve neden polisi aramadığını anlat."

Xavier tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Çok yorgundu.

"Dediği gibi," diye araya girdi Carlos ve Xavier rahat bir nefes aldı. "Tam yatmaya gidiyorduk ki biri zorla içeri girdi. Xavier babasının silahını aldı..."

"Ne yaptın?" diye bağırdı kadın.

"Babamın silahı," dedi Xavier, sesinin titremeden çıkmasına şaşırarak. "Polisleri aramadım çünkü... biliyorsun, anne. Carlos ve ben yalnızdık ve eğer gelirlerse suçlanırdık."

Bir iç çekiş daha. "Bu konuda haksız sayılmazsın. Babanın silahını sana verdiğini bilmiyordum."

"Vermedi. O öldükten sonra buldum."

"Bana ondan kurtulduğunu söylemişti," dedi, sesi normalden çok daha kısık çıkıyordu ve Xavier bundan nefret ediyordu. Kadın tekrar derin bir soluk aldı, Xavier onun sırtını dikleştirdiğini gözünde canlandırabiliyordu. "Yani babanın silahını aldın."

"Ben de bir beyzbol sopası ve bir golf sopası aldım," dedi Carlos.

Kadın güldü ama cılız bir sesti bu. "Carlos, hayatının geri kalanında kurabiyeleri hak ettin."

"Planım buydu," dedi Carlos neşeyle, sonra neşesi soldu. "Merdivenlerden inemedik, o yüzden pencereden çıktık. Tam Xavier geçerken adam onu yakaladı."

Annesinin nefesi kesilmişti, sanki eliyle ağzını kapatmıştı. "Yüce Tanrım."

"Yaralı değil," diye vurguladı Carlos. "Bir çizik bile yok. Fakat..."

"Onu vurdum," diye ağzından kaçırdı Xavier. "Onu vurdum, ağaçtan atladım ve deli gibi kaçmaya başladık."

"Pekâlâ," dedi kadın belli belirsiz. Fazlasıyla sessiz. Bu onun korkudan-ölüyorum-ama-belli-etmemeye-çalışıyorum ses tonuydu. "Bu yüzden mi olay bittikten sonra polisi aramadınız?"

"Evet, anne." Xavier yüzünü buruşturdu. "Ben... korkmuştum. Silahım vardı ve adam beyazdı. Tek görebildiğim buydu. Ona ateş etmek için arkamı döndüğümde beyaz bir el gömleğimi tutuyordu."

"Ama beyaz adamın da silahı vardı," dedi Carlos. "Xavier yapması gerekeni yaptı."

"Pekâlâ," dedi kadın tekrar. "Anlıyorum. Olay bittikten sonra avukatı aradın ve Gabriel Hebert'i sordun ama onun yerine avukat kendisi gelmeye karar verdi ve seni New Orleans'a geri götürmek istiyor. Doğru mu anlıyorum?"

"*Perfecto*," dedi Carlos. "Ama onu bırakmayacağım, Bayan M. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim Carlos," dedi kadın içtenlikle. "Sana da, Manny."

"Sorun değil Bayan M," diye seslendi Manny. "Birkaç gün dükkâna gitmeyeceğim ve yapacak daha iyi bir işim yok."

"Tamam, senden yapmanı istediğim şey şu. Ona Wallisville Yolu'ndaki Waffle House'da buluşacağımızı söylemeni istiyorum. Arabam orada olacak. Anahtarlar hâlâ sende mi Xavier?"

Cebini yokladı. Anahtarlar hâlâ oradaydı, Rocky'nin ona bıraktığı meleği kullanarak yaptığı anahtarlığın ucunda duruyorlardı. Belki melek bizi izliyordur, diye düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Evet, anne. Arabanın anahtarları bende."

"Avukata benimle içeride buluşmasını söyle. Onunla konuşmak istiyorum. Yalnız. Ben bunu yaparken, Manny'nin arabasını park edip benimkine geçin. Sana mesaj attığımda, tuvaletlerin olduğu tarafa gelin. Oradan çıkıp sizinle buluşacağım, sonra da Gabriel Hebert'i bulacağız. Avukat isterse bizi New Orleans'a kadar takip edebilir."

"Sana o adamdan hoşlanmadığımı söylemiştim," dedi Manny. "O da hoşlanmıyor."

"Hayır, sen durumdan hoşlanmadığını söyledin," diye düzeltti Carlos. "Sizce bu adam düzgün biri değil mi Bayan M?"

"Bilmiyorum. Buraya kadar gelmesi büyük incelik ama benim Rocky ile yaptığım kendi görüşmem vardı. Bana Gabriel'den başka kimseye güvenmememi söyledi. Ayrıca avukata seni nerede bulacağını da söylemedi Xavier. Bay Lott miras bilgilerini UPS şubesine gönderdi çünkü Rocky'nin ona verdiği adres buydu. Eğer Rocky senin kimliğini ve yerini korumak için bu kadar zahmete girdiyse, ben de aynısını yapacağım. Eğer Lott gerçekten iyi bir adamsa ki öyle olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok..."

"Yine de," diye araya girdi Manny.

"Yine de," diye onayladı kadın. "Eğer iyi bir adamsa, planlardaki değişikliğe aldırmayacaktır."

"Benim minivanı alalım," dedi arkadaşı arka planda. "Ya adam kötü biriyse? Ya plakanı alırsa?"

"Seni bu işe bulaştırmayacağım, Willa Mae."

"Hayır, beni hiçbir şeye bulaştırmıyorsun. Ben de seninle geliyorum. Bu yolculuk benim minivanımla senin arabandan daha rahat olur. Daha yeni bakım yaptırdım."

Xavier gülmek istedi ama sesinin psikopat gibi çıkacağını bildiği için kendini tuttu. "Anne, bundan emin misin?"

"Evet. Gabriel'in telefon numarası bende yok ama nerede çalıştığını biliyorum."

"Bir restoranda," dedi Xavier. "Telefonum kapalı, o yüzden hangisinde olduğunu arayamıyorum."

"Le Petit Choux," dedi kadın. "Telefonu kapatır kapatmaz arayacağım. Onunla şimdi konuşabilirsem, konuşacağım. Avukatı ara. Ona Waffle House'u söyle. Orada görüşürüz."

"Benim van bir Honda Odyssey," diye seslendi Willa Mae. "Gri. Annene plakayı söylerim, o da bu numaraya mesaj atar. Of, bu çok heyecanlı. Ayrıca bir tabancam ve taşıma ruhsatım var. Savcılıkta çalışırken serserinin biri beni öldürmekle tehdit ettiğinde almıştım. Mermilerim bile olabilir."

"Aman Tanrım," dedi annesi, sesi bu durumdan pek hoşnut değilmiş gibi geliyordu. "Birazdan görüşürüz artık. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum anne." Xavier aramayı sonlandırır sonlandırmaz gülme dürtüsüne yenik düştü.

Gerçekten de sesi psikopat gibi çıkıyordu.

Carlos da gülmeye başladı. Sonra Manny de onlara katıldı. Hepsi deliler gibi gülüyordu ama bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Xavier sonunda gülmeyi bırakabildiğinde nefes nefese kalmıştı. Tam o sırada Manny'nin kullan-at telefonu çaldı. "Lott arıyor," dedi Xavier. "Ona bizimle nerede buluşacağını söyleyeyim."

Mid—City, New Orleans, Louisiana

26 TEMMUZ SALI, 09.30

"Biz iyiyiz," diyen Chelsea, Molly kontrol etmek için aradığında onu ikna etmeye çalışıyordu.

Molly, Gabe'in misafir odasında durmuş, yerden-tavana pencereden dışarı bakıyor, Gabe'in köpeğini öldürmeye bu kadar yaklaşan adamın geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu. Gündüz vakti gelmeyeceğini düşünebilirdi ama dün akşam adam harekete geçtiğinde hava hâlâ aydınlıktı.

Köpeği öldürmeye teşebbüs eden kişinin, Rocky Hebert'in ölümünden sonra evini darmadağın eden kişiyle aynı kişi olup olmadığını merak etti. Bu mümkündü. Hatta oldukça akla yakındı.

Bu işi kabul edip Chelsea ve Harper'ı tehlikeye atarak büyük bir hata yapıp yapmadığını sorguladı. Bu da mümkündü.

Fakat en azından bu sabah değil diye düşündü, ya da öyle görünüyordu.

"Lucien bütün gece kaldı mı?" diye sordu Molly. Lucien, Burke'ün en güvendiği çalışanlarından biriydi. Lucien ya da Val, Burke'ün ailesi için görevlendireceği yegâne kişilerdi çünkü Burke, Chelsea'yi kız kardeşi, Harper'ı da yeğeni olarak görüyordu.

"Kaldı. Binanın etrafında tur atmadığı zamanlarda giriş kapısının önünde otururdu. Biz iyiyiz, Molly. Yemin ederim. Bizim için bu kadar endişelenmene sebep olan konu nedir?"

Molly tereddüt etti, gizliliği ihlal etmeden bunu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "İktidar mevkilerindeki insanları içeriyor," diye geçiştirdi. "Bundan daha fazlasını söyleyemem."

"Anladım. Ben de senin için endişeleniyorum ama dikkatli olduğunu biliyorum. Harper kapıyı açmaması gerektiğini bili-

yor. Biraz gergin ama geçmişte olduğu gibi değil. Lucien'i seviyor."

"Sevmeli. Onu her gördüğünde bir kitap veriyor. Bu seferki neydi?"

"*Charlotte'un Sevgi Ağı.*" Chelsea kıkırdadı. "Harper şimdiden çiftçi ve karısının budala domuzdan çok örümcekle ilgilenmesi gerektiğini söylemeye başladı."

"Çünkü zeki bir kız. Dinle, gitmem gerek. Seni daha sonra ararım. Garip bir şey olursa Burke'ü ara." Telefonu kapattıktan sonra, av tüfeği tarzı evin diğer odaları gibi, küçük olmasına rağmen ilginç bir şekilde klostrofobik olmayan banyosunda elini yüzünü yıkadı.

Yüksek tavanlar gerçekten de ferahlık hissi veriyordu. Kendine ait bir evi olacağı zaman bunu aklında tutacaktı.

Zira Chelsea ve Harper'ın sonsuza kadar ona ihtiyaç duyacak hali yoktu. Er ya da geç yine tek başına kalacaktı. Bu konuda ne hissettiğini bilemiyordu.

Burke'ü mutfak masasında otururken buldu, Gabe de hemen yanındaydı. İkisi de Burke'ün dizüstü bilgisayarına eğilmişlerdi.

"Neler oluyor?" diye sorduğunda iki adam da oturdukları yerde sıçradı.

"Cicely Morrow'u araştırıyorduk," dedi Gabe yüzünü ekşiterek. "Bir oğlu var."

"İkinci oğul," dedi Molly alçak sesle. John Alan Industries. "Ancak bu babanın yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmez."

Gabe rahatsız görünüyordu. "Yine de tatsız bir durum. Kişisel bir bağı yoksa neden bunca yıl bu aileye para verdi? Bir hayır kurumu değil, bir aile onlar. Houston'ın doğusundaki bir banliyöde, Mont Belvieu'da beş dönüm arazisi olan bir evde yaşıyorlar."

Molly kendine bir fincan kahve doldurdu ve masaya götürdü. "Oğlunun adı ne?"

Gabe'in gözlerinde duygular titreşiyordu. Kesinlikle biraz öfke ama çokça da keder. "Xavier. Rice Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş. Tıp hazırlık."

Xavier. Patty, Rocky Hebert'in "X" adına bir fondan bahsettiğini duymuştu.

"Çocuk Pennsylvania Üniversitesi'nde tıp fakültesine kabul edilmiş," diye ekledi Burke.

"Zeki bir delikanlı," dedi Molly ihtiyatla. "Orası iyi bir okul."

"Orası *pahalı* bir okul," diye terslendi Gabe. "Gitmek için bir vakıf fonuna ihtiyaç duyulan türden."

Vay canına. Gabe, eğer haklıysa, oldukça üzücü birtakım sonuçlara varmıştı.

"Peki ya Bay Morrow?"

"Yedi yıl önce kalp krizinden ölmüş," dedi Burke. "O da doktormuş."

"Tıpçı bir aile," diye dikkat çekti Molly. "Cicely Morrow hakkında başka ne buldunuz?"

"Fazla bir şey yok." Burke bezgin görünüyordu. "Kadın yasalara saygılı bir vatandaş. Park cezası bile almamış. Oğlu da aynı şekilde. Liseden sınıf birincisi olarak mezun olmuş. Okul ayları boyunca kampüsün yakınındaki bir lokantada yarı zamanlı çalışmış. Yazları da cankurtaranlık yapıyormuş."

"Birkaç yıl önce küçük bir çocuğun hayatını kurtarmış," diye ekledi Gabe asık suratla. "Yerel gazetede haber konusu olmuş. Çocuğun ailesi, çocuklarının hayatını kurtardığı için ona para ödemeyi teklif etmiş ama o bunun yerine LGBT gençler için bir sığınma evine bağışta bulunmalarını istemiş. İyi birine benziyor."

Bu da Gabe'in ondan nefret etmesini zorlaştırıyordu. Tabii iyi bir nedeni olmadığı sürece. *Hâlâ büyük bir soru işareti.*

"Gabe." Onunla göz göze gelene kadar bekledi. "Bak, bunun zor olduğunu biliyorum ama resmin tamamını görene kadar beklemelisin. Baban iyi bir adamdı, değil mi?"

Gabe yutkundu. "Her zaman öyle olduğunu düşünmüşümdür."

Masanın öbür ucuna uzanıp adamın elini sıkıca kavradı. "O zaman biraz daha düşün." Gabe onun elini tutmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu göz ardı ederek elini çekti. "Saat 10'a geliyor. Belki babanın avukatı artık ofisindedir."

"Orada değil," dedi Burke. "Çoktan aradık. Ofis sorumlusuna bu hafta izinli olduğunu söylemiş. Acil bir aile meselesiymiş, ya da öyle dedi."

Molly kaşlarını kaldırdı. "Ya da öyle mi dedi? Ona inanmıyor musun?"

Burke omuz silkti. "Bildiğimiz kadarıyla adamın bir ailesi yok. Bunu bir bahane olarak kullanmış olabilir ama bizim açımızdan zamanlama çok kötü."

"Zamanlamanın ilginç olduğu kesin," diye mırıldandı. "Gabe, babanın sırlarını paylaşmış olabileceği biri var mı? Mirasından kim sorumluydu?"

"Ne yazık ki avukatı." Gabe içini çekti, vasi seçilmediği için duyduğu acı yüzünden okunuyordu. "Tabii bir de Gigi teyzem var."

"John Alan Industries'in izini Gabe'in teyzesine kadar sürdüm," diye açıkladı Burke. "Küçük bir araştırmanın ardından teyzenin başkan olduğu ortaya çıktı ama kayıtlardaki adres Baton Rouge'daki UPS şubesinin bir posta kutusu."

"Öyle mi?" Molly küçük bir enerji dalgası hissederek doğruldu. "Çoktan Gigi teyzeye ulaşmaya çalıştığınızı varsayıyorum, yoksa bununla giriş yapardınız."

Burke bir kahkaha attı. "Telesekreteri çıktı, biz de mesaj bıraktık. Telesekreter, yapacak daha önemli bir işi yoksa bizi geri arayabileceğini iletti."

Bu ne kabalık, diye düşündü ama Gabe'in dudaklarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görünce bunu dile getirmediğine sevindi.

"Çok şamatacıdır," dedi adam sevecen bir ifadeyle. "Bence hepinizden hoşlanacaktır."

Molly, onun alnındaki endişe çizgilerinin bir kısmını silen bu küçük tebessümü gördüğüne memnun olmuştu. "Bütün bunlar sona erdiğinde onunla sohbet etmeyi çok isterim. Fakat şu an Baton Rouge'a gidip posta kutusunu kontrol etmeliyiz."

Burke başını iki yana salladı. "Rocky'nin anahtarlığını çoktan kontrol ettim. UPS posta kutusunun anahtarına benzeyen bir şey yok."

"Kahretsin," diye homurdandı Molly. "Sanırım bu çok kolay olurdu. Belki avukatta bir anahtar vardır. Antoine dizüstü bilgisayarda ya da Rocky'nin arabasında bıraktığı SIM kartta bir şey buldu mu?"

"Ofisten Joy'u aradım." Burke omuz silkti. "Antoine kendisine, işi bitene kadar onu rahat bırakmamı söylemiş. 'Bu işler aceleye gelmez'miş, ne demekse artık."

Molly iç çekti. "Tam Antoine'a göre. Sen bizi arama, biz seni ararız." Antoine tanıdığı en zeki adamlardan biriydi ama insanlarla iletişim kurma konusunda aynı şey söylenemezdi. Gabe'e döndü. "Baton Rouge'a gidemediğimize göre, Cicely Morrow ve oğluyla konuşmak için Houston'a ne zaman gidiyoruz?"

Gabe saatine baktı. "Olabildiğince çabuk. Biraz daha uyumana izin verecektim ama oraya gitmek için sabırsızlanıyorum. Eğer birazdan yola çıkarsak, öğleden sonra Houston'a varabiliriz. Kesinlikle hava kararmadan önce."

"Hava kararmadan önce olursa iyi olur. Ne bulduğuna bir bakayım, Burke."

Burke ekranını görebilmesi için dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi. Bu, gece boyunca kendisinin yapması gereken ama beyni uykuya yenik düştüğü için yapmaya vakit bulamadığı geçmiş araştırmasının sonuçlarıydı.

Cicely Morrow'un fotoğrafını görmüştü, bu yüzden Xavier'e odaklandı. Buldukları gazete fotoğrafı Xavier'in lise son sınıftaki görüntüsüydü ve ekteki makalede akademik başarılarıyla Rice Üniversitesi'nden kazandığı kısmi burstan söz ediliyordu. Efendi görünüşlü genç Xavier'in saçları yanlardan kırpılmış, üstü mavi ve altın renklerinde özenle mohawk yapılmıştı. Molly makalede yer alan başka bir fotoğraftan bunların okul renkleri olduğunu fark etti. Delikanlının gülüşü canlı, gözleri parlaktı.

Mutlu görünüyordu. Makaleye göre ayrıca lise boyunca deli gibi gönüllü faaliyetlerde bulunmuştu. Okul Kulübü, Gezici Aşevleri, LGBT gençlik yurdunda evsiz gençlere ders vermek. Gabe'in de belirttiği gibi iyi bir delikanlıya benziyordu.

"Doğum belgesini buldun mu?" diye sordu Molly.

"Henüz değil," diye yanıtladı Burke. "Ben de tam bunu yapmak üzereydim."

"Yarışalım," diyen Molly kendi dizüstü bilgisayarını alıp Burke'ünkini ona geri verdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye şüpheyle sordu Gabe.

"Xavier Morrow'un doğum belgesini arıyoruz," dedi Molly. "Merak etme, kimse bu aramanın izini sana kadar süremez. Gizliliğimizi korumak için VPN kullanıyoruz."

Gabe kaşlarını çattı. "Bu yasal mı?"

"Bu kamuya açık bir kayıt," dedi Burke kaçamak bir ifadeyle.

"Bilgisayar korsanlığı yapıyorsunuz," dedi Gabe kesin bir ifadeyle.

"Antoine'ın arama motorunu kullanarak süreci hızlandırıyoruz." Molly onun bakışlarına karşılık verdi. "Aksi takdirde

uzun zaman alacak. Bekleyecek uzun bir zamanımız olduğunu sanmıyorum."

Gabe başıyla onayladı, ikna olmuş görünmüyordu.

Molly'nin parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu ama Burke biraz daha hızlıydı. Kendi ekranı Xavier Morrow'un doğum belgesinin görüntüsüyle dolmadan saniyeler önce Burke zaferini ilan etti.

"Aha," dedi Burke.

"Aha," diye yankılandı Molly.

Gabe, Burke'ün ekranını görmek için eğildi. "Oha," diye fısıldadı.

Zira Angel Xavier Morrow, yirmi iki yıl önce New Orleans'ta doğmuştu.

"Onu bulmalı ve kendisiyle konuşmalıyız," dedi Molly. "Bundan bir şey çıkmayabilir, Gabe. Ya da duymak istemediğin şeyler çıkabilir. Bırak Houston'a yalnız gideyim." Gabe'in kabul etmesini beklemiyordu ama denemeye değer olduğunu düşünüyordu. "Bilmen gereken her şeyi sana anlatırım."

"Hayır," dedi adam usulca. "Ben de seninle geliyorum. Gerçeği bilmem gerek. Eğer babam Xavier Morrow için bir fon oluşturduysa, bunu bilmem gerek. Sebebini de bilmem gerek."

Molly içini çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Haydi yola koyulalım."

I—10, Doğu Teksas
26 TEMMUZ SALI, 09.45

"Ona acil olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu Xavier'in annesi, Le Petit Choux ile telefonda konuşurken.

Görünüşe göre Gabriel Hebert restoranda değildi, annesi son bir saat içinde dört kez aradığı halde hiçbirinde ulaşamamıştı.

Cicely içini çekti. "Teşekkür ederim. Ararsa diye numaramı bırakmıştım. Hâlâ duruyor mu?" Bir süre bekledikten sonra, "Size de," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

"Belki seni arar," dedi Willa Mae sürücü koltuğundan, kadının elini okşamak için konsolun diğer tarafına uzanarak. "Eğer bir yabancı beni arayıp çalışanlarımdan birini sorsaydı, ben de aynı şeyi söylerdim. Orada olup olmadığını söylemeyi reddeder, sonra bir numara alır ve o kişiyle kendim iletişime geçerdim. Bu bir mahremiyet meselesi, tatlım."

"Biliyorum," dedi Cicely. "Sadece çok sinir bozucu. O avukat hâlâ arkamızda mı?"

Xavier, Carlos'un ona ödünç verdiği telefondan başını kaldırdı ve ortadaki koltuktan arkasına döndüğünde onları oldukça yakından takip eden beyaz BMW SUV'u gördü. "Hâlâ orada."

"Adam arka tamponuma yapıştı," diye homurdandı Willa Mae. "Benim erkeğim olsaydı derisini yüzerdim."

Cicely kıkırdadı. "Seninle başa çıkamaz, Willa Mae ama denediğini görmek isterdim."

Willa Mae güldü. "Çok doğru. Çocuklar molaya ihtiyacınız var mı? Kola ya da atıştırmalık bir şeyler ister misiniz?"

"Hayır efendim, Bayan Willa Mae," dedi Xavier. Annesi hepsine Waffle House'dan waffle almıştı ve onlar da karınlarını tıka basa doyurmuşlardı. "Ayrıca Carlos ve Manny de horul horul uyuyor."

"Hayır, uyumuyorum," diye mırıldandı Carlos. "Kulaklarım kanıyor."

Xavier gülmekten öksürüğe boğuldu. Annesinin Gabe Hebert'in restoranını aradığı zamanlar dışında Willa Mae, Carlos'un hiç sevmediği folk müziği çalıyordu.

"Benim hoşuma gidiyor," dedi Manny yüksek sesle.

Carlos kafasını kaldırdı ve en arka koltuğa dönerek ağabeyine baktı. "Yalan söylüyorsun."

Manny sırıttı. "Tabii ki yalan söylüyorum," diye fısıldadı. "Ama *ben* nazik bir adamım."

Xavier gözlerini devirdi ve Bay Paul Lott'u düşünmeye devam etti. Annesiyle arkadaşının yanına güvenli bir şekilde ulaştığında, durup önceki günün tüm olaylarını zihninde yeniden canlandırmış ve bir şey dikkatini çekmişti.

Rocky öldüğünde telefonda konuşurlarken Lott'un sesi farklıydı. Adamın sesi daha yaşlı geliyordu. Daha az... New Orleans'lı. Oysa şimdi daha belirgin bir aksanı vardı.

Xavier'in hafızası onu yanıltıyor olabilirdi. Lott onu arayıp Rocky'nin öldüğünü söylediğinde o kadar çok üzülmüştü ki doğru hatırlamıyor olabilirdi. Fakat dün gece adam Gabe Hebert'le konuşma isteğini sanki hiç duymamış gibi geçiştirmişti. Bu durum en iyi ihtimalle sinir bozucuydu. En kötü ihtimalle ise tehlikeliydi.

Bu yüzden Lott'un bir fotoğrafını aramaya başlamış, ancak henüz bir şey bulamamıştı. Bu da endişe vericiydi.

Elbette, adam yaşlıydı. En az kırkında vardı. O yaştaki insanlar internet sitelerine ve sosyal medya gibi teknolojilere her zaman hâkim olamazlardı. Paul Lott bu gruba dahil gibi görünüyordu. Yine de bir yerlerde bir fotoğrafı olmalıydı. Sonuçta o yaşayan gerçek bir insandı. Bir şekilde internete dokunmuş olmalıydı.

Willa Mae folk müzik kanalını tekrar açtı ve makul düzeyde akordu tutturarak eşlik etmeye başladı. Ne de olsa kilise korosunda şarkı söylüyordu. Yine de annesi Willa Mae şarkı söylerken şakaklarını ovuşturuyordu.

Manny gibi, Xavier'in annesi de folk müziğinden pek hoşlanmazdı.

Aha. Bir bağlantı gözüne çarptı. Sayfalarca arama yapmıştı, bu yüzden umudunu kesmek üzereydi ama işte bir şey vardı. *Paul Lott, Legal Eagle turnuvasını yakın bir çekişmeyle kazandı.*

Tıkladığı bağlantı onu bir avukatlar derneğinin sayfasına yönlendirdi. Legal Eagle, New Orleans'ta, tam olarak Rocky'nin yaşadığı yer olan Metairie'de avukatlar arasında düzenlenen bir golf turnuvasıydı.

Xavier aşağı doğru kaydırarak bir grup fotoğrafına ulaştı. Fotoğrafın üstüne dokunarak büyüttü ve kupayı tutan adamın yüzünü yakınlaştırdı.

Birden nefesi kesildi. "Lanet olsun."

"Xavier," diye çıkıştı Cicely. "Ağzını bozma."

"Ama anne." Xavier'in sesi titriyordu. "Şuna baksana. Sonunda Paul Lott'un bir fotoğrafını buldum ve bizi takip eden adam o değil."

Annesi koltuğunda döndü, yüzü gerilmişti, elini uzattı. "Ver bana."

Willa Mae radyoyu kapattı, araba tam bir sessizliğe gömüldü.

Cicely derin bir nefes aldı. "Bundan korkuyordum," diye mırıldandı.

"Biliyordum!" diye haykırdı Manny arkalarından. "Onun şüpheli biri olduğunu anlamıştım."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Willa Mae. "Onu atlatmaya çalışabilirim."

Muhtemelen de bunu yapabilirdi. Yaşlı bir kadın için oldukça atik bir sürücüydü.

"Hayır," dedi Cicely usulca. "Söylediği kişi olmadığı için, onun iyi niyetli olmadığını varsaymak zorundayız. Şimdiye ka-

dar şiddete başvurmadı. Eğer kaçmaya çalışırsak, bu değişebilir. New Orleans'a varana kadar hala birkaç saatimiz var. Gabe Hebert'i aramaya devam edeceğim. Eğer onunla konuşmadan önce varırsak, o zaman..." Şakaklarını ovuşturdu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bir plan yapmalıyız," dedi Carlos, çenesi kasılmıştı. "Bu şerefsiz X'i ele geçiremeyecek."

Bir silahın sürgü sesi minibüsün içinde yankılandı. "Ben hazırım," dedi Manny asık bir yüzle. "Eğer adam Xavier'in yanına yaklaşırsa, herkes eğilsin. Siz hariç, Bayan Willa Mae. Eğer ateş etmeye başlarsa, ben de karşılık veririm."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Willa Mae sert bir sesle.

"Kimse kimseye ateş etmiyor," diye vurguladı Cicely. Başka herhangi *birine*," diye düzeltti Carlos Xavier'i işaret ettiğinde. "Vurduğun adama ne olduğunu da öğrenmemiz gerek evlat. Sen Le Petit Choux'yu aramaya devam et, ben de birkaç hastaneyi arayayım."

"Birileri nedenini bilmek isteyecektir," dedi Xavier, sesinin korkmuş gibi çıkmasından utanarak. Gerçekten de *korkuyordu*, kahretsin.

"Güvendiğim hemşireleri arayacağım. Endişelenme."

Ancak Xavier endişeleniyordu çünkü annesinin sesi o kadar da kendinden emin çıkmıyordu. Her koşulda adama ne olduğunu öğrenmek zorundaydılar. Tedavi edilip serbest bırakıldıysa, o da peşlerinde olabilirdi.

Ya da Paul-Lott olmayan biriyle çalışıyor olabilirdi.

"Bekle," dedi Carlos, kendi telefonunu çıkararak. "O adamın kimliği vardı. Fotoğrafını çektim."

"Kimlikler sahte olabilir," dedi Manny. "Eski kız arkadaşlarımdan birinin barlara girebilmek için reşit olmadan önce bir

tane vardı. Bana kim olduğunu ya da nasıl olduğunu sormayın," diye ekledi, Willa Mae'nin dikkatini çekince. Çünkü Willa Mae emekli bir avukattı. "Size söylemeyeceğim."

"Bakacağız," diyen Willa Mae başını Cicely'ye çevirdi. "Bana öyle bakma. Bir gün ikimizin de birine ihtiyacı olabilir. Özellikle de tüm bunlardan sonra kaçmamız gerekirse."

Cicely bir kez daha şakaklarını ovuşturdu. "Kaçmayacağız, Willa Mae. Seni temin ederim ki Thelma ve Louise olmayacağız."

"Oyunbozan," dedi Willa Mae suratını asarak. "Çok havalıydılar. Sonunda ölmeleri hariç."

"Ben de bunu demek istemiştim," diye tersledi Cicely, sonra da kıkırdadı. "Seni sinsi hatun. Bir dakikalığına da olsa beni korkularımdan uzaklaştırdın. Teşekkür ederim Thelma."

Willa Mae ona sevgiyle baktı. "Bir şey değil, Louise. Şimdi şu hastaneleri ara. *Bu* meraklı kafa bilmek istiyor."

"Senin için o restoranı aramamı ister misin?" diye Xavier'e sordu Carlos.

Xavier en iyi arkadaşına gülümsemek zorunda hissetti. "Hayır ama teşekkürler."

"Bir şey değil Louise," dedi Carlos, zoraki bir sırıtışla.

Xavier çaktırmadan ona orta parmağını gösterdi, sonra Gabriel Hebert'in restoranını aradı.

"Le Petit Choux," diye cevap verdi bir kadın sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Annesi konuşurken hoparlörü kullanmıştı, bu onunla konuşan kişi değildi. O kadının sesi daha gençti, daha tizdi. Bu kadının sesi iş ciddiyetinde geliyordu, hem de iyi anlamda değil.

Xavier dudaklarını yaladı, ağzı bir anda çöl kadar kurumuştu. "Merhaba. Gabriel Hebert'e ulaşmaya çalışıyorum. Kendisi orada mı?"

Kadın terslendi. "Siz kimsiniz?"

Xavier adını vermekten korkuyordu. "Babasının bir arkadaşıyım." Kulaklarını mutlak bir sessizlik doldurdu, Xavier hâlâ bağlı olup olmadıklarını kontrol etmek zorunda kaldı ama bağlıydılar. "Hm, alo? Hanımefendi?"

Birden arka plandaki gürültü arttı. İnsanlar ve arabalar. Kadın telefon görüşmesini dışarıda yapıyordu. "Sesiniz Rocky Hebert'in arkadaşı olamayacak kadar genç geliyor."

"Öyleydim," diye üsteledi Xavier. "Lütfen, bu çok önemli. Hatta ölüm kalım meselesi."

Korna sesleri ve trafikle dolu gergin birkaç dakika daha geçti. "Adın ne evlat?"

Xavier yutkundu. "Gabe'in gerçekten arkadaşı olduğunuzu nereden bileyim?"

Kadın güldü ama sesi pek hoş gelmiyordu. "Rocky'nin gerçekten arkadaşı olduğunu nereden bileyim? Bak evlat, sen bizi aradın. Bana güven ya da güvenme. Gerçekten umurumda değil."

Fakat onun umurundaydı. Bunu sesinden anlayabiliyordu. "Benim adım Xavier. Bay Hebert bana bu numaradan ulaşabilir. Teşekkür ederim. Hoşça kalın." Telefonu kapattı ve Carlos'un meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Sesi polise benziyordu."

Carlos gözlerini kapadı. "O zaman umalım da iyi bir polis olsun."

9

I—10, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 10.05

"Teşekkürler," dedi Gabe, Shoe'nun eve dönmeye hazır olduğunu bildirmek için veterinerin muayenehanesinden arayan kadına. "Şehir dışına beklenmedik bir yolculuk yapmak zorunda kaldım. Bu akşam onu alana kadar sizde kalabilir mi?"

"Elbette Bay Hebert," dedi kadın nazikçe. "Shoe'yu burada hepimiz çok severiz. Babanız, huzur içinde yatsın, onu barınaktan eve getirdiğinden beri hepimizin gözbebeği oldu."

"Teşekkür ederim," dedi Gabe tekrar, insanlar *huzur içinde yatsın* dediklerinde ne diyeceğini bilemiyordu. Çünkü babası huzur içinde yatmıyordu. Öldürülmüştü ve katili parmaklıklar ardına girene kadar huzur içinde yatmayacaktı. Ya da ölene kadar. Gabe'in umurunda değildi. Aslında umurundaydı. Katilin öldüğünü görmek istiyordu.

"Shoe iyi mi?" diye sordu Molly, Gabe telefon görüşmesini bitirdikten sonra. Büyük kırmızı kamyonetiyle Houston'a gidiyorlardı. Gabe, bunun onları bir tür hedef haline getirdiğini düşünüyordu.

Molly'nin iddiasına göre diğer arabasından daha fazla çarpma gücüne sahipti ve bu güç işlerine yarayabilirdi.

Anlamsız olsa da bu durum adamın kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Onu bulduğumuzda ne diyeceğiz?" diye sordu Gabe, karşılaşmayı zihninde planlamaya çalışıyordu.

"Muhtemelen 'Sen Rocky Hebert'in gizemli ikinci oğlu musun?' diye başlayamayız." dedi Molly. "Bence gerçeği söylemeliyiz. John Alan Industries aracılığıyla annesine yapılan ödemeleri bulduğumuzu ve nedenini öğrenmek istediğimizi. Bu makul bir soru."

"Peki ya cevap vermek istemezse?"

"Oraya vardığımızda düşünürüz." Radyoyu işaret etti. "İstersen sevdiğin bir şeyler aç. Araba kullanırken genellikle sessizliği tercih ederim ama müzik sana yardımcı olacaksa, rahatına bak."

"Hayır, sessizlik bana da iyi geliyor." Koltuğunda dönerek onları takip eden biri olup olmadığını kontrol etti.

"Hayır," dedi Molly, yüreklendiren bir tebessümle. "Arkamızda kimse yok. İzliyorum."

Elbette izliyordu. İşinde iyiydi. Ondan şüphe ettiği için neredeyse tekrar özür dileyecekti ama kendini tuttu. "Sana düzgün bir kahvaltı hazırlama fırsatım olmadı."

"Önemli değil. Yumurtalı sandviç gayet iyiydi."

Aslında Burke'ün doyduğu için yiyemediği omletten arta kalanları kızarmış bir simidin arasına sıkıştırmıştı. Neredeyse ona vermekten vazgeçecekti ama Molly sandviçi kapıp ona yemek konusunda züppelik taslamayı bırakmasını söylemişti.

Bu onu güldürmüştü. Zaten kadının niyeti de buydu.

Gabe sessizce onun yüzünü incelemeye koyuldu ve topuz yaptığı parlak sarı saçlarını hayranlıkla seyretti. Klasik bir gü-

zelliği vardı. Makyaj yapmamıştı ve bu Gabe'in hoşuna gidiyordu. Özellikle de güzel yüzünün altındaki kıvrımlar hoşuna gidiyordu. Başka bir gün, başka koşullar altında, bu kıvrımları keşfetmek isterdi.

Ama o gün bugün değil, diye düşündü bakışları kadının belindeki silaha takılınca.

Molly genzini temizledi. "Bir sorun mu var, Gabe?"

Tercümesi: *Beni süzmeyi bırak.*

Kadının açıkça düşündüğü gibi kendisini sapık durumuna düşürmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştı. "Silah kılıfını neden beline takıyorsun? Neden omuz kılıfı değil?"

Molly'nin dudakları seğirdi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ses tonu muhtemelen bilmek istemeyeceğini söylüyordu. "Olabilir?"

"Omuz kılıfları... benim gibi nispeten dolgun hatunlarda işe yaramaz. B kaptan daha büyük herhangi bir bedende silahını almak için göğsünden kolayca uzanamazsın."

Gabe'in ağzı bir karış açık kaldı, eğer ölçüsü B değilse ne olduğunu merak ediyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Erkekler düşünmez," dedi kadın alaycı bir sesle. "Bu rahatsız edici bir gerçek."

Gabe bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı, sonra birden kapatarak kadını güldürdü. Molly onun ergen bir çocuk gibi utanç içinde oturduğu yerde kıvranmasına izin verdi.

"Kusura bakma," dedi, hâlâ gülerken. "Ama yüzündeki ifade..."

Gabe de güldü ama cep telefonu çalınca iyice rahatladı, böylece kadının... fiziksel donanımı hakkında daha fazla konuşmaktan kurtulmuştu. Ancak arayanın kimliğini görünce kaşlarını çattı. "Burke?" diye cevap verdi. "Sorun nedir?"

"Hoparlörü aç," dedi Molly, anında iş kimliğine geri dönmüştü.

"Bu sabah Choux'dan pek çok telefon almışsın," dedi Burke.

Adamın içini korku kapladı. "Patty iyi mi?"

"Gayet iyi. Val yanında."

Neyse, işte bu güzel. Val, Patty'nin güvenliğini sağlaması için Burke'ün görevlendirdiği korumaydı. "O halde beni arayan kim?"

"Cicely Morrow ve oğlu Xavier."

Molly bakışını Gabe'le göz göze gelecek kadar uzun süre yoldan ayırdı, Gabe onun da en az kendisi kadar şaşırdığını fark etti. "Pekâlâ," dedi. "Bizi merakta bırakma Burke. Ne demişler?"

"Pek bir şey yok. Onları arayacaktım ama senin konuşmak isteyeceğini düşündüm, Gabe."

"Doğru. Bana numaralarını ver. "

"Mesaj atarım," dedi Burke. "Kendi telefonundan arama. Molly'nin kullan-at telefonunu al."

Gabe, Molly'nin cebinden ince bir akıllı telefon çıkarmasını izledi. Bu, diğer aramaları yapmak için kullandığı pembe, ışıltılı kılıfı olan cep telefonu değildi. Mat gri renkte sade bir telefondu. Molly telefonu uzattı. "Şifre 465329," dedi.

"Yüz tanıma yok mu?" diye sordu Gabe.

"Yok. Güvenli değil ve polisler senin rızan olmadan telefonuna girmek için bunu kullanabilir. Başka bir şey var mı Burke?"

"Cicely dört kez aramış ve müdür yardımcının söylediğine göre her seferinde kararlı ama kibar davranmış. Xavier aradığında Val ve Patty gelmiş, o yüzden Val cevap vermiş. Çocuğun sesi korkmuş gibi geliyormuş ve ona bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylemiş."

"Zamanlama ilginç," diye belirtti Molly.

"Aynen öyle," dedi Burke. "Aramanı dinlemek istiyorum. Önce beni ara, sonra ben onlara bağlayacağım. Xavier'in Val'e bıraktığı numarayı arayacağım. Orada olduğumu bilmeyecek."

"İyi numara," diye mırıldandı Gabe. Bu iş bittiğinde, onlardan kendisine bu yöntemleri öğretmelerini isteyecekti. "Şimdi kapatıyorum, seni Molly'nin telefonundan arayacağım."

Dediğini yaptı, hoparlörü açtı, sonra endişeyle Burke'ün onları bağlamasını bekledi, Molly boştaki eline uzanıp sıktığında biraz olsun rahatladı, tıpkı mutfak masasının başında oturup babasının annesini Cicely Morrow'la aldatıp aldatmadığını sakince konuşurlarken yaptığı gibi.

Gerçi bu sefer, Molly elini çekmeye kalktığında onu bırakmadı. Molly ona okuması zor bir bakış attı, ta ki gülümseyene kadar. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı kadın. "Rahatla."

Çabalıyordu. Gerçekten çabalıyordu. Derken telefonu titrek bir erkek sesi açtı. "Alo?"

"Xavier'i arıyorum," dedi Gabe huysuz bir ses tonuyla, bu çocuğa karşı beslediği kötü hisleri çok belli etmemeyi umarak.

Karşı tarafın yutkunması duyulabiliyordu. "Kimsiniz?"

"Gabriel Hebert."

"Bu o," dedi Xavier yanındaki birine. "Gabe Hebert."

"Tanrıya şükür," dedi daha ötedeki bir kadın. "Hoparlöre alıp alamayacağını sor."

"O benim annemdi," dedi Xavier. "Yapabilir miyim? Yani hoparlörü açabilir miyim?"

"Elbette."

Bir saniye sonra, arka plandaki gürültü daha da arttı. Onlar da hareket halindeki bir aracın içindeydiler. Sormak istedi ama önceliği Xavier'e bıraktı. Ne de olsa onu arayan Xavier'di.

"Hâlâ orada mısınız?" diye sordu Xavier.

"Buradayım. Beni neden aradın?"

"Şey... yani, buna inanmak sizin için kolay olmayacak. En azından ben öyle sanıyorum. Yani... Neyse boş verin. Ben babanızın bir arkadaşıydım."

Oğlu değil. Bir arkadaş. "Pekâlâ. Yalnız sesin babamın arkadaşı olamayacak kadar genç geliyor."

"Şaşırmadınız," dedi Xavier belli belirsiz. "Benden zaten haberiniz var mıydı?"

"Pek sayılmaz. Neden bana kendinden bahsetmiyorsun?" Elinin sıkıldığını fark edince Molly'ye baktı, başını iki yana sallıyordu.

"Nazik ol," dedi sessizce dudaklarını kıpırdatarak.

Kadın haklıydı kuşkusuz. "Lütfen," diye ekledi.

"Babanızı küçüklüğümden beri tanırım. Ben, şey..."

"Ona sonra söyle," diye tısladı başka bir erkek sesi. "Yüz yüze. Onun gerçek kişi olduğunu anladığımızda."

"Yanında kim var?" diye sordu Gabe sertçe.

"Annem ve en iyi arkadaşım." İç çekti. "Ayrıca en iyi arkadaşımın ağabeyi ve annemin en iyi arkadaşı. Biz ... şey, biz aslında kaçıyoruz. Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı ve Rocky bana böyle bir şey olursa size ulaşmamı söylemişti."

"Ya." Gabe gözlerini kırpıştırdı, bunların hiçbirini beklemiyordu. Xavier kalabalık bir grupla seyahat ediyordu ve biri onu öldürmeye çalışmıştı. *Tıpkı Shoe'yu zehirlemeye fırsat bulamadan Molly onları kovalamasa, birinin bana yapabileceği gibi.*

Zamanlama çok ilginçti.

"İşte şimdi dikkatimi çektin Xavier. Lütfen devam et."

"Evet, efendim." Genç adam önce bir nefes aldı, sonra gürültüyle bıraktı. "Tamam. Numaranızı bilmiyordum, ben de Bay Lott'u aradım. Onu tanıyor musunuz?"

"Babamın avukatı mı? Evet, onu yıllardır tanırım."

"Tamam," dedi Xavier tekrar ve Gabe onun için gerçekten üzüldü. Dehşet içinde olduğu çok açıktı. *Aramıza hoş geldin Xavier Morrow.* "Dediğim gibi, Bay Lott'u aradım ve numaranızı istedim. Beni pek dikkate almadı."

"Seni pek dikkate almadı mı?" dedi üçüncü bir erkek sesi. Ses Xavier'in ya da en iyi arkadaşının sesinden daha boğuk ve daha hırıltılıydı. "Seni hiç dikkate almadı."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye tersledi Xavier. "Beni hiç umursamadı, sonra da gelip beni alacağını ve size götüreceğini söyledi."

"Beni aradığını söyledi mi?" diye sordu Gabe.

"Hayır. Sizden hiç bahsetmedi. Sizi aradı mı?"

"Hayır. Babam öldüğünden beri onunla konuşmadım. Anladığım kadarıyla onunla gitmemişsin."

"Hayır, gitmedim. Durumu anneme anlattım ve annem onunla gitmemi istemedi, babanız ona sadece size güvenmesini söylemiş. Biz de kendi aracımızla, daha doğrusu annemin arkadaşının minivanıyla yola çıktık ve avukat da peşimizden geliyor. Ancak o sizin avukatınız değil."

Molly bunun üzerine doğruldu, direksiyonu kısa bir süreliğine bırakarak eliyle bu konuda daha fazla soru sormasını işaret etti. Gabe'in elini bırakmamıştı ve bu da onun kendini daha iyi olmasa da en azından daha güvende hissetmesini sağlamıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Gabe. "'O sizin avukatınız değil' ne demek?"

"Paul Lott değil," dedi Xavier. "Lott'un bir fotoğrafını buldum -ki bunu yapmak çok zordu bu arada- ve babanızın avukatı bu adamdan çok farklı görünüyor. Bu adam çok daha genç. Sesi biraz farklı gelmişti, o yüzden yüzünü araştırdım."

Gabe gözlerini biraz daha kırpıştırdı. "Bu... vay canına. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Xavier, sesi çok genç geliyordu. "Şu an ne yapacağımı bilemiyorum."

Molly yine hareketlendi. "Polisi arayıp aramadığını sor," dedi dudaklarını kıpırdatarak.

"Polisi aradın mı?"

Çok, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra Xavier tekrar nefesini bıraktı. "Hayır. Gerçekten siz olduğunuzu ve başka bir sahtekâr olmadığınızı anlayana kadar sebebini söylemek istemiyorum."

Gabe başıyla onayladı, polislerin bu felaketin ne kadar derinine indiğini merak ediyordu. "Anlıyorum. Neredesiniz?"

"Doğu Teksas'ta, sizden yaklaşık dört buçuk saat uzaklıkta."

Molly, "Korunmaya ihtiyaçları olup olmadığını sor." diye mırıldandı.

"Korunmaya ihtiyacınız var mı?"

"Evet!" diye haykırdı en iyi arkadaşı. "Ona evet de!"

"Anne? Bence Carlos haklı. Evet demeliyiz."

"O zaman evet de," dedi Cicely belirgin bir hoşnutsuzlukla.

"Arabanız ne?" diye sordu Gabe.

"Gri minivan," diye seslendi başka bir kadın. Muhtemelen annenin arkadaşıydı. "Honda Odyssey, 2015, gri. Tamponunda Balinaları Koruyalım çıkartması var. İkinci el, aldığımda oradaydı," diye ekledi kadın, sesi biraz utanmış gibi geliyordu.

Gabe neredeyse gülecekti. Xavier'in oldukça renkli ve tuhaf bir ekibi vardı. "Seni tekrar bu numaradan arayacağım ama biz de oraya doğru geliyoruz. Orta bir noktada buluşup sizi takip edebiliriz."

"Bu durumu açık etmeyin." Bunu söyleyen boğuk bir sesti, belki de Carlos'un ağabeyiydi? "Eğer bu adam ondan haberdar olduğumuzu düşünürse, ateş etmeye başlayabilir. 'Hazırlıklı' olduğunu söylemişti. Sanırım bu silah taşıdığı anlamına geliyor."

"Doğru bir varsayım gibi görünüyor," dedi Gabe çünkü öyleydi.

"Bir dakika," dedi Xavier. "'Biz' kim? 'Oraya doğru geliyoruz' dediniz. Yanınızda kim var?"

Gabe omuz silken Molly'ye baktı. "Benim adım Molly Sutton," dedi kadın. "Özel dedektifim. Sahtekârın teki değil de gerçekten sen olduğuna kanaat getirdiğimde neden Gabe'le birlikte olduğumu sana söyleyeceğim."

"Bu yaptığın kabalık, dostum," dedi boğuk ses.

"Büyük kabalık," diye yankılandı annenin en yakın arkadaşı. "Yanında kim olduğunu söylemeliydin."

"Belki de," diye kabul etti Gabe. "Ama beni siz aradınız. Ben de kimle muhatap olduğumdan emin olmalıydım."

"Gayet makul," dedi Xavier isteksizce. "Sizin aracınız nedir?"

"Koca kasalı bir kamyonet," dedi Molly. "Toyota Tundra. İtfaiye kırmızısı. Tamponundaki çıkartmada üzgün bir yüz artı at eşittir mutlu bir yüz yazıyor. Aldığımda orada değildi."

Xavier hafifçe kıkırdadı. "Sanırım birkaç saat sonra görüşeceğiz. Şimdi neredesiniz?"

Gabe Molly'ye baktı. "İstersen ona söyle," diye mırıldandı kadın.

"New Orleans'tan yeni ayrılıyoruz," dedi. "Sizi görmeye geliyorduk."

"Ya. Tamam." Xavier'in sesi en az Gabe'in hissettiği kadar sarsılmış çıkıyordu. "Lafayette'e yaklaştığınızda bizi arayın. Orası ikimizin ortası sayılır. Bir buluşma yeri ayarlayabiliriz."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Gabe. "Yakında görüşürüz, Xavier."

"Gabe, bir dakika. Babanız için üzgünüm. O gerçekten çok iyi bir adamdı."

"Buluştuğumuzda bana onunla nasıl tanıştığını anlatacak mısın?"

"Evet, efendim. O zaman her şey anlam kazanacak. Umarım."

Gabe aramayı sonlandırdı ve Molly'ye döndü. "Burke'ü tekrar arayayım mı?"

"O seni arar."

Molly'nin kullan at telefonu vızıldadı ve Gabe hoparlörü açtı. "Ee?" diye sordu.

"Bu... beklenmedik bir durumdu," dedi Burke. "Ama iyi iş çıkardın, Gabe. Ofisi hazırlayacağım ve Xavier ile arkadaşları için güvenli bir yer bulacağım. Beşi için de."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Gabe. "Bu kadar kalabalığa ne gerek var?"

"Tahminimce her an öldürülmek üzere olmak Xavier'in yörüngesindeki herkesi tedirgin ediyor," dedi Burke, "ama bunu New Orleans'a döndüğünüzde öğreneceğiz. Dikkatli sürün."

Ardından Molly ve Gabe baş başa kaldılar. Molly hâlâ onun elini tutuyordu.

Gabe onun elini biraz daha sıkı kavradı, yakın zamanda bırakmayı da düşünmüyordu.

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 10.30

"Toplantınız nasıl geçti efendim?" diye sordu James, Lamont makam arabasının arka koltuğuna kayarken. Klima için şükretti. Savcının ofisi saunadan daha beterdi.

"Gayet iyi, sorduğun için teşekkürler." Lamont koltuğun üzerinden bir kâğıt poşet uzattı. "Savcının sekreteri çörek getirdi. Seveceğini düşündüm."

James minnettar bir baş hareketiyle poşeti aldı. "Teşekkür ederim. Café Du Monde'dan mı?"

"Hayır. Bunlar taklit ama yine de oldukça iyi." Emniyet kemerini bağladı ve rahatlamaya çalıştı. "Öğle yemeğini erken yiyeceğim, James. Beni Le Petit Choux'ya götür."

"Elbette efendim. Orayı seviyor olmalısınız. Sanırım bu ay beşinci kez öğle yemeği için uğradınız."

Olacak iş değil. James'in kayıt tutacağını tahmin etmeliydi. "Sarımsaklı tereyağında muhteşem karides yapıyorlar. Ama belki de haklısındır. Ne yapacağı önceden kestirilebilir biri olmak istemem."

James dikiz aynasına baktı, gözle görülür bir şekilde tedirgin olmuştu. "Of, hayır, efendim. Hiç ağzımı açmamalıydım. Eğer yemeklerini seviyorsanız, elbette oraya gidersiniz."

"Hayır, bence haklısın. Bir rutine girmek istemem, değil mi? Beni Remy's'e götür. Canım kızarmış tavuk çekti. Telefonla ikimiz için de sipariş vereceğim, seninkini alırsın."

"Peki efendim. Teşekkür ederim efendim. Bu kadar trafik varken hazırlamaları için bolca zamanları olur."

Kahrolası Satchmo festivali yüzünden trafik berbattı. İnsanların neden bir hafta öncesinden partilere başlama ihtiyacı duyduklarını anlayamıyordu.

Zaman geçirmek için Ashley'e bir mesaj attı ve okuması gereken bir dosyayı göndermesini istedi. O sırada cebindeki telefon titreşti. Ekrana baktı, numarayı görünce nabzı hızlandı.

Mesaj Tyson Whitley'den geliyordu. ***Çok güzel bir gün.***

Lamont rahat bir nefes aldı. Stockman ölmüştü ve izi sürülemezdi. Sağ koluna nakit ödeme yapmıştı, bu yüzden hiçbir belge kaydı yoktu. Stockman asla kimlik taşımaz, her şeyi nakit olarak öderdi ve Stockman aslında gerçek adı bile değildi.

Eski yardımcısının bir ailesi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, umurunda da değildi.

Aralarındaki sadece bir iş ilişkisiydi. Hepsi bu.

Yarım kalan iş tamamlanmıştı.

Üstelik Cornell Eckert'ten cevapsız bir telefon alması da cabasıydı. Adam kendi iyiliği için ne yapması gerektiğini biliyorsa, Stockman'ın yüzüne gözüne bulaştırdığı işi bitirdiğini söylemek için aramış olmalıydı. Eckert'in numarasını çevirdi ve adam ilk çalışta cevap verdi.

"Nihayet," diye terslendi Eckert. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Çok dikkatli ol," diye uyardı Lamont soğuk bir sesle. "Ben istediğim için çalışıyorsun."

Bir süre sessizlik oldu. "Elbette, efendim." Ancak Eckert'in *efendim*'i, James'in *efendim*'i gibi saygılı çıkmıyordu.

Lamont sabrını kaybetmek üzereydi. "Ne oldu?"

"Hedef hareket halinde ama bir ekibi var. Şu anda bir minivanla I-10'da doğuya doğru gidiyor."

"Neden hâlâ..." *Nefes alıyor.* "Araba kullanıyor?"

"Daha önce aradığımda sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Sabah dört gibi evine vardım. Terk edilmişti ama orada biri yaralanmıştı. Çok fazla kan vardı. Hedef mi yoksa selefim mi emin olamadım."

"İkincisi," dedi Lamont kısaca.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hedefin geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim. Döndü ama dediğim gibi yanında bir ekiple. Dördünden üçü silahlıydı, hedef de dahil. Tanık bırakmamı istemeyeceğini düşündüm ve özel bir sokakta silahlı çatışmaya girmek istemedim. Hedefin bindiği külüstürün altına bir takip cihazı yerleştirdim. Yanında iki Latin genç vardı.

Ayrıca kırk yaşlarında, beyaz, üçüncü bir adam. Kendi arabasını kullanıyordu. Lüks bir BMW. Beyaz bir SUV."

Bu onu şaşırttı. "Plakayı aldın mı?"

"Tabii ki aldım. Adam New Orleans'tan bir avukat."

Lamont gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin?"

"Eğer değilse, o zaman avukatın arabasını çalmıştır. BMW Paul Lott adında birine kayıtlı. Onu tanıyor musun?"

Of, evet. "Hayır," diye yalan söyledi, "ama kime soracağımı biliyorum." Makam arabasından inip güvenli bir yere geçtikten sonra doğruca kaynağa gidecekti. Paul'ün açıklaması gereken çok şey vardı. "Yani sen..." *Onların peşindesin* dememek için kendini zor tuttu ve James'e baktı, adam başını sallayarak sadece kendisinin duyabileceği bir melodiye eşlik ediyordu. *Bana dikkat etmiyor.* "Onlarla mısın?"

"Evet. Takip cihazlı külüstür Houston dışında bir Waffle House'da durdu. Hedef ve iki Latin adam külüstürden Willa Mae Collins adına kayıtlı bir minivana geçtiler; bu arada o da bir avukat. Yirmi dakika sonra, Waffle House'dan Paul Lott ile birlikte iki yaşlı bayan çıktı. İki bayan, hedef ve Latin gençlerle birlikte minivana, Paul Lott da BMW'sine bindi. Sonra hepsi I—10'a çıktılar ve doğuya yöneldiler. Yani size doğru."

Lamont bunu kendisi de anlamıştı zaten. Neden bu tarafa doğru geliyorlardı? Paul Lott neden Xavier Morrow'la buluşmaya gitmişti? Hatta Xavier'in yerini nereden biliyordu? *Lanet olsun.*

"Takipte kal," diye buyurdu Lamont. "Seni daha sonra daha kesin talimatlarla arayacağım."

"Anladım. Konuşabileceğin bir yerde değil misin?"

"Şu anda değil."

"O zaman peşlerinden ayrılmayacağım ve aramanı bekleyeceğim."

I—10, Baton Rouge, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 13.45

"Gabe?"

Etraflarındaki otoyolda seyreden arabalara bakmakta olan Gabe irkilerek kendine geldi. Hemen Molly'ye döndü çünkü kadının sesi gergindi. "Bir terslik mi var?"

"Burke'e bir plaka numarası göndermeni istiyorum. Hemen."

Gabe orta konsoldan Molly'nin kullan-at telefonunu aldı ve şifreyi girdi. "Hazır." Molly bir plaka numarası söyledi, gönder tuşuna basmadan önce Gabe plakayı ona tekrar okudu. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi kadın, gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama görünüşe göre bir tür kafile oluşturduk. Xavier'in gri minivanını görüyor musun?"

Burke'ün daha önce yaptığı plaka araştırmasına göre minivan aslında Willa Mae Collins'e aitti. Bayan Collins bir avukattı ve Gabe, Xavier'in neden bir avukata ihtiyacı olduğunu merak ediyordu.

"Evet, görüyorum." Minivan yaklaşık sekiz araba önlerindeydi. "Hemen arkalarında da beyaz BMW cipi görüyorum." Babasının avukatı olduğunu iddia eden kişinin kullandığı araba.

Artık cipin Paul Lott'a ait olduğunu biliyorlardı. Burke aracın plakasını araştırdıktan sonra bunu doğrulamıştı. Burke o zamandan beri ya avukatla ya da ofis yöneticisiyle temasa geçmeye çalışıyordu ama şu ana kadar başarılı olamamıştı.

"Beyaz SUV'un dört araba arkasındaki grimsi yeşil Jeep'i görüyor musun?"

Gabe'in onu görmesi bir saniye sürdü, ardından araca odaklandığında başıyla onayladı. "Evet. Neden?"

"Çünkü o da takip ediyor."

Gabe şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Nereden biliyorsun?"

"Dinlenme tesisinden otoyola girdiğimizde bankette bekliyordu."

Gabe ve Molly, Xavier ve ekibiyle Lafayette'in dışındaki bir benzin istasyonunda buluşmuş, Cicely Morrow ve arkadaşı tesisleri kullanmak için içeri girmişlerdi. Molly, Gabe'e ön koltuğun dibine saklanmasını söylemişti. Gabe saklanmak istememişti ama Paul Lott taklitçisinin şüphelenmesi durumunda Xavier'in zarar görmesini de istemediğinden kabul etmişti. Sadece bir kereliğine. Burke kadar iri değildi ama yine de bir seksen boyundaydı ve ayak bölmesinde saklanmak çok rahatsız ediciydi.

Dikkatle etrafını izleyen Molly, bayanlar içerdeyken istasyonda benzin deposunu doldurmuştu. Paul Lott kılığındaki her kimse aracından inmemişti. On dakika sonra her iki kadın da tuvaletten çıkmış ve Molly'nin onlara söylediği gibi kırmızı kamyonete hiç bakmamışlardı.

Sonra hep birlikte New Orleans'a doğru otobana geri dönmüşlerdi. Gabe yeşil Jeep'in banketten ayrıldığını fark etmemişti ama Molly'nin fark ettiğine emindi.

Molly ve Burke'ün yanında durdukça, yıllar içinde gözlem yeteneğini geliştirmediğine hayıflanıyordu. Fakat o bir şefti, eski bir polis değil. Kendini biraz rahat bırakacak ve Molly'nin işini yapmasına izin verecekti.

"İyi bir gözlemcisin," dedi kısaca ve Molly ona içtenlikle gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Burke'e mesaj atıp o plakayı araştırmasını söyler misin? Yola geri döndüğümüzde Jeep'in bizi takip ettiğini gördüm, bu yüzden trafik aksın ve aramıza girebilsin diye geri kaydım. En az 25 kilometredir arkasındayım ve o hep aynı

yerde, beyaz SUV'un dört araba arkasında. Ne zaman biri yan şeride geçse, o da bunu telafi ediyor ve biri önüne geçene kadar geri çekilerek aradaki dört araçlık boşluğu koruyor. Araba kullanırken uyanık kalmak için böyle yapıyor olabilir ama bu konuda bahse giremem.

"Ben de," diye mırıldandı Gabe çünkü zaten öyle bir gün geçirmişti. Burke'ün yanıtı telefonunun ekranında parladı. "Burke şu anda onu araştırıyormuş."

"Ona aracın Xavier'i takip ettiğini söyle. Sor bakalım Antoine hâlâ bir şey bulamamış mı?"

Gabe kadının mesajını Burke'e yazdıktan sonra adamın cevabını bekledi.

Xavier'i takip eden Jeep'e bir tepki olduğunu düşündüğü ilk mesajda şöyle yazıyordu: ***HASSİKTİR!***

Bir dakika sonra gelen mesaj daha da kısaydı. ***Hayır.***

Gabe mesajı ilettiğinde Molly kaşlarını çattı. "Antoine işi neden bu kadar uzattı?"

Gabe omuz silkti. "Silinen bir sabit diski kurtarması genellikle ne kadar sürer?"

"En fazla birkaç gün?"

"Sadece bir gün oldu."

"Şu an neden bu kadar mantıklı olman gerekiyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Adam ona gülümsedi. "Çünkü iş başındasın."

Kadın güldü. "Saçmalıyorsun."

"Belki biraz," diye kabul etti Gabe. "Fakat sadece biraz. Jeep'i fark ettin ve köpek zehirleyicisini uzaklaştırdın. Daha sakin olmamı sağlıyorsun."

Molly'nin ifadesi yumuşadı, bakışları hâlâ önlerindeki yola kilitliydi. "Buna sevindim, Gabe. Teşekkür ederim."

Adam bir sonraki sözlerini tarttı, sonra neden olmasın diye düşündü. "Ne zaman Choux'ya gelsen beni sakinleştiriyordun."

Bunu duyan Molly şaşkınlıkla irkildi. "Öyle mi?"

"Öyle. Kötü bir gün geçirirken seni arkadaşlarınla ya da tek başına öğle yemeği yerken gördüğümde yemeğini getirirdim ve ondan sonra günüm daha iyi geçerdi."

Kadın gözlerini kocaman açarak ona hızlıca bir bakış attı. "Ben... orada olduğumu bile fark ettiğini sanmazdım."

Gabe belli belirsiz kıkırdadı. "Ah, elbette fark ediyordum. Herkese yemek servisi yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Sanırım dikkatimi çekmedi."

"Patty'nin çekti. Benimle acımasızca alay ediyordu."

Molly'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Sanırım üzgün olduğumu söylemem gerekiyor ama değilim."

"Ben de değilim." Kadın elini avucu yukarı bakacak şekilde konsolun üstüne koyunca Gabe daha da rahatladı, ellerini birleştirerek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Peki neden bana çıkma teklif etmedin?"

"Korktum sanırım. Artı, meşguldüm. Ayrıca son bir iki seferde kadınlar canımı yaktı. Daha önce de söylediğim gibi, TV yıldızı bir şefle çıkmanın romantik olduğunu düşünüyorlar. Oysa gerçekte bir sürü gece mesaisi ve kaçırılan randevular var."

"Polislikten özel dedektifliğe geçen biri gibi mi?"

Kadının çok fazla kişiyle çıkıp çıkmadığını merak ediyordu ama bu soruyu sonraya sakladı. Yine de bekâr olup olmadığını soracaktı. Eğer öyleyse, bunu kader olarak kabul edecek ve ona çıkma teklif edecekti. Tabii önce New Orleans'a tek parça halinde dönmeleri gerekiyordu. "Jeep'le ilgili planın nedir?"

"Willa Mae'le aynı çıkışı kullanmak ve BMW'yi atlatmak için bir karışıklık yaratacaktım. Ancak kafileye yeni katılan üyemizle, trafiği tehlikeye atmadan bunu yapmam mümkün değil. Burke'ün yardımına ihtiyacım olacak."

Sanki sözleşmiş gibi Molly'nin telefonu çaldı, arayanın kimliğinde Burke'ün numarası vardı.

Gabe hoparlörü açtı.

"Ne buldun?" diye sordu Molly.

"Buna inanmayacaksın. Jeep'in sahibi Cornell Eckert. Bir kiralık katil. Bu ismi polis olduğum zamanlardan hatırlıyorum. Kimse ona bir şey yapamazdı. Adamın adeta dokunulmazlığı vardı. Kulislerde yüksek mevkilerde dostları olduğu konuşuluyordu."

"NOPT içinde demek istiyorsun," diye açıklık getirdi Molly.

"Ne yazık ki evet. Ben işten ayrılmadan kısa bir süre önce ortadan kayboldu ve o sırada kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Ve şimdi arabasıyla, dün gece birinin öldürmeyi başaramadığı yirmi iki yaşındaki bir genci takip ediyor. Şaşırtıcı, çok şaşırtıcı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Molly. "Bu planımı biraz değiştirdi. Eğer Paul Lott taklitçisi Xavier'i New Orleans'a geri götürmeyi planlıyorsa, Xavier'i ve minivanı şehre kadar takip etmesine izin vermekten zarar gelmez. Minivanı senin kontrol etmeni istiyorum. Xavier ve yanındakilerle koordinasyonu sağla. Şehre girdiklerinde arkalarına geç ve SUV'un onları takip etmesini engelle. Ben de tetikçi Bay Eckert'in onlarla birlikte otoyoldan çıkmasına engel olacağım."

Gabe ona bakakaldı. "Nasıl? Çarpma gücüyle mi?"

Kadın kısaca sırıttı. "Hayır. Otoyoldaki diğer insanları tehlikeye atmayacağım. Fakat muhtemelen bize çok kızacak, o yüzden o noktaya yaklaştığımızda senden eğilip saklanmanı isteyeceğim." Gabe'in bu plan hakkındaki olumsuz düşünceleri

yüzünden okunuyor olmalıydı ki "Eğer Xavier'i takip ediyorsa, seninle ilgilenmek için de emir almış olabilir," diye ekledi.

Gabe'in sırtı ürperdi çünkü bu onun da aklına gelmiş ama düşünmek istememişti. "O ayak boşluğundan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Molly yatıştırıcı bir sesle. "Yerinde olsam ben de nefret ederdim ama vurulman konusunda kaygılanmazsam benim için daha kolay olur."

"Eckert iyi bir nişancıdır," dedi Burke. "Suikastçı seviyesinde olmasa da hedefini ıskalamadığı söylenir. Dikkatli ve iz bırakmıyor. Ya da en azından arkasını temizleyecek doğru kişileri tanıyor."

"O kişilerden nefret etmeye başladım," diye homurdandı Gabe.

"Ben o aşamayı çoktan geçtim," dedi Burke. "Destek talep edeceğim. André Holmes'u arayacağım. André Holmes, Antoine'ın kardeşi Gabe. Onun yetki alanına gireceksiniz. Dün gece şerifin şubesinden babanın evine doğru kişinin gelmesini sağlayan polis o. Sana haber veririm. Hey, şu anda arıyor. Seni sonra ararım."

Molly parmaklarıyla direksiyonu tıkırdatıyordu. "Xavier'i bağlayabilir misin? O ve arkadaşlarının Jeep'e dikkat etmeleri gerektiğini bilmesi gerek."

Gabe onu dinledi, yapacak somut bir şey bulduğu için minnettardı. Genç adam telefonu açtığında, "Xavier, ben Gabe," dedi. "Molly seninle konuşmak istiyor. Hoparlörü aç."

"Sorun nedir?" diye sordu Xavier.

Molly ona Jeep'ten bahsetti ve sürücünün kiralık katil olduğunu açıkça söyledi. Cicely Morrow endişeli bir ses çıkardı. "Endişelenmemeye çalışın hanımefendi," dedi Molly ona. "Bir planımız var. Şimdilik Xavier'in görünmemesi en iyisi."

"Yere yatıyorum." Zavallı Xavier'in sesi daha da sarsılmış gibiydi. "Anne, sen de."

"Hayır, bu daha tuhaf görünür." Cicely'nin sesi sertleşti. "Bırak denesin."

"Anne!" diye tısladı Xavier. "Neler oluyor?"

"Willa Mae'nin iki tane vardı," dedi annesi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Xavier.

"İki tane olan ne?" diye sordu Gabe.

"Bilmek istemezsin," dedi Willa Mae neşeyle. "Fakat bu işte iyiyiz."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Molly. "*Hepinizin* silâhı mı var?"

"Peh," dedi Carlos, sonra acıyla inledi. "Vurma X. Çok acıdı."

"Zaten acıması gerekiyordu."

"Onlar polis değil!"

"*Kim* olduklarını bilmiyoruz, seni ahmak," dedi Carlos'un ağabeyi.

Molly başını iki yana salladı. "Lütfen... onları gözden uzak tutun. Eğer polis sizi çevirir ve silahlarınızı bulursa, ben yardımcı olamam."

"Aptal değilim," dedi Cicely ciddiyetle. "Ama birinin oğlumun hayatını tehdit etmesine de izin verecek değilim."

Molly içini çekti. "Gayet makul. Bayan Willa Mae, New Orleans'ı ne kadar iyi biliyorsunuz?"

"Okuldayken Quarter'da çalışıyordum. Pek fazla değiştiğini sanmıyorum."

"Muhtemelen öyle," diye onayladı Gabe. "Burke adında bir adam sizi arayacak. Ona güvenebilirsin Xavier. O da babamın arkadaşıydı."

"Eski ortağı mı?"

Gabe irkildiğini belli etmedi. Eğer babası Xavier'e Burke'ten bahsetmişse, o zaman sandığından daha yakınlardı. Bu durum canını yaktı ve babasının başka hangi sırları sakladığını merak etmesine yol açtı. "Evet, o. Molly onunla çalışıyor. Burke sizi beyaz SUV'dan kurtarmanın bir yolunu bulacak."

"Tamam," dedi Xavier. "Keşke ilk aradığınızda bana Burke'ten bahsetseydiniz. Bayan Sutton'ın Wikipedia sayfası yüzünden kafayı yemezdim."

Molly irkildiğini gizleyemedi, hem de hiç. "Benim Wikipedia sayfam mı var?"

"Evet hanımefendi, var," dedi Xavier saygıyla. "Sadece Kuzey Carolina'da olanlarla ilgili kısım. Artık bir özel dedektif olduğunuz yazıyor ama kimin için çalıştığınız yazmıyor. Yine de söylemeliyim ki eğer Burke Broussard size güveniyorsa, o zaman gerçekten nefsi müdafaa olmalı."

"Pekâlâ," dedi Molly. Sarsılmış görünüyordu ve bunu görmek Gabe'in hiç hoşuna gitmiyordu. "Teşekkür ederim Xavier. Bayan Cicely, ailenizi savunmanızı anlıyorum ama bu durumdan kaçınmanız daha iyi olur. Benden söylemesi."

"Anlıyorum," dedi Cicely, sesi o kadar kısıktı ki cevabı neredeyse duyulmuyordu.

"İrtibatta olacağız," diye söz verdi Molly.

"Kendinize iyi bakın ve dikkatli olun," dedi Gabe, sonra da telefonu kapattı. Morali bozuk görünen Molly'ye baktı. "İnternette dolaştığından haberin yok muydu?"

"Hikayeler olduğunu biliyordum. Gazete makaleleri falan. Fakat... kahretsin. Benim için bir Wiki sayfası olması ne fark eder ki?" Titreyen dudaklarını büzdü. "Ama fark ediyor."

"Onu kaldırtabilirsin."

"Öyle de yapacağım. Ama onun yerini bir başkası alacak. Aslında sonu yok. İşte bu yüzden Cicely Morrow'un oğlunu korumak için birini vurmak zorunda kalmasına engel olmalıyız."

Bu kez Gabe harekete geçti, onun elini tutup sıkıca kavradı. Gabe'in elini sıkarken, Molly boşta kalan eliyle de direksiyonu sımsıkı tutuyordu

Telefon tekrar çaldığında Gabe onun elini bırakmadı.

"André ile konuştum," dedi Burke, Gabe kabul tuşuna basar basmaz. "Ona Paul Lott'un aracını birinin kullandığını söylediğimde çok ilgilendi. Lott'un asistanına neden ulaşamadığım ortaya çıktı. NOPT'deymiş, sorgulanıyormuş."

"Ne için?" diye sordu Molly, gerçi Gabe ikisinin de cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

Gabe çok bitkin hissediyordu. "Lott öldü, değil mi?" Bu konuda muhtemelen kendini kötü hissetmesi gerekirdi ama yorgunluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"Muhtemelen dün gece, kendi evinde dövülmüş ve başından vurulmuş. Ev yağmalanmış, dizüstü bilgisayarı ve cüzdanı alınmış. Polisler cinayeti ters giden bir hırsızlık olarak değerlendiriyor. Söylemeye gerek yok ama André, Xavier'in buraya güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlamak için destek sağlayacak. Ona Xavier, annesi ve arkadaşlarının neden bizi görmeye geldiklerini söylememe bile gerek kalmadı ama bilmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Zamanı gelince bunu düşünürüz," dedi Molly, sesi en az Gabe kadar yorgun çıkıyordu. "Bu hiç iyi değil Burke. André'nin yardımı için minnettarım ama NOPT'ye çok fazla borçlanmak ya da onlara operasyonumuza el atmaları için bir neden vermek istemiyorum."

"Tamamen katılıyorum ama André'ye güveniyorum. Bu, yeşil Jeep'i uzaklaştırdığınızda Lott sahtekarını kenara çekecekleri

anlamına geliyor. Güvendiği bir polisi Jeep'i takip etmesi için gönderecek. Senin tek yapman gereken herkesi çıkışa yönlendirmek, minivan ve SUV yola devam ederken Jeep'in onları takip etmesini engellemek."

Molly başıyla onayladı. "Bunu yapabilirim."

"Daha fazla ayrıntı öğrenince haber veririm. Sen iyi misin, Gabe?"

"Evet. Her şey Molly'nin kontrolü altında. Ben sadece telefon konusunda yardımcı oluyorum."

Burke kıkırdadı. "Bu şekilde devam edelim. Kahramanlık taslamak yok."

Gabe hiçbir konuda söz vermedi. "Yakında konuşuruz."

Molly bakışlarını yola çevirmeden önce ona bilmiş bir bakış attı.

"Aklından neler geçiyor, Gabe?"

"Sadece mecbur kalırsam. Tabanca konusunda fena değilimdir. Dediğim gibi, babamla poligona çok giderdik."

Molly uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir tonda söze girdi. "Konsoldaki kilitli kutuda bir tabanca var. Şifre dört, üç ve iki beraber, sonra yalnız bir. Bu bir Glock, boş. Dolu şarjör torpido gözünde. Kendini savunmak zorunda kalma ihtimaline karşı hazırlıklı olmanda fayda var. Fakat her şey boka sarmadığı ve biri beni haklamadığı sürece, işi bana bırak. Tamam mı?"

Birinin onu haklaması fikri hiç hoşuna gitmemişti. "Tamam."

Kadın kaşlarını çattı. "Söz ver bana."

Gabe tereddüt etti. "Söz veriyorum." *Eğer o noktaya gelirsek seni koruyacağıma söz veriyorum.*

10

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14.15

"İzninizle, efendim." Lamont'un ofisinin kapısında duran Ashley'nin yüzündeki ifade belirsizdi.

Zira sonunda ayılıp kendine gelen ve Ashley'nin masasının yanından geçerek ofisine dalan Joelle, ziyaretçi koltuklarından birinde oturuyor ve neden evdeki çalışma odasında bulunan yatağa onun parfümünü sıktığını soruyordu. Odanın karısı gibi kokmasını istediği bahanesine Joelle inanmamıştı.

Görünüşe göre, Ashley ile bir ilişkisi olduğundan gerçekten şüpheleniyordu. Neyse ki Ashley duş almak için eve gitmişti. Artık Joelle'inkinden daha hafif ve daha az iğrenç olan kendi parfümü gibi kokuyordu.

Joelle bunun farkındaydı çünkü içeri girerken Ashley'i koklamıştı. Hiç kuşkusuz öyle yapmıştı. "Ne oldu Ashley?" diye sordu, araya girdiği için minnettardı.

Adam masasının üstündeki dahili telefona baktı. Elbette kapalıydı ve Joelle'in yüzü kibirli bir ifadeye bürünmüştü. *Kaltak.* "Çok üzgünüm Ash. Yanlışlıkla çarpmış olmalıyım. Bir isim alabildin mi?"

"Hayır, efendim. Adam isim vermedi ama acil olduğunu söyledi. Üstünde çalıştığınız faili meçhul davayla ilgili bir şeymiş."

Kaşlarını çatmamak için kendini zor tuttu. Şu anda üstünde çalıştığı tek faili meçhul dava kendi davasıydı. Cornell Eckert, Xavier Morrow'u öldürür öldürmez o dava da kapanabilirdi. Elbette Paul Lott'un neden Houston'dan New Orleans'a gittiği sorusu hâlâ cevapsızdı ama avukat henüz telefonuna geri dönmemişti.

Lott, Xavier'i koruyor olamaz. *Tabii bize ihanet etmediyse.*

"Eşimle görüşmemi tamamlamam için bana bir dakika vermesini söyle."

Ashley kapıyı kapattı ve Joelle ona döndü. "Beni kovamazsın."

Adam burnunun kemerini sıkmak istedi çünkü bu kaltak başını ağrıtıyordu ama sinirini bozmayı başardığını belli ederek ona bu zevki tattırmayacaktı. "Burası benim iş yerim Joelle. Bu konuşmaya daha sonra evde kaldığımız yerden memnuniyetle devam edebilirim ama şimdi işimi yapmam gerekiyor." Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve Joelle'i ayağa kaldırdı. "Gitmen gerekiyor."

Ağzının duruşuna bakılırsa tartışmak için hazırlanıyordu ama adam eğildi ve fısıldadı: "Sana eşlik etmesi için bir koruma çağırmak zorunda bırakma beni. Bu ikimizi de küçük düşürür. Ayrıca sen daha kapıdan çıkmadan sosyete bölümünün baş sayfasında yer alır."

Bu Joelle'i ikna etti. Sosyete tarafından alaya alınma düşüncesi Joelle'in en nefret ettiği şeydi. İşin komik yanı, aynı insanlar, onunla evlenmeden önce, Fransız hizmetçi kostümü giydirerek partilerde konuklarına hizmet etmesi için onu tutuyorlardı.

Adam izin verince kadın onun elinden kurtuldu. "Evde görüşürüz." Sinsi bir sırıtmayla dudakları büküldü. "Sana görüntüleri gösteririm."

Adam olduğu yerde durdu. "Neyi?"

Kadının gülüşü bütün yüzüne yayıldı. Eskiden bu gülümsemeyi severdi. Şimdi ise ona bir engereği hatırlatıyordu. "Sana söylemedim mi? Çalışma odanın yanındaki o küçük bölüme güvenlik kameraları yerleştirdim. Sanırım avukatım bunu çok faydalı bulacaktır."

Adam dişlerini gıcırdattı. "Ne istiyorsun, Joelle?"

Kadının gülümsemesi kayboldu. "O sürtükten ayrılmanı istiyorum."

Ah, kesinlikle öleceksin. Üstelik acı çektireceğim. Hem de çok. Boşanmak onun için fazla iyiydi. Kadının icabına bakmak için seçilinceye kadar beklemek zorunda olması onu daha da öfkelendiriyordu. "Nasıl istersen."

Joelle bir kahkaha attı. "Gördün mü? Çok mu zormuş? Ayrıca onu kovmanı da istiyorum."

Kaltak, kaltak, kaltak. "Bunu yapmak daha zor olabilir."

Kadın gözlerini kıstı. "Bir yolunu bul, Monty."

Ona böyle hitap edilmesinden nefret ettiğini biliyordu. Adam sıkılı yumruğunu gevşetmek için kendini zorladı. "Evet, canım."

Kadın fiyakalı bir tavırla odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Lamont bir an onun Ashley'e ne söylediğini merak etti. Şu anda Ashley'e yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı. Çalışması için diğer ofislerden birinde ona güzel bir yer bulacak ve kendine yeni bir sekreter tutacaktı. Güzel bir sekreter.

En azından karısından saklamak için bu metresini öldürmek zorunda kalmayacaktı.

Üst üste gelen tüm bu saçmalıkları zihninden uzaklaştırarak masasının arkasına geçti ve birinci hattın düğmesine basarak ahizeyi kaldırdı. Bu arama hiçbir şekilde hoparlöre verilemezdi. "Evet?"

"Benim."

Jackass. "Seni hemen arıyorum." Kişisel cep telefonunu açtı ve pencereye doğru yürürken, önceki akşamı zihninde geri sararak tuşladı. Jackass'in Le Petit Choux'daki köstebeğinin kim olduğunu hiç öğrenemediğini fark etti. "Eee? Kimmiş o?" diye sordu telefon bağlanır bağlanmaz.

"Hangisi?" diye ihtiyatla sordu Jackass.

Tanrı aşkına... "Dün gece. Le Petit Choux'da. Köstebeğinin beni gördüğüne dair mesaj attın. Ayrıca Gabe Hebert ve kuzenini koruyan özel dedektifin nerede çalıştığını da bulman gerekiyordu."

"Ha, o mu? Kadın Burke Broussard için çalışıyor."

Of, lanet olsun. Bu ismi biliyordu. Birkaç yıl önce yönelttiği suçlamalarla NOPT'nın neredeyse altını üstüne getiren adamdı bu. Broussard haklı olabilirdi elbette ama neyse ki mantığını –yani tehditleri– dinlemiş ve istifa etmişti. *O pisliğin bir gün gelip başımıza bela olacağını biliyordum.*

Görünüşe göre o gün bugündü. "Gabriel Hebert, Burke Broussard'ı mı tutmuş?"

"Babası Broussard'ın eski ortaklarından biriydi."

"Ah, öyle ya." Bunu unutmuştu. "O zaman mantıklı."

"Görünüşe göre Rocky'nin çocuğu şüpheleniyor. Artık onu öldürmeye hazır mıyız?" Jackass'in ses tonundaki küçümseme ve ben sana söylemiştim havası çok açıktı. *Namussuz herif.*

Lamont onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda Gabe Hebert'in eşelenmesini engellemeleri ve daha da önemlisi, onu şüphelendiren şeyin ne olduğunu bulmaları gerekiyordu. Tanrı korusun, henüz halletmedikleri birkaç pürüz kalmış olabilirdi. "Sanırım yapmamız gerekiyor. Önerin var mı?"

"Artık onu öldürmenin daha zor olacağını biliyorsun."

"Evet," dedi Lamont dişlerini gıcırdatarak, "bunu sen söylemeden de anlamıştım."

"Akıllı olan her zaman sendin." Yine o kadar küçümseyici bir şekilde söylemişti ki kastettiğinin tam tersi olduğu açıktı.

Lanet olası aşağılık herif. Jackass ile Gabe Hebert öldükten sonra ilgilenecekti. Neyse ki aralarında yazılı bir anlaşma yoktu. "Ne zaman?"

"Güvenli bir şekilde ayarlayabildiğim anda. Yakalanmaya meraklı değilim."

"Katılıyorum." *Fazla endişelenmene gerek kalmayacak.* Stockman öldüğüne göre adamı kendisi öldürmek zorunda kalacaktı ama sorun değildi. Uzun zamandır ellerini kirletmemiş ve bunu özlemişti. Ancak bunu akıllıca yapmalıydı.

Hayatı boyunca istediği her şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştı ve şimdi bunu mahvetmek istemiyordu.

Jackass aradan çıktıktan sonra Lott'un icabına bakması gerekecekti. Belki bu işi Eckert'in halletmesini sağlayabilirdi. "Lott'la görüştün mü? Paul Lott?"

"Şahsen mi? Rocky'yi ziyaret ettiğimizden beri hayır. Neden?"

Söz konusu "ziyaret" Rocky Hebert'i öldürdükleri geceydi.

"Çünkü Paul bu sabah Houston'daydı. Rocky'nin genç arkadaşını ziyaret ediyordu." Ayrıca onu New Orleans'a kadar takip ediyordu ama bu gerçeği şimdilik cebinde saklıyordu.

"Ne?" Şaşkınlığı açıkça yapmacıktı. Tamamen sahteydi. "Bu mümkün değil."

Neyin peşindesin sen? "Peki neden?"

"Çünkü Paul Lott öldü."

"Ne *yaptı*?"

"Adam öldü. Zavallı dostumuz dün gece ters giden bir soygunun kurbanı olmuş. Suçlu onu başından vurmuş. Huzur içinde yatsın."

Öfkesi kabarmaya başlayan Lamont beyninin patlamak üzere olduğunu hissediyordu. "Neden?"

"Ne neden?" dedi Jackass sahte bir masumiyetle.

"Onu neden öldürdün?"

"Ben öldürmedim."

"Yani başka birini mi tuttun? Dün özel dedektifi takip eden kişi miydi?" *Lütfen bana bu işe bütün bir ekibi dahil etmediğini söyle.*

Bu öldürülecek çok insan anlamına geliyordu. *Benim ajandam zaten dolu.*

"Sakin ol, gözünü seveyim," dedi Jackass. "Tam kadro çalıştığım falan yok."

"Evet, var." Sorun da buydu.

Telefonda bir kıkırdama duyuldu. "Eh, işte bu doğru. Ama merak etme. Onları asla sana karşı kullanmam. Biz ortağız. Ama –tabii ki bilesin diye söylüyorum– başıma açıklanamayacak bir şey gelirse... bir kaza belki? O zaman senin peşine düşerler."

"Seni..." *Pezevengin evladı.* Sözcüğü ağzından çıkmadan yuttu. "Endişelenecek bir şey yok. Lott'u öldüren adam şu anda onun cipini süren kişi mi?"

"Ay, sürprizlerle dolu bir gün geçiriyorsun, değil mi? Evet, o kişi. Endişelenme. Ona güvenim tam."

Ona güvendiğine çok sevindim. Şimdi kendi arkamı kollamak zorundayım.

"Ayrıca onu gönderdiğim için çok mutluyum," diye devam etti Jackass. "Özellikle de adamın görevinde başarısız olmuşken."

Lamont yutkunduğunu belli etmemeye çalıştı ama Jackass duymuş olmalıydı çünkü adam kıkırdadı. "Muhtemelen nereden bildiğimi merak ediyorsundur?" diye kibirli bir edayla devam etti Jackass.

Lamont dişlerini gıcırdattı. "Nereden biliyorsun?"

"Çocuk dün gece Paul Lott'un telefonunu aradı. Birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Neyse ki adamlarımdan biri olay yerindeydi ve çağrıyı yakaladı. Sakladığın sırlar hakkında sohbet edeceğiz, Monty. Seni yakında arayacağım."

Lamont, Jackass'in Lott'u neden öldürttüğünü söylemediğini fark edene kadar telefon görüşmesi sona erdi. Lott korkmuş ve yaptıklarını itiraf etmeyi planlamış olabilirdi. Rocky'nin avukatı başlangıçta onu öldürmek istememişti. Sadece Xavier Morrow'un adına para istemişti. Lott bunun önemli olduğunu biliyordu çünkü görünüşe göre Jackass, beş yıldan daha uzun bir süre önce, ondan Rocky'nin Katrina soruşturmasıyla ilgili sıra dışı bir şey yapıp yapmadığına dikkat etmesini istemişti.

Olur da polis yine bu işi kurcalamaya başlarsa diye.

Lamont altı hafta öncesine kadar bunların hiçbirinden haberdar değildi. Bir görgü tanığı olduğunu bilmiyordu. Rocky'nin soruşturma yürüttüğünü bilmiyordu. Katrina'nın onuncu yıldönümünde davayı yeniden gündeme getirdiğinde, görgü tanığının kimliği konusunda kendisine baskı yapıldığı zaman aşağılık herifin yalan söylediğini de bilmiyordu.

Rocky'nin Angel Xavier Morrow adına bir fon oluşturmasını istemesinin ardından, görgü tanığının gerçek adını verdiği için Paul Lott'a teşekkür edebilirlerdi. Paul şaşırmıştı ve Jackass'in isteğini hatırlayarak "Xavier "i Katrina veri tabanında aratmış ve bir kurbanın hayatta kalan çocuğu olduğunu öğrenmişti. Beş yaşındaydı. İnandırıcı bir tanık olmak için yeterince büyük değildi.

Ancak çocuk Lamont'un yara izini görmüştü, artık öyle bir yara izi yoktu ama estetik ameliyat geçirmeden önceki halini

belgeleyen pek çok fotoğraf vardı. Yani şimdi yirmi iki yaşında olan çocuk büyük bir tehditti.

Lakin en kötüsü bu değildi. Hem de hiç değildi.

Jackass'in Xavier Morrow'un yerini öğrenebileceğini hiç hesaba katmamıştı ama öğrenmişti ve şimdi Lamont'un aklında pek çok soru vardı. Jackass neden Paul Lott'u öldürtmüştü? Xavier'le buluşması için gönderdiği adam kimdi? Neden çocuğu Houston'da öldürmemişlerdi? Neden New Orleans'a geliyorlardı?

Yeri gelmişken, Cornell Eckert'i aradı. "Durum nedir?"

"New Orleans'a yaklaşıyoruz. Avukatın cipini ne yapmamı istiyorsun?"

"Sürücüyü öldür."

"Ya minivandaki diğer insanlar?"

"Onları da öldür. Sonra, eğer ilgilenirsen, sana bir iş teklifinde bulunabilirim."

Eckert güldü. "Beni tam zamanlı istihdam etmeye gücünün yeteceğini sanmıyorum patron."

"Sana sunacaklarım karşısında hoş bir sürprizle karşılaşabilirsin. İş tamamlandığında bana mesaj at, biraz daha konuşalım. Bence banka hesabındaki yeni sıfırlar çok şey anlatacak."

"Göreceğiz bakalım. Gitmem gerek. Çıkışa yaklaşıyorum. Sonra görüşürüz."

I—10, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14.15

Molly bir şekilde iş birliği yapıyor gibi görünen Gabe'e baktı. Ayak bölmesinde değildi ama emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde konsolun üstüne eğilmişti.

İşte bu kadar.

"Hazır ol," dedi sadece.

New Orleans sapağına yaklaşıyorlardı ve trafik işin üstesinden gelebileceği kadar yavaş ilerliyordu. Xavier'in minivanının ve çalıntı BMW SUV'un çıkış yapmasını ama tetikçi Bay Eckert'i taşıyan Jeep'in yolda kalmasını sağlayacak bir zamanlama yapmak zorundaydı.

Ayrıca yoldaki diğer insanları da tehlikeye atmaması gerekiyordu.

Çocuk oyuncağı.

Her şey bitene kadar kendine bunu söylemeye devam edecekti.

Önüne baktığında, çıkışın hemen ötesinde uzanan köprüyü gördü. Bu özel çıkışı seçmelerinin nedeni köprüydü.

Dikiz aynasından baktığında hiç polis görmedi, en azından göze çarpan bir polis yoktu. Polisler için endişeleniyordu. Burke'ün NOPT'den eski arkadaşı Komiser André Holmes'a güveniyordu ama bu operasyon sırasında her yerde olamazdı.

Seçtiği memurların da onun kadar güvenilir olmasını umut etti çünkü bu göğüs göğse bir çarpışma olacaktı.

"Şimdi," dedi, Gabe'in omzunu aşağı iterek gaza bastı, minivan ve SUV çıkış yaparken Jeep'in önüne geçti, sonra keskin bir şekilde emniyet şeridine saptı ve Jeep'le yan yana gelecek şekilde fren yaptı. Jeep'in takip etmesini engelleyerek çıkış boyunca emniyet şeridinde sürmeye devam etti.

Jeep'teki adam ona baktı, çenesi kasılmıştı. Sonra kolunu kaldırdı ve...

"Silah!" diye bağırdı Molly.

Gabe konsolun üzerine eğildiği yerden yukarı baktı, Molly'nin tabancası elindeydi. Silahı tecrübeli bir profesyonel gibi tutmuş, ustalıkla doldurmuş ve şarjörü sürmüştü. Molly

onun atış becerisinden endişe etmiyordu. Ateş etmek zorunda kalmasından endişeleniyordu.

"Ateş etme," dedi usulca. "Etrafımızda çok fazla insan var."

"Biliyorum," dedi Gabe. "Peki o ateş etmeyecek mi?"

Çıkışı geçtiler, emniyet şeridi bitiyordu, köprüye yaklaşıyorlardı.

"Sıkı tutun!" Molly sert bir fren yaparak köprünün başladığı yerden birkaç metre geride aniden durdu. En sağ şeritteki Jeep ya devam etmek ya da köprünün korkuluklarına çarpmak durumundaydı.

"İşi bitti," dedi. "Köprüye giriyor."

Gabe hızla silahın şarjörünü çıkardı, mermileri torpido gözüne, silahı da kilitli kutuya koyduktan sonra tekrar konsola yerleştirdi.

Koltuğunda doğruldu ve emniyet kemerini yeniden bağladı. "Kriz başarıyla atlatıldı. İyi sürüştü."

"Birkaç metre daha gitsek sırılsıklam olacaktık," diye mırıldandı Molly, son fırtınanın etkisiyle kabarmış ve hızla akan nehre bakarak.

"Polisler gerekeni yaptı mı?"

Konsolda duran dürbünü aldı ve köprünün diğer ucuna odaklandı. Ardından, tepe lambaları yanıp sönen üç sivil polis arabası cipin etrafını sararken gülümsedi. "Kendin bak," dedi ve dürbünü ona uzattı.

"Neyse, bugün bir şeyler yolunda gitti," dedi Gabe, bir tutuklama olmasını umarak. "Köprüden geçerken bizi durdurabilirler mi?

"Burke durdurmayacaklarını söyledi ama durdururlarsa tek kelime etme. Kamyonetteki iki silah da bana kayıtlı ve taşıma iznim var, yani hiçbir yasayı çiğnemedik. Yapabileceklerinin en kötüsü emniyet şeridinde araç kullandığım için ceza yazmak. Eğer aramaya kalkarlarsa, arama izni isteriz. Tamam mı?"

"Evet, efendim." Gabe onun elini tutup sıktı. "Şimdi bir şey söyleyeceğim ve eğer uygunsuz olursa adrenalin patlaması yaşadığımı iddia edeceğim."

Molly kıkırdadı, elini onun elinin içinde hissetmek hoşuna gitmişti. "Tamam?"

"Öyle sürerken çok seksiydin."

Kadın memnun bir şekilde sırıttı. "Sanırım öyleydim."

Gülme sırası adamdaydı. "Özgüveninin yerinde olduğunu görmek güzel."

"Yine de bunu duymak güzel. Köprüye çıkmadan önce başka uygunsuz ama hoş iltifatlar var mı?"

Gabe önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı, artık aklı başındaydı. "Ofisinde güvende olduğumuzda, seni öpmek istiyorum."

Derin bir soluk aldı, sonra vereceği cevabı düşünerek bıraktı. Kendisini nasıl... yeterli hissettirdiğini düşündü. Yeterliden de öte.

İşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Bakmadığını sandığı anlarda onun kıvrımlarını hayranlıkla seyrederken arzulandığını hissettiriyordu.

Çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde. Kuzey Carolina'da geride bıraktığı erkek arkadaşından bu yana. Jake'i öldürdükten sonra ona suçlayıcı gözlerle bakan erkek arkadaşından bu yana. Evet, bunu istiyordu, Gabe'in onu öpmesini istiyordu. Hatta öpmekten de fazlasını istiyordu.

Gabe yanında iç çekti. "Özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Yo," dedi hemen. "Söylemen hoşuma gidiyor." Ona hüzünle gülümsedi. "Gerçekten."

"Ama?"

"Ama sen benim müşterimsin ve bu profesyonelce değil."

Adam başını yana eğip dikkatle ona baktı. "Burke seni kovar mı?"

"Hayır." Bu saçma bir düşünceydi. "İşimi gayet iyi yapıyorum. Daha çok, aşmamamız gereken bazı çizgiler var. Eğer seni öpersem, o zaman..."

Kızıl bir kaş havaya kalktı, neşeyle gülümsedi. "O zaman?"

"O zaman daha fazlasını isteyeceğim. Öylesine ilişkilerde iyi değilimdir."

"Olduğunu düşünmedim. Ben de öyle. Bir sonraki itirazın?"

Molly yanaklarının yandığını hissediyor ve bu Gabe'i daha da eğlendirmişe benziyordu. "Seni öpmekle ya da... bilirsin işte... başka şeylerle meşgul olursam, güvenliğini sağlamaya odaklanamam."

Adamın dudakları seğirdi. "Peki bu dava bittiğinde ve artık güvenliğimi sağlamak zorunda olmadığında? O zaman beni öpecek misin?"

Bu iş bittikten sonra, inkâr edecek hali yoktu. "Bu iş bittiğinde, kesinlikle ben de seni öpeceğim."

Adam gülümsedi. "Güzel. O zaman davaya odaklanalım Bayan Sutton. Bu işi ne kadar çabuk halledersek, öpüşme ve... bilirsin işte... diğer şeyleri de o kadar çabuk yapabiliriz."

Molly de ona gülümsedi, rahatlamıştı. İyimser hissediyordu. "Baş üstüne, komutanım." Köprü trafiğine karışmadan önce arkasına bakarak, emniyet şeridinde yeterince geri gitti. İlerlemeye başladığında hızla en soldaki şeride geçti, hız kesercek olay yerini seyreden sürücüler yüzünden trafik zaten yavaş ilerlediğinden kendisi de uzun uzun bakabildi.

"Eckert hâlâ Jeep'in içinde," dedi Gabe. "Ya onu tutuklamazlarsa?"

"Bilmiyorum. Sanırım ofise gittiğimizde öğreneceğiz. Bize silah çektiği için onu ihbar etmeyi düşündüm ama adımı elim-

den geldiğince bu işin dışında tutmayı tercih ederim. Burke'e söyleyeceğim ve kararı ona bırakacağım."

Köprüyü geçtiler, Gabe dönüp arkalarına baktı. "Onu aracından çıkarıyorlar," diye rapor verdi. "Ve silahını aldılar."

"Güzel. Polislerden biri silahı çektiğini görmüş olabilir. Buradaki işimiz bitti diyebilirim." Otoyolu geçti, bir sonraki çıkışa geçmek için en sağ şeride geri döndü. "Sıradaki durak, ofis."

"Sonunda Xavier'den bazı cevaplar alacağımız yer," diye ekledi Gabe asık yüzle.

Umarım Gabe'in kalbini kırmayacak cevaplardır.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 14.20

Xavier, Willa Mae ile yer değiştirmek ve şu anda arabayı kendisi kullanmak isterdi. Yaşlı bir kadın sürücüyle uzaktan yakından ilgisi yoktu, içinden adeta bir Mario Andretti çıkmıştı ve profesyonel bir yarış pilotu gibi trafikte bir o yana bir bu yana savruluyordu.

"Willa Mae!" diye haykırdı annesi, nefes nefese. İki dakika içinde onuncu kez.

"Ne?" diye sordu Willa Mae. "O Burke denen adamın söylediği yere gidiyorum. Bu arada kuyruğumuzu da atlatabilirsem ne âlâ."

"Kuyruğumuzu atlatmayın, Bayan Willa Mae," dedi Manny minivanın arkasından. "Aksi takdirde polisler onu yakalayamaz. Burke'ün ne dediğini biliyorsunuz."

Burke ayrıca Xavier'in minivanın camlarından görünmemesi için yerde kalması gerektiğini de söylemişti. Başının omuzlarında bağlı kalmasını tercih eden Xavier de buna harfiyen uymuştu.

Ancak böyle olunca neler olup bittiğini göremiyordu. Bu konuda Carlos'a güvenmek zorundaydı ve Carlos da tipik bir şekilde işleri olduğundan çok daha hafife alıyordu. En iyi arkadaşının niyetinin onu güldürmek olduğunu bilen Xavier, bir ya da iki kez buna mecbur kalmıştı.

Çünkü bu durumda gülmek iyi geliyordu. Gülmek onu ağlamaktan alıkoyuyordu ve sırf bu yüzden bile hayatının sonuna kadar Carlos'un arkadaşı olarak kalacaktı.

Bu arkadaşlığın onlarca yıl sürmesini umuyordu. Bu iş ciddiydi. Peşinde kiralık katiller vardı. *Hatta hepsinin peşinde.* Ya da en azından bir kiralık katil. Lott taklitçisinin gerçekte kim olduğunu ya da neden onları takip ettiğini kim biliyordu? Gerçek Paul Lott öldüğüne göre muhtemelen bir katildi.

Burke, işin ne kadar ciddi olduğunu anlamaları için bu küçük gerçeği önlerine sermişti. Xavier annesinin baygınlık geçireceğini sanmış ama o güçlü durmayı başarmıştı. Annesinin harika biri olduğunu biliyordu ama bu olaydan sonra onun çelik gibi dimdik duruşunu bir kez daha takdir etmişti.

Willa Mae ise hep sürprizlerle doluydu. Xavier, Lott'un öldüğünü duyduğunda, kadının New Orleans'a gitmek için kendi başlarının çaresine bakmalarını söyleyeceğini düşünmüştü.

Ben olsam öyle yapardım. Kendini korumayı azıcık da olsa düşünen her zeki insan bunu yapardı.

Willa Mae hariç. Direksiyonu sımsıkı kavramış, dudaklarını iyice büzmüş ve onları oraya sağ salim götüreceğini ilan etmişti. Aynı zamanda, her şeyin yolunda gideceğine dair annesini rahatlatmak adına sık sık o sert kişiliğinden taviz veriyordu.

Oysa hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve Xavier bunun nasıl düzeleceğini kestiremiyordu. Zira dün gece onlara saldıran adam ölmüştü. Annesinin başka bir hastanede tanıdığı hemşirelerden biri, adamın kurşun yarasından kaynaklanan tahribatı düzeltmek için yapılan ameliyattan sonra öldüğünü doğrulamıştı.

Ben yaptım. Onu ben vurdum. Onu ben öldürdüm.

Ancak şu anda bunu düşünemem.

"Neler oluyor?" diye sordu şehri büyük bir ilgiyle inceleyen Carlos'a. Xavier'in o kadar ilgisini çekmiyordu. Beş yaşından beri New Orleans'a gelmemişti. Burada olmak bile ciddi şekilde geçmişe dönmesine neden oluyordu. Yağmur, yükselen sular, öz annesinin onu çatıya iten eli...

Orada tek başına oturup ağlaması. O anda yıllarca sürmüş gibi hissediyordu ama belki de bir saat bile sürmemişti. Yine de o dehşeti hatırlıyordu.

Ayrıca komşu penceredeki kadını da hatırlıyordu.

Zaten buraya tekrar gelme nedeni de buydu.

"Burke'ün bize bahsettiği köşeye geliyoruz," dedi Carlos. "Burada trafik çok yoğun. Bütün bu insanlar nereden gelmiş? Bu çılgınlık."

"Müzik festivali yüzünden," diye açıkladı Manny. "Satchmo Yaz Festivali. Güzel festivaldir. Doyasıya caz. Şehir çapında toplu bir parti gibi."

Carlos ağabeyine bakmak için koltuğunda döndü. "New Orleans'a ne zaman geldin?"

"Birkaç kez."

"Bensiz mi?" Carlos'un sesi kızgındı.

"Yirmi bir yaşına daha geçen ay girdin. Geçtiğimiz yıllarda barlar için yeterince büyük değildin. Bana ayak bağı olurdun."

Carlos yüzünü tekrar öne çevirdi. "Sana ne olduğumu göstereceğim."

"Hadi ama," dedi Manny kibarca. "New York'ta benim gördüğümden çok daha fazlasını göreceksin. Üstelik gelecek yaz Satchmo'ya birlikte gidebiliriz."

Xavier bulunduğu yerden Carlos'un dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordu ve iki kardeşin bu şekilde birbirine bağlandığını görmek hoşuna gidiyordu. Manny her zaman daha olgun ve daha havalıydı, ezelden beri onu ve Carlos'u görmezden geliyordu. Fakat bu sefer ne olursa olsun onların yanında yer almış, Carlos'un bir telefonuyla yardıma koşan Manny, elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," diye seslendi Willa Mae. "Buluşma noktasına yaklaşıyoruz. Xavier, yeterince kenara kaydın mı? Seni ezmek istemeyiz, tatlım."

"Evet, hanımefendi," diyen Xavier, Carlos'un koltuğuna biraz daha yaklaştı ve babasının eski tabancasını biraz daha sıkı kavradı. *Gösteri zamanı.*

"Herkes kemerini bağladı mı?" diye soran Willa Mae'ye *evet hanımefendi* korosu cevap verdi.

"Xavier?" Annesinin sesi alçak ve telaşlı çıkıyordu. "Eğer bir şeyler ters giderse, kaçacaksın. Beni duyuyor musun? Arkana bakma. Kaç. Hepiniz çocuklar. Kaçın."

Xavier güçlükle yutkundu. Kaçmayacak ve ailesini korumasız bırakmayacaktı. Fakat onun endişelenmesini de istemiyordu, bu yüzden "Seni duydum anne," dedi.

"Biz de," dedi Carlos. "Sizi duyduk, Bayan M."

Kadının iç çekişi onlara kanmadığını gösteriyordu. "Hepinizi seviyorum. Carlos ve Manny, siz benim öz oğullarım gibisiniz. Hepiniz bir geleceği hak ediyorsunuz."

"Ve öyle de olacak," dedi Willa Mae sert bir sesle. "Gereksiz endişelenmeyi bırak, Cicely. Yardımcı olmuyor."

"Polisler yerinde mi?" diye sordu Xavier.

"Evet," dedi Carlos. "En azından ben öyle düşünüyorum. Willa Mae son iki arabanın arasına girer girmez önümüze siyah

bir araba çıktı. Yanımızda da siyah bir araba var. Ve... evet, sokağın köşesinde Burke Broussard'ı görüyorum." Fotoğrafını özel dedektiflik şirketinin internet sitesinde bulmuşlardı. "Tanrım, dev gibi bir adam. Biraz daha yana kaymalısın X. İçeri atladığında pabuçlarından biriyle seni böcek gibi ezebilir."

Xavier gözlerini devirdi ve içindeki korkuyu bastırmaya çalıştı. "Ezilmeye niyetim yok."

"Her neyse." Carlos artık sessizdi. Gayet ciddiydi. "Beş, dört, üç, iki..." Willa Mae gaza bastığında kekeleyerek sustu, minivan ileri doğru savrulurken tekerlekler öttü. Önlerindeki siyah araba ona yol açarak hızlanmasını sağlayacak, böylece yanlarındaki araba beyaz BMW SUV ile aralarına girebilecekti. Plan buydu. "Dayan, X!"

"Vay canına," dedi Manny ve tam o sırada bir polis arabasının sireni çalmaya başladı. "Çakarlar ve sirenler. BMW'yi tamamen kuşatmışlar. "Hay lanet."

Son küfür Willa Mae'nin keskin sağ dönüşünden kaynaklanıyordu. Kadın iki saniye sonra minivanı park etti, yan kapı kayarak açıldı ve Burke Broussard içeri atladı.

Burke, Willa Mae'nin düğmeye basmasını beklemeden yan kapıyı kapatırken Xavier aşağıdan, "Merhaba," dedi. "Ben Xavier."

Burke ona sırıttı. "Ben de Burke. Memnun oldum Xavier." Araçtakilere baktı. "Manny ve Carlos. Bayan Cicely ve Bayan Willa Mae. Hepiniz New Orleans'a hoş geldiniz. Bir sonraki dur işaretinden sola dönün hanımefendi. Orada bir adamın size el sallayarak sokak dışı park yerine girmenizi işaret ettiğini göreceksiniz."

"Tamam," dedi Willa Mae. "Sonra bize burada ne haltlar döndüğünü anlatacak mısınız?"

"Molly Sutton ve Gabe Hebert'in bize katılmasını bekleyeceğiz," dedi Burke. "Fakat bizi bekleyen bir öğle yemeği var."

Öğle yemeği bekliyormuş, diye düşündü Xavier içinden homurdanarak. Sanki kahrolası bir açık hava partisindeymişiz gibi. "Molly ve Gabe şimdi neredeler?" diye sordu.

"Hâlâ I—10'dalar sanırım," dedi Burke, Willa Mae bir sonraki dönüşü yaparken. "İşte benim teknisyenim, hanımefendi. Adı Antoine. Bize işaret ettiği yere yanaşın."

"Vay canına," dedi Cicely alçak sesle. "Bizi gördüğü için mutsuz olmuşa benziyor."

Burke geniş omuzlarını silkti. "Bütün gece çalıştığında huysuzlaşıyor. Henüz uyumadı. Birkaç ipucunu araştırıyorduk. Pekâlâ, haydi bakalım," dedi bir dönüş daha yaptıklarında. "Buradayız ve hâlâ hayattayız. Bence gayet iyi gidiyoruz."

Xavier annesinin endişeli nefes alışını duydu. "*Burası* tam olarak neresi Bay Broussard?"

"Ofisim, hanımefendi. Çok özür dilerim. Korkarım şu ana kadar her şey biraz gizli kapaklı oldu. Bildiğimiz her şeyi paylaşacağız. Söz veriyorum. Ve öğle yemeği yiyeceğiz." Öğle yemeğiyle ilgili bu son kısmı biraz fazla neşeli bir şekilde tekrarlamıştı, sanki onlara yemek vermek soru sormalarını engelleyecekmiş gibi. Xavier tam bu teklife *kesinlikle hayır* demek üzereydi ki Manny atıldı.

"Ben yiyebilirim," dedi Manny. "Bizi zehirlemeyeceksiniz, değil mi?"

Burke güldü. "Hayır. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, önce hepinizin yemeğinden bir lokma alabilirim."

"Benimkinden olmaz," dedi Carlos. "Bütün bir ineği tek başıma yiyebilirim. Açlıktan ölüyorum."

"Sen hep açlıktan ölüyorsun," diye yakındı Manny. "Yeni bir şey söyle."

Burke eğlenmiş görünüyordu. "On beş kişilik öğle yemeği sipariş ettik."

"Sanırım bu yeterli olur," dedi Carlos, tamamen ciddi bir ifadeyle. En iyi arkadaşının inanılmaz bir iştahı vardı. "Teşekkürler, efendim."

Minivan durup Willa Mae motoru kapattığında Xavier nihayet rahat bir nefes alabildi. Sonunda bazı cevaplara kavuşabileceklerdi.

Ve görünüşe göre, öğle yemeğine.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 15.00

Gabe ve Molly geldiğinde, Burke'ün ofis müdürü Joy girişte bekliyor, parmaklarıyla tekerlekli sandalyesinin kolunu tıkırdatıyordu. Gülümsemesi profesyonel, tavrı kibar ama sertti. "Burke toplantı salonunda bekliyor. Houston tayfası cevaplar için bastırıyor ama onlara sizi beklediğini söyledi. O yüzden Teksaslılar ayaklanmadan acele edin."

İşte bu, diye düşündü Molly'yi takip eden Gabe. Büyük bir masanın bulunduğu ve Burke'ün sabırsızlıkla beklediği toplantı salonuna girdiler. *Xavier'in babam için ne ifade ettiğini nihayet öğreneceğim.*

Gabe bir an durdu.

İşte oradaydı. Xavier Morrow. Yirmi iki yaşında siyah bir adam. *Babamın bana hiç söz etmediği arkadaşı. Babamın bir sürü para verdiği arkadaşı.*

Xavier bitkin görünüyordu ama iyi idare ediyor gibiydi. Sol yanında, tıpkı o sabah Burke'le birlikte buldukları fotoğraftaki gibi görünen annesi vardı.

Daha bu sabah? Eğlenirken zaman gerçekten uçup gidiyor. Ya da kiralık katillerden kaçarken. Her neyse.

Xavier'in sağında aynı yaşlarda görünen Latin bir genç vardı. Muhtemelen Carlos'tu. Carlos'un diğer tarafında, kardeş olduklarına bahse girilebilecek kadar Carlos'a benzeyen biraz daha büyük bir delikanlı oturuyordu. Bu da Manny olmalıydı.

Cicely Morrow'un solunda altmış yaşlarında görünen kadın da zenciydi. Bu muhtemelen minivanın şoförü Willa Mae'ydi ve Gabe içeri girer girmez gözlerini ona dikmişti. Kaba bir şekilde değil ama seni görüyorum, o yüzden sakın bir şey yapmaya kalkma der gibi.

Molly yakındaki sandviç tabağına doğru bir hamle yaptı. İki tabak hazırladı ve masaya götürdü. "Gabe?"

Gabe orada dikilip durduğunu fark etti. Aptal gibi ağzı açık bakıyordu. Masada onlara katıldı ve Xavier'in tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Derin bir nefes alarak masanın üzerinden elini uzattı. "Xavier. Ben Gabe Hebert. Rocky'nin oğluyum."

Xavier onun elini sıkıca kavradı. "Biliyorum. Bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı. Bana fotoğraflarınızı gösterdi. Tıpkı ona benziyorsunuz."

Molly'nin önüne koyduğu tabağı görmezden gelen Gabe, bakışlarını Xavier'inkilere kilitledi. "Korkarım bana senden hiç bahsetmedi. Varlığını daha bu sabah öğrendim."

"Nasıl?" diye sertçe sordu Cicely Morrow. "Rocky her zaman kimsenin bizimle bağlantı kuramayacağına yemin ederdi. Bunu sana bizzat söylemediyse, bizi nasıl buldunuz?"

"Benim sayemde, hanımefendi," dedi Molly. "Ben Molly Sutton. Bugün sizinle telefonda konuşmuştuk. Burke için çalışıyorum, Gabe dün bize geldi ve babasının ölümüyle ilgili endişelerini dile getirdi. Rocky'nin hesaplarını kontrol ederken altı yıl önce size yazdığı bir çek buldum. Ondan sonra da aynı miktar her ay John Alan Industries adına bir hesaba yatırılmış."

Cicely iç çekti. "O çek için uzun süre endişelendim. Neredeyse unutmuştum."

Xavier kaşlarını çattı. "Rocky'nin ölümüyle ilgili endişeler derken neyi kastediyorsunuz?"

Gabe yutkundu. "O intihar etmedi."

Xavier'in tüm vücudu sarktı, gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Yapacağını sanmıyordum. *Yapabileceğini* hiç düşünmedim. Yani bunun anlamı o ..." Sesi boğuklaştı. "Öldürüldü mü?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," diye cevap verdi Gabe, kendi sesinin sakin olmasına şaşırmıştı. İçinde büyük bir kargaşa yaşıyordu. "Bilmem gerek Xavier. Babamla nasıl bir bağlantın var?"

Xavier gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarından birer damla yaş süzüldü. "O benim hayatımı kurtardı. Katrina'da. Beş yaşındaydım."

Carlos öne doğru eğildi, ilgilendiği çok açıktı. "Bütün bildiğimiz bu zaten. Dökül bakalım dostum. Çatlayacağım burada."

Xavier gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Tamam, *hermano*. Tamam." Ellerini önündeki masanın üstünde kavuşturdu ve Gabe'in gözlerinin içine baktı. "Annem –öz annem– selde öldü. Öz babamı hatırlamıyorum." Sırtını dikleştirdi. "Öz annemle ilgili son anım, beni tavan arasında açtığı delikten yukarı ittiği andı. Ben güvendeydim ama o değildi. Elleriyle havayı kavramaya, çatıya tutunmaya, kendini yukarı çekmeye çalıştığını hatırlıyorum. Fakat yapamadı. Boğuldu."

Gabe'in boğazı düğümlendi ve yanı başındaki Molly'nin nefesi kesildi. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Çok üzüldüm," diyebildi Gabe kısık sesle. Babasının annesini aldatmamış olmasından duyduğu rahatlama, beş yaşındaki Xavier'in annesinin ölümüne tanık olurken yaşadığı dehşetten duyduğu üzüntüyle gölgelenmişti. "Çok korkmuş olmalısın."

Xavier başıyla onayladı. "Evet. Hem de çok. Bir süre orada oturdum. Saatler sürdüğünü sanıyordum çünkü beş yaşındaydım. Belki de bir saatti. Söylemesi zor. Çatılarda başka insanlar da vardı. Bana yardımın yolda olduğunu söylediler. Ben sadece annemi istiyordum."

Bu, Cicely Morrow dışında masadaki herkes için yeni bir bilgiydi. Kadın sessiz bir destekle elini Xavier'in kenetlenmiş ellerinin üstüne koydu. Diğerleri –Carlos, Manny, Willa Mae ve hatta Burke– sarsılmış görünüyorlardı. Göz ucuyla baktığında Molly'nin gözlerini sildiğini gördü.

"Yardıma gelen babam mıydı?" diye sordu Gabe.

"Evet. Sandallarla ve motorlu teknelerle geldiler. Babanız motorlu teknelerden birindeydi. Sokağın aşağısına doğru geldiklerini görebiliyordum, o sırada tek katlı evleri su basmıştı. Bizim evimiz de tek katlıydı ama dik bir çatısı vardı. Ben de oradaydım. İşte o zaman yan evdeki beyaz kadını gördüm. İki katlı bir evdi ve üst kattaki yatak odasındaydı. Bir bavul hazırlıyordu."

Gabe nefesini tutmuş, duymak üzere olduğuna inandığı şeyden korkarak bekliyordu.

"Peki ya sonra?" diye nazikçe sordu Burke.

Xavier tekrar yutkundu. "Sonra odaya bir adam girdi. O da beyazdı. Siyah saçları ve yüzünde bir yara izi vardı." Bir parmağını gözünden yanağının ortasına doğru gezdirdi. "Kavga ediyorlardı ve adam ona vurdu. Sonra tekrar vurdu. Ardından ellerini boğazına doladı..." Solukları hızlandı, onunla birlikte Gabe de nefes nefese kalmıştı. "Adam kaçtı ve kadını orada bıraktı. Yatakta yatıyordu. Hareket etmiyordu. Küçüktüm. Çok korkmuştum. Bir şey söyleyemeyecek ya da engellemek için bir şey yapamayacak kadar korkmuştum."

"Daha bebek denecek kadar küçüktün," dedi Gabe, bunun doğru bir şey olmasını umarak. "Travma geçiriyordun. Annen

yeni ölmüştü ve sen bir çatıda hayata tutunmaya çalışıyordun. Kimse senden bir şey yapmanı *beklemezdi.*"

Cicely titrek bir gülümsemeyle baktı. "Rocky Hebert'e söylemek dışında," dedi, gururu her halinden belli oluyordu.

Gabe nefesini bıraktı, anlamaya başlamıştı. "Babama gördüklerini anlattın."

"Evet, efendim. Başta bana inanmadı. Beni sakinleştirmeye çalıştı. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama öyle değildi. Ne gördüğümü biliyordum." Xavier'in kara gözlerinden biraz daha yaş süzülünce öfkeyle onları sildi. "Bana annemi sordu ama o suyun altındaydı. Ona bunu söyledim. Sonra yandaki kadının yatakta olduğunu söyledim. Bir köpeği vardı, uzun tüylü ve uzun kulaklı, kocaman, süslü bir köpek. Onu gezdirirken görürdüm. Köpeğin adı Fluffy'ydi. Kadının adını bilmiyordum. Ona Bayan Fluffy derdim ve o hep gülerdi."

"Sonra onun da öldüğünü gördün," diye fısıldadı Gabe. "Of, Xavier. Çok üzgünüm."

Xavier bunların hiçbir önemi yokmuş gibi elini havada salladı. Oysa önemliydi. Bu zavallı genç adam o gece çok acı çekmişti. O kadar iyi bir insan olmuştu ki gönüllü olarak çalışmış ve okuldan birincilikle mezun olmuştu. Şimdi de tıp fakültesine mi gidecekti?

"Ama babam bir noktada sana inanmış olmalı," diye tahminde bulundu Gabe.

"İnandı. Komşular ona annemin beni kurtardığını ve sonra öldüğünü söylemişler ama yan komşumuz olan kadını görmemişler." Omuz silkti. "Penceresi benim çatıda oturduğum yere bakıyordu. Başka hiç kimse içeriyi görebilecek doğru açıya sahip değildi. Her neyse, babanız sonunda kontrol etmeye gitti çünkü bu konuda susmuyordum. Pencereyi kırdı ve içeri girdi. Bu noktada sel neredeyse ikinci kat pencerelerine kadar ulaş-

mıştı. Tekneye geri döndüğünde üzgün görünüyordu. Kadına bakması için bir doktor göndereceğini ve beni sıcak, kuru bir yere götüreceğini söyledi."

Gabe kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Peki sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum, uzun bir süre haberim olmadı. Onu bir daha hiç görmedim, on altı yaşıma kadar. O gece sosyal hizmetler tarafından alındım. Arayabileceğim bir akrabam yoktu. Ben ve öz annem yalnız yaşıyorduk. O bir muhasebeciydi." Belli belirsiz ve hüzünle gülümsedi. "Sayıları severdi. Bazen hesap makinesiyle oynamama izin verirdi. Onunla ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum. Sadece hesap makinesinin tuşlarına dokunan ve o son gün sudan dışarı uzanan elleri."

Hıçkırıklara boğulan Carlos ağzını kapattı. "Neden bana söylemedin?"

Xavier ona döndü. "Hatırlamak istemiyordum. Annemle babama söyleyene kadar yıllar geçti."

"Biz koruyucu aileydik," dedi Cicely, hikâyeye devam ederek. "Pek çok çocuk New Orleans'tan Houston'a götürüldü ve sonunda Xavier'e kavuştuk, gerçi o zamanlar bu ismi kullanmıyordu."

"Annem adımı Angel koymuş," dedi Xavier. "O gece babanıza söylediğim isim buydu."

Bu doğruydu. Xavier'in doğum belgesindeki isim Angel Xavier Morrow'du.

"Bu yüzden daha sonra Xavier'i bulması zor olmuş." Cicely başını iki yana salladı. "Acele edip hata yapıyoruz. Xavier'in önce koruyucu ailesi olduk, sonra da onu evlat edindik. Ona değiştirilmiş bir doğum belgesi aldık, bu evlat edinmeler için standart bir uygulamadır. Orijinal doğum belgesi mühürlendi. Annesinin adının Monique Johnson olduğunu biliyoruz çünkü cesedi daha sonra bulundu ama Xavier o dönem pek bir şey ha-

tırlamıyordu. Sıkıntılıydı. Kâbus falan görüyordu. Korkunç kabuslar."

Gabe ürperdi. Hayal bile edemiyordu.

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Molly. "Gördüğün kadından başka kimseye bahsettin mi Xavier?"

"Anlatmaya çalıştı," diye yanıtladı Cicely. "Bize anlattı, bana ve eşime. Terapistine de anlattı ama kadın bunun annesinin ölümünden kaynaklanan bir travma olduğuna inanıyordu. Annesinin cesedini bulduklarında, yakılması için para ödedik. Külleri eşimin çalışma odasında ama Xavier'in çiçek bırakabilmesi için mezarlıkta bir kabir yaptırdık."

"Eşiniz nerede?" diye sordu Molly, bunu zaten bildiği halde. Gabe onun Cicely Morrow'un hikâyesini yokladığını düşündü.

"Eşim öldü."

Bu da o sabah bulduklarıyla tutarlıydı.

"Yani okula gittin ve babam yıllar sonra seninle tekrar bağlantı kurana kadar yeni bir aile kurdun öyle mi?" diye sordu Gabe.

"Temel olarak evet. Ancak o kadar rahat olmadı." Xavier annesine özür dileyen bir bakış attı. "Pek kolay bir çocuk değildim."

"Sen *bizim* çocuğumuzdun," dedi Cicely hararetle. "Ve seni tanıdığımız ilk andan itibaren sevdik. Baban seninle çok gurur duyuyordu."

Xavier'in boğazı düğümlendi, ağzını açtı ama hiçbir sözcük çıkmadı.

"Yine de ara sıra küçük bir pislik gibi davranırdı," diye söze karıştı Carlos. "Okulda kavga çıkarırdı. Biz de öyle tanıştık."

Xavier gözlerini sildi ve ters ters bakıyormuş gibi yaptı. "O kavgayı ben çıkarmadım. Sen çıkardın."

Carlos sırıttı. "Evet, haklısın. O bendim. Kavgayı ben başlattım ve sen tek yumrukla bitirdin. Birinci sınıftaydık. Burnum

kanadığı için hemşireye gitmem gerekti ve Xavier ofiste cezalıydı ama ikimiz de müdürü görmek zorunda kaldık çünkü hiç hoşgörü falan yoktu. İlk cezamızı atlattıktan sonra çok iyi arkadaş olmuştuk."

"*Pendejo*," diye mırıldandı Xavier ama açık bir şefkatle. "Tam bir ahmaksın."

"Seni güldürdüm," diye cevap verdi Carlos, sinirlenmeden.

"Evet, güldürdün. Her zaman güldürürsün. Teşekkür ederim." Eski dostlar gibi omuzlarını tokuşturdular ve Xavier dikkatini tekrar Gabe'e verdi. "Bir süre sonra kadının öldürüldüğünü gördüğümü hayal ettiğimi düşünmeye başladım. Herkes bana hayal ettiğimi söylüyordu, ben de buna inandım. Ta ki babanız ortaya çıkana kadar. Evimizin kapısını çaldı ve kapıyı açar açmaz onu tanıdım."

"Xavier diz üstü çöktü," dedi Cicely anılarını tazeleyerek. "Öylece ... yere kapaklandı. 'İşte o adam, işte o adam' deyip duruyordu. On altı yaşındaydı ama o anda sanki beş yaşına geri dönmüş ve yeniden travma yaşamaya başlamış gibiydi. Sonra sakinleşti ve babanla konuşmak için dışarı çıktık. Xavier'i sakinleştirirken Rocky'den dışarıda beklemesini istemiştim ve o da bize karşı sabırlı davrandı. Yeni dul kalmıştım ve bir erkeği evime davet etme konusunda tedirgindim, o da anlayışla karşıladı. Ayrıca, o zamanlar sokaktaki tek ev bizdik. Arka tarafta bir komşumuz vardı ama şu anda yanımızda bulunan evler yeni inşa ediliyordu, dolayısıyla verandada mahremiyetimiz vardı. Rocky anlatmaya başladı ve hikâye ortaya çıktı."

Xavier devam etti. "Beni aradığını söyledi. Johnson çok yaygın bir isim olmasına rağmen hiç Angel yokmuş. Çünkü ona adımın Angel olduğunu söylemiştim. Xavier benim göbek adım ve öyle çağrılmak istiyordum." Utanmış gibiydi. "X-Men yüzünden. Sadece altı yaşındaydım."

"Hey, bu gerekçe bana uyar," dedi Molly gülümseyerek. "Fakat Rocky'nin seni bulmasını zorlaştırmış olabilir. Seni nasıl bulmuş?"

"Xavier'in annesinin yakılması için yazdığımız çek sayesinde," diye yanıtladı Cicely. "Gerçi bizi bulması uzun zaman almış. O gece Xavier'in karşısındaki evde ölü bir kadın olduğunu doğruladı. Onu kendi gözleriyle görmüş. Boynundaki darp izlerini tespit etmiş. Ancak sel suları çekilmeye başladıktan sonra geri döndüğünde kadın gitmiş."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek 'gitmiş'? Ölmüştü, değil mi?"

"Hayır," dedi Xavier. "Cesedi gitmiş. Rocky bize sel sularının yatağa hiç ulaşmadığını ve hâlâ iyi durumda olduğunu söyledi. İçeri girmek için camı kırdığından oda su dolmuş ama cesetten bir iz yokmuş. Bunu rapor etmiş ve dava üstünde çalışmaya başlamış, ancak kendisine durması söylenmiş."

"Kim söylemiş?" diye sordu Burke kaşlarını çatarak.

"Amirleri söylemiş," dedi Xavier. "Ne zaman bu konuyu açsa üstlerinin ona başka davalar verdiğini söyledi. Cesedi bulduğu zaman ilk başta Cinayet Masası'nda olmadığını söylemişler. Daha sonra Cinayet Masası'na geçtiğinde, diğer Cinayet Masası dedektiflerinin bu olay üstünde çalıştığını söylemişler. Fakat araştırdığında böyle bir şey olmadığını görmüş."

Gabe Burke'e döndü. "Sen onun ortağıydın. Bundan haberin var mıydı?"

Burke başını iki yana salladı. "Peşini bırakamadığı bir davası olduğunu biliyordum ama bana bundan hiç bahsetmedi. Hepimizin peşini bırakamadığı bir dava vardır, bu yüzden üstelemedim. Keşke yapsaymışım."

"Bir yararı olmazdı," dedi Xavier üzüntüyle. "Kimseye söylemezdi çünkü çok tehlikeliydi. Söylediği buydu."

Cicely oğlunun elini okşadı. "Ayrıca patronu tarafından da tehdit edilmiş."

"Kim tarafından?" diye sordu Burke. "Ne zaman ve nasıl?"

"İsimleri bilmiyoruz. Rocky söylemedi. Ancak bizi bulmadan bir yıl önce bu konuyu tekrar gündeme getirdiğini söyledi." Cicely, Gabe'e gergin bir bakış attı. "Katrina'nın onuncu yıldönümüydü ve birilerinin umursayacağını düşünmüştü. Basına gitmeye hazırdı. Başlangıçta kimseye bir görgü tanığı olduğunu söylememişti çünkü bunu doğrulayacak Xavier'i bulamamıştı ama Rocky cesedi kendi görmüştü. Onun öldüğünü biliyordu. Onuncu yıldönümünde davayı çözmeye o kadar hevesliydi ki onlara katili yara izinden teşhis edebilecek bir görgü tanığı olduğunu söylemiş. Sonrasında amiri ona bu dava hakkında 'saçmalamaya' devam ederse işini kaybedeceğini ve sağlık sigortasından mahrum kalmanın karısı için hiç de iyi olmayacağını söylemiş. O da sormayı bırakmış. En azından alenen."

Gabe yüzünün renginin solduğunu hissetti. Sıcak bir el onunkini kavradı. Molly.

"Kahrolası pislik," diye küfretti Burke.

"İyi misin?" diye usulca sordu Molly.

Gabe başıyla onayladı ve bir hesap yaptı. "Katrina'nın onuncu yıldönümünden bir yıl önce anneme kanser teşhisi kondu. Bir yıl sonra hâlâ kemoterapi görüyordu. Eğer sigortasını kaybetseydi, daha o zaman ölmüş olacaktı."

Carlos başını iki yana sallıyordu. "Bu çok yanlış."

"Çok yanlış," diye onayladı Manny boğuk sesiyle.

"Zavallı adam," dedi Willa Mae üzüntüyle. "Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık."

Burke ayağa kalkarak salonda volta atmaya başladı. "Keşke bana söyleseydi. Neden bana söylemedi?"

"Size güvenmediği için değil," dedi Cicely. "Ortak olduktan sonra sizi de yanına almayı aklından geçirdi ama sizi de kendisiyle birlikte dibe çekmek istemedi. Örtbas olayının oldukça yükseklere kadar uzandığını düşünüyordu. Bana bunun zor bir karar olduğunu ama sizi sevdiğini söyledi. Sizi koruyordu."

Burke iç çekti. "Tam ona göre. İnatçı herif."

Gabe bunun doğru olduğunu biliyordu. Babası o güne kadar tanıdığı en inatçı adamdı.

Cicely aynı fikirdeymiş gibi bir ses çıkardı. "Gerçekten öyleydi. Yine de bu noktada, çürümenin derinlere işlediğini biliyordu. Kime güvenebileceğini bilmiyordu. Sel felaketinin onuncu yıldönümünde amiri soruşturmasını engellediğinde, görgü tanığının adını da öğrenmek istemiş. Rocky, karısını nasıl tehdit ettiklerini bildiğinden, Xavier'in peşine düşeceklerinden korkarak ona sahte bir isim vermişti."

Gabe bakakaldı. "Sahte bir isim mi? Yani yalan mı söylemiş?"

"Öyle," diye doğruladı Cicely. "Onlara Katrina'da ölen başka bir çocuğun adını vermiş. Amirinin tatmin olduğunu düşünmüş çünkü Xavier'in adını öğrenmek için Rocky'ye baskı yapmayı bırakmış. Rocky o andan itibaren uyarabilmek için Xavier'i daha sıkı aramaya başlamış. Onu da susturacaklarından korkuyordu. Emir komuta zincirindeki birilerinin olayı örtbas ettiğine inanıyor ve o noktada Xavier'e zarar vermeyeceklerine güvenmiyordu."

"Rocky benim ikinci babam gibiydi," dedi Xavier neredeyse fısıldayarak. "Fakat onun oğlu sizdiniz, Gabe. Ben değildim. Asla ben olmadım. O yüzden bu konuda endişelenmeyin."

Gabe gülümsemeyi başardı. "Babam iyi bir adamdı. Seni bulduğuna ve iyi olduğuna sevindim."

"Eh." Xavier elini salladı. "Bizi bulduğunda o kadar da iyi değildik. Babam öleli bir yıl olmuştu ve zor günler geçiriyorduk."

"Evi geçindirmek için iki işte birden çalışıyordum," diye itiraf etti Cicely. "Rahmetli eşim parayı nasıl yöneteceğini bilmiyordu ve ben de onun bilmediğinin farkında değildim. Kalp krizinden öldükten sonraki mali durumumuz bizi büyük bir şoka uğrattı. Paramız ancak cenazesini kaldırmaya yetecek kadardı. Hemşirelik diplomamı aldım ve iyi bir işe girdim ama çok fazla borç vardı. Evimizi kaybetmek üzereydik. Baban bize yardım etti. Almak istemedim. Sizin ekmeğinize göz dikemezdim ama bana karısının bunu bildiğini ve bize yardım etmek istediğini söyledi."

"Annemle hiç görüştünüz mü?" diye sordu Gabe.

Cicely içtenlikle gülümsedi. "Görüştük. Sadece bir kez. Kısa süreliğine seyahat edebiliyordu ve baban onu Houston'a getirdi. Geceyi şık bir otelde geçirdiler, ertesi sabah bizim evde kahvaltı yaptık."

Gabe'in kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Bunu hatırlıyorum. Annem hâlâ fırsatı varken ikinci bir balayı yapacaklarını söylemişti. Fakat sizi görmeye gittiklerini bilmiyordum. Sadece bu gezi için neden Houston'ı seçtiklerini merak etmiştim."

"Sebebi bizdik." Xavier, Gabe'le göz göze geldi. "Onun yardımını istemedik, o da bunu borç olarak adlandırabileceğimizi söyledi. Aldığımız her kuruşu faiziyle birlikte ona geri ödedik. Yine de birkaç yılımızı aldı. O sırada anneniz vefat etmişti. Annem de ben de kazandıklarımızı borcumuza yatırdık ve üniversiteye başladığımda paranın tamamını ödemiştik."

Cicely'nin çenesi hafifçe kalktı. "Makbuzlarımız var."

"Size inanıyorum," dedi Gabe kısaca. Gerçekten de inanıyordu.

"Borcumuzu ödedikten sonra ona artık para vermemesini söyledim," dedi Cicely, başını hüzünle iki yana sallayarak. "O sırada hemşire olarak iyi para kazanıyordum. Ama o her ay John Alan'ın hesabına para yatırmaya devam etti. Xavier'in okulu için kredi olduğunu söyledi. Aşçılık okuluna gitmen için sana

yardım ettiğini ve Xavier'e de yardım edeceğini söyledi Gabe. Xavier zengin bir doktor olduğunda ona geri ödeyebilirmiş." Dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. "Ne yazık ki artık bunu göremeyecek."

"Burs aldım ve okul masraflarımı karşılamak için çalıştım," dedi Xavier. "Borç parayı tıp fakültesi için biriktiriyordum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Gabe usulca. "Ve bir gün, zengin bir doktor olursan? Senin için uygunsa onun adına bir şeyler bağışlarsın. Para ya da zaman. Bu onu çok mutlu ederdi."

Xavier yutkundu. "Yapacağım. Bu beni de mutlu eder."

"Beni de öyle." Cicely derin bir soluk aldı. "Bu konuşma düşündüğümden daha kolay oldu."

Gabe genzini temizledi. "O zaman sanırım daha zor olana geçebiliriz. Babam seni bulduktan sonra ne yaptı? Altı hafta önce öldürülmesine sebep olan şey neydi?"

Kimse cevap vermedi. Çünkü kimse bilmiyordu.

"Öğreneceğiz," diye temin etti Molly ve Gabe ona inanıyordu. "Xavier, bize dün geceyi anlatır mısın? Gabe'in numarasını almak için Paul Lott'u aradığını çünkü birinin seni öldürmeye çalıştığını söylemiştin."

Xavier sandalyesinde kıpırdandı. Ağzını açtı ama annesi eline dokundu.

Kadın gözlerini Burke'e dikti. "Bunları kaydediyor musunuz?" diye sordu.

Bu da ne demek? diye düşündü Gabe. *Dün gece neler oldu?*

Burke gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Bunların hiçbirini kaydetmiyoruz. Neden?"

Xavier birden perişan göründü. "Çünkü birini öldürdüm."

11

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 15.45

Xavier kusacak gibi oldu. *Çünkü birini öldürdüm. Ben bir katilim.*

"Vay canına," dedi Molly. "En başından başlayalım. Bize her şeyi anlat. Sana yardım ederiz."

Bunun hapse girmemesi için ona yardım edecekleri anlamına geldiğini umuyordu.

"Polislere söyleyemezsiniz," diye diretti Cicely. "Ona asla inanmazlar."

"Oğlunuzun güvenliğini sağlayacağız," diye söz verdi Burke. "NOPT'de arkadaşlarımız var ama ben de boş yere ayrılmadım. Endişelerinizi anlıyorum. Şimdilik Molly'nin dediğini yapın. Bize her şeyi anlatın."

"Belki biraz ara vermeye ihtiyacı vardır," dedi Gabe, korumacı bir tavırla. Kapıdan ilk girdiği andaki halinden yüz seksen derece farklıydı. *Çünkü benim Rocky'nin gizli oğlu olduğumu düşünüyordu.*

Zavallı Gabe. Ben de olsam üzülürdüm.

Üzgünsün.

Evet ama benim yaptığım şey yüzünden. Rocky'nin değil.

"Xavier?" dedi Molly nazikçe. "Ara vermek ister misin?"

"Hayır, hanımefendi." Sesi kendi kulaklarına bile çatlak geliyordu. Genzini temizledi. "Ama keşke o kadar çok yemek yemeseydim."

Carlos ayağa kalktı, köşede bir çöp sepeti buldu ve yerine oturmadan önce onu aralarına koydu. "Her ihtimale karşı."

En iyi arkadaşına duyduğu sevgi yüreğinde kabardı. "*Pendejo*," diye mırıldandı Xavier.

"Hizmetinizdeyim," diye dalga geçti Carlos ama gözleri fazlasıyla ciddiydi.

Xavier, Carlos'un ensesini kavrayan elinden güç aldı. "Evet. Dün gece."

Arabayı görmesinden gürültüyü duymasına, sonra pencereden kaçmasına kadar tüm olanları anlattı. Beyaz adamı vurması dahil.

"Sonra kaçtık," diye bitirdi omuz silkerek. "Ertesi sabah Paul Lott olduğunu iddia eden kişiyle birlikte eve döndüğümüzde adam gitmişti."

"O zaman adamın öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu Molly. "Belki de evden kendi başına çıkabilmiştir."

"Çıkmış," dedi Cicely kısaca. "Acil servise gitmeyi başarmış. Birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Ve öldüğünü öğrendiniz," diye bitirdi Gabe.

Annesi başıyla onayladı, gözleri kuşkuyla bakıyor, her an oğluyla birlikte kaçmaya hazırmış gibi sandalyesinin kenarında oturuyordu. "Hastanenin başka bir katında görevli hemşire arkadaşım benim için kontrol etti. Bir gece önce ateşli silah yaralanmasıyla gelen birini sormuştum. Biraz zaman aldı çünkü elimizde bir isim ya da gerçek bir eşkal yoktu. Bu adam Xavier'i

öldürmeye çalıştıktan yaklaşık otuz dakika sonra acil servise gelmiş. Kimliği ya da sigortası yokmuş. Onu hemen ameliyata almışlar ve doktor şansının yüksek olduğunu söylemiş ama adam bu sabah saat on sularında ölmüş."

"Onu nefsi müdafaa ile öldürmüşsün Xavier," dedi Gabe. "Kendini ve Carlos'u koruyordun ve o senin ailen. Ben kimseye söylemem."

"Ben de." Molly yemin eder gibi elini kaldırdı. "Biri öğrenirse sana kefil olurum."

"Aynen," dedi Burke. "Biraz araştırma yapalım. O adamın kim olduğunu öğrenmemiz gerek. Silahı var mıydı?"

"Vardı," dedi Carlos. "Xavier'in gömleğini tuttuğunda elinde gördüm. Silahını çekmişti, ateş etmeye hazırdı." Başını iki yana salladı, sesi giderek boğuluyordu. "Ben zaten yere inmiştim. Elimdeki saçma bir beyzbol sopasıyla golf sopasından başka bir şey yoktu. Yardım etmek için hiçbir şey yapamadım."

Xavier kolunu Carlos'a doladı ve onu yanına çekti. "Ağaçtan yere atladığımda beni oradan sen uzaklaştırdın. Benimle birlikte koştun, daha hızlı koşmamı sağladın, beni yatıştırdın. Sonra da Manny'yi aradın. Beni kurtardın."

Carlos yüzünü Xavier'in yanına gömdü, soluğu hızlanmıştı. Ve ağlıyordu. Tüm bu olanlardan sonra, tüm o şakalaşmalar, her şeyi hafife almalardan sonra... en iyi arkadaşı ağlıyordu.

Xavier kendi gözyaşlarıyla boğuşmak zorunda kaldı. Eğer şimdi ağlamaya başlarsa, asla sonu gelmezdi. Üstelik bu işin bir an önce bitmesini çok istiyordu. "Sorun yok," diye mırıldandı Carlos'a, etraflarındaki sevecen ifadeleri görmezden gelerek. Manny bile ağlamak üzere gibiydi. "Yapma dostum," dedi Xavier ağabeye. "Yoksa kendimi tutamayacağım."

Carlos geri çekildi ve Molly'nin masaya uzattığı mendil kutusunu aldı. "Lanet olsun, millet. Özür dilerim."

"Bu duygusal bir boşalma," dedi Molly ona. "Kaç denizciyi ağlarken gördüğümü bilsen şaşarsın."

"Sıfır," dedi Carlos, ses tonundan kendini küçümsediği anlaşılıyordu ve bunu duymak Xavier'in hoşuna gitmiyordu.

"Sıfırdan çok daha fazla," diye diretti Molly. "Devam et, Xavier. Bunu masaya yatıralım."

"Anlatacak fazla bir şey yok. Eve girdik ve misafir odasıyla çamaşır odasında yerdeki kanı gördük. Garaj yolunda da damlalar vardı." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım senin güzel havlularından birkaçını almış anne. Kanı durdurmak için."

Cicely gözlerini devirdi. "Havluların yerine yenileri konabilir. Senin yerine konamaz. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Kiralık katili kimin tuttuğunu bulacağız," dedi Gabe. "Tahminime göre ilk adam başarısız olunca, onu tutan her kimse Xavier'in peşine kiralık katil Eckert'i gönderdi."

"O gerçek bir kiralık katil mi? Ciddi misin?" diye sordu Xavier. Molly araba kullanırken onlara söylemişti ama bu çok gerçek dışı bir şeydi. "Televizyondaki gibi mi? Bu... bu *inanılmaz.*"

"O gerçek bir kiralık katil," dedi Burke. "Onunla hiç karşılaşmadım ama Emniyet'teyken namını duymuştum."

"Çıkışı kapattığımızda bize silah doğrulttu," dedi Gabe alçak sesle. "Aslında Molly'ye."

"Yol verme krizi yüzünden," dedi Molly omuz silkerek.

"Kahretsin," diye fısıldadı Manny. "Bu çok fena."

"Sizi takip etmesini engelledik," dedi Molly, sanki yüzüne bir silah doğrultulmamış gibi. "Öfkeden deliye dönmüştü. Fakat polisler onu kenara çekti ve Gabe kullandığı silahı aldıklarını gördü. Bunun için tutuklanacaktır ve belki de onu kiralayan kişiyi ele verecektir."

Bu cesaret vericiydi. Xavier bunları düşünecek zaman bulamamıştı.

"Bu çok hoş olurdu. Peki ya Lott'un kimliğine bürünen adam?"

"Polis onu da yakaladı," dedi Burke. "Emniyette komiser olan arkadaşım André, beyaz SUV'u durduran araçlardan birindeydi. André'nin kardeşi Antoine da benim için çalışıyor. İkisi de iyi adamlardır. Onlara hayatım pahasına güvenirim."

"Cinayetle suçlamaya kalkarlarsa Xavier'in hayatı pahasına da onlara güvenecek misiniz?" diye sordu Cicely soğuk bir tavırla.

Burke alınmış gibi görünmüyordu. "Şu an için mi? Evet, hanımefendi. Eğer bu değişirse, ilk öğrenen siz olacaksınız."

"Ne düşünüyorsun Burke?" diye sordu Molly. "Hastanede ölen şu adam hakkında?"

"Bilmiyorum," dedi Burke dürüstçe. "Onu kimin tuttuğunu bulmalıyız ama Xavier'in iyiliği için ilgimizi fazla belli etmemeliyiz. Antoine'a konuyu araştırmasını söyleyeceğim. Paul Lott taklitçisinin bu işe nasıl dahil olduğunu bulmak da çok önemli." Xavier'e döndü. "Saldırıya uğrayan tek kişi sen değilsin. Birileri dün gece Gabe'e saldırmayı planlamış. Köpeğini zehirlemeye çalıştılar."

"Olamaz." Gabe ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Shoe'yu unuttum."

"Restoranınız mı?" diye sordu Carlos kaşlarını çatarak.

"Hayır, köpeğim. Ayakkabıları çiğnediği için adı Shoe. Şaka yapıyorum," diye bitirdi Gabe. "Hâlâ veterinerde, Burke. Gidip onu almak istiyorum." "Yarın sabah gidip alırım," diye söz verdi Burke. "Veterinerde onu almanı bekleyen birileri varsa... Onlara kolay hedef vermeyelim, tamam mı? Xavier, bize söylemen gereken ya da sadece söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Xavier düşüncelerini toparlamaya çalıştı ve Rocky'yi, görüştükleri son anı düşündü. "Endişeliydi. Rocky yani. Bana giderek

yaklaştığını ve etrafıma dikkat etmem gerektiğini söyledi. Zarar görmemi istemiyordu." Hatırlamaya çalışırken kaşları çatıldı. "Gabe'in her şeyi anlamasını sağlayacağını ve biri bana zarar vermeye kalkarsa onu bulmamı söyledi."

"Ama bana hiçbir şey söylemedi," diye itiraz etti Gabe. "Senin hakkında bile."

"Fakat bir posta kutusu bıraktı," dedi Molly, heyecanlı bir sesle. "Belki bir kiralık kasa da bırakmıştır. Saklamış olabileceği anahtarları kontrol etmeliyiz. Xavier, sana anahtar bıraktı mı?"

"Bana bir şey bırakmadı. Hayattayken benim için bir UPS posta kutusu ayarlamıştı ve onun anahtarı bendeydi ama ölümünden sonra Rocky'den hiçbir şey almadım. Sadece avukattan bir mektup aldım, benim için oluşturduğu bir fon hakkında bilgilendiriyordu. Şok olmuştum çünkü hiçbir şey beklemiyordum. Hayattayken bana çok şey vermişti ama bu fon hepsini aştı. Tıp fakültesindeki masrafları karşılamaya destek olması gerekiyordu. Sana geri vereceğim, Gabe. Bu senin hakkın."

Gabe başını iki yana salladı. "Hayır, Xavier. O senin almanı istedi. John Alan'ın kim olduğunu biliyor musun?"

Xavier başıyla olumsuz bir işaret yaptı. "Hayır, efendim. Birkaç kez sordum ama Rocky asla söylemedi. Kimdi?"

"Katrina sırasında bir gece annem düşük yaptı. Çocuğa John Alan adını vermeyi planlamışlardı. Onların ikinci oğlu olacaktı."

"Of," diye mırıldandı Xavier, gözleri yine yanıyordu. "Beni Katrina sırasında buldu."

"Belki de aynı gece," dedi Gabe üzüntüyle.

"Bir oğlunu kaybetti ve diğerini buldu," diye mırıldandı Cicely. "Ah, Xavier. O adamın altın gibi bir kalbi vardı."

"Öyle," diye onayladı Gabe, sesi boğuklaşmıştı. "Eğer bu fonu senin için uygun gördüyse, sen de ona sahip çıkmalısın. Şimdi

izin verirsen Shoe'yu biraz daha tutması için veterineri aramam gerekiyor."

Molly de onunla birlikte ayağa kalktı. "Ben de evi aramak zorundayım. Ama hemen döneceğim. Hepinizin kalacak bir yeri var mı?"

"Hayır," dedi Xavier.

"Evet," dedi Burke. "Benimle kalıyorlar. Herkes yerleştikten sonra kimin kimi koruyacağını konuşuruz."

"Teşekkürler," dedi Cicely. "Ben gecelemek için bir çanta aldım, Willa Mae de birkaç şey getirdi ama banyo malzemeleri için markete gitmemiz gerekecek."

Burke başını iki yana salladı. "Ofis yöneticimiz Joy bu işi çoktan halletti. Neye ihtiyacınız olduğunu ona söyleyin. O size temin edecektir."

"En azından Xavier'in kıyafetleri var," diye yorum yaptı Carlos. "Paul Lott kılığındaki adam bir çanta hazırlaması için ısrar etmişti."

Willa Mae Carlos'u görebilmek için tekrar öne doğru eğildi. "Peki ya sana ve Manny'ye? Hepiniz birlikteydiniz, değil mi? Neden ikinizin eve gidip çanta hazırlamanızı söylemedi?"

Carlos başını yana eğdi. "Bu doğru. Senin çantan için neden bu kadar endişelendi X?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Xavier. "Yani, eğer niyeti beni öldürmekse, neden çanta hazırlamamı istesin ki? Neden bunun için zaman ayırsın?"

"Sen çantanı hazırlarken tuhaf bir şekilde seni izlediğini *söylemiştim*," dedi Manny.

"Bunu çözmemiz gerekiyor," dedi Molly. "Evi arayayım ve sonra bilmediklerimizin bir listesini yapmaya başlayalım. Bu konu listenin başında olacak. Sen düşünmeye devam et Xavier. Gabe?"

"Hemen arkandayım."

İkisi ayrıldı ve Willa Mae hülyalı bir ses çıkardı. "Ne zamandır birlikteler?"

"İki gündür," dedi Burke alaycı bir sesle. "Fakat galiba bir şeyler seziyorsunuz, Bayan Willa Mae."

"Genelde öyleyimdir," dedi kadın kendini beğenmiş bir tavırla.

Xavier onun haklı olabileceğini düşündü.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 16.45

Gabe veterinerin ofisiyle yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve nihayet Burke'ün ofisindeki ziyaretçi koltuğuna oturarak rahatladı. Ofis yöneticisi Joy, birkaç kişisel görüşme yapmak için yer istediğinde onu buraya yönlendirmişti.

Telefon görüşmeleri için mahremiyete ihtiyacı yoktu. Sadece rahatlamak için bir iki dakikaya ihtiyacı vardı. Ve düşünmek için. Ve belki de tuttuğu gözyaşlarının dökülmesine izin vermek için.

"Üzgünüm baba," diye fısıldadı. En kötüsüne inandığı için üzgündü. Babasının böylesine ağır bir yük taşıdığını fark etmediği için üzgündü. Yardım edemediği için üzgündü.

Babasının doğru şeyi yaptığı için öldürülmesine üzgündü.

Kapı açılmadan önce hafifçe vuruldu. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu Molly. "Eğer girmemi istemiyorsan sorun değil."

"Evet, lütfen," demek için iki kere düşünmesine gerek yoktu. "İçeri gel." Zira yanında oturup onu kendi haline bırakacak birine ihtiyacı vardı. Molly Sutton'a ihtiyacı vardı.

Molly önünde diz çöküp avuçlarını onun dizlerinin üstüne koyana kadar kıpırdamadı. "İyi misin, Gabe?"

Başını kaldırdığında onun mavi–yeşil gözlerinin sevgiyle dolu olduğunu gördü. Ve anlayışla. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Molly avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini çevirdi ve Gabe de ellerini onunkilerin üstüne kaydırdı. "Bu son derece kabul edilebilir bir cevap. Zor birkaç gün geçirdin."

Genç adam güçlükle yutkundu ama sesi hâlâ çatallı çıkıyordu. "Teşekkür ederim."

Kadın ona gülümsedi. "Ne için?"

"Sana ihtiyacım olduğunu bildiğin için." Tereddüt etti, sonra bir kez daha neden olmasın diye düşündü. Kadının ellerini çekiştirdi. "Benimle otur."

Molly koltuğa baktı. "İkimiz için de yer olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum." Tekrar ellerini çekti ve kadın kendi isteğiyle kalkarak Gabe'in dizine oturdu. Adam kollarıyla Molly'nin belini sardı ve yanağı omzuna yaslanana kadar onu kendine çekti. Kadın bir kolunu adamın boynuna doladı ve iyice ona yaslandı.

"Aldatmamış," diye fısıldadı Molly.

Gabe'in gözleri yanıyordu. "Hayır. Bunu düşünebilmiş olmaktan utanıyorum."

"Hadi ama," diye onu rahatlatmaya çalıştı kadın. "Verilen bilgiler ışığında normal bir tepki gösterdin. "Üstelik buna gerçekten inandığını da sanmıyorum."

Gabe onun söylediklerini düşündü ve sonra haklı olduğuna karar verdi. Her zamanki gibi. "Hayır, pek sayılmaz." Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, kadının varlığıyla rahatladı, ardından kendini tuhaf hissetmeden saçlarını koklayabilecek kadar yakınlaştı. Çünkü hiç de tuhaf değildi. Güzeldi.

Çok çok güzeldi.

Saçları portakal gibi kokuyordu.

"Neden saçların portakal kokuyor?" diye sordu, sözcükler bir anda ağzından dökülüvermişti.

Kadın kıkırdadı. "Yüzücüler için bir şampuan. Saçımın klordan arınmasını sağlıyor."

Yeni bir şey daha öğrenmişti. "Yüzüyor musun?"

"Bir davaya bakmadığım zamanlarda haftada dört ya da beş kez. Burke bize çalışan sosyal hakkı olarak spor salonu üyeliği veriyor. Eğer formda olursak kötü adamları yakalama ve onlardan *kurtulma* ihtimalimiz artar. Aletleri kullanıyorum, tempolu kulvar yüzüyorum ve Harper'ı da yüzme derslerine götürüyorum. Terapisti diğer çocuklarla birlikte olmanın ona iyi geleceğini düşünüyor."

"Kötü adamlardan kurtulmayı tercih ederim," diye mırıldanan Gabe, Molly'nin tekrar kıkırdamasına neden oldu.

Dakikalar akıp giderken kadın başka bir şey söylemeyerek adamın düşünmesine izin verdi. Gabe'in beyni normal çalışma hızına düştüğünde gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı.

"Babamın bir cinayet soruşturmasını engellemek isteyen biri onu öldürdü. Polis şeflerinin çözmesini istemediği bir cinayet."

Molly onun saçlarını okşarken Gabe hiç durmamasını diliyordu. "Öyle görünüyor. Şimdi onun başlattığı işi bitirmek bize düşüyor. Katrina sırasında o kadını kimin öldürdüğünü bulana kadar rahat etmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Gabe'in bundan şüphesi yoktu. "Annemi tehdit ettiler."

"Ettiler."

"Acı çekmelerini istiyorum. Bunun beni intikamcı biri gibi gösterdiğini biliyorum."

Kadın, Gabe'in yüzünü görebileceği kadar geriye çekildi. "İntikam konusunda sorun yok, Gabe. Benden herhangi bir itiraz duymayacaksın. Onların acı çekmesini, yakalanmasını, ha-

piste çürüdüklerini görmeyi istemen normal. Eğer öldüklerini görmek istersen, seni suçlamam."

Kadının ses tonunda ve bakışlarında Gabe'i duraksatan bir şey vardı. "Kayınbiraderinin hapiste çürüdüğünü görmek ister miydin?"

"Of evet. Hayatının geri kalanında."

Adam tereddüt etti. "Onun öldüğünü görmek ister miydin?"

Molly bir an için gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, Gabe gözlerinin suçluluk duygusuyla bocaladığını gördü. "Evet."

"Onu... Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Molly gözlerini kaçırmadı. "Yumruklarını sallayarak üstüme geldiği için onu öldürdüm. Yumruklarıyla üstüme geldi çünkü kız kardeşimi dövmesini engellemek için ona sataşıp alay ettim."

Kendini yem olarak kullanmıştı. "Sana vurduğunu söylemiştin." Gabe o adamla hiç tanışmadığı için mutluydu çünkü Molly ve ailesine yaşattığı acılar yüzünden onun canını yakmak isterdi.

"Vurdu. Sonra gömleğinin altından bir silah çıkardı. Chelsea çığlık attı. Ben sadece tepki verdim."

Neyse ki Harper o sırada yatak odasındaydı. Ne var ki her şeyi duymuştu. Zavallı çocuk her şeyi duymuştu. Gabe bir şeyler söylemek istedi. Kadının onu rahatlattığı gibi kendisi de onu rahatlatmak istiyor ama ne diyeceğini bilemiyordu. Zaten kadının sözlerini bitirdiğinden de emin değildi.

Molly gözlerini kırpmadı bile. "Bunu tasarladığımı düşünmek istemiyorum ama silah taşıdığını biliyordum. Bir gece önce babamı vurmuştu. Babamın kendi silahıyla onu öldürdükten sonra polis beylik tabancasını aldı ama başka silahları da olduğunu biliyordum. Onu sorgulamak için tuttular ama o acıklı bir hikayesi ve yerel polis departmanında yüksek mevkilerde arkadaşları olan bir polisti. Babam hakkında yalan söyledi, babamın

Harper'ı taciz ettiğini ve kendisini öldürmeye çalıştığını söyledi, bu yüzden meşru müdafaa olduğunu söylediler ve hakkında suçlamada bulunmadan serbest bıraktılar. Sonrasında doğruca eve geldi. Yani bize."

"Başka seçeneğin var mıydı?"

"O anda seçenekleri düşünecek durumda değildim. Silahı vardı. Silah kullanmıştı. Üstelik hem Chelsea'nin hem de benim gözümüzü morartmıştı. Kızlarını taciz ettiği konusunda karısına açıkça yalan söylediğim için beni öldüreceğini haykırıyordu."

"İyi de bir video vardı."

"Chelsea'nin henüz polise teslim etmediği bir video. Önce onunla yüzleşmek istedi. Bunu yapacağını bilmem gerekirdi, aslında belki bir parçam da biliyordu."

"Bunun bir önemi yok. Seni tehdit etti. Kimse seni suçlayamaz."

"Kendi kızına tecavüz ettiği için herhangi bir ceza alsa bile bunun yeterli olmayacağını ve sonra geri döneceğini biliyordum. Tekrar deneyecekti. Harper olmasa bile başka bir çocuğa. Harper da fazladan bir mahkeme travması yaşayacaktı. Belki de gitmesine izin vermeliydim. Belki adalet sisteminin çalışmasına izin vermeliydim. Fakat o anda sadece tepki gösterdim." Bir omzunu silkti. "Bütün hayatım değişti. İnsanlar her zaman gerçekten nefsi müdafaa için mi yoksa intikam için mi öldürdüğümü merak edecek. Senin hayatının da aynı şekilde değişmesini istemiyorum."

"Yani benim açımdan onların ölmesini istemek sorun değil ama onları öldürmek sorun."

"Onun gibi bir şey. Eğer iş sana ya da onlara kalırsa, kendini seç. Ben seni seçeceğimden adım gibi eminim. Seni korumak için onları vururum. Bunu anlayışla karşılamalısın."

"Evet, tabii ki. Kesinlikle anlayışla karşılarım, bu konuda bana güvenebilirsin." Çünkü o da aynısını Molly için yapardı. Ortakların yaptığı buydu ve şimdilik kadın onun ortağıydı. Ancak bundan fazlası vardı. Molly Sutton'la arasında bir bağ olduğunu hissediyordu. Daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediği bir biçimde. Onu istiyordu, bu doğruydu.

Ama *bunu* daha çok istiyordu. Bu desteği. Bu ... yakınlığı.

Göz göze bir otuz saniye daha geçti. Sonra kadın başını yana eğdi. "Xavier babanın sana bilgi bıraktığını söyledi."

"Biliyorum. Ne demek istediğini anlamadım."

"O halde, her ne kadar kucağında oturmaktan hoşlansam ve bu molaya ihtiyacın olduğunu düşünsem de toplantı salonuna geri dönmeliyiz. Yapacak çok işimiz var."

Bu odanın sessizliğini ve huzurunu terk etmek istemiyordu ama kadının haklı olduğunu da biliyordu. Yine de ... "Bu iş bittiğinde seni öpebileceğimi söylemiştin."

Molly gülümsedi. "Söyledim."

"Keşke şu anda bitmiş olsaydı," diye fısıldadı kısık sesle. "Bilmek bile istemezsin."

Molly'nin ifadesi değişti, gözleri önce yumuşadı sonra aniden fırtınalı bir hal aldı. Kadının kararsızlığını hissedebiliyordu ama bundan da öte, içindeki arzuyu hissedebiliyordu. Molly de onu istiyordu. Bunu istiyordu.

Bu şey her neyse. Her neye dönüşecekse.

Aralarındaki ortam uzun, çok uzun bir an boyunca beklentiyle... ve şehvetle yoğunlaşırken kadın hiçbir şey söylemedi. Sonra bakışları netleşti, daha önce pek çok kez gördüğü o dingin kararlı ifade Gabe'in ruhunu yatıştırdı.

Kadın onun yanağını avucuna alıp başını aşağı çekerek dudaklarını onunkilere değdirdiğinde Gabe'in yüreği neredeyse

göğsünden fırlayacaktı. Tatlıydı, içtendi ve çok kısa sürmüştü. Yine de zor nefes alıyordu.

Kadın da öyle.

"Bu ne içindi?" diye sordu, onu tekrar öpmemek için kendini zor tutarak.

"Bir tür taahhüt." Başparmağıyla adamın dudaklarını okşadı. "Yalnız olmadığını bilmen için. Ne sorularına cevap ararken ne de böyle bir şeyi dilerken."

Göğsü sıkıştı, güçlükle yutkundu, teşekkürü boğazında düğümlendi. Fakat kadının tebessümü zaten anladığını gösteriyordu.

Adamın kucağından kayarak ayağa kalktı ve onu koltuktan çekmek için eline uzandı. "Hadi gel. Yapacak işlerimiz var. Veteriner Burke'ün Shoe'yu almasına izin verecek mi?"

Yaşadıkları anın büyüsü bozulmuştu ama kadın ona gücünün bir kısmını vermişti ve o da beynini vites değiştirmeye zorlarken bu güce tutundu. "Evet, verecek. Son birkaç yıldır Burke babamın evini sık sık ziyaret ettiği için Shoe onu tanıyor. Burke'ün onu yarın alabileceğini söylediler. Kız kardeşin iyi mi?"

"Evet. Burke'ün adamlarından biri her ihtimale karşı bu gece de evimizin önünde bekleyecek. Sanırım Burke bir şirket aracı satın alacak, böylece bundan sonra kişisel araçlarımızı kullanmak yerine onu kullanabileceğiz. Özellikle de bu gibi durumlarda."

Çünkü insanlar bize zarar vermeye çalışıyor. Öldürmeye çalışıyor. Bu düşünce her şeye yeniden mükemmel bir şekilde odaklanmasını sağladı.

"Gidip Xavier'in aklındakileri yoklayalım," dedi. "Belki onun ya da annesinin, babamın bana bıraktığı bilgi konusunda bir fikirleri vardır."

"Umalım da öyle olsun." Telefonundan saate baktı. "Akşam yemeği vakti yaklaşıyor. Birazdan pizza siparişi veririm."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Benim vardiyamda olmaz. Akşam yemeğini çoktan hallettim. Yediğimiz onca sandviçe rağmen zavallı Carlos'un midesinin gurultusu masanın öbür ucundan duyuluyordu ve Xavier'in de pek bir şey yediğini sanmıyorum. Ben de yemedim ve şimdi açlıktan ölüyorum. Choux'yu aradım ve aşçılarımızdan biri herkes için akşam yemeği getirecek." Molly'nin gözleri parlayınca kıkırdamak zorunda kaldı. "Sanırım bu senin de onayını almıştır?"

Molly mutlu bir ses çıkardı. "Aynı hafta içinde iki akşam en sevdiğim restorandan yemek mi? Evet, elbette." Adamın elini tuttu ve çekti. "Gel hadi. Açlıktan ölüyorum."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 17.15

Toplantı salonundaki beyaz tahtanın önünde duran Molly ellerini çırptı ve akşam yemeği sohbetinin kesilmesini bekledi. Gabe'e verdiği sözü tutabilmek için dikkatini toplamak zorundaydı. Onu öptüğünde dudaklarının ne kadar muhteşem hissettirdiğini düşünmeyecekti. Sonrasında Gabe'in gözlerinde okuduğu o katıksız arzuyu da kesinlikle düşünmeyecekti. "Umarım herkes yeterince yemek yemiştir."

Carlos hariç herkes başıyla onayladı ama Xavier kaburgalarına dirsek atınca o da onay vermek zorunda kaldı. "*Üç* akşama bedel yemek yedin," diye homurdandı Xavier.

"Tanrı aşkına," dedi Manny, tabağını kardeşine uzatırken. "Ben doydum. Benimkini alabilirsin."

Mırıldanarak şükranlarını sunan Carlos yemeye devam etti.

"Teşekkür ederim Gabe," diyen Xavier'e annesi gülümsedi. "Çok güzeldi."

"Nefis," diye inledi ağzı etouffée dolu Carlos.

Manny ona kenardan bir dirsek attı. "Ağzın doluyken konuşma."

Carlos yutkundu ve ağabeyine döndü. "Özür dilerim *anneciğim*."

Cicely öne doğru eğildi. "Annelerden bahsetmişken, anneniz nerede olduğunuzu biliyor mu?"

"Onu aradım," dedi Manny. "Bir hevesle New Orleans'a geldiğimizi söyledim. Yalan da sayılmaz."

"Bu gece ayrılmadan önce Joy'a onun numarasını ver," dedi Molly. "Her ihtimale karşı." Masanın Houston tarafındaki herkesin irkildiğini gördü, bu yüzden onları çalışmaya odaklayabilmek için acele etti. "Fakat şu an bildiğimiz her şeyi beyaz tahtaya dökme zamanı, o yüzden herkes odaklansın."

"Babam örtbas edilen bir cinayet yüzünden öldürüldü," dedi Gabe dobra dobra.

Molly bunu not etti. "Kurbanın adına ihtiyacımız var. Xavier, onun adını bilmediğini söyledin, peki ya o zamanki adresin neydi?"

Xavier başını iki yana sallıyordu ki Cicely Morrow başıyla onay verdi. "Evdeki kayıtlarımızda adresi var ama hatırlayamıyorum. En azından annesinin adını biliyoruz."

"Monique Johnson," dedi Xavier, titreyen bir sesle. Dudaklarını sıkıca büzdü, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Setin yıkıldığı ve selin geldiği gece öldü."

Carlos kolunu Xavier'in omuzlarına doladı. "Hiç sormadığım için üzgünüm."

"Sana söylemezdim," diye fısıldadı Xavier. "Hatırlamak bile zor."

Molly ona kendini toparlaması için birkaç dakika verdi ve sonra devam etti.

"Rocky cinayet kurbanının cesedinin ortadan kaybolduğunu, kurtarma ekipleri geldikten sonra birinin onu alıp götürdüğünü

söyledi." Molly bunu da yazdı: *Onu kim götürdü? Katili miydi?* Gruba döndü. "Başka ne var?"

"Babam soruşturuyordu," dedi Gabe. "Bunca yıl sonra birinin onu öldürmesi için sonuca yaklaşmış olmalı."

Molly bunu tahtaya yazdı ve ekledi: *Araştırdığını kim biliyordu?*

"Güzel soru," diye mırıldandı Burke. "Ben bilmiyordum." Gabe'e baktı. "Gigi teyzenden henüz ses çıkmadı mı?"

"Sürekli sesli mesajını alıyorum. Her neredeyse telefonu kapalı ve sorabileceğim hiçbir arkadaşını ya da komşusunu tanımıyorum. Babam ona bir şey söylediyse bile, o bana söylemedi."

"John Alan Industries'den haberdar olduğunu biliyoruz," dedi Molly, sonra da yazdı: *Gabe'in Gigi teyzesi Montreal'de yaşıyor; John Alan Industries'in başkanı.* "Rocky'yi her kim öldürdüyse telefonu aldığını ama SIM kartını bulamadığını biliyoruz."

Xavier başını kaldırdı, yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "SIM kartını saklamış mı? İşler kötüye giderse bunu yapmasını söylemiştim."

"Kamyonetindeydi," dedi Gabe. "Paspasın altına saklamış. Şu anda Burke'ün bilgi işlemcisinde."

Burke telefonunu çıkardı. "Ne bulduğunu sormak için şimdi ona mesaj atıyorum."

"Umarım o kartta bir şeyler buluruz," dedi Gabe. "Babamın dizüstü bilgisayarı evindeydi ama silinmişti. Babam mı sildi yoksa katil mi sildi bilmiyoruz. Katil ayrıca kilerdeki un ve şekerin yanına kokain de yerleştirmiş."

Xavier nefesini içine çekti. "Aşağılık herifler," diye hırladı.

Cicely gözlerini kapadı. "Rocky'nin adını lekelemeleri gerekiyordu ki kimse onun bulduğu ya da bulmak üzere olduğu şeye inanmasın."

Molly tüm bunları tahtaya yazdı, sonra da Rocky'nin araştırma yaptığını kimin bildiğini merak ederek yazdıklarına baktı. "Paul Lott miras konusunda seni aradı mı Xavier?"

"Evet efendim ama kendi cep telefonumdan değil. Rocky bana bir kullan-at telefon vermişti. Benimle o şekilde bağlantı kuruyordu."

Gabe şaşırmıştı. "Babam sana kullan-at telefon mu verdi?"

"Evet. Onda da bir tane vardı. Kullan-at telefonundan normal telefonuma 'Yüzde otuz indirim!' gibi sıradan bir mesaj atardı. O zaman kullan-at telefonumu kontrol etmem gerektiğini anlardım. Bana ilk verdiğinde her yere yanımda taşıyordum ama bir süre sonra benimle çok seyrek iletişime geçtiği için evde bırakmaya başladım. Bazen aylar geçiyordu. Bir keresinde tam bir yıl geçti ama o zaman karısı gerçekten çok hastaydı."

"Tamam, yani avukatı senden haberdardı," diye netleştirdi Molly, "ama nerede olduğunu bilmiyordu."

Cicely dişlerini sıktı. "Ta ki Xavier dün gece yardım için onu arayana kadar."

"İyi de biri beni nerede bulacağını zaten biliyordu," dedi Xavier. "O adam dün bütün gün beni takip etti. Evimizin önüne park etti."

"Ayrıca Xavier'in aradığı adam Paul Lott değildi," diye ekledi Burke. "O zamana kadar çoktan ölmüştü ya da tam Xavier'in aradığı sırada öldürülmüştü."

Molly ekledi: *Paul Lott da işin içinde miydi? Yoksa katil onu X hakkında konuşmaya mı zorladı?* "Katilinin tam da Xavier'in aradığı sırada orada bulunması tesadüf olamaz. Ya Lott iş birliği yapıyordu ya da onu öldüren kişi telefonunu dinliyordu. Yine de mantıklı gelmiyor. Xavier'in nerede olduğunu bildikleri halde neden Lott'u öldürdüler? Houston'a arabayla beş saatte gidiliyor ve bütün gün onu takip etmişler, yani Xavier'in yerini en az kırk ila kırk sekiz saat önce biliyorlardı."

"Ya da..." dedi Burke yavaşça, "Xavier'i arayan iki kişi vardı. Biri daha önce buldu. Diğeri ise yardım istedikten hemen sonra."

Cicely şakaklarını ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

"Özür dilerim anne," diye mırıldandı Xavier.

"Sus oğlum. Bunların hiçbiri senin suçun değil, o yüzden bu düşünceyi hemen aklından çıkar."

Xavier'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Peki anne."

"Spor çantana ne koydun Xavier?" diye sordu Willa Mae usulca.

Molly irkildi. Kadın o kadar sessizdi ki Molly onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Bu doğru. Carlos, Paul Lott taklitçisinin Xavier'e bir çanta hazırlaması için ısrar ettiğini söylemiştin. Çantada ne var?"

"İç çamaşırı ve çorap," dedi Xavier şaşkınlıkla. "Birkaç temiz gömlek ve kot pantolon. Her birimiz sırt çantalarımızı aldık. Carlos gece kalacaktı, o yüzden onunki de yanındaydı."

"Onu New Orleans'a kadar takip etmemizi istediğini sanmıyorum," dedi Manny. "Carlos ve beni kastediyorum. Sanırım bizi öldürmeyi planlıyordu."

Carlos irkildi ama başıyla onayladı. "Katılıyorum."

Xavier gözlerini kapatmıştı. "Muhtemelen," diye geveledikten sonra genzini temizledi. "Paul Lott, Rocky'nin benim için ayarladığı UPS kutusundan haberdardı. Fon için imzalamam gereken evrakları oraya göndermişti. Ama orası Baton Rouge'da."

Molly bunu da yazdı. "Bu da avukatın sen arayana kadar seni nerede bulacağını bilmediğini gösteriyor. Peki ya saldırgan? Cicely, cesedinin izini sürdüğünü söylemiştin."

Kadın başıyla onayladı. "Evet. Hemşire arkadaşım ameliyattan sağ çıktığını ve tamamen iyileşmesinin beklendiğini söyledi ama sonra ölmüş. Bu Xavier için iyi olurdu çünkü... anlarsın ya."

"Aslında onu öldürmemiş olurdu," diye mırıldandı Xavier kısık sesle.

Cicely yüzünü buruşturdu. "Doğru. Ama aynı zamanda oğlumun peşinden bir daha gelemeyeceği için de iyi."

"Haberlere baktım, Houston Polisi adamın yüzünün robot resmini yayınlamış," dedi Burke. "Polis onu teşhis etmeye çalışıyor. Kimliği yokmuş ve arabasının çalıntı olduğu bildirilmiş. Onu neyin öldürdüğünü tam olarak öğrenebilmemiz için tıbbi kayıtlarına ulaşmak istiyorum."

Xavier başını öne eğdi. "O bendim. Onu ben öldürdüm. Ne yapacağım ben?"

Carlos ona daha sıkı sarıldı. "Bununla başa çıkacağız. Söz veriyorum."

Xavier başını iki yana salladı. "Buna söz veremezsin."

"Ben veririm," dedi Cicely. "O yüzden endişelenmemeye çalış. Gerçi beni dinlemeyeceğini biliyorum."

Molly kadının, oğlu yerine adamı vurmayı tercih ettiğini söylemeyi düşünmediğini umdu. Gerçi çocuğunu korumak istediği için Cicely'yi suçlayamazdı. *Ben de olsam öyle yapardım.*

"Saldırganın cep telefonu var mıydı?" diye sordu Gabe.

"Bunu öğreneceğim," diye vaat etti Burke. "Nasıl olduğunu sormayın," diye ekledi Burke, Willa Mae muhtemelen sormak için ağzını açtığında.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Tamam. Sormayacağım. Peki ya şu kiralık katil Eckert? Onu kim tuttu?"

Molly soruyu tahtaya yazdı. "En azından polisler onu canlı yakaladı. Umarım bir cep telefonu vardır ve iletişiminin izi sürülebilir."

"Umalım da öyle olsun." dedi Burke. "Ayrıca avukat olmayanın da." Sonra telefonuna baktı. "Molly, beyaz tahtanın fotoğrafını çek ve tamamen sil. Komiser Holmes burada."

Xavier ayağa fırladı. "*Polis* mi? Polisi mi aradınız? Aramayacağınızı söylemiştiniz..."

"Yalan söylediniz!" diye tısladı Carlos sıktığı dişlerinin arasından.

Burke iki elini de havaya kaldırdı. "Lütfen. Sizi takip eden adamların yakalanması için NOPT'den yardım istediğimi söylemiştim. Yalan söylemedim. Dün gece seni arayan adam hakkında seninle konuşmak istiyor. Bir saldırgan olduğunu biliyor. Onu vurduğunu ve öldüğünü bilmiyor. Komiser Holmes, siz kaçarken Eckert ve diğer adamı yakalayan polis. Tek bildiği, beyaz BMW SUV'u süren adamın gerçek Paul Lott olmadığını bildiğin. Şimdilik silah kısmını bırak, tamam mı? Ve yapabilirsen sakinleş. Eğer yapamazsan, yaşadığın olay yüzünden sarsıldığını söyleyeceğiz. Anladın mı?"

Xavier başıyla onaylayarak yavaşça yerine oturdu. "Anladım. Bu adama güveniyor musunuz?"

"Güveniyorum," dedi Burke. "Onu yıllardır tanırım. İyi biridir. Yine de silahı bu işin dışında tut. Başka seçeneğimiz kalmayana kadar bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyeceğiz."

Molly, beyaz tahtayı temizlemesine yardım etmek için ayağa kalkan Gabe'e gülümseyerek teşekkür etti. Arkasına döndüğünde Cicely'nin Xavier'in elini tuttuğunu ve Carlos'un da arkadaşını savunmak için atılmaya hazır olduğunu gördü.

"Çocuklar, bir de şu açıdan bakın," dedi Molly mantık yürüterek. "Onda ihtiyacımız olan bilgiler var. Eckert ve Lott taklitçisi hakkındaki tüm detayları istiyoruz ve bu konuda bize yardımcı olabilir."

Xavier başıyla sertçe onayladı, vücudu kaskatı kesilmişti ve gözleri şüpheyle bakıyordu. "Tamam."

Burke ön bürodan Joy'u aradı. "Lütfen onu getir Joy."

12

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18.15

Lanet olsun. Lamont parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sözcüklerle ifade edemeyecek kadar sinirliydi. Gün bundan daha berbat geçemezdi.

Savunma avukatını iki saat içinde dokuz kez aramıştı, tüm aramalar telesekretere düşüyordu. Hodges telefonu açmazsa, nedenini öğrenmek için avukatı bizzat ziyaret edecekti.

Adam sonunda cevap verdi. "Tanrı aşkına. Sabrın anlamını biliyor musun sen?"

"Hayır," diye cevap verdi Lamont, pencereye doğru yürürken. "Eckert nerede?"

"Hapiste. Tutuklandı. Yarın sabah mahkemeye çıkacak. Karakoldan daha yeni döndüm. Eckert ne polislere ne de bana hiçbir şey söylemedi. Polislerin elindeki tek şey yasadışı ateşli silah bulundurmak ve önünü kesen başka bir sürücüye silahını doğrultmak."

Şaşkına dönen Lamont birkaç saniye öylece bakakaldı. "*Ne* dedin?"

"Tam köprüden çıkmaya çalışırken bir kamyonet önünü kesmiş. Tabancasını kamyonetin sürücüsüne doğrultmuş, o da fren yapmış. Eckert'in köprüyü geçmekten başka yapabileceği bir şey yokmuş, polisler de onu tutuklamış. Polislerden biri tabancayı çektiğini görmüş ama nişan aldığı kişi yoluna devam etmiş. Gerçekten çok ahmakça bir hareket ama yol verme krizi olduğunu iddia edeceğiz. İtiraf anlaşması ile hafif bir ceza alarak kurtulur."

Zira Hodges, Morrow denen çocuğu öldürmesi için Eckert'i tuttuğunu bilmiyordu. Eckert'ten başka kimse bilmiyordu. Adamın dilini tutmasını sağlamak zorundaydı.

Lamont pencereden dışarı bakıp sokakları dolduran yüzlerce turisti izlerken bir yandan da düşünmeye çalışıyordu. "Neden silah çeksin ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Katılıyorum. Sürücüyü tanıdığı falan da söylenemez. Kamyonet kullanan rastgele biriydi."

Kamyonet. Son zamanlarda kamyonet sözcüğü nerede kulağına çalınmıştı?

Ah, tabii. Doğru ya. "Kamyonet ne renkti?"

"Kırmızı. Neden?"

Çünkü Gabe Hebert'in tuttuğu kadın özel dedektif kırmızı bir kamyonet kullanıyordu. Bu bir tesadüf de olabilirdi. Fakat eğer tesadüf değilse... Özel dedektif Xavier Morrow'u takip ediyorsa...

İyi ama Xavier'i takip etmesinin sebebi ne olabilirdi? Xavier'in New Orleans'a gittiğini nereden bilebilirdi ki?

Tabii Morrow Gabe'i aramadıysa.

Yoksa Paul Lott'un beyaz BMW'sini mi takip ediyordu?

Paul Lott'u tanıyor muydu? Eğer öyleyse, nasıl?

Lott kendini öldürtecek ne yapmıştı?

Paul Lott, Gabriel Hebert'e ne yaptıklarını söylemiş olabilir miydi? Hebert özel dedektifi bu yüzden mi tutmuştu?

Çok fazla soru vardı.

"Sadece merak ettim," dedi Lamont yumuşak bir sesle. "Gerçekleri bilmek isterim."

"Tamam." Hodges ikna olmuşa benzemiyordu ama Lamont'un umurunda bile değildi.

"Yarın mahkeme salonunda olabilirim." Lamont, Eckert'in yüzünü görmesini istiyordu ki onu tek kelime bile etmemesi konusunda uyarabilsin.

Hodges hiç istifini bozmadı. "Seni tanımıyorum. Daha önce hiç görmedim."

"Teşekkür ederim."

Tereddüt etme sırası Hodges'a gelmişti. "Şimdi ödeştik mi? Fotoğrafları ortadan kaldıracak mısın?"

İhanete uğramış bir eşin öfkesinden kaçmak isteyen bir adam neler yapmazdı. Ne yazık ki pek çok şey.

Lamont'un bildiği bir şeydi. En başta bu belaya böyle bulaşmıştı.

"Ödeştik. O fotoğrafları hiç var olmamış say."

"Güzel."

Hodges aramayı sonlandırdıktan sonra bir süre pencerenin önünde kaldı ve sonraki adımlarını düşündü. Eckert ve Stockman saf dışı kaldığına göre, Morrow denen çocuktan kurtulmak için başka birini bulması gerekiyordu. *Ya da bunu kendim yapacağım.*

Bu da bir seçenekti. Şimdilik, Gabe Hebert tarafından tutulan kadın özel dedektif hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Margaret Sutton. Onu Google'da araştırmış ve kayınbiraderinin öldürülmesiyle ilgili ayrıntıları okumuştu. Jackass haklıydı; polis arkadaşları onun olaydaki rolünü nefsi müdafaaya indirgemiş gibi görünüyordu.

Yine de bu kadının öldürmeye eğilimli olduğunu gösteriyordu. Onu hafife alamazdı, özellikle de Cornell Eckert'in Xavier Morrow'u şehre kadar takip etmesini engelleyen kişi oysa. En azından nerede olduklarını biliyordu.

Sutton, Burke Broussard için çalışıyordu ve ne yazık ki adam pazarlık edilemeyecek biriydi. Kirli işlere bulaşmaktansa polislikten ayrılmıştı.

Lamont her zaman Broussard'ın amirinin neden onun öylece çekip gitmesine izin verdiğini merak etmişti. Orada bir hikâye vardı ve bir gün ne olduğunu öğrenecekti. Yine de şimdilik daha çok Broussard'ın ekibiyle ilgileniyordu. Eğer bugünkü kamyonet Sutton'a aitse, bu kadının olması gereken yerden bir adım önde olduğu anlamına geliyordu.

Bir sonraki vuruşa onu da dahil edecekti.

Bayan dedektifi Jackass'e bırakabilirdi ama bugün Jackass'in planları da altüst olmuştu. Paul Lott'u öldüren kişi o gün akşamüstü Quarter'da tutuklanmış ve bütün haberlere çıkmıştı.

"En azından kimse bu pis işi benimle ilişkilendiremez," diye mırıldandı.

Uzun bir gün olmuştu. Eve gitmesi gerekiyordu. İhtimal dışı olmakla birlikte, Eckert kefaletle serbest bırakılmayabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa, Lamont'un evindeki kasada tuttuğu defterden bir yedek bulması gerekecekti.

İç çekti. Joelle evde olacaktı. Bir meslektaşının ofisine transfer ettiği Ashley hakkında konuşmak isteyecekti. Ashley yıkılmıştı çünkü bu atama bir tenzil–i rütbe anlamına geliyordu. Adam bunu telafi edeceğine söz vermek zorunda kalmıştı. Özür olarak ona zümrüt bir kolye göndermişti bile.

Cebinde Joelle için de aynı kolyeden vardı. Kadın onu aldığı güvenlik kamerası görüntülerini izlemeye zorlayacak ve o da bunu yapacaktı. Hatta üzgünmüş gibi davranacaktı. Ağlayacak

ve kolyeyi ona verecekti. Joelle de onu affetmiş gibi yaparak kolyeyi alacaktı.

Ardından hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam edecekler ve Lamont tekrar gerçek sorunlarına odaklanacaktı.

Yargıç Eckert'in kefaletle serbest bırakılmasına karar verirse, muhtemelen öğle yemeğinden önce serbest kalacaktı ve hâlâ istekliyse, Lamont onu Xavier Morrow işine geri verecekti. Eckert bu konuda ısrar bile edebilirdi. Kiralık katiller genellikle böyle tuhaftı.

İlginç etik kuralları ve yaptıkları işten duydukları gerçek bir gurur vardı.

Eckert reddederse, başka birini bulurdu. Ne de olsa elinde kalabalık bir liste vardı.

Mahalle sokaklarını dolduran insan kalabalığına son bir kez baktıktan sonra masasını toplamak için döndü ve yürürken James'i aradı. "Eve gitmek için beş dakika içinde aşağıda olacağım."

"Peki efendim."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18.30

Molly temizledikleri beyaz tahtayı ters çevirerek, programlarının ve çeşitli paket servis restoranlarının menülerinin raptiyelerle tutturulduğu bir ilan panosunu görünür hale getirdi. Sonra Gabe'le birlikte yerlerine oturdular, Gabe onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. İfadesine çeki düzen vermeden önce Xavier'e düşünceli bir bakış attı. Molly onun da Xavier için endişelendiğini biliyordu ve bu, o sabah genç adam hakkında hissettiklerinden kilometrelerce uzaktaydı.

Sessizlik Willa Mae tarafından bozuldu. "Xavier'in bir avukata ihtiyacı var mı?"

Burke başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Gönüllü olarak bilgi vermediği sürece."

Cicely arkadaşına döndü. "İşler ters giderse onu temsil edecek misin?"

"Edeceğimi biliyorsun." Willa Mae ona elini uzattı. "En küçük papel karşılığında."

Cicely çantasını karıştırıp bir dolarlık banknot çıkardı. "Teşekkür ederim."

Willa Mae parayı aldı ve Cicely'ye sarıldı. "O senin oğlun ve sen de benim en iyi arkadaşımsın. Ayrıca, bunca yıldan sonra beni de sevmeye başladı."

"Ayrıca bahçenizi de ben biçiyorum," dedi Xavier, sönük bir tebessümle. Genç adam korkuyordu ve Molly bunu görmekten hoşlanmasa da kesinlikle anlıyordu.

Bir saldırgana tetiği çeken kişi olmak herkesin düşündüğü kadar heyecan verici değildi. Hâlâ suçluluk duygusu vardı. Yine de Xavier, Chelsea'nin kocasını öldürdüğünde kendisinin olduğu kadar yalnız değildi.

"Teşekkür ederim, Willa Mae," dedi Molly. "Ne tür bir hukukla uğraşıyorsunuz?"

Burke öğleden önce kadının plakasını araştırırken Willa Mae Collins'in avukat olduğunu söylemiş ama uzmanlık alanından söz etmemişti.

"Birkaç yıl önce emekli oldum," dedi yaşlı kadın, "ama yıllarca mahkeme salonlarında payıma düşeni fazlasıyla aldım. Harris County savcısıydım, sonra karşı tarafta kamu avukatı olarak çalıştım, yani Xavier emin ellerde. Xavier, sadece sorulanlara cevap ver. Olabildiğince evet ve hayır ile geçiştirmeye çalış.

İşler kötüye giderse, ben duruma müdahale ederim. Olaya karıştığın ortaya çıksa bile, hakların dahilinde hareket ediyordun. Evinize izinsiz girdi. Yine de mümkün olduğu kadar mahkeme salonundan uzak duralım, tamam mı çocuklar?"

Xavier, Carlos ve Manny başlarıyla onayladılar. Xavier ikna olmuş gibi görünmese de hep bir ağızdan "Evet efendim," dediler.

Joy kapıyı iterek açıp tekerlekli sandalyesiyle salona girene kadar bir buçuk dakika boyunca ortam yine sessizliğe gömüldü. Joy hâlâ salonun içinde ama ana yolu kapatmayacak şekilde geri geri gitti.

Arkasında André Holmes vardı, sevimli bir yüze ve bir defans oyuncusunun omuzlarına sahip siyah bir adam. Molly onu hep sevmiş, ona hep güvenmişti. Bugün güveninin boşa çıkmayacağını umuyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Burke ayağa kalkıp elini sıkarak onu karşıladı. "Umarım bizim için iyi haberlerin vardır."

"Biraz iyi, biraz kötü," dedi André. Masadaki gruba baktı ve başıyla onları selamladı. "Ben NOPT'den Başkomiser Holmes. Siz de Xavier ve Cicely Morrow olmalısınız."

Hepsi başlarıyla onayladı ama kimse bir şey söylemedi.

André onların sessizliğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Anladığım kadarıyla siz Carlos ve Manny Hernandez'siniz, hanımefendi siz de Willa Mae Collins olmalısınız? Umarım hepiniz bu öğleden sonra yaşadığınız heyecanı atlatmışsınızdır. Korkutucu olmalı."

Xavier ve annesi Başkomiser Holmes'u görünce biraz rahatlamışlardı. Carlos hâlâ Xavier'i savunmaya hazır görünüyordu. Gabe çok ama çok durgundu. Zar zor nefes alıyordu. Molly, Gabe'in avucundaki elinin belli belirsiz titrediğini hissedebiliyordu. *Lütfen bizi biraz aydınlat André. Lütfen.*

"Biz iyiyiz," dedi Xavier, sesi biraz titrekti. "Korkutucuydu, özellikle de beni arayan adamın Bay Lott olmadığını fark ettiğimde."

"Tahmin edebiliyorum." Burke'ün yanına oturan André ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Molly, seni görmek her zaman bir zevk. Gabe, baban için çok üzüldüm. İyi bir insan ve iyi bir polisti. Onu özleyeceğiz."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Gabe.

"Tanışma faslı bittiğine göre, size şu ana kadar bildiklerimi anlatacağım, sonra da bazı sorularım olacak, eğer sizin için de uygunsa." André, Xavier ve annesinin başlarıyla onaylamasını bekledi. "Pekâlâ. Cornell Eckert'i gözaltına aldık. Aracında birkaç ateşli silah ele geçirdik. Hiçbiri yasal olarak kayıtlı değildi. Seni neden takip ettiğini henüz sormadık Xavier. Eckert'e seni öldürmek için kiralandığından şüphelendiğimizi söylemeden önce Paul Lott taklitçisinden bilgi almak istedik. Memurlarımdan biri, sizi takip etmesine engel olmak için çıkışta yolunu kesen Bayan Sutton'a tabanca doğrulttuğuna şahit olduğu için Eckert yasa dışı silah bulundurma ve saldırıya teşebbüsle suçlanıyor. Molly, herhangi bir zamanda onun önüne geçtin mi?"

Molly başıyla onayladı. "Evet, benzin istasyonundan otoyola ilk girdiğimizde. Plakamı fark etmiş olabilir. Muhtemelen plakamı kontrol etti ya da bir başkasına kontrol ettirdi."

"Telefonunu inceliyoruz. Senin uyarın sayesinde onu nehre atamadan yakalayabildik, Burke."

"Konuşuyor mu?" diye sordu Burke.

"Hayır. Kendine avukat tutmuş. LeRoy Hodges, bu bölgeden, Quarter'dan seçkin bir savunma avukatı."

"Bu ilginç," dedi Burke. "Hodges genellikle büyük davaları alır. Zengin müvekkiller. Faturasını kim ödüyor?"

"Öğreneceğimiz şeylerden biri de bu. İyi haber de bu."

Xavier gerildi. "O zaman kötü haber ne?"

"Paul Lott'un BMW'sini süren kişi kaçtı."

Masanın etrafından protestolar yükseldi. Sadece Molly ve Gabe sessiz kaldı. Gabe Molly'nin elini öyle bir sıktı ki kadının neredeyse canı yanacaktı. Adamın rengi solmuş, dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Molly boştaki eliyle ellerini sardı ve Gabe başıyla kararlı bir işaret yaptı.

İyi olacaktı. Molly bundan emin olabilirdi.

"Bu ne saçmalık?" diye gürledi Burke.

"Aman Tanrım," dedi Cicely, Willa Mae uzanıp onun boştaki elini sıkıca kavradı.

"Onu *nasıl* kaçırdınız?" diye soran Carlos kolunu koruyucu bir şekilde Xavier'in omuzlarına doladı.

"Etrafı *sarılmıştı*," diye ekledi Manny. "Dört tane kahrolası cip tarafından."

Xavier korku dolu bir ses çıkardıktan sonra başını eğdi. "Tekrar deneyecek."

"Belki," dedi André. "Durumu yumuşatmaya çalışmayacağım Xavier. Bu iyi bir şey değil. Fakat onu bulana kadar hepinizi güvenli bir eve yerleştirebiliriz."

"Nasıl kaçtı?" diye soran Burke'ün çenesi gerilmişti.

"Onu Merkez Cezaevine götürüyorduk. Tam memur onu devriye arabasına bindirirken, adamın elinden kurtulmuş, silahını kapmış ve onu vurduktan sonra kalabalığın arasında kaybolmuş. Olay yaklaşık yarım saat önce oldu. Haberlerde duymaktansa size kendim bildirmek istedim. Ben... üzgünüm."

"Üzgün müsünüz?" diye sordu Carlos yüksek sesle. "*Üzgün müsünüz?* O adam tekrar..." Xavier'in dehşete düşmüş yüzünü görünce öfkesini bastırdı.

"Kim olduğumuzu biliyor," dedi Xavier, neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Yanımda kimlerin geldiğini biliyor. Ailemin peşine düşecek, Başkomiser Holmes."

"Sizi bulamayacak," dedi Burke. "Sizi saklayacağız. Alınma André ama ziyaretçilerimizle kendimiz ilgileneceğiz."

André iç çekti. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Yine de teklifim geçerli."

"Memur iyi mi?" diye soran Molly, André başıyla onaylayınca rahatladı.

"Çelik yeleği vardı ama çarpmanın etkisiyle yere yığılmış. Ortağı arabanın etrafından dolanırken, zanlı bir tur grubunun toplandığı köşeye doğru kaçmış. Çevredekilere zarar vermeden ateş etmeleri mümkün değilmiş."

"Elbette," diye onayladı Cicely, sesi cılız çıkıyordu. "Anlıyoruz."

"Onu bulmak için ne yapıyorsunuz?" diye sordu Gabe.

"Eşkalini tüm karakollara ve medyaya gönderdik ayrıca yerel işletmelerden güvenlik kamerası görüntülerini aldık. Halktan o anda video çeken herkesin bizimle irtibata geçmesini istiyoruz. Elbette, bu videoların bir kısmı zaten internette mevcut, ancak hiçbiri onun yüzünü yeterince net bir şekilde yakalayamamış. Henüz kayıt işlemlerini tamamlamadığı için elimizde bir fotoğrafı da yok."

Carlos doğruldu. "Bende bir tane var. Bu sabah bizimle buluştuğunda kimliğinin fotoğrafını çektim. Resmi yüzüyle uyuşuyordu ama kimliğinde Paul Lott yazıyordu. Sahte olmalı."

Hem André hem de Burke başlarıyla saygılı bir şekilde Carlos'u selamladılar. "Bana gönder," dedi Burke. "Ben de André'ye gönderirim."

"Bu çok yardımcı olacak," dedi André, gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"İzlediğin bütün o polisiye diziler bir kez olsun işe yaradı," dedi Manny, omzunu Carlos'un omzuna vurarak.

Molly André'nin yüzüne dikkatle baktı. "Nasıl 'kaçtı'? Kelepçeliydi, değil mi?"

Molly'nin bakışlarıyla karşılaşmadan önce André bir süre ellerini inceledi. Gözlerinde derin bir endişenin yanı sıra buruk bir kabulleniş vardı. "Onu gözaltına aldığımızda kelepçeler sıkıydı. Ben de oradaydım ve bizzat kontrol ettim. Nakledilirken, serbest kalmasına yetecek kadar gevşemişlerdi. Bu süre zarfında ona kimin ulaşabildiğini araştırıyorum."

"Demek departmanınızda bir muhbir var," dedi Carlos kesin bir ifadeyle.

André derin bir soluk aldı. "Bilmiyorum ama öğreneceğim. Şimdi, eğer sorun olmazsa, size bazı sorularım var."

"Bu ne bilmek istediğinize bağlı," dedi Willa Mae sakince. "Kurbanı suçlamaya dönüştürülen bu tür sorgulamaları yeterince gördüm. Bay Morrow'un yasal olarak temsil edildiğini bilmenizi isterim. Benim tarafımdan."

André saygıyla başını eğdi. "Anlıyorum. Şu anda bir haneye tecavüz kurbanına sorular soruyorum, bu yüzden sizin hizmetinize ihtiyacı olmamalı."

"O halde devam edebilirsiniz," dedi Willa Mae. "Eğer yoldan çıkarsanız sizi engelleyeceğimi unutmayın."

"Not edildi." André Xavier'e döndü. "Burke eve izinsiz giren birinden kaçtığını söyledi. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Xavier. "Dün birinin beni takip ettiğini sandım. İçeri girmeye çalıştıklarında kaçtık. Pencereden atladık."

"Nasıl takip ediyorlardı?" André sordu. "Yürüyerek mi yoksa arabayla mı?"

Willa Mae oturduğu yerden kalkarak Xavier'in arkasında durdu. Elini omzuna koyarak, "Buna cevap verebilirsin, tatlım," dedi.

"Arabayla," dedi Xavier. "Mavi bir Camry'ydi. Plakasını alamadım."

André başıyla onayladı. "Bu eşleşiyor. Gecenin erken saatlerinde Baptist Hastanesi'nin acil servisine göğsünden vurulmuş bir adam geldi. Bu sabah saat onda ölmüş." Kaşlarını kaldırdı. "İkinci bir kurşun yarasından. Hastanedeki yatağında vurulmuş."

Ne? Molly'nin yapabileceği tek şey ifadesini bozmamaktı. İçten içe Xavier'in adamı öldürmemiş olmasından dolayı çok rahatlamıştı. Xavier ise öylece bakakalmış, gülecek, ağlayacak ya da kusacak gibi görünüyordu.

"Evine iki kişinin girmiş olması mümkün mü Xavier?" diye sordu André.

"Mümkün," dedi Carlos, yaşadığı şoku Xavier'den daha çabuk atlatarak. "Xavier pencereden çıkarken sadece bir adamın ellerini gördüm. Beyazdı ve silahı vardı."

"Seni yakalamaya mı çalıştı?" diye sordu André.

Xavier tekrar yutkundu. "Evet. Gömleğimi tuttu. Beni pencereden içeri çekmeye çalıştı. Ama ben kaçtım, pencerenin dışındaki ağaca tırmandım ve Carlos'la birlikte kaçtık."

"Sormam gerek," dedi André nazikçe. "Neden hemen 911'i aramadın?"

Xavier ona üzgün bir bakış attı. "Çünkü bana inanacaklarını düşünmedim. Ben iyi bir öğrenciyim. Lisede sınıf birincisiydim. Rice'tan onur derecesiyle mezun oldum. İyi giyinirim. Çok sıskayım. Birini dövecek kadar güçlü değilim. Yine de bazı insanlar bana... her şeyi yapabilecekmişim gibi bakıyor."

André yorgun bir şekilde iç çekti. "Evet. Bunu iyi bilirim. Pekâlâ. Demek kaçtınız, peki sonra ne yaptınız?"

"Beni aradılar," dedi Manny. "Onları almaya gittim. Sonra Xavier, Paul Lott'u aradı. Ya da Lott'u aradığını sandı. Xavier, Gabe'in telefon numarasını istedi ama adam onu duymazdan geldi, bu da benim sahtekâr–sayacımı devreye soktu. X'i almaya geleceğini söyledi ve yaklaşık yedi saat sonra onunla H-E-B'nin, yani Teksas'ta bir marketin otoparkında buluştuk.

"Tamam," dedi André. "Kafamı karıştıran şey şu. Neden Gabe'i aradın Xavier?"

Xavier çenesini kaldırdı. "Babası benim arkadaşımdı. Ben beş yaşındayken tanıştık ve Katrina'da hayatımı kurtardı."

André'nin kaşları kalktı ve Gabe'e baktı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Gabe ve Xavier'e içtenlikle gülümsedi. "Babam Xavier'e ikinci oğlum derdi."

Bunların hiçbiri yalan sayılmaz, diye düşündü Molly. Yine de sözcüklerin Gabe'in dudaklarından bu kadar kolay dökülmesi onu etkilemişti. *Kendine not: İşler sarpa sardığında ona güvenebilirsin.*

André başını yana eğdi. "Rocky iyi bir adamdı. Onu özlüyorum."

"Ben de," dedi Xavier.

Gabe sadece başıyla onayladı.

"Anneni ekibe almak kimin fikriydi?" diye Xavier'e sordu André.

Xavier kaşlarını çattı. "Paul Lott denen adam. Anneme New Orleans'a gittiğimizi söylememi istedi. Annem ona bizi takip edebileceğini söylediğinde pek de rahatsız olmuş gibi görünmedi."

"Bunu söyleyemem," dedi Cicely usulca. "Wallisville Yolu'ndaki Waffle House'da onunla konuştum. Hoşnut olmadı ama öyleymiş gibi davrandı."

Xavier gözlerini kocaman açarak annesine baktı. "Bunu hiç söylememiştin!"

"Seni endişelendirmek istemedim. Willa Mae, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Çok... sinsiydi. En güzel vazonu beyzbol topuyla kırmış ve senin fark etmeyeceğini uman bir çocuk gibi."

"Bu oldukça iyi bir benzetme," diye onayladı Cicely. "Biz de çocuklarla birlikte minivana bindik ve Gabe'i bulmak için yola çıktık. Neden?"

Andre dev gibi omuzlarından birini kaldırdı. "Sadece anlamaya çalışıyorum. Yani, seni öldürmeye niyetli olduğunu düşünmüştüm Xavier." Masanın diğer tarafındaki herkes ürperdiğinde özür dileyen bir yüz ifadesi takındı.

"Üzgünüm. Tekrar söylüyorum, sadece anlamaya çalışıyorum."

Molly, André'nin nereye gittiğini anlamıştı. "Eğer seni doğrudan öldürmediyse amacı New Orleans'a canlı olarak götürmek olmalı. Bunu silah kullanmadan yapmak daha kolay olurdu."

André'nin bakışları hepsinin yüzünü taradı, sonra ellerini kavuşturdu. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Öncelikle, oğluma zarar vermek için bu adamları kimin tuttuğunu öğrendiğinizde bize haber verin," dedi Cicely. "Çünkü bunu yapacaklarına dair en ufak bir şüphem yok."

"Hiç şüphe yok," dedi André. "Ama neden? Hangi sebepten dolayı biri ona zarar vermek isteyebilir? Bay Eckert olmasaydı, bunun rastgele bir şey olabileceğini söyleyebilirdim. Şu anda bildiğimiz kadarıyla, biri seni öldürmeye çalıştı, başarısız oldu ve yeni bir kiralık katil çağırıldı. Neden birileri seni haklamak için bu kadar uğraşıyor Xavier?"

Xavier omuz silkti. "Dediğim gibi, ben sıradan bir tıp öğrencisiyim. Derslerimle ilgileniyorum, çalışıyorum, Aşevleri gönüllüsüyüm ve Carlos'la video oyunları oynuyorum."

Yine yalan söylemiyordu. Bilmediğini hiç söylememişti. Sadece ima ediyordu. Molly yüzündeki ifadeyi hiç bozmadı ama içten içe gülümsedi. *Aferin Xavier.*

"Paul Lott kılığındaki adam evinize girdi mi?" diye sordu André.

Molly, André'yi kısık gözlerle izleyen Burke'e baktı.

"Bunu neden soruyorsun?" dedi Burke.

"Çünkü ne bildiklerini öğrenmek için Houston polisini aradığımda Morrow'ların evi için arama emri çıkarmışlardı."

Hem Xavier'in hem de annesinin nefesi kesildi. "Ne?" dedi Xavier. "Nasıl yani?"

André Xavier'in gözlerinin içine baktı. "Kısmen 911'i aramaktan korktuğun için. Kısmen de ölen beyaz adam *hastanedeyken* başka biri tarafından vurulduğu için. O zaman dilimi için bir mazeretin var. Annen ve diğerleri ile birlikte yoldaydın, yani şüpheli değilsin. Onu vuran adam hastane resepsiyonuna sahte bir kimlik göstermiş ve kılık değiştirmiş olabilir. Susturucusu da olmalı çünkü kimse silah sesini duymamış. Houston Polisi şimdi onu arıyor. Evinizde bulunan kan grubu ölen beyaz adamınkiyle uyuşuyor. Kimlik tespiti için DNA incelemesi yapacaklar. BMW cipten parmak izi aldık ve Houston'ın evinizden aldığı izlerle karşılaştıracağız. Tekrar ediyorum, cinayet saatinde başka yerde olduğunu gösteren kanıtın var ve şüpheli değilsin. Rahat ol, Xavier."

Xavier derin bir soluk aldı. "Peki ya 911'i aramadan kaçmak?"

"Bu bir suç değil," dedi André. "Hayatından endişe ediyordun. Adamı vurmuş *olsan bile*, evine zorla girdiği için bu nefsi müdafaa olurdu. Houston Polisi içeri girmek için kırdığı kapıyı tespit etti. Onu vurduğunu söylemiyorum. Sadece eğer vurduysan."

Derin derin soluyan Xavier'in göğsü inip kalkıyordu. Başka bir şey söylemedi.

Şükürler olsun.

André tekrar Gabe'e döndü. "Babanın evindeki hırsızlık olayıyla ilgili olarak seninle temasa geçeceğim."

Houston'dan gelen ziyaretçilerinin bakışları hep birlikte Gabe'e döndü. "Babanızın evine zorla girildiğine dair hiçbir şey söylemediniz," dedi Xavier sitemle.

Gabe alnına doğru üfleyerek buklelerini havalandırdı. "Unutmuşum. Lanet olsun. O kadar çok şey oldu ki üstelik bunlar daha dün gece ortaya çıktı. Ben sadece... unuttum."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Molly. "Biri Rocky'nin evine zorla girmiş ve evin altını üstüne getirmiş. Yastıkları parçalamışlar ve tabloları tahrip etmişler. Korkunç bir görüntü yaratmışlar."

"Annenin tabloları mı?" diye sordu Cicely, bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Yo, hayır."

"Evet, hanımefendi," dedi Gabe, omuzları çökmüştü. "Pek bir şey kalmadı."

André ayağa kalktı. "Artık yakanızdan düşeyim. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da bizim güvenli eve gitmek isterseniz Burke bana nasıl ulaşacağınızı biliyor."

Burke de ayaklandı. "Paul Lott taklitçisinin yakalanma süreciyle ilgili gelişmelerden beni haberdar edecek misin?"

André, doğrudan Burke'ün gözlerinin içine baktı. "Elbette. Houston Polisi'nin konuklarınızla konuşması için birilerini göndermesini bekliyorum. Onlara buradaki kurbanların Xavier ve Carlos olduğunu söyledim. Sorgulama yaklaşımlarında biraz daha sert olabilirler."

"Biz hazır olacağız," dedi Willa Mae ve kimsenin aklında bunun aksini düşündürecek bir soru işareti bırakmadı.

André ona gülümsedi. "Yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın." Duraksadı. "Rocky benim için bir dosttu. Sana yardım

etmek onu onurlandırmaktır, bu yüzden işler ters giderse bana güveneceğini umuyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Yani daha da ters giderse. İyi geceler, millet." Adam ayrıldı, onu izleyen Joy kapıyı arkalarından kapattı.

Xavier hemen döndü ve alnını annesinin omzuna dayadı. Zavallı çocuk titriyordu. Tam bir profesyonel gibi davranmıştı. Molly kendisinin bile daha iyisini yapabileceğini düşünmüyordu.

Yerine oturan Burke, sessiz olmaları için bir elini kaldırdı ve bir buçuk dakika sonra telefonu titrediğinde başıyla onayladı. "Joy gittiğini söylüyor. İtiraf etmeliyim ki ölen beyaz adamın başka biri tarafından vurulmuş olmasını beklemiyordum."

Xavier başını kaldırdı ve gözyaşları yüzünden süzülüyordu. "Onu ben öldürmemişim," diye fısıldadı. "Şükürler olsun."

Molly de rahat bir nefes aldı. Haklı olsun ya da olmasın, Xavier'in hayatının geri kalanında bu yükü taşımasını istemezdi.

Cicely, Willa Mae ve Carlos ona sarıldılar, Carlos bu sırada Burke'e baktı. "André fena görünmüyor."

Burke gülümsedi. "Öyledir. Ayrıca nefsi müdafaa konusunda da haklı. Bu bir sorun olacak gibi görünmüyor."

"Acil servise getirildiğinde ölen adamdan çıkan kurşun ellerinde olacak," diye itiraz etti Carlos. "İkinci kurşunla eşleşmeyecek."

"O halde ilk kurşunu ateşleyen silahın bulunmadığından emin olmamız gerekiyor," dedi Burke omuz silkerek. "Molly?"

"Ben hallederim," diye garanti verdi Molly. "Şimdi bu insanları senin evine götürmeliyiz, Burke."

"Evime değil," dedi Burke. "En azından asıl evime değil. Kampımı kullanacağız. André'ye bundan bahsetmedim çünkü kazara yanlış kişiye nerede olacaklarını söylemesini istemedim."

Cicely tedirgin görünüyordu. "Kamp mı? Çadır gibi mi?"

Molly kıkırdadı. "Hayır, bir kulübe ama nehir kıyısındaki insanlar buralara kamp diyorlar. Yeterince izole ve gerçekten güzel bir yer, öyle ki herhangi biri size zarar verecek kadar yaklaşmadan çok önce fark edilir. Nehrin kıyısında, balık tutmak ve dinlenmek için mükemmel ama aynı zamanda Wi–Fi için bir uydusu ve son teknoloji bir güvenlik sistemi var."

"Ayrıca, tapu benim adıma değil," diye ekledi Burke. "Oraya sadece birkaç kişiyi götürdüm, bu yüzden sahte Paul Lott'un oranın varlığını keşfetmesi bile biraz zaman alır. Sizi oraya kendim götüreceğim ve yeterli güvenliği sağlayana kadar yanınızda kalacağım."

"Aç kalmayacağınızı garanti edebilirim," diye teklif etti Gabe. "Size yemek hazırlayabilmek için biraz alışveriş yapacağım."

"Yemek yapabilirim," dedi kaşlarını kaldırdı Cicely. "Sosyetik bir aşçı değilim ama karnımızı doyurabilirim."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Ah be dostum. Onun yemeklerini kötüledin. Bu işin sonu pek iyi görünmüyor."

Gabe de yüzünü buruşturdu, belli ki teklifini iyice düşünmemişti. "Aşçılığınıza lafım yok hanımefendi ama ellerimi meşgul edecek bir şey bulamazsam kendimi berbat hissedeceğimi biliyorum. O yüzden lütfen burada olduğunuz sürece yemeklerinizi benim yapmama izin verir misiniz?"

Cicely ona gülümsedi. "Bunu anlayabilirim. Teşekkürler. Kabul ediyoruz."

"İşte bu," diye tısladı Carlos, yumruğunu havaya kaldırarak. "Krallar gibi ziyafet çekeceğiz."

Manny iç çekerek başını eğdi. "Emin olun, annemiz bizi daha iyi yetiştirdi."

Kardeşler arasındaki bu atışma karşısında Gabe içtenlikle gülümsedi. "Sanırım Molly söz konusu yere nasıl gidileceğini biliyordur?"

"Biliyorum," diye onayladı Molly. Gabe'in tekne yolculuğu yapmayı sorun etmeyeceğini umuyordu çünkü Burke'ün kampına gitmenin tek yolu buydu. "Bu adamı aramayı sürdürürken bir yandan da sizinle ilgileneceğiz. André'nin bu adamı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına eminim ama belli ki kendi departmanında sorunları var, bu yüzden önceliğimiz onu bulmak olacak."

"Teşekkür ederim," dedi Cicely hararetle. "Hepinize çok teşekkür ederim."

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 18.45

"Trafik neden durdu?" diye homurdandı Lamont makam arabasının arka koltuğundan. "Bu turistlerin yemek yemeye, uyumaya ya da birbirlerini becermeye falan gitmeleri gerekiyor mu? Bugün dünden de beter. Yirmi dakikada ancak on adım ilerleyebildik."

"Yol ileride polis tarafından kapatılmış durumda efendim," dedi James, sesi alışılmadık derecede gergindi. "Bir polis vuruldu. Tetikçi kaçtı."

Lamont gözlerini kırpıştırdı. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Haberlerde çıktı efendim. Karım internette gördüğünü söyledi. Turistler vurulma anının videolarını yayınlamışlar. Siz arabaya gelmeden yaklaşık on beş dakika önce olmuş. Trafik daha önce de kötüydü ama bu yolun kapatılması her şeyi altüst etti."

Kötü bir hisle sırtı ürperdi. "Polis nasıl vurulmuş?"

"Mahkûmun biri ekip arabasına bindirilirken. Serbest kalmış, polisin silahını kapmış, onu vurmuş ve kaçmış. Polisler az önce bir basın toplantısı düzenledi." Telefonunu kaldırdı. "Haberleri

kontrol ediyordum. Açıkçası, ortalıkta silahlı bir adamın dolaştığını bilmek beni tedirgin ediyor."

"Seni suçlayamam." Telefonunu açtı ve haberleri taradı.

James'in söylediği her şey doğru görünüyordu ama adamın kim olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Eğer Eckert ise, sorun değildi. Fakat bu pek olası görünmüyordu. Hodges, Eckert'in zaten hapiste olduğunu söylemişti.

Eckert'in bile oradan kaçabileceğini sanmıyorum. Çok fazla yardım almadan mümkün değil.

İstemeyerek de olsa Jackass'e bir mesaj yazdı. ***Silahlı adam kim?***

Cevabın gelmesi birkaç dakika sürdü. ***Seni ilgilendirmez.***

Hay senin. Bu onu çok kızdırmıştı. ***Kim? Senin adamın mı?***

O gün yapılan iki tutuklamayı düşündü. Eckert ve Paul Lott'u öldüren adam. Eckert hapisteydi ama diğer adamın nerede olduğunu bilmiyordu.

Eğer içgüdüleri doğruysa, NOPT de bilmiyordu. ***Adamın güvende mi?*** diye ekledi.

Telefonuna bakıp Jackass'in cevap vermesini beklerken birkaç dakika daha geçti.

Evet. Beni rahatsız etmeyi bırak. Meşgulüm.

Meşgul müsün? Ayarlayabildiğim anda ölmüş olacaksın. Jackass gerçekten çok yerinde bir isimdi. ***Nerede o?!?***

Seni ilgilendirmez.

Seni lanet olası pislik. ***ŞİMDİ SÖYLE.***

Yoksa ne olur?

Lamont dişlerini gıcırdattı ve Jackass'in numarasını tuşladı. Adam üçüncü çalışta telefonu açtı. "'Meşgulüm' demenin neresini anlamıyorsun?" diye terslendi.

Lamont James'e baktı. Sürücü yola odaklanmıştı ama yine de dikkatli olması gerekiyordu. "Bu nasıl oldu?"

Jackass iç çekti. "Benim kendi yöntemlerim var Monty. Adamımı dışarı çıkardım. Senin yerinde olsam kendi durumundan daha çok endişelenirdim."

Lamont kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Adamın Eckert'in sana bir mesajı var anlamına geliyor. Kırmızı kamyoneti kimin kullandığını biliyor ve kumpasa getirildiğini de. Tutuklanması için ona tuzak kurduğunu, kefaletini ödersen iyi edeceğini yoksa bülbül gibi şakıyacağını söylüyor. La, la, la, *Lamont.*"

"Yapmayacak." Lamont bundan emindi. Eğer Eckert öterse, kiralık katil suçlamasını kabul etmiş olacaktı ve bu federal bir suçtu.

"Madem öyle diyorsun. Lâkin... Neyse, sen her zaman en iyisini bilirsin."

Alaycı ses tonu Lamont'un çenesi ağrıyana kadar dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Lâkin ne?" diye hırladı.

James hafifçe başını eğdi ama tekrar yolu izlemeye devam etti. Ne de olsa zeki bir adamdı.

"Her şeyi yakıp yıkacak bir tipe benziyor."

Ne yazık ki bu doğruydu. Köşeye sıkıştığını hissederse Eckert'in onu da mahvedeceğini görebiliyordu. *Hele bir de benden çok Federallerden korkuyorsa.* "Uyardığın için teşekkürler."

"Bir şey değil Monty. Arkadaşlar ne içindir?"

Hâlâ alay ediyor. *Kahrolası herif.* "Kesinlikle. Senin eleman ne yapacak?"

Alaycı tavır kayboldu, yerini sakin, soğuk bir güven aldı. "Ben ne dersem onu."

Lamont hırlamamak için kendini zor tuttu. "Yani ne?"

"Seni ilgilendirmez. Ama eğer cehennem ateşinde yanmak istemiyorsan, Rocky'nin oğlunun evinden uzak dur derim. Bayan dedektif onunla birlikte olacak, yani bir taşla iki kuş."

Bir ürperti sırtından aşağı doğru ilerledi, cehennem ateşinden korumak istediği bedenini boydan boya geçti. "Beni gelişmelerden haberdar et."

"Aynısı senin için de geçerli, Monty." Alaycı tavır geri dönmüştü. "Eckert yarın sabah mahkemeye çıkacak. Ne yapmayı planlıyorsan o zamana kadar halletmen gerek. Kefaletinin çok yüksek olacağına dair içimde bir his var. Ortak olduğumuza göre, onunla başa çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?" Telefon görüşmesini kıkırdayarak sonlandırdı.

Eckert'in kefaletini ödeyemem. Çok fazla soruya muhatap olmadan mümkün değil. Eckert'i temsil etmesi için Hodges'ı şantajla ikna etmişti. Kâğıt üzerinde bir şey yoktu, para el değiştirmiyordu. Ancak Eckert'in kefaleti için ödeyeceği paranın izi sürülebilirdi ve o da bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Gelgelelim, bülbül gibi ötmekle tehdit eden adamlarla başa çıkmanın başka yolları da vardı.

Çok yazık. Eckert'in yeni Stockman'ı olabileceğini gerçekten ummuştu.

Neyse ki evindeki kasada bulunan listede daha birçok isim vardı. Olasılıkları düşündü ve kendi kendine başıyla onayladı. Sırada kimi etiketleyeceğini çok iyi biliyordu: Eckert'in sabaha karşı mahkemeye çıkana kadar tutulacağı hücreye erişimi olan bir polis. Eckert gibi süperstar bir tetikçi olmasa da yeterli olacak bir polis. *Zira hedef listem giderek kabarıyor.*

Rocky Hebert'ten kurtulma planlarına Jackass'i dahil ettiğine şimdi pişmandı ama ortağının elde ettiği bilgilere ihtiyacı vardı. *Bıraksaydım da o halletseydi. Orada olmama gerek yoktu.*

İşin doğru yapıldığını kendi gözleriyle görmek istemesi dışında.

Tabii ki Jackass o gece Lott'u da yanında getirmişti. Jackass'in niyeti Lott'u cinayete bulaştırarak sessiz kalmasını sağlamaktı ama Lamont ona gerçekten güvenmemişti. Lott'u kendisi öldürecekti ama Jackass'in adamları ondan önce davranmışlardı.

En azından Lott artık bir endişe kaynağı değildi. Tabii Jackass yarım kalmış işleri tamamlamıyorsa.

Ben de onun yarım kalan işlerinden biriyim.

Korkuyla içi ürperdi, kendine ve "ortağına" sinirlendi. Arabasının camından dışarı baktı ve Paul Lott'un katilinin o anda nerede olduğunu merak etti. *Burada trafikte sıkışıp kalmış kolay bir hedefim.* Biri silahıyla yanından geçebilir ya da bir keskin nişancı çatıda bekliyor olabilirdi.

Birden nefes alamadığını hissetti. *Lanet olsun.* Kravatını çekiştirdi, gömleğinin yakasındaki üst iki düğmeyi açtı, sonra fiziksel olarak acı veren derin bir nefes çekti.

"Biraz hava almam lazım," dedi aniden. "Lütfen arabayı eve götür. Ben yürüyeceğim." En azından hareketli bir hedef olacaktı.

James dönüp ona baktı. "Ama efendim. Yol çok uzun."

"Egzersize ihtiyacım var. Yarın görüşürüz."

Evrak çantasını kaptığı gibi arabadan atladı ve yürümeye başladı. Eğer Jackass'in onu ortadan kaldırmak gibi bir planı varsa, adamın işini kolaylaştırmayacaktı.

Üstelik yürüyüş zihnini boşaltmasına da yardımcı olabilirdi. Meseleyi kendi ellerine alma zamanı gelmişti.

Eckert gitmeliydi.

Xavier Morrow gitmeliydi.

Gabe Hebert ve bayan özel dedektifi gitmeliydi. Burke Broussard muhtemelen yaptıkları her şeyi bildiğinden, o da gitmek zorundaydı.

Sonrasında, hepsiyle işi bittiğinde, kalan ortağı da gitmeliydi.

13

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, SAAT 20.00

Gabe, Burke'ün konferans salonundaki minderli sandalyelerden birine çökmüş, kendini yaşlı bir adam kadar bitkin hissediyordu. "Nasıl oluyor da hâlâ çalışabiliyorsun?" diye sordu toplantı salonundaki beyaz tahtanın başında duran Molly'ye. Bulaşıkların hepsini yıkayıp kaldırmak için Burke'ün korkunç küçük mutfağına götürürken de tam olarak orada duruyordu.

İçindeki aşçı dağınık bir mutfak bırakamazdı. Burke'ünki gibi olsa bile.

Burke Houston'lıları, artık her neresiyse, kampına götürmüştü. Joy onlara temel ihtiyaç malzemelerini almış ve ertesi gün giysi getireceğine söz vermişti.

Gabe ve Molly geride kalmıştı çünkü Burke'ün hepsine yetecek kadar yeri yoktu. Dürüst olmak gerekirse Gabe biraz rahatlamıştı. Xavier ve ekibini gerçekten sevmişti ama o gün öğrendiği onca şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Çok şey öğrenmişti.

Ofis çok ama çok sessizdi ve kendisini kısaca Phin olarak tanıtan gece güvenlik görevlisi gelmese güvende olmadığını hissedebilirdi. Adam şaşırtıcı derecede iriyarı ve heybetliydi, eski bir asker olduğu çok belliydi ve kaşlarını çatmasa da Gabe'in ensesindeki tüyleri diken diken ederek selam verme dürtüsü yaratıyordu.

O adamla ilgili bir sürü sorusu vardı ama Molly, Phin'i gülümseyerek selamlamış ve beyaz tahtaya geri dönmüştü.

Gabe bir an için Molly'nin dolgun, yuvarlak poposunun, hâlâ o sabahki gibi gıcır gıcır görünen pantolonunu nasıl doldurduğunu hayranlıkla seyretti. Bu noktada, onun büyücü olup olmadığını cidden merak ediyordu. Diğerleri dağılmış ve perişan bir haldeyken, o biraz şekerleme yapmış ve kıyafetlerini değiştirmiş gibi görünüyordu.

Daha önceki notlarını ve sorularını da kopyalamıştı ama farklı bir şekilde. İlk taslak serbest formda, bilinç akışına dayalı bir çalışmaydı. Oysa şimdi tahtanın üstünde sorular, notlar ve Xavier'in Katrina'dan kurtarıldığı gece tanık olduğu cinayetin isimsiz kurbanı olan merkezle bağlantılı kişilerin isimlerinden oluşan bir yıldız patlaması vardı.

"Yorgunum," diye itiraf etti Molly. "Fakat düşüncelerimi tekrar toparlamam gerekiyordu ve benim yöntemim bu. Her şeyi yazıyorum, sonra bir anlam ifade etmeye başlayana kadar bir şeylerin yerini değiştiriyorum. Her şey birbirine bağlanıyor. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz."

"Sonraki adımlarımız ne olacak?"

Molly markörün kapağını kapattı ve tüm tahtayı görmek için bir adım geri çekildi. "Sanırım eski polis raporları için yaptığım araştırma çıkmaza girdi." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sözcükleri kötü seçtim."

Gabe elini havada salladı. "Özür dilemene gerek yok. Ne demek istediğini biliyorum. Keşke babamın bu davasından haberim olsaydı. Hiçbir şeyden şüphelenmedim. Annemin şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum. Yani, Xavier ve annesiyle tanışmış, demek istediğim, en azından babamın o gece Katrina sırasında onunla tanıştığını biliyordu ama cinayetten haberi var mıydı?"

"Gigi teyzenden hiç haber aldın mı? Belki olaylara biraz ışık tutabilir."

"Henüz değil. Bir milyon sesli ve yazılı mesaj bıraktım. Gerçekten endişeliyim." Şakaklarını ovuşturdu. "John Alan Industries'in izini ona kadar sürebildik, bu yüzden kötü adamların da –her kimseler– aynı şeyi yapmış olabileceklerini düşünüyorum. Tıpkı babam gibi onu da öldürmüş olabilirler."

Molly onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Belki de tatildedir."

"Bu gayet mümkün. Beraber seyahat ettiği bir arkadaş grubu var. Oldukça maceraperestler ve bazen telefon çekmeyen yerlere gidiyorlar."

"Antoine'dan telefonunun izini sürmesini isteyebiliriz."

"Antoine'dan isteyin," dedi arkalarından bir erkek sesi. "Herkes Antoine'dan ister."

Döndüklerinde André Holmes'a çok benzeyen bir adam gördüler ve Gabe onun André'nin kardeşi olduğunu anladı. Ayrıca Molly'nin adama gözlerini devirmesi de bir başka ipucuydu.

"Vazgeçilmez olmaya bayılıyorsun," dedi Molly. "O kibirli tavrını bana karşı denemeye bile kalkma."

Antoine sırıttığında Gabe kardeşler arasındaki farkı kolayca anladı. André gayet ölçülüydü ve gülümsediğinde bile sıkıntılı görünüyordu. Departmanında Paul Lott taklitçisinin kaçmasına etkin şekilde yardım eden bir oyunbozan olduğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Öte yandan Antoine kaygısız ve mutlu görünüyordu. Ve biraz da çılgın.

"İyi misiniz?" diye nazikçe sordu Gabe.

Antoine kıkırdadı. "Neredeyse iki gündür uyumadım, o yüzden şu anda biraz... yerimde duramıyorum."

"Kafeini fazla kaçırmış," diye fısıldadı Molly.

"Beni incitiyorsun, Molly. Ama haklısın. Kahve ve Mountain Dew sayesinde kafam iyice güzel oldu." Antoine masada onlara katıldı ve beyaz tahtayı şöyle bir inceledi. "Şemalarını her zaman beğenmişimdir. Houston ekibini kampa götürmeden önce Burke beni arayıp bir güncelleme yapmıştı ama sen çok daha net bir şekilde organize etmişsin. Tüm bu kabadayılığın altında teknik bir zekâ yatıyor."

Kadın etkilenmiş bir halde Antoine'a gülümsedi.

Gabe de ondan etkileniyordu. Son iki günün en parlak ışığı oydu.

"Seni rahatsız etmedik," dedi Antoine'a. "Burke rahatsız etmiş olabilir ama *ben* çalışmana izin verdim. *Bütün gün.* Bana neler anlatacaksın?"

Antoine kollarını önce tavana doğru uzattı, sonra birden ellerini kucağına bıraktı. "Kurbanın bilgisayarında bir şeyler yakaladım. Ayrıca bulduğunuz SIM kartta da birkaç şey keşfettim." Aniden durdu. "Nerede benim terbiyem? Senin terbiyen nerede Molly?" Elini uzattı ve Gabe onunla tokalaştı. "Ben Antoine Holmes. Burke'ün geyik işlerini yapıyorum."

"Gabe Hebert. Kurban..." Nefesini bıraktı. "Benim babamdı."

Antoine'ın ifadesi yumuşadı ve André'ye daha çok benzemeye başladı. "Çok üzgünüm."

Gabe hâlâ başsağlığı dileyen insanlara ne diyeceğini bilemiyordu. "Teşekkür ederim. Bir şeyler mi buldunuz?"

"Sanırım öyle. Dosyalar silinmiş ama veri izleri kalmış. Kurabiye Canavarı'nın tüm kurabiyeleri yemesi ve geriye sadece kırıntıların kalması gibi. Kurabiye olduğunu bilirsin. Ne tür bir kurabiye olduğunu bile bilebilirsin ama kurabiyeyi eski haline getirmek mümkün olmayabilir."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Gabe.

"Belki de lanet olmasın ama net bir resim değil. En azından henüz değil." Gömleğinin cebinden katlanmış tek bir sayfa kâğıt ve içi kurşun ve tükenmez kalemlerle dolu özgün bir cep koruyucusu çıkardı. Kâğıdı açıp önündeki masanın üzerinde düzeltti. "Baban bir doktor arıyormuş."

Gabe babasının ne kadar hasta olduğunu düşününce irkildi. "Çünkü kanserdi."

Antoine başını iki yana salladı. "O kişiyi telefonunun SIM kartında buldum. Bu farklı bir doktormuş. Onkolog değil. Bir kadın doğum uzmanıymış."

Gabe kafası karışmış bir halde Molly'ye baktı. "Bir şey anlamadım. Ya sen?"

Molly beyaz tahtaya baktı. "Olabilir. Tek başına bu davaya odaklandığını varsayarsak..." Markörün kapağını açtı ve şemanın ortasına CİNAYET KURBANI/KATRINA olarak bir başlık açtı.

Ardından ekledi: MUHTEMELEN HAMİLE?

Of. "Biri hamile bir kadını öldürmüş."

"Muhtemelen," dedi Antoine. "Bir süredir bu doktoru arıyormuş. Bilgisayarının tarayıcı geçmişinde bir yıl öncesine ait izler buldum ama son birkaç aydır aramalarını hızlandırmış gibi görünüyordu." Duraksadı. "Arayışındaki artış onkologuyla ilk randevusu sırasında başlamış."

Gabe yutkundu. "Zamanı tükeniyordu."

Antoine başını saygıyla öne eğdi. "Hasta olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Bana söylemedi." Sesi öfkeli çıkmış gibiydi ama herhalde sorun olmazdı. Yine de patladığı için kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Sizin hatanız değildi."

Antoine ellerini kaldırdı. "Ben de kızardım. Aslında biraz uyuduktan sonra ailemi arayacağım ve onlara bu tür bir sırrı saklamayı düşünürlerse iki çift laf edeceğimizi söyleyeceğim. Anlarsın ya, lütfen ve teşekkür ederim gibi çünkü annem tam-zamanlı-anne modundayken korkunçtur ve ona saygısızlık etmek aptallık olur. Yine de ..." Omuz silkti. "Demek istediğimi anladın."

Gabe neredeyse gülecekti. Antoine'ın uykusunu tam aldığında nasıl olacağını merak ediyordu. "Anladım. Ve teşekkür ederim. Hayır, bilmiyordum. Sadece özel otopsi raporundan ilerlemiş görünen gırtlak kanseri olduğunu öğrendim."

Antoine gözle görülür bir şekilde sakinleşti, sesi nazikleşti. "Üçüncü evredeymiş. Ameliyat yapmadan önce kitleyi küçültmeye çalışıyorlarmış. Bir seans kemoterapi almış ama işe yaramamış. Bırakmayı düşünüyormuş ama senin için devam etmeye karar vermiş."

Gabe ürpererek nefes aldı ve Molly yanına oturup elini tuttuğunda ona çok minnet duydu. "Keşke bana söyleseydi."

"Sanırım söylemek istedi," dedi Antoine hüzünlü bir tebessümle. "Telefonunda seninle yapmak istediği sohbetlere benzeyen bazı notlar buldum. Sizin için çıktısını alırım. Sanırım prova yapıyordu."

Gabe'in gözleri doldu. "Tam babama göre. 'İki ölç, bir biç' tarzında bir adamdı."

"Kemoterapiye devam etmeyi planladığını nereden biliyorsun?" diye sordu Molly.

"Telefonunda başka notlar da var. Artı/eksi listeleri. 'Lehte' olanlar durmak için, 'aleyhte' olanlar ise devam etmek için sı-

ralanmış. Lehte olanların çoğu sensin Gabe, bir de bu cinayet davası. Buna basitçe 'Katrina' demiş. "

En azından bu da bir şeydi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı Gabe.

Antoine başıyla onayladı. "Daha fazlasını aramaya devam edeceğim."

"Rocky'nin hareketlerini cep telefonunun SIM kartından takip edebilir misin?" diye sordu Molly.

"Üzgünüm ama hayır. Ayarlardan konumunu kapatmış. Onun için akıllıca ama bizim için kötü. Bilgisayarını silen kişinin acemi olmadığını söyleyebilirim ama profesyonel de değilmiş. Bazı bilgi kırıntıları buldum ama kolay olmadı."

"Demek teknolojiden biraz anlıyorlar," dedi Molly. "Bunu bildiğimiz iyi oldu. Artık araştırdığımızı bildiklerini varsaymak zorundayız."

"Öyle," dedi Antoine. "Burke bana dün öğleden sonra restorandan çıkarken takip edildiğinizi ve bunun plakasız bir NOPT aracı olduğunu söyledi."

Gabe dönüp kadına baktı, ağzı açık kalmıştı. "Ne?"

Molly yüzünü buruşturdu. "Dün öğleden sonra seni daha fazla üzmek istemedim. Evine vardığımızda biri köpeğini zehirlemeye çalışıyordu..." İçini çekti. "Özür dilerim."

Gabe hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Önemli değil. Sadece... Bu tür şeyleri bilmem gerek, tamam mı?"

Kadın başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Sanırım paylaşmadığım tek şey buydu."

Antoine onları izliyordu, kara gözlerinde bir ışıltı vardı. "Molly?" diye şakırken birleştirdikleri ellerine dikkatli bir bakış attı. "Benimle paylaşmak ister misin?"

"Hayır," dedi kadın kibarca. "Gizli bilgi. Senin bilmene gerek yok."

Yine de Gabe'in elini bırakmadı ve bu adamın gülümsemesine neden oldu.

Antoine kıs kıs güldü. "Güzel." Sonra ciddileşti. "Tamam, konuya dönelim. Bir yer araması gibi görünen bir şey buldum. Kurtarabildiğim tek şey 'nehir kıyısı'."

Molly inledi. "İçinde 'nehir kıyısı' geçen milyonlarca yer adı var."

Antoine omuz silkti. "Tamam, biliyorum. Sadece sürücüde ne kaldığını söylüyorum. Gerçekten fazla bir şey değil."

Molly kaşlarını çattı. "Rocky'nin kendi bilgisayarını sildiğini düşünmüyordum. Onu her kim öldürdüyse, işe yaramayacağından emin olmadıkça dizüstü bilgisayarı geride bırakmazdı, bu yüzden silenlerin onlar olması mantıklı. Bunu dizüstü bilgisayar hâlâ evindeyken yapmış olabilirler mi?"

"Elbette. Ama biraz zaman alır. En az birkaç saat."

Molly içinden mırıldandı. "Yani birkaç saat boyunca Rocky'nin evindeydiler ya da bilgisayarı aldılar ve onu öldürdüklerinde geri getirdiler."

"Bana mantıklı geliyor," dedi Antoine. "Ayrıca ölümünden önceki günlerde Montreal'deki bir numarayı defalarca aramış."

"Gigi teyze," diye mırıldandı Gabe.

Antoine başıyla onayladı. "Numaranın Gigi Gauthier'e ait olduğunu tespit ettim. Onunla konuştuğunu hiç sanmıyorum. Aramalar hiçbir zaman bir buçuk dakikadan fazla sürmemiş, sanırım mesaj bırakıyormuş."

Gabe'in içini endişe ve korku kapladı. "Bütün gün ona ulaşmaya çalıştım."

"İzini sürmemi istediğin numara bu muydu?" diye sordu Antoine.

"Evet," dedi Molly. "Yapabilir misin?"

"Tabii ki. Onunla en son ölmeden bir hafta önce iletişim kurmuş gibi görünüyor. Ona kemoterapi hakkında bir mesaj göndermiş. Demiş ki: 'İt gibi hastayım. Lili onca yıl buna nasıl dayandı?'"

Gabe endişe ve korkuyla karışık bir öfke patlaması hissetti. "Ona söylemiş ama bana söylememiş."

"Önemli mi bilmem ama kadın ona kızmış, en azından benim gördüğüm mesajlarda," dedi Antoine. "Senden saklayarak yanlış yaptığını söylemiş."

"Haklı." Teyzesini her düşündüğünde Gabe'in midesi düğümleniyordu. "Lütfen, tatilde olsun."

"Ne bulabileceğime bakacağım," diye söz verdi Antoine.

"Ben de öyle," diye ekledi Molly. "Gerekirse komşularına telefon edebilirim. Hatta sağlık kontrolü için mahalle polisini bile arayabilirim."

"Evet," dedi Gabe boğuk bir sesle, bunu daha önce yapmayı düşünmediği için hayıflanarak. "Hadi yapalım şunu. Düşüncesi bile..." Teyzesinin tıpkı babası gibi yumruk büyüklüğünde bir çıkış yarasıyla mutfak masasının üstüne yığılmış görüntüsünü zihninden silmeye çalışarak sözünü yarıda kesti.

Molly onun elini sıktı. "Hey. Onun bir gezgin olduğunu söylemiştin. Güneşli bir sahilde olduğunu düşünelim, tamam mı?"

"Bir dağa tırmanıyor olması daha muhtemel," dedi Gabe, Gigi'nin zihninde canlanan dağcılık kıyafetleri içindeki görüntüsünü, ölmüş olduğu korkunç görüntüsüne tercih ederek. "Ele avuca sığmaz biridir." Kendini toparladı. "Babam başka ne gibi telefon görüşmeleri yapmış?"

"Birkaç tane onkologla, birkaç tane de yerel işletmelerle. Bir de veterinerle."

Gabe Molly'nin beyaz tahtasına baktı. "Babam Xavier'le bütün görüşmelerini kullan-at telefonundan yaptığı için bu ara-

maların hiçbiri görünmez. Babamın evinde başka bir telefon aramak hiç aklıma gelmedi. Saldırganların aradığı şey bu muydu?"

"Muhtemelen," dedi Molly, dudaklarını büzerek. "Bulmuşlarsa bile eminim yok etmişlerdir."

"Yarım kalmış işleri tamamlıyorlar," diye onayladı Antoine. "Önce Rocky, sonra sana ulaşmak için köpeğini zehirleme girişimi, ardından Xavier'in hayatına kastedilmesi ve son olarak da Paul Lott çakmasının hâlâ bilinmeyen nedenlerle Xavier'i New Orleans'a getirmeye çalışması."

"Fakat iyi niyetle olmadığını söyleyebilirim," dedi Molly kaşlarını çatarak.

"Hem de hiç." Antoine iki avucuyla yüzünü ovuşturdu. "Artık iyice yorgunluk çökmeye başladı. Eve gitmeden önce masamda biraz kestireceğim."

"Seni dışarı Phin çıkarsın," dedi Molly ısrarla.

"Olur. Kamyonetinde böcek ve takip cihazı olup olmadığını kontrol etti. Şimdilik bir şey yok."

"Bir araba kiraladım," dedi Molly. "Kamyonet çok göze çarpıyor ve arabamın plakasına ulaşmak için kamyonetin plakasını kullanmalarından korkuyorum. Özgürce hareket edebilmem gerekiyor."

Antoine onaylar gibi bir ses çıkardı. "Burke'e fatura ettiğinden emin ol."

"Zaten öyle yaptım," dedi Molly sırıtarak, sonra ciddileşti. "Polisi vurup kaçan adam hakkında dedikodular var mı?"

"Biraz. Çoğunlukla yaralı polis memuru için endişeleniyorlar ve yakalandığında 'o piç kurusuna bunu ödetmeye' yemin ediyorlar. Birkaçı kelepçelerini kimin gevşettiğini merak ediyor. Adamın Paul Lott'tan çaldığı cipten parmak izi almışlar." Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ve bilin bakalım kiminle eşleşti?"

Ona boş boş baktılar. "Kim?" diye sordu Gabe.

"Ah." Antoine başını alaycı bir şekilde salladı. "Kendimi aştım. Dün gece babanın evinden aldığın belgelerdeki parmak izlerini inceledim. Sadece babanın parmak izleri vardı ama Metairie şerifinin adamları tarafından duvarlardan alınan parmak izlerine erişimim var." Nasıl eriştiğini söylemedi ve Gabe sorma gereği duymadı. "Babanın parmak izlerini otopsi raporundan aldım, seninkileri de dün kullandığın kahve fincanından, umarım senin için bir sakıncası yoktur Gabe, böylece senin ve babanın bıraktığı parmak izlerini eleyebildim. Burke'ünkilerden de birkaç tane buldum ama bir tanesi farklıydı. Duvardaki deliklerden birinin yanındaydı."

Delikler babanın evinde saklı bir şey arandığı için açılmış.

Gabe bağlantıyı kurarken derin bir nefes aldı. "Babamın duvarındaki parmak izi Paul Lott'un cipinde bırakılanlarla mı eşleşiyor?"

"Doğru cevap!" Antoine sırıttı. "Birebir aynı. Ne yazık ki köpeğine zarar vermek için kullanılan etin üzerinde parmak izi yoktu."

"Eldiven giyiyordu," dedi Molly. "Kaçarken onu gördüm. Zehir neydi?"

"Fare zehri. Hem de bol miktarda." Gabe'e baktı. "Senin ufaklık yalamadığı için çok sevindim. Ciddi şekilde hastalanabilirdi. Eğer hepsini yeseydi, kesinlikle ölürdü."

"Alçaklar," diye hırladı Gabe. "Üniversiteli çocukların ve köpeklerin peşine düşüyorlar."

"Ve emekli polislerle oğullarının," dedi Molly yumuşak bir sesle. "Sen de risk altındasın, Gabe. Lütfen bunu unutma."

Gabe unutmuyordu. Bir an bile. "Biliyorum."

Antoine doğruldu, hafifçe sallanıyordu. "Vay canına, başım döndü. Ciddi bir kafein eksikliği yaşıyorum. Bir süre ofisimde yatacağım."

Molly'nin alnı endişeyle kırıştı. "Seni eve bırakalım."

"Hayır. Phin burada. Sorun olmaz. Emin ol," diye ekledi, Molly'nin ikna olmadığını görünce. "Eve sağ salim döndüğümü haber vermek için sana mesaj bile atarım," diye devam etti alaycı bir tonda. "Anneciğim."

Molly gözlerini devirdi. "Kapa çeneni. New Orleans'ın tüm çörekleri uğruna bile senin annen olmazdım. Çocukken ele avuca sığmaz biri olduğuna eminim."

"Daha da beteri," diye kabul etti adam gülerek. "Gabe, tanıştığımıza memnun oldum. Her şey yoluna girdiğinde şu étouffée için restoranına geleceğim. Joy daha önce biraz getirmişti ve nefisti. Neredeyse anneminki kadar güzeldi ama bunu ona asla itiraf etmem." El sallayarak odadan çıktı.

Molly onun gidişini izledi, hâlâ endişeliydi. "Keşke onu eve götürmemize izin verseydi. Phin'in ona göz kulak olmasını isteyeceğim." Beyaz tahtanın birkaç fotoğrafını daha çekmek için ayağa kalktı, sonra da silmeye başladı.

Gabe yardım etmek için ona katıldı çünkü kadın da en az onun kadar yorgun olmalıydı. "Bana Phin'den bahset. Biraz... ürkütücü biri."

"Olabilir. Onu yaklaşık bir yıldır tanıyorum ve yüzde doksan dokuzu çok tatlı biri, tam bir sevimli pisicik." Üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Dikkat edilmesi gereken, kaplan olduğu yüzde birlik kısım. O bir gazi. Antoine'la birlikte orduda görev yapmışlar."

"Antoine da mı ordudaydı?"

Molly başıyla onayladı. "Irak'ta. Antoine'ın tek söylediği Phin'in eve bir sürü travma sonrası stres bozukluğu ve suçluluk duygusuyla dönmüş olduğu. Onun için içim sızlıyor. Yani, çoğumuz eve sorunlarla döndük ama Phin'inkiler... şey, ekstra." Yakındaki raftan bir kutu beyaz tahta temizleme mendili aldı, bir tanesini çıkardı ve silmeye başladı. "Ancak burada kimse ondan korkmaz. Ne zaman sınıra geldiğini iyi bilir ve birkaç gün izin

alır. Geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışırken etrafta tamirat işleri yapıyor. Çalışma saatlerimiz o kadar belirsiz ki Burke burada yalnız kalmamız gereken zamanlarda yanımızda birinin olmasını istedi. Özellikle de Antoine için. Çalışırken kendini kaptırıyor ve içeri birinin girdiğini bile duymayabiliyor. Alarm sistemimiz var ama işimiz gereği düşmanlarımız oluyor. Burke de bu işe kendi payına düşeni alarak girdi."

"Peki ya sen?" Gabe tahtayı temizlemek için mendillerden birini aldı. "Sen de düşmanlarını getirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Kuzey Carolina'da birkaç tane bıraktım ama onlar daha çok adımı söylerken yere tüküren tipler. Çoğunlukla eski kayınbiraderimin ailesi. Babamı vurduğunu gösteren kaseti izlediklerinde bile onu savundular. Bir de Jake'in silah arkadaşları var."

Gabe durup ona baktı. Yüzü gergindi, çenesi kasılmıştı. "Silah arkadaşları mı?"

"Jake polisti. Yerel polis teşkilatında bir sürü arkadaşı vardı. Birkaçı bana ulaştı ve keşke yıllar önce onu 'dizginleseydik' dediler. Çoğu benden nefret ediyordu." İç çekti. "Buna o zamanlar Jake'in en iyi arkadaşı olan erkek arkadaşım da dahil. Hâlâ Jake'i öldürdüğüm için beni suçluyor. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim. Beni destekleyeceğini düşünmüştüm ama hayır. Sanırım düşmanlarım var ama bana zarar vermek için buraya geleceklerini sanmıyorum. Ne zaman bir muhabir onlara soru sorsa bunu fazlasıyla yapıyorlar, ki bu hala oluyor."

"Üzgünüm," dedi Gabe. Öyleydi de. Kadının kaybettikleri için yüreği sızlıyordu. Babasını kaybetmenin ve ardından bir hayata son vermek zorunda kalmanın acısı. Biliyordu ki aynı şeyi tekrar yapar ama yine de suçluluk duymaya devam ederdi. "Keşke bunu düzeltebilseydim."

Molly kederle ona gülümsedi. "Bunun için sana minnettarım. Keşke ben de senin için bu karmaşayı düzeltebilseydim."

Gabe'in göğsü sıkıştı, her ikisinin de yaşadıkları için duyduğu acı, kadının burada, onun yanında olmasından duyduğu minnettarlıkla karıştı. Molly'nin yukarı kaldırdığı yüzüne baktı, minnet duygusu... ihtiyaca dönüştü. Onun gözlerindeki hüznü yok etmesi gerekiyordu. Onun yerine başka bir şey koyması gerekiyordu. Daha iyi bir şey. Çok daha güzel bir şey.

Vücuduna ateş bastı, nabzı hızlanmaya başladı. Kadına ihtiyacı vardı. Onun da kendisine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Yüzünü incelemeye devam etti, yanaklarının kızarmaya başlamasını, kuruyan dudaklarını diliyle ıslatmasını, gözlerinin ışıldamasını ve güçlükle yutkunmasını izledi.

O da bunu hissediyordu. Havanın elektriklendiğini hissediyordu. Aralarındaki bağı hissediyordu.

İhtiyacı hissediyordu.

Burada, bu salonun sessizliğinde. Antoine ve Phin dışında yalnız oldukları bu binanın sessizliğinde. Yine de kadın kendini tutuyordu.

Çünkü kendini bırakırsa dikkati dağılacaktı. Dikkati dağılacak ve onu gerektiği gibi koruyamayacaktı. Bir an Burke'ten kendisine başka bir dedektif vermesini istemeyi düşündü, sırf Molly kendini bu kadar çıkmazda hissetmesin diye ama bu doğru olmazdı. Bu iş için en uygun kişi oydu ve buna saygı duyuyordu.

Tam geri adım atacaktı ki Antoine'ın burada olduğunu düşündü. Ve Phin'in.

Kadını incitmemeye dikkat ederek çenesini nazikçe kavradı. "Phin burada."

Molly gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

"Phin burada. O senin gece güvenliğin, değil mi?"

"Doğru," dedi kadın yavaşça. "Ee?"

"Phin burada olduğu sürece Antoine bir sorun yaşanmayacağını söyledi. Bizim için de geçerli, değil mi?"

Molly iri gözlerini kıstı. "Evet. Ne olmuş?"

"Hepimizin güvenliğinden o sorumluysa, sen değilsin. Öyle mi?"

Kadının kaşları hafifçe çatıldı. "Sanırım. Sonra?"

"Sonra... dikkatin dağılsa bile ben hâlâ güvende olurum."

Molly'nin dudakları seğirmeye, gözleri ışıldamaya başladı, üzüntüsü kaybolmuştu. "Nasıl dikkatim dağılabilir?"

"Eğer seni öpersem. Hayır dersen öpmem." Bir nefes aldı, sonra usulca bıraktı. "Ama lütfen hayır deme."

Molly onun gözlerinin içine baktı, Gabe nefesini tutarak kadının tüm seçenekleri değerlendirmesini bekledi. Tüm ihtimalleri. Ardından kadın gülümsedi ve Gabe başının döndüğünü hissetti. "Evet."

Rahatlayan Gabe, kadının Choux'ya ilk girdiği andan beri hayalini kurduğu şekilde dudaklarına uzandı. Molly'nin elindeki mendil kutusu gürültüyle yere düştü ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak onun öpücüklerine karşılık verdi.

Tam Gabe'in umduğu gibiydi. Dudakları dolgun ve sıcaktı ve... gülümsüyordu.

Onu öperken gülümsüyordu ve bu her şeyi daha da mükemmelleştiriyordu.

Kollarını kadına doladı, öpüşmenin harareti arttıkça sertleştiğini hissetti ve elleriyle kadının sırtında gezinmeye başladı. Kadın yumuşak, dolgun memelerini onun göğsüne bastırdığında, onları avuçlarının arasına aldığı zaman nasıl hissedeceğini merak etti. Ona hayal ettiği şekilde dokunmasına ne zaman izin vereceğini merak etti.

Gabe ellerini yavaş yavaş kadının yanlarında aşağı yukarı gezdirmeye başladı ve onun çıkardığı arzulu sese, göğsünün de-

rinliklerinden gelen bir hırıltıyla karşılık verdi. Uzun, çok uzun zamandır olmadığı kadar sertleşmişti.

Onu istiyordu. Burada ve hemen şimdi.

Molly'nin gergin durumları ne kadar becerikli bir şekilde yönettiğini görmüştü. Kadının şefkatini hissetmişti. Şimdi onunla ilgilenme sırası kendisindeydi. Onun tutkusunu hissetmek istiyordu.

Onu baştan çıkarmak ve aldığı zevki görmek istiyordu. Ellerini belinden aşağıya, iki gündür hayranlıkla seyrettiği poposuna doğru kaydırdı.

Genzini temizleyen bir ses, sundurmanın lambasına yakalanmış azgın gençler gibi birbirlerinden ayrılmalarına neden oldu. İri yarı güvenlik görevlisi kapının girişindeydi ama dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme onu biraz daha az korkutucu gösteriyordu.

"Kiralık arabanız burada," diyen Phin anahtarları uzattı. "Arabayı teslim aldım, böcek ve takip cihazı olup olmadığını kontrol ettim. Temiz ve giriş kapısının içine park edilmiş durumda."

Gabe hırıltısını yutmak zorunda kaldı. Molly'yle toplantı salonunda oynaşıyor olmaları Phin'in suçu değildi. Hayır, hepsi benim marifetim. Üstelik hiç pişmanlık duymuyordu. Birkaç dakika boyunca kötü adamlar, cinayet ya da babasının çektiği acılar aklından bile geçmemişti. Kendini bütünüyle kadına kaptırmıştı ve bundan ne üzüntü ne de utanç duyuyordu.

Molly kesik kesik soluyarak çenesini kaldırdı, yanakları Gabe'in komik bir şekilde kendisiyle gurur duymasına neden olan parlak bir pembeye boyanmıştı. "Teşekkür ederim, Phin," dedi Molly. "Kontrol ettiğin için minnettarım." Elini uzattı ve Phin anahtarları fırlattığında onları kolayca yakaladı.

"İşim bu," dedi Phin, onun teşekküründen rahatsız olduğu belliydi. "Takip cihazlarını tekrar kontrol edebilmek için tarayıcınız yanınızda mı?"

"Çantamda. Ayrıca Antoine uyumak için ofisine gitti. Acaba sen..."

"Ona göz kulak olabilir miyim?" diye atıldı Phin. "Elbette. Nereye gidiyorsunuz? Burke bilmek isteyecektir."

"Mid-City'deki evime," dedi Gabe ama Molly başını iki yana salladı. "Bu gece güvenliği sağlam bir otele gidiyoruz. Burke yerini zaten biliyor. Rezervasyonu o yaptırdı. Uyumam gerek ve Burke'ün nöbet tutacak adamı kalmadı." Gabe'e göz kırptı. "Endişelenmene gerek yok. Burke bize bitişik odalar ayarladı ve 'John Smith' hesabını kullandı. Kimse senin orada olduğunu bilmeyecek."

Gabe itiraz etmeyi düşündü ama sonra kadının tıpkı söz verdiği gibi onu kolladığını fark etti. Peki ya Gabe iki odayı birden kullanmayacaklarını düşünüyorsa? *Ne olmuş, adam mı öldürdük?* "Gidelim öyleyse."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 21.15

Lamont kan ter içinde ve öfkeyle evine dönmeyi başardı ve... *Evet. Hiç keyfim yok.*

"Joelle?" diye seslendi ama cevap alamadı.

Belki de dışarı çıkmıştı. Eğer öyleyse, ofisine ve boş yatak odasına yerleştirdiği o kahrolası kameraları bulabilirdi. Tabii *gerçekten* yerleştirdiyse. Hâlâ blöf yapmadığından emin değildi. Eğer blöf yaptıysa, lanet olsun ki buna kanmıştı. Doğruca ofisine gitti, ceketini Birleşik Devletler'den bile eski olan, bir numaralı karısının ailesinden kalma berjer koltuğa fırlattı. Odanın geri kalanını gölgede bırakan tek bir masa lambasını yaktı ve ofis kasasını saklayan kitaplığa döndü.

NOPT nezarethanesindeki gardiyanla temasa geçmesi gerekiyordu. *Hemen.*

Kasayı saklayan kitapları raftan çekmişti ki birinin genzini temizlediğini duymasıyla dönüp masasının çekmecesinde sakladığı tabancaya uzandı. Gölgelerin arasından "ortağının" çıktığını görünce eli havada kaldı.

Kahrolası herif. "Burada ne işin var senin?" diye tısladı Lamont.

Jackass mutsuz görünüyordu. "Konuşmamız gerek."

Lamont kitapları rafa geri itti ve masasının arkasına oturup çekmecedeki tabancayı ihtiyatlı bir şekilde çekti. Yeterince ihtiyatlı davranmamış olacak ki Jackass kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi Monty?"

"Silahın var," diye vurguladı Lamont.

"Görevdeyim." Jackass omuz silkerek Lamont'un takım elbisesinin ceketini eski berjerin üstünden aldı ve yüzünü ona dönerek koltuğa kuruldu. "Dediğim gibi, konuşmamız gerek."

"Güzel. Buraya nasıl girdiğinle başlayabilirsin."

"Beni içeri Joelle aldı."

Demek sevgili karısı buradaydı. Seslendiğinde cevap vermemiş olması şaşırtıcıydı. Ashley'le onu ayırmanın tadını çıkarmak için kapıda bekleyeceğini düşünmüştü. "Önce Joelle'in nerede olduğuna bir bakayım. Araya girmesini istemiyorum." Ayağa kalkmaya yeltendi ama ortağı ona eliyle oturmasını işaret etti.

"O uyuyor. Hem de harbiden uyuyor."

Ölü gibi mi uyuyor? Yüreğinde bir umutla gözleri büyüdü. Belki de ortağı her şeye rağmen işe yarıyordu. Üzgünmüş gibi davrandı. "Nerede? Yatağında mı? Ne yaptın sen?"

"Salondaki kanepede. Yanından geçip gittin. Uyuması için ona ilaç verdim."

"Ne verdin?" diye çıkıştı Lamont.

"Rocky'ye verdiğimizin aynısı. Onu uyuşturdum. Burada olduğumu bile hatırlamayacak." Jackass kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi sandın?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda çok fazla sır saklıyor gibisin."

Jackass omuz silkti. "Ne kadar az bilirsen, o kadar az söyletebilirler."

"Hayır. Bu 'ortaklık' böyle yürümez. Lott'u kim ve *neden* öldürdü? Ayrıca Morrow'u takip eden o piçi nasıl serbest bıraktınız?"

"İkisine de cevabım adamlarımdan biri ve adamlarımdan biri," dedi kayıtsızca. "Bilmen gereken tek şey bu."

Lamont dişlerini sıktı. "Paul Lott'u *neden* öldürdü?"

Jackass doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Paul sessiz kalmak için daha fazla para istedi."

Şaşırtıcı değildi. Lamont, açgözlü aşağılık serseri Paul Lott'a hiç güvenmemişti. Jackass'in neden güvendiğini bilemiyordu ama o ikisi liseden beri yakındılar. Lamont o zamanlar bile Paul'ün fırsatçı ve iki yüzlü olduğunu düşünürdü. Gençken Paul ne zaman korksa ya da bir öğretmene yaranmak istese anında onlara sırtını dönerdi. Her zaman küçük bir sansar olmuştu. Şimdi ise ölü bir sansardı.

"Teşekkür ederim," dedi Lamont dürüstçe. "Söyle bakalım, 'adamlarından biri' Xavier Morrow'u New Orleans'a kadar takip edeceğini nereden biliyordu?"

Jackass'in gülüşü hoş değildi. Hem de hiç. "Lott'u arayan Morrow, bir adamın kendisini öldürmeye çalıştığını söylemiş. Neyse ki adamlarım Lott'un evdeki ofisindeydi ve aramayı yakaladılar." Jackass'in yükselen sesi çelik gibi sertti. "Meğer Morrow evine giren kişiyi vurup kaçmış. Stockman onu bulmuş ve öldürmeyi başaramamış, sen de bunları bilmemem gerektiğini mi düşündün?"

Lamont, Jackass'in yaptığı gibi, Xavier'in yerini gizli tutmasıyla ilgili soruyu duymazdan geldi. Geriye dönüp baktığında, bunu yapmakla akıllılık etmiş olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre hem kendisinin hem de Jackass'in kendi gündemleri vardı.

"Stockman'ın icabına baktım. Bilmen gereken tek şey bu," dedi Lamont. Adamın sözlerini yüzüne vurmak fazlasıyla iyi hissettiriyordu.

"Götlük yapma Monty," diye hırladı Jackass. "Seni gömebilirim."

"Niyetin var mı?" diye sordu Lamont, kalbi küt küt atmasına rağmen sakinliğini koruyarak.

"Hayır. Şimdiye kadar bunu aklımdan bile geçirmedim."

Yılların deneyimi Lamont'u mükemmel bir yalan dedektörü yapmıştı ve Jackass kaplamalı dişlerinin arasından yalan söylüyordu. "Bildiğim iyi oldu. Madem bu kadar çok şey biliyorsun, Xavier Morrow şimdi nerede?"

Jackass gözlerini devirdi. "Sonunda doğru soruyu sordun. Broussard'la birlikte ama onları kaybettik."

"Cehenneme gidesice Broussard."

"En azından bu konuda hemfikiriz."

"Rocky'nin oğlundan ne haber?" diye sordu Lamont. "Şu aşçıbaşı? Henüz yakıp kül etmedin mi?"

Jackass tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onun ve bayan özel dedektifin de izini kaybettik. Hebert'in evine gitmediler, bunu biliyoruz. Orayı gözetleyen biri var. Eğer içinde değilse Gabe'in evini yakıp kül etmenin bir anlamı yok."

"Görünüşe göre ikimizin de çalışanlarıyla sorunu var," dedi Lamont yumuşak bir sesle.

Jackass kıkırdadı, görünüşe göre neşesi yerine gelmişti. "Eckert ile nasıl başa çıkacaksın?"

"Henüz karar vermedim," diye gayet rahat yalan söyledi Lamont. Eve dönerken yolun yarısında bir içki içmek için durmuş ve yakalanmasına izin veren kiralık katilden kurtulmak için kimi kullanacağına tam olarak karar vermişti. "Herhangi bir önerin var mı? Çünkü eğer o konuşursa ve birileri de araştırırsa, ikimizin de başının yanması muhtemel."

Jackass'in gözleri kısıldı. "Sadece sen dilini tutamazsan."

"Doğru. İyi ama, bu ortaklığın amacı da bu değil miydi zaten? İkimiz de birbirimizin güvenliğini sağlamaya çalışıyoruz. Şimdi soruma cevap ver. Herhangi bir önerin var mı?"

Ayarlamaları Jackass yapsa daha iyi olurdu. O zaman herhangi bir aksaklık onun üstüne kalabilirdi. *Benim değil.*

Jackass söylenecekmiş gibi ağzını açtı, sonra bir soluk aldı ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Eckert konusunda senin pis işini yapmayacağım. Orada tek başınasın. Ne halin varsa gör."

En azından denemişti. "O zaman neden buradasın?"

"Xavier Morrow'u bulmamız gerek. Şimdiye kadar gördüklerini özel dedektif hanımefendiye anlatmış olmalı. Bugün Broussard'ın ofisinde yakınlaştılar. Rocky'nin oğlunun restoranından yemek bile getirttiler. Bu kadar zaman içinde Morrow her şeyi dökmüştür."

Lamont bunu çoktan çözmüştü, yemek servisi hariç. "Ama ölürse tanıklık edemez. Sadece söylediklerinden ibaret kalır. Bir süreliğine zor olabilir, yalan söylemeyeceğim. Skandaldan hoşlanmıyorum ama Morrow'un tanıklığı olmadan mahkûmiyet almaları mümkün değil. Bana karşı asla." Bunu örtbas edebilirdi. Bir şekilde. "Yüksek mevkilerde çok fazla adamım var. Broussard bana zarar veremez. Ceset yok. Hiçbir şey yok. Morrow dışında. O yüzden katılıyorum, gitmesi gerek. Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Bütün adamların sende olduğunu düşünürsek."

"Aynı şekilde sende." Jackass kitaplığı işaret etti. "Bir sonraki maaşım üzerine bahse girerim ki o kasada bir liste var."

Lamont tabancasını yaklaştırarak avucunu kabzaya dayadı.

Jackass gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Monty. Sana onu kullandırmaya niyetim yok. Son zamanlarda iyice paranoyak oldun." Başını öne eğdi. "Bu yüzden mi bu gece arabandan fırlayıp kıçın tutuşmuş gibi trafikte koştun?"

Lamont derin bir nefes aldı, içindeki öfke giderek kabarıyordu. "Beni mi takip ediyordun?"

"Elbette." Jackass timsah gibi sırıttı. "Adamım seni eve kadar takip etti. Seni tehlikeye atamazdım, değil mi? Ben sadece seni koruyordum."

Yalancı. Yalancı. Yalancı. Bu çok incelikli, üstü örtülü bir tehditti. "Peki ya Morrow?"

Jackass'in sırıtması kayboldu. "Broussard'ın tüm emlak varlıklarına erişmeye çalışıyorum. Morrow ve ekibini bir yere sakladı ama nerede olduğunu bilmiyorum. Sen nerede sakladığını biliyor musun?"

"Hayır. Adamla hiç samimi olmadım. Gizli deliklerini bilmiyorum. Bu senin uzmanlık alanına giriyor."

"Pek sayılmaz. Broussard polisken içine kapanıktı. Onunla hiç vakit geçirmedim. Sadece Rocky geçirirdi. Artık ona soramayız."

Lamont koltuğuna geri oturdu, silahını da yanına aldı. "Konu açılmışken. Nasıl oldu da Gabe Hebert bir özel dedektif tuttu? Babasının intihar etmediğinden mi şüpheleniyordu? Ona Paul Lott mu söyledi? Ya da Xavier Morrow bu haftadan önce onunla temasa mı geçti?"

"Morrow'un daha önce Gabe Hebert'le temasa geçip geçmediğini bilmiyorum ama Hebert babasının intihar etmediğini

kesinlikle biliyor. Rocky'nin oğlu kendine özel bir otopsi yaptırdı."

Şoke olan Lamont'un nefesi kesildi, ağzı açık kaldı. "Lanet olsun."

Jackass ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Evet. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Aşçı güzel kuzenine söylemiş, o da ailesine anlatmış, restorandaki köstebeğim de kulak misafiri olmuş. Köstebeğim haber verince ben de araştırdım. Gabe haftalar önce bir şeylerden şüphelenmiş. Adli tabip Rocky'nin cesedini teslim ettiğinde, Gabe cesedi yakılmış gibi gösterdi. Gerçekte ceset cenaze evinden özel bir patoloğa gönderilmiş."

"Yani cenaze levazımatçısı da bunu biliyor."

"Biliyordu. Artık bir şey söyleyecek durumda değil."

Lamont rahatladığını hissetti. "Peki ya özel patolog?"

"O kadın da artık sorun değil."

İsteksizce olsa da Lamont etkilenmişti.

"Bugün çok meşgulmüşsün."

"Öyleydim. Şimdi sıra sende. Senin pisliğini yeterince temizledim."

"Bunu yapmak senin de yararına," diye hatırlattı Lamont ona yumuşak bir sesle, endişesini gizlemeye çalışarak. Evet, o gece Katrina'da bir hata yapmıştı. Ne var ki Jackass onun cesetten kurtulmasına yardım etmişti ve o zamandan bu yana geçen yıllar içinde birbirlerine destek olmuşlardı. Aşağı yukarı. Jackass şimdiye kadar hiç şikâyet etmemişti. "Bir cinayeti –ya da birden fazla cinayeti– örtbas etmek ve bir cesedin ortadan kaldırılmasına yardım etmek senin için de gerçek bir sorun haline gelebilir."

Jackass gözlerini kıstı. "Beni zorlama Monty. Yemin ederim sonuçları hiç hoşuna gitmez." Lamont cevap vermek için ağzını açtı ama Jackass devam etti. "Broussard'ın çocuğu nerede sakladığını bulmak için bağlantılarını kullan. Ve Tanrı aşkına, gevezelik etmeye fırsat bulamadan Eckert'in icabına bak. Çıldırmış durumda ve bunu saklamakta eskisi kadar iyi değil."

Lamont derin bir soluk aldı, yüzü hırstan yanıyordu çünkü sırtından aşağı doğru korku dolu bir ürperti süzülüyordu. Jackass'e hayatı zindan edebilirdi ama iş zora girerse Jackass de onu hapse atabilirdi. Şimdiye kadar birbirlerinin sırtını sıvazlamışlardı. Basamakları tırmanırken birbirlerine yardım etmişlerdi. Lakin karşılıklı çıkar ilişkileri daha fazla sürecek gibi görünmüyordu. Jackass'in ona ne zaman sırt çevirdiğini merak ediyordu çünkü bu tehdit yeniydi.

Yeni ve çok ciddi.

Lamont sakin bir ses tonuyla konuşmak için kendini zorladı. "Eckert için planlarım var, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok. Söylesene, Xavier'i New Orleans'a getirdikten sonra ne yapmayı planlıyordun?"

Jackass uzun bir süre ona baktı, sonra başını iki yana salladı. "Doğrusu emin değildim. Onu bulduğunu öğrendiğimde oldukça sinirlenmiştim. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordum."

Yalancı, diye düşündü Lamont ama hüzünle gülümsedi. "Onunla kendim ilgilenmek istedim. Böylece benim 'pisliğimi' temizlemek zorunda kalmayacaktın. "

Jackass rahatsız olduğunu belli etmeme nezaketini gösterdi. "Sanırım bunu takdir edebilirim. Sadece... bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam." Görünüşe göre bir tür uzlaşma sağlamışlardı, bu yüzden Lamont ilerlemeye devam etti. "Broussard'a gelince, Morrow'u bir otelde falan saklıyor olabilir."

"Olabilir. Broussard'ın şirket ve kişisel kredi kartlarında otellerle ilgili bir hareket olup olmadığını kontrol ediyoruz. Şimdilik bir şey yok. Ancak adamın nehir kıyısında bir evi olduğunu biliyorum. Rocky bir kere bahsedip sonra sustu, sanki çok şey söylemiş gibi. Broussard bataklıkta büyüdü. Saklanacak bütün iyi yerleri bilir. Eğer oradaysa, bahse girerim izinsiz girenlere karşı bubi tuzaklarıyla donatmıştır."

Lamont omuz silkti. "O zaman Broussard'ı dışarı çekeriz. Morrow'u da yanına alırsa çok daha iyi olur. Bir taşla iki kuş. Sadece Broussard gelirse, onu takip ederiz. Aracına bir takip cihazı takarız." Lamont tüm olasılıkları düşündü, sonra mükemmel çözüm kendini gösterdiğinde gülümsedi. "Eğer Morrow yıllar önce gördüklerini ona anlattıysa, o zaman kurbanın kimliğini tespit etmeye çalışacaklardır. Ya kurbanın 'en iyi arkadaşı' ya da bir 'aile üyesi' ortaya çıkarsa?" dedi, parmaklarıyla havada tırnak işareti kullanarak. "Ya bu kişi Broussard'a asıl hedefin kendisi olduğunu, hayati tehlikesi bulunduğunu söylerse?" Başıyla onayladı, fikir zihninde şekillenmeye başlamıştı. "Kurbana bir isim uydururuz, bu da onları çılgınca bir kovalamacaya sürükler. Bu arada biz de Broussard'ın saklandığı deliğe kadar izini süreriz."

Jackass'in sırıtışı tıpkı Grinç'e benziyordu. "Bunu sevdim. Peki baştan çıkarıcı hatunumuz kim? Güvenebileceğimiz biri olmalı."

"Mükemmel kişiyi biliyorum. Eski asistanım Ashley. Hatta... ona benziyor, anlarsın ya. *O işte.*" Zira Lamont'un bir tipi vardı ve bunu itiraf etmekten çekinmiyordu.

"Biliyorum," dedi Jackass alaycı bir tonda. "İsmi lazım değil. Bütün bunları başlatan kaltak."

Aynen öyle. *Nadia Hall.* Lamont'un onu öldürdüğü geceden beri yüksek sesle telaffuz etmediği isim. "Ashley'nin Broussard'la bağlantı kurmasını sağlayacağım."

"Şimdi ortaya çıkması için makul bir neden olmalı ve Broussard'a gitmesi için daha da makul bir neden olmalı," diye uyardı Jackass.

"Farkındayım," diye terslendi Lamont, sonra zihnini toplamak için derin bir soluk aldı. *Düşün, düşün, düşün. Aha. Tamam.* "Ashley, Rocky'nin ölümünden kısa bir süre önce onu ziyaret ettiğini ve ona kız kardeşinden bahsettiğini iddia edebilir. Sonra Rocky öldürülür."

"Peki Ashley neden Broussard'la daha önce temasa geçmedi?"

"Çünkü şimdiye kadar onu öldürmeye çalışan olmamıştı. Önce Rocky'ye ulaştı ama onun öldüğünü öğrendi. Rocky ona bir şey olursa ve kendisine ulaşamazsa Broussard'ı aramasını söylemişti. Kadın da öyle yaptı."

"İsmi lazım değil, şu kadının gerçekten bir kız kardeşi var mıydı?"

"Hayır. Sormuştum." Çünkü Lamont ailesi ya da arkadaşları olmayan metresler tutmayı tercih ediyordu. Muhtaçtılar, her zaman müsaittiler ve kaybolurlarsa kimse onları aramaya gelmezdi. Nadia ailesinin öldüğünü söylemişti, bu da onu mükemmel kılmıştı.

Gerçekten de mükemmeldi. Lamont onu gerçekten sevmişti. Aslında o gece onu kurtarmaya gitmişti. Kadın iş işten geçene kadar oradan ayrılmayı ertelemişti. Su çoktan sokaktaki tek katlı evleri basmış, Lamont onu kurtarmak için Jackass'in teknesini ödünç almak zorunda kalmıştı.

Kadın gitmek zorunda kalınca, hamile olduğunu ilk karısına söylemekle Lamont'u tehdit etmişti. Günümüzde böyle bir skandal kötü olurdu ama atlatılmayacak bir şey değildi. Fakat o zamanlar tam bir felaket olurdu.

Bu yüzden yapmak zorundaydı. Onu öldürmek zorundaydı. Selde ölenler arasında sayılacağını düşünmüştü ama su kadının

yatağına hiç ulaşmamıştı. Çaresiz bir müşterisinden ödeme olarak aldığı ev, üst kat pencereleri hâlâ görünür halde televizyonda karşısına çıkınca şok olmuştu. Neyse ki tapuda hâlâ eski müşterisinin adı yazıyordu ama evin ve cesedin izini hâlâ kendisine kadar sürebilirlerdi.

Bu yüzden geri dönüp cesedi almak zorunda kalmıştı. Jackass ikinci kez onunla gitmiş ve daha sonra cesetten kurtulmasına yardım etmişti. Hepsi bundan ibaretti.

Sorun çözülmüştü. Ta ki Rocky Hebert karışmaması gereken işlere burnunu sokana kadar. Kadının doktorunu bulmak yeterince zordu, üstüne bir de Katrina'da öldüğü varsayılan bir çocuk için fon oluşturduğunu öğrenmişlerdi. Eski polis bu davayı çözmekten vazgeçmemişti. Oluşturduğu fonun onları çocuğa götüren şey olması büyük talihsizlikti. İronikti. Rocky, Xavier Morrow'a yardım ederek, tanıklığıyla Lamont'u cinayetten içeri tıkabilecek tek kişiye ışık tutmuştu.

"Ailesi yoktu," dedi Lamont, "bu yüzden bir kız kardeş uydurmak işe yarayacaktır. Kimse bunu çürütemez."

Jackass başıyla onayladı. "Bunu sevdim. Uzun sürdürmesine gerek yok. Sadece Broussard'ı ortaya çıkaracak ve sonunda bizi Morrow'a götürecek kadar bir süre. Peki ya senin kız? Neden kabul etsin ki?"

"Ona bu adamın çocukları tehlikeye atan bir davada şüpheli olduğunu söyleyeceğim. Bu onu tetikler."

"Peki ya anlatırsa?"

Lamont omuz silkti. "Elini sallasan Ashley'e çarpar."

Jackass kaşlarını çattı, alnı endişeyle kırıştı. "Lamont, bu... Bu hiç de..." Tereddüt etti. "Akıllıca değil."

Lamont da ona kaşlarını çattı. "Tabii ki akıllıca değil. Yani, burada oturup hiçbir şey yapmadan çocuğun içini dökmesine

izin verebiliriz. Yetkililere –ya da Tanrı korusun basına– gidip hikayesini anlatması felakete yol açabilir. Bu gerçekleşmeden ölmesi çok daha iyi. Her iki şekilde de eğer ölürse, her şey laftan ibaret olur. Tanık yok, mahkeme yok. Yani daha iyi bir fikrin yoksa, Ashley'i kullanmalıyız."

Jackass gözlerini kıstı. "Peki ya anlatırsa? Onu da mı öldüreceksin?"

"Tabii ki hayır." Muhtemelen hayır. Başka bir seçeneği olmadığı sürece. "Bunu anlayamaz. Organizasyon ve hesap çizelgeleri konusunda iyidir ama avizedeki en parlak ampul değil." Kadınlar konusunda tercihi böyleydi. "Eğer anlarsa, yanıldığını söylerim. Ne olmuş yani? Tabii daha iyi bir fikrin yoksa?"

"Hayır," diye itiraf etti Jackass. "Yok."

"O halde sabah ilk iş Broussard'ı aramasını söyleyeceğim. Onu deliğinden çıkardığımızda adamların takip edebilir mi?"

"Elbette."

"Broussard'ın saklandığı yeri buldukları anda bana haber verilmesini istiyorum. 'Bilmen gereken tek şey bu' saçmalığı olmasın."

Jackass başını hafif yana eğdi. "Anlaştık. Sen de aynısını yaparsan. Artık görgü tanıklarının nerede olduğu gibi sırları saklamak yok."

Lamont başıyla onayladı. "Gayet makul."

Ne var ki adam kendi sırlarını tamamen saklamıştı. Jackass, Xavier'le ne yapacağından emin olmadığını söylerken yalan söylüyordu. Onu bir minivan dolusu insanla New Orleans'a kadar getirmenin hâlâ mantıklı bir yanı yoktu.

Tabii... *Lanet olsun.*

Tabii başından beri bana kazık atmayı planlamadıysa. Rocky Hebert'in ilk olarak rapor ettiği, Katrina sırasında işlenen

bir kadın cinayetinin canlı görgü tanığına sahip olmak, ortağının göğsünü kabartacak bir başarı olurdu. Hikâyeyi çarpıtmak, Lamont'u en kötü duruma düşürmek onun için çocuk oyuncağıydı. Lamont'u suçladıktan sonra, Jackass'in bu işe karıştığı iddiası zayıf bir intikam girişimi gibi görünecekti.

Jackass'in adamlarını Paul Lott'un evine Xavier hakkında bilgi almak için gönderip göndermemesi ya da bunun gerçekten bir tesadüf olup olmaması önemli değildi. Jackass bu durumdan faydalanmayı planlıyordu.

En azından artık çocuk ikisinin de elinde değildi, bu yüzden hâlâ birlikte hareket etmek için sebepleri vardı.

Peki ya sonra? *Görünüşe göre listemden bir tetikçiden fazlasını işe alacağım. Jackass'in adamlarını izlemem gerek.* Her kimseler. "Teşekkür ederim," dedi Lamont, sesinin içten geldiğini bilerek. Bu ses tonunu yıllardır çalışıyordu. Mükemmele yakındı. "Bu beladan kurtulmama yardım ettiğin için minnettarım."

Jackass omuz silkti. "Hepimiz hata yaparız. O günden beri prezervatif takmayı öğrenmiş olmana sevindim, böylece başka hamile metresleri temizlemek zorunda kalmadık."

Lamont sıkıntıyla gülümsedi. *Seni küstah pislik.* Jackass kendi metresiyle prezervatif kullanmamıştı. *En azından benim etrafta koşuşturan piç bir veledim yok.* "Söz. Yarın görüşüyor muyuz?"

"İyi fikir." Jackass ayağa kalktı ve takım elbisesini düzeltti. "Seni listenle baş başa bırakayım Monty. Kendim çıkabilirim."

Lamont doğruldu ve ortağının görebileceği bir hareketle tabancayı cebine koydu. Bu engerek yılanının evinde başıboş dolaşmasına asla izin vermeyecekti. Muhtemelen bir böcek ya da başka bir şey yerleştirirdi. Tabii şimdiye kadar yapmadıysa. *Lanet olsun.* "Seni yolcu edeyim. Sonuçta medeniyetin gereği bu."

14

Bayou Gauche, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 21.15

Xavier gevşemeye çalıştı. Burke'ün evi rahat olmadığından değil çünkü rahattı. Des Allemands'a gitmişler, sonra da Burke'ün yarı zamanlı çalışanlarından ikisinin onları beklediği düz tabanlı bir bataklık botuna binmişlerdi. Ardından hep birlikte kampa doğru yola çıkmışlar ve hava iyice kararmadan hemen önce kampa varmışlardı.

Manny iki timsahın suyu yararak ilerlediğini görünce heyecanlanmış ama Carlos aynı ilgiyi göstermemişti. Servi ağaçları ve dallardan sarkan İspanyol yosunlarıyla bataklık çok güzel olmasına rağmen Xavier bunu fark edemeyecek kadar yorgundu.

Kamp bataklığın kıyısında, kazıklar üzerinde yükseliyordu ve bitki örtüsünün içinde eriyip gitmiş gibiydi. Onlarla birlikte gelen iki adam burayı korumak için kalmış, bu da Xavier'i hem rahatlatmış hem de daha çok korkutmuştu.

Kamp, üç yatak odası, boydan boya parke döşemeler ve mutfaktaki tüm yeni aletlerle şaşırtıcı derecede güzeldi. Oturma odasında büyük bir düz ekran televizyon ve bir de Xbox vardı. Carlos ve Manny hemen bunlara el koymuş, yerdeki büyük yas-

tıkların üzerine oturarak *Call of Duty*'de kozlarını paylaşmaya başlamışlardı.

Burke, kelimenin tam anlamıyla koli bandının bir arada tuttuğu eski bir yatar koltuk almıştı. Diğer her şeyin yepyeni göründüğü odada çok eğreti duruyordu. Özel dedektiflik işi kazançlı olmalıydı. Burke paraya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Willa Mae sallanan bir koltukta oturmuş, örgüsünü örerken ara sıra kendi kendine mırıldanıyordu. Xavier bu iş bittiğinde ona güzel bir örgü yünü almaya karar verdi. Kadının varlığı bugün ona huzur vermiş, sakinleştirmişti. Geçen yıllar içinde onun avukat olduğunu bile unutmuştu. O her zaman annesinin en iyi arkadaşı Bayan Willa Mae'ydi ve işinden hiç bahsetmezdi.

Yanındaki kanepede oturan annesi alışılmadık derecede düşünceli görünüyordu. Xavier en çok ona minnettardı. Onun yanında olduğu için, hayatta olduğu için şükrediyordu. Bugün çok farklı bir şekilde sona erebilirdi. O ve babası Xavier'i evlat edinmemiş olsalardı, tüm hayatı farklı bir şekilde sona erebilirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Annesi yumuşak bir tebessümle ona döndü. "Bugün seninle gurur duydum evlat. Seninle her gün gurur duyuyorum ama bugün... Büyüyüp mükemmel bir adam olmuşsun. Keşke baban da burada olsaydı ve senin ne kadar iyi yetiştiğini görseydi."

Xavier güçlükle yutkundu. "Anne. Kes şunu."

Kadın onun elini okşadı. "Gurur duymaya hakkım var. Duygusal olmaya da hakkım var. Katlanacaksın."

Xavier güldü, kendi sesine şaşırdı. Ne var ki bu neşeli hava çabucak uçup gitti ve içini tekrar bir ürperti kapladı. Tekrar korktu. Hem de ölesiye. "Burada benimle tıkılıp kaldığın için üzgünüm."

Annesi ona bir şaplak attı. "Kes şunu. Sanki başka bir yerde olacakmışım gibi."

"İşyerine ne söyledin?"

"Onlara acil bir ailevi durumum olduğunu ve kalan iznimin bir kısmını kullanacağımı söyledim. Gerçi o bu sabahtı. Houston Polisi'nin evimizi aradığı haberlere çıkarsa, neden ayrıldığımı öğrenecekler."

Bu, daha önce hiç konuşmadıkları bir konuydu. Houston Polisi evlerine girmişti. *Ve bir noktada benimle konuşmak isteyecekler.* "Başın belaya girecek mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Oğlumla ilgileniyordum. Ayrıca, eğer bir sorun çıkarsa, başka yerde iş bulabilirim. Bugünlerde hemşirelere çok talep var."

Annesinin işini kaybedeceğini düşünerek ürperdi. "Ya bu iş uzun sürerse? Ya haftalarca burada mahsur kalırsak?"

"Peki ya kalmazsak?" dedi yumuşak bir sesle, sonra Burke'e baktı. "Bizi yakında buradan atmayı düşünüyor musunuz, Burke?"

Burke sırıttı. "Hayır, hanımefendi. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ciddiyim."

"Houston Polisi ne yapacak?" diye sordu Xavier, hâlâ ödü kopuyordu. Bu işin ters gidebileceği pek çok ihtimal vardı. Çok daha ters.

"Gelip seninle konuşacaklar," dedi Willa Mae örgüsünden başını kaldırmadan, şişleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki Xavier hareketleri takip etmekte zorlanıyordu. "Onlara Başkomiser Holmes'a anlattıklarının aynısını anlatacaksın. O adamın seni neden takip ettiğine dair hiçbir fikrin olmadığını söyleyeceksin ve o sırada zaten yoktu. Sana karşı bir dava açmak istiyorlarsa, araştırmaları gerekecek." Artık başını kaldırmış, gözlerini Xavier'e dikmişti. "Bir şey bulamayacaklar, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi. Hiç sigara bile içmedim. Yirmi bir yaşıma kadar tek bir bira bile almadım."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Carlos. "Ne kadar yalvarırsam yalvarayım hep hayır derdi."

"Sen kötü örnek oluyorsun," dedi Willa Mae Carlos'a ama gülümsüyordu. "Aynı zamanda iyi bir arkadaşsın. Houston Polisi'ne adamın ellerini gördüğünü ve silahı olduğunu söyleyeceksin. İki adam da olabilirdi ama çok korktuğunuz için ne olduğunu anlamadan kaçtınız."

"Bu doğru," dedi Carlos, alışılmadık bir ciddiyetle. "Ölesiye korkmuştum ve bu bir gerçek."

"Houston Polisinin seninle konuşmasına izin vermeyi düşünmüyorum Xavier," dedi Burke sakince, "eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Nerede olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu gerçekten de kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Ancak... "André bunun doğru olmadığını biliyor. Ya onlara beni nerede bulacaklarını söylerse?"

"Söylemez," dedi Burke kendinden emin bir tavırla. "Önce beni uyarmadan yapmaz. Söylerse de burası büyük bir bataklık ve ben saklanacak bir sürü yer biliyorum, o yüzden endişelenerek bir dakikanı bile boşa harcama."

"Peki ya Houston Polisi daha onu sorgulamadan Xavier'in üstüne bir şey yıkmaya çalışırsa?" diye sordu Manny. "Bütün gün buna endişelenip durdum."

"Onu zamanı gelince düşünürüz," diye açıkladı Willa Mae. "Eğer denerlerse, onlarla mücadele ederiz. Nasıl çalıştıklarını biliyorum, bu yüzden avantajlısın. Harris County'deki neredeyse tüm savcıları tanıyorum, dolayısıyla nasıl bir yaklaşım izleyeceklerini biliyorum. Şu anda endişeli değilim. Endişelenmeye başlarsam, size karşı dürüst olacağım. Bu konuda bana güvenin."

"Peki efendim." Carlos oyun kumandasını halının üzerine koydu. "Yine de kendine Paul Lott diyen adam hakkında kafam hâlâ karışık. Yeni bir kimlik çıkarmak için onca zahmete girmiş.

Bu biraz zamanını almış olmalı. Sanki önceden planlamış gibi. Çünkü Lott daha dün gece öldürülmüş."

"Muhtemelen Xavier onu aramadan kısa bir süre önce," diye ona katıldı Burke. Ayaklarını uzatmış, gözlerini kapatmış ve ellerini karnının üstünde kavuşturmuş bir şekilde oturuyor, tıpkı uyuklayan bir baba gibi görünüyordu. "Bu çok iyi bir nokta, Carlos. Sen aramadan önce Lott'u taklit etmeyi planlamışlarsa, Lott'u öldüren kişinin senden haberdar olup olmadığını merak ediyorum Xavier."

"Sanki bu beni daha iyi hissettirecekmiş gibi," diye mırıldandı Xavier.

Burke omuz silkti, gözleri hâlâ kapalıydı. "Seni daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum. Seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Lott'un ofisiyle başka bir haberleşmeniz oldu mu?"

"Hayır. Sadece kullan-at telefonumdan yapılan tek arama. Rocky ile kullandığım. Lott bana UPS kutusunun adresine bazı evraklar göndereceğini söylemişti ama o adresin aslında bir UPS posta kutusu olduğunu bilmiyordu. Gerçek posta adresim olduğunu düşünmesine izin verdim."

"Kötü bir adam olsaydım," diye düşündü Burke, "ve Katrina'da işlediğim bir cinayetin tanığı olduğun için seni bulmak isteseydim, Lott'un adıyla bir kimlik oluşturup onun kimliğine bürünmeyi planlasaydım, onun dosyalarında seninle herhangi bir yazışma olup olmadığını kontrol ederdim. Sonra Lott'un miras çekini gönderdiği adresi bulduğumda, onu da kontrol ederdim. Bunun bir UPS şubesindeki posta kutusu olduğunu bulmak hiç de zaman almazdı." Bir an sessiz kaldı, uyukluyormuş gibi görünmeye devam etti. "Ben olsam UPS posta kutusunun yerini kontrol ederdim ve eğer gerçekten akıllı olsaydım, sana bir çeşit takip cihazı içeren bir posta gönderirdim." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Son zamanlarda o kutuyu kontrol ettin mi?"

Xavier başını iki yana salladı. "Rocky öldükten hemen sonra Paul Lott beni kullan-at telefonumdan arayıp belgeleri göndereceğini söylediğinden beri hayır."

"Kullan-at telefonun nerede?" diye sordu Burke.

"Evimde. Dolabımdaki kilitli bir kutuda saklıyorum."

"Belki de bu sabahki adam o kullan-at telefonu arıyordu," dedi Willa Mae, şişleri yeniden hareketlenmişti. "Belki de senin onu çantana atmanı umuyordu.

Burke başıyla onayladı. "Haklı olabilirsiniz, Bayan Willa Mae."

Kadın kıs kıs güldü. "Genellikle öyleyimdir." Burke tekrar gözlerini kapadı. "Molly'ye Baton Rouge'a gidip kutuyu kontrol etmesini söyleyeceğim. Eğer Lott'un katili seni oraya çekmeyi umduysa, belki onun hakkında biraz bilgi edinebiliriz."

"Ya Lott da işin içindeyse?" diye sordu Cicely.

Xavier kaşlarını çattı. "Rocky ona güveniyordu."

Cicely omuz silkti. "Rocky'ye güvenirdim. Fakat bu Lott denen adamı tanımıyordum. Yani, o artık öldü, dolayısıyla işin içinde olsa bile muhtemelen artık bir tehdit değil ama... ya öyleyse?"

Burke mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Bu iyi bir soru. Molly'den onu da listeye eklemesini isteyeceğim. Listeleme konusunda iyidir."

Cicely gülümsedi. "Bugün öğleden sonra sürekli beyaz tahtanın başındaydı."

"Tam ona göre," dedi Burke. "İyi düşünür ve bilgiyi mantıklı bir şekilde düzenler. Onu harika bir polis yapan ve benimle çalışmasını istememin nedenlerinden biri de bu."

Birden koltuğun ayaklığını indirdi ve doğruldu. "Dün gece ben de pek uyuyamadım, o yüzden yatmaya gidiyorum. Sanırım hepiniz her şeyin nerede olduğunu biliyorsunuz. Mutfaktan ya da başka bir yerden istediğiniz her şeyi alabilirsiniz. Tabii dı-

şarda dolaşmanızı tavsiye etmem. Malum, timsahlar. Geceleri hareket halindedirler."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Bunu hatırlatmanıza gerek yoktu, çok teşekkürler."

Burke muzipçe sırıttı. "Timsahlara yem olmanı istemeyiz, değil mi? Tüm çevre alarmlarını kurdum. Eğer biri yaklaşırsa haberim olacak, o yüzden hepiniz rahat uyuyabilirsiniz." Sonra ciddileşti. "Ayrıca iki yarı zamanlı çalışanım da dışarıda nöbet tutuyor. Onlara hayatım ve sizin hayatınız pahasına güveniyorum. Sizi rahatsız etmeyecek, dışarıda kalacaklar. O yüzden iyi uykular."

"İyi geceler Burke," diye seslendi Xavier, adam evin arka tarafındaki odasına doğru ilerlerken. "Teşekkürler."

Burke sadece el salladı.

Xavier iç çekti. "Uyumam gerektiğini biliyorum ama beynim çok meşgul."

"Ben deneyeceğim," dedi Manny. "En azından Burke yanımda getirdiğim silahları bırakmamı istemedi. Eğer biri peşimizden gelirse, hazır olacağım."

Xavier babasının tabancasını tekrar kullanmayı düşünmek bile istemiyordu. Molly silahtan kurtulmak için almamış olsa bile, bir gece önce onu kullandığını hatırlayınca midesi bulanıyordu. "Belki de Carlos için bir beyzbol sopası ya da golf sopası bulmalıyız. O şeylerle arası çok iyiydi. Onları kılıç gibi kullanıyordu."

Carlos güldü. "Luke Skywalker'ı ışın kılıcıyla oynamak işe yaradı. Bazen uçuk kaçık olmak işe yarıyor. Hadi, X." Doğrulup elini uzattı ve Xavier'i ayağa kaldırdı. "Uyumaya çalışalım. Manny ve Burke bizi koruyor."

"Ben uyuyamam," dedi Willa Mae. Yün çantasını karıştırmak için eğildi ve tabancasını çıkardı. "Yani annen de güvende."

"Teşekkür ederim, Bayan Willa Mae." Xavier eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "'İyi geceler, anne."

"İyi uykular oğlum. Yarın her şey daha iyi olacak."

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 21.15

"Geldik," dedi Molly, kiralık arabayı otelin yeraltı garajına park ederek. Koltuğunda döndü ve yolculuklarının yaklaşık yarım saatinde uykuya dalmış olan Gabe'i dürttü. Onu uyandırmak hoşuna gitmiyordu. Gabe çok huzurlu görünüyordu. Ve yakışıklı.

Üstelik adam çok seksiydi. Alnına düşen kızıl bir bukleyi düzeltmeden önce Gabe'in sert hatlı çenesini okşadı, cildine sürtünen kirli sakalları içini gıcıklıyordu.

Müşterisine hayranlık duymayı bırakıp onu güvende olacağı odasına götürmesi gerekiyordu. Bu garaj otelin güvenliği tarafından 7/24 gözetim altındaydı ve kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için uzun süre araba kullanmıştı ama yine de Gabe için burası güvenli değildi.

Adamın omzunu sertçe sarstı. "Gabe? Uyan."

Gabe anlamadığı bir şeyler homurdandı. "Gabriel Hebert, hemen uyan," diye sertçe buyurdu.

Adamın gözleri yavaşça açıldı. "Neredeyiz?"

"Merkezi İş Alanındaki otelde."

Gabe koltuğunda doğruldu ve şaşkınlıkla arabanın saatine baktı. "Ofisinden aşağı yukarı on dakika uzaklıkta. Oysa biz bir saattir yoldayız."

"Takip edilmediğimizden emin olmak istedim. Hadi yukarı çıkalım ki gerçekten uyuyabilesin."

Kendisinin de buna kesinlikle çok ihtiyacı vardı. Uzun zamandır hiç bu kadar yorulmamıştı.

Ayaklarını zorlayarak arabadan çıktı ve spor çantasını omuzladı. Onu izleyen Gabe hâlâ gözlerini kırpıştırıyordu. Gabe'in koluna giren Molly onu lobiye giden asansöre doğru yönlendirdi. "İkimizin de giriş işlemleri tamamlandı. Doğruca odalarımıza çıkabiliriz."

"Odalara mı?" diye sordu adam hoşnutsuzlukla. "Neden iki tane?"

Kadın ona sırıtarak bakarken bir yandan da etrafı gözlüyordu. Girişte bir güvenlik görevlisi, garajın derinliklerinde de bir diğerini görmüştü. Burada başka kimse yok gibiydi, bu da keyfini yerine getirmişti. "Neden, Bay Hebert. Benimle aynı odayı paylaşmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Gabe dudaklarını büktü. "Bir odadan daha fazlasını paylaşmak isterim. Lâkin ben bir beyefendiyim, o yüzden zorlamayacağım."

"Ben de bir hanımefendiyim ama istersem zorlarım."

Bunun üstüne Gabe kıkırdadı, ancak hemen ardından önlerinde bir gölge hareket edince kaskatı kesildi. Molly dikkat kesildi, boştaki eli belindeki tabancaya gitti. Gabe durmuş, vücudu kendi dövüş sanatları eğitiminden tanıdığı bir duruşa geçmişti. *Bildiğim iyi oldu.* Uykulu bile olsa içgüdüleri iyiydi.

Gerçi buna gerek kalmamıştı çünkü bu sadece üçüncü bir güvenlik görevlisiydi.

"Özür dilerim," dedi adam, Gabe'in saldırıya hazır duruşuna bakarak. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Önemli değil," dedi Molly, nabzı hızlanmaya başlamış olmasına rağmen. "Yine de gölgelerde gizlice dolaşmasan iyi olur."

"Evet, hanımefendi. İyi akşamlar hanımefendi," diyen adamın alaycı tavrı yüzünden, Molly keşke Gabe ona saldırsaydı diye düşündü.

"Pislik," diye mırıldandı Gabe asansöre bindiklerinde. "Evet, hanımefendi," diye adamı taklit etti.

"Ben alışkınım," diyen Molly, ayak parmaklarının ucunda yükselerek Gabe'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Yine de beni savunmaya hazır olduğunu görmek çok hoş. Güzel hareketler."

Adam sessizce homurdandı ama Molly onun memnuniyetinin farkındaydı. "Dün geceden daha iyi. O adam Shoe'ya zarar vermeye çalıştığında neredeyse panik atak geçiriyordum."

Adamın sesindeki kendini küçümser ifade Molly'yi üzmüştü. "Şok olmuştun, Gabe. Seni asla hakir görmedim. Şu anda içgüdülerinin iyi olmasına da sevindim. Bir gün hayatını kurtarabilir."

Gabe'in çenesi kasıldı. "*Ben* kendimi hakir gördüm."

Asansörün açılan kapıları kadını cevap vermekten kurtardı. Bu işine gelmişti çünkü Gabe'in daha iyi hissetmesini sağlamak için ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Haydi," diyerek onu resepsiyondan uzaklaştırdı ve asansörlerin ana girişine doğru çekti. "Bu taraftan."

"Anahtara ihtiyacımız yok mu?"

"Bu gece değil. Sadece... kapalı kapılar ardına geçene kadar bekle. Açıklayacağım."

Başka bir asansöre bindiklerinde Gabe sessizliğe gömüldü ve kadının on altıncı katın düğmesine basışını izledi. Kapılar açıldığında, Molly onu Burke'ün mesajla bildirdiği oda numarasına doğru yönlendirdi.

Kapıya iki kez vurdu, bekledi, sonra iki kez daha vurdu ve kapı açıldı.

Molly, teni Gabe'inkinden bile üç ton daha soluk olan, bir seksen boyundaki sarışın Norveçli kadını görünce rahat bir nefes aldı.

"Berbat görünüyorsun kızım," dedi Val her zamanki patavatsız tavrıyla. Onları içeri almak için geri çekildi, sonra da kapıyı kapattı. "Ayrıca... Olamaz, gömleğinde bir kırışıklık mı görüyorum?"

Molly kıkırdadı. "Kapa çeneni. Gabe, bu Val Sorensen, Burke'ün özel dedektifi, koruması ve benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Val, Gabe Hebert."

Val elini uzattı. "Hakkında çok şey duydum. Çoğu da iyi şeyler."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim. Peki siz buradaysanız, kuzenimi kim koruyor?"

"Gabe!" Patty bitişik odadan fırlayıp kollarını Gabe'in boynuna doladı. "İyi görünüyorsun. Bugün olanları yeni duydum. Adamın biri otoyolda sana silah doğrultmuş."

Gabe kafası karışmış bir halde tekrar Molly'ye baktı. "Neler oluyor? Patty neden burada?"

"Bu gece uyuyabilmem için Val nöbet tutacak. Patty yalnız kalamayacağı için o da burada."

Gabe'in yüzüne yavaşça bir tebessüm yayıldı. "Bitişik odalar?" dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak.

Molly de sırıttı. "Evet," diye karşılık verdi aynı şekilde.

Val sadece kıs kıs güldü. Yüzünü Gabe'in boynuna gömen Patty tüm bu iletişimi ıskalamış oldu.

Gabe, gözlerinin içine bakabilmek için Patty'nin kollarını boynundan ayırdı. "Ben iyiyim. Silah Molly'ye doğrultulmuştu, bana değil. Ama gayet iyiyiz."

Patty geri çekildi. "Gelmeniz bu kadar uzun sürünce en kötüsünü hayal edip durdum."

"Özür dilerim," dedi Molly usulca. "Takip edilmediğimizden emin olmaya çalışıyordum."

Patty başıyla onayladı ve Val'e bir bakış attı. "Val de öyle dedi. Yine de endişelendim."

"Choux'ya kim bakıyor?" diye sordu Gabe.

"Her şey Donna Lee'nin kontrolü altında." Patty gülümsemeyi başardı. "Geri döndüğümüzde bize hiç ihtiyaç duyulmadığını görebiliriz."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi Val. "Oturun ve dinlenin çocuklar. Bir içkiye ihtiyacınız olursa minibar var."

"Ben istemem," dedi Molly. "Sadece uyumam gerek. Artık bir üniversite öğrencisi gibi iki saatlik uykuyla idare edemiyorum." Spor çantasını odadaki iki çift kişilik yataktan birinin üstüne bıraktı ve her zaman yaptığı gibi çizmelerini çıkarıp yatağın yanına yerleştirdi.

En azından askerdeki gibi çizmeleriyle uyumuyordu. Bu gerçekten berbat bir durumdu.

"Yeni bir şey var mı?" Gabe odanın diğer tarafında Patty'nin soru yağmuruna cevap vermeye çalışırken Val yatağının kenarına oturarak mırıldandı.

"Burke sana ne zaman bilgi verdi?"

"On beş dakika önce aradı."

"Beni de." Ona Houston Polisinin ertesi gün gelip Xavier'i sorgulamak isteyebileceğini ama buna izin vermeyi düşünmediğini söylemek için aramıştı. Xavier tehlike altındayken HPT'nin onu sorguya çekmesine fırsat vermek için hiçbir neden yoktu. Burke ayrıca Paul Lott taklidi yapan kişinin Xavier'in kullan-at telefonunu arıyor olabileceğini de söyledi. "Yani ikimiz de son durumu biliyoruz."

"Yarın için plan var mı?" diye sordu Val.

Gabe ve Patty diğer yatağın kenarına oturdular. "Evet," dedi Gabe. "Ben de bilmek istiyorum."

Molly oturmaya korkuyordu. Yorgunluk vücudunu çoktan felç etmişti. Otururşa, bir saniye içinde kendinden geçeceğini

hissediyordu. "Cornell Eckert yarın mahkemeye çıkarıldığında ikimizden birinin orada olmasını istiyorum."

"Ben giderim," dedi Val. "Sen burada onlarla birlikte kal. Eğer Eckert dün sana silah çektiyse, yarın mahkemede seni tanıyacaktır. Onu her kim kiraladıysa seni buraya kadar takip etmesini istemem."

Molly ayakta sallanıyordu. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Val kaşlarını kaldırdı. "Düşmeden önce başka bir şey var mı?"

"Evet. Xavier'i yarın eski mahallesine geri götürmek istiyorum. Kurbanın nerede yaşadığını bilmemiz gerekiyor. Bütün bunlar olduğunda çok küçük olduğunu biliyorum ama hatırlayabilir."

Val şefkatle yüzünü buruşturdu. "Bu onun için zor olacak. Resimler yeterli olmaz mı?"

"Katrina'dan bu yana o bölgelerin çoğu değişti," dedi Molly. "Xavier orayı fotoğraflardan tanıyamayabilir."

Val kaşlarını çattı. "Bizzat gördüğünde de tanıyamayabilir."

"Biliyorum," dedi Molly. Bunu zaten düşünmüştü. "Fakat kurban her şeyin merkezinde. Onu bulduğumuzda, diğer tüm oyuncularla olan bağlantılar daha da netleşecek."

Val başıyla onayladı ama yine de şüpheyle baktı. "Sanırım denemeye değer. Desteğin olacak mı?"

"Muhtemelen sadece ben. Xavier'in yanında maiyeti olmazsa daha iyi olur. Dikkat çekecektir."

Val kaşlarını çattı. "Burke yalnız gitmene izin vermez."

"Onunla yarın, uyuduktan sonra konuşurum." Molly alnını ovuşturdu. Bir baş ağrısı filizlenmeye başlamıştı. "Eckert'in ne zaman mahkemeye çıkacağını bilmiyorum ama normalde ilk iş o olur."

"Biliyorum," dedi Val nazikçe, sonra sesini yükselterek Patty'ye seslendi. "Bırakalım da bu ikisi uyusun."

Patty Gabe'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa yan taraftayım." Çıkarken Molly'ye el salladı. "Onun güvenliğini sağladığın için teşekkür ederim."

Molly gülümsedi. "İşim bu ve benim için zevk." Bitişik odanın kapısı arkalarından kapanıncaya kadar bekledi, sonra yatağa çöktü. "Pilim bitti. Sakıncası yoksa banyoyu önce ben kullanacağım."

Gabe eliyle önden buyurun işareti yaptı. "Molly? Nerede uyumamı istersin?"

Molly yarı yolda duraksadı, vereceği cevabı düşündü. Aynı yatağı paylaşmanın onu daha iyi korumasına yardımcı olacağını söyleyebilirdi ama ikisi de bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu. O yüzden gerçeği söyledi. "Benim yanımda? Bir şey olacağına dair söz veremem ama sana sarılmak güzel olur ve..."

Gabe anında onun yanına geldi, parmağını dudaklarına bastırdı. "Benim de tam olarak istediğim şey sana sarılmak." Parmağını dudaklarından çekerek kadının yanağını avucunun içine aldı. "Ve uyandığında, belki seni tekrar öpmek. Hepsi bu kadar."

Molly onun avucuna sokuldu. "Harika bir fikir."

On beş dakika sonra, yorganın altında ve neredeyse uykuya dalmışken, adamın kolunun beline dolandığını, vücudunun onu sarmaladığını hissetti. Gabe'den naneli diş macunu ve otelin vanilyalı sabun kokusu geliyordu ama en çok da kendisi gibi kokuyordu, tertemiz ve mis gibi. Adam onun şakağını öptü, elini tişörtünün altından geçirip karnına koydu ve kulağına mırıldandı. "Uyu. Val şu an nöbette. Kendini bırak ve uyu."

Adamın sesinin tınısı ve elinin dokunuşuyla uyanan teni ürperdi. Ayrıca Val'in –şu anda– nöbette olduğunu hatırlatması, aklına ofisteki o öpücüğü getirdi. Teknik olarak Gabe'in güvenliğinden sorumlu olmaması –şu anda– yapmak üzere olduğu şeyi mazur göstermek için gerçekten uyduruk bir bahaneydi ama bunu umursamıyordu. Gabe söz konusu olduğunda... canı her türlü şeyi istiyordu.

Birdenbire uyku aklındaki en uzak şey oldu.

"Şu anda uyumak istemiyorum," diye mırıldandı. "Yatağımda seksi bir adam var."

Sırt üstü dönerek Gabe'in yüzüne baktı. Adamın eli karnının üzerinde genişçe açılmış, başparmağı göğsünün kıvrımına kışkırtıcı bir şekilde yaklaşmıştı. *Biraz daha yukarı, Gabe. Lütfen?*
"Mükemmel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama sen oldukça yakınsın."

Molly gözlerini devirdi. "Kapa çeneni ve öp beni, Gabe."

Gabe bunu ikiletmedi. Önce tatlı tatlı. Kibarca. Daha çok ilk öpüşmeleri gibi. Sonra gırtlağının derinliklerinden arzu dolu bir ses çıkardı.

Yoksa o ben miydim?

Önemi yoktu çünkü adam öpüşünü değiştirdi, kadının bedenini kendi bedeniyle sardı ve bir anda tatlı öpücüklerden çılgın sekse geçiş yaptı. Molly ona uzandı, bir eli başındaki buklelerin arasından geçerken diğer eli göğsündeki buklelere uzandı. Her iki yer de çok yumuşaktı. Tıpkı olmasını umduğu gibi.

Adamın teni sıcak, dudakları sert ve ısrarcıydı, Molly nefes almak zorunda kaldığı için kendine sövdü. Biraz soluklanacak kadar uzaklaştı. "Bu işi iyi biliyorsun."

Adamın dudakları onunkilere doğru uzandı. "Egomu okşuyorsun. Paslanmış olmaktan korkuyordum."

Başparmağı, iç gıcıklayan bir yol çizerek kadının göğsüne bir santim kadar yaklaştı ve Molly onun elini kavrayıp kendisi hareket ettirmek istedi. Fakat Gabe'in yaptığı baştan çıkarmaya yönelikti ve çok uzun zamandır kimse onu baştan çıkarmamıştı. "Alıştırma yapmaktan zarar gelmez."

Molly bir dizini bükerek adamın kalçasını kavradı ve onun kendisini ne kadar istediğini hissetmek için kendi kalçasını yu-

karı kaldırdı. Ürperdi çünkü eğer boxer çamaşırının içinde dimdik uzanan alet bir gösterge ise, adam onu çok istiyordu. Bütün yorgunluğuna rağmen vücudu alev aldı ve daha fazlasını arzuladı. Gabe'in bedenini daha yakından tanıma isteğiyle elini iç çamaşırının elastik belinin altına kaydırdı ve parmaklarını onun etrafına doladığında boğuk bir ses çıkardı. Büyüktü, sertti ve hazırdı. Hem de çok hazır.

Gabe hafif bir iniltiyle erkekliğini kadının avucuna bastırdı. "Sana yapmak istediğim şeyler." Tekrar itti. "Seninle yapmak istediğim şeyler."

"Hadi söyle," diye fısıldadı Molly.

"Sana dokunmak istiyorum," diye karşılık verdi adam, sesi daha boğuk, aksanı daha yoğundu. Daha güçlü. Molly'nin göğsünün alt tarafına dokunan parmak uçları, kadının beklentiyle ürpermesine neden oldu. "Sana dokunabilir miyim, Molly?"

Molly için tek bir cevap vardı, bu an sadece ikisine aitti. "Evet. Lütfen."

Adamın eli sonunda kadının göğsünü kavradı ve başparmağı hafifçe meme ucunu okşadı. "Her yerine dokunmak istiyorum. Nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum. Seni tatmak istiyorum. İçinde olmak ve benim için inlediğini duymak istiyorum."

Molly denese bile iniltisini bastıramazdı. "Evet. Evet, lütfen."

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 21.55

Evet. Evet, lütfen.

Gabe'in nazik dokunuşunu sürdürmesini sağlayan tek şey Molly'nin sözlerinin zihninde yankılanmasıydı. Bunca zaman-

dır, kadın Choux'ya adımını attığı ilk andan beri kendini kontrol altında tutmuş, sadece bakmakla yetinmişti.

Dokunmadan. Tadına bakmadan.

Sahip olmadan.

Oysa Molly evet demişti.

Elleri titreyerek kadının kollarını kaldırdı, tişörtünü göğsünün üstünden yukarı doğru çekti ve bir süre gözlerini dikip öylece baktı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi Molly, sonra da arzu dolu hafif bir ses çıkardı.

"Gabe, hadi."

Gabe sırıttı. "Sabırsız."

"Aynen öyle."

"Seni düşünüyordum," diye itiraf etti Gabe. "Ne zaman restorana gelsen seni izliyor ve sonra seni düşünüyordum."

Kadının dudakları sinsice kıvrıldı. "Beni düşünürken otuz bir çekiyor muydun?"

Adamın gözleri büyüdü, yanakları kızardı. Hatta alev alev yanmaya başladı. Yine de başıyla onayladı. "Yapıyordum."

Molly alt dudağını yaladı. "Bir ya da iki kez seni düşünmüş olabilirim. Yatağımda uzanırken. Yapayalnız."

Gabe aklından geçen görüntüyle ürpererek onun dudaklarını ve ardından çenesinin kıvrımını öptü. "Artık yalnız değilsin."

"Hayır, değilim." Molly kalçasını oynatarak ona sürtünmeye başlayınca, Gabe alçak sesle inledi; arkadaşının bitişik kapının diğer tarafında olduğunu ve soruna benzer her tür sesi dikkatle dinlediğini biliyordu. "Öp beni, Gabe. Düşünmeyi bırak ve öp beni."

Gabe'in karşılık vermesini beklemeden parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu aşağı çekerek dudaklarını buluşturdu.

Düşünmeyi bırakan Gabe, onun tadında boğuldu. Uzun zaman olmuştu. Çok uzun. Fakat daha önce hayatına giren herkes uzak, bulanık bir anıya dönüşmüştü. Nefes nefese kalarak ağzını çekti. "Seni istiyorum."

Molly de nefes nefeseydi. "O zaman acele et."

Kadını daha iyi görebilmek için daha fazla ışık olmasını dilerdi. *Bir dahaki sefere*, diye düşündü. Bacaklarının arasına diz çökerek kadının tişörtünü başından çekti ve yere, yatağın yanına bıraktı. Şort pijamasına uzandı ama kadın ellerini göğüs kaslarında gezdirmeye başlayınca dikkati dağıldı.

"Göğsünü seviyorum," diye mırıldandı ve eğilip köprücük kemiğini öptü. "Bu iyi mi?"

"Evet." Sesi boğuk çıkmıştı ama yeterince açık olmalıydı ki kadın devam etti, sol meme ucuna gelene kadar göğsünü öptü, hafif hafif yalayarak adamın erkekliğine sarsıcı bir titreşim gönderdi. "İyi."

Hem de çok iyiydi. İyiden de öte. Kadının dudaklarını tenine doğru bastırdığını hissetti, kıkırdarken verdiği sıcak nefes içini ürpertti. "Mmm. Tek sözcüklü ifadelere düştük. Sanırım bu hoşuna gitti."

Adamın göğsünün diğer tarafına doğru ilerledi, bazen öpüyor bazen öylesine güçlü emiyordu ki Gabe iz kalacağına inanıyordu. Sonunda diğer meme ucuna geldi, bu kez küçük yalamaların arasına serpiştirdiği hafif ısırıklar adamın vücudunda zevk sarsıntıları yarattı.

"Hass!..." Sözcük bir ürpertiyle ağzından döküldü, onu çırılçıplak görme arzusu ve içgüdüsüyle vücudu harekete geçti. Kadının şortunun belini kavradı. "Kaldır."

Molly kalçasını kaldırdı ve adam iç çamaşırını da beraberinde sürükleyerek şortu bacaklarından aşağı indirdi.

"Molly." Gabe kadının yumuşak hatlarından, kalçasının kıvrımlarından ve bacaklarının arasındaki bir tutam düzgün sarı tüyden gözlerini alamıyordu. Güçlükle yutkundu, ne diyeceğini bilemedi. Söyleyebildiği tek şey "Molly," oldu.

Gerçi Molly ona bakması için daha fazla zaman vermedi. "Çıkar," diye mırıldandı, Gabe'in boxer şortunu dizlerine kadar indirdiğinde adamın aleti karnına doğru zıpladı. Kadın derin bir soluk aldı. "İşte bu." Eğildi ve onu dibinden ucuna kadar yalayınca Gabe haykırışını kontrol edemedi.

"Tanrım!"

Molly başını kaldırıp ona baktı ve karanlıkta gözleriyle buluştu. "İstediğin bu mu?"

Adam tekrar yutkundu, ağzı iştahla sulanıyordu. "Prezervatifim var."

Kadının nedenini merak etmesinden korkuyordu. Onun ileri gittiğini, haddini aştığını düşünmesinden korkuyordu.

Ancak öyle olmadı, Molly kendini tekrar yastığa bırakırken göğüsleri büyüleyici bir şekilde hopluyordu. "Al o zaman."

Gabe körlemesine komodinin üstündeki cüzdanına uzandı ve bir yıldan uzun bir süredir orada tuttuğu folyo ambalajı bulmaya çalıştı. Neyse ki elleri artık titremiyordu. Emin ve kararlı hareketlerle paketi yırttı, prezervatifi aldı ve aletini boydan boya içine kaydırdı.

Tüm bunlar olurken Molly iştahla onu izliyordu.

Kadının bacaklarının arasına yerleşti, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlamaması bir mucizeydi. *İyi bir adam ol. Onun da bunu istediğinden emin ol.* "Emin misin? Yapmak zorunda değiliz..."

Kadın bacaklarını adamın kalçasına doladı. "Eminim." Gabe bir anda kendini sırtüstü uzanmış yatarken buldu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ya sen?" diye sordu Molly.

Gabe öyle bir sırıttı ki yüzünün dağılacağını sandı. "Evet. Sen mi bana bineceksin Molly?"

Kadın ellerini adamın göğsüne dayadı. "Planım bu."

Molly onu içine alırken ikisi de inledi. Kadın sıcacık ve sımsıkıydı ve ...

"AmanTanrım," diye inleyen Gabe'in dili dolandı, Molly güldü, mutluluğu aralarındaki boşluğu doldurdu. Kalbini doldurdu.

Bu kadına âşık olabilirdi.

Belki de çoktan olmaya başlamıştı.

Sonra kadın hareket etmeye başladı, seksi, zarif ve... neşeliydi. Molly Sutton'ın sınır tanımadan zevk almasını izlemek hiç bitmesini istemediği bir şeydi ama çok geçmeden vücudu o ana, o zevke kendini kaptırdı, onun kalçasını kavradı ve kadının her aşağı inişine yukarı doğru iterek karşılık verdi.

İnanılmaz güzeldi. Fakat Gabe daha fazlasını istiyordu. Daha fazla temas. Daha fazla ten. Kadının daha fazlası.

Karın kaslarını sıkarak yarıya kadar doğruldu, kadının meme ucunu ağzına aldığı anda parmaklarını omuzlarına geçirdiğini hissetti. Onun kesik kesik nefes alışını ve *daha fazlası, daha serti* için yalvarışlarını duyuyordu.

Molly iniltiyle karışık bir çığlık atana kadar onun artık omuzlarından birini kavramadığının farkında bile değildi. Bakışını aşağı kaydırdığında, kadının kendine dokunduğunu, çılgınca klitorisini ovuşturduğunu gördü. Bunun ne kadar tahrik edici olduğunu henüz algılayabilmişti ki kadın sırtını geriye büktü, uzun ve alçak tonda bir iniltiyle başı arkaya düştü.

Hepsi buydu. Ancak bu kadar dayanabilirdi. Kollarını kadının etrafına dolayarak yuvarlandı ve hızla gidip gelmeye başladı. Zarif değildi, özenli değildi ama umurunda da değildi. Kendini en son ne zaman bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Orgazmı sert bir dalga gibi çarptı, vücudu kasılırken kadını altına çekti ve bir kez daha vurdu. Ardından nefesini boşalttı, vücudunu bırakırken ağırlığını ön kollarının üstüne vermeye dikkat etti. Son bir spazm vücudunu sarsarken zangır zangır titredi.

"Mmmm," diye mırıldandı Molly. "İyi misin?"

Gabe bitkin bir şekilde kıkırdadı. Tüm vücudu uyuşmuştu ve... iyi hissediyordu. O kadar iyiydi ki hâlâ kadının ne söylediğini düşünüyordu. *Of, doğru ya.* Tek sözcüklü cümleler. "Sanırım öyle. Ya sen?"

"Sanmıyorum, biliyorum. Eğer bu paslanmış halinse, çalıştıkça ne hale geleceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Demek bunu tekrar yapacaklardı, rahatlamıştı. Bu deneyimi tekrar yaşayamazsa ne yapacağını bilmiyordu. Kadının altında ezildiğini fark edince dikkatlice çekildi, prezervatifi çıkarıp bağladı ve yatağın yanındaki çöp kutusuna attı.

Molly onun yanına sokuldu. "Artık uyusak iyi olacak."

Şimdi uyuyabilirdi. Zihni durmuştu, yarının ne getireceği konusunda endişelenemeyecek kadar yorgundu. Kadını iyice kendine çekti, yanağını göğsündeki kaba tüylere sürtmesinden büyük keyif aldı.

Buna rahatlıkla alışabilirdi. Uyurken ona sarılmaya.

"Güzel bir yastıksın," diye mırıldandı Molly uykulu bir sesle. "Hoşuma gidiyor. Sen de hoşuma gidiyorsun. Olması gerekenden daha fazla."

Gabe onun başının üstünü öptü. "Uyu, Molly. Uyandığında burada olacağım."

The Quarter, New Orleans, Louisiana
26 TEMMUZ SALI, 22.30

Yatağın kenarında oturan Ashley dudağını ısırdı ve Lamont'un isteğini düşünürken lüks otel odasına şöyle bir göz gezdirdi. Lamont kendisiyle orada buluşmayı ayarlamış, bazı çocukları kurtarmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu tam da söylenmesi gereken şeydi çünkü Lamont'un asistanlığı için başvurduğunda Ashley'nin işi almak için öne sürdüğü gerekçe çocuk istismarcılarını cezalandırmaktı. Çocukken kendisi de tacize uğradığından, tacizcilere haddini bildirmek kızda saplantı haline gelmişti.

Ancak Ashley o kadar da azılı değildi. Joelle, parası onu şımartmadan önce rol kesme fırsatına balıklama atlardı. Oysa Ashley derin düşüncelere dalmıştı.

"Eğer bana yardım edemezsen," diye mırıldandı Lamont, "bunu anlayışla karşılarım. İşin bu değil. Fakat bunu başarmam konusunda senden daha fazla güvendiğim kimse yok."

Yine doğru şeyi söylemişti çünkü kadının yanakları pembeleşmişti, gülümsemesi mahcup ama ışıl ışıldı. "Sana yardım etmek istiyorum ve edeceğim. Sadece sormam gereken soruları düşünüyorum."

Adam tekrar yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sor bakalım. Senin güvenliğin ve bu durumla ilgili rahatlığın benim için öncelik taşır."

"Peki, tamam. Neden bununla polis ilgilenmiyor?"

"Güzel soru." Gerçekten de öyleydi. *Lanet olsun, Ashley.* "İlgileniyorlar. Sana destek olacaklar."

Ashley'nin alnı kırıştı. "Peki ama onların gizli kadın polisleri yok mu?"

Kadının soruları onu şaşırtmıştı. Dürüst olmak gerekirse, onun bu tür bir sorgulamaya girmeden evet demesini bekliyordu. Eğer isteğine hayır derse, onu bu gece öldürmek zorunda kalacaktı. Jackass'e söylediklerine rağmen, bir noktada onu öldürmesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Adam kendisine deliymiş gibi bakarken başka ne söyleyebilirdi ki?

Ben deli değilim. Aslında, bu belanın içinde aklı başında olan tek kişi ben olabilirim. Gerçekten düşünen tek kişi kendisi olabilirdi.

Burke Broussard'la yaşadığı ikilemi anlattığında, kadın ona zarar verebilecek bilgilere sahip olmuştu. Yine de en azından onunla bir kez daha yatmayı umuyordu.

Ashley yatakta çok hevesliydi ve bunu özleyecekti.

Adam kaşlarını çattı. "Eğer istemiyorsan, başka birini bulabilirim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi kadın aceleyle. "İstemediğimi söylemedim. Sadece neden bir kadın polisin bu işle ilgilenmediğini soruyorum. Ben sadece bir yönetici sekreteriyim." Yüzünü buruşturdu. "Artık yönetici sekreterin bile değilim."

Vay! Nokta atışı, Ash. "Olaya karışan kadın polis ifşa oldu," diye yalan söyledi. "Kimliği açığa çıktı. NOPT ile çalışıyordum ve benden yardım istediler."

Tabii ki bu da tamamen yalandı ama Ashley bunu bilemezdi. Hesap tabloları konusunda dâhi olsa bile sağduyusu eksikti.

"Tamam," dedi, hâlâ tereddüt ettiği çok açıktı. "Tek yapmam gereken sabah ilk iş şu Broussard denen adamı arayıp benim için bir davayı araştırmasını istediğimi söylemek. Biri beni öldürmeye çalıştı ve bunun Katrina sırasında kız kardeşim JoAnn'ın öldürülmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Kesinlikle." Kızın en sevdiği şekilde gülümsedi. "Aferin benim kızıma."

Ashley de gülümsedi, ona yardımı dokunacağı için mutluydu. "Peki bu onu yakalayabilmen için saklandığı yerden çıkmasını sağlayacak mı?"

"Öyle olacak." Öyle olmak zorundaydı. Eğer Broussard şüphelenirse, onu dışarı çekmek çok daha zorlaşırdı.

"Broussard denen bu adam çocuk ticareti yapmaktan mı suçlanıyor?"

"Aynen öyle. Fakat hiçbir kadına zarar vermedi, yani tehlikede değilsin. Dinleme cihazı takacaksın ve biz de dışarıda bekliyor olacağız." Bu kadarı doğruydu. Hem kendisinin kişisel güvenliği hem de Eckert'in icabına bakmak için listesindeki en güvenilir isimleri çoktan aramıştı. Adamlarından biri dışarıda bekliyor olacaktı, böylece Jackass'in adamları Broussard'ın peşine düştüklerinde onları takip edebileceklerdi çünkü ortağına güvenmek mümkün değildi. "Ofisinden çıkar çıkmaz seni götüreceğiz."

Kızın kaşları yine çatıldı. "Ya Broussard bana neden onu seçtiğimi sorarsa? Şüphelenebilir."

"Ona kız kardeşinin cinayetini soruşturan Rocky adında bir polisin seni ziyaret ettiğini söyle. Rocky'ye ulaşmaya çalıştın ama adam ölmüş."

Ashley'nin gözleri büyüdü. "Ölmüş mü? Nasıl öldü?"

"Kendini vurdu. Çok üzücü. İyi bir polisti. Broussard'a, başına kötü bir şey gelirse Rocky'nin sana NOPT'deki ortağı Broussard'a gitmeni istediğini söyle."

Kızın gözleri daha da büyüdü. "Broussard polis miydi?"

"Öyleydi."

Ashley'nin çenesi kasıldı, normalde sakin olan yüz ifadesini öfke kapladı. "O zaman hapse atılmayı hak ediyor. Belki de tutukladığı suçlulardan biri ona adaleti sağlar."

Adam bu kez içtenlikle gülümsedi. "Düşünce tarzını seviyorum Ash. Yani bunu yapacak mısın?"

"Yapacağım."

"Gerçek adını kullanamazsın. Sen Alicia Rollins'sin ve kız kardeşin JoAnn'dı." Nadia Hall, olamazdı çünkü o ismi bir daha asla ağzına almayacaktı. Ayrıca, Katrina sırasında ölen bir JoAnn Rollins gerçekten vardı, yani Burke kontrol ederse şüpheleri tatmin olacaktı. Tıpkı görgü tanığının kimliği sorulduğunda Xavier Morrow yerine başka bir Katrina kurbanının adını veren Rocky'nin yaptığı gibi. "Anladın, değil mi?"

"Anladım."

"Nerede yaşadığını sorduğunda ona verebileceğin sahte bir adres göndereceğim."

Lamont bir saat önce Jackass'ten hem kullanılacak isimleri hem de adresi almıştı. Güney Carolina'nın küçük bir kasabasında, Gabe Hebert'in bayan özel dedektifinin yaşadığı yerden çok da uzakta olmayan bir evdi. Margaret Sutton merak eder ve araştırmaya giderse, Jackass'in güvenilir ajanlarından biri ona küçük bir hediye verecekti.

Lamont işe yaramasını umuyordu. Eğer işe yaramazsa, bunların hiçbiri ona bağlanamazdı. Herhangi bir zarar ya da ziyan olmayacaktı.

"Ayrıca," diye ekledi, "Broussard'a telefonda hiçbir ayrıntı veremezsin. Sadece..."

"Birinin beni öldürmeye kalkması ve bunun Katrina sırasında kız kardeşimin öldürülmesinden kaynaklanması dışında. Anladım. Emin olabilirsin." Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde büküldü. "Artık işimizi hallettiğimize göre..."

Sözünün kesilmesinden duyduğu rahatsızlığı bir kenara bırakan Lamont saatine baktı. "Biraz daha kalabilirim."

Kız başını yana eğdi, umursamaz görünmeye çalışsa da başaramadı. "Peki ya karın?"

"Ondan boşanacağım." Öyle denebilir. "Ancak beklemek zorundayım. Ta ki..."

Kız iç çekti. "Seçimler bitene kadar. Biliyorum, biliyorum."

Adam onun eline uzandı. "Beni çok yakından izliyor. Elinde bana karşı bir koz olması göze alamayacağım bir risk. Bize karşı. Hiç iyi niyetli biri değil."

Ashley acı acı güldü. "Bunu kendim de anladım."

"Şu anda onu düşünmeyelim. Güzel bir odamız ve mutlak bir mahremiyetimiz var."

Ashley kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Haklısın. Hadi biraz eğlenelim."

15

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 07.45

Kahve. Kendi yatağında yatmadığının farkında bile olmayan Gabe, kokuya doğru yuvarlandı. Banyo kapısının yanındaki küçük açık alanda kata yapan kadın dışında, her yönüyle standart olan otel odasına gözlerini açtığında hafızası bir anda geri geldi.

Kadının üstünde kalçasından aşağı sarkan bol bir pantolon ve muhteşem kıvrımlarının her birini saran bir tişört vardı. Kıpırdamadan durdu ve onun kata hareketlerini yapmasını izledi. Vücudu yavaş ve kıvrak ama gözle görülür biçimde dizginlenen bir güçle akıyordu.

Nefes kesiciydi.

Gabe blokların, tekmelerin ve vuruşların dizilimini tanıyamamıştı. Brezilya Jiu–Jitsu'su eğitiminde öğrendiği yöntemler çok farklıydı. Bu daha çok karateye benziyordu. Molly üç farklı ekolden siyah kuşak sahibi olduğunu söylemişti ve sadece kadının hareketlerini izleyerek bile buna inanabilirdi.

Sakin ve güçlüydü, ayrıca bugüne kadar tanıdığı en becerikli kadındı. Bu iyi bir şeydi çünkü artık uyandığı ve zihni berrak olduğu için korkunun ağırlığı bir kez daha üstüne çökmüştü.

Beyni bulanıkken ve seks sarhoşuyken çok daha mutluydu.

Kadın bir tekme savurup havada dönerek neredeyse hiç ses çıkarmadan ayaklarının üstünde otel odasının zeminine indiğinde derin bir nefes aldı. Bu da iyiydi çünkü on altıncı kattaydılar.

Altlarındaki insanların küçücük bir çarpma sesi bile duyduklarından şüpheliydi. Kadın bir kedi kadar çevikti.

Ellerini birleştirip selam vermesini bekledikten sonra genzini temizledi. "Günaydın."

Molly ona gülümsedi. "Sana da günaydın. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır," dedi Gabe neşeyle, korkuyu bir kenara itmeye çabalıyordu. "Kahve yüzünden olsa gerek."

"Choux kalitesinde bir kahve olmasa da sonuçta kafein."

Molly Sutton bir gece önce karanlıkta çok güzel görünüyordu ama bu nasıl mümkün oluyorsa, sabahın ilk ışıklarında daha da güzel görünüyordu.

Yatak başlığına yaslanmak için doğruldu ve kadının bakışlarının çıplak göğsüne kaydığını görmek onu keyiflendirdi. Sabah ereksiyonu kesinlikle harekete geçmiş ve dikkat kesilmişti. "Kafein kafeindir. Bu sabah seçici değilim."

"Sana bir fincan getireyim."

Gabe kendisinin alabileceğini söyleyecekti ama kadın kahve makinesine doğru yürümeye başlamıştı bile. Bu yüzden sustu ve bol pantolonunun içindeki yuvarlak kalçasını izlerken, kollarında onu nasıl hissettiğini hatırladı. Ona sarılıyken uyanmış olmayı dilerdi.

"Ne yapıyordun?" diye sordu, kadının diğer yatakta açık duran dizüstü bilgisayarını fark edince.

Molly ona bakmak için dönerken, özgür göğüslerin nasıl sallandığını fark etmemek imkânsızdı. Dizginlenmemiş muhteşem göğüsler. Bakmamak için çabalasa da kendine engel olamadı.

Ta ki kadın sorusunu yanıtlayana kadar. "Katrina sırasında işlenen cinayetlerin polis raporlarına bakıyordum. Xavier'in gördükleriyle eşleşen bir tane bulmayı umuyordum ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadım."

Molly'nin sözleri soğuk duş gibi gelmişti. Tamam, daha çok ılık bir duş gibiydi çünkü hâlâ tahrik olmuş durumdaydı. "Ne zamandır uyanıksın?"

Kadın onun kahvesini hazırlarken, otelin gerçek krema sunduğunu gören Gabe rahatladı. Toz halindeki o şey insanlığa yapılan bir hakaretti. "Birkaç saattir. Val'e uyuması için biraz zaman vermem gerekiyordu. Bir saate kadar Eckert'in mahkemesi için adliyeye gidecek. O dönene kadar seni ve Patty'yi ben koruyacağım."

"Ya sonra?"

Molly kahveyi komodinin üstüne bıraktı ve paylaştıkları yatağın kenarına tüneyerek poposunu onun dizine dayadı. "Sonra ikinizi de ofise bırakacağım, ben Xavier'i eski mahallesine götürürken siz de güvende olacaksınız."

Gabe kaşlarını çattı. "Hayır. Birlikte gideceğimiz konusunda anlaşmıştık."

Kadın kendi fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı ama çenesinin gerginliği ona şiddetle karşı çıkmak üzere olduğunu gösteriyordu. "Gabe, ben..."

"Eğitimli olan sensin," diye araya girdi Gabe. "Bunu anlıyorum. Ama söz vermiştin."

"Hayır, Burke söz vermişti."

Gabe homurdandı. "Molly."

Kadın başını yana eğdi. "Gabe. Bu çok tehlikeli. Xavier'i yanıma almam yeterince kötü, bir de senin derdine düşemem."

"Dışarı çıkıp onunla sokakta yürümeyi mi planlıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Kafasını toparlayana kadar sokakta bir aşağı bir yukarı gideceğim."

Gabe kaşlarını kaldırdı. "Peki bu hiç şüphe uyandırmayacak mı?"

"Arabamın kapısında emlakçı ibaresi olduğu sürece hayır," diye karşılık verdi kadın. Sonra omuzları çöktü. "Dünkü adam, Eckert, bize silah çekti. Eğer seni gördüyse..."

"Beni aradığı bile belli değil," diye itiraz etti Gabe. "Adam Xavier'i takip ediyordu."

"Doğru. Ama kiralık katiller bile birden fazla iş yapabilir," dedi Molly alaycı bir tavırla.

Bu konuda haklıydı. "Yedek tabancanla arabanın arka koltuğunda otursam nasıl olur? Eğer bir sorun yaşarsak, desteğe ihtiyacın olacak."

"Hayır."

Gabe farklı bir yönden yaklaşmaya karar verdi. "Bak. Burke'ün koruma olacak adamı kalmadığını kendin söyledin. Neden onun değerli kaynaklarını kullanayım ki?"

Molly doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Hayır."

Güzel. İş ciddiye biniyor. "Seni takip edebileceğimin farkındasın, değil mi? Tabii beni bağlamayı planlamıyorsan. Gerçi bu da eğlenceli olurdu." Adam kaşlarını oynatınca kıkırdadı.

Sonra içini çekti. "Gerçekten beni takip eder misin? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bile bile?"

"Ederim. Sen esaslı bir özel dedektifsin ve ben sadece bir aşçıyım ama..." Güçlükle yutkundu. "Bu insanlar babamı öldürdü, Molly. Sana da zarar vermelerini istemiyorum. İşe yaramaz biri değilim."

Yüz ifadesi yumuşayan Molly elini onun dizinden uyluğunun ortasına doğru kaydırdı. Gabe kadının bunu rahatlatıcı bir hareket olarak yaptığının farkındaydı ama bu onu daha da tahrik etmekten başka bir işe yaramamıştı.

"İşe yaramaz olmaktan çok uzaksın," diye mırıldandı Molly ve Gabe artık onu tavladığını hissetti. Ardından kadının gözleri kısıldı ve elini geri çekti. "Seni küçük pislik. Beni oyuna getirdin."

"İşe yaradı mı?"

"Belki," dedi kadın isteksizce. "Bırak da bunu Burke'le konuşayım."

"Kabul ediyorum. Şimdilik."

Kadın başını iki yana salladı. "Sen çekilmez birisin."

"Ve sen de benden hoşlanıyorsun," dedi Gabe kendini beğenmiş bir tavırla, sonra onun elini tutup tekrar bacağına koydu. "Dün gece öyle dedin."

"Sorun da bu zaten," dedi Molly ciddiyetle. "Senden çok hoşlanıyorum. Hatta belki gereğinden fazla. Üç yıl boyunca bir erkeğe bile bakmadım ve sonra birden sen ortaya çıktın."

"Bu doğru değil." Gabe elindeki fincanı komodinin üzerine bıraktı ve dikkatini çektiğinden emin olmak için kadının çenesini yukarı kaldırdı. "Choux'ya her gelişinde beni nasıl süzdüğünü görüyordum."

Molly'nin yanakları kızardı. "Yapıyordum."

Gabe sesini bir ton düşürdü. "Ben de seni izliyordum. Her geldiğinde."

"Ve?" diye sordu Molly, sesi iyice boğuklaşmıştı.

Sertleştim ve seni istiyorum. "Artık müdür yardımcımın çok yetenekli olduğunu ve benim yokluğumda mekânı mükemmel bir şekilde yönettiğini görüyorum. Tüm bu karmaşa sona erdiğinde, biraz rahatlayabilirim. Kendime biraz zaman ayırabilirim. O zamanı seninle geçirmek isterim. Eğer sen de istersen."

"Çok," diye fısıldadı Molly. Farkında olmadan fincanını onunkinin yanına koydu, Gabe'i öpmek için eğildiğinde gözleri çoktan kapanmıştı. "O zamanın bir kısmını şimdi değerlendire-

lim derdim ama görevdeyim. Val birazdan uyanacak ve adliyeye gidecek. Patty muhtemelen bizimle kahvaltı etmek isteyecektir."

Gabe acıklı bir şekilde içini çekti. "Bu da giyinmem gerektiği anlamına geliyor."

Kadının mavi-yeşil gözleri şenlendi. "Tabii seni çırılçıplak görmesini istemiyorsan."

"Uf, hayır." Bacaklarını yataktan sarkıtıp banyoya doğru ilerledi ama kapıda duraksadı. "Nedir bu?" Banyo kapısının üstüne sabitlenmiş bir tür koşum takımına benzeyen düzeneği inceledi. Sırıtarak omzunun üzerinden baktı. "Seks oyuncağı mı?"

Kadın güldü. "Hayır. Bu benim egzersiz kayışım. Görevde olduğum ve spor salonuna gidemediğim zamanlar için çantamda taşıyorum. Onunla sınırlı da olsa idman yapabiliyorum."

"Bunu çoktan yaptın mı?"

"Evet," dedi kadın tereddütle. "Neden?"

"Öncelikle seni izleyebilmek için ama daha çok kendi adıma da çalışabileceğim için. Patty'yle birlikte Choux'yu açtığımızdan beri düzenli spor yapmıyorum. İşe yürüyerek gidiyorum ama bu yeterli değil."

"Yarın sana gösteririm."

"Bu bir randevudur," diyen Gabe banyoya girip kapıyı kapattı. Aynanın önünde durarak, Molly'nin bir gece önce iz bırakacak kadar güçlü emdiği yerlere dokundu. Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı ve hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Molly Sutton hiçbir işi yarım yamalak yapmazdı. Aynadaki görüntüsüne bakarak sırıttı.

Yüce Tanrı onu esirgesin.

Kesinlikle... sefih görünüyorum. Her zaman öyle görünmek istemişti.

Patty anlayacak.

Umurumda değil. Ben mutluyum.

Duş armatürüne uzanmıştı ki bir kadının *Ratatouille*'den "Le Festin" şarkısını Fransızca seslendirdiğini duydu: telefonunun melodisi. Duymazdan gelmek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Burke olabilirdi.

Hay aksi. Burke olabilir.

Mutluluğu uçup gitmiş, yerini çok da uzak olmayan bir korkuya bırakmıştı. Önemli olmasa Burke onları bu kadar erken aramazdı. Ters giden bir şeyler vardı. Aklına hemen Xavier, annesi ve diğerleri geldi.

Banyodan aceleyle çıktı ve pantolonuna yöneldi çünkü telefonunu pantolonunun cebinde unutmuştu. Telefon artık çalmıyordu ama arama kaydını kontrol edebilirdi.

Molly artık gülümsemiyordu. Artık suratı asıktı ve hemen hemen giyinmişti; sutyen, koyu renk pantolon ve... silah kılıfı. Silahıyla birlikte.

Evet, bir şeyler çok ama çok ters gidiyordu.

"Burke," dedi Molly, kollarını beyaz bir bluzun içine sokup düğmelerini ilikleyerek. "Seni ararken bana mesaj attı."

"Kötü bir şey mi?" diye sordu Gabe, artık sessiz olan telefonunu cebinden çıkararak. Burke'ten yeni bir sesli mesaj almıştı.

Gabe doğrulurken, odanın öbür ucundaki Molly'nin bakışıyla karşılaştı ve kadın başıyla onayladı. "Evet." Oturması için yanındaki yatağı işaret etti ve Gabe bir an için çocukça bir dürtüyle banyoya kaçıp saklanmak istedi.

Tabii ki kaçmadı. Bunun yerine derin bir soluk aldı ve pantolonunu çekti. Kötü haberi çıplakken almak istemiyordu. "Xavier ve diğerleri iyi mi?"

"Evet. İyiler." Yatağa oturup Gabe'in yanına oturmasını bekledi ve sonra onun elini tuttu. "Bu senin suçun değil, Gabe."

Yaşadığı korku yüzünden adam güçlükle yutkundu. "Anlat."

"Kiraladığın özel patolog. Phyllis McLain. O öldü."

Gabe, Molly'nin dizüstü bilgisayarının ekranına baktı, internetteki haber sitelerinden biri açıktı. *Patolog öldürüldü, laboratuvar tahrip edildi.* Altında da bir fotoğraf vardı. Onun fotoğrafı. Dr. McLain. Ölmüştü.

Gabe... uyuşup kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, Molly elini daha güçlü sıkınca yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Senin suçun değil," diye fısıldadı kadın sertçe.

Oysa onun suçuydu. Tamamen o sorumluydu. Başını iki yana salladı, sözcükler ağzından çıkmayı reddediyordu. Aslında ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Genzini temizledi. Lanet olası beynini *düşünmeye* zorladı. McLain babasına otopsi yaptığı için başına bu gelmişti, Babasını kim öldürdüyse izlerini örtbas ettiği için bunlar olmuştu. Neredeyse onu boğacak olan yumruyu güçlükle yuttu. "Onu nereden öğrendiler?" diye homurdandı.

"Henüz bilmiyoruz." Molly'nin sesi kararlı, tutuşu onu sabitleyecek kadar güçlüydü. "Bulacağız. Söz veriyorum."

Gabe boştaki elini gözlerine götürdü, sonra ağzını kapatmak için aşağı indirdi. Ardından kalbi tekledi. *Lanet olsun.* "Dusty." Telefonunu kaptı ve Burke'ü yeniden aradı. Burke cevap verir vermez, "Dusty Woodruff," dedi. "O benim arkadaşım. Cenaze evinin sahibi. Dr. McLain'e ulaşmışlarsa..."

"Kontrol edeceğim," dedi Burke. "İkiniz de olduğunuz yerde kalın."

Gabe telefonuna baktı. Burke aramayı sonlandırmıştı. Gabe'e endişelenmemesini söylememişti. Gabe'in kuruntu yaptığını da söylememişti. Sadece aramayı sonlandırmıştı. Kontrol edebilmek için.

"Gabe," diye mırıldandı Molly.

"Sakın bana bunun benim suçum olmadığını söyleme." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse duyabildiği tek şey buydu. "Onları bu işe ben bulaştırdım. Dr. McLain *öldü.*"

"Otopsi raporunu babanın kendini öldürmediğine dair bir kanıt olarak polise sunmuş olabilir mi?" diye sordu Molly alçak sesle.

"Hayır. Daha doğrusu hiç sanmıyorum. Ondan bana biraz zaman tanımasını istedim. Birkaç gün. Kabul etti. Doğruca size geldim. Ben..." Sesi kesildi. "Onu uyarmadım. Dusty'yi uyarmadım. Aman Tanrım. Onları uyarmadım."

Molly hiçbir şey söylemedi. Basmakalıp laflar etmedi. Sadece onunla oturup elini tuttu. Zaman geçti. Gabe'e saatler gibi gelmişti ama telefonu Burke'ün son aramasının üstünden sadece birkaç dakika geçtiğini söylüyordu. "Çok üzgünüm, Gabe," dedi Burke kederli bir sesle.

Hayır. Olamaz. Olamaz. Gabe telefonunu duvara fırlatmak istiyordu. Çığlık atmak istiyordu. Babasını her kim öldürdüyse onu bulmak ve...

Gözlerini kırpıştırdı, yanaklarından sıcak gözyaşlarının süzülmesine şaşırmadı. Dehşetin gözyaşları. Utancın gözyaşları. Ama en çok da öfkenin gözyaşları. "Bütün bunlar başlamadan önce hiç kimseden gerçekten nefret etmemiştim," derken kendi sesini tanıyamıyordu. "Oysa şimdi ediyorum."

"Biliyorum," dedi Burke. "İnan bana, biliyorum."

Molly de biliyor, diye düşündü Gabe ve onun da söylemesini bekledi. Fakat kadın bir şey söylemedi.

"Bay Woodruff nasıl öldü?" diye sordu usulca.

Gabe dönüp ona baktığında, mavi-yeşil gözlerinin acıyla dolu olduğunu gördü. Gabe adına. Belki daha sonra bu işe yarayabilirdi. Ama şu anda...

Benim yüzümden iki kişi öldü.

"Dün akşam arabasında bulundu. Bir ağaca çarpmış."

Molly gözlerini Gabe'den kaçırmadan sordu. "Rocky'nin cesedinin hâlâ Dr. McLain'in laboratuvarında olup olmadığı araştırıldı mı?"

Burke acı dolu, boğuk bir ses çıkardı. "Hayır. Lanet olsun, Molly. Aklıma bile gelmedi. Bunu öğrenmemiz gerek."

Gabe'in göğsünde bir öfke patlaması oldu ve bunun etkisiyle derin bir soluk aldı. Her şeyin üstüne bir de babasının cesedini almış olabilirler miydi?

"Ben..." diye iç geçirdi Burke. "André'yle açık konuşmak zorundayım. Ona bildiklerimizi anlatmam gerekecek."

Gabe'in içinde bir şeyler kırıldı. "Yani hepsi bu mu?" diye bağırdı Gabe. "Bırakıyor musun?"

"*Ne münasebet,*" diye çıkıştı Burke. "Baban ve bu son kurbanlar için adaleti sağlayana kadar bu işe devam edeceğiz. Sana söz veriyorum, Gabe. Fakat en azından André ile bilgi paylaşmak zorundayız. Daha önce, polis Rocky'nin ölümünü intihar olarak ilan ettiğinde, yanıldıklarını kanıtlamak için kendi başımıza araştırabiliyorduk. Ancak bu artık daha büyük bir mesele. Araştırmacılara iki cinayeti daha çözmelerinde yardımcı olabilecek bilgiye sahibiz."

Gabe gözlerini kapadı, Molly elini bırakmadığı için minnettardı. "Biliyorum. Fakat onlara güvenmiyorum."

Burke tekrar iç çekti. "Ben de öyle. André ve şahsen tanıdığım birkaç kişi dışında. Bu işin NOPT'de ne kadar yukarılara çıktığını bilmiyorum ama birileri bir şeyler biliyor."

"Bay Eckert'i hapishanede ziyaret etme şansımız nedir?" diye sordu Molly.

Gabe ona bakmak için gözlerini açtı. Sakin, soğukkanlı, aklı başında ve... fena halde öfkeliydi. Göğsünde bir rahatlama oldu. Duygularında yalnız değildi. Tek fark, kadının düşünemeyecek kadar kendini kaybetmiş olmamasıydı. Bu, küçük de olsa bir teselliydi.

"Sıfır," diye cevapladı Burke. "Eckert bilinen bir tetikçi. Polisler geçmişte bir şey bulamadılar. Onu kendilerine saklayacaklar."

"Sonra da gitmesine izin mi verecekler?" diye alaycı bir tavırla sordu Molly. "Paul Lott taklitçisinin gitmesine izin verdikleri gibi?"

"Eğer bırakırlarsa, onu enselemek için bekliyor olacağız. Sana söz veriyorum."

Molly yutkunurken boğazı düğümlendi. "Tamam. Bugün Xavier'i eski mahallesine götürmek istiyorum. Komşusunun nerede yaşadığını öğrenmem gerek. Şu an bu çok mu tehlikeli?"

Burke uzun bir süre sessiz kaldı. "Muhtemelen," diye cevap verdi sonunda. "Annesi Xavier'in eski adresini hatırlamaya çalıştı ama sadece sokak adını hatırlayabildi. Chalmette'de West Judge Perez ile kesişen Center Sokak. Ona Google Earth'te şimdiki mahallenin fotoğraflarını göstereceğim. Fotoğraflardan hatırlayamazsa, onu götürürsün. Ancak yalnız gitmeyeceksin. Sana eşlik edecek birini bulacağım."

Molly Gabe'le göz göze geldi ve adam bir an için ona gidemeyeceğini söyleyeceğini sandı. Fakat Molly onu bir kez daha şaşırtarak bunu yapmadı. "Gabe benimle gelecek. Onu yalnız bırakmayacağım."

"Gabe'i benim kulübeme bırakabilirsin," diye önerdi Burke.

"Daha sonra belki. Şimdilik benimle kalacak."

Burke yine sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Herkes Kevlar giyecek. İstisna yok. Mahkemeye çıktıktan sonra Val'e sana ge-

tirmesini söyleyeceğim. O mahkeme salonunda gözümüz olsun istiyorum."

"Duruşmayı halka kapatırlar mı?" diye sordu Molly.

"Mümkün. Gerçi bu suçlamalar teknik olarak sadece yol verme ve silahla ilgili olduğu için kapatmayabilirler. Eğer yaparlarsa, André'yi ararım. Ayrıca Eckert'in avukatını kimin finanse ettiğini de bilmek istiyorum. Eğer kefaletle serbest kalırsa, bunu kimin ödediğini de."

"Pekâlâ," dedi kadın, sesi sakin ama sertti. "Fakat Kevlar için çok fazla beklememeyi tercih ederim. Yanımda bir çelik yelek var. Phin'le Gabe ve Patty için de yelek gönderebilir misin? Val'in mahkemede ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Katrina kurbanını aramak için kullanabileceğim zamanı boşa harcamak istemiyorum."

"Phin'e söylerim. İhtiyacınız olan şeyleri size getirsin."

Kadın başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Sen neredesin?"

"Kampta. Şu an Xavier'in yanındayım. Uyuyamadı. Katrina kurbanının adresini bulmaya çalışacağız. Biz arayana kadar beklemede kalın."

"Burke, bir dakika." Seslenen Xavier'di. "Hemen kapatmayın. Gabe, benim. Dün arkadaşlarımı ve ailemi tehlikeye sürüklediğim için üzgündüm. Bana ne söyledin?"

Gabe soluğunu bıraktı. *Kahrolası velet.* "Bunu seninle ilgisi olmadığını. Senin suçun olmadığını."

"Evet. Aynı şey. Bu senin suçun değil. Bu onları öldüren pisliklerin suçu."

"Biliyorum," dedi Gabe kısık sesle. "Ama o ve bu farklı şeyler."

"Anlıyorum, Gabe," dedi Xavier, sesi üzüntüyle boğuklaşmıştı. "Gerçekten anlıyorum. Molly? Kendini suçlu hissetmesine izin verme."

Molly hafifçe ama içtenlikle gülümsedi. "Tamam Xavier. Teşekkürler."

Gabe aramayı sonlandırdı ve elinde telefonuyla Molly'nin sakin gözlerinin içine bakarak oturdu. "Şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum."

Molly, Gabe'in saçlarını alnından geriye doğru itti, sonra da yanağını okşadı. "Biliyorum bebeğim. Şu anda hiçbir şeyi daha iyi hale getiremem. Fakat onları öldüren pislikler ölene ya da hapiste çürüyene kadar rahat etmeyeceğiz."

Gabe ona inanıyordu. Ona inanmak zorundaydı. Şu anda onu ayakta tutan tek şey oydu.

"Dusty için bir şey yapmalıyım. Liseden beri arkadaşız. Bir karısı ve iki küçük çocuğu var. Onu aramam gerek."

"Henüz değil. Güvende olur olmaz, doğru olduğunu düşündüğün her şeyi yapabilirsin. İstersen ben de seninle gelir, ailesine taziyelerimi bizzat sunarım. Yalnız değilsin, Gabe."

Gabe başını eğdi ve alnını onun omzuna dayadı. "Teşekkür ederim."

Molly onun şakağını öptü. "Burada kal. Patty'yi kontrol edeceğim ve Val'e olanları anlatacağım."

Gabe başını iki yana salladı ve ayağa kalkan kadını takip etti. "Hayır. Bir arada kalacağız."

Molly'nin ona saçmaladığını söyleyeceğini düşündü çünkü sadece bitişik odaya gidiyordu ama kadın onun elini daha sıkı kavradı. "Bir arada."

16

Bayou Gauche, Louisiar
27 TEMMUZ ÇARŞAMI

Ayışığı Kitaplığı

"Gabe yine de ke... ...ecek, değil mi?" diye sordu Xavier, Molly ve Gabe'le yaptığı görüşmeyi bitirip telefonunu mutfak masasına fırlatan Burke'e. Artık ikisi baş başa kalmışlardı. Diğer herkes kahvaltısını yapmış ve başka işlerle uğraşıyordu. Carlos ve Manny video oyunları oynuyor, Willa Mae örgü örüyordu. Annesi, Burke'ün ofis müdürü Joy'un bir gece önce onlar için aldığı malzeme çantasında bir aşk romanı bulmuştu.

Xavier ders kitaplarını okumaya çalışıyor ama sürekli uyukluyordu. Bir gece önce pek uyuyamamıştı ve kafeine ihtiyacı vardı. Tam mutfağa girdiğinde Burke'ün telefonda Gabe'le konuştuğunu ve Rocky'nin gerçek otopsisini yapan patologla birlikte cenaze levazımatçısının da öldüğünü bildirdiğini duydu.

Zavallı Gabe. Babasının ardından şimdi iki kişi daha ölmüştü ve bunlardan biri onun yakın arkadaşıydı. Sırf Gabe ikisinden de yardım istediği için. Carlos'un başına bir şey gelme düşüncesi Xavier'in içini daralttı. Ya da annesinin. Ya da Manny veya Willa Mae'in.

"Muhtemelen," dedi Burke başını üzüntüyle iki yana sallayarak. "Başkalarını kendi kişisel dramına dahil etmek, bu senin eserin olmasa bile, omuzlarına büyük bir yük bindirir."

"Biliyorum," dedi Xavier, bunun düşüncesi bile çok üzücüydü.

"Bildiğini biliyorum. O yüzden söyledim. Bu senin suçun değil. Senin hatan değil. Gabe'in suçu değil. Terapistler bu yüzden var. Art etkiler için."

Xavier yaşlı adamı inceledi. Burke kırk yaşlarında olmalıydı, belki daha fazla. Yaşına göre hâlâ çok formdaydı ama gözlerinin kenarlarında, kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda çok fazla hüzün barındıran küçük kırışıklıklar vardı.

Burke'ün hikâyesini merak etse de kişisel geçmişin gizli tutulmasını anlayışla karşılıyordu. Carlos'u bir kardeş gibi seviyordu ve son birkaç gündür ona inanılmaz bir destek olmuştu ama Carlos'un sırrını bunca yıl saklayabileceğini sanmıyordu.

"Uzun bir süre," dedi Xavier alçak sesle, "gördüklerimi uyduruğumu düşündüm."

"Kadının öldürülmesini."

Xavier başıyla onayladı. "Korkunç kâbuslar görürdüm. Çığlık çığlığa uyanırdım."

"O kâbusları bilirim. Zaman zaman ben de görüyorum."

Xavier daha fazlasını sormak istese de Burke pek bir şey paylaşacak gibi görünmüyordu. "Rocky hayatıma girdiğinde –hayatıma geri döndüğümde– hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Yani, kadının öldürüldüğünü uyduracak kadar kafayı yemiş olduğumu düşünmek korkunçtu. Fakat daha sonra..."

"Bunun senin hayal gücün olmadığını öğrendin."

"Annem ve babam küçükken beni terapistlere götürdüler. Her şeyin kafamda olduğunu söyleyen onlardı. Yaşadığım travmanın bir sonucu."

"Annenin ölümünü daha yeni *şahit olmuştun*," dedi Burke anlayışlı bir şekilde.

Yine de Xavier ürperdi. "Ellerini hâlâ çatıda açtığı deliğin üstünde görebiliyorum. Bana tavan arasındaki baltayı göstermiş, selde ne yapacağımı anlatmıştı. Annesi ona altmışlı yıllardaki bir kasırgayı anlatmış, insanların selden kaçmaya çalışırken çatı katlarında mahsur kaldıklarını, bu yüzden çatıdan kaçmaları gerekirse diye balta bulundurmaya başladıklarını söylemiş."

"Betsy Kasırgası," diye mırıldandı Burke. "65'te. Amcam da bana anlatmıştı. O da tavan arasında bir balta bulundururdu. Annen bunu yapmakla akıllılık etmiş."

Xavier, her hatırladığında hissettiği korkuya teslim olmamaya çalışarak dudaklarını sıktı. "Evet ama su çok hızlı geldi. Büyük bir gürültü duyduk, bent yıkılmıştı ve birkaç dakika içinde ev dolmaya başladı. Çatıda delik açmak için zar zor zaman buldu. Beni delikten dışarı itti ama o..." Güçlükle yutkundu. "Çıkmaya çalışıyordu, kendini dışarı atmaya çalışıyor ama çatı parçalanmaya devam ediyordu. Elleri kayboldu, sonra tekrar ortaya çıktı ve çatıyı tuttu. Sonra tekrar kayboldu."

Burke içini çekti. "Bu kadarı herkese kâbus gördürmeye yeter. Üstüne bir de bir kadının öldürüldüğünü görmek? Felaket, Xavier."

"Biliyorum. İnanın bana, biliyorum. Ancak terapistler beni hiç dinlemedi. Bana sadece travma geçirmiş, bir şeyler uyduran küçük bir çocuk muamelesi yaptılar. Öfkelenmemek elde değil."

"Bunu anlıyorum. Peki bana bir iyilik yapar mısın? Bu iş bittiğinde sana yardımcı olabilecek bir terapistin adını vereceğim. Lütfen onu ara. Çok iyidir."

"Size yardımcı oldu mu?"

"Fazlasıyla."

Xavier onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama söylemedi, ki bu en doğal hakkıydı. "Sırada ne var?"

"Mahallenizin bugünkü halinin fotoğraflarına bakacağız. Dün gece Google Earth'e ve mahallenin kurtarma ve yenileme çalışmalarına ilişkin internet sitesine baktım. Pek umutlu olmadığımı söylemeliyim. Mahalle, Katrina'dan önceki halinden çok farklı görünüyor ve sen çok küçüktün."

Xavier'in midesi biraz daha bulandı. "Oraya geri dönmem gerekiyorsa, asıl kurbanın kimliğini belirlemenize yardımcı olacaksa, dönerim."

Burke ona gülümsedi. "Biliyorum. Sen iyi bir insansın Xavier ve sandığından çok daha güçlüsün." Dizüstü bilgisayarındaki ekran görüntülerini açmaya başladı, ancak cep telefonunun vızıltısı araya girdi. "Joy arıyor. Bakmama izin ver."

Hoparlörü açmadan telefonu eline aldı. "Günaydın, günışığım," dedi gülümseyerek. Ancak tebessümü bir anda kayboldu. "Dinlet şunu," dedi sertçe.

Yine ne var? Her ne ise, iyi bir şey değildi.

Bir dakika boyunca Burke'ün çenesi daha da kasıldı, dişleri sertçe sıkıldı. "Lanet olsun." Xavier'e baktı, düşünüyor gibiydi, sonra soluğunu bıraktı. "Tekrar çal. Yanımda Xavier var. Bunu onun da duymasını istiyorum."

Xavier göz ucuyla Carlos'un mutfak kapısında belirdiğini gördü, onu Cicely takip ediyordu. Ardından Manny ve Willa Mae ileri çıktı ve mutfağa girip masaya oturdular.

"Tamam," dedi Burke. "Sanırım bunu hep birlikte dinleyeceğiz." Telefonunun hoparlörünü açtı. "Tekrar çal Joy."

"Alo." Bu bir kadın sesiydi, yumuşak ve titrek. Korkmuşa benziyordu. "Adım Alicia Rollins ve en kısa zamanda Burke Broussard'la görüşmem gerekiyor. Acil bir durum. Bu... bu bir

ölüm kalım meselesi. Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı ve sanırım Rocky Hebert'le yaptığım konuşmayla bir ilgisi var. Bana Bay Broussard'ı aramam gerektiğini söylemişti. New Orleans'tayım ve benimle görüşmek istediğiniz anda ofisinizde olabilirim."

Numarasını bıraktı, sonra ekledi, "Lütfen bana yardım edin. Gerçekten çok korkuyorum."

Ardından arama sona erdi.

Xavier nefes almayı unuttuğunu fark etti ve içine biraz hava çekti. "Tekrar çalabilir mi? Sesi tanıdığımı sanmıyorum ama emin olmak istiyorum."

Joy kabul etti ve mesaj ikinci kez sona erdiğinde Xavier başını iki yana salladı. "Onu tanımadığımdan oldukça eminim."

Burke, Willa Mae'ye baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Willa Mae yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Sesi korkmuş *gibi geliyor* ama..."

Cicely, Willa Mae'nin yanına oturdu. "Bıraktığı numaradan onu arayıp ne istediğini öğrenebilir misiniz?"

Burke başıyla onayladı. "Arayacağım ama önce bir eylem planı istiyorum."

"Sen ve Willa Mae ona inanmıyorsunuz," dedi Carlos. "Neden? Sesi korkmuş gibi geliyor."

Burke tereddüt etti. "Ona inanmıyor *değilim*. Ancak..." İçini çekti. "İki kişi daha öldü. Rocky'nin otopsisini yapan özel patolog ve cesedi nakleden Gabe'in cenaze levazımatçısı arkadaşı." Kesilen nefeslerin ardından insanların ağzından dökülen şok sözcüklerinin bitmesini bekledi. "Tahmin edebileceğiniz gibi Gabe yıkılmış durumda."

"Yarım kalmış bir iş daha halledildi," dedi Willa Mae usulca.

"Öyle görünüyor," diye ona katıldı Burke. "Bu kadının hedef alınmış olması çok muhtemel. Ayrıca Rocky ile yaptığı konuşmada neler söylendiğini duymak istiyorum."

"Yine de şüpheleniyorsunuz," diye mırıldandı Xavier. Bu kendi adına büyük bir çıkarım değildi. Zaten adamın yüzünden okunuyordu ve Willa Mae de başıyla onaylıyordu.

"Zamanlama uygun görünüyor," dedi Burke.

"Sizi dışarı çekmek için tuzak kurduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Carlos.

"Bize ulaşmak için sizi takip edecekler," diye bitirdi Manny asık suratla. "Xavier'e ulaşmak için."

Burke omuz silkti. "Güvenliğinizi düşünmek zorundayım. Kesin olan bir şey var, bu kulübeden asla ayrılmayacaksın Xavier. Eğer kız doğruyu söylüyorsa, ona güvenli bir ev bulacağım. Aksi takdirde, seni onun yakınında istemiyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cicely. "Sizinle birlikte gitmesinden korkuyordum. Dün gece uyuyamadım, Xavier'in annesinin ev adresini hatırlamak için beynimi patlattım ama tek hatırlayabildiğim sokak adıydı, ev numarası aklıma gelmedi."

"Biliyorum," dedi Burke nazikçe. "En azından artık korkmanıza gerek yok."

"Artık korkmuyor," dedi Willa Mae alaycı bir ifadeyle.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Cicely arkadaşına. "Dün gece seni de uyutmadım, dönüp durdum."

Willa Mae arkadaşının elini okşadı. "Önemli değil. Keşke sana yardım edebilseydim."

"Ne zaman gidiyorsunuz, Burke?" diye sordu Xavier.

"Bir kaçış planım olduğunda ve burası için daha fazla koruma sağlar sağlamaz. İzninizle, bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor." Masadan kalktı ve arka kapıya doğru yöneldi.

"Dikkatli olun, Burke," diye seslendi Cicely.

Omzunun üzerinden sırıtarak bakan Burke olduğundan çok daha genç görünüyordu. Xavier hâlâ onun yaşlı olduğunu dü-

şünse de eskisine göre oldukça genç gösterdiğini söyleyebilirdi. "Peki, hanımefendi. Bu arada kahvaltı için teşekkür ederim. Gerçek bir ziyafetti."

Kapı arkasından kapandı ve bir an için sessizlik oldu.

Ardından Carlos ve Manny masada onlara katıldı. "Çok boktan bir durum," diye mırıldandı Carlos, sonra da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Bayan M, Bayan Willa Mae."

"Sorun değil," dedi Cicely tevekkülle. "Daha kötülerini de duymuştum."

"Ben de çok daha kötülerini duydum," diye ekledi Willa Mae, sonra masaya vurarak hepsinin sıçramasına neden oldu. "Bu kadar endişe yeter. Herkes benimle oturma odasına gelsin. Xavier, Carlos ve Manny, mobilyaları geri çekmenizi istiyorum. Mümkün olduğunca geniş bir alana ihtiyacım var."

"Neden?" diye sordu Manny ihtiyatla.

Xavier onun yüzündeki korku ifadesine neredeyse kıs kıs gülecekti.

"Çünkü tai chi yapacağız. Sakinleştirici, meditatif ve beni huzursuz eden bu kas sertliğinin bir kısmını çalıştıracak."

Carlos sırıttı. "Hoşuma gitti."

"Yalaka," diye mırıldandı Manny.

Willa Mae tek kaşını kaldırdı. "Yaşlı kadınlara karşı nazik davranmaktan vaz mı geçtin? Demek istediğim, istersen country müzik çalıp seni dans ettirebilirim."

Manny yüzünü buruşturdu. "Tai chi iyidir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gel bakalım. Kımıldayın."

Hareketlendiler. Daha ilk tai chi dersinden sonra Xavier kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Hâlâ çok korkuyordu ama nefes alabiliyordu. Annesi de daha sakin görünüyordu. Annesinin en yakın arkadaşını yanağından öptü. "Teşekkürler efendim."

Willa Mae onun yüzünü okşadı. "Teşekkür edecek bir şey yok. Korktuğunu biliyorum. Annenin de korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ancak bir şeyler kötü giderse, düşünebilmek için sakin ve odaklanmış olmamız gerekiyor."

"Daha kötüye giderse demek istiyorsunuz." Zira bir şeyler daha kötüye gidecekti. Xavier bundan emindi.

"Öyle olsun. Daha kötüye. Hadi bakalım." Ellerini bir kez çırptı. "Mobilyaları düzeltin. Burası Burke'ün evi ve onu düzenli tutacağız. Bunu yaptıktan sonra ev işlerinin bir listesini yapacağım. İyi misafir olacağız."

Cicely gülümsemekten kendini alamadı. "Haklısın, Willa Mae."

Willa Mae kendini beğenmiş bir edayla onayladı. "Genelde öyleyimdir."

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, SABAH 08.45

"Gabe." Patty'nin sesi gergindi. "Volta atmayı kes, yoksa ayaklarını birbirine bağlarım."

"Özür dilerim." Gabe otel odasındaki küçük yemek masasının sandalyelerinden birine çöktü, Patty'nin ona bağırmak için bu kadar sabretmesine şaşırmıştı çünkü en az yirmi dakikadır volta atıyordu.

Kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Molly bilgisayar ekranına gömülmüş, Patty onun adımlarını izlemeye koyulmuştu.

Diğer özel dedektif Val adliyeye gitmişti. Duruşmaların başlamasına az kalmıştı.

Burke'ün gece güvenlik görevlisi onlara çelik yelek getirene kadar burada sıkışıp kalmışlardı.

Bu nasıl benim hayatım olabilir?

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye itiraf etti Gabe. "Yemek bile yapamıyorum."

Patty küçük masanın öbür ucuna uzanarak onun kolunu sıktı. "Biliyorum. Ben de kendimi çaresiz hissediyorum. En azından annem ve babam iyi. Onları arayıp haber aldım."

Gabe kaşlarını çattı. Halası ve enişteşi aklına bile gelmemişti. Kendini suçlu hissedeceği bir şey daha. "Neredeler?"

"Bir seyahate çıkmalarını önerdim. Florida'daki büyükannemi ziyaret etmeye karar verdiler."

En azından tehlikeden uzaktılar. Dr. McLain ve Dusty Woodruff'ın aksine.

Onları düşünmemesi gerekiyordu. Şu anda bunu yapamazdı. Bir kez daha yatakta bağdaş kurmuş oturan Molly'ye döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Mülkiyet kayıtlarına bakıyorum," dedi Molly başını kaldırmadan.

"Ne için?" diye üsteledi.

"Xavier'in Katrina'dan önce biyolojik annesiyle birlikte yaşadığı sokak. O bölge günlerce su altında kalmış. Evlerin hiçbiri kurtulamamış. Oradaki her şey Katrina'dan sonra inşa edilmiş. Xavier mahalleyi görmek için geri dönse bile, orası artık eskisi gibi değil. Burke ve ben, Xavier'i sebepsiz yere tehlikeye atmanın mantıklı olmadığına karar verdik, o yüzden bugün olduğu yerde kalacak."

Gabe rahat bir nefes aldı. Xavier, Burke'ün güvenli evinden çıkacağı için sinirlerinin ne kadar gerildiğini fark etmemişti.

"Peki neden hâlâ mülk kayıtlarına bakıyorsun?" diye sordu Patty.

"Hangi mülk sahiplerinin Katrina öncesindekilerle aynı olduğunu bulmaya çalışıyorum. Eski komşular Xavier'in tarif ettiği kadını hatırlayabilirler."

"Bu iyi bir fikir," dedi Patty. "Pek çok insan şehri terk etti ve bir daha geri dönmedi ama aynı yerde yeniden inşa edenler de oldu."

Gabe tazelenmiş bir hayranlıkla Molly'ye baktı. "Bu çok zekice bir yaklaşım."

Molly sonunda başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Xavier'in annesinin yaşadığı evi tam olarak bilmiyoruz çünkü orayı başkasından kiralamıştı ama şu ana kadar hâlâ orada ikamet eden üç mülk sahibi buldum. Elimizde Xavier'in tarif ettiği, uzun boylu, sarı saçları poposuna kadar inen bir kadın var; bu yüzden onlara köpeğini gezdiren bir kadını hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabiliriz diye düşünüyorum. Ayrıca Xavier'in köpek tarifi kadınınkinden bile daha iyiydi."

"Ne cins bir köpek?" diye sordu Gabe.

"Hayvanı tanıyana kadar köpek ırkları hakkındaki bir sayfayı taramış. Bir Afgan tazısıymış."

Gabe hafif bir ıslık çaldı. "Bu oldukça nadir bulunan bir tür, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Öyle. Komşular hatırlayabilir."

Patty kaşlarını çattı. "Bu köpeklerin görünüşü nasıl?"

Gabe telefonunda hızlı bir arama yaptı ve fotoğrafı kuzenine gösterdi. "Bunun gibi." Köpek ince uzundu, göz alıcı bir kürkü ve ipeksi upuzun kulakları vardı. "Bir keresinde bir reklam görmüştüm, köpek üstü açık bir arabanın yolcu koltuğunda oturuyordu ve arkasını dönene kadar saçları rüzgârda savrulan sarışın bir kadına benziyordu."

"Onlardan görmüştüm," dedi Patty, "ama sadece televizyonda. Hiç karşılaşmadım."

"Ben de," dedi Molly. "İnsanların çok sık gördüğü bir köpek olduğunu sanmıyorum. Özellikle de o kürkle. Burada yazın kavrulurlar."

"Yani kapı kapı dolaşacak mıyız?" diye sordu Gabe.

Patty endişeyle iç geçirdi ama bir şey söylemedi. Bu konuda çoktan tartışmışlardı ve Gabe geri adım atmıyordu. Molly bütün riskleri üstlenirken o burada saklanmayacaktı.

"Sanırım öyle," dedi Molly isteksizce çünkü hâlâ onu tehlikeye atmak istemiyordu. "Phin yelekleri getirir getirmez gidebiliriz. Patty, Val'in mahkemede işi bitene kadar beklemen için seni Burke'ün ofisine bırakacağım."

"Val'in mahkemede işi bitti," dedi Val bitişik kapıdan. Gabe onu zırhı ve kılıcı olmayan bir Viking savaşçısına benzetiyordu. Şu anda sinirli ve somurtkan bir ifadeyle kapının pervazına yaslanmış duruyordu. Her iki elinde birer tane Kevlar yelek vardı.

Molly dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Adliye binasının yakınına bile yaklaşamadım," dedi Val. Kapı pervazından uzaklaşarak Gabe ve Molly'nin paylaştığı yatağa oturdu.

"Gecenin bir vakti Tutukevi'inde bir bıçaklama olayı olmuş."

"Lanet olsun," diye homurdandı Molly. "Eckert mi?"

"Nalları dikmiş," dedi Val. "Adliye medya sirkine dönmüş durumda. Haberi gazetecilerin birinden duyacak kadar yaklaşabildim ve daha fazla ilerlemekten vazgeçip buraya döndüm. Otelin otoparkında Phin'le karşılaştım. Bana dört yelek verip ofise geri döndü çünkü Joy orada tek başınaymış. Onun yalnız kalmasını istemiyor."

Patty'nin rengi o kadar solmuştu ki Gabe onun bayılmasından korktu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı kadın, dehşet içinde. "Gabe, baban nasıl bir şeye bulaştı?"

"Birileri yarım kalmış işleri tamamlıyor," dedi Molly açık yüreklilikle. "Bu da daha hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyor. Val, Patty'yi ne yapmamı istiyorsun? Onu burada seninle mi bırakayım yoksa Burke'e mi götüreyim?"

"Burada benimle kalsın," dedi Val yorgun bir sesle. "Uyumam gerek ama benim yanımda senin yanında olduğundan daha güvende olur."

"Bu ne anlama geliyor?" diye üsteledi Patty, sözcükler ağzından dehşet dolu bir çığlık gibi dökülüyordu.

Molly odayı geçti ve elini Patty'nin omzuna koydu. "Amcanı öldüren kişinin, onun bir kadını öldürdüğüne tanık olan ya da bu konuda bir şeyler bilen herkesi ortadan kaldırmaya çalıştığı anlamına geliyor."

"Bu da biz oluyoruz," dedi Gabe, sesinin sakin çıkmasına şaşırarak. "İşte bu yüzden konuyu senden saklamaya çalıştım."

Patty ürperdi. "Keşke seni dinlemiş olsaydım diyorum."

Molly'nin tebessümü hüzünlüydü. "Val'le kalır mısın, Patty? Seni istediğin yere götürebilirim ama şimdilik burada daha güvende olacağını düşünüyorum."

Patty başıyla onayladı. "Kalırım. Gabe? Benimle kalır mısın?"

Gabe başını iki yana salladı. "İstersen sana her saat başı mesaj atarım ama ben gidiyorum."

"Her saat başı," dedi Patty öfkeyle. "Bana söz ver."

Gabe ona sımsıkı sarıldı. "Söz veriyorum."

"Dikkatli olun," dedi Val, sonra odasına geri döndü ve kapıda durup Patty'ye anlamlı bir onları-yalnız-bırak bakışı attı. "Yeleğini yatağının üzerine koydum, Patty. Hadi gel. Sana nasıl takılacağını göstereyim."

Kuzeni uzun boylu sarışını gönülsüzce bitişikteki odaya kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapatarak onları yalnız bıraktı.

Yalnız ama ne yazık ki gitmeleri gereken bir yer vardı. Kurşun geçirmez donanım giymesi gereken bir yer. Yataktan yeleğini aldı. "Bu nasıl bağlanıyor?"

"Gömleğinin altından."

Gabe gömleğinin düğmelerini çözerken Molly'nin gözlerinin ellerini nasıl takip ettiğinin farkındaydı. Gömleğin eteğini çekip serbest bıraktığında Molly'nin iç çektiğini duydu.

Gerçekten de çok hoş bir sesti. Etraflarındaki her şey çığırından çıkmış olsa bile, Molly onun vücudundan hoşlanıyordu ve o da bir süre daha bundan güç alacaktı. Gömleğini çekiştirerek çıkardı ve kollarını yeleğin içine soktu.

Molly onun yanına geldi ve kendi başına yapmasına fırsat vermeden yeleğin iki yanındaki cırt bantları tutturdu. "İşte böyle."

"Muhtemelen bir yolunu bulabilirdim," dedi adam usulca.

Molly başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde endişe vardı. "Biliyorum. Ama şu anda düzgün takıldığından eminim. Kiralık arabanın bagajında bir tatbikat kaskım var. İşler kötüye giderse onu da giyersin."

Bir gece önce kadının ekipmanları kendi kamyonetinden kiralık araca aktardığını hayal meyal hatırlıyordu. Bagaja koymadan önce her bir malzemeyi takip cihazları ve böceklere karşı kontrol etmişti. Zekiydi ve dikkatliydi.

Bu bilgi, kendisini çelik yelekten çok daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Molly gömleğini çıkardı, kullanışlı sütyeninin üstüne yeleğini geçirirken Gabe onu daha sonra tekrar görmeyi umuyordu. Ancak şimdi zamanı değildi. Kadın cırt bantlarını tuttururken ciddiyetle onu izledi. Bu olumlayıcı bir duyguydu. Molly onun güvenliğini sağlayacaktı, o da aynısını kadın için yapacaktı.

Molly gömleğinin düğmelerini ilikledi ve silahını gizleyen ceketini üstüne geçirdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Gidelim."

Chalmette, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 09.50

"Sorun ne?" diye sordu Gabe, otelden ayrıldıklarından beri yüzüncü kez telefonunu kontrol eden Molly'ye.

Molly, Xavier Morrow'un Katrina'dan önce yaşadığı eski sokağında sıralanan evlere bir kez daha uzun uzun baktı.

Aşağı Dokuzuncu Bölge, tekne kurtarmalarıyla ilgili haberlerin odak noktası olmuştu ve Molly'nin o zamandan hatırladığı da buydu. Aslında Molly kendisiyle çalışmayı ilk kabul ettiğinde Burke ona New Orleans'ın mahalleleri hakkında bilgi vermişti. Diğer mahallelerin birçoğunda, bu mahallede ve şehrin güneyinde nehir boyunca uzanan diğer mahallelerde tekne kurtarmaları olmuştu.

Chalmette ve St. Bernard Parish'in tamamı kasırga nedeniyle harap olmuş, sel sularından hiçbir ev kurtulamamıştı. Mahallenin büyük bir kısmı yeniden inşa edilmemişti, evlerin olduğu arsalar boş duruyordu.

Katrina sonrası evler çoğunlukla tek katlıydı, arada birkaç tane iki katlı olanlar da görülüyordu. Park halinde olanlar dışında sokakta hiç araba yoktu. Çalışan herkes çoktan işine gitmişti. Arka bahçelerden birinde birkaç çocuk oynuyor, ara sıra top almak için ön tarafa doğru koşuyorlardı. Normalde bu Molly'yi gülümsetirdi ama şu anda çok endişeliydi. Gabe'in başındaki tehlikenin fazlasıyla farkındaydı. Ayrıca bahçesindeki otları ayıklarken onları izleyen yaşlı kadının da farkındaydı.

Molly onu geniş kenarlı şapkasının altından gizlice onlara bakarken yakalamıştı. Konuşacakları ilk kişi o olabilirdi. Sokağın bu kısmındaki üç eski sakinden biriydi.

"Sadece saate bakıyordum," dedi Molly, Burke'ün o sabah paylaştıklarını neden Gabe'e anlatmadığından emin değildi. Belki onu fazla umutlandırmak istemiyordu.

Belki de daha çok, bu konuda gerçekten kötü şeyler hissettiği içindi. Gabe ilk iş olarak Burke'le temasa geçen ve muhtemelen şu anda hâlâ Burke'ün ofisinde ondan yardım isteyen kadınla konuşmak için oraya gitmek isteyecekti.

Molly, Gabe'in ofise yaklaşmasını istemiyordu. Aslında Xavier'in eski mahallesine de yaklaşmasını istemiyordu ama aşçısıyla sadece kazanacağı tartışmalara girmeyi öğreniyordu.

Benim aşçım.

Aslında onun değildi. Ama olabilirdi.

Aşçısı şu anda kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, ela gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Bana yalan söylemeyeceğini sanıyordum."

"Söylemedim. Gerçekten saati kontrol ediyordum. Şimdiki gibi. Saat ondan önce insanları aramak kabalıktır."

Gabe başını iki yana salladı. "Molly, lütfen söyler misin?"

Molly iç çekti. "Pekâlâ. Bu sabah Joy ofise geldiğinde telesekreterde bir arama varmış, bir kadın Burke'le acilen konuşması gerektiğini ve babanla ilgili olduğunu söylüyormuş."

Gabe soluğunun kesildiğini hissetti. "Onu görmek istiyorum."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," diye itiraf etti Molly. "Fakat bu konuda içimde kötü bir his var. Bu fazla tesadüfi. Babanın bir cinayeti araştırdığını öğreniyoruz ve sonra, hokus pokus, bu kadın ortaya çıkıyor."

"Xavier de öyle," diye belirtti Gabe.

"Doğru. Bu yüzden Burke onunla görüşüyor. İşi bitince beni arayacağını söyledi."

Gabe kaşlarını çattı. "Biri neden böyle bir sahtekârlık yapsın? Nereden bilecekler..." Derin bir soluk aldı. "Oo. Bunun katil ya da katiller tarafından kurulmuş bir tür tuzak olduğunu düşünüyorsun."

Kadın gülümsemekten kendini alamadı. "Giderek daha çok bize benziyorsun." Sonra ciddileşti. "Evet, tam olarak böyle düşünüyorum. Burke de öyle. Bu sabah ofisin yakınlarında olmamızı istemedi. İsteseydi de hayır derdim. Seni bu şekilde tehlikeye atamam."

"Bana ulaşmaya çalıştıklarını mı düşünüyorsun?"

"Eh, öyle," dedi Molly, sesindeki *alaycı* tonu bastırmaya çalışsa da bunda pek başarılı olamadı. Gerçi Gabe aldırmış gibi görünmüyor, aynı kaderci ve meraklı ifadeyle kızın yüzünü incelemeye devam ediyordu. "Ya doğrudan sana ulaşmak için ya da daha sonra Burke'ü takip etmek için."

Gabe'in dudakları gerildi. "Xavier'e ulaşmak için."

Molly bir omzunu kaldırdı. "Görgü tanığı o."

"O sadece bir çocuktu," dedi Gabe sinirli bir sesle. "Ortaya çıksa bile kimsenin onu ciddiye alması pek olası değil. Tüm bunların sebebi ne?"

"Bu çok iyi bir soru," dedi Molly. Son kırk sekiz saat boyunca kendisinin de sürekli düşündüğü bir soruydu bu. "En iyi tahminim Xavier'in adamın yara izini gördüğü ve bunun da onu bugün teşhis edilebilir kıldığı yönünde."

"Doğru. Sanırım Google'da 'New Orleans'ta yara izi olan erkekler' yazmak işe yaramaz."

Kadının dudakları belli belirsiz büzüldü. "Ben yaptım. Hiçbir yere varamadım. Özellikle de bu adamın üst düzey biri olduğunu düşündüğümden beri. Senin yaşadığın türden bir engelleme, yarım yamalak yapılmış bir otopsi ve kilerine kokain koyarak babana komplo kurma girişimi, üst düzey bir profile işaret ediyor olmalı."

"Katrina sırasında kadını kim öldürdüyse skandaldan korktuğunu söylüyorsun."

"Benim tahminim zaten bu yönde. Sorun şu ki belki katil o bile değildir. O zamanlar olayı örtbas eden kişi de olabilir. Baban cesedi gördü ama geri döndüğünde yerinde yoktu. Mahalle sakinlerinin günlerce geri dönmesine izin verilmediği halde birileri cesedi almaya gelmiş."

"Ve babamın araştırma yapması etkin biçimde engellendi." Dudağını ısırdı, gözlerinde endişe vardı. "Burke'ü ara. Lütfen?"

"Tamam." Temkinli bir şekilde tekrar sokağı baştan aşağı inceledi, herhangi biri ya da herhangi bir şeye karşı her an tetikteydi. Joy'un dahili numarasını çevirdi ve hoparlöre aldı. "Selam Joy, ben Molly. Burke müsait mi?"

"Evet," dedi Joy, sesinde Molly'nin hiç hoşuna gitmeyen bir gerginlik vardı. "Bağlıyorum."

"Joy, bu sabah kahve nasıl?" diye sordu Molly, Joy aramasını aktarmadan önce.

"Berbat," dedi Joy ve Molly rahat bir nefes aldı.

"Bu bir şifre," dedi Molly, kaşları şaşkınlıkla çatılan Gabe'e. "Joy iyi. Kahvenin lezzetli olduğunu söyleseydi bir sorun olduğunu anlardım."

"Daha yeni sabah oldu," dedi Joy. "Bugün Burke'le buluşan o kadına hiçbirimiz güvenmiyoruz ve Antoine böcek yerleştirmediğinden emin olmak için ofisi didik didik arıyor. Phin de herhangi bir bomba olup olmadığını araştırıyor. Bildiğimiz Phin işte."

"Evet, bombalar Phin'in işi," diye onayladı Molly. "Bu gece sana eve kadar eşlik etmesine izin verecek misin?"

"Vereceğim," diye homurdandı Joy. "Burada benim için *endişelenen* herkes beni sıkıştırıyor. Sanki ben yetişkin bir kadın ve eski bir polis değilmişim gibi. İzin ver de seni bağlayayım."

Gabe'in kaşları kalktı. "Eski polis mi?"

"Bir soyguna müdahale ederken omurgasına kurşun yedi," diye açıkladı Molly. "Joy tam bir baş belasıydı ve hâlâ da öyle."

"Molly." Burke hatta girdi. "Ben de aramaya hazırlanıyordum. Böcek taraması yapıyorduk."

"Joy da öyle dedi. Bu sabah Gabe'e telesekreterdeki aramadan bahsettim. Eğer bir şey öğrendiysen, bahçesini ayıklarken bana dik dik bakan kadını rahatsız etmeden önce bilmem iyi olur."

"Neden bahsediyorsun sen? Hangi kadın?"

"Xavier'in eski sokağındaki Katrina öncesi ev sahipleri listemin başındaki isim. Bizi gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor."

"Ha, tamam." Burke yorgun bir şekilde nefesini bıraktı. "Arayan kadın Alicia Rollins olduğunu iddia ediyor. Gerçekten çok genç. Tahminimce yirmili yaşların başında. Katrina sırasında kaybolan ablasının JoAnn Rollins olduğunu söyledi. Alicia onu yıllarca aramış ama hiçbir şey bulamamış."

Molly hesap yaptı. "Alicia yirmili yaşlarının başındaysa, Katrina sırasında beş ila yedi yaşlarında olmalı. Ablasını *nasıl* aradığını anlayabilmiş değilim."

"Aynen," dedi Burke. "Hikâyesindeki pek çok yanlıştan biri de buydu. Ona neden bana geldiğini ve neden şimdi geldiğini sordum. Dün birinin onu öldürmeye çalıştığını söyledi."

"Vay." Molly bunu beklemiyordu. "Nasıl ve nerede?"

"Dün gece yatak odasının penceresinden ateş ettiklerini söyledi."

Molly telefonundaki not-alma uygulamasını açtı. "Adresi?"

"Sana mesaj atarım. Rock Hill diye bir yer..."

"Güney Carolina," dedi Molly. "Charlotte'ta çalışırken yaşadığım yerden sadece otuz dakika uzaklıkta."

"Biliyorum," dedi Burke kısaca.

"Başka tesadüf var mı?" diye sordu Molly.

"İnanması zor. Hemen oradan ayrıldığını ve doğruca New Orleans'a geldiğini söyledi."

"Polisi aramamış mı?" diye sordu Gabe.

"Hayır. Kime güvenebileceğini bilmiyormuş ve Rocky ona bana gelmesini söylemiş."

Gabe'in gözleri kapandı, yüzüne keder yayıldı. Ancak gözlerini açtığında öfkeyle bakıyordu. "Babamın adını kullanacak kadar cüretkâr."

"Katılıyorum," dedi Burke. "Ama konuşmasına izin verdim. Onu kimin gönderdiğine dair bir ipucu vermesini umuyordum ama yapmadı. Anlattığına göre Rocky yedi hafta önce onu görmeye gelmiş ve ablası JoAnn'i sormuş. Kız da ona Katrina öncesinden beri ablasıyla konuşmadığını söylemiş. Rocky ona teşekkür etmiş ve bir şey olursa ya da biri onu tehdit ederse kendisini aramasını önermiş. Eğer o müsait değilse, beni aramasını istemiş. Kız önce Rocky'yi aramış ama telefonuna cevap vermemiş. Google'da araştırınca öldüğünü öğrenmiş. Sonra beni aramış."

"Fakat bu sabaha kadar aramamış. On saat araba kullanmadan önce araması gerekirdi." Molly kadının hikâyesini düşündü. "Kimlik sordun mu?"

"Evde unuttuğunu iddia etti. Neredeyse öldürülmek üzere olduğu için çok telaşlıymış."

Molly gözlerini devirdi. "Pek uygun. Parmak izi aldın mı?"

"Tabii ki. Antoine onları AFIS'ten geçirmeye çalışıyor."

Gabe şaşırmış görünüyordu. "Federal parmak izi veri tabanına erişiminiz mi var?"

Hem Molly hem de Burke sustu. Hükümetin veri tabanlarına erişmek Antoine'ın işiydi ve ona soru sormazlardı. Antoine'ın yaptığı çoğu şeyde olduğu gibi. Belki bilgisayar korsanıydı ya da belki taramaları onun yerine yapan bir iç kaynağa sahipti. Molly bunu bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu.

Gabe içini çekti. "Yani, beni yalan söylemek zorunda bırakacak sorular sorma?"

"Rocky kimseyi aptal durumuna düşürmezdi," diye sözcükleri sündürerek mırıldandı Burke ama alttan alta hissedilen hırçınlık Gabe'in dikkatinden kaçmamıştı.

Başıyla onayladı. "Çenemi kapatıyorum."

Molly onun elini okşadı. "Böylesi daha iyi. Peki Burke, planın nedir? Peşine taktıkları kesin olan kuyruktan nasıl kurtulacaksın?"

"Bu sabah ofise gelmeden önce Antoine, Joy ve Phin'le plan üstünde çalıştık. Kıza gelince, hikâyesini kontrol ediyorum. JoAnn Rollins gerçekten varmış ve Katrina'da ölmüş. Yirmili yaşlarının başında olmalı. Kızın bana verdiği Güney Carolina adresi ile ilgili herhangi bir olay raporu yoktu ama 911'i aramadığını söyledi. Ayrıntıları yarım yamalak geçiştirdi."

"Akıllıca," dedi Molly. "Bu şekilde aksini ispatlamak daha zor. Onun hakkında ne düşünüyorsun, Burke? Kızın kendisi hakkında? Belli ki bu işin içinde ama hangi sıfatla?"

Burke tereddüt etti. "Ona inanıyorum," dedi sonunda. "Hikayesine değil çünkü anlattıkları, içinden bir lokomotifin geçebileceği kadar büyük boşluklar olan deli saçması şeylerdi. Ama yaptığı her neyse, inanarak yaptığına inanıyorum. Çoğu zaman utangaç ve hatta biraz da yapmacık davranıyordu ama onu arada bir bana ters ters bakarken yakaladım. Hani bakışlar öldürebilse..." Sözünü yarıda kesti. "Benden nefret ediyordu ve nedenini anlamadım."

"Onu dışarı kadar takip ettin mi?"

"Güvenlik kamerasındaki görüntüyü izledim. Sokakta bekleyen silahlı bir adam olmadığından emin olamadım. Bu da hoşuma giden bir duygu değil."

Molly tekrar etrafına bakındı, takip edilmediğinden emin olmasına ve otelden ayrılmadan önce kiralık arabasında takip cihazı olup olmadığını kontrol etmesine rağmen kendini çok açıkta hissediyordu. "Anlıyorum."

"Bir Uber şoförüne ait olduğunu tespit ettiğim araca bindi. Bakmadığı bir anda el çantasına bir takip cihazı bıraktım ama ayrıldıktan kısa bir süre sonra cihaz hareket etmeyi kesti. Phin onu bir blok ötedeki çöp kutusunda buldu."

"Takip cihazını mı?" diye sordu Molly.

"Çantanın tamamını," dedi Burke kuru bir sesle. "İçinde kimlik yoktu."

"Peki amacı ne?" diye sordu Gabe. "Dikkat dağıtmak mı?"

"Evet," dedi Burke. "Sanırım kuyruğumuzu kovalamamız, doğru çıkma ihtimaline karşı bu yeni kimliği kontrol etmemiz gerekiyor. Sanırım benden beklenen onları misafirlerimize yönlendirmek. Ki böyle bir şey olmayacak."

Molly geniş kenarlı şapkası olan kadının bahçe aletlerini toplayıp evine geri dönmesini izledi. "Pekâlâ. Biz keskin bahçe aletleri olan şu hanımla sohbet edeceğiz. Daha sonra seni ararım."

"Teşekkür ederim. Dikkatli olun."

"Olacağız." Molly bağlantıyı kesti ve Gabe'le göz göze geldi. "Bayan Nancy Royce ile konuşmaya hazır mısın?"

Gabe başıyla onayladı. "Evet."

"Emekli öğretmen, yakın zamanda dul kalmış."

Gabe'in kaşları çatıldı. "Kocası nasıl ölmüş?"

"Karaciğer yetmezliği." Adamın elini sıktı. "Ölümünün bu davayla bir ilgisi yok."

Gabe'in rahatladığı her halinden belliydi. "Güzel. Babamın ortaya çıkardığı şey yüzünden daha fazla insanın ölmesini kaldıramayacağım."

"Bana yakın dur. Senin de ölmeni istemem."

"Peki efendim."

Kiralık arabadan indiler, Nancy Royce'un ön kapısına yaklaşırlarken Molly etraflarına göz kulak oluyordu. Kapıyı çalmak

için yumruğunu kaldırmıştı ki kapı açıldı ve kadının kliması sayesinde yüzüne nefis bir serin hava dalgası yayıldı.

"Günaydın hanımefendi," dedi Molly. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Yine de buradasınız," dedi Nancy alaycı bir tavırla.

"Evet, hanımefendi. Benim adım Molly Sutton. Özel dedektifim. Bu da ortağım Gabe."

Nancy gözlerini kısarak onlara baktı. Yaklaşık 1.60 boyundaydı, bronz teninde derin kırışıklıklar vardı. Sadece altmış dört yaşında olmasına rağmen, alnındaki çizgiler zorlu bir yaşam sürdüğünü gösteriyordu.

"Hangi Gabe?" diye sordu kadın.

"Gabe Hebert, hanımefendi," diye cevap verdi Gabe ve Molly kendine kızarak iç çekmek istedi.

İsmini vermesini istemediğimi ona söylemeliydim. Ne var ki unutmuştu, yüksek sesle itiraf etmek istemese de Cornell Eckert'in öldürülmesi onu çok sarsmıştı.

Nancy başını hafifçe yana eğmeden önce uzun bir süre Gabe'i inceledi. "İçeri gelin," diye buyurdu ve evin derinliklerine doğru yürümek üzere döndü.

Molly Gabe'e başıyla onay verdi ve birlikte kadını izlediler.

17

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 09.55

"Evet?" diye sordu Jackass.

Lamont elinde kullan-at telefonuyla ofisinin kapısını kapattı ve daha iyi çekmesi için pencereye doğru yürüdü. "Ashley, Broussard'la konuştu. İnandırdığını söyledi ama göreceğiz."

"Adam binadan ayrıldı mı?"

"Hayır. Hâlâ ofisinde."

Listesinden seçtiği adamlar Broussard'ın ofisinin etrafındaki yerlerini almış, her saat başı rapor veriyorlardı. Hapishanedeki gardiyana yaptığı gibi şantaja başvurmak yerine bu adamlara para ödemeye karar vermişti. Gardiyan kiralık katil değildi, para için adam öldürmemişti. Günahı, hizaya getirmek istediği karısına biraz fazla sert vurduğu için kadını kazara öldürmesiydi. Böyle bir adam şiddet uygulayabilirdi ama Eckert gibi bir mahkûmu öldürmek için küçük bir teşvike ihtiyacı vardı. Gardiyanın işlediği cinayetin kanıtlarını içeren dosyayı ifşa etme tehdidi yeterli bir teşvik olmuştu.

Gardiyanın karısının ölümündeki rolü ortaya çıkarsa işinden ve çocuklarından olabilirdi. Ayrıca, mahkemeyi beklerken taciz ettiği insanlarla birlikte hapse girmek zorunda kalacaktı.

Lamont yıllar boyunca mantıklı davranmış, hapisten kurtaracağı kişileri gelecekte ne kadar değerli olacaklarına göre seçmişti. Ya da ne kadar para ödediklerine göre. İkisi de işe yarıyordu.

Her şey plana uygun gidiyordu. Eckert ölmüştü. Tüm haberlere yansımış ve gardiyanın yeterince sinsi davrandığı ortaya çıkmıştı. Tetikçiyi kimin öldürdüğüne dair kimsenin bir fikri yoktu.

"Henüz erken," dedi Jackass. "Broussard muhtemelen ona verdiğimiz ismi araştırıyordur."

"Ben de öyle umuyorum."

"Çok hızlı adam tutmuşsun," dedi Jackass, otuz beş yılı aşkın bir süredir takındığı o sahte kayıtsız tavırla.

"Öyle."

"Peki onlara güveniyor musun?"

"Hepsine iyi para ödedim ve izlerini sürebiliyorum."

"Bak sen?" Jackass artık açıkça şüpheleniyordu. "Nasıl?"

"Onlara gözetleyecekleri adresin linkini içeren mesajlar gönderdim. Telefonlarının harita uygulamasında adresi açmak için tıkladıklarında, takip cihazı indirildi. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum."

Teknoloji gerçekten güzel bir şeydi. Ayrıca birkaç bilgisayar korsanını hapisten kurtarmak ona kendi bilişim uzmanlarını kazandırmıştı. Şantaj bile artık daha güzeldi.

"Zekice. Bunu nasıl yapacağımı bana göstermen gerekecek."

Hiç sanmıyorum. Bu iş bittiğinde, Xavier Morrow, Gabe Hebert ve Broussard öldüğünde, Jackass kesip atacağı bir sonraki yarım kalmış iş olacaktı.

"Sana memnuniyetle gösteririm," diye sakince yalan söyledi. "Şimdi, yeni işe geçelim. Özel otopsi yaptırmak Rocky'nin oğlunun aklına nereden geldi?"

"Emin değilim ama sanırım Cresswell yüzünden şüphelendi."

Lamont içini çekti. Polis herkesin başının belasıydı. İyi kalpli biri olduğundan değil. Tam tersi. Onlarca yıldır pezevenklerden rüşvet alıyor, uyuşturucu baskınlarının kaymağını yiyor ve malı torbacılara geri satıyordu ama her şeyi ayrıntılarıyla çok iyi bildiğinden onu desteklemeye devam ediyorlardı.

"Cresswell ne yaptı?"

"Rocky'nin evinde bıraktığımız kokaini buldu. Test ettirdi."

"Bunu planlamıştık," dedi Lamont sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. "Sonra?"

"Sonra da Gabe'e söyledi."

"Bunu da planlamıştık," diye tekrarladı Lamont daha sert bir sesle. *"Sonra?"*

"Adam yalaka piçin teki. Gabe ona inanmadı. Adli tabibe gitti ve baskı yaptı."

"Yine de özel bir patolog tutması için yeterli değil."

"Biliyorum. Sanırım biri ona haber uçurmuş. Kontrol ediyorum."

"Kahretsin. Kimden şüpheleniyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Ama André Holmes'u tanıyor musun?"

"Evet, Başkomiser Holmes'u tanıyorum." O da kendi açılarından baş belasıydı. Ahlaklı bir polisti. "Ne olmuş ona?"

"Erkek kardeşi şu anda adli tabiplikte çalışıyor. Muhbirlik yapacak biri varsa o da DeShawn Holmes'tur. Bugün birine işyerindeki e-posta hesabını kontrol ettireceğim."

"Nasıl?"

"Benim de teknik uzmanlarım var Monty, tıpkı senin gibi."

Pislik. "Tamam. Öğrendiğin zaman bana haber ver."

"Veririm," diye söz verdi Jackass, sesi gerginlikten neşeli bir hale dönüşmüştü, bu da birinin içeri girdiği anlamına geliyordu. "Sonra konuşuruz."

Telefon görüşmesi sona erdi, Lamont pencereye arkasını döndü ve iç çekerek masasındaki koltuğa oturdu.

Chalmette, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 10.15

"Kapıyı arkanızdan kapatın!" diye seslendi Nancy Royce. "Bütün mahalleyi serinletmek için para ödemiyorum."

Molly gülümsedi. "Tıpkı annem gibi konuşuyor," diye fısıldadı.

"Benimki de aynıydı," diye karşılık verdi Gabe.

Nancy üstünde limonata ve üç bardak bulunan bir tepsiyi sehpaya koymuştu bile. Rahat bir koltuğa oturmuş, onları izliyordu.

"Bizi bekliyordunuz," dedi Molly tepsiyi işaret ederek.

"Aptal değilim," diye çıkıştı Nancy. "Söyleyeceğinizi söyleyin, sonra da gidin. Yapacak işlerim var."

Molly onun bu tavrının öğretmenlik kariyerinden kaldığını düşündü çünkü kadının yüzündeki merak çok açıktı.

"Size Katrina'dan önce bu sokakta yaşayan bir kadın hakkında soru sormak istiyoruz," diye başladı Molly.

Nancy başını yana eğdi, çok hırpalanmış bir kuşu andırıyordu. "Öyleyse sorun ve bu konuda elinizi çabuk tutun. Birazdan pembe dizim başlayacak ve hiçbir şey uğruna onu kaçırmam."

Molly kadının gözlerinin içine baktı. "Bizi gördüğünüze neden şaşırmadınız?"

Nancy arkasına yaslandı ve o da Molly'nin gözlerinin içine baktı. "Çünkü Katrina'dan önce bu sokakta yaşayan bir kadını ilk soran siz değilsiniz."

Gabe'in nefesi kesildi. "Başka kim sordu?"

"Rocky Hebert adında bir adam." Başını tekrar eğdi. "Ona benziyorsun."

"Babam," dedi Gabe. "Sizinle ne zaman konuştu?"

"İlk seferinde mi, ikincisinde mi?"

Molly gözlerini kırpıştırdı. Sonra idrak etti. "Onunla Katrina sırasında tanıştınız."

Nancy vakur bir biçimde başıyla onayladı. "Hayatımızı kurtardı. O adamın yüzünü ya da cesaretini asla unutamam. Ya da nezaketini." Gülümseyen kadının yüz hatları yumuşadı. "Şaşkına döndüm çünkü o da beni hatırlamıştı. Kocam, ben ve diğer herkes o gece ölesiye korkmuştuk, Rocky bize karşı sabırlı ve nazikti. Sanki kristal bir camdan yapılmışım gibi o küçük tekneye binmeme yardım etti. Babanla gurur duymalısın."

Gabe duyulur bir şekilde yutkundu. "Duyuyorum. O bir erkeğin sahip olabileceği en iyi babaydı."

Nancy'nin yüzünde şok ifadesi belirdi. "Babaydı derken? Öldü mü?"

Gabe başıyla onayladı. "Altı hafta önce, hanımefendi."

"Çok üzgünüm evlat. Gerçekten." Derin bir soluk aldı, sonra bıraktı. "Dört ya da beş ay kadar önce buradaydı, o da bizim sokakta yaşayan kadını sormuştu. Onu çok iyi tanımazdım ama adını hatırlıyordum. Kırk küsur yıllık öğretmenlik hayatı isimleri hatırlama konusunda bana hayli yardımcı oldu. Kadının adı Nadia Hall'du."

Molly'nin nabzı hızlandı. Evet, evet. "Köpeği var mıydı?"

"Ah, evet." Nancy yine gülümsedi. "Madam Fluffy. Uzun burunlu, koca kulaklı ve bol tüylü, süslü bir köpek."

Bu tam uymuştu. "Bir Afgan tazısı."

Nancy eğlenmiş gibiydi. "Öyle diyorsan öyledir. O süslü püslü köpeklerle hiç işim olmadı. Bütün köpeklerimi barınaktan aldım." Durgunlaştı. "Umarım köpek selden kurtulmuştur."

"Nadia'ya ne oldu?" diye sordu Molly.

Nancy'nin gözleri kısıldı. "Bana masum rolü yapma genç bayan. Sana bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim ama sahte masumiyete izin vermem."

"Öldü," dedi Molly açık sözlülükle.

"Sanırım öyle, evet." Nancy'nin bakışları Gabe'e kaydı. "Baban da onu arıyordu. Ona ne olduğunu bildiği izlenimine kapıldım."

Ona Xavier'den bahsetme. Sakın söyleme.

"Babam onun öldürüldüğünü düşünüyordu. O gece kapı kapı dolaşıp kurtaracak insan arıyormuş."

"Daha çok pencere pencere," diye düzeltti Nancy. "Kocam ve ben çatıdaydık ve su o kadar hızlı yükseliyordu ki ikimiz de işimizin bittiğini düşündük. Baban tam zamanında yetişti."

"Hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Gabe. "Her neyse, babam hayatta kalanları arıyormuş ve onun cesedini bulmuş."

Nancy yavaşça başıyla onayladı. "Bana da öyle söyledi."

Molly rahatladı. *Aferin Gabe. Aferin. Xavier'den hiç bahsetmedin.*

"O zamanlar ne olduğunu anlamamıştım," diye devam etti Nancy. "Ta ki geçtiğimiz ilkbaharda kapımda belirip anılarımızı tazeleyene kadar. Daha önce de bir iki kez geldiğini söyledi ama o zamanlar burada yaşamıyorduk."

Bu yeni bir haberdi. "O zaman neredeydiniz?" diye sordu Molly.

"Huntsville'de. Kocam oradaki hastanede tedavi görüyordu. Kızımız orada yaşıyor ve yardıma ihtiyacım vardı. Biz oradayken evi kiraya verdim. Üç uzun yıl. Ne var ki tedaviler işe yaramıyordu ve kocam devam etmek istemedi." Dudakları hüzünle büküldü. "Bir Mardi Gras daha görmek istedi. Biz de eve döndük. Bu geçen seneydi. Mardi Gras'dan sonra kendini koyverdi."

"Çok üzgünüm," dedi Gabe alçak sesle.

"Üzgün olduğunu biliyorum evlat. Kederi biliyorsun. Siz de Bayan Sutton. Gözlerinizden okuyabiliyorum."

Bu doğruydu. Molly'nin kalbi sıkışıyor, gözleri doluyordu ve bunun farkında bile değildi.

"Sanırım keder hayatın bir parçası," dedi Gabe düşünceli bir şekilde. "Yine de berbat."

"Gerçekten de öyle." Nancy onların yüzünü inceledi, sonra içini çekti. "Neden şimdi Nadia Hall'u arıyorsunuz?" Sonra gerildi. "Baban nasıl öldü?"

Gabe de gerildi. "Resmi ölüm nedeni intihardı."

Nancy kaşlarını çattı. "Ama siz öyle düşünmüyorsunuz. Nadia'yla bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz."

Molly'ye bakan Gabe'in gözleri bu kadını uyarması için yalvarıyordu.

Molly kararını verdi. "Öyle düşünüyoruz." Rocky'nin katili onları Nancy Royce'a kadar izlediyse... "Ya ben?" Nancy, sesi titreyerek sordu. "Rocky'yle konuştuğum için tehlikede miyim?"

Molly onunla göz göze geldi. "Bir süreliğine Huntsville'deki kızınızı ziyaret edebilir misiniz?"

Nancy korku dolu bir nefes aldı. "Sanırım. Torunlarımı bir aydır görmedim. Arabamın deposu dolu. Bugün yola çıkacağım."

Molly kartvizitlerinden birini sehpanın üzerine koydu. "Lütfen oraya vardığınızda beni arayın. İyi olduğunuzu bilirsek daha rahat uyuruz."

Nancy acı acı gülümsedi. "O zaman durum oldukça kötü."

"Evet, hanımefendi," dedi Molly. "Ne yazık ki öyle. Bana Nadia Hall hakkında hatırladıklarınızı anlatabilir misiniz? Ne iş yapardı?"

"Sanırım Quarter'a yakın yerlerde bir ofiste çalışıyordu. Otobüse binerdi ve sürekli trafikten şikâyet ederdi. Ancak ketum biriydi. Hayatı hakkında fazla ayrıntıya girmezdi."

"Evli miydi? Ya da erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordu Molly.

"Rocky Hebert de aynı şeyi sormuştu, ona söylediğimi size de söyleyeyim. Bir şekilde bir erkek arkadaşı olmuş olmalı. Hamileydi." Kaşlarını kaldırdı. "Rocky şaşırmamıştı. Siz de şaşırmadınız. Neden?"

Molly yüzünü buruşturdu. "Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama bazı ayrıntıları kendimize saklamak istiyorum. Ne kadar çok şey bilirseniz, o kadar tehlikede olursunuz."

Nancy gözlerini devirdi. "Tamam. Sanırım er ya da geç gazetede okuyacağım. Nadia hakkında hatırladığım diğer bir şey de çok çalışkan olmasıydı. Sabah erkenden evden çıkar ve geç saatlere kadar dönmezdi. Bazen gece yarısından sonra gelirdi."

"Erkek arkadaşını hiç gördünüz mü?" diye sordu Molly.

"Hayır. Gelmişse bile biz yattıktan sonradır. Ya da biz işteyken."

Lanet olsun. Gerçi şu ana kadar öğrendikleri, Nancy'nin kapısını çaldıklarında bildiklerinden çok daha fazlaydı. "Neye benziyordu?"

"Gençti. Yirmili yaşların başında olabilir. Sarışın. Poposuna kadar inen uzun saçları vardı. Gerçekten güzeldi. Hatırladığım kadarıyla çok gülümserdi. Minnettar görünürdü. Fazla bir şeyi olmadığı halde bu kadar iyi yaşadığına inanamıyormuş gibiydi."

Molly içinden parmaklarını çaprazladı. "Hiç fotoğrafı var mı?"

"Hayır," diyen Nancy'nin omuzları hüzünle çöktü. "Olsaydı bile selde hepsi mahvoldu. Her şey yok oldu. Çocuklarımın bebeklik resimleri, düğün resimlerim. Her şey." Omuz silkti. "Elimde olsaydı size verirdim ama olmadığını biliyorum."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Molly. "Bu durum sizin acılarınızı tazeledi."

"Rocky için adaletin yerini bulmasına yardımcı olacaksa, umurumda değil. O adam bizi kurtardı."

"O işteyken köpeğe kim bakıyordu?" diye sordu Gabe. "Köpeği gezdiren bir arkadaşı ya da bir aile üyesi var mıydı?"

Molly gurur dolu hafif bir heyecan hissetti. *Güzel sorular, Gabe.*

Nancy başını iki yana salladı. "Bir köpek bakıcısı tutardı. Sokağın aşağısında yaşayan liseli bir kız. Kızın ailesi Katrina'dan sonra taşındı. Onlardan bir daha haber alamadık. Eski komşularımızın çoğuyla bağlantımızı kaybettik," diye üzüntüyle ekledi. "O zamanlar selden kurtulmak, sıcakta bir çadırda yaşamak inanılmaz zordu. Tanrım, çok sıcaktı. Ve o koku..." Ürperdi. "Hala çok net hatırlıyorum. Pek çok insan başaramadı. Başaranlar dağıldı. Bazıları ailesiyle yaşamaya, bazıları Houston'a gitti. Diğerleri devlet konutlarına yerleşti. Yeniden inşa edilinceye kadar biz de Huntsville'e kızımızın yanına gittik. Ondan sonra telefon numaralarını bildiğimiz kişilerle irtibata geçtik. Ölenlerin yasını tuttuk. Nadia'ya ne olduğunu bilmiyorduk. Ta ki baban gelip onu sorana kadar. Sular yükselmeden önce köpekle birlikte kaçtığını düşünmek istedim." Duraksadı. "Rocky küçük çocuğu buldu mu?"

Molly irkildi ama yüzündeki donuk ifadeyi korudu. Gabe de öyle. Aşçılıktan vazgeçmeye karar verirse, özel dedektif olarak iyi bir geleceği olabilirdi.

"Hangi küçük çocuk?" diye sordu.

"Küçük bir çocuk vardı. Çok tatlı bir çocuk. Adı Angel'dı. Annesi o gece öldü. Aslında onu kurtarırken öldü. Teknede çocuk benim kucağımdaydı. Rocky'ye Nadia'nın yerini kontrol etmesi için ısrar eden oydu. Tekneye geri döndüğünde Rocky'nin yüzündeki ifadeye aldırmadım bile. Öleceğimiz için çok korkmuştum. Oysa şimdi düşünüyorum da sanırım cesedi o zaman gördü. Birkaç ay önce buraya geldiğinde hâlâ Angel'ı aradığını söylemişti." Kurnaz bir ifadeyle onlara baktı. "O zaman ona

inanmamıştım. Şimdi de inanmıyorum. Sadece küçük Angel'ın iyi olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Molly. "Sonra da isterseniz ona sizin bilgilerinizi verebiliriz."

"İsterim," dedi Nancy anlayışla. "Başka bir şey var mı?"

"Nadia'nın hamile olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu Molly. "Size söyledi mi?"

"Hayır. Benim de çocuklarım var. İşaretleri bilirim. Eliyle karnını kapatır ve mahalledeki barbekülerde paylaştığımız yiyeceklerin içinde ne olduğunu sorardı. Ayrıca köpeğini gezdiren çocuk, Madam Fluffy'yi almaya gittiğinde Nadia'yı kusarken duyduğunu söylemişti."

"Doktora gidip gitmediğini biliyor musunuz?" diye üsteledi Molly. "Kadın doğum uzmanı gibi?"

"Hayır, üzgünüm. Size bu konuda yardımcı olamam."

Hayal kırıklığını belli etmeyen Molly ona gülümsedi. "Endişelenmeyin hanımefendi. Peki ya adresi? Hangi ev onundu?"

"Evin numarasını hatırlamıyorum ama Angel ve annesi bizim evin tam karşısında oturuyorlardı. Bizim ön bahçede durursak, Nadia'nın yaşadığı ev sağ taraftakiydi."

Antoine bunu halledebilir, diye düşündü Molly. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz. Toplanmanız ne kadar sürer?"

"Yaklaşık otuz dakika. Neden?"

"İsterseniz bekleyebilir ve sizi otoyola kadar takip edebiliriz. Şehirden sağ salim çıktığınızdan emin olmak için."

Nancy olduğu yerde kalakaldı. "O kadar tehlikeli mi?"

Molly, Gabe'in ya da kendisinin vicdanına yeni bir özel patolog ya da cenaze levazımatçısı yüklemek istemiyordu. "Evet, hanımefendi."

"O halde kabul ediyorum. Pek çok polisiye dizi izliyorum. Sonunda bir ara sokakta bağırsakları deşilenler hep yardımı reddeden ahmaklar oluyor."

Molly yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Ne düşünce." Aslında çok da yanlış değildi.

Nancy ayağa kalkınca Gabe de kalktı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı hanımefendi?"

"Aletlerimin fişini çekip suyu kapatabilir misin? Belki valizimi arabaya kadar taşıyabilirsin?"

"Elbette." Gabe dönüp Molly'ye baktı. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Hayır. Ofise mesaj atacağım. Dışarı çıkma."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Nancy yatak odasında kaybolurken.

Molly telefonunu çıkardı ve Burke'e mesaj attı. ***Kurban Nadia Hall.*** Nancy'nin adresini de ekledi. ***Nadia sokağın tam karşısındaki evin bir ev sağında oturuyormuş. Tam adresi yok.***

??!!!, Burke'den gelen cevaptı.

Evet. Rocky 4–5 ay önce buradaymış. Bir komşuyla görüşmüş.

OHA!!!

Kesinlikle aynı fikirdeydi. ***Antoine kurbanın izini sürebilir mi? Hayatta kalan bir aile yakını? Kredi kartı/telefon kayıtları?*** Gerçi bunca zaman sonra herhangi bir kredi kartı ya da telefon kaydının olması onu şok ederdi. Daha önce böyle bir faili meçhul davada hiç çalışmamıştı. Ancak bilgi varsa, Antoine onu bulabilirdi.

Ona ismi gönder yeter. Nadia'nın ev sahibinin emlak kayıtlarını kontrol etsin. Şimdi nereye gidiyorsunuz?

Molly bunu düşündü. ***Shoe'yu aldın mı?*** Nadia Hall'un köpeğinden bahsedince aklına gelmişti. Gabe'in de öyle çünkü yüzündeki suçluluk duygusunu görmüştü.

Kahretsin. Hayır.

Sorun değil. Biz hallederiz.

G'ye üzgün olduğumu söyle.

Anlayacaktır. Sonra konuşuruz. Mesajları kapattı, sonra tekrar düşündü. Belli ki o sabah Burke'ü ziyaret eden kadın yalan söylüyordu. Peh. Ama neden?

Burke'e yeni bir mesaj yazmaya başladı. ***Bayan ziyaretçi bu sabah neden bir Güney Carolina adresi bıraktı? Bana tuzak mı?***

Belki. Oraya gitme.

Gitmeyeceğim. Ama eski patronumdan çaktırmadan kontrol etmesini isteyebilirim.

Uzun bir duraklama oldu. Sonra cevap geldi. ***Ona güvenirim. O zamanlar senin için savaşmıştı. Evet. Ona sor. Ve uyar. Belki bir tuzaktır.***

Uyaracağım.

Arabasına göz kulak olabilmek için Nancy Royce'un ön penceresine doğru ilerledi. Alarmı kurmuştu ama becerikli bir operatör alarmı çalıştırmadan jant kapağına bir takip cihazı yerleştirebilirdi.

Bir nefes çekip kişiler listesinde eski patronunu buldu. Bu adamın iş değil, şahsi telefonuydu. ***İletişimde kalmalıydım.*** Adam üzülmüş olamazdı. Üç yıl önce kasabadan neden uzaklaştığını biliyordu.

Eski patronunun adını tuşladı ve nefesini tutarak aramanın bağlanmasını bekledi.

"Thatcher," diye cevap geldi.

"Selam, Steven. Ben Molly Sutton."

Koltuğunun gıcırtısını duydu ve her zaman yaptığı gibi arkasına yaslanışı gözünün önüne geldi.

"Vay, vay," dedi adam, sesi sıcaktı. "Nasılsın bakalım?"

"Ben iyiyim. Chelsea ve Harper da iyi. Ya sen ve seninkiler?"

"Jenna harika, çocuklar da öyle. Nicky birkaç hafta içinde üniversiteye gidecek ve Jenna şimdiden ağlamaya başladı."

Molly gülümsedi. Tam Jenna'ya yakışır bir hareketti. "Nereye gidiyor?"

"Duke'a, yani bazen akşam yemeği için eve gelebilecek kadar yakın. Seth ortaokula başlamak üzere ve bir kız arkadaşı var. Çok komik." Belli ki hiç komik değildi. "Matt Irak'taki son görevini bitiriyor ve yakında eve dönecek, böylece çok rahatlayacağız. Helen Teyze hâlâ seyahat ediyor. Mısır'da, hayatının en güzel günlerini geçiriyor."

Molly hepsini özlemişti. "Ya Brad?"

Steven tereddüt etti. "O... nişanlandı."

Adamın neden tereddüt ettiğini anlıyordu ama buna gerek yoktu. "Onun adına çok sevindim." Gerçekten de sevinmişti. "Arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu biliyorsun. Sanırım sizi hayal kırıklığına uğratmak istemediğimiz için ayrılmayı erteliyorduk." Zira Molly onlardan kopamıyordu. Neyse ki Steven'ın en büyük oğlu da babası kadar yüce gönüllüydü. Kadının ailesine âşık olduğunu, belki de ondan daha fazla âşık olduğunu anlamıştı. "Ona, kızla tanışmak için sabırsızlandığımı söyle."

"Söylerim. Seni özledik. Belki birkaç gün tatile çıkar ve bizi ziyarete gelirsin."

"Yapacağım ama şu an uygun bir zaman değil."

"Tamam. Arayı kapatmak için aramadığını tahmin ediyorum. Neler oluyor?"

Molly bazı ayrıntıları geçiştirerek durumu açıkladı. "Bu beni oraya çekmek için bir oyun olabilir diye düşünüyorum."

"Pislikler," diye homurdandı adam. "Yani, kayıt tutmadan, gizli kapaklı kontrol etmemizi istiyorsun ve muhtemelen riske gireceğiz. Bu her şeyi özetliyor mu?"

Kadın yüzünü buruşturdu. "Aynen. Hayır diyebilirsin."

"Sanki diyecekmişim gibi. Bunu bizzat yapacağım. Çaylağım için iyi bir eğitim olacak. Ne bulduğumuzu sana haber veririm. Dikkatli ol, Molly. Pek çok insan için önemlisin."

Molly güçlükle yutkundu. Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu'ndaki işini çok seviyordu. İş ailesini seviyordu. Oradan ayrılmayı hiç istememişti. "Sizi özledim."

"Aynı şekilde. Burada her zaman bir yerin var ama neden gittiğini anlıyorum. Bir dahaki sefere havadan sudan konuşmak için beni ara, tamam mı?"

Molly gülümsedi. "Peki efendim."

Telefon görüşmesini bitirdi ve Gabe arkasından yaklaşıp ellerini omuzlarına koyduğunda neredeyse çığlık atacaktı. "İyi misin?"

Omzunun üzerinden Gabe'e baktı. "İyiyim. Suyu kapattın mı?"

"Evet. Bayan Royce'un bavulunu hazırlamasını bekliyorum." Adam rahatsız görünüyordu. "Brad'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Evet. Eski bir erkek arkadaş, Jake'in kankasından önceki erkek arkadaşım. Brad eski patronumun oğlu. O da Eyalet Soruşturma Bürosu'nda çalışıyor ve beni Charlotte'ta bir ekibe atadıklarında tanışmıştık. Romantizm için uygun olmadığımıza karar verdik ve arkadaş olarak ayrıldık. Evleniyormuş."

Gabe gözle görülür biçimde rahatlamıştı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Yani eski patronun yardım mı edecek?"

"Evet. 'Alicia Rollins'in' evine gittiğinde neler olacağını göreceğiz."

"Sizin *o tür* bir ilişkiniz mi var?" diye soran Nancy ikisini de korkuttu.

Döndüklerinde yaşlı kadının ilgiyle onlara baktığını gördüler. Gabe aceleyle Nancy'nin yanına gidip devasa büyüklükteki bavulunu aldı.

Nancy sırıtıyordu. "Biliyordum. İkinizin sevgili olduğunuzu tahmin etmiştim." Parmaklarını şıklattı. "Bunca yıldan sonra hâlâ anlıyorum."

Molly güldü. "Huntsville'de ne kadar kalacaksınız hanımefendi? Altı ay mı?"

Nancy omuz silkti. "Siz eve dönmemin güvenli olduğunu söyleyene kadar." Parmağını salladı. "Ve sakın beni oyalamayın küçük hanım. Gelişmeleri bekliyorum."

"Kesinlikle. Söz veriyorum."

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 11.45

İşin kötü yanından bakılacak olursa, Broussard henüz ofisinden çıkmamıştı. İyi yanından bakıldığında, muhabirler meydanı boş bulmuş, "kiralık katil olduğu iddia edilen Cornell Eckert" cinayetinin arkasında kimin olabileceğini tartışıyorlardı. Şimdilik, Eckert'in geçmişte işlediği ya da işlediği iddia edilen suçları incelemekle meşguldüler.

Eckert oldukça akıllıydı. Arkasında onu mahkûm ettirecek kanıtlar bırakmazdı. O tek sefer hariç. *İşte o zaman onu tam istediğim kıvama getirdim.*

Elbette artık Eckert'i tamamen kaybetmişti ama olan olmuştu.

Lamont tarayıcıyı kapatarak muhabirlerden birini cümlesinin ortasında susturdu. Kafaları hiçbir şeye basmıyordu. *Benim şansıma.*

"Efendim?" Kapının önünde tereddüt içinde genç bir kadın duruyordu. Onu tanıması bir anını aldı. *Doğru ya. Ashley'nin yedeği.* "Bugün senatörle öğle yemeğiniz olduğunu hatırlatmak istedim. Şoförünüz aşağıda beklediğini söylemek için aradı. Trafik nedeniyle geç kalmanızdan korkuyormuş."

Kahretsin. Unutmuştu. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. "Teşekkür ederim, Carrie. Öğleden sonra dönmüş olurum."

"Çok iyi, efendim. Saat dörde kadar başka randevunuz yok."

Lamont bilgisayarını kapattı ve masasını temizledi, kendini tedirgin hissediyordu. Bu önemli toplantıya hazırlanmamıştı. Hayatını değiştirecek kadar önemli.

Görüşeceği kişi kendi senato adaylığı için yanında olması gereken adamlardan biriydi. Derin bir nefes alarak ofisinden çıkarken kapısının yanındaki aynaya baktı. İyi görünüyordu.

Normal görünüyordu.

Senatör gibi görünüyordu.

Evrak çantasını kaptığı gibi ofisinden çıktı, ancak meslektaşıyla burun buruna geldi. Adam yoluna çıkmış, onu ya iterek yolundan çekilmeye ya da durmaya zorlamıştı.

Lamont durdu ama kızgınlığını belli etmedi. "Jean-Pierre," dedi sakince. "Biraz acelem var da."

Jean-Pierre New Yorkluydu, bu da onu yeterince aşağılık yapıyordu ama buna bir de adamın *her bir vakaya* ciddiyetle bakışı eklenince Lamont'un kusası geliyordu.

Lamont işe yeni başladığında bile hiçbir zaman bu kadar ciddi olmamıştı. Bir numaralı karısını tavlayabilmek için çok ciddiymiş gibi davranmıştı ama hepsi yalandı. Jean-Pierre ye-

mek artıkları için nefes nefese kalan aşağılık bir köpek yavrusu gibiydi. Adamın kendine hiç saygısı yoktu.

Ashley'nin yeni patronu olduğu için biraz sinirli hissediyor olabilirim kuşkusuz. Ashley tüm saflığına rağmen ofisini bir topaç gibi döndürüyor ve bir porno yıldızı gibi düzüşüyordu. Bunu özleyecekti.

"Lamont." Jean-Pierre bir film yıldızı gibi gülümsedi. "Seni tutmayacağım. Sadece Ashley'i bana gönderdiğin için teşekkür etmek istedim. Şimdiden tüm işlerimi toparladı ve vakalarım için bir veri tabanı oluşturdu."

Lamont dudaklarını yukarı doğru kıvrılmaya zorladı. Sosyal olmak zorundaydı. Sosyal olmaktan nefret ederdi. Özellikle de Jean-Pierre gibi çakal, dünyayı kurtaran düzenbazlara karşı. Zaten adamın adı Jean-Pierre bile değildi. Bu onun göbek adıydı. İlk ismi Kaj'dı. *Ne biçim bir isimdir bu?*

Lamont kibarca başıyla onayladı. "Rica ederim. Mükemmel bir asistandır."

Jean-Pierre başını yana eğdi, gülümsemesi soldu. "O zaman neden onu bana transfer ettin?"

Vay, demek şehir çakalının dişleri de varmış. Bildiğim iyi oldu. Dürüst olmaya karar verdi. "Çünkü kadın genç ve güzel, benim de kıskanç bir karım var," dedi hayıflanarak. "Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı, anlarsın ya ama eşler..." Omuz silkti. "Nasıl olduklarını bilirsin."

Jean-Pierre'in tebessümü tamamen kayboldu, gözlerinde kayba çok benzeyen bir şey parladı. "Pek sayılmaz. Ben dulum."

Bunu beklemeyen Lamont gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim," dedi neredeyse içtenlikle. "Bak, kaçar gibi davranmak istemem ama..."

Jean-Pierre kenara çekildi. "Hayır, özür benden. Yapmayacağımı söylediğim halde seni tuttum. Lütfen, iyi günler."

Kendini hiç de hoşlanmadığı bir şekilde dışlanmış hisseden Lamont arabaya doğru ilerledi. "Hatırlatma için teşekkür ederim James," dedi kemerini bağlarken. "Bazı işlere dalmıştım."

"Sorun değil efendim," dedi James, arabayı kaldırımdan uzaklaştırırken. "Sizi oraya zamanında götüreceğim."

James yetişemezse, bu şoförün suçu değildi. Saçma sapan festivallerin, saçma sapan trafiğin suçuydu.

Broussard'ın binasını izleyen yeni elemanların olmaları gereken yerde bulunduklarından emin olmak için telefonuna baktı. Hepsi yerindeydi. *Lanet olsun, Broussard. Evine git artık. Ya da o çocuğu her nereye sakladıysan.* Bu iş olması gerekenden çok daha uzun sürüyordu.

Elindeki telefon çaldığında irkildi ve alçak sesle bir küfür savurdu.

"Efendim?" diye sordu James.

"Yok bir şey. Önemli değil. Ben iyiyim." Belki iyiden de öte. Arayan Ashley'di. Belki Broussard'dan haber almıştı. Telefonu kulağına götürdü. "Alo, Ashley."

Bu da nesi? Az önce James kaşlarını çatarak dudaklarını mı bükmüştü? Hem de yargılayıcı bir kaş çatmayla. Üstelik James Joelle'den hoşlanmazdı bile. Ashley'nin onu araması James'i neden ilgilendiriyordu ki? Adam adımlarına dikkat etse iyi olacaktı. Kasabada sürüsüne bereket şoför vardı.

Yine de James en az yirmi yıldır onunla birlikteydi, o yüzden boş verdi. Bu seferlik.

"Selam," dedi Ashley. "Şimdi aldım. Teşekkür ederim!"

Aldın mı? Of, elbette. "Çanta. Bir şey değil."

"Gerçekten yapmamalıydın. Çok pahalı." Ama aslında ne demeye getirdiğini biliyordu, *tabii ki almalıydın ve lütfen tekrar al.* "Seninkini atmak zorunda kaldığını düşününce en azından bu kadarını yapmak istedim." Kızınki ucuz bir el çantasıydı. Belki Target'tan almıştı. Yeni ofisine gönderdiği ise beş yüz papele mal olmuştu. "Lâkin bu..." Yüzündeki ifadeyi düzeltmiş olan ve şimdi sakin bir şekilde radyoda çalan caz müziğini dinleyen James'e baktı. "Bu da görevin bir parçası. Gizlilik, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Zaten söyleyecek kimsem de yok."

Bu doğruydu. Önceki tüm metresleri gibi onun da ne ailesi vardı ne de arkadaşı. Joelle'in yerini gerçekten çok iyi doldurabilirdi.

"Peki, tadını çıkar. Şimdi gitmem gerek."

"Bekle! O... bilirsin işte? Ofisinden ayrıldı mı? Onu takip ettin mi?"

Adam kaşlarını çattı. "'Gizli' kelimesinin hangi kısmını kaçırdın?" Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark etti. "Özür dilerim. Yoğun bir sabah geçirdim."

"Önemli değil." Yine de Ashley'nin sesi bir dakika öncesine göre çok daha az coşkuluydu. "Sadece onu yakalamanı umuyordum. Onu durdurmak için."

"Yakalayacağız," dedi, sesini yumuşatarak. "Seni de bilgilendireceğim, tamam mı?"

"Tamam," diyen kadın telefonu kapattı.

Adamın kaşları biraz daha çatıldı. *Telefonu yüzüme kapatmamıştır.* Ama kapatmıştı. Belki de yeni bir asistan tutması daha iyi olmuştu. Bu tavırla, Ashley'nin işe yaramayacağı belliydi.

Broussard'ı kollayan adamları son bir kez kontrol etti, blokta kısa aralıklarla volta atmak dışında hâlâ bir hareket yoktu, telefo-

nunu cebine attı ve gözlerini kapadı. Broussard, Xavier Morrow ve Gabe Hebert'le ilgili tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırarak zihninde bu görüşmenin nasıl geçeceğini canlandırdı.

Tıpkı daha önceki diğer toplantılar gibi iyi geçecekti. Sevilen biriydi. Kamerada iyi görünüyordu, konuşması daha da iyiydi. Harika bir kariyer geçmişi vardı. Senatörlüğe uygundu. Hatta başkan bile olabilirdi.

Gülümsedi. Kesinlikle kulağa çok hoş geliyordu.

Mid—City, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 12.05

"Vay! Vay canına!" Molly şaşkınlıkla dizüstü bilgisayarının ekranına bakakalmıştı. *Lanet olsun.*

"Ne?" diye sordu Gabe.

Molly göz ucuyla ona baktı. Gabe onun yanındaki plastik sandalyeye oturmuş, veterinerin bekleme odasının köşesindeki küçük dükkândan yeni aldığı lastik topu sıkıyordu. Bu Shoe için bir hediyeydi çünkü onu unuttuğu için kendini suçlu hissediyordu. Tezgâhın arkasındaki kadın, hayvanlardan biriyle ilgili acil bir durum yaşandığı, ancak Shoe'nun iyi olduğu ve biraz beklerlerse, birinin en kısa sürede köpeği getireceği konusunda onları bilgilendirmişti.

Bu sorun değildi. Kiralık araçla giderken kimse onları takip etmemişti. Bekleme odasında hiç pencere yoktu ve Molly dışarı açılan tek kapıya bakacak şekilde oturmuştu. Shoe'yu mesai sonrası acilen veterinere getirdikleri gecenin aksine, bekleme odası insanlarla doluydu; ayrıca bir saldırgana kimin patron olduğunu gösterecekmiş gibi görünen beş büyük köpek vardı.

Tabii saldırganın silahı yoksa. Oysa Molly'nin vardı. Gabe'in de vardı. Bu yüzden dizüstü bilgisayarını açıp Nadia Hall'u araştıracak kadar kendini güvende hissetmiş, karşılığında aradığını bulmuştu.

Diğer evcil hayvan sahiplerinin çoğu telefonlarına bakıyor ve onlarla ilgilenmiyordu ama Molly yine de sesini alçak tuttu. "Sadece merak etmiştim," diye mırıldandı. "Ama bak."

Ekranını Gabe'in görebileceği şekilde çevirdi.

"Vay canına," diye fısıldadı Gabe. "Myspace'in işi bitti sanıyordum."

"Ben de öyle. Zaten kişisel hesapların çoğu *kapanmış*. Ya da terk edilmiş, her neyse."

Nadia Hall'un hesabı da buna dahildi. Sadece ismi vardı. Fotoğrafı yoktu. Konum olarak New Orleans sayılmazsa, profili de yoktu. Ancak hesabında hâlâ "bağlantılar" listeleniyordu. 98 kişiyi takip ediyordu ve 152 takipçisi vardı.

Site çoğu kullanıcı için "ilk sekiz" bağlantıyı listeliyordu.

Giriş yap lanet olası site.

Molly son çare olarak Myspace'i denemişti çünkü Antoine, Nadia Hall hakkında hiçbir kayıt bulamamıştı. Ne iş kaydı ne vergi kaydı ne de ehliyet. Sadece bir doğum belgesi bulmuştu.

Öldürüldüğünde 21 yaşındaydı.

En popüler bağlantısı ise April Frazier adında bir kadındı.

April Frazier'ın bir Facebook hesabı vardı.

Molly tarayıcısında açık olan Facebook sekmesine geçti. "Bak. Güncel. Son paylaşım bu sabah yapılmış."

"Aman Tanrım, Molly," diye mırıldandı Gabe. "Kızının fotoğrafına bak."

"Farkındayım." April Frazier en büyük kızına Nadia adını vermişti.

Beyaz sayfalarda yapılan hızlı bir aramada Biloxi, Mississippi'de güncel bir adres çıkmıştı. Telefon numarası yoktu, ki bu sürpriz değildi. Artık çok az insanın sabit telefonu vardı.

Bulduklarının ekran görüntüleriyle birlikte hemen Burke'e mesaj attı. ***Bak. NH'nin en iyi arkadaşı.***

Güzel, diye Burke'ün cevabı geldi. ***Aferin, çekirge.*** 😀

Molly kıkırdadı. ***Biloxi'de yaşıyor. Shoe'yu veterinerden aldıktan sonra oraya gidiyoruz.***

Antoine'a bu arkadaşın geçmişini araştırmasını söyleyeceğim, diye mesaj attı Burke. ***Kapısını çalmadan önce kontrol et.***

Peki efendim. Yeni bir şey var mı?

Sadece sen, süperstar. Antoine bunu düşünemediği için çok kızacak.

Ekranı okumak için eğilen Gabe güldü. "Bahse girerim öyle olacak."

"Bay Hebert?" diye seslendi bir kadın muayene odasının kapısından. "Shoe gitmeye hazır. Doktor şimdi sizinle görüşecek."

Kapatmam gerek. Veteriner az önce Gabe'i çağırdı. Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve Gabe'i ofise kadar takip etti.

Nihayet. Artık bir yerlere varıyorlardı.

Ayışığı Kitaplığı

18

Biloxi, Mississippi
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 17.30

"Aferin oğluma." Gabe, konsolun üzerinden arka koltuğa uzandı, Shoe'nun kulaklarının arkasını kaşıyarak onu rahatlatmaya çalıştı. İki saattir yeni kiraladıkları arabada oturmuş April Frazier'ın eve dönmesini bekliyorlardı. "Çok uslu bir çocuksun."

Shoe gerçekten de uslu bir çocuk olmuştu. Molly kiralık sedanı bir SUV ile değiştirip Burke'ün "John Smith" kredi kartıyla ödeme yaparken sabırla beklemişti.

Aslında John Smith sahte bir kişi değildi. Burke'ün bu gibi durumlar için özel olarak kurduğu bir şirketti; özel dedektiflerinin, hiçbirinin ya da genel olarak şirketin izini süremeyeceği şekilde araç kiralamasını, otel odası ayırtmasını ve yiyecek satın almasını sağlıyordu.

Öte yandan, Molly'nin kullandığı sürücü belgesi... o kadar da yasal değildi. Listede Jennifer Arnold olarak kayıtlı olan bu kişi, büyükanne ve büyükbabasının ilk ismini taşıyordu.

Gabe şu anda onun sahte kimliğinin yasal olup olmadığını düşünecek durumda değildi çünkü araçlarını değiştirmek onu rahatlatmıştı. Birincisi, babasının katili onlar veterinerde beklerken önceki arabaya bir takip cihazı yerleştirmeyi başarmış olsa bile artık izlerini süremeyecekti. İkincisi, sedan, boyu 1.80'e yaklaşan biri için küçüktü, ki kendisi de öyleydi. SUV çok daha rahattı, ayrıca Shoe'nun arka koltukta uzanması için yer vardı.

Köpek ölümle burun buruna gelmiş gibi görünmüyordu. İşin aslı, veterinerde adeta tatil yapmıştı. Oradaki herkes Shoe'yu çok seviyordu.

Gabe veterinerle olan ilişkisinin orada çalışanlara zarar vermek için kullanılmayacağını umuyordu. Ya da herhangi bir hayvana.

Buna dayanamam. Temasa geçtiği herkesi uyarmak istiyordu. *Dikkatli olun. Karanlıkta yalnız yürümeyin. Kapılarınızı kilitleyin. Geceleri gölgelere dikkat edin.*

Ama yapamazdı. Muhtemelen de yapmamalıydı çünkü konuştuğu insanların yüzde doksan beşi tehlikede değildi. Bu paniğe yol açabilirdi.

Ancak Dr. McLain ya da Dusty Woodruff'ı uyarmış olmalıydı. Ona yardım etmişlerdi. Babasına yardım etmişlerdi. Ve şimdi onlar da ölmüştü.

"Kes şunu," diye mırıldandı Molly.

Gabe onun bakışlarını kaşlarını çatarak karşıladı. Direksiyonun başında oturmuş, bunaltıcı sıcağa rağmen her zamanki gibi zinde ve sakin görünüyordu. SUV'un kliması sıcakla başa çıkamıyordu ve kurşun geçirmez yelek başlı başına fırın gibiydi.

"Neyi keseyim?" diye sordu Gabe.

"Patolog ve cenaze levazımatçısı hakkında suçluluk duymayı kes."

"Bunu düşündüğümü nereden anladın?"

"Üzgün olduğunda alnında küçük bir çizgi oluşuyor." Parmağının ucuyla adamın çatık kaşları arasında gezindi. "Tam burada. Bu senin yüzünden olmadı, Gabriel Hebert. O yüzden kes artık. Bunu yapacağına onlar için adaleti sağlamaya odaklan."

"Bu nasıl olacak?" diye sordu, gerçekten bilmek istiyordu.

"Duruma göre değişir. En iyi ihtimalle hapishane. En kötü ihtimalle korkunç bir ölüm. Ya da istersen ikisinin yerini değiştirebilirsin. En iyisi ve en kötüsü suçu işleyene göre değişir."

Kadın neden bahsettiğini biliyordu, dolayısıyla Gabe başıyla onayladı. "Deneyeceğim."

Molly hafifçe onun kolunu sıktı. "Yapabileceğimiz tek şey bu."

Gabe vızıldayan telefonunu işaret etti. "Mesaj geliyor."

Molly mesajı okumak için telefonu eline alıp ekran kilidini açtı. "Antoine, April Frazier'ın bize doğru geldiğini söylüyor."

"Antoine bunu nasıl bilebilir?" diye sordu Gabe.

"Cep telefonunu takip ediyor. Biz beklerken numarasını bulmayı başardı."

"Ne? Bunu nasıl yapabilir? İnsanların haberi olmadan telefonlarını nasıl takip edebilir?"

Molly omuz silkti. "Antoine pek çok şey yapabilir. Çoğu zaman açıklamaya çalıştığında bile anlayamıyorum. Sadece kabulleniyorum. Mesela... ne bileyim. Jambon gibi bir mucize."

Gabe başını iki yana salladı. "Jambon bir mucize değildir. Domuzdan üretilir."

"Sus. Bunu bilmek istemiyorum."

"Sen bir çiftlikte büyüdün!"

Molly suçlu gibi bakıyordu. "Zordu. Domuzlar çok sevimlidir ama jambon çok lezzetlidir. Bu gerçek bir ahlaki ikilem."

Gabe gülümsedi, Molly'nin nihai amacının bu olduğundan şüpheleniyordu çünkü kadın halinden memnun görünüyordu.

"Ayrıca teyzenin telefonunu da takip etmiş," diye ekledi, Antoine'dan gelen mesajlar arasında gezinirken.

"Hadi ya?" Gabe ekrana bakmak için eğildi. "Gigi teyze Fort Lauderdale'de mi?"

"On altı gün önce. Telefonu en son o zaman kullanılmış. O günden beri kapalı. Bahse girerim şu an bir gemidedir."

"Bu mantıklı. Arkadaşlarıyla sık sık deniz yolculuğuna çıkar." Bu düşünce kendini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Rahatladı, en azından daha kolay bir nefes aldı.

"Antoine'dan kredi kartlarını kontrol etmesini isteyeceğim. Eğer deniz yolculuğuna çıktıysa, muhtemelen uğradıkları limanlarda hediyelik eşya almak için kullanıyordur." Omzunun üzerinden baktı. "Bu April'ın arabası. Şans dile, Gabe."

"Bütün kalbimle."

Molly onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Xavier'den bahsetmeyeceğiz, tamam mı?"

Gabe gücenerek homurdandı. "Bahsetmedim! Bayan Royce onu sorduğunda gözümü bile kırpmadım."

"Ve ben gerçekten çok etkilendim." Elini bırakmadan önce dudaklarına götürüp kısa bir öpücük kondurdu. "Gösteri zamanı. Onunla önce ben konuşayım. Hem yalnız hem de ben gözünü daha az korkuturum."

Antoine kendini aşmış, April Frazier'ın hayatının tüm ayrıntılarını öğrenmişti. Bir sigorta acentesinde çalışıyordu, bir eczacıyla evliydi ve üç çocuğu vardı; on üç yaşındaki Nadia, on yaşındaki Josephina ve sekiz yaşındaki Hanna. Görünüşe göre işten eve dönerken markete uğramıştı.

Bu Gabe'in kendi gözlemiydi çünkü kadın arabasını garaj yoluna çekerken arka koltuğundaki market poşetlerini görmüştü. "Ona poşetlerini taşıyabileceğimi söyle," dedi Molly'ye.

"Çok tatlısın." Molly, arabasından inen April'a yaklaştı. "Merhaba," diye seslendi. "Benim adım Molly Sutton. Sizinle biraz konuşmak istiyordum."

Gabe arabadan indi, kapıyı kapatarak yaslandı. Molly'nin liderliği ele almasına izin verecek ancak işler kötüye giderse kadının tabiriyle onun arkasını kollayacaktı.

"Sattığınız şeyle ilgilenmiyorum," dedi April soğuk bir nezaketle. Kırk yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve hatları keskin bir kadındı. Orta uzunluktaki kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve üstünde yoga pantolonu vardı. "Lütfen gidin buradan." Elinde cep telefonuyla evine doğru yürümeye başladı. "911'i aramaya hazırım, o yüzden gidin."

"Satıcı değilim. Özel dedektifim. Size Nadia Hall hakkında birkaç soru sormak istiyordum."

Kadın birden durdu, sonra yavaşça döndü, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Ne?"

"Kurbanın Nadia Hall olduğunu düşündüğüm bir cinayeti araştırıyorum."

April elini ağzına götürdü, gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordu Molly.

April elini indirdi ve başıyla onayladı. "Evet. O benim bu dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Ben... Gözleri kısıldı. "Onu nereden tanıyordunuz ve beni nasıl buldunuz?"

"Onu nereden tanıdığım uzun bir hikâye. Sizi nasıl bulduğum ise daha kısa. Hem sizin hem de Nadia'nın Myspace hesapları hâlâ açık. Onun hesabından sizinkine ulaştım, sonra da Facebook ve beyaz sayfaları kullandım."

April gözlerini kırpıştırdı. "Vay canına. Yani... Vay canına. Myspace'in hâlâ var olduğundan bile haberim yoktu."

"Öyle olduğu için minnettarım." Molly eliyle Gabe'i işaret etti. "Bu Gabe Hebert. Benim ortağım. Nadia'nın cesedini bulan polis memuru onun babasıydı."

April bir tarafa eğilerek Gabe'i şöyle bir süzdü. İkna olmuş görünüyordu çünkü başıyla onu selamladı. "Neden soruşturmayı babanız yürütmüyor?"

"Yapıyordu," dedi Gabe. "Fakat kısa süre önce öldü ve soruşturmayı ben üstlendim."

"Siz de mi polissiniz?" Gabe başını iki yana salladı. "Hayır, ben aşçıyım. New Orleans'ta Le Petit Choux adında bir restoranım var. Kontrol etmek isterseniz web sitesinde fotoğrafım var."

"Özel dedektiflik ruhsatı olan benim," diye ekledi Molly. "Lütfen, bizi araştırmaktan çekinmeyin."

April önce telefon ekranını, sonra da adamın yüzünü inceledi ve aynı hareketleri Molly'nin ruhsatı için tekrarladı. "Sizi televizyondan hatırlıyorum Bay Hebert. İçeri gelmek ister misiniz? Burası çok sıcak."

"Bizi davet etmekten rahatsızlık duymuyorsanız," dedi Molly. "Size baskı yapmak için burada değiliz. Sadece Nadia'ya ne olduğunu anlamak istiyoruz."

April ciddiyetle başını salladı. "Ben de öyle."

"Şey." Gabe cipi işaret etti. "Shoe."

Molly yüzünü buruşturdu. "Bir köpeğimiz var ve motoru açık bırakmadığım sürece arabada kalamaz."

"Biri arabanızı çalabilir," diye düşüncesini belitti April. "Köpekleri severiz. Arkadaş canlısı mı?"

"Hem de fazlasıyla," diye güvence verdi Gabe. "Tasmasını takacağım."

"O zaman içeri gelin. Söyleyeceklerinizi çok merak ediyorum."

"Aldıklarınız ne olacak?" diye sordu Molly.

"Ah. Öyle ya." April arka koltuğa uzandı ve küçük bir soğutucu çanta çıkardı. "Bunların buzdolabına konması gerek. Diğer her şey işimiz bitene kadar burada kalabilir."

Gabe cipten indi ve tasmasından tutarak Molly ve April'i takip etti. Daha doğrusu etmeye çalıştı. Shoe'nun ilgisi ön bahçedeki çalılara kaymıştı. Shoe her üç adımda bir çiş yapmaya başlayınca, "Birkaç saattir yoldayız," dedi Gabe mahcup bir ifadeyle.

April kıkırdadı. "Pek çok köpeğim oldu. İyi bilirim. Sorun değil."

Gabe sonunda Shoe'yu eve sokmayı başardı, içerisi son derece serindi.

"Oh," dediler hep bir ağızdan.

"Bu taraftan." April onları çok güzel bir mutfağa götürdü. "Lütfen oturun. İçecek bir şeyler ister misiniz?"

"Su harika olur," dedi Molly.

Gabe başıyla onayladı. "Aynen. Teşekkür ederim." April yiyecekleri buzdolabına koyup onlar için bardaklara, Shoe için de bir tasa su doldururken beklediler. "Shoe da teşekkür ediyor."

April, Shoe'nun başını okşadı ve sonra masada onlara katıldı. "Bana hikayenizi anlatın."

"Gabe'in babası altı hafta önce öldü," diye başladı Molly. "Tam olarak açıklamak gerekirse, Nadia'nın ölümünü araştırdığı için öldürüldüğünü düşünüyoruz."

April'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Nadia'yı soruşturmaya gelen oldu mu?" diye sordu Gabe.

April başını iki yana salladı. "Hayır. Katrina'dan sonra polise bağırıp çağırdım çünkü Nadia ortadan kaybolmuştu. Fakat o kadar çok şey olup bitiyordu ki. Çok fazla ölüm vardı. Onun davasını bir kenara ittiler. Çok sinirlenmiştim. Sorup durdum ama

yıllar geçti ve sonunda pes ettim. Babanız onun cesedini nasıl bulmuş?"

Gabe ona babasının Chalmette'deki insanları nasıl kurtardığını anlattı. "Daha sonra geri döndüğünde kadının cesedi ortadan kaybolmuş. Araştırmaya çalıştı ama daha üst düzey birileri sürekli onu engellemiş. Dediğiniz gibi, o zamanlar pek çok şey olup bitiyordu. Tam bir kaos vardı."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı April. "Nadia benim oda arkadaşımdı. Katrina'dan altı ay öncesine kadar öyleydi. Burada, Biloxi'de liseye birlikte gitmiştik. Evlatlık bir çocuktu. Ailemin evinde, koruyucu ailelerin evlerinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçirirdi. Büyüdüğümüzde hep New Orleans'a gitmeyi hayal ederdik. Liseden mezun olunca da gittik. Quarter'da korkunç, küçük bir daire tuttuk. Ufacıktı ve rutubetliydi ama pencereleri açtığımızda müziği duyabiliyorduk. Çok sevmiştik. Çoğunlukla garsonluk yapıyorduk. Katrina'dan bir yıl önce ikimiz de yirmi bir yaşına basmış ve nihayet barlarda çalışmaya hak kazanmıştık. Bahşişler iyiydi. Nadia'nın bahşişleri daha iyiydi." Bir kez daha hüzünle gülümsedi. "Büyüleyiciydi."

"Hiç fotoğrafınız var mı?" diye sordu Molly.

"Var. İsterseniz bitirdiğimizde getiririm."

"Bu harika olur." Molly parmağını su bardağındaki buğunun üzerinde gezdirdi. "Katrina'dan altı ay önce ne oldu?"

"Biriyle tanıştı."

Gabe'in bedenini bir ürperti sardı. Kim olduğunu sormak istedi ama April gözlerini boşluğa dikmişti, geçmişi dışında herhangi bir şeye odaklanacak durumda görünmüyordu.

"Zengin ve ona göre acayip seksi biriymiş. Adamla hiç tanışmadım ve adını da bilmiyorum."

Gabe hayal kırıklığı içinde nefesini bırakmak zorunda kaldı.

"Bilseydiniz, ortadan kaybolduğunda başlamak için bir noktanız olurdu," dedi Molly.

April başıyla onayladı. "Aynen öyle. Onunla Katrina'dan yaklaşık yedi ay önce tanışmış. Bir ay içinde adam ona bir ev kiraladı." Tebessümü acı bir gülümsemeye dönüştü. "Ziyaret etmeme izin yoktu. Bana adresi söylemesine bile izin yoktu. Bir keresinde dili sürçtü ve bana yaşadığı mahalleyi ağzından kaçırdığında kalp krizi geçirecek sandım. Bana söylediklerini unutmam için yalvardı. Adam yaşlıydı ve çok otoriterdi. Ona benden hiç bahsetmemiş bile. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım ama sözümü kesti. Hâlâ birini bulamadığım için anlamadığımı söyledi."

Molly yüzünü buruşturdu. "Off."

"Biliyorum. Sonunda beni görüşmeyi kesmekle tehdit etti. İşini bıraktı ve onun 'özel asistanı' oldu. Anlayabildiğim kadarıyla, çoğunlukla kuru temizlemeye gidiyordu. Sanırım adam onun gözlerden uzak ve elinin altında olmasını istiyordu. Ve gizli. Evli olduğunu düşünüyordum."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı Molly. "Ona bir şeyler alıyor muydu?"

"Tabii ki. Elmas kolyeler, şık giysiler, tasarım ayakkabılar ve çantalar." Kaşlarını çattı. "Hatta bir de köpek."

"Madam Fluffy," dedi Molly.

April irkilmiş gibiydi. "Evet, köpeğin adı buydu. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Eski komşularından biriyle konuştuk." dedi Molly tereddütle. "Nadia'nın hamile olduğundan haberiniz var mıydı?"

April yavaşça başıyla onayladı. "Yıkılmıştı ve bunu ona söylemekten ödü kopuyordu. Adam hiçbir vaatte bulunmamıştı. Nadia onun metresiydi." İçini çekti. "Yine de Nadia bebeği

ölesiye istiyordu. Koruyucu aile yanında büyümüştü, hep bir eşi ve çocuğu olsun isterdi."

"Onu koşulsuz sevecek biri," dedi Gabe usulca.

"Kesinlikle. O zaman anlamıyordum. Sadece en iyi arkadaşımı kaybettiğimi biliyordum. Öfkeliydim." April tekrar iç çekti. "Ve incinmiştim. Duygularımla başa çıkabilecek kadar olgun da değildim. Öfkelendim. Kendisiyle evlenmezse çekip gideceğini söylemesini istedim. Eğer onu kürtaja ikna etmesine izin verirse, onunla bir daha asla konuşmayacağımı söyledim. Yaptı mı yapmadı mı bilmiyorum. Son konuşmamız kasırgadan önceki sabahtı. Onu bir daha hiç görmedim."

"Ah, April," diye fısıldadı Molly. "Çok üzgünüm."

April gözlerini kırpıştırınca gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Teşekkür ederim. O kavga için kendimi asla affetmedim."

"İş işten geçtikten sonra," dedi Molly kendi hüzünlü tebessümüyle. "Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız. Fakat bunun gibi travmatik olayları geride bırakmanın ne kadar güç olduğunu biliyorum. Kaç yaşında olursanız olun."

April gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Eşim de öyle diyor."

"Akıllı adam." Molly çantasından bir paket kâğıt mendil çıkararak April'a uzattı. "Kavga ettiğinizde neredeydiniz?"

April gözlerini kuruladı. "Bywater'da, nehir kenarında bir kafede. İkimizin de arabası yoktu ve otobüs durağına yakındı. Ona benimle gelmesi için yalvardım, babam eve dönmemi, şehirden uzaklaşmamı, kasırganın kötü vuracağını söylüyordu. "Omuz silkti. "Biloxi de çok etkilendi ama en azından yalnız değildim. Ailemle birlikteydim."

"Nadia sizinle gelmedi mi?" diye sordu Gabe, cevabı zaten bildiği halde.

"Hayır," dedi April üzüntüyle. "Adamın gelip onu alacağını ve fırtınayı atlatabileceği güzel bir yere götüreceğini söyledi. Yine de ona bebekten bahsedecek ve doğru olanı yapmasını isteyecekti." Derin bir soluk aldı. "Sizce onu o adam mı öldürdü?"

Gabe, Xavier'in hikâyesini düşündü, bir adamın kadını nasıl boğduğunu. "Belki de. Biz de bunu öğrenmeyi umuyoruz."

"Babanız yaklaşmış mıydı?"

Gabe başıyla onayladı. "Sanırım öyle. Yıllarca kendi başına araştırdı durdu. Bazı yıllar ayıracak daha fazla zamanı oluyordu. Bazı yıllar ise hiç olmuyordu. Annem kanserdi ve bu hepimiz için zor bir dönemdi. Babam hem çalışır hem de ona bakardı. Bazen uyuyabilmek için benim bakmama izin verirdi ama inatçıydı. O yıllarda araştırma yapmaya pek fırsatı olduğunu sanmıyorum."

"Üzgünüm," dedi April yumuşak bir sesle. "Nadia hakkında başka ne biliyorsunuz?"

"Fazla bir şey değil," diye itiraf etti Molly. "Nadia'nın kimliğini daha bugün öğrendik. Bir kadın doğum uzmanı var mıydı?"

"Evet, yani sanırım. Ona birinin adını ben vermiştim."

Gabe doğruldu, kalbi çarpmaya başlamıştı. "Hatırlıyor musunuz?"

"Önemli bir şey mi?"

Molly bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyoruz. Fakat Gabe'in babasının onu aradığını düşünüyoruz. Şu anda sadece onun soruşturmasını yeniden yapılandırmaya çalışıyoruz."

April kaşlarını çattı. "Çok uzun zaman oldu. İsmini, kız arkadaşı hamile olan bir başka barmenden almıştım. Bana bir dakika verin. B ile başlıyordu." İçinden farklı isimleri sayarken dudakları kıpırdıyordu. Sonra birden gözlerini açtı. "Benson. İlk adını hatırlamıyorum. Tulane yakınlarında bir muayenehanesi vardı. Umarım bu yardımcı olur."

"Buraya geldiğimizde elimizde olandan çok daha fazla," dedi Molly hararetle. Teşekkür ederiz.

"Ben teşekkür ederim. Onu bulma umudumu yitirmiştim. Sanırım bir parçam onun öldüğünü hep biliyordu. Yaşadığı mahalle sular altındaydı. Boğulduğunu sanmıştım. Artık en azından gerçekte ne olduğunu biliyorum. Ya da en azından bir kısmını." Ayağa kalktı, Gabe de onunla birlikte hareketlenince eliyle yerinde kalmasını işaret etti.

"Fotoğraf albümümü almaya gidiyorum. Hemen oturma odasında."

Molly çoktan telefonuna sarılmış, Burke'e mesaj atıyordu. ***Dr. Benson. JİNEKOLOG.***

SÜPERSTAR, diye cevap geldi. ***Tamamdır, ilgileniyorum.***

Molly telefonunu yerine koyarken April fotoğraf albümüyle döndü. Albümü masanın üstüne koydu ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi. "İşte buradayız. On beş yaşındaydık herhalde."

"Oy," diye mırıldandı Molly. "İkiniz de çok tatlıymışsınız."

İki genç kol kola girmiş, kameraya gülümsüyordu. Şort ve NSYNC tişörtleri giymişlerdi. April'ı tanımak zor değildi; yıllar onu pek değiştirmemişti.

Nadia gerçekten büyüleyiciydi. Sırtının yarısına kadar inen parlak sarı saçları, iri gözleri, klasik güzellikte bir yüzü ve onu on beş yerine yirmi bir yaşında gösteren bir fiziği vardı.

"Ben şirindim," dedi April kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Nadia ise o zamanlar bile göz kamaştırıcıydı. Annem onun namusu için çok endişelenirdi. Ne zaman birlikte dışarı çıksak erkekler ona bakardı. Annem, 'Hey, o daha on beş yaşında!' derdi ve hepsi dağılırdı." Hüzünle kıkırdadı. "Dünyayı değiştirecektik."

Birkaç sayfa daha çevirdi, sonra içini çekti. "Bu elimdeki son fotoğraf. Annem bunu fırtınadan önceki Anneler Günü'nde çekmişti. Nadia'nın ailemle vakit geçirmek için adamdan uzaklaştığı sayılı zamanlardan biriydi. Katrina'da tüm fotoğraflarım yok oldu. Fırtına vurduğunda bu fotoğraf hala annemin kamerasındaymış. Haftalar sonra banyo ettirdi. O dönem... hala her yerde kargaşa vardı ve ben onu bulmaları için polise yalvarmaya başlamıştım." Fotoğrafı koruyucu plastik kılıfından çıkardı. "Geri alabilir miyim?"

"Telefonuma taratayım," dedi Molly. "Bu fotoğraf paha biçilmez."

"Bunu ben de yapmalıyım," diye hayıflandı April, Molly tarama uygulamasını açarken. "Kendime sürekli aile fotoğraflarını dijital ortama aktarmam gerektiğini söylüyorum. Bilirsin, Katrina tekrar yaşanırsa diye."

Gabe kaşlarını çattı. "Babam da bunu yapacağını söylemişti. Hatta bir tarayıcı bile almıştı." Oysa pazartesi gecesi arama yaptıklarında tarayıcı evde değildi.

Molly'ye baktı ve onun da muhtemelen aynı şeyi düşünerek kendisine baktığını gördü. Molly başıyla küçük bir işaret yaptı ve yeniden fotoğrafı taramaya odaklandı. April'a geri verdiğinde, kadın onu özenle fotoğraf albümüne yerleştirdi.

"Onu gömme fırsatım bile olmadı," diye fısıldadı April, yanaklarından yeni gözyaşları süzülürken.

"Çok üzgünüm." Molly kısa bir süre April'ın omzuna dokunduktan sonra içini çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara." April'a kartını verdi. "Bu kısmı söylemekten nefret ediyorum ama söylenmesi gerekiyor. Buraya gelirken çok dikkat ettik. Araç değiştirdik ve izimizi süremeyecekleri nakit ya da kredi kartı kullandık. Yine de Gabe'in babasını öldüren insanlar tehlikeli. Sıra dışı bir şey görürseniz 911'i arayın. Lütfen."

April huzursuzca başıyla onayladı. "Anlıyorum. Fakat sizinle konuştuğum için pişman değilim. Nadia benim kardeşim gibiydi ve onun canını alan her kimse cezasını çekmesini istiyorum."

"Biz de öyle," dedi Gabe alçak sesle.

"Çünkü onlar babanızı da öldürdüler." April bir an için başını öne eğdi. Doğrulduğunda gözleri inançla parlıyordu. "Beni gelişmelerden haberdar edecek misiniz?"

"Kesinlikle," diye söz verdi Molly. "Lütfen bundan kimseye söz etmeyin. Şimdilik."

"Eşime bile mi?"

"Ona söyleyin," dedi Molly, "böylece uyanık kalmanıza yardımcı olabilir. Ama medya yok."

April dudak büktü. "Hayatta olmaz. Sessiz kalacağım."

Molly gülümsedi. "Ayrıca iletişim halinde olacağız."

SUV'a doğru yürürlerken Gabe sessizdi. Shoe'yu arka koltuğa oturttu, sonra Molly el tarayıcısıyla takip cihazlarını kontrol ederken dışarıda bekledi. Molly çalışırken gözcülük yaparak onun güvenliğinden emin olmak istiyordu.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Temiz. Hadi gidelim."

Kemerlerini bağladılar ve April'ın sokağının sonuna gelmişlerdi ki Molly'nin cep telefonu gelen bir aramayla çalmaya başladı.

"Burke arıyor," dedi Gabe. Kendi telefonu da Burke'ten gelen bir mesajla vızıldamıştı. "Acil olduğu için cevap vermemizi söylüyor."

Molly kenara çekip onay tuşuna bastı. "Ne buldun?"

"Dr. Curtis Benson ölmüş," dedi Burke kısaca.

Molly'nin ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

"Ve ne zaman?" diye sordu Gabe.

"Boğazı kesilmiş ve karnı deşilmiş." Burke öfkeli bir ses çıkardı. "Cesedi babanın öldürüldüğü gece polis tarafından bulunmuş, Gabe."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gabe.

Molly onun elini tuttu ve sıktı. "Nasıl bulunmuş?" diye sordu. "Kim tarafından?"

"Lafourche Parish şerifi tarafından. İsimsiz bir 911 çağrısına cevap vermişler."

"Nefes al, Gabe," diye mırıldandı Molly. "Lütfen, nefes al."

Gabe tuttuğu nefesi vermek için kendini zorladı. "Babam ya öldürülmeden önce onu buldu ya da babamın yakınlarda olduğunu biliyorlardı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Burke öfkeyle. "New Orleans'a geri dönün. Varmadan yirmi dakika önce beni arayın. André'yle buluşabileceğiniz bir yer ayarlayacağım."

"Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordu Gabe, polise hâlâ güvenmiyordu.

"Xavier'in evine giren kişiyi vurması dışında her şeyi. André'nin bir teknesi var ve sizi benim yerime getirecek. Hep birlikte oturup bu işi çözümlemeye çalışacağız."

"Tamam." Molly sarsılmış görünüyordu. "Acele edelim. Ona Shoe'nun yanımızda olduğunu söyle."

"André'nin köpekten haberi var. Hepiniz için hazırlıklı olacak."

Gabe'in aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. Olamaz. Harry'yi unutmuştum. Molly aramayı sonlandırmak üzereyken sertçe, "Bekle," dedi. "Burke, Harry Peterson'ı kontrol ettin mi? Bana yardım eden adli tabip asistanını?"

Burke alçak sesle sövdü. "Dün akşamdan beri bakmadım. Hemen şimdi yapacağım. Dikkatli sürün."

Molly aramayı sonlandırdı ve Gabe ürpererek bir nefes daha verdi.

"Aşağılık pislik," dedi boğuk bir sesle.

"Biliyorum," diye mırıldandı Molly. "Onları bulacağız, Gabe. Adaletten kaçmalarına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum."

Molly arabayı tekrar trafiğe soktu ve eve doğru yola koyuldular.

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 18.15

"Ne demek gitti?" diye gürledi Lamont, sonra ofisinin penceresinden döndü ve sesini iyice alçaltarak tıslar gibi konuştu. "Nasıl *gitmiş* olabilir?"

Binanın içi sessizdi, çoğu kişi bugünlük evlerine gitmişti. Bir elektrik süpürgesinin çıkardığı hafif uğultuyu duyabiliyordu, demek ki temizlik ekibi buralardaydı. Kimse ona sürpriz yapmasın diye dış kapısını kilitlemişti ama yine de herhangi bir konuda bağırırken duyulmak istemiyordu.

"Bütün gün kapıları gözledik," dedi yeni adamlarından biri savunmaya geçerek. "Dışarı çıkmadı. Yemin ederim."

"O zaman gittiğini nereden biliyorsun?" diye sordu Lamont sıktığı dişlerinin arasından.

"Orada çalışan adamlardan birini bu sabah çıkarken gördük. Sanırım gece bekçisiydi. Her neyse, bir saat önce geldi, yarım saat sonra tekerlekli sandalyedeki bir bayanı aracına götürdü. Az önce de elinde üç bilgisayar çantası olan bir zenciye arabasına kadar eşlik etti. Gece bekçisi bilgisayarları taşıyan adama Burke'ün sağ salim gidip gitmediğini sordu. Bilgisayarcı adam gittiğini ve André adında birinin yardım ettiğini söyledi. Onu bir kargo aracıyla kaçırmışlar. Ön kapılarına yerleştirmemiz için bize verdiğiniz dinleme cihazı gerçekten işe yarıyor," diye ekledi neşeli olmaya çalışarak.

Lamont pencereye yaslandı ve burun kemerini sıktı. *Azizler aşkına!* Her şey boşa gitmişti. Broussard başından beri şüphelenmiş ve bir çıkış yolu planlamıştı. André Holmes piçi de ona yardım etmişti. *Koduğum şerefsiz.* "Tamam. Şimdilik gidin ama gözünüz telefonunuzda olsun. Size daha sonra ihtiyacım olabilir."

"Patron sensin."

Aramayı sonlandırdı ve gözlerini kapadı. Ne patron ama. Başının ağrıyacağını hissetti. Muhtemelen sürekli dişlerini sıkmaktan kaynaklanıyordu. "Lanet olsun." Jackass'e bu haberi vermek istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Aradı ve midesi altüst olmuş bir halde bekledi.

"Broussard işi tamam mı?" diye sordu Jackass.

"Hayır. Bizi atlattı. André Holmes'un yardımıyla bir kargo kamyonunun içinde sıvışmış."

"Lanet olsun."

Lamont nabzını hissedebildiği şakağını ovuşturdu. "Aynen öyle."

"Pekâlâ, bir düşüneyim."

Lamont tam küfürlü bir çıkış yapacakken kendine hâkim oldu. Bugün iyi bir performans göstermemişti ve Jackass'in bunu ona söylemesine fırsat vermeyecekti.

Bir anlık sessizlikten sonra Jackass, "Broussard şimdi savunmaya geçecek ve senin kızı onun kapısına göndererek eline koz verdik," dedi.

"Öyle görünüyor."

"Benimle böyle küstahça konuşma Monty," diye çıkıştı Jackass. "Bu ciddi bir mesele. Bu faaliyetlerden herhangi birinin izini bize kadar sürerlerse hapı yuttuk demektir."

"Bunu biliyorum," diye sertçe karşılık verdi Lamont. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Pencereye dönerek akın akın geçen insanları seyretti. "Özür dilerim. Başım felaket ağrıyor ve asabım çok bozuk."

"Ben de özür dilerim," diye mırıldandı Jackass. "Birbirimizle uğraşmayalım. Bizi bu şekilde avlarlar."

Ne demezsin, diye düşündü Lamont küçümseyerek. *Sanki beni Xavier Morrow'un görgü tanığı olduğu kahrolası bir tepside sunmayı düşünmüyordun.* "Haklısın," dedi sakince. "Sence ne yapmalıyız?

"Bence Broussard'ın adamlarının peşinden gitmeye başlamalıyız. Hepsiyle ilişkisi var. Hepsi arkadaşı."

"Peki bu tam olarak ne işe yarayacak?"

"Adamlarını yakalarsak ya onların peşine düşer ya da çocuğu takas eder."

"Çocuğu takas edeceğini sanmıyorum." Broussard bunu yapmayacak kadar *namusluydu. Lanet olsun.*

"O zaman ona tuzak kurarız ve bir daha kahrolası bir kargo aracına binmesine fırsat vermeyiz. Onu evine kadar takip ederiz. Ya da hangi delikte saklanıyorsa."

"Peki. Nereden başlıyoruz?"

"Kadın dedektifle. Böylece Rocky'nin oğlunu da haklamış oluruz. Hebert'i öldürüp Broussard'ı yakalamak için kadını kullanırız. Broussard ve kadın birlikte görev yaptılar. Çok sıkı fıkılar. Kadının peşinden gelecektir."

"Ya Morrow'a dönüş yapmazsa? Ya Morrow'u kilometrelerce uzakta güvenli bir evde saklıyorsa?"

"Onu Broussard elimize geçince düşünürüz."

"Tamam." Lamont tartışmayacaktı. Şu anda bunu yapacak mecali yoktu. "Kadın dedektif ve Hebert nerede?"

"Muhtemelen hâlâ ofistedirler. Kamyoneti hâlâ dışarıda park halinde."

"Şafak sökmeden önce olduğu gibi," dedi Lamont ve Jackass'in şaşkın homurtusunu keyifle dinledi.

"Hay lanet!"

"Kadını izlediğini sanıyordum?" dedi Lamont, alay etme dürtüsünü dizginleyerek.

"İzliyordum. Sıvışmış olmalı."

"O halde onları izlemeleri için adam tutmamız iyi oldu," dedi Lamont yumuşak bir sesle. "Onu nasıl dışarı çekeceğiz?"

"Bu kolay. Bir kız kardeşi var. Bir de yeğeni. Şu anda Broussard'ın adamlarından biri onları koruyor. Yeterince adam gönderip Margaret Sutton'ın ailesini alırsak nasıl olur? Ailesiyle birlikte onu ele geçiremesek bile, kadın onları geri almak için bize gelecektir. Morrow'un nerede saklandığını söylemezse, Broussard'ı tuzağa düşürürüz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Aslında kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Gabe Hebert'i hemen öldürdüğün sürece sorun yok. Kaçmasını istemiyorum."

Hızla alınan bir nefes sesi dikkatini çekti ve döndüğü anda birinin kapıdan dışarı fırladığını gördü. *Kahretsin.*

"Hallederim," dedi Jackass. "Sonra görüşürüz."

Lanet olsun. Telefon görüşmesini sonlandıran Lamont hızla yan ofise koştu.

Tam zamanında Ashley'nin orta koridorun kapısına uzandığını gördü.

Tabii ki duymuştu. Tabii ki kaçmaya çalışıyordu. Tabii ki anlatacaktı.

"Özür dilerim." Adam kolunu tuttuğunda Ashley inledi. "Sadece çanta için şahsen teşekkür etmek istemiştim."

Anahtarını kullanmıştı. Lamont'un ondan geri almayı ihmal ettiği anahtarı. *Hay aksi.*

"Ben gideyim. Özür dilerim." Adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Lamont, canımı yakıyorsun."

Lamont onu ofisine sürüklerken bundan daha kötüsünü yapması gerektiğini düşünüyordu, kadın çığlık atmak için derin bir nefes aldığında eliyle ağzını kapattı.

Cehennem aşkına. Gün giderek güzelleşmeye devam ediyordu. Kadını kendisine doğru bastırarak ağzını ve burnunu kapattı, çırpınması kesilene kadar bekledi. Ashley'nin yeni çantası omzundan aşağı kaydı ve hafif bir çarpma sesiyle yere düştü. Kadın gevşedikten sonra bir dakika kadar daha tutmaya devam etti. Sonra usulca yere yatırdı ve parmaklarını boğazına bastırdı, nabız hissetmeyince başıyla onayladı.

Bu hatırladığından daha kolay olmuştu. Bisiklete binmek gibi.

Şimdi onu binadan nasıl çıkaracaktı? Ziyaretçi koltuğuna çöktü, adrenalin patlaması hızla geçerek yerini titremeye bıraktı.

Tamam, bisiklete binmek gibi olmayabilirdi. Daha önce iş yerinde hiç kimseyi öldürmemişti. *İçine tüküreyim.*

Gerçi daha önce çeşitli yerlerden gizlice ceset çıkarmıştı. Ofisinde duşlu özel bir tuvalet bulunuyordu ve sadece içeri girerken x–ray'den geçiriyorlardı, çıkarken değil.

Keskin bir bıçağa ihtiyacı vardı. Ya da belki bir satıra.

Gabe Hebert'in bir satırı olduğuna bahse girerdi. Gerçekten kaliteli bir satır.

Bu düşünce içinden histerik bir kahkaha atmasına neden oldu ama bunu bastırmayı başardı. *Tuhaf olma. Farklı davranma.*

Dışarı çıkacak, aşağıda makam arabasıyla bekleyen James'ten sakınarak satır alabileceği bir yer bulacaktı. Nakit parayla. Sonra geri dönecek ve Ashley'i küçük parçalara ayıracaktı.

Her şey yoluna girecekti. Bunu daha önce de yapmıştı.

Cesedi tam olarak nereye atacağını biliyordu. Timsahlar onun işini bitirecekti, tıpkı Nadia'ya yaptıkları gibi. Kimse onu bulamayacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

19

Bayou Gauche, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 21.45

Xavier çığlık atmak istiyordu. Herkes çok normal görünüyor, çok normal davranıyordu. Carlos ve Manny hâlâ video oyunları oynuyor, Willa Mae hâlâ örgü örüyor, annesi kitap okumaya devam ediyordu. Burke gözlerini kapatmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturarak koltuğuna uzanmıştı. Dışarıdaki iki muhafız devriye geziyordu. Her şey normalmiş gibi.

Oysa *hiçbir* şey normal değildi. Hiçbir şey normalin *yakınından bile* geçmiyordu.

Hareket eden tek kişi Xavier'di. Volta atıyordu. Gergindi. *Dehşet içindeydi.*

Doktor da ölmüştü. Rocky'nin aradığı kişi. Neden? Onu neden öldürdüler? Doktor ne biliyordu? Nadia Hall ona ne söylemişti?

Xavier olayı zihninde defalarca evirip çevirmişti, doktorun öldürülmesini anlamlı kılan tek şey, konuyla ilgili tek bağlantı, Nadia'nın doğmamış çocuğunun babasının kimliğiydi.

Onu ortadan kaldırmak için başka bir neden yok gibiydi.

Ortadan kaldırmak. Çok basit bir ifadeydi. Doktor sadece ortadan kaldırılmamıştı.

Boğazı kesilmişti. Karnı deşilmişti.

Bağırsakları sökülmüştü.

Xavier bu görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Biri bunu neden yapar?

Peki bana ne yapmayı planlıyorlar? Ya anneme? Carlos ve diğerlerine?

Peki Molly ve Gabe ne zaman gelecekti? Geçen her an, onların dışarıda, yakalanmaya hazır oldukları bir başka andı. Öldürülmeye hazır. Parçalanmaya hazır.

Willa Mae aniden örgüsünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı, mutfağa gitti ve bir sandalyeyle döndü. Xavier'in dikkati volta atmayı bırakacak kadar dağılmıştı.

"Bayan Willa Mae?" diye sordu. "Ne yapıyorsunuz?"

"Sana yapacak bir şey veriyorum," diye çıkıştı kadın. "Hepimizi delirtiyorsun ama senin için o kadar üzülüyoruz ki bunu sana bir türlü söyleyemiyoruz."

Annesi okumakta olduğu kitabı bıraktı.

Ya da okumadığı kitabı. Şimdi kitaba gerçekten baktığında, annesinin pek fazla sayfa çevirmediğini fark ediyordu.

"Bu doğru mu anne?"

"Elbette doğru," dedi annesi, muhtemelen hak ettiğinden daha fazla bir nezaketle.

Carlos video oyununu durdurdu ve dönerek ilgiyle ona baktı. "O sandalyeyle ne yapacak? Aslanları mı terbiye edecek?"

Manny kıs kıs güldü. "Ya da timsahları."

Burke gözlerini açmış, hepsini izliyordu. "Ya da belki bir sahne dekorudur. Bir dans gösterisi için."

Willa Mae başını iki yana salladı, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Keşke. Xavier dans edemez."

"Yapabilirim."

"Hayır, gerçekten yapamazsın," dedi Carlos sevecen bir tavırla.

Xavier ona el hareketi çekti.

Carlos sadece sırıttı. Ama Xavier dikkatle baktığında bunun gerçek bir sırıtma olmadığını gördü. En iyi arkadaşının yüzünde gergin bir ifade vardı.

Herkes gergindi. *Sadece ben değilim.*

Sadece ben bu konuda budala gibi davranıyorum.

Omuzları çöktü. "Ne yapmamı istiyorsunuz hanımefendi?"

Willa Mae çantasından şu iplik gibi şeylerden birini çıkardı. Bükülmüştü, süslü bir somun ekmeğe benziyordu. Şöyle bir silkeleyince bunun ipliklerden oluşmuş büyük bir halka olduğu ortaya çıktı. Kadın bu çemberi sandalyenin arkalığına geçirdi, sonra da ipin bir ucunu Xavier'e uzattı. "Bu çileyi yumak haline getir."

Xavier bakakaldı. "Yumak haline mi getireyim? Neden?"

Kadın başıyla onayladı. "Çünkü rahatlatıcı."

Xavier gözlerini odada gezdirdi. Annesi bir eliyle gülüşünü saklamaya çalışıyordu. Carlos, Manny ve Burke ise güldüklerini saklamaya gerek bile duymuyorlardı.

"Kim için rahatlatıcı?" diye sordu Xavier.

"Kimler," diye düzeltti Willa Mae. "Bizim için de rahatlatıcı. İstediğin kadar endişelenebilirsin ama enerjini iplikten çıkar. Eğer volta atmaya devam edersen, Burke'e yeni bir halı alman gerekecek çünkü mevcut halısında yakında bir delik açacaksın."

Xavier iç geçirerek ipin ucunu aldı ve sarmaya başladı. İşin ilginç yanı, tai chi gibi bu da şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

Willa Mae tekrar yerine oturup örgüsüne devam etti.

Ve saat ilerledi.

"İnsanın aklından çıkarması zor bir şey," diye mırıldandı Willa Mae. "O zavallı doktorun görüntüsü." Sesi tecrübeyle konuşuyormuş gibi geliyordu.

"Böyle cinayetler gördünüz mü?" diye sordu Xavier.

"Fotoğraflarını," diye onayladı kadın. "Hatırlamak istediğimden daha fazla. Özellikle de savcıyken. Burke muhtemelen savaşta ve NOPT'da, annen de onları acil serviste görmüştür. En azından hâlâ nefes alan kurbanları."

Xavier ipliği sarmaya devam ederken göz ucuyla annesine baktı. Yün iplik gökyüzü gibi maviydi ve bu da rahatlatıcıydı. "Öyle mi anne?"

Cicely başıyla onayladı. "Bıçaklanmalar, vurulmalar ve dayaklar. Hayatlarını kurtarabilmek için dehşeti zihnimden uzaklaştırmak zorundayım. Doktor olduğunda sen de bunu yapmak zorunda kalacaksın."

Aslında bunu biliyordu ama hiç üstünde durup düşünmemişti. "Off. Vay canına."

"Ben görmeyeceğim," dedi Carlos ürpererek. "Sadece kablolar, iletkenler ve bu tür boktan şeyler göreceğim." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Bayan M., Bayan Willa Mae."

"Burke?" Xavier sormakta tereddüt etse de adamı merak ediyordu. "Savaşta böyle yaralar gördünüz mü?"

"Gördüm," diye onaylayan adam tekrar gözlerini kapattı.

Peki o zaman. Konuşma bitmiştir. Herkes kendi işine döndü, odadaki gerilim artık eskisi kadar yüksek değildi. Hâlâ gergindiler ama Xavier artık nefes alabiliyordu.

Sessizlik bir köpeğin havlamasıyla bozuldu.

Burke uzandığı yerden birden ayağa fırlayınca Xavier'in annesi irkildi ve nefesi kesildi. "Üzgünüm, Cicely. Geldiler. Bu

Rocky'nin köpeği." Burke duraksadı, yüzü kederle gölgelendi. "Yani Gabe'in köpeği." İç çekerek ön kapıya doğru yürüdü ve dışarı süzüldü.

Xavier yumağı sarmaya devam etti çünkü şu anda diğerlerinin yüzüne bakmak istemiyordu. Ta ki kendi gözlerindeki yaşlardan kurtulana kadar. Rocky'nin öldüğünü unuttuğu anlar oluyordu ama sonra tekrar aklına geliyordu. Babası öldüğünde de uzun süre böyle olmuştu. Öz annesinde de.

Keder çok berbat bir şeydi.

Kapı açıldı ve gamsızca kuyruğunu sallayan kahverengi–beyaz bir köpek içeri daldı. Orta büyüklükte, içine başka cinsler de karışmış bir Labrador'a benziyordu. Dili dışarıda, doğruca Xavier'e doğru koştu.

Xavier'in göğsü daraldı. Köpeği tanımıştı. Houston'da onları ziyarete geldiğinde Rocky onu da beraberinde getirmişti. Tek dizinin üstüne çöktü. "Buraya gel, Shoe. Aferin sana evlat." Yüzünü köpeğin boynuna gömdü ve gözyaşlarının kürküne sızmasına izin verdi. Sonra köpek hevesle kıpırdanmaya başlayınca Shoe'yu bıraktı. "Hadi git. Herkese merhaba de. Millet, bu Shoe."

Köpek etrafta tur atarak hepsine kendini sevdirirken odadaki herkes gülümsüyordu. Shoe, Burke'ün eski yatar koltuğuna yerleşmişti ki kapı tekrar açıldı ve elinde üç market poşetiyle Burke göründü. Arkasında Gabe ve Molly vardı, onlar da ellerinde alışveriş poşetleri taşıyordu. Sırada Antoine vardı ama onun omuzlarından bilgisayar çantaları sarkıyordu. André arkadan geliyordu.

Polisin elinde yarı otomatik bir tüfek vardı. Ne de olsa biri onları öldürmeye çalışıyordu.

Xavier köpeğin verdiği rahatlamanın hızla yok olduğunu ve bir elini göğsüne bastırdığını fark etti. Yaşadığı mutluluğa bir an daha mı tutunmaya çalışıyordu? Emin değildi.

Carlos ve Manny market malzemelerini taşımaya yardım ederken Xavier geride durmuş, tüfekli polisi izliyordu. Andre dışarıya son bir kez baktıktan sonra kapıyı kilitledi. Sürgüler dahil.

"Neler oldu?" diye sordu Xavier.

"Diğerlerini bekleyelim ki herkes her şeyi aynı anda duysun," diye cevap verdi André.

Birkaç dakika sonra alınan yiyecekler kaldırılmış ve yeni gelenler oturma odasına doluşmuştu. Gabe ve Molly kanepede Cicely'ye katıldılar ve Burke koltuğuna kurulmuş olan Shoe'yu yerinden kaldırdı, sonra da köpeği oyuncak bir finoymuş gibi kucağına oturttu.

Diğer herkes yere oturmuştu, Antoine da üç adet dizüstü bilgisayarının çantalarını açmakla meşguldü.

Xavier neden üç dizüstü bilgisayarı olduğunu sormak istedi ama birden bunu dert edecek enerjisi kalmadığını fark etti. "Neler oldu?" diye tekrar sordu.

Gabe'in benzi solmuştu. Molly sadece bitkin görünüyordu ve Burke, Gabe ve diğerleriyle dışarıda karşılaşmadan önceki halinden çok daha asık suratlıydı. Demek ki birileri şimdiden bir şeyler paylaşmıştı.

Molly iç çekti. "André ve Antoine'ın kardeşi –adı DeShawn– adli tabiplikte ihtisas yapıyor. Ondan, Gabe'e adli tabibin otopsiyi gerektiği gibi yapmadığını söyleyen asistana göz kulak olmasını istedik."

"Gabe'i özel bir otopsi yaptırmaya teşvik eden," dedi Xavier, yaklaşmakta olan şeyi sezdiği için korkusu artıyordu. "Asistan öldü mü?"

"Hayır," dedi Gabe, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu, "ama hastanede, durumu kritik."

"Dayak yemiş," dedi André. "Feci bir dayak. İşten eve döndüğünde onu bekliyorlarmış. Onu ölüme terk etmişler ama po-

lisler o gün küçük kardeşim DeShawn'ı da iş yerinde ziyaret etmişler. Gabe ve babası hakkında sorular sormuşlar. Gabe'i tanıyor muymuş? Gabe ile konuşmuş mu?" Falan filan anlamında elini salladı. "Kardeşim doğruyu söylemiş. Tanımıyordu ve konuşmamıştı da. Sonra ona Burke'ü tanıyıp tanımadığını sormuşlar. Bu konuda yalan söylemiş ve onu rahat bırakmışlar. Kendisini uyarmak için Harry'nin ofisine gitmiş ama onu bulamayınca telefon açmış. Cevap gelmemiş. Evine gitmiş ve onu bulmuş." Dudakları öfkeyle gerildi. "Evinin arkasında, çöp kutularının arasında."

Xavier'in sırtı boydan boya ürperdi. "Bu bir mesajdı."

André başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle. DeShawn 911'i aramış ve Harry'nin kol ve bacaklarındaki bazı yaraları sarmış. Yakınlarda kan lekeleri olan bir beyzbol sopası varmış. Kafasında onu kullanmışlar. Uzuvlarını bıçaklamışlar."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Cicely. "Zavallı adam."

Willa Mae örgü örmeyi tamamen bırakmıştı, elleri titriyordu. "İyi ki kardeşiniz onu zamanında bulmuş."

"Harry'yi aramıştım," dedi Burke. "Onu uyarmıştım. Eve neden yalnız gittiğini bilmiyorum."

"Bunu araştırıyoruz," dedi André. "DeShawn, birlikte gitmeleri için Harry'nin beklemesi gerektiğini söyledi ama bir şey olmuş ve eve aceleyle tek başına gitmiş."

"Kardeşiniz şimdi nerede?" diye sordu Cicely.

"Evde ebeveynlerimizin yanında," dedi André. "Kendi başının çaresine bakabilir, o yüzden onun için endişelenmiyorum. Yine de o bizimkiler için endişeleniyor, bu yüzden elinden geldiğince onların yanında kalacaktır."

Xavier başını öne eğdi, daha önceki tüm hummalı enerjisi yok olmuştu. "Peki biz ne yapacağız?"

"Sen burada kalacaksın," diye çıkıştı Burke.

Xavier ona ters ters baktı ve bu sözler karşısında hissettiği kızgınlıktan rahatsız olmadı. Kızgınlık, çaresizlik ve korkudan daha iyiydi. "Bunu anlıyorum. Peki siz ne yapacaksınız? Sonsuza kadar burada kalamayız ve şimdiden çok fazla insan öldü. O yüzden Bay Broussard, siz ne yapacaksınız?"

"Özür dilerim." Burke yorgun bir şekilde nefesini bıraktı. "Bunu çözmek için buradayız."

"Nadia Hall'un doktorunun bize sevgilisinin adını verebileceğini umuyorduk," dedi Molly. "Bilirsiniz, geçmişten günümüze doğru çalışırız. Oysa şimdi günümüzden geçmişe doğru iz sürmemiz gerekiyor."

"Cresswell'le tekrar konuşacağım," dedi Gabe, Molly'ye ters ters bakarak.

"Hayır, konuşmayacaksın." Molly de ona aynı şekilde sertçe baktı. "Bu büyük bir tuzak olur ve bunu sen de biliyorsun."

André elini kaldırdı. "Ne olursa olsun, Gabe'e katılıyorum ama henüz zamanı değil. Adama ne söyleyeceğimizi bilmemiz gerek."

"Cresswell kim?" diye sordu Carlos.

"Babamın eski patronu," dedi Gabe. "Bana babamın kilerinde kokain bulduklarını ve bunu kamuoyuna açıklayarak 'babamın itibarını zedelemek istemediklerini' ama zorlamaya devam edersem bunu yapacaklarını söyleyen kişi."

"Pezevengin evladı," diye mırıldandı Xavier.

"Pezevengin evladı," diye yineledi annesi, sonra da içini çekti. "Ne elde etmeyi umuyorsun, Gabe? Amacım yargılamak değil. Sadece gerçekten anlamaya çalışıyorum."

"Adamın bildiği bir şeyler var," dedi Gabe, yüzü solgun ve gergindi. "Neden soruşturma yapmadıklarını sormak için onu

görmeye gittiğimde kendini beğenmiş ve ukala bir hali vardı. Onu dövmek istedim. Hâlâ da istiyorum."

Shoe, Burke'ün kucağından atlayıp Gabe'in kucağına zıpladı ve usul usul inlemeye başladı. Gabe onu okşayınca köpek sakinleşti. "Kokainin babama ait olmadığını biliyordu. Onu oraya birinin yerleştirdiğini biliyordu. Kim olduğunu mutlaka biliyor."

"Bir süre buna ara verelim," diye üsteledi Burke. "Önce elimizdekileri bir sıraya koyalım. Ne biliyoruz, ne bilmiyoruz, özellikle ne bulmamız gerekiyor? Molly, bu konuda bize yardımcı olur musun?"

Bayou Gauche, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 22.30

Molly elini kaldırdı ve şu ana kadar bildikleri her şeyi parmaklarıyla saydı. "Asıl kurbanın Nadia Hall olduğunu biliyoruz. Bir sevgilisi vardı. Kadın hamileydi. Adam muhtemelen evli. Selin yaşandığı gece onunla görüşmüş olması gerekiyor. Xavier bir adamın onu boğduğunu görmüş. Kadının bir doktoru varmış –Dr. Curtis Benson– ve artık o da ölü."

"Doktorla ilgili polis raporunu buldum," dedi Antoine, dizüstü bilgisayarlarından birinde bir şeyler yazarken. Diğer ikisini de yakınlara kurmuştu ve bilgisayarlar bir şeyler yapıyordu. Ekranlar harf ve rakam akışlarıyla değişip duruyordu. Carlos onları izlemek için eğilirken neredeyse boynu kırılacaktı.

"Rocky'nin ölümünden birkaç saat önce yapılan isimsiz bir 911 aramasının ardından cesedi bulunduğunda, Dr. Benson yaklaşık bir gündür ölüymüş." Antoine duraksadı ve Xavier'e baktı. "İsimsiz arama bir kullan-at telefondan gelmiş 904–555–4930."

Xavier'nin nefesi kesildi. "Bu Rocky'nin numarası, benim kullan-at telefonumu aramak için kullandığı numara."

"Biliyorum," dedi Antoine. "Bu durumda Rocky'nin Dr. Benson'ın cesedini bulduğunu ve ihbar ettiğini varsayabiliriz. Polis raporu Benson'ın görünür yaralarını listeliyor ve olay yerinde kullanılabilir parmak izi bulunmadığını söylüyor. Ayrıca telefonu ve dizüstü bilgisayarı da kayıpmış. Emekli olduğu için artık hasta kabul etmiyormuş ya da muayenehanesi yokmuş ama evinde tuttuğu dosyalar da çalınmış gibi görünüyor." Burke'e baktı. "Şerifin ekibi yerdeki kandan ve dışarıdaki gül fidanında bulunan kusmuktan örnekler almış. Gül fidanında, DNA'yı kullanılamaz hale getiren çamaşır suyu tespit etmişler."

"Rocky'nin kamyonetinin arkasında bulduğumuz boş şişe," diye mırıldandı Burke. "Cesedi buldu ve kustu ama arkasında herhangi bir fiziksel kanıt bırakmak istemedi. Doktorun cep telefonu kayıtlarına ulaşabilir misin?"

"Evet ve yaptım zaten," dedi Antoine. "Rocky'nin kullan-at numarası ilk kez, ölümünden yaklaşık bir ay önce ortaya çıkıyor. Doktor da ona mesaj atmış ama mesajların içeriğine ulaşmak için gerçek telefona ihtiyacım var. Çoğu operatör içeriği uzun süre saklamıyor, tabii saklıyorsa. Rocky doktorun telefonunu en son adamın öldürüldüğü gün aramış."

"Rocky doktorun adını nasıl bulmuş?" diye sordu Molly. "Nadia'nın arkadaşıyla hiç iletişime geçmemiş."

Bir süre sessizlik oldu. "Bu," dedi André, "çok iyi bir soru. Antoine? Sabit diskinde başka bir şey buldun mu?"

Antoine başını iki yana salladı. "Henüz bulamadım. Hâlâ üstünde çalışıyorum. Rocky'nin o zamanlar muayenehanesi olan tüm doktorları araması çok zor. Doktorların hastalarının isimlerini paylaşması yasal olmazdı."

"Dr. Benson'ı bilen birileri daha olabilir," dedi Molly. "Nadia'nın en yakın arkadaşı April Frazier'a hamileliği bilen başka biri olup olmadığını soracağım."

"Bir hemşire biliyor olabilir," dedi Cicely yavaşça. "Ya da bir ebe, hatta ileriyi planlıyorsa bir doula. Eczacısı da biliyor olabilir, özellikle de doğum öncesi vitamin alıyorsa."

Molly telefonuna notlar aldı. "Güzel fikirler." Sonuçta beyin fırtınası yapıyorlardı. Bir fikir uygulanabilir olmasa bile onları daha iyi bir fikre götürebilirdi. "Bunca zaman sonra o insanları bulmak sorun olabilir ama Rocky birini bulmayı başarmış gibi görünüyor." Bu bir sorun olmaktan çok, samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi ama yeni bir şey denemeleri gerekiyordu.

Gabe parmaklarını dizinde tıkırdattı. "Korkunç sabah bulantıları varmış. Bayan Royce öyle demişti. Hatırladın mı?"

Molly başıyla onayladı. "Hatırlıyorum."

"Bayan Royce kim?" diye sordu Cicely.

"Hâlâ Xavier'in eski sokağında yaşayan kadın." Gabe tekrar Molly'ye döndü. "Belki Dr. Benson Nadia'ya mide bulantısı için bir şey vermiştir. Belki babam eczacısını bulmuştur."

Molly yüzünü buruşturdu. Bu, daha büyük bir samanlıkta daha da küçük bir iğne anlamına geliyordu ama Gabe'in duygularını kesinlikle incitmezdi. "Bunu not ediyorum ama oldukça uzak bir ihtimal."

"Rocky'nin sabit diskinde ilaçla ilgili her şeyi arayacağım," diye söz verdi Antoine. "Bilgi kırıntıları buluyorum ama şu ana kadar önemli bir şey çıkmadı."

"Bebeğin babasının kimliğini bir eczacıya söylemiş olması pek olası değil," dedi Molly. "Özellikle de sevgilisi ona genel olarak ilişkileri hakkında gizlilik yemini ettirmişken. Yine de bunu da yazdım."

Gabe Shoe'nun sırtını okşadı. "Peki ya köpek?"

Molly ona baktı. "Köpek mi? Madam Fluffy'yi mi kastediyorsun?"

"Köpeğin adının Fluffy olduğunu *biliyordum*," dedi Xavier. "Peki ona ne olmuş?"

"Nadia'nın sevgilisinden bir armağanmış," dedi Gabe. "Babam size sel gecesi Nadia'nın cesedini nasıl bulduğunu anlatırken köpeği evde bulduğundan bahsetti mi?"

Cicely başını iki yana salladı. "Yo, hatırladığım kadarıyla hayır. Xavier?"

"Hayır, efendim. Kesinlikle öyle bir şey yapmadı. O gece ona köpekten söz etmiştim. Kurtarma ekipleri teknelere bazı evcil hayvanları da alıyorlardı. Eğer köpeği görseydi, muhtemelen onu alırdı."

"Yani... Nadia'nın doğmamış çocuğunun babası onu öldürmüş olabilir," dedi Gabe. "April, Nadia'nın adamın kendisiyle evlenmesini isteyeceğini söyledi. Eğer zaten evliyse, bunun sonu iyi bitmezdi. Ya Nadia böyle bir talepte bulunduysa, kavga ettilerse ve adam onu öldürdüyse?"

"Şimdiye kadar yanındayım," dedi Molly. Bu daha iyi bir düşünce tarzıydı. "Peki sonra?"

"Sonra köpeği geri aldı. Ona hediye olarak vermişti. Alışılmadık bir cins. Birkaç veterinere ne hatırladıklarını sormaktan zarar gelmez."

Molly bunu da not etti. "Fena değil. Birkaç telefon görüşmesi yapabilir, o dönem buralarda olan veterinerlere Katrina'dan sonra yeni bir Afgan tazısı getiren birini hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabiliriz." Hâlâ uzak bir ihtimaldi ama böyle özel bir köpek hatırlanabilirdi.

"Bir dakika." Cicely bir elini kaldırdı. "Xavier o adamın kadını öldürdüğünü *çatıda otururken görmüş*. Bu da suyun en azından Nadia'nın evinin ilk katına kadar ulaştığı anlamına geliyor. Katil onu öldürmek için nasıl içeri girdi?"

Uzun, çok uzun süren mutlak bir sessizlik oldu ve bir sürü ağız açık kaldı.

Gerçekten de nasıl? diye düşündü Molly, bunu daha önce düşünemediği için kendine kızarak.

"Eh," diye mırıldandı Willa Mae. "İşte iyi bir soru daha."

"Muhtemelen bir teknesi vardı," dedi Gabe yavaşça. "Belki de katil kendine kurtarıcı süsü vermişti."

"Her yerde kurtarma çalışmaları vardı," diye anılarını paylaştı André. "Teknesi olan sıradan insanlar. Hatta kurtarmaya katılmak için tekne çalanlar bile vardı. Ayrıca Cajun Donanması, NOPT ve Sahil Güvenlik de oradaydı. Her şey örgütlü olmaktan çok uzaktı. Ben Lower Garden District'teki Tchoupitoulas Caddesi'nde kurtarma çalışmaları yapıyordum. Sandallar, düz tabanlı bataklık botları, balıkçı tekneleri ve... yani akla gelebilecek yüzen her şey. Eğer katilin bir teknesi varsa bile, bu dikkat çekmezdi."

"Ve muhtemelen izi de sürülemezdi," dedi Burke asık bir yüzle.

Molly içini çekti. "Hâlâ yazmaya devam ediyorum. Bir tekneye erişimi olduğunu bilmek daha sonra yardımcı olabilir. André, peki ya patolog ve cenaze levazımatçısı cinayetleri? Ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Patologun iş yeri dağıtılmış, dosyalar çalınmış, bilgisayarlar tahrip edilmiş." Andre duraksadı, Gabe gözle görülür biçimde gerilmişti. "Laboratuvarı yakılmış ve soğuk hava deposundaki tüm çekmeceler açılmış. Cesetler de yakılmış. Kül olmamışlar ama yeni bir otopsiyi çok zorlaştıracak kadar zarar görmüşler."

Zavallı Gabe. Rengi solmuştu, Molly onun elini tuttu. Titriyordu. *Lanet olsun.*

"Olamaz," diye mırıldandı Gabe'in diğer elini tutan Cicely. "Çok üzgünüm, Gabe."

Gabe güçlükle yutkundu. "Teşekkür ederim, Cicely. Yani..." Gözlerinin kenarlarından birkaç damla yaş süzülürken tavana bakarak sözlerini tamamladı. "Öldüğünü ve kendisinin bedenine ne olduğunu umursamayacağını biliyorum ama *ben* umursuyorum. Küllerini annemin küllerinin yanına koymak istiyordum."

"Bir aşamada bunu hâlâ yapabilirsin," dedi André yumuşak bir sesle.

"Ayrıca Dr. McLain'in bulgularını doğrulayacak başka bir otopsi yapılması da muhtemel. Fakat şu anda durum tam bir karmaşa. Hem fiziksel hem de yasal olarak. Babanın cesedinin teslim edilmesi biraz zaman alabilir."

"Ama bir dakika," dedi Carlos kaşlarını çatarak. "Bu çok açık görünüyor, değil mi? Patoloji uzmanının işyerini dağıtmak, suçlu olduklarını söylemek gibi bir şey. Bu, müfettişlerin Rocky'nin ölümünü *daha dikkatli* incelemesini sağlamaz mı?"

"Eğer hepimiz bunu zorlamak için hâlâ buralarda olursak," dedi Burke acımasızca.

Molly kaşlarını çattı. *Bu da ne Burke?*

Carlos vurulmuş gibi irkildi. "Şey, tamam."

"Bu da ne demek oluyor?" diye patladı Manny. "Öylece pes edip bizi öldürmelerine izin verecek değiliz!"

Xavier başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun."

Molly, Burke'e ters ters baktı. "Buralarda olacağız. Hepimiz baskı yapmak için hâlâ burada olacağız."

"Elbette olacağız," diye karşılık verdi Burke. "Kastettiğim bu değildi. *Demek istediğim*, bunu *ben* biliyorum, *sen de* biliyorsun ama Rocky'nin katilinin düşündüğü bu değil. Sorun şu ki artık çoğumuz biliyoruz. Onlar –her kimlerse– umutsuzluğa kapılacaklar."

Xavier başını kaldırdı. "Ve hata mı yapacaklar?"

"Umarım öyle olur." Burke yüzünü ovuşturdu. "Pekâlâ. André, cinayetleri kim soruşturuyor? Hangi departman?"

"Dr. Benson Lafourche Parish'te yaşıyordu, dolayısıyla oranın şerif departmanı. Cenaze levazımatçısı Bay Woodruff eve dönerken ölmüş. Mid-City'de yaşıyordu ama arabası Belle Chasse'de yoldan çıktı, bu yüzden Plaquemines Parish şerif departmanı. Dr. McLain Baton Rouge'daydı, yani Baton Rouge Polis Departmanı. Şefim bağlantılı olduklarını biliyor, ben de koordine ediyorum. Önemli miktarda delilin işlenmesi için henüz çok erken ve dediğim gibi Dr. McLain'in laboratuvarı berbat durumda. Kanıtları bozmamak için çok dikkatli ilerliyorlar. Yangın başladığında fıskiyeler devreye girmiş." Omuz silkti. "Çabuk olmayacak."

Gabe'in kendisini sımsıkı tuttuğunu fark eden Molly bir kez daha iç çekmemek için kendini zor tuttu. Bu bir felaketti. "André, Cornell Eckert'in ölümü hakkında ne biliyorsun? Kimi sorguluyorsunuz?"

André kaşlarını çattı. "Bu benim davam değil ve bilgi almam engellendi."

Bu durum onu şaşırtmamalıydı ama Molly yine de şaşırmıştı.

Burke gözlerini kıstı. "Kim tarafından?"

"Benden daha yüksek maaş alan biri tarafından. Şefim bürokrasiyi aşmaya çalışıyor. Federaller bile olaya dahil olabilir çünkü Eckert'in daha önce bazı tutuklama emirleri vardı. Bu sabah oradaydılar, mahkemeyi bekliyorlardı."

Burke homurdandı. "Tanrı yardımcımız olsun. Federaller işin içine girerse asla bilgi alamayız."

"Haksızlık etme," diye uyardı André. "Federallerle genelde iyi bir ilişkimiz var. Sanırım engelleme bizim tarafımızdan yapılıyor. Fakat soruna cevap verecek olursam Molly, pek bir şey bilmiyorum. Nezarethane çevresinden biri olmalı. Kayıtlara göre avukatı ayrıldıktan sonra onu ziyaret eden kimse olmamış. Tek bildiğim olayın vardiya değişiminde gerçekleştiği. Yeni gardiyan onu mahkemeye götürmek için gelmiş ve ölü bulmuş."

Molly yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Paul Lott kılığındaki adamdan ne haber?"

"O da kayıplara karıştı," dedi André, sinirli olduğu belliydi.

"Parmak izleri de AFIS'te yok," diye ekledi Antoine.

"Bunu söylediğini duymamıştım," dedi André.

Antoine saf bir yüz ifadesi takındı. "Neyi duymadın?"

"Fakat gerçek Paul Lott'u öldürdüğünden *şüpheleniyoruz*, değil mi?" diye üsteledi Molly. "Olay mahallinden elinizde ne gibi kanıtlar var?"

"Pek bir şey yok," diye itiraf etti André. "Kullanılabilir parmak izi bulamadık. Lott'un evinin etrafında kameralar vardı ama üzerleri sprey boyayla kapatılmıştı. Tek yakaladıkları kapüşonlu bir adam. Vücudu tamamen örtülü. Belirgin bir özelliği yok."

"Yani... hiçbir şey yok," dedi Molly, yorgunluğunun arttığını hissederek. "Pekâlâ, günümüzden geçmişe giden yol pek de iyi görünmüyor." Hayıflanarak Gabe'e baktı. "Nadia'nın köpeğinin izini sürmek gittikçe daha cazip geliyor."

Xavier odanın içinde etrafına bakındı. Annesi dışında herkese. "Ya ortaya yem atarsak?" Derin bir soluk aldı. "Mesela ben."

"Hayır!" Bu sözcük Cicely'nin boğazından patlar gibi çıktı, sesi dehşet dolu ve kesindi.

Molly, Cicely'nin tepkisini anlayabiliyordu ama bu, birinin ortaya attığı aktif mücadeleye yönelik ilk fikirdi.

Burke düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Burke!" diye bağırdı Cicely. Gerçekten bağırdı. Ayağa kalktı ve iki yumruğunu beline dayadı. "*Hayır.* Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

"Muhtemelen," diye onayladı Burke, "ama onu bir dinleyelim. Akıllı bir genç adam yetiştirmişsiniz. Bırakın konuşsun."

Cicely başını iki yana salladı ama yavaşça oturdu. "Oğlumun ölümüne neden olacaksınız."

Gabe kolunu ona doladı. "Burke'ün dediği gibi, onu bir dinleyelim. Sonra hayır diyeceğiz."

Cicely kıkırdadı ama sesi hıçkırık gibi çıktı. "Peki. Konuş, Xavier."

"Ölmeye hiç hevesli değilim anne," diye başladı Xavier. "Ancak seçeneklerimiz pek de iyi görünmüyor. Özellikle de eve dönmeyi umuyorsak. Karşı koyamayacağım bir durum yaratabileceğimizi düşünüyorum. Tıpkı bugün size yapmaya çalıştıkları gibi Burke. Sizi kurbanın kız kardeşi olduğunu iddia eden kadınla dışarı çektiler."

"Dinliyoruz," dedi André. "Annenle aynı fikirdeyim ama sen yine de anlat."

Cicely isyan edercesine kollarını göğsünde kavuşturdu ve hiçbir şey söylemedi.

"Bu sabahki bayanı arasanız nasıl olur?" diye önerdi Carlos. "Ona X'in onunla konuşmak istediğini söyleseniz? Çünkü ablasının ölümüne tanık olmuş ve bu olayı kapatmaya ihtiyacı var."

"Ama X orada olmayacak," diye ekledi Manny, "çünkü aksi çok aptalca olurdu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cicely.

Xavier hevesle onayladı. "Sizi buraya kadar takip etmek istediler, Burke. Bize ulaşmak için. Belki de hanımefendiyle tekrar konuştuktan sonra takip etmelerine izin verirsiniz. Şüphelenmemeleri için onları atlatmaya çalışırsınız ama sizi burası dışında bir yere kadar takip etmelerine izin verirsiniz. Bir grup polis onları bekler. Onları bu şekilde yakalarız. Muhtemelen beni yakalamak için adamlarını göndereceklerdir ama en azından sorgulayacak birileri olur."

André başını eğdi, düşünüyordu. "Şefim bunu kabul edebilir. Hatta sana benzeyen sivil bir polis memuru bile ayarlayabiliriz, Xavier, Burke'le birlikte gitmesi için. Böylece güvende olur."

"Teşekkürler," dedi Burke kuru bir sesle. "Güvenliğimi sağlamama gerek *yok*."

André sırıttı. "Sorun değil. Bırak da bu konu üstünde ben çalışayım. İnandırıcılık açısından, mekânın Burke'le bir bağlantısı olması gerekir."

"Bir yerde Airbnb kiralasın," diye önerdi Willa Mae. "Eğer Burke'ü bu kadar yakından izliyorlarsa, kartları da takiptedir. Özellikle de 'onlardan' biri ya da birkaçı NOPT'dan ise."

André ciddileşti. "Haklısınız. Bu fikir hoşuma gitti hanımefendi. Bu gece üstünde çalışmama izin verin. Size daha sonra dönerim." Ayağa kalktı ama Molly elini kaldırınca durakladı.

Molly'nin telefonu Steven Thatcher'dan gelen bir aramayla çalıyordu. "Bir saniye. Eski patronum arıyor. Kadının Güney Carolina'da verdiği adresi kontrol edeceğini söylemişti." Telefonuna dokundu ve kulağına götürdü. "Steven?"

"Durum iyi değil," dedi Steven.

Zaten Molly de öyle olmasını beklemiyordu. "Seni hoparlöre alabilir miyim? Ekip burada benimle birlikte." Öyle yaptı, sonra da telefonu onların duyabileceği şekilde tuttu. "Bu benim eski patronum, Özel Ajan Steven Thatcher."

"Herkese merhaba," dedi Steven. "Kısaca anlatmak gerekirse, kapı aralıktı ve pencerede bir kurşun deliği vardı. Kimliğimizi açıkladık ve içeri girdik. Ardından mekân havaya uçtu."

Vay canına! Molly dahil herkesin nefesi kesildi. "Yaralanan oldu mu?"

"Benim çaylak yere savruldu. Kız hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi ama iyileşecek. İşin iyi tarafı sana benziyor, Molly. Birebir değil ama uzaktan izleyen biri onu seninle karıştırabilir. Sen olduğunu, araştırmak için Güney Carolina'ya geldiğini ve benim de destek olarak gittiğimi söyledik. Durumun ciddi ama stabil ve hastanede kapında nöbet tutan bir memur var. Özür dilerim. Hızlı düşünmek zorundaydım. Umarım bu sana bir süreliğine koruma sağlar."

Molly gözlerini kırpıştırdı, afallamıştı. İlk aklına gelen Chelsea oldu. "En yakın akrabası olarak birilerinin onu bilgi-

lendirmesi ihtimaline karşı kız kardeşimi aramam gerekiyor. Endişeden çılgına dönecektir."

"Onu çoktan aradım," diye ekledi Steven. "Gayet iyi ama bir süre ortalıkta görünmemelisin."

"Zaten biz de bunu yapıyoruz," dedi Molly. "Bizi öldürmeye çalışan çok fazla insan var."

Arka planda biri bir şeyler söyledi ve Steven onlara birazdan yanlarında olacağını iletti. "Molly, gitmem gerek. Olay mahallinden paylaşabileceğim bir şey olduğunda seninle temasa geçeceğim. Dikkatli olun, duydunuz mu?"

"Sen de öyle. Teşekkürler, Steven." Telefon görüşmesini sonlandırdı ve bakışlarını Burke'e dikti. "O bomba benim içindi."

Gabe'in rengi biraz daha soldu. "Hay lanet," diye fısıldadı.

Burke somurtarak başıyla onayladı. "Seni dışarı çektiklerinde Gabe yalnız kalacaktı. Ya da seninle birlikte gitmiş olsa bile, o da yaralanacaktı."

Gabe'in yaralanacağı düşüncesi kadının göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Xavier'in yem planı şimdi daha cazip hale geldi," dedi. "Ayrıca bu sana onunla iletişime geçmen için bir neden daha veriyor: geri dönme ihtimaline karşı evine bubi tuzağı kurulduğunu söyleyebilirsin. Hâlâ tehlikede olduğu konusunda onu uyar. Yani, bizi bir tuzağa yönlendirdiğini biliyoruz ama bunu bildiğimizi ona söylemek zorunda değiliz."

"Katılıyorum," dedi Burke. "A planımız Xavier'in yem planı."

"*Benim* planım," diye mırıldandı Carlos alçak sesle ve Manny ona bir dirsek attı. "Ah!"

Molly başını iki yana salladı ama Carlos'un ortamı yumuşatmaya çalışmasına biraz minnettar olduğunu da itiraf etmek zorundaydı. "Carlos-Xavier-Manny ve Willa-Mae planı diyelim o zaman."

Cicely Burke'e döndü. "Xavier'i tehlikeye atmayacaksınız, değil mi?"

"Elimden geldiğince hayır," diye söz verdi Burke. "Molly ve Gabe, bu gece burada mı kalıyorsunuz?"

Molly başını iki yana salladı. "Gabe, sen kalabilirsin ama ben eve gitmek istiyorum. Eğer André'yle bağlantısı olduğu için DeShawn'ın peşine düşmüşlerse ve Güney Carolina'ya benim için bir bomba bırakmışlarsa, kız kardeşimin hedef alınmasını istemiyorum."

"Lucien hâlâ onunla birlikte," dedi Burke.

"Biliyorum ve ona güveniyorum ama yine de eve gitmek istiyorum." *Bu konuda benimle tartışma Burke. Lütfen.*

"Ben de onunla kalacağım," dedi Gabe. "Dikkat çekmeyeceğiz. Söz veriyorum."

Burke içini çekti. "O zaman André'yle gidin. Kimsenin sizi görmesine izin vermeyin yoksa eski şefinin senin için sağladığı örtbası mahvedersin."

"Yapmayız," diye güvence verdi Molly.

Burke mutsuz görünüyordu ama başıyla onayladı. *"Dikkatli olun."*

"Oluruz." Gabe ayağa kalktı ve önce Molly'nin kalkmasına yardım etti, sonra da elini Cicely'ye uzattı. "Hanımefendi?"

"Hayır, sanırım biraz daha oturacağım." Cicely ona gülümsedi ama gözlerinde korku vardı. "En kısa zamanda yanımıza dönün."

"Döneceğiz," dedi Gabe tekrar.

André tüfeğini omuzladı. "Haydi. Şehre geri dönmem gerek."

20

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
27 TEMMUZ ÇARŞAMBA, 11.45

Lamont ofisindeki aynanın önünde durdu, kravatını düzeltti ve iyi göründüğüne karar verdi. Normal görünüyordu. Ofisinde her zaman bulundurduğu yedek takım elbiselerinden birini giymiş ve dünyanın görmesini istediği ağırbaşlı devlet memuruna benzemişti.

Küçük tuvaleti inceledi, siyah ışığı olmasını dilerdi, böylece tüm kanı temizlediğinden emin olabilirdi. Satırı kullanarak duş kabininin içinde Ashley'nin cesedinin icabına bakmıştı, dolayısıyla tuvaletin duvarlarına ya da zemine hiçbir şekilde kanı bulaşmamış olmalıydı.

Duş kabinini baştan aşağı temizlemişti ama katilin dikkatsiz ya da kibirli davrandığı ve bir yerlerde bir damla kanı gözden kaçırdığı pek çok vaka biliyordu. Bu adamlar şu anda müebbet hapse çarptırılmış cezalarını çekiyorlardı.

Ben öyle değilim. Quarter'da mutfak malzemeleri satan bir dükkândan nakit parayla satın aldığı çok pahalı bıçak seti de dâhil olmak üzere her şeyi çamaşır suyuyla temizlemişti. Kasiyere setin *hediye* olduğunu söylemişti.

Çok güzel bir hediye, diye gülümseyerek cevap vermişti kasiyer.

Birinin bakmaya gelmesi ihtimaline karşı bir set daha alacaktı. Üstünde Ashley'nin kanı olmayan başka bir set. Yine, silahlarındaki tüm kanı temizlediklerini düşünen çok fazla katil tanıyordu.

Onlar da müebbet yatıyorlardı.

Ben öyle değilim. Onu öldürürken giydiği kıyafet de dahil olmak üzere her şeyi üç kez poşetlemişti. Yakacağı kıyafet. Geri kalan her şey bataklığa gidecekti.

Eski asistanından geriye kalanları üç kat torbalayıp içine koyduğu iki kutuyu inceledi. Profesyonelce paketlenmiş görünüyorlardı, gümüş folyo kâğıtları tepedeki floresan ışığında parlıyordu. Kurdeleler kendi deyimiyle hoş bir dokunuştu.

James soracak olursa, şoförüne Joelle için hediye olduğunu söyleyecekti.

Kutuları, o akşamki küçük alışveriş gezisinden dönerken posta odasından aldığı iki tekerlekli çekiciye yükledi. Onları ofisinden çıkarıp asansörle lobiye indirmek çocuk oyuncağıydı. Yol boyunca kimseyle karşılaşmadı ve bu onun açısından gayet iyiydi.

O yaklaştığında James arabadan indi. "İyi akşamlar, efendim. Bu gece çok geç saate kadar çalıştınız."

"Gelecek hafta büyük bir davam var. Kutuları taşımama yardım eder misin?"

Çünkü onları arabaya asla kendisi koymazdı. *Gördün mü? Her şey normal.*

"Elbette, efendim. Çok güzeller."

"Joelle için bir şeyler."

"Her neyse onu almaktan mutlu olacağına eminim," dedi James, kutuları makam arabasının fazlasıyla büyük bagajına taşırken. Neyse ki Ashley o kadar ağır değildi. Sonra James arka kapıyı açtı. "Efendim?"

Lamont arka koltuğa kaydı ve rahatlamaya çalıştı. *Bitti sayılır.*

James direksiyona geçti. "Eve mi?"

"Evet, lütfen. Çok uzun bir gün oldu."

Eve vardıklarında James'e kutuları garaja yerleştirmesini söyleyecekti. Joelle muhtemelen çoktan yatmış olacaktı, bu yüzden orada olduklarını asla bilmeyecekti. James, eline fırsat geçse bile ona bundan bahsetmeyecek kadar ketum davranırdı. Muhtemelen de bahsetmezdi.

James, Joelle'den pek hoşlanmazdı. *Aramıza hoş geldin dostum.*

Lamont, Margaret Sutton'ın ailesini ele geçirdiklerine dair Jackass'ten bir mesaj görmeyi umarak telefonunu kontrol etti. Şimdiye kadar bir haber çıkmamıştı ve adamın neyi beklediğini merak ediyordu. Bir kadını ve çocuğunu kaçırmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Bir mesaj gönderdi. ***Herhangi bir şey?***

Cevap birkaç dakika sonra geldi. ***Işıkların sönmesini bekliyorum. Böylesi daha kolay. Zamanımız var. Bayan özel dedektif Güney Carolina'daki evi araştırmaya gitti. Patlama oldu. Bu gece hastanede. Yarın taburcu olacak. Artık bizi ciddiye alacaktır. Kız kardeşinin elimizde olduğunu öğrenince iş birliği yapacaktır.***

Lamont rahat bir nefes aldı. Sonunda bir şeyler yolunda gidiyordu. ***Bana haber ver yeter.***

Karşıdan bir başparmağın yukarıda olduğu onay emojisi geldi ve Lamont telefonunu cebine koydu, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Çok yorgundu ve önünde uzun bir gece vardı. James hâlâ kalabalık olan sokaklarda ilerlerken biraz kestirecekti. Sonra da bataklığa gidecekti.

Salvatore Gölü, Louisiana

28 TEMMUZ PERŞEMBE, 12.30

André teknesini küçük bir kulübenin arkasına yanaştırdı. Antoine küçük platforma tırmandı ve André'nin kendisine attığı halatı yakalayarak tekneyi emniyete aldı.

"Neredeyiz?" Gabe etrafına bakındı ama kulübenin pencerelerinden birindeki tek ışıktan başka bir şey göremedi. Dışarısı zifiri karanlıktı, bulutlu gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Saklanmak için mükemmeldi ama çevreyi algılamak için o kadar da mükemmel değildi.

"Nişanlımın ailesinin Salvatore Gölü'ndeki kulübesi," dedi André. "Bu arazi iki kuşaktır Romeros'lara ait. Güzel ve sessiz bir yer, ayrıca yoldan gelen insanlar bir kilometre öteden görülebiliyor. Fırsat buldukça Farrah ve ben burayı bir kaçış noktası olarak kullanıyoruz, ailesi bu konuda çok cömert."

Molly çantasını omuzladı, Burke'ün kulübesinden dönerken yol boyunca silahını elinden bırakmamıştı. Gergin, sessiz ve son derece dikkatliydi. "Onlara teşekkür ettiğimizi söyle. Farrah'a da selamlarımı ilet."

Andre iskeleye atladı ve ona elini uzattı. "Kendin söyleyebilirsin. İçerde bekliyor."

Gabe iskeleye çıktığında Molly gülümsüyordu. "Çok sevindim," dedi. "Farrah'la görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

Gabe, Shoe'ya parmaklarını şıklattı ve köpek bunu yıllardır yapıyormuş gibi tekneden atladı. Aslında yapmış olabilirdi. Burke ona babasının zaman zaman Shoe'yu kulübesine getirdiğini söylemişti. Onlar balık tutarken köpek de etrafı koklarmış, suyun kenarından uzak duracak kadar da akıllıymış.

Suda çok fazla timsah vardı. Gabe bunu düşünmek bile istemiyordu.

Shoe'nun tasmasını taktı ve küçük bir tepe üzerindeki kulübeye kadar diğerlerini takip etti. Arka kapı açıldı ve bir kadın onları karşılamak için dışarı çıktı, André'yi görene kadar yüzü endişeliydi.

"Oldukça uzun sürdü," diye seslendi kadın.

André sırıtmakla yetindi ve kapıya vardığında kadını coşkuyla öptü. "Beni özlemişsin."

"Her zaman," diyen genç kadın, André onu bıraktığında bluzunun eteklerini çekiştirdi. Biraz da nefes nefese kalmış gibiydi. Gabe onu suçlayamazdı. Çok ateşli bir öpücüktü ve aynı şeyi Molly'ye yapma isteği uyandırmıştı.

Onu öpmekten çok daha fazlasını yapmak istiyordu.

Güvenli olduğunda. Güvende olduğumuzda.

"Burada kimler varmış?" diye gülümseyerek devam etti Farrah. "Molly Sutton, özledim seni."

"Ben de seni özledim," dedi Molly ve iki eski arkadaş gibi birbirlerine sarıldılar. "Bluzuna bayıldım. Bu renk... tam senlik."

Bluz yapışkanlı not kâğıtları kadar parlak sarıydı. Adeta neon gibi göz alıyordu. Ayrıca Molly haklıydı. Üstünde gerçekten de harika duruyordu. Bir adım öne çıktı ve boştaki elini uzattı. "Ben Gabe Hebert, bu da Shoe."

Shoe kuyruğunu salladı ve Farrah eğilip onun başını kaşıdıktan sonra gülümseyerek Gabe'e döndü. "Ah, kim olduğunuzu biliyorum. İnsanı günaha sokan çikolatalı pasta yüzünden restoranınızın müdavimi olduğum sır değil."

"Sonsuza dek şirketten," dedi Gabe, büyülenmiş bir ifadeyle.

"Güya bana pişirmeyi öğretecekti," dedi Molly.

"Hayır," diye düzeltti Gabe. "Bunu, kuzenim Patty'nin dikkatini dağıtmak için kendin uydurdun. O tarifi herkese verirsem annem başıma musallat olur, yakamı bırakmaz."

Molly kaşlarını kaldırdı. "Göreceğiz bakalım."

"Sen yemek pişiriyor muydun Molly?" diye sordu Farrah.

Molly güldü. "Şey, hayır ama meydan okumayı severim ve sırlardan nefret ederim." Etrafına bakındı ve memnuniyetle iç geçirdi. "Burada bir yeriniz olduğunu bilmiyordum. Çok güzelmiş. Keşke gündüz olsaydı da daha iyi görebilseydim."

"Bütün bunlar sona erdiğinde, tekrar gelmek zorundasın. Sen de Gabe. Babamın bir barbekü kuyusu var ve iki gün boyunca göğüs pişirecek. Choux kalitesinde olmasa da acayip güzeldir."

"Hanımefendi, iki gün boyunca pişen göğüs eti cennetten çıkmadır," dedi Gabe ve bunda ciddiydi. "Hakkıyla ızgara edilmiş bir göğüs etinden daha iyisi yoktur."

"Doğru," dedi Antoine ve Farrah'ya sımsıkı sarıldı. "Ben eve gidiyorum. Araştırmam gereken şeyler var ve burada internet pek iyi değil."

"Geç oldu," dedi Gabe, görgü kurallarını hatırlayarak. "Hepinizi çok meşgul ettik. Kiralık arabamıza nasıl döneceğiz?"

"Dönmeyeceksiniz," dedi André. "Kötü adamların tahmin yürütmesini sağlamak en iyisi. Farrah bu gece size ödünç vermek üzere ekstra aracımızı buraya getirdi."

"Ah!" Molly neredeyse ağlayacak gibiydi. "Ne kadar naziksin."

"Bunu hiç düşünmeyin." Farrah müstakil garaja doğru yürürken kendisini takip etmelerini işaret etti. "Neredeyse hiç kullanmıyoruz ve arada çalıştırmak gerekiyor. En iyi arkadaşıma aitti. Nişanlısıyla birlikte yaşamak için Kaliforniya'ya taşındığında onu geride bıraktı. Güvenliğinizi sağlamak için kullanmanıza çok sevinecektir."

"Ayrıca araca iyi davranma konusunda endişelenmenize de gerek yok," diye ekledi André. "Kaçmak için biraz vites değiştirmen gerekiyorsa, değiştir. Motor size yardımcı olacaktır.

Daha yeni bakım yaptırdık. Eğer bir yere bırakmak zorunda kalırsanız, o da sorun değil. Sadece bir araba."

Gabe duyduğu minnetin altında ezilirken, başlangıçta André'ye güvenmediği için biraz da utanıyordu. Ne kadar olmuştu? Sadece iki buçuk gün öncesi miydi? *Hay lanet.* "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Babanı hepimiz severdik," dedi André kısaca. "Bu bizim onu onurlandırma biçimimiz." Molly'ye anahtarları verdi. "Dikkatli ol, numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Molly ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Geri çekildi, endişeli görünüyordu. "Sizi zor durumda bırakıyor muyuz?"

"Hayır," diye karşılık verdi André. "Departmandan biri bir cinayete karıştı. Birden fazla cinayete. Onu ya da onları bulup ortaya çıkarmamız gerekiyor. Sizi güvende tutmak benim işim ve kendi kurumumu temizlemenin bir yolu."

El ele tutuşmuş, arabayla uzaklaşmalarını izleyen çiftin yanından ayrıldılar.

"Büyük bir incelikti," diye mırıldandı Molly. "Bu ikisini gerçekten seviyorum. Farrah bir tür dâhidir ama bunu asla anlayamazsın. Sıradan bir insan gibi."

"Sen de öylesin," dedi Gabe, onu savunmak için açıklanamaz bir ihtiyaç hissederek.

Kadın sırıttı. "Seni tatlı dilli seni. Bu gece Burke'ün evinde yemek yapma fırsatın olmadığı için üzgünüm. Biraz stres atmayı umduğunu biliyorum."

Gabe dudaklarında cevap niteliğinde bir tebessüm hissetti. "Stres atmak için başka yollar da biliyorum."

"Evdeki yatağım gerçekten yumuşak."

Kadının profiline baktı. Kızarıp kızarmadığını göremeyecek kadar karanlıktı ama alt dudağını ısırıyordu ve bu ikisini genelde aynı anda yaptığını fark etmişti. "Taş gibi olsa da umurumda değil. Eğer seninle yatacaksam kusursuzdur."

"Taş gibi falan değil, ayrıca teşekkür ederim. Kız kardeşim seninle tanışmak için can atacak. Muhtemelen çığlık çığlığa çikolatalı pasta ya da belki profiterol isteyecek. Bunlar bizim evde çok sevilir."

"Onun için ikisinden birini, hatta belki ikisini birden yaparım. Peki ya yeğenin? Harper? Benim orada olmam sorun yaratır mı? Demek istediğim, erkekler onu korkutuyor mu?"

Molly'nin ifadesi yumuşadı. "Bunu sorman çok düşünceli bir davranış. Uzun zaman erkeklerden korktu ama artık alışmaya başladı. Lucien'i sevdiğini biliyorum, geceleri onlara göz kulak olan adamı. Onu Burke'ün evindeki buluşmalarımızdan tanıyor. Lucien amatör sihirbazlık numaraları yapıyor ve Harper ona bayılıyor. Sürekli numaraları nasıl yaptığını anlamaya çalışıyor. Çok analitiktir."

"Teyzesine çekmiş."

Yeni bir gülücük Gabe'in ödülü oldu. "Peki ya sen? Tek çocuk olduğunu biliyorum. Patty senin tek ailen mi?"

"Sayılır. Patty'nin ailesinin diğer tarafı kuzenlerle dolu ve beni de kendilerinden biri olarak görüyorlar. Tabii doğum günlerinde onlara meşhur çikolatalı pastayı ve benzerlerini yapmamın bir etkisi yok."

"O pasta altından bile daha değerli," diye düşüncesini açıkladı Molly. Sonra kaşlarını çattı. "Amcan ve yengen, Patty'nin ailesi Florida'da, değil mi?"

"Patty öyle söyledi. Anne tarafından büyükannesini ziyarete gitmişler. Neden?"

"Patty onlara ne kadarını anlattı?"

"Ona anlattıklarımın çoğunu. Patty'nin de onlarla gitmesini istemişler ama Val onları Patty'nin yanında güvende olacağına ikna etmiş. Val'e inanmış olmalılar çünkü gittiler."

"Val çok ikna edici."

"Val çok korkutucu," diye düzeltti Gabe.

Molly'nin dudakları seğirdi. "O Val-Killer-Rie."

"O ne?"

"Val-Killer-Rie, Valkür'ün hicvedilmiş hali. Val'in paten derbisindeki adı. Val, New Orleans QuarterMasters'ın oyuncularından biri."

Gabe bir an bakakaldı, sonra o kadar yüksek sesle güldü ki arka koltuktaki Shoe irkildi. "Hadi canım. Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Harper'ın onu paten kayarken gördüğünde ne olduğunu sana söyleyeyim. Val'i pistte izlediği andan itibaren büyüyünce paten derbisine katılmaya karar verdi. Chelsea'nin aklı başından gitti ama ona sakin olmasını söyledim. Harper sadece sekiz yaşında. Büyüyene kadar milyonlarca kez fikrini değiştirecektir."

"Ben değiştirmedim," dedi Gabe. "En büyük hayalim hep şef olmaktı."

"Buna sevindim. Hayalin çok lezzetli."

Kadının ses tonundaki bir burukluk Gabe'in ona endişeyle bakmasına neden oldu. "Sizin hayaliniz neydi, Bayan Molly?" diye sordu, ses tonunu sataşır bir hale getirerek, böylece Molly istemediği takdirde paylaşmak zorunda hissetmeyecekti.

"Babam gibi çiftçi olmak isterdim."

Gabe bunu beklemiyordu. "Gerçekten mi? Neden olmadın?"

Molly omuz silkti. "Annem üniversiteye gitmemi istiyordu çünkü onun ve babamın imkânı olmamış. Bunun için Sam Am-

canın parasına ihtiyacım vardı, ben de orduya katıldım. Döndüğümde Chelsea Jake ile tanışmıştı ve çiftlik evine taşınmışlardı."

"Kendi evleri yok muydu?"

"Hayır. Jake bir ev almak için para biriktirmek istediğini söylüyordu ama parasını hep kumara yatırıyordu. Sonra, ben üniversiteden mezun olduğumda Harper doğdu ve ev biraz fazla kalabalık oldu. Kendime bir yer bulmam gerekiyordu ve Burke'ün seçtiği yol emniyet teşkilatı olunca, ben de..."

"Yani, bir şekilde bu işin içine sürüklendin."

"Aşağı yukarı. İlk görev yerim Charlotte'tu, yani Chelsea'nin yeni ailesine bulaşmayacak kadar uzak ama Harper'ın hayatının bir parçası olabilecek kadar da yakındım."

Gabe satır aralarını okudu. "Jake'ten hoşlanmıyordun."

"Hayır, hiç hoşlanmadım. En iyi arkadaşından hoşlandım. Aslında en iyi arkadaşını sevebileceğimi düşündüm ama kayınbiraderime asla katlanamadım."

"Eski şefinin oğlundan sonra çıktığın en iyi arkadaşın." Gabe onun yaşadığı bu ilişkilerden nefret ediyordu. Oysa bu haksızlıktı. Geçmişte kendisi de birileriyle ilişki yaşamıştı. *Ancak bu bir şekilde farklı bir duygu.* Bu... daha öte bir şeydi.

"Bir gün evlenmeyi düşündüğüm en iyi arkadaşım."

Gabe kaşlarını çattı, düşünceleri duyduğu kıskançlıktan kadının hayatının birdenbire nasıl değiştiğine yöneldi. "O gece çok şey kaybettin. Babanı, işini" –çünkü o kahrolası kayınbiraderini öldürmüştü– "ve erkek arkadaşını."

"Ve evimi. Çiftlik neredeyse yüz yıldır aileme aitti. Lakin biz soyumuzun sonuncusuyduk ve orada kalamazdık. Harper travma geçirmemiş ve tacize uğramamış olsaydı bile kalamazdık. Babam orada öldürüldü."

"Üzgünüm."

Kadın omuz silkti. "Olan oldu. Bunu değiştiremem. Ayrıca ben de yaptığım hiçbir şeyi değiştirmezdim. Belki çiftlik evine daha erken gitmek dışında. Yine de bu Harper'ın durumunu değiştirmezdi. Jake ona çoktan zarar vermişti." Derin bir soluk aldı ve biraz silkelendi. "Ara vermek bizim için iyi oldu. Burke'le çalışmayı seviyorum ve işimi iyi yapıyorum. Ayrıca balkonda saksılarda çiçek ve sebze yetiştirebiliyorum. Yani, sorun değil."

Gabe neredeyse ona arka bahçesinin bir bölümünü bahçe olarak vermeyi teklif edecekti ama tam zamanında vazgeçti. *Çok erken.* Aralarındaki ilişkinin nasıl gittiğini görmeliydi. Tüm bunlar sona erdiğinde kalıcı hale gelirse, işlemeyi planladığı bir arsası vardı. O zamana kadar... "Bir toplum bahçesine ne dersin?"

Molly şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bölgede birkaç tane var. Tedarikçilerimden biri Pontchartrain Gölü'nün kuzeyinde kendi organik çiftliğini işletiyor. Muhtemelen sana ödeme yapamazlar ama ellerini kirletmek istersen, büyük olasılıkla gönüllü çalışmaya hayır demezler."

Kadının yüzündeki tebessüm adeta ödünç aldıkları arabanın karanlık içini aydınlattı. "Bu iş bittiğinde isimlerini alacağım. Teşekkür ederim, Gabe. Ciddiyim. Teşekkür ederim."

Gabe uzanıp parmağıyla onun yanağını okşadı. "Rica ederim."

Sonra sessizlik oldu, Molly şehre yaklaştıkça daha da gerginleşti. Tetikte ve dikkatliydi, bakışları sürekli etrafı kolaçan ederken, direksiyonu kavrayan elinin eklemleri bembeyazdı. Diğer eliyle kucağındaki tabancasını tutuyordu.

Her ihtimale karşı.

Gabe susmayı tercih etti, kadının dikkatini dağıtmak istemiyordu. Kendisinin de bir şeylere baktığını fark etti. Ne aradığından emin değildi ama garip bir hareket varsa belki çok geç olmadan onu uyarabilirdi. Ayrıca Molly'nin yedek silahı ondaydı. Silahı kilitli kutusundan çıkardı ve kadının yaptığı gibi kucağına koyup eliyle kabzasını kavradı.

Her ihtimale karşı.

Otoyoldan çıkıp Superdome'u geçtiklerinde şehrin temposu biraz düşmüştü. Gecenin bu saatlerinde genellikle Choux'daki işini bitirmek üzere olurdu. Bunu ne zamandır düşünmemişti... hatırlayamıyordu.

Neyse ki Donna Lee vardı. Kendisinin ve Patty'nin güvende kalabilmesi için işlerin yürümesini sağlıyordu. Patty aklına gelmişken, ona mesaj atma vakti gelmişti, tıpkı sözünü tutarak her saat başı yaptığı gibi. Cebinden telefonunu çıkardı ve yazdı: ***Ne haber? Ben iyiyim.*** Cevap bekledi ama gelmedi.

Bu garipti çünkü Patty de onunla aynı saatlerde çalışıyordu. Henüz uyumamış olmalıydı.

Belki film izlemekle meşguldür. Ya da bir şeyler pişiriyordur. Şanslı kız. Son birkaç gündür bir şeyler pişirmeyi gerçekten özlemişti. Bir mesaj daha yazdı. ***Alo? Patty?***

Molly'nin cebi çalmaya başlayınca başını kaldırıp onun telefonuna baktı. Ekranı kontrol ettikten sonra, "Burke arıyor," dedi. "Cevap vermemi ister misin?"

Kadın gözle görülür biçimde gerilmişti. "Lütfen. Mümkünse hoparlöre ver."

"Molly, eve gitmen gerek," dedi Burke alo bile demeden.

Gabe kendini kötü hissetti. Burke'ün sesinde korku vardı.

Molly hızlandı. "Neler oluyor?"

"Lucien aradı. Saldırıya uğramışlar. Dört adam. Luc yaralanmış. Acele edin."

Molly gaza bastı, diğer arabaları hareketsiz duruyorlarmış gibi geçti. "Bir dakikaya oradayım."

"Sakın kapatma," diye uyardı Burke. "Gabe? Silahın var mı?"

Gabe yutkundu. "Var."

"Güzel. Onları canlı yakalamaya çalışın."

Molly direksiyonu daha da sıkı kavradı, yumruğunu motosiklet kullanıyormuş gibi çevirdi. "Söz veremem," diye homurdandı.

"Polisleri aradım, birazdan destek gelecek. André yolda."

"Tamamdır." Bir dakika sonra son sürat sağa dönerek karanlık bir garaja girdi. Telefonunu cebine soktu, diğer cebinden bir şey çıkardı ve silahının namlusuna taktı; Gabe bunun bir susturucu olduğunu fark etti. "Ateş etmek zorunda kalırsam Harper'ın duymasını istemiyorum," diyen Molly elinde silahla arabadan atladı.

Shoe'nun arka koltuktan ön koltuğa atlayarak kadının açık bıraktığı sürücü kapısından fırlayıp gözden kaybolması Gabe'i dehşete düşürdü.

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 01.20

Gabe ödünç aldıkları arabadan indi, gözleri karanlığa alışırken bakışları Molly'nin apartmanının garajında geziniyordu. Molly merdivenlere açılan bir kapıya doğru koştu ama kapıyı açar açmaz geri geri gitmeye başladı.

Saldırganlardan biri silahını göğsüne doğrultmuş, onu gerilemeye zorluyordu. *Aman Tanrım. Olamaz. Hayır, hayır, hayır.*

"At silahını," diye emretti adam. "Hemen *şimdi,* yoksa kız kardeşin ve çocuk bu gece ölür."

Molly'nin sırtı dimdikti ama Gabe onun yüzünü göremiyordu. Yine de elini görebiliyordu ve silahını yere bırakışını dehşet içinde izledi. *Belki yedek silahı vardır.*

Yedek silahı sende. Bir şeyler yap!

Adam silahının kabzasını sertçe vurdu ve Gabe, kadının acı dolu iniltisini duydu.

Molly'nin çelik yeleği hâlâ üstündeydi. *Benim gibi.*

Yine de adam ateş ederse Molly o mesafeden yaralanabilirdi. Çelik yelek düşüncesi zihnini biraz olsun sakinleştirdi ve bir yandan saldırganı daha iyi görebilmek için diğer araçların etrafından sessizce dolanırken bir yandan da Shoe'nun nerede olduğunu merak ediyordu. *Yerde kal, evlat. Lütfen.*

"Sizi burada beklemiyorduk," dedi adam. "Sadece kız kardeşini ve çocuğu alacağımızı sanıyorduk." Sırıtırken dişleri karanlıkta parlıyordu. "İkramiye çıktı. Hey!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Bakın kimi..."

Hiç sanmıyorum. Gabe silahı kaldırdı ve adamın omzuna nişan alarak ateş etti. Ses garajda yankılandı ve Gabe boştaki elini kulağına bastırdı. *Bu acıttı.*

Gerçi adamın canı daha çok yanmış gibi görünüyordu, dizleri bükülürken elini boynuna götürdü ve yere düştü.

Tüh. Gabe ıskalamıştı ama umurunda değildi. Adam yerdeydi. Böyle bir yara yüzünden ölme ihtimali bile vardı.

Gabe bunu da umursamadığını fark etti. Bu adam Molly'nin evine zorla girmişti. Ona silah doğrultmuştu.

Molly tereddüt bile etmeden kendi silahını aldı, saldırganın silahını da kaptı ve merdiven boşluğunda tekrar gözden kayboldu. Gabe ona yetişmek için koştu, Shoe arabalardan birinin arkasından çıkıp onları takip edince rahatladı.

Basamakları tırmanırken başka bir cesedin yanından geçtiler, iki gözünün arasında bir kurşun deliği vardı.

Lütfen Lucien olmasın, diye düşündü Gabe. *Lütfen.*

Molly omzunun üstünden baktı, ilerlemeye devam ederken "Şşşt," diye fısıldadı çünkü daha yukarıdan bir kavga sesi geliyordu.

Molly'yle birlikte bir sahanlığa geldiler ve ikinci kata çıktılar. Bir sonraki sahanlığa çıkan basamakları döndüklerinde, iki adamın yumruk yumruğa dövüştüğünü gördüler. Yerler kan içindeydi, duvarlardaki sıvalar dökülmüş ve ufalanmıştı, her tarafta küçük delikler vardı.

Silahlı çatışma, diye düşündü Gabe öfkeyle.

Molly sessizce iki adama doğru koştu, üsttekini yakasından yakaladı ve sertçe çekerek sırt üstü savurdu. Adamın giysileri kan içindeydi. Kadın onu tutmaya gitti ama adamın elindeki metalik siyah parıltı geri adım atmasına neden oldu.

Aşağılık serseri silahını Molly'nin kafasına doğrultmuştu, parmağı tetikteydi.

Gabe uyarmaya fırsat bulamadan Molly adama silahını doğrulttu ve onu kafasından vurdu.

Gabe onun yanına koştuğunda, kadının hâlâ hayatta olan adama bir şeyler mırıldandığını gördü.

Yaralı adam kadının söyledikleri karşısında başını iki yana salladı. Bir parmağını kaldırıp apartman dairesinin kapısını işaret etti. "Bir tane daha var. Chelsea elinde. Acele et."

Molly dairesine doğru koştu. Gabe, Lucien olduğunu düşündüğü adamın yanında diz çökmek üzereydi ki adam elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Ben yaşayacağım. *Ona yardım et.*"

Gabe itaat etti, Molly'yi dairesine kadar takip etti ve orada öylece kalakaldı. Dördüncü bir adam silahını içerdeki bir kapının önünde duran kadına doğrultmuştu. Kadın titreyen ellerinde bir silah tutuyordu ve yüzünde kararlılıkla karışık çaresiz bir korku ifadesi vardı. Molly'nin kız kardeşi. Gabe onu pazar akşamı Molly'nin doğum günü partisinden hatırlıyordu ama hatırlamasa bile benzerlik çok açıktı. Chelsea'nin koruduğu kapı

Harper'ın odasına açılıyor olmalıydı. Gabe'in midesi öfkeyle kasıldı ve ileri atılmamak için kendini zor tuttu.

"Silahını indir Chelsea," dedi adam yumuşak bir sesle, sonra omzunun üstünden seslendi. "Mason! Kaldır kıçını da buraya gel. O kahrolası köpeği yere sermek için kaç kurşun gerekiyor?"

Gabe donakaldı. *Köpek mi? Shoe mu? Shoe öldü mü?* Hayır, diye düşündü, Shoe ona sürtündüğünde neredeyse sevinçten yere yığılacaktı. Adamın Shoe'dan haberi yoktu. İlk adam köpeği görmemiş ve ondan bahsetmemişti. *Benden de bahsetmedi.* Lucien'i kastetmiş olmalıydı.

"Hayır," dedi Chelsea. "Kızıma dokunmayacaksın. Seni *öldürürüm.*"

Dördüncü saldırgan bir adım daha attı. "Sana zarar vermeyeceğiz. Eğer iş birliği yaparsan."

Chelsea'nin beti benzi atmıştı, nefes almaya çalışırken göğsü kabarıyordu. Her an hiperventilasyona girecekmiş gibi bir hali vardı.

Molly donmuş bir halde kalakalmış, onu izliyordu. Gabe onun hesap yaptığını fark etti. Bir parmağını dudaklarına bastırarak Chelsea'ye susmasını işaret etti ve usulca adama yaklaşırken silahını belli bir açıyla doğrulttu.

Yeterince yaklaştığında silahı adamın kafasıyla aynı hizaya getirecek bir açı.

Chelsea ablasını görünce kaskatı kesildi ama o kadar çabuk toparlandı ki adam fark etmedi. "Tabii ki bana zarar vermeyeceksin," dedi. "Çünkü bir adım daha yaklaşırsan seni *öldürürüm.*"

Adam kıkırdadı. "Hayır, öldürmezsin. Yapamazsın." Bunu kanıtlamak için bir adım daha attı, sonra bir adım daha. "Gördün mü Chelsea? Beni öldüremezsin."

Molly silahını adamın ense köküne dayadı. "Hayır ama ben yaparım. At şu kahrolası silahını."

Adamın vücudu kaskatı kesildi ama silahını bırakmadı. "Sen de öldüremezsin."

"Ailemi korumak için daha önce de öldürdüm. Yine yaparım. Aslında adamlarının üçü de öldü. *Bırak şu lanet silahı.*"

Gabe onu yakalamaya fırsat bulamadan Shoe dişlerini göstererek odaya daldı, doğruca adama yöneldi ve dişlerini alçağın bacağına geçirdi.

Çığlık atan adamın vücudu kasıldı ve bacağını savurarak köpeğin ısırığından kurtulmaya çalıştı ama Shoe onu bırakmadı. Molly adamın silah tutan kolunun bileğini kavrayıp bükünce adam tekrar çığlık attı. Elindeki silah parke zemine düştü ve Molly adamın kolunu arkasına doğru kaldırarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Shoe da bu hareketi takip ederek adamın karnının üstüne çöktü, dişleri hâlâ adamın baldırındaydı.

Aferin oğluma, diye düşündü Gabe. *Aferin sana evlat.*

"Diğer elini görebileceğim bir yere koy," diye emretti Molly, adamın kafasına dayadığı silah hiç yerinden kıpırdamamıştı. "Gabe? Arka cebinde kelepçeler var. Onları alabilir misin?"

"Evet." Hareket etmeye çalıştı ama bacaklarının adeta pelte gibi olduğunu fark etti. *Beni sonra yolda bırakırsınız. Şimdi hareket edin.* Bir adım attı, ardından normal bir şekilde yürüyene kadar bir adım daha attı. Tam kelepçelere uzanmak üzereyken adam tekrar dönerek Molly'yi geriye savurdu. Hareket eden boştaki elinde gümüş rengi bir şey parlıyordu.

Bıçak.

"Molly!" diye bağırdı Gabe ve kadın geri sıçrayarak savrulan bıçağın darbesinden tam zamanında kurtuldu. Adam bıçağı Shoe'ya çevirdi ama Molly daha hızlıydı ve onu kolundan vurdu. Bıçak da tıpkı silah gibi yere düştü.

"Shoe, bırak," dedi Molly ve sürpriz bir şekilde Shoe itaat etti.

Babam onu iyi eğitmiş, diye düşündü Gabe, babasıyla duyduğu gurur göğsünü kabarttı.

Molly aynı anda adamın cebinden plastik kelepçeleri aldı ve onu arkasına doğru çevirmeden önce çizmesini adamın böğrüne dayadı. "Kollarını iki yana aç, göt herif." Adam itaat edince de nefesini bıraktı. "Vay anasını."

Vay anasını, gerçekten de.

Bu oydu. Paul Lott'u taklit eden adam. Muhtemelen onu öldüren adam. Xavier'i de öldürebilirdi. *Hepimizi öldürebilirdi.*

Adam gözlerini kısmadan önce şaşkınlıkla kocaman açtı. "Sen," diye tısladı. "Burada olmaman gerekiyordu."

Molly kaşlarını çattı, sonra başıyla hızlıca onayladı. "Hastanede olmam gerektiği için mi? Sürpriz, pislik. Gayet iyiyim."

Dikkat çekmemeye çalışmak buraya kadarmış. Kendi şokunu bir kenara bırakan Gabe, adamın silahlarını toplamak için diz çöktü ve Molly'ye hareket alanı bırakarak geri çekildi.

"Beni korur musun?" diye sordu Molly. "En ufak bir kıpırdanma olursa pisliği kafasından vur."

"Memnuniyetle." Gabe adamın kafasına nişan aldı, bakışlarının başka yöne kaymasına izin vermedi.

"Karnının üstüne yuvarlan," diye buyurdu Molly, adam itaat etmeyince kaburgalarına sert bir tekme indirdi. "Yuvarlan. Hemen."

"Lanet olası sürtük," diye homurdandı adam ama itaat etti.

Gabe sadece bu küfür yüzünden bile onu vurmak isterdi ama kendini kontrol etmeyi başardı. *Hadi, devam et.*

"Kollarını aç," diye bağıran kadın, adam söyleneni yapınca diz çöktü. Dizlerinden biri adamın böbreğine inince önce homurdanmasına, sonra da inlemesine neden oldu.

Bunu bilerek yaptı, diye düşündü Gabe, inanılmaz derecede etkilenmişti.

Kadın hızla adamın ellerini bağladı, sonra da sertçe sırt üstü çevirdi. "Kimsin sen?" diye sordu soğuk bir sesle.

Adam dudaklarını büzdü, hiçbir şey söylemedi. Kadın silahını kavradı ve adamın şakağına dayadı. "Diğer üçü öldü. Konuşmaya başla yoksa sırada sen varsın. *Sen. Kimsin?*"

"Belki cüzdanında kimliği vardır," dedi Gabe usulca.

Molly'nin bakışları ona kaydı, sonra da güldü. "Kahretsin." Vurduğu kolun omzundan tutarak adamı inletti ve cüzdanını alabilmek için onu yan tarafına çevirdi. "İşte ehliyeti. Gabe, sen bir dahisin. Paul Lott kılığına girdiğinde sahte kimlik kullanmıştı, bunun da gerçek olup olmadığı şüpheli ama eğer gerçekse, adı Nicholas Tobin." Ehliyeti bir kenara koydu.

"Adını hiç duymadım. Seni kim tuttu?"

Tobin başını iki yana salladı. "İstersen öldür beni."

Ancak gözlerinde korku vardı ve bu Molly'nin gözünden kaçmamıştı. "Gabe, kız kardeşime bakabilir misin? İyi misin, Chels?"

"Evet," dedi Chelsea, sözcük ağzından hıçkırık gibi çıkmıştı.

Tehlikenin geçmesiyle birlikte Gabe dikkatini Molly'nin kız kardeşine verdi. Molly kapıdan aşağı kaymış, yüzünü dizlerine bastırmış ve kollarını bacaklarına dolayarak yere yığılmıştı. Silah yanı başında yerde duruyor, bedeni Gabe'in yüreğini parçalayan hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Chelsea?" Yanında diz çöktü, ona dokunmaya korkuyordu. "Ben Gabe. Yaralandın mı?"

Chelsea başını kaldırmadan iki yana salladı. "Hayır. O... Aman Tanrım."

Gabe, usulca genç kadının Molly'ninki gibi altın sarısı olan saçlarını okşadı. "Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Senin suçun değil," derken tıkandı. Sonra ürpererek bir nefes verdi ve çenesini kaldırdı. Gözlerini ona dikti. "Sen... Sen... şef misin?"

Gabe gülümsemek zorunda kaldı. "Benim. Gabe Hebert. Ben... şey, Molly ile çalışıyorum."

Kadın da hafif bir tebessümle karşılık verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Gabe. Ben Chelsea."

Gabe onun saçlarını bir kez daha okşadı. "Harper nerede?"

Chelsea güçlükle yutkundu. "Kapının arkasında." Ayağa kalkmaya çalıştı ama görünüşe göre onun bacakları da kendisininki gibi pelteye dönmüştü. Bir elini uzattı ve doğrulmasına yardım etti, yatak odasının kapısını açıp içeri girmesini bekledi. "Harper? Bebeğim?"

Hiç ses yoktu. Sonra Gabe duydu.

"Anne?"

Ses dolaptan geliyordu. Chelsea koşarak kapağı açtı ve Gabe bir kez daha kalbinin paramparça olacağını hissetti. Harper kendini bir kıyafet yığınının altına saklamıştı. Kıyafetler titreşiyordu. Chelsea, gözleri kapalı, yaşlarla ıslanmış küçük yüzü korkuyla buruşmuş, altın bukleli küçük bir kız ortaya çıkana kadar giysileri çekiştirmeye başladı.

Kız titreyen ellerinde bir biftek bıçağı tutuyordu.

"Tatlım," diye mırıldandı Chelsea. "Annen geldi. Bıçağı bana ver." Yavaşça bıçağa uzandı ve çocuk bıçağı kendi isteğiyle bıraktı.

Gabe, kızın bıçağı odasında sakladığını anlayınca parçalanan kalbi iyice tuzla buz oldu. Çocuk daha önce de saldırıya uğramıştı ve kendini savunmaya hazırdı.

Sadece sekiz yaşındaydı.

Birdenbire içindeki öfke fışkırdı ve sapık piç Tobin'in kafasını tekmelemeye hazır bir şekilde odadan çıktı. Çocuğun öz babası tarafından incitilmiş olması yeterince kötüyken, bir de bu pislik tarafından şiddete maruz kalması...

Molly odada değildi ama Tobin elleri bağlı halde yan yatıyordu. Ayak bilekleri de bağlıydı, Molly onu telefon şarj kablosuna benzeyen bir şeyle bağlamıştı.

"Molly?" diye seslendi Gabe.

"Lucien'in yanındayım," diye cevap verdi kadın.

Güzel. Etrafta Tobin'in beynini tekmelediğini görecek kimse yoktu.

Ancak Molly hızla odaya geri döndü ve aynı anda Gabe'in cep telefonu vızıldamaya başladı. Tanımadığı bir numaraydı, bu yüzden sesli mesaja düşmesine izin verdi.

"Gitmemiz gerek," dedi Molly asık bir suratla. "Burke 911'i aradı ve polisler hâlâ ortalıkta yok. Bir terslik var ve bu serserilerin Chelsea ve Harper için tekrar gelmelerini beklemek istemiyorum."

"Peki ya Lucien?"

"İyi olacağını söylüyor, André de yolda."

"Fakat Lucien'in kanaması var."

Molly onun önünde durdu ve sertçe ona baktı. "Lucien, André ve sağlık görevlileri gelene kadar dayanır. Oturuyor, aklı başında ve bize gitmemizi söylüyor. Tüm bu silah seslerinin ardından şimdiye kadar birileri 911'i aramış olmalı. Polisler yolda ve gelenlerin iyi adamlar olup olmadığını bilmiyorum. Gitmemiz gerek. Hemen. Chelsea ve Harper'ı güvenli bir yere götürdükten sonra Lucien için geri döneceğim."

Tobin'i işaret eden Gabe sordu. "Peki ya o?"

"André onunla ilgilenir. Gel hadi. Arkada bir yangın merdiveni var. Chelsea ve Harper'ı oradan indirmek için yardıma

ihtiyacım olabilir." Tobin'i sanki hiç yokmuş gibi görmezden gelerek yatak odasına doğru koştu, Shoe da peşinden. "Chels, ilaçlarını topla. Buradan çıkıyoruz. Hemen."

Gabe durdu ve diz çökerek fısıldadı: "Seni öldürürdüm, hem de gözümü bile kırpmadan." Gerçi bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildi. Molly'nin de onaylayacağı gibi, bunu istemek başka bir şeydi, yaptıktan sonra bununla yaşamak zorunda kalmak bambaşka bir şeydi. Alt kattaki adamı gerçekten öldürmüş olabilirdi ama adrenalin bu düşünceyi şimdilik bastırmıştı. Bununla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktı. "Kim için çalışıyorsun?"

Adam sadece sırıttı. "Kalan saatlerinin tadını çıkar, Hebert. Fazla zamanın kalmadı."

Gabe cevap vermedi ama Tobin'in tekrar kaçması ihtimaline karşı bir şeyler yapmaları gerektiğini biliyordu. Tobin'in pantolon cebinden cep telefonunu çıkardı ve adam gözlerini kapatmaya fırsat bulamadan yüzüne doğru tuttu. Telefonun kilidi açıldı ve Gabe doğrudan mesajlarına gitti. En tatsız olan, Molly'nin adresine gitmesi ve kız kardeşiyle yeğenini "gezintiye" davet etmesi talimatını içeren en son mesajdı.

"Jackass kim?" diye sordu, gönderenin ismine odaklanarak.

"Seni zerre kadar ilgilendirmez," diye hırladı Tobin, bağlarından kurtulmaya çalışıyordu ama nafile. "Telefonumu bırak. Ona bakmaya iznin yok."

Gabe onu duymazdan gelerek mesajın, gönderenin iletişim bilgilerinin ve Tobin'in ayarlarında tüm model numaralarını listeleyen ekranın görüntülerini aldı. Antoine'ın başka nelere ihtiyacı olabileceğini düşündü. Ah. Tobin'in telefon numarası iyi olurdu. O ekranı buldu, bir ekran görüntüsü aldı, ardından tüm ekran görüntülerini Molly'nin kullan at telefonuna gönderdi. Sonra da telefondaki parmak izlerini sildi. Tobin'in gömleğini

kullanarak daha fazla iz bırakmadan telefonu kavradı ve adamın cebine geri soktu.

Antoine'ın muhtemelen Tobin'in yüzü olmadan telefonun kilidini açabileceğini ve bundan pek çok bilgi elde edebileceklerini biliyordu ama bir suç mahallini şu ana kadar yaptığından daha fazla kurcalamak istemiyordu. Savcının o piç kurusuna karşı açtığı davayı bozabilecek bir şey yapmak istemiyordu. Babası bunu ona öğretmişti. Polisin iyi çalışması sağlam davalarla sonuçlanır, bu da temyizi mümkün olmayan mahkûmiyetler getirirdi.

André'nin doğru şeyi yapacağına güvenmek zorundaydı. Sistemin bir şekilde işleyeceğine. Babası tüm hayatını başkalarının hizmetine adamıştı. Elbette bunun bir anlamı olmalıydı.

Elbette aynı şeyi yapacak başka polisler de vardı.

"Gabe?" diye seslendi Molly aceleyle. "Gitmemiz gerek."

Tobin'e son bir kez baktı, adamı öldürmekle ilgili son bir fantezi kurduktan sonra Molly'yi yangın merdivenine kadar takip etti.

Chelsea yangın merdiveninde bekliyor, kucağında titreyen Harper'la birlikte küçük bir seyahat çantası taşıyordu. Shoe kadının yanında durmuş, burnunu Harper'ın bacağının arkasına dayamıştı.

Gabe çantayı aldı. "Harper'ı taşıyabilir miyim?" diye sordu.

Chelsea başını iki yana salladı. "Çok korkuyor."

Molly ilk birkaç basamağı indi, bakışları karanlığı tarıyordu, silahı elindeydi. "Hadi," diye tısladı. *"Şimdi."*

Chelsea yangın merdiveninden inmeye başladı ama merdivenler dikti ve yalpaladı. Molly'nin aceleciliğinden cesaret alan Gabe, çocuğu Chelsea'nin kollarından aldı. "Git," dedi kadına. "Harper, ben Molly teyzenin bir arkadaşıyım. Adım Gabe. Bu da Shoe. İyi bir köpektir. Seni aşağı indireceğiz, sonra da annene geri vereceğim. Tamam mı?"

Harper belli belirsiz ama net bir şekilde başıyla onaylayınca Gabe onu sırtına aldı ve basamaklardan inmeye başladı. Shoe da onu takip etti, patileri ızgaralı basamaklara takıldığında yavaşlıyordu. "Aferin oğlum," diye mırıldandı Gabe, Shoe son dört basamağı kuyruğunu sallayarak tek bir sıçrayışta aşınca.

Basamakların dibine geldiklerinde, garajdan kaşlarını çatarak çıkan Molly'ye baktı. "Ödünç aldığımız araba gitmiş," dedi kadın sert bir sesle.

"Biri mi çalmış?" diye sordu Gabe. "Bunu yapacak kim kaldı ki? Hepsinin icabına baktık."

"Bilmiyorum ve burada bizi yakalayacak birinin olma ihtimalini de göze almak istemiyorum. Hadi gelin. Chelsea'nin arabasını alacağız ve plaka numaramızı bilmediklerini umacağız."

21

Merkezi İş Alanı, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 01.35

Gabe garaja doğru sadece iki adım atmıştı ki bir arabanın korna sesini duydu. Sokağa doğru döndüğünde ödünç aldıkları arabayı ve sürücü koltuğundan inip onlara el sallayan Farrah'ı gördü.

Molly kolunu Chelsea'ye dolayarak onu yanına çekti. "Sorun yok. O bir arkadaş."

Gabe onu takip etti, zavallı küçük Harper kollarını boynuna o kadar sıkı dolamıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Ama buna izin verdi. Daha sekiz yaşındaydı ve dehşete kapılmıştı.

Ona dokunan son pislikten daha yeni kurtulmuştu. Öz babasından. Zaten iki silahlı çatışmaya şahit olmuştu; babası büyükbabasını vurduğunda ve babası, annesini koruyan teyzesi tarafından vurulduğunda. Şimdi de bu! Bir daha kendini nasıl güvende hissedecekti? Harper'ın iyiliği için bir mucize olmasını çok istiyordu. Onun yaşında çok az çocuk tanıyordu ve zihinlerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Başlarına ne kadar çok şey gelebileceğine... ve sonra ne kadar toparlanabileceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Bu mümkün müydü? Molly, Chelsea'nin arka

koltuğa geçmesine yardım etti ve Gabe, Harper'ı elinden geldiğince nazik bir şekilde ona teslim etti. Çocuk annesinin kollarına atlamadan önce yürek parçalayıcı bir an boyunca sımsıkı Gabe'e sarıldı. Molly arkalarından bindi ve Shoe da kendi başına atladı, Harper'a daha yakın olmak için hızla onların ayaklarının üstünden geçti. Gabe ön koltuğa oturduğunda köpek başını Harper'ın dizine koymuştu.

Ne kadar akıllı bir köpek.

"Kemerlerinizi bağlayın," dedi Farrah. "Buradan çıkıyoruz." Kaldırımdan uzaklaşırken telefonuna bir çağrı geldi. Kulağına götürerek cevap verdi. "Onları aldım. İyiler. Yangın merdiveninden çıktılar." Başını hafifçe iki yana sallayarak Gabe'e baktı. "Bir fil sürüsünden daha fazla gürültü yaptılar. Onları arabanın motor gürültüsüne rağmen duyabiliyordum ama etrafta kimseyi görmedim, bu yüzden başka birinin de duyduğunu sanmıyorum."

Gabe yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Farrah gülümseyerek telefonu ona uzattı. "André seninle konuşmak istiyor. Derin bir nefes al, Gabe. Herkes iyi."

Geride bıraktıkları cesetler ve zavallı Lucien dışında herkes, diye düşündü Gabe, olay yerinden uzaklaştıklarından beri korkuyla titriyordu. Vurduğu adamı düşündü. Nasıl düştüğünü. Ne kadar kan kaybettiğini.

Birden, Xavier'in pazartesi gecesi neler hissettiğini tam olarak anladı. Birini öldürmüş olabilirim.

Aslında bunu yapmış olması kuvvetle muhtemeldi.

Fakat bundan pişmanlık duymuyordu. Hem de hiç. Çünkü Molly hâlâ nefes alıyordu. "Selam," dedi André'ye. "Neredesin?"

"Molly'nin dairesinde. Siz yangın çıkışından inerken ben de merdivenlerden çıkmış olmalıyım. Evi boş görünce az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Yaralanan var mı?"

"Hayır. Şükürler olsun."

"Ona Lucien'i sor," dedi Molly arkasından.

"İyi," diye cevap verdi André, belli ki onu duymuştu. "Hâlâ kanaması var ama Molly siz kaçmadan önce en kötü kısmına müdahale etmiş."

Gabe, Molly'nin meslektaşını iyileştirmeye çalışmadan yaralı halde bırakmayacağını bilmeliydi. "Güzel. Onu bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum."

"Doğru olanı yaptınız. Lucien sedye olmadan merdivenlerden inemez. Merak etme, sağlık görevlileri geliyor. Molly'ye onu oturma odasında diz çökmüş halde bulduğumu söyle, silahını domuz bağıyla bıraktığı o piç kurusuna doğrultmuştu. Koridordan sürünerek içeri girmiş."

"Söylerim. Neler oldu, André? Burke polis çağırmış. Neden gelmediler?"

"Güzel soru," dedi André öfkeyle. "Bunu öğreneceğim. Ayrıca Bay Tobin bir daha kaçamayacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

Gabe ona gerçekten inanmak istiyordu. Her şey André'nin kontrolü altında olsa, bunun doğruluğundan şüphe etmeyeceğini biliyordu. "Teşekkür ederim. Nereye gidiyoruz?" "Bizim kampa dönüyoruz," dedi André. "Güvendiğim birkaç adamı nöbet tutmaları için çağırdım. Farrah da son zamanlarda tüfek kullanmakta epey ustalaştı. Tatlı tebessümünün sizi yanıltmasına izin vermeyin. Benim kadınım cesurdur."

"Hiç şüphem yok," dedi Gabe dürüstçe. "Burke nerede olduğumuzu biliyor mu?"

"Öğrenecek. Seninle telefonu kapatır kapatmaz onu arayacağım. Olay mahallini güvenlik altına almak için ekibimin gelmesini bekliyorum. Burada oldukça fazla kan var."

"Hiçbiri bize ait değil. Sadece Lucien'in ve pu..." *Puştların* demekten son anda vazgeçti çünkü arabada bir çocuk vardı ve annesi Gabe'i doğru yetiştirmişti. "Ve Chelsea ile Harper'ın peşinden gelen adamların."

"Yakında ifadelerinize ihtiyacım olacak ama şimdilik biraz soluklanın ve rahatlamaya çalışın. Lucien hastaneye götürülecek ama ondan sonra yapacak çok işim var. Belki bir süre sizi arayamam. Seninle ve Molly ile er ya da geç görüşmek zorundayım. Bunu bizim kampta yapmaya çalışacağım ama ikinizi merkeze götürmem gerekebilir. Molly'ye güvenlik kamerası olup olmadığını sorabilir misin?"

Gabe koltuğunda döndüğünde Molly'nin titreyen eliyle Harper'ın saçlarını okşadığını gördü. "André binanızda güvenlik kamerası olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Kadın başıyla onayladı. "Bir sürü var. Bir tanesi garajda, bir tanesi merdiven boşluğunda ve her sahanlıkta birer tane. Görüntüler bizimkinin bir alt katında bulunan bina sahibinin dairesindeki sabit diske kaydediliyor." Elini aniden Harper'ın saçlarından çekti ve kendi ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bay Wilkins. Onu kontrol bile etmedim. Yaşlı bir adam. André'ye iyi olup olmadığına bakmasını söyler misin? Silah seslerini duysaydı kesinlikle bize yardım etmeye çalışırdı. Oysa yapmadı? Ben... Lütfen, André'den onu kontrol etmesini iste."

"Bunu hemen yapacağım," diye söz verdi André, Gabe bilgiyi aktardığında. "Hazırlıklı olduğuma göre, merdivenlerden çıkarken üstlerinden atlamak zorunda kaldığım üç cesetten kim sorumlu?"

Cesetler. *Kahretsin.* "Garajdaki adam..." Harper'ın yanında *ölü* demek istemediği için sözünü yarıda kesti.

"Öldü mü?" diye tamamladı André. "Öldü."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Gabe güçlükle yutkundu, safra boğazını yakıyordu. *Bir adam öldürdüm.* "Garajdaki adamdan ben sorumluyum ama omzuna nişan almıştım."

"Vay be, Gabe." André'nin sesi etkilenmiş gibiydi. "Merdivendeki adam?"

"Lucien."

"Ya Molly'nin dairesinin önündeki adam?"

"Molly."

"Oturma odasında yerde yatan o piçi öldürmemiş olması iyi kalpliliğinin bir göstergesi," diye mırıldandı André.

"Kimliğinde Nicholas Tobin olduğu yazıyor."

"Biliyorum. Gördüm. Bana telefonunu kurcaladığını söyledi."

"Yapmadım." Yaptığı şeyi itiraf edecek değildi. Bir katilin telefonundan ekran görüntüsü alıp mesaj atmanın yasadışı olup olmadığından emin değildi; gerçi bir adam öldürmüştü, bundan daha kötü ne olabilirdi ki?

Bir adam öldürdüm. Aman Tanrım.

"Tamam," dedi André kısaca. "Alt kattaki bina sahibini kontrol edip size haber vereceğim. Üst katta yaşayan biri var mı?"

Gabe sorduğunda Molly başını iki yana salladı. "Ona üçüncü kattaki dairenin şu anda boş olduğunu söyle."

Gabe bunu iletti ve Lucien için sağlık görevlilerinin geldiğini söyleyen André'ye tekrar teşekkür etti. Görüşmeyi sonlandırarak telefonunu Farrah'ya geri verdi. "Fırsat bulduğunda arayacağını söyledi."

"İşin nasıl yürüdüğünü biliyorum," dedi Farrah, André'nin bahsettiği o tatlı gülümsemeyle.

Baş ağrısına karşı parmaklarını şakaklarına bastıran Gabe arka koltuğa baktı ve küçük bir huzur ortamı buldu. Shoe tamamen Harper'ın kucağına tırmanmıştı, kız yüzünü onun boynuna gömmüş, tüylerini okşuyordu.

"Aferin oğluma," dedi Gabe usulca ve Shoe'nun kuyruğu sallandı. "Dairedeki adamı ısırdı."

"Aferin oğlum," diye yineledi Farrah. "O bir kahraman."

Molly yorgun bir gülümsemeyle Shoe'nun sırtını okşadı. "Gerçekten de öyle."

Gabe cebinden gelen bir vızıltıyla irkildi ve cep telefonunu aldı. Üç cevapsız arama, hepsi de şimdi onu arayan numaradan gelmişti. Yeni bir korku kefen gibi üstüne çöktü. "Alo?"

"Ben Val, Patty iyi."

Gabe'in gözleri yaşla doldu. *Daha fazlasına gerek yok, lütfen.* "Ne oldu ve beni hangi numaradan arıyorsun?" Aslında zaten biliyor olmaktan korkuyordu.

"Hastanedeyiz. Patty hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi."

Gabe daha dik oturmak için çabaladı. "Hemen oraya geliyorum."

Farrah ona endişeli bir bakış fırlattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Patty hastanede," dedi Gabe, duyduğu korkuyu bizzat işiterek.

"Hayır, hastaneye *gelmiyorsun,*" diye çıkıştı Val. "Hepimizin bildiği gibi, içeri girerken seni vurmak için bunu yapmanı bekliyorlar. Sana Patty'nin iyi olduğunu söyledim ve yalan söylemiyorum. Tomografisi falan çekildi."

"Tomografi mi?" diye sordu Gabe, sesi daha da yükselmişti. "Ne oldu?"

İki el omuzlarını kavradı ve usulca yoğurmaya başladı. *Molly.* Her nasılsa, dokunuşu gerçekten yardımcı oluyordu. Kadın onu benzersiz bir şekilde sakinleştirebiliyordu.

"Patty'nin peşinden iki adam gönderdiler," dedi Val. "Onlara engel oldum."

Bu iki cümleden çıkarılacak o kadar çok şey vardı ki. "Şimdi neredeler?"

"Morga doğru yol alıyorlar," dedi Val kesin bir ifadeyle. "Dediğim gibi: Onlara engel oldum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Gabe, sonra Harper'ın dinlediğini hatırladı ve dilini ısırdı. "Molly'nin evine dört kişi göndermişler."

"Lanet olsun," dedi Val, üst perdeden. "Bu ayrımcılık!"

Gabe şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

"Beni iki kişiyle halledebileceklerini düşünüp Lucien'e dört kişi mi gönderdiler? Bu düpedüz cinsiyet ayrımcılığıdır."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Bu gerçeküstü bir geceydi."

"Sanırım öyleydi," dedi Val sakince ve Gabe kadının çıkışının onun dikkatini dağıtmak için olduğunu fark etti. *Gerçekten başardı.* "Patty uyuyor. Odasındayım ve kimse ona dokunamaz. Sana söz veriyorum."

"Hastaneye ihtiyacın var mı, Gabe?" diye sordu Farrah.

"Hayır, yok," diye cevap verdi onu duyan Val. "Ben ciddiyim. Cevaplamadığın çağrılardan biri Patty'dendi çünkü sana gelmemeni söyleyecekti. İyi iş çıkardı, Gabe. Saldırganlardan birinin kafasına kızartma tavasıyla vurdu. Hareket eden bir sanat eseri gibiydi. Artık kapatmam gerek. Molly'ye onu sonra arayacağımı söyle. Hepiniz iyi misiniz?"

"İyiyiz. Lucien hastaneye gidiyor."

"Kahretsin. Zavallı Burke. Hepimiz birer birer dökülüyoruz."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Hepimiz mi? Sana ne oldu?"

Omuzlarına masaj yapan eller aniden gerildi ama Molly sessizce Val'in vereceği cevabı bekledi.

"Açık yara," dedi Val umursamaz bir tavırla. "Birkaç dikiş ve antibiyotik iğnesi gerekti. İğne işin en kötü kısmıydı. Ben iyiyim. Patty de iyi. Molly'yi seni burada korumak zorunda bırakma. Güvenli bir yere gidin, Patty uyanır uyanmaz sizi arayacağıma söz veriyorum. Zaten beyin sarsıntısı yüzünden onu sık sık uyandırmak zorunda kalacaklar, dolayısıyla pek uzun sürmez."

Gabe'in boğazı düğümlendi. *Senin hatan değil,* demeye çalıştı kendine ve mantıken bunun doğru olduğunu biliyordu. Yine de bu gece çok fazla insan neredeyse hayatını kaybediyordu.

Çünkü şerefsizin biri Katrina sırasında Nadia Hall'u öldürdü ve şimdi bunu örtbas etmeye çalışıyor.

"Teşekkürler Val," dedi kısık sesle ve aramayı sonlandırdı. "Farrah, bizi kampa götür lütfen. Val, Patty'nin dinlendiğini ve onu hastanede ziyaret edersem daha fazla tehlike yaratacağımı söylüyor."

"Haklı," dedi Farrah kendinden emin bir şekilde. "Gözlerini kapat, Gabe. Sen de Molly. Biraz dinlenin."

"Birazdan." Gabe, koltuğunda dönerek Molly'yi görmeye çalıştı.

"Tobin'in telefonundan senin kullan-at telefonuna bazı ekran görüntüleri yolladım. Onları Antoine'a gönderebilir misin?"

Molly'nin gözleri ilgi ve hayranlıkla parladı. "Çok iyi, Gabe." Mesajlarını kontrol ettiğinde hafifçe irkildi. "Tam bir hazine. Keşke telefonu bizde olsaydı."

"Almayı düşündüm ama suç mahallini zaten yeterince dağıttığımızdan daha fazla karıştırmak istemedim."

"Tatlım," dedi Molly, "suç mahallini yaratan *biziz*. Cidden, bu iyi bir şey." Telefonun ekranına dokunduktan sonra başıyla onayladı. "Onları Antoine'a gönderdim. Umarım yeteneklerini konuşturur." Koltuğuna geri yaslandı ve Harper'ın saçlarını okşamaya devam etti. "Şimdi dinlenelim. Sanırım hepimiz bunu hak ettik. Chels, bu gece seninle çok gurur duydum."

Chelsea titrek bir iç çekti. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama kızına bakarak geri kapattı. "Teşekkür ederim," dedi sadece, sonra belli belirsiz kıkırdadı. "Sana da, Shoe. Sanırım Harper'ı kendine arkadaş edindin."

Gabe kendini birden bitkin hissetti. *Adrenalin çöktü.* Bir süreliğine gözlerini kapattı.

Salvatore Gölü, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 03.15

"Uyuyor mu?" diye fısıldadı Farrah, Molly sadece birkaç saat önce ayrıldıkları kulübenin mutfak masasında Gabe'in yanına otururken.

Molly, Gabe'in uzattığı bir fincan çayı memnuniyetle kabul etti. Çay güzeldi. Yanında biraz da viski olsa çok daha iyi olurdu ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. "Evet. Chelsea onunla birlikte. İkisi de uyuyor. Shoe da yataklarının yanında yatıyor."

"Çok iyi bir köpek," dedi Farrah gülümseyerek.

"Babam onu iyi eğitmiş," diye onayladı Gabe. "Tobin'in üstüne domuz pirzolasıymış gibi saldırdı."

"Sonra da Harper'ı sakinleştirdi," diye ekledi Molly. Kolunu ona dolayan Gabe'in omzuna başını yasladı. Gecenin dehşetine rağmen, Gabe hâlâ yanındaydı. Bu ona huzur veriyordu. "Çok üzgünüm Farrah. Seni de tehlikeye atıyoruz."

Farrah güzel manikürlü elini şöyle bir salladı. "Bir polisle evleniyorum. Bu işin doğasında var. İlk kez tehlikeye girmiyorum ve sonuncusu da olmayacak. Bu arada giysileriniz kurutucuda. Kan lekelerinin hepsini çıkaramadım ama çok göze batmıyorlar."

Farrah cömert davranmış, onların giydiklerini yıkarken ödünç kıyafet vermişti. Şimdi üstlerinde tişörtler ve eşofmanlar vardı. André'nin giysileri Gabe'e biraz büyük gelmişti ama Farrah'nınkiler Molly'ye oldukça iyi oturmuştu. Bir başka dolgun kadından kıyafet ödünç almak her zaman güzeldi.

O ve Gabe çelik yeleklerini havalandırmak için bir kenara koymuşlardı. Gün boyunca terlemişlerdi ama ne kadar kötü kokarlarsa koksunlar, evden çıkarken tekrar giyeceklerdi.

Leş gibi kokmak ölü olmaktan çok daha iyiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Molly, sonra Gabe'e döndü. "Patty nasıl?"

"İyi. Biraz konuşma fırsatım oldu. Farrah telefonunu kullanmama izin verdi, böylece kimse aramanın izini bana kadar süremez. André kapısına güvendiği birini koymuş, yarın taburcu olduğunda ona ve Val'e Patty'nin evine kadar eşlik edecekmiş. Patty şanslıymış. Onu yakalayan şerefsiz silahının kabzasıyla kafasına vurmuş."

"Ama önce Patty tavayla ona vurmuş," diye laf attı Farrah. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Çok iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum."

"Bence de öyle," dedi Gabe, sonra ciddileşti. "O ikisinin şefi Patty'yi canlı ele geçirmeleri gerektiğini ama Val'i öldürebileceklerini söylemiş."

Molly ürperdi. "Onunla konuştuğumda Val de böyle demişti. Bir paten derbisi kraliçesine bulaşmamaları gerektiğini öğrenmişlerdir herhalde."

Farrah gülümsedi. "Bu fazlasıyla hoşuma gitti. Umarım Val ikisinin de canını yakmıştır."

Molly iç çekti. "İkisi de morgda olduğuna göre, bence evet. Demek istediğim, onlar için de öldürdüğümüz adamlardan daha fazla yas tutmayacağım ama artık bilgi karşılığında onları birbirine düşürmeye çalışamayacağız. Antoine'ın, Tobin'in telefonundan aldığın numaranın izini sürebileceğini umuyorum."

Gabe kaşlarını çattı. "O telefonu çalmalıydım. O zamandan beri kendime çok kızıyorum."

"Doğru olanı yaptın," dedi Farrah ona. "André gerekeni yapacaktır."

Molly kişisel olarak Gabe'in şu anki değerlendirmesine katılıyordu ama Farrah'a kendi evinde karşı çıkacak değildi. Ya da en azından ailesinin kampında. Ayrıca, Gabe'in mantığı çok sağlamdı. Kanıtlarla oynanırsa Tobin adaletten kaçabilirdi. Bir kez daha.

Gabe başını iki yana salladı. "Umarım haklısındır." Telefonundaki saate bir göz attı. "Burke'ü arayabilir miyiz? O telefonu almayarak büyük bir hata yapmadığımı bilmem gerek."

"Hastanenin bekleme odasında," dedi Molly. "Lucien hâlâ ameliyatta ve bizden başka kimsesi yok, o yüzden cerrah son durumu bildirene kadar Burke orada kalacak. Onun yerine Antoine'ı arayalım. Zaten asıl işi o yapacak."

Farrah kendi telefonunu çıkardı ve yakında kayınbiraderi olacak kişiyi aradı. "Selam, benim. Molly ve Gabe burada, son durumu öğrenmek istiyorlar."

"Uyuyor olabilirdim," diye homurdandı Antoine. "Bu saatte aradığın için özür dilemelisin."

"Ama uyumuyordun," diye cevap verdi Farrah sakince. "Hoparlördesin."

"Selam çocuklar," dedi Antoine. "Aslında ben de tam sizi aramak üzereydim. Burke'ü bağlayayım. Bilgi aldığımda onu aramamı söyledi. Hastanede özel bir odada kalacak."

Bir dakika sonra Burke telefondaydı. "İyi haberlere ihtiyacım var," dedi sıkıntılı bir sesle. "Lucien'in ameliyatı düşündüklerinden çok daha uzun sürüyor. Senin dairene nasıl girebildi bilmiyorum Molly. Karnında bir kurşun deliği varken."

Molly bunu daha sonra Lucien'le konuşacaktı. Adam yaralarının o kadar da kötü olmadığını söylemişti. Gabe, Tobin'in tele-

fonunu geride bıraktığı için kendini sorguluyor olabilirdi ama o Lucien'i geride bıraktığı için kendini sorguluyordu.

"Bazı yeni bağlantılarım var," dedi Antoine. "Öncelikle, iyi iş çıkarmışsın Gabe. Bana verdiğin bilgileri kullanarak Tobin'in bulut hesabına girmeyi başardım."

"Of, şükürler olsun," dedi Gabe nefes nefese. "O kahrolası telefon yüzünden kendime sövüp duruyordum."

"Gerek yok dostum," dedi Antoine neşeyle. "Her şey yolunda. Öncelikle, Nicholas Tobin'in herhangi bir sabıkası ve adli sicil kaydı yok. Ancak birkaç suçla bağlantısı var. Hiç tutuklanmadığı için kayıtlarda parmak izi yok. Xavier'i takip ederken yakalandığı gün cüzdanı yanında değildi. Bugün üstünde taşıyacak kadar kendine güveniyor olmalı."

"Kendini beğenmiş piç herif," diye mırıldandı Molly.

"Şanslıyız," diye karşılık verdi Antoine. "Polisler Tobin'in dairesini aradıklarında ne bulacaklar göreceğiz. Paul Lott'un telefonu ve dizüstü bilgisayarı hâlâ ondaysa bu cinayet suçlaması için bir kanıt teşkil edebilir. Ama yine şansımıza, ben muhteşemim ve hem Tobin'in *hem de* Paul Lott'un cep telefonu kayıtlarına ulaşmayı başardım."

Farrah parmaklarıyla kulaklarını tıkıyormuş gibi yaptı. "Bilmek istemiyorum, Antoine."

"Hayır, gerçekten de bilmek istemezsin," dedi adam neşeyle. "Pekâlâ. Kopyaladığın mesajlar, Gabe, Tobin'in Chelsea ve Harper'ı kaçırmak için başka birinden emir aldığını gösteriyor. Bu emirlerin geldiği numara... sıkı durun..." Antoine anlamlı bir şekilde ara verdi. "...Paul Lott'un *telefonunu da* aramış. Hatta birkaç kez. Özellikle, Tobin'e bu gece kim emir verdiyse, babanın öldürüldüğü gece Paul Lott'la yaklaşık otuz dakika konuşmuş, Gabe."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gabe. Eliyle ağzını kapadı ve sonra Molly'ye baktı. "Bu babamın ölümüyle ilgili bulduğumuz ilk *gerçek* bağlantı."

Molly onun elini tuttu ve öptü, Gabe'in heyecanının kendi içinde de kaynadığını hissetti. "Biliyorum. Gittikçe yaklaşıyoruz."

"Bu geceki kaçırma girişiminin emrini veren telefonun kime ait olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Burke.

"Hayır. Kullan-at bir telefon. Tek bildiğimiz Tobin'in onu 'Jackass' olarak listelediği."

"*Ne dedin?*" diye neredeyse haykıran Burke, ardından sesini yükselttiği için özür dileyen bir şeyler mırıldandı. "Jackass mi dedin?" diye ekledi tıslar gibi fısıldayarak.

"Evet," dedi Gabe. "Mesajdaki isim buydu. Onu tanıyor musun?"

"Ah, elbette," dedi Burke öfkeyle. "Adı Jackson M-u-l-e. Soyadı İtalyanca 'Mu-ley' diye telaffuz edilir ama biz huysuzların çoğu ona Jackass deriz. Yüzüne karşı olmasa da."

"Ne korkunç ebeveynler," diye mırıldandı Farrah, "ona böyle bir isim vermişler. 'Mule' zaten yeterince kötüyken buna bir de 'Jackson'ı eklemek sorumsuzluktan başka bir şey değil."

"Onu nereden tanıyorsun Burke?" diye sordu Molly.

"Adam Cresswell'in kahrolası patronu."

Molly'nin bir an için nutku tutuldu ve bu konuda yalnız değildi. Mule'un bir polis olduğunu tahmin etmişti ama NOPT'nın en yüksek rütbelilerinden biri olmasını beklemiyordu. Şaşkınlıkla önce Gabe'e, sonra da Farrah'a baktı. "Rocky'nin dosyalarında yüksek profilli bağlantılar arayacağımı söylediğimde, bunun bu kadar yukarılara çıkacağını düşünmemiştim."

"Evet," dedi Burke yorgun bir sesle. "Bu bilgiyi hemen André'ye ulaştırmamız gerekiyor. Kendi aralarından birini, özellikle de Mule'u suçlamadan önce daha fazla kanıt isteyecektir, bu yüzden hiçbir şeyin çabuk olmasını beklemiyorum. Olursa tabii. Mule'un kirli işlere bulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Tertemiz görünür. Ona bir şey isnat etmek zor olacak."

"André'yi hafife alma," dedi Farrah sessizce.

"Asla yapmam," dedi Burke içtenlikle. "Ona güveniyorum. Umarım Mule'un peşinden gitmesi kariyerini baltalamaz."

Farrah sıkıntılı ama bir o kadar da inançlı görünüyordu. "Bir yolunu bulacaktır. Eğer kariyerini tehlikeye atacak olursa, zaten muhtemelen artık bunu istemeyecektir."

"Mule'un peşine birini takabilir miyiz?" diye sordu Antoine. "Evet," dedi Burke. "Bir düşüneyim. Bazı insanların yerini değiştirmem gerekecek."

"Ben giderim," dedi Molly. "Bana adresini ver, evinin önünde bekleyeyim ve ayrılırsa onu takip edeyim."

Gabe başını iki yana salladı. "Çok yorgunsun."

Kadın da başını iki yana salladı. Yorgun olup olmaması önemli değildi. Mule'u gözetleyecekti. Yapılması gereken doğru şey buydu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu. "Yaklaştık, Gabe. Bunu hissedebiliyorum. André şu anda Tobin'le meşgul ve Burke'ün başka çalışanı yok. Val ve Lucien hastanede, yarı zamanlı çalışanları da Xavier'i koruyor. Ben yapacağım."

Burke iç çekti. "Kahretsin, Molly. Yine benimle aynı mantığı yürütüyorsun."

"Hayır," diye diretti Gabe. "Peki ya Phin?"

Hayır, diye düşündü Molly, *Phin olmaz. Henüz değil.* Adam kendi kontrolü dışındaki durumlarda hâlâ çok dengesiz davranıyordu. Kimseye zarar vereceğini düşünmüyordu ama bunu yapmamak için oradan uzaklaşmak zorunda kalabilirdi. Kendini savunmasız, Mule'u da denetimsiz bırakarak.

"Phin... hazır değil," diye sözünü kesti Burke. "Molly, sen git ve Mule'un evine göz kulak ol. Gecenin bu saatinde evde olacaktır. Onun seviyesindeki adamlar vardiyalı çalışmaz. Lucien ameliyattan çıkar çıkmaz, nöbeti ben devralırım. Bu daha iyi mi, Gabe?"

Gabe homurdandı. "Hayır ama en iyisi buysa, kabul ediyorum. Ben de gidiyorum."

Molly itiraz etmeyi düşündü ama sonra Gabe'in daha önce ne kadar sakin ve soğukkanlı davrandığını hatırladı. İlk haydutu boynundan vurduğunda onun hayatını kurtarmıştı. "Bu hoşuma gider," dedi, sonra birden durdu. *Ailem.* Onları bırakamazdı. *Aklımdan ne geçiyordu ki?* Yavaşça başını iki yana salladı. "Ama Chelsea ve Harper'ı yalnız bırakamam."

Farrah homurdandı. "Ben ne güne duruyorum? Adam yerine konmuyor muyum? Burada kalabilirler. Bir tüfeğim var ve André bana onu kullanmayı öğretti. Geçen yıl başımız biraz belaya girdi ve kendimi nasıl savunacağımı bilmem gerektiğine karar verdim. Keskin nişancı değilim ama iyi ateş ederim. Ayrıca André'nin üç memuru da yolda. Yarım saate kalmaz burada olurlar. Bize bir şey olmaz."

Molly dikkatle karşısındaki kadının yüzüne baktı. "Emin misin?"

Farrah onun bakışlarına karşılık verdi. "Çok eminim. Siz Burke'ün ailesisiniz, yani bizim de ailemizsiniz. Chelsea ve Harper'ı güvende tutacağız."

"O zaman teşekkür ederim," dedi Molly hararetle. "Çok teşekkür ederim."

Farrah onun elini okşadı. "Bir şey değil. Biraz kahve yapıp termosa koyacağım. Uyanık kalmanıza yardımcı olur."

Molly, Gabe'in elini çekiştirdi. "Gel hadi. Yeleklerimizi tekrar giymemiz gerekiyor."

Gabe onu takip ederek kendilerine gösterilen odaya gitti ve burnunu kırıştırarak yeleği aldı. "Kimseden saklanmayı başaramayacağız. Kokumuzu bir kilometre öteden alırlar."

Molly kıkırdadı. "Tişörtünüzü çıkarın Bay Hebert." Adam dediğini yaptı ve Molly ağzı sulanarak ona baktı. Sadece biraz-

cık. "Çok güzel bir göğsün var," dedi Molly onun yeleği giymesine yardım edip cırt bantları takarken.

Gabe kadının tişörtünü başından çekip çıkardı ve dolgun göğsüne baktı. Kadın tamamen çıplaktı, sütyeni yıkanıyordu. "Sen de öyle. Bu kadar güzel göğüsleri örtmek çok yazık." Yine de kadının sözünü dinledi, yeleğini giymesine ve bağlamasına yardım etti.

Molly omuzlarını oynatarak yeleği üzerine oturtmaya çalıştı. Sutyensiz yelek giymek garip gelmişti ama Farrah'tan ödünç sütyen isteyecek değildi.

Ne de olsa bir sınır vardı.

Gabe'e tişörtünü uzattı ve yeniden giyindiler. "Kask takacaksın," dedi Molly. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Adam onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve öptü. "Aynısı benim için de geçerli. Bu gece yaptığın gibi tek başına at koşturmak yok. O adam sana silah çektiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Molly tartışmaya kalktı ama sonra içini çekti. "Söz veriyorum. Orada harikaydın. Hayatımı kurtardın."

Gabe onu tekrar öptü. "Fark etmene sevindim. Hadi artık gidelim. Bütün bu kâbusun bitmesini istiyorum."

Kadın adamın bileklerini tuttu ve bırakmadan önce birkaç saniye daha öylece durdu. *Peki sonra?* diye sormak istedi. Sonra ne olacak? Sonra *onlara* ne olacaktı?

Ama şimdi sormanın sırası değildi. Şimdi işini yapma zamanıydı. Şerefsizlerin onu, Xavier'i ve tüm ailelerini öldürmeye çalışmasını engelleme zamanı.

Sonra. Sonra, Gabe'in *devam etmelerini* istediğini umarak soracaktı.

The Garden District, New Orleans, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 05.00

"Mule rahat rahat uyurken bizim onun güzel evinin önünde oturup uykusuz kalmamız büyük haksızlık," diye homurdandı Gabe. Yorgundu, huysuzluğu üstündeydi ve –gerçekten çabalamasına rağmen– düşüncelerini kendine saklayamıyordu.

Mule'un evi çok güzeldi. Aslında konak demek daha doğru olurdu. Önünde sütunlar ve buna benzer bir sürü şey vardı. Evin beş ya da altı yatak odası olmalıydı. Yüksek rütbeli bile olsa, bir polisin alamayacağı kadar lüks bir evdi. Gabe'in babası, Gabe'in tüm hayatı boyunca aynı küçük evde yaşamıştı. Namussuz bir polisin böyle bir yerde yaşaması hiç de adil görünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, huysuzluğuna acı da eklenmiş olabilirdi.

"Söylemiştin," dedi Molly ilgisizce. "Birkaç kez."

"Özür dilerim," dedi Gabe iç çekerek.

Molly konsolun üzerinden uzandı ve adamın bacağını okşadı. "Sorun değil. Aslında bir kusurun olduğunu bilmen güzel bir şey."

Gabe ona gülümsedi. "Sadece bir tane mi?"

"Diğerlerini görmedim."

"Hâlâ zaman var," dedi adam neşeyle.

Kadının gülümsemesi o kadar güzel bir şeye dönüştü ki Gabe boğazındaki düğümü çözmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Sevindim," dedi Molly yumuşak bir sesle. "Tüm bunlar bittikten sonra senin... bilirsin işte, devam etmek isteyeceğini umuyordum."

Adam onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Günümüzde gençler böyle mi diyor? Eğer öyleyse, kesinlikle devam etmek istiyorum, bilirsin işte, *devam etmek*."

Kadın sırıttı. "Güzel. Şimdi her şey hallolduğuna göre, arkana yaslan ve gözlerini kapat. Heyecan verici bir şey olursa seni uyandırırım."

"Hayır, seninle birlikte uyanık kalacağım. Tekrar hayatını kurtarmak zorunda kalıp kalmayacağımı kim bilebilir?"

Molly kıs kıs güldü. "Terbiyesiz." Sonra irkilerek doğruldu. "Kahretsin. İşte geliyor."

Mule'un garaj kapısı açılmaya başlamıştı, Range Rover'ın park lambaları karanlıkta parlıyordu.

Molly telefonunu Gabe'e uzattı. "Burke'e mesaj at lütfen. Ona hedefin hareket ettiğini ve takipte olduğumuzu söyle."

Gabe onun dediğini yaparak cevap bekledi ve cevap geldiğinde yüzünü buruşturdu.

Kahrolası. Bu yavşak on beş dakika daha bekleyemezdi tabii. Ben de tam hastaneden ayrılıyordum. Lucien ameliyattan çıktı ve doktorlar tamamen iyileşeceğini düşünüyor. Beni konumunuzdan haberdar edin. DİKKATLİ OLUN.

Tamam, diye mesaj attı Gabe. "Öncelikle, Lucien iyileşecek."

"Of, şükürler olsun," diye mırıldandı Molly.

Gabe ona ilk olarak bunu söylemişti çünkü Lucien'i geride bıraktığı için kendini suçladığını hissetmişti. "İkincisi, Mule biraz daha beklemediği için Burke'ün canı sıkıldı. Yola koyulmuş ve bizi takip edebilmesi için ekmek kırıntıları bırakmamızı istiyor."

Molly bir omzunu kaldırdı, bakışları caddenin yarısına kadar gelmiş olan Range Rover'a sabitlenmişti. Arabayı çalıştırdı ve farları yakmadan ilerlemeye başladı. "Burke telefonumu takip edebilir. Sadece dramatize ediyor."

"Bizi izleyebilir mi?" Bu sözler Gabe'in rahatlamasını sağlamıştı. O kadar da yalnız değildiler.

"Antoine yapabilir. Şirkete ait kullan-at cihazların amaçlarından biri de buydu. Antoine onları Cadılar Bayramı'nda şeker

dağıtır gibi dağıtır ve hepsinin üstünde allı pullu minik birer takip cihazı vardır."

"Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

Molly önce kaşlarını çattı, sonra güldü. "Doğru. Cadılar Bayramı, allayıp pullayıp kandırmak. Kesinlikle kasıtlı değildi. Anlaşılan yorgunluk insanı huysuzlaştırıyor ve içimdeki korkunç kelime oyunlarını ortaya çıkarıyor."

"Senin tek kusurun," dedi adam ve kadın yine güldü.

"Sus artık. Konsantre olmalıyım."

Gabe sustu ve Mule daha kalabalık bir yola saptığında kadının nasıl yolun kenarına çekildiğini izledi. Molly farlarını yaktı ve manevra yaparak onları tekrar akan trafiğin içine soktu.

Mule şehrin içinden geçerek eyalet otoyollarından birine girdi ve güneye doğru yöneldi, çevre şimdiden daha tenha bir hal almaya başlamıştı.

"Bataklığa doğru gidiyor," dedi Molly, çenesi kaskatı kesilmişti. "Şafaktan önce bataklığa yapılan bir yolculuktan iyi bir şey çıkar mı emin değilim."

"Belki de balık tutmaya gidiyordur?" dedi Gabe alaycı bir tavırla ve durumun böyle olmadığını bilerek.

Molly'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Seni tatlı yaz çocuğu. Ben daha çok gizli bir buluşma, uyuşturucu transferi ya da ceset atma gibi şeyler düşünüyorum."

"O kadarını ben de düşündüm. Burke'e konumumuzu atacağım."

Dediğini yaptı ve Mule'un Range Rover'ı ıssız yolda ilerleyip aniden bir yan yola saparken diğer adamı bilgilendirdi. Molly yoluna devam etti.

"Takip etmeyecek miyiz?" diye sordu Gabe.

"Hayır. Çok ani döndü. Sanırım numara yapıyor. Birazdan arkamızda olur. Eğer olmazsa, ben geri dönerim."

Gabe'in endişesi biraz daha arttı. Eğer onu kaybederlerse...

Ancak Molly haklıydı. Çok geçmeden Range Rover arkalarında yeniden belirdi, hız sınırını aşarak onları solladı ve önlerine geçti. Böylece tekrar onu takip etmeye başladılar.

Gabe ödünç aldıkları arabanın hız göstergesini kontrol etti. "Acelesi var."

"Evet, öyle. Çok belli etmeden ona yetişmeye çalışıyorum. Farlarımı kapatırdım ama yakında şafak sökecek ve beni nasıl olsa görecek."

Gabe başka bir şey söylemedi. Bu yol için fazlasıyla hızlı gidiyorlardı. Kazalar böyle oluyordu.

Dusty Woodruff'ı düşündü. Cenaze levazımatçısı yoldan çıkıp bir ağaca çarptıktan sonra ölmüştü. Takip mi edilmişti? Göğsündeki ağrı yüzünden Gabe avucunun içiyle göğüs kafesine bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu Molly yavaşça.

"Evet, iyiyim. Sadece Dusty'yi düşünüyorum. Umarım acı çekmemiştir."

"Ben de öyle umuyorum. Söylediklerimde ciddiydim, Gabe. Dul eşine taziyelerini sunacağın zaman ben de seninle geleceğim. Bu konuda yalnız değilsin."

Gabe'in boğazına bir yumru daha oturdu. "Teşekkür ederim." Sonra öne doğru eğildi. "Yol burada bitiyor. Daha ileri gitmeyi engelleyen bir kapı var."

"Yolun dışına çıkıyor." Telefonundaki haritaya bir göz attı, sonra eski kapıda noktalanan yol üzerindeki son yerel işletmenin otoparkına döndü. "Burada birkaç dakika bekleyeceğim."

Ödünç aldıkları arabanın farlarını kapattı ve Mule'un Range Rover'ından inip kapıyı itmesini izlediler. Kapı kolayca açıldı.

"Sanırım biriyle buluşacak," diye mırıldandı Molly. "Kim olduğunu merak ediyorum."

"Öğrenecek miyiz?" diye sorarken, Gabe onun nasıl cevap vermesini beklediğinden emin değildi.

"O güzel popona bahse girebilirsin," dedi kadın, bakışlarını tekrar Rover'ına binip kapıdan geçmekte olan Mule'dan ayırmadan. Adam kapıyı kapatma gereği duymamıştı.

"Hızla kaçmak istiyor," dedi kadın. "Bana uyar."

Farlarını yakmaksızın, otoparktan çıkıp takibe başlamadan önce Mule'un farlarının gözden kaybolmasını bekledi. "Biraz arayı açması için ona zaman tanımam gerek," dedi. "Böyle birini takip etmek her zaman zordur. Herhangi bir şüphe uyandırmadan gidecekleri yere güvenle varmaları için onlara yeterince alan tanımak gerekir."

Yol kaybolmuş, daha çok bir patikaya dönüşmüştü ve Molly hızını iyice yavaşlatarak ilerlerken camları indirdi. Hava toprak kokuyordu ve şimdiden yoğun bir nem vardı. Bataklığa çok yaklaşmışlardı ama Gabe az ileride hâlâ çok hızlı giden Range Rover'ın uğultusunu duyabiliyordu.

Tek kelime etmedi. Hatta nefes aldığı bile belli değildi.

Bu çok önemliydi.

Bu son olabilirdi.

Onları yakalayacağız baba.

Bunu başardıklarında, Molly'yle birlikte oradan çekip gidebilmeyi umuyordu.

22

Bayou Barataria, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 06.15

Lamont çaldığı arabadan indi ve kaşlarını çatarak doğuya baktı. Güneş doğmak üzereydi. Bu işi karanlığın örtüsü altında bitirmeyi umuyordu ama yolculuk için bir araba çalmak düşündüğünden daha fazla zamanını almıştı.

Listesinden bir isim seçmişti; birkaç yıl önce hakkındaki suçlamalardan sıyrılmasına yardım ettiği bir ot satıcısı. Adam bataklığa o kadar yakın oturuyordu ki arabasını ödünç almak, Ashley'nin cesedinden kurtulduktan sonra geri dönüp kendi aracını almak hızlı ve kolay olacaktı. Eğer biri arabayı suyun kenarında görürse, suç ot kafanın üzerine kalacaktı.

Adamdan tek istediği anahtarlarını arabada bırakmasıydı; gelmeden kısa bir süre önce onu aradığında da bunu söylemişti. Ne yazık ki ot kafa onu bir tüfek ve sus payı talebiyle karşılamıştı.

Bu yüzden arabasını alıp buraya, bataklığa gelmeden önce bu ahmağın icabına bakmak zorunda kalmıştı. Artık acele etmesi gerekiyordu.

Hava hâlâ yüzünü gizleyecek kadar karanlıktı ama o yine de fermuarlı montunu giydi ve kapüşonunu beyzbol şapkasının

üzerine geçirdi. Sabahın bu erken saatinde bile ne zaman bir balıkçıyla karşılaşacağı belli olmazdı. Bu bölgede bu tiplerden çok fazla vardı.

Bir balıkçıyla karşılaşmasa bile, kapüşonu teninin büyük bir kısmını örtecek, kan izlerini saçlarından ve yüzünden uzak tutacaktı. Montunu daha sonra atacaktı. O zamana kadar oldukça iğrenç olurdu.

Giydiği deri eldivenler yüzünden elleri terliyordu ama onları çıkarıp çalıntı arabada parmak izi bırakamazdı. Bunca yolu saçmalamak için gelmemişti.

Bunun yerine, deri eldivenlerin üzerine bir çift tek kullanımlık eldiven geçirdi, böylece eldivenleri kirlenmeyecekti. Deri eldivenlerini seviyordu. Vücuda tam oturuyorlardı ve elinde takılıyken bile silahını ateşlemesine engel olmuyordu. Onları atmak zorunda kalmayı istemezdi.

Sandığını açarak gümüş rengi bir kâğıda sardığı iki kutudan küçük olanını çıkardı ve kâğıdı yırtarak kutunun üstünü, yanlarını ve altını inceledi.

Temizdi. Sızıntı yoktu. Üç kat torbalamak işe yaramıştı.

Torbayı kutudan aldı ve suyun kenarına taşıdı. Ortalık hâlâ sessizdi ama bataklık yavaş yavaş uyanıyordu. Kuşlar ötüşmeye başlamıştı ve balıklar su yüzeyine üşüşen böceklerle besleniyordu.

Burası derindi. Ya da en azından eskiden öyleydi.

Ağaçların açıkta kalan köklerine kaşlarını çatarak baktı, bu su kanalına en son bir ceset attığında bu kökler orada yoktu. Gerçi Katrina'dan sonraydı. O gece tekneyle gelmişlerdi ama sel suları çekilince geri dönmüştü. Nadia'nın cesedinin gerçekten gittiğinden emin olmak için. Neyse ki öyle olmuştu.

Yapması gereken şey için suyun hâlâ yeterince derin olduğunu umuyordu.

İlk torba sorun olmazdı. Ashley'nin el ve ayak parmakları yakında balıklara yem olacaktı. Bıçak setini aldıktan sonra bir inşaat alanından bulup Ashley'nin gövdesine bağladığı tuğla onu batıracaktı. Timsahlar bugün ziyafet çekecekti.

Nefesini tutarak torbayı açtı, suyun üzerine tuttu ve fırlattı. Devrilmiş bir ağaç dalı yakalayarak gövdeyi bir shuffleboard diskiymiş gibi suya itti ve sonra yavaşça batışını izledi.

Bir torba gitmiş, bir torba kalmıştı. Bir sonraki daha zor olacaktı.

Torbayı kutudan çıkardı ve yine sızıntı olup olmadığını kontrol etti. Sızıntı olmaması, ne bu arabanın ne de kendi garajından alıp bu arabanın ölü sahibinin evinin yakınına bıraktığı arabanın bagaj döşemesine sıvı bulaşmadığı anlamına geliyordu. Dolayısıyla, korkunç bir şey olsa ve kendisinden şüphelenilip soruştursalar bile, polisler hiçbir şey bulamayacaktı.

Olabilirdi de. Ofiste kimsenin Ashley'le ilişkisi olduğundan şüphelendiğini sanmıyordu ama Joelle biliyordu ve elinde kanıt vardı. Çalışma odasına ve bitişiğindeki yatak odasına yerleştirilen kameralar konusunda yalan söylememişti. Onları Jackass'i çalışma odasından ön kapıya kadar uğurladığı akşam bulmuştu.

Kameralar iyi gizlenmişti. Kadın onları yerleştirmesi için işini iyi bilen birini tutmuştu. Kameralar hâlâ oradaydı ama artık çalışmıyordu.

Her birinin kablolarını çekmişti. Ama Joelle bakmaya giderse kameraları görecek ve hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti.

Bu yüzden, sevgili karısı yüzünden, izlerini çok dikkatli bir şekilde örtmesi gerekiyordu. İkinci torbayı açtı ve yanlışlıkla burnundan bir nefes alınca yüzünü çevirmek zorunda kaldı. Sadece on iki saat olmuştu ama ceset kokmaya başlamıştı.

Timsahlar için çok daha iyiydi. Kokuya gelir, açık büfe için kalırlardı.

Torbanın içine uzandı, bir kol çıkarıp nehre fırlattı. Kol suları sıçratarak düştü, batmadan önce bir iki saniye yüzeyde salındı.

Devam et. Sadece nefes alma. Kusmak istemiyordu. Kusarsa yok etmek zorunda kalacağı bir DNA bırakırdı.

Hızla bir kol daha suya fırlattı ve onu bacak parçaları izledi.

Artık geriye sadece kadının...

Tereddüt ederek tekrar yüzünü buruşturdu. Ona bakmak istemiyordu, ölümle kasılmış yüzünü görmek istemiyordu ama gövdesine yaptığı gibi onu da öylece suya fırlatamadı. Uzuvlarına yaptığı gibi onu da suya atacak cesareti olduğundan emin değildi.

Torbaya uzandı ve hemen kolunu çekti. *İğrenç. Çok iğrenç.*

Ödlek olma. Yap şunu.

Torbaya ikinci kez uzanmıştı ki ortamın dinginliğinde bir aracın homurdanan motor sesini duydu. *Lanet olsun. Kahretsin, içine tüküreyim.* Biri geliyordu. Biri görecekti.

Torbayı kavrayarak arabaya doğru ilerledi. Silahını bıraktığı yere.

Silahı kaptı, Ashley'nin kanıyla kayganlaşan eldivenli elleri silahın sürgüsü üstünde işe yaramaz bir şekilde kayınca küfretti. Kalbi çok hızlı atıyordu, giydiği ameliyat eldivenlerini deri eldivenlerinin üstünden sıyırdı, Ashley'den geriye kalanlarla birlikte torbaya attı.

Söylemek gerekirse, kafasıyla birlikte.

Ardından derin bir soluk aldı. Gelen Jackass'in Range Rover'ıydı. Fakat sonra tekrar gerildi.

Jackass'in burada ne işi vardı? *Ayrıca burada olduğumu nereden biliyor?*

Lamont silahı kurdu ve Jackass yavaşlayarak dururken ilk kurşunu sürdü. Adam burada olmamalıydı. Bu hayra alâmet bir şey değildi.

Bir eliyle torbayı tutarak bir kez daha suyun kenarına doğru ilerledi. En kötü ihtimalle torbayı olduğu gibi suya atacaktı.

"Günaydın Monty," diye seslendi Jackass araçtan inerken. "Ne yapıyorsun?"

Seni hiç ilgilendirmez. "Balık tutuyorum," diye karşılık verdi. "Burada ne işin var?"

Jackass motorunu çalışır halde bırakarak yaklaştı, gözleri torbadaydı. *Elime bakmıyor.* Silahı kavramıştı, gerekirse ateş etmeye hazırdı.

"Çantada ne var Monty?" Soruyu, zaten biliyormuş gibi küstah bir tavırla sormuştu.

"Malzeme. Yem. Bilirsin işte."

"Sanırım biliyorum." Jackass bir adım ötede durdu. "Kadın konuşmanı duydu, değil mi?"

Lamont gözlerini kırpıştırdı. "Ne?" Fakat nasıl...

"Onu öldürmek zorundaydın, değil mi?" Jackass başını iki yana sallayarak devam etti. "Üstelik bu konuyu konuşmuş olmamıza rağmen. Bu akıllıca değildi, Monty." Birden, Jackass'in elinde bir silah belirdi.

Bana doğrulttu.

"Ashley Resnick'i öldürmekten tutuklusun," dedi Jackass sakince. "Arkanda tuttuğun silahı bırak ve ellerini başının arkasına koy."

Lamont bir adım daha geri çekildi. "Nereden biliyorsun?"

Çünkü bu işten sıyrıldığında hangi sızıntıyı tıkayacağını bilmesi gerekiyordu.

"Şu ana kadar bilmiyordum, emin değildim. Konuşmamızın sonunda birinin soluğunun kesildiğini duydum ve evden çıktıktan sonra seni takip ettim. Onu öldürmediğini umuyor ama öldürdüğünü düşünüyordum. Ne zaman ne yapacağın önceden kestirilebilir hale geliyor, Monty. İtiraf etmeliyim ki araç değiş-

tirdiğinde beni şaşırttın. Bunu beklemiyordum. Fakat ismi lazım olmayan o kadını da buraya atmıştık. Onun içindekinin" –çantayı işaret etti– "Ashley olması o kadar da büyük bir sürpriz değil. Onu buraya getireceğini tahmin etmem de öyle. Alışkanlıklarının esirinden başka bir şey değilsin Monty. O yüzden silahı bırak."

"Beni nasıl takip edebildin?"

"Tüm araçlarında takip cihazı var. Yıllardır. Gittiğin her yeri biliyorum eski dostum. Ve yaptığın her şeyi. Kızı öldürmek zorunda kalman çok yazık. Yatakta tam bir canavarmış."

"Nasıl..." Bu úkalaca açıklamayı düşünürken Lamont'un beyni karıncalandı. "Bizi gördün mü?"

Adam sırıttı. "Bizzat kendi evinde."

"Joelle'in video kayıtlarını gördün."

Jackass güldü. "Kameraları kim yerleştirdi sanıyorsun? Bunu iyi bir arkadaşıma iyilik olsun diye yaptım çünkü kocası onu aldattığı için çok üzgündü." Adamın yüzündeki ifade sertleşti. "Giderek yük olmaya başlamıştın ama *tekrar* metresini öldürerek çizgiyi aştın. Bir zamanlar işime yarıyordun ama artık senin pisliğini temizlemek kariyerim için sakıncalı hale geldi." Silahıyla adamın elini işaret etti. "At silahını."

Kahrolası piç. Silahımı asla bırakmam. Buradan canlı çıkmam imkânsız. "Tutuklanmaya direndiğimi" söyleyip beni öldürecek. Lamont silahı bırakmak yerine torbayı Jackass'e fırlattı ve tam göğsüne isabet ettirdi.

Ve... *o şey... kafa...* yuvarlanarak tok bir sesle yere düştü.

Jackass'in dikkati sadece bir an dağıldı ama Lamont için bu kadarı yeterliydi. Kolunu kaldırdı ve ateş etti.

Jackass sendeleyerek geri çekildi ama beyaz gömleğinde hiç kan görünmedi.

Kahrolası çelik yelek.

Adam kendini toparlamaya, darbenin acısını üzerinden atmaya çalışırken Lamont tekrar ateş etti.

Tam iki kaşının arasına. *İşte bu!*

Jackass kütük gibi devrildi.

Şimdi de onun cesedinden kurtulması gerekiyordu, lanet olsun. Neyse ki satırı saklamıştı. Ashley'nin cesedinden kurtulduktan sonra onu bir yere gömmeyi planlıyordu.

Başlasak iyi olur. Gün boşa geçiyor.

Ellerinin titremesine aldırmadan, yeni bir çift ameliyat eldiveni almak üzere bagajına geri döndü. Onlar olmadan o... *kafaya* dokunmasının imkânı yoktu. Ne de olsa deri eldivenleri pahalıydı. Silahı yere bıraktı, sonra ikinci çift eldiveni çekti.

Tam o sırada arkasında bir dal çıtırdayınca olduğu yerde döndü.

Orada iki kişi duruyordu, bir adam ve bir kadın. Adamı tanıdı ve bir an ürperdi. *Rocky Hebert.*

Hayır. Rocky değil. Rocky ölmüştü. Bu Gabe'di, oğlu. Bu durumda kadın, bayan özel dedektif Margaret Sutton olmalıydı.

Uzun bir süre şok içinde gözlerini kırpıştırdı. O kadın burada olamazdı. Hastanede olması gerekiyordu. Beyin sarsıntısı yüzünden. Jackass öyle söylemişti.

Görünüşe göre Jackass yanılmıştı çünkü kadın buradaydı.

Bu hiç iyi değildi.

Hem Sutton hem de Hebert'in silahları vardı. Kadın silahını Lamont'un kalbine doğrultmuştu ve üstünde çelik yelek yoktu. Ancak diğeri daha büyük bir tehdit oluşturuyordu. Gabe Hebert'in bir elinde silah, diğerinde cep telefonu vardı ve görünüşe göre kayıt yapıyordu.

Neyse ki başımda kapüşonum var. Yüzünün görünmediğinden emin olmak için başını eğdi.

Kaç. Kaç. Kaç.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi kadın, gözleri kısılmıştı. "*Hemen.* Gabe, geri çekil ve bana biraz yer aç. Ve lütfen kayda devam et."

Rocky'nin oğlu, dudaklarını öfkeli bir küçümsemeyle büzerek ona uydu. "Onu *öldürdün* kahrolası. Bunu yapmak sana düşmezdi."

"Peki kime düşerdi evlat?" diye sordu normalden çok daha derin bir tonda. Göz ucuyla kadını izliyor, dikkatinin dağılmasını bekliyordu.

Kadının gözleri hâlâ kısıktı. Yükselen güneş tam arkasındaydı. Muhtemelen onu vurabilecek kadar iyi görebiliyordu ve gerçekten çok iyi konsantre olmuştu.

Dikkatini dağıtmalıydı. İçinde Ashley'nin kafası olan torba artık elinde değildi. Başka bir şeye ihtiyacı vardı. Onu ürkütecek bir şeye. Sadece bir saniyeliğine.

"Hiç kimseye," diye gürledi Gabe. "O benim babamı öldürdü. Hapse girmesi gerekiyordu ve sen bunu engelledin."

İşte bu olumlu bir noktaydı. *Rocky'nin oğlu babasını öldürdüğümden şüphelenmiyor ve eğer istediğimi yaparsam, kim olduğum hakkında Gabe'in hiçbir fikri olmayacak.*

Bütün işbirlikçileri ölmüştü. Tek yapması gereken kaçmaktı, sonrasında iyi olacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

"Ellerini başının arkasına koy," dedi kadın tekrar. "Bu gece zaten birini vurdum. Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum."

Ne kadar da matrak bir kadın, değil mi? Gözlerini adamdan ayırmıyordu, konsantrasyonu çok güçlüydü. Eğer onu vurmak isterse, vururdu.

Destek bekliyordu. *Lanet olsun.*

Dikkatini dağıtmak için kendisi bir şeyler yapmak zorundaydı. Son çare manevrasının tam zamanıydı.

Başını eğdi ve... saldırdı, kafasını kadının gövdesine gömdü. Molly sendeleyerek geri çekildi, silahını ateşledi ama mermi doğruca yukarı gitti.

Lamont kadının yanına koşmadan önce Gabe'in "Molly!" diye bağırdığını duydu.

Kaçmak için sahip olduğu tek fırsat buydu ve pek de büyük bir fırsat sayılmazdı çünkü Molly çoktan ayağa kalkmıştı. Arabanın bagajından silahını aldı ama anahtarlarını çıkarıp kahrolası çalıntı aracını çalıştıracak zamanı yoktu, zira kadın ona ateş etmeye başlamıştı bile.

Zikzaklar çizerek Jackass'in motoru hâlâ çalışan Range Rover'ına doğru koştu ve kadının ilk iki atışından kurtuldu. Dönüp geri ateş etti, atışı boşa gitti ama bu ona Rover'ın suya doğru dönük olan uzak tarafına geçmesi için gereken birkaç saniyeyi kazandırdı. Aracı bir kalkan olarak kullanarak tekrar ateş etti, tekrar ıskaladı.

Ve tekrar. Kızın kurşunları gittikçe yaklaşırken o ıskalamaya devam ediyordu.

Bir kez daha ateş etti ve... hiçbir şey olmadı. Uğursuz bir tıkırtı dışında. Bir tutukluk. *Hay aksi.*

Birkaç saniye boyunca fişek yatağını temizlemeye çalıştı ama elleri titriyordu ve kadın yaklaşıyordu.

Kaç. Sadece kaç.

Bir kurşun ön yolcu camını parçaladığında sürücü koltuğuna geçmişti.

Jackass'in SUV'unu geri vitese taktı ve gaza basarak sonraki dört kurşundan kurtuldu. Direksiyonu çevirip yola doğru sav-

rulduktan sonra tekrar geri vitese taktı ve son bir kurşun arka camını parçalarken yere eğildi.

Çok daha kötüsü olabilirdi.

Virajları hızla dönerken yolun kenarına park etmiş bir sedan gördü. Hebert ve Sutton'ın buraya geldikleri araba olmalıydı. Eğer zamanı olsaydı, onu parçalara ayırırdı ama yoktu, bu yüzden otoyol yaklaşana kadar deli gibi sürmeye devam etti.

Özgürlük. Zafer narası atma dürtüsünü güçlükle bastırarak dikkatini yola verdi.

Ardından kaşlarını çattı. "Onları ezip geçmeliydim," diye homurdandı yüksek sesle.

Onları neden ezmedim? Fakat artık çok geçti.

Özellikle de geldiği yöne doğru giden iki SUV varken. Öndeki SUV polis arabasına benziyordu. Eğer sürücü kırık camları gördüyse, hapı yutmuştu. Hemen farlarını kapattı ve bu yol üstündeki son işyeri olan bir bataklık turu şirketinin otoparkına girdi. Park yerinde zaten birkaç araba vardı, o yüzden göze çarpmazdı. Yan camları indirerek aldıkları hasarı gizledi, ancak tuzla buz olan ve çerçeveye adeta iman gücüyle tutunan arka cam için yapılacak bir şey yoktu.

Nefesini tutarak SUV'un ve kamyonetin yanından geçip yan yola sapmasını izledi.

Sanırım oyalanmadığım iyi oldu. Gerçi çok geçmeden kaçmasına izin verdiklerini anlayacaklardı. Gabe ve Molly dediği kadın onlara söyleyecekti. SUV'un sürücüsü Rover için arama bülteni çıkaracak ve bölgedeki tüm polisler onun peşine düşecekti.

Patronlarını öldürmüştü. Ağızlarından köpükler saçarak onu yakalamaya çalışacaklardı.

Rover'dan kurtulmalıyım. Neyse ki Jackass'in cesediyle birlikte su kenarında bıraktığı arabayı çaldığı yerden çok uzakta değildi.

Her şey yoluna girecekti.

Bayou Barataria, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 06.40

"Hay lanet," diye mırıldandı Molly, Range Rover'ın park lambaları gözden kaybolurken. "Berbat bir durum."

"En azından sen iyisin," dedi Gabe. "Şuradaki adamın durumuna kıyasla."

"Doğru. Hâlâ kaydediyor musun?"

Gabe telefonunu kontrol etti. "Hayır. Sana doğru koşarken durdurmuş olmalıyım. Yeniden başlatayım mı?"

"Belki birazdan." Molly cesedi incelemek için döndü, daha fazla yaklaşmadı. "Burada zemin ıslak. Ayak izleri olabilir."

"İzleri kim alacak?" diye sordu Gabe. "André mi, Antoine mı?"

Cevap gecikmedi, yolda hızla ilerleyen iki araba belirdi. Biri siyah bir SUV, diğeri ise Burke'ün kullandığı mavi Escalade.

"Sanırım ilk SUV André'ninki," dedi Molly. "Dolayısıyla..."

"Bir kez daha bir cesetle yakalandık," dedi Gabe kederle. "Üstelik bu seferki bir polis."

Gerçekten de öyleydi. Hatta en kıdemli polislerden biri. "Gerçi Mule'un cesedinden biz sorumlu değiliz. Binamdaki güvenlik kameraları diğerlerini nefsi müdafaa için vurduğumuzu kanıtlayacak. Senin çektiğin görüntüler ise Mule'u başka birinin vurduğunu gösterecek."

Gabe'in bakışları hafifçe kaydı, gözleri fal taşı gibi açılırken beti benzi attı. "Aman Tanrım. Molly."

Molly onun odaklandığı yere bakmak için döndü. Yüce Tanrım. Kapüşonlu adamın Mule'a fırlattığı kalıntılar karşısında öğürmemek için kendini zor tuttu. "Sakın... bakma, tamam mı?"

Ancak Gabe kıpırdamadı. "Bu bir..."

"Evet. Bu bir kafa." Saçlarından anlaşıldığı kadarıyla bir kadın kafasıydı.

Kapüşonlu Adam belli ki bir cesetten kurtuluyordu. Gabe'in pazularını kavradı ve o dehşet verici manzaradan uzaklaşana kadar çekiştirdi. "Burada kal ve bayılmamaya çalış, tamam mı? Ama bayılırsan da kimse seni suçlamaz."

Molly omuzlarını dikleştirerek yeni gelen iki araca doğru yürüdü.

Silahını kılıfına soktu ve André ile Burke'ü yarı yolda karşıladı. "Mule öldü. Biz vurmadık. Tetikçi Range Rover'la kaçtı."

André'nin çenesi kasıldı. "Lanet olsun. Bülten çıkarmam için bana bir saniye ver."

Molly açıklamaya geçmeden önce onun konuşmasını bitirmesini bekledi. "Kapüşonlu bir adam Mule'u vurdu. İkisi bir şey hakkında tartışıyorlardı, sonra Kapüşonlu Adam Mule'a bir torba fırlatarak dikkatini dağıttı, ardından onu iki kez vurdu; bir kez göğsünden, bir kez de kafasından. O zaman yaklaştık ama..." İçini çekti. "Kaçması benim suçum. Silahımı ona doğrultmuştum ama o üstüme saldırdı ve ben bunu hiç beklemiyordum. Beni yere düşürdü ve... sanırım yorgunum. Reflekslerim olması gerektiği gibi değildi. O uzaklaşırken lastiklerine ateş ettim ve vurdum ama o sürmeye devam etti."

"Muhtemelen run-flat lastikleri vardı." Burke hafifçe kadının omuzlarını tuttu ve onu kontrol etti. "Ama sen iyisin, değil mi? Sen ve Gabe?"

"Evet," dedi kadın tiksintiyle. "Kapüşonlu Adam şurada park etmiş arabanın bagajından bir silah kapıp kaçtı."

Andre başını iki yana salladı. "Lanet olsun, ortalık fena karışmış. Seni vurmadığına sevindim Molly ama neden vurmadı?"

"Bana ateş etti ama ıskaladı ve sonra vazgeçti. O kaçarken ben de ona ateş ediyordum. Bilmiyorum. Belki de sinirleri bozuldu?"

"Silahı tutukluk yaptı," dedi Gabe. "Range Rover'a binmeden hemen önce onu temizlemeye çalışırken gördüm. O anda cipi bizi ezmek için kullanmasından daha çok korktum."

"Ya da sizi suya girmeye zorlamak için," diye ekledi André. "Pekâlâ. Siz burada kalın, ben de Mule'a bir göz atayım. Öldüğünden ve sağlık görevlilerine ihtiyacı olmadığından emin olmalıyım." Ölü polise yaklaşırken vücudu kasılmıştı.

"Öldüğü kesin," diye mırıldandı Molly, sonra alnına vurdu. "André, Gabe her şeyi videoya kaydetti."

Andre kısa bir süre durdu ve aceleyle yanlarına döndü. "Bir bakayım."

Gabe, Burke ve André'nin izleyebilmesi için ekranı çevirerek oynat tuşuna bastı.

Görüntüler sona erdiğinde hem Burke hem de André rahatlamış görünüyordu.

"Bu hepinizin kıçını kurtaracak," dedi Burke.

André başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ama ne dediklerini duyamamak çok kötü."

"Daha fazla yaklaşmak istemedik," dedi Gabe mahcup bir ifadeyle. "Ama sonra..." Yüzünü buruşturdu, güçlükle yutkundu. "Mule'a fırlattığı şey bir kadın kafasıymış. Onu suya atacaktı."

"Tabii ki atacaktı," diye mırıldandı Burke, sesi boğuklaşmıştı. "Kimi ortadan kaldırmaya çalıştığını bulmamız gerek."

André yüzünü hoş olmayan bir ifadeyle buruşturdu. "Evet. Burada kalın. Bilginiz olsun, destek geliyor. O videoyu buluta gönder. Sizi aklamak için kullanmadan önce 'yanlışlıkla' silinmesini istemem."

Molly, André'nin Mule'un cesedinin yanında diz çöküp iki parmağını boğazına bastırmasını izledi.

"Kapüşonlunun kaçması benim suçum," dedi Molly usulca Burke'e. "Bunu yapamayacak kadar yorgundum ve reflekslerim boka sarmıştı."

"Kapa çeneni," dedi Burke, bir kolunu ona dolayarak kısaca sarıldı. "Onun kanıtları yok etmesini engelledin. Kendine bu kadar yüklenme."

"Teşekkür ederim," dedi Gabe, biraz sert bir ifadeyle. "Bugünden itibaren kıyamet gününe kadar kendini suçlayacak."

Burke hafifçe gülümsedi. "Onu şimdiden iyi tanımışsın."

Molly yanaklarının ısındığını hissetti, mevcut şartlar altında bu çok saçmaydı. "Videoyu bulut hesabına gönderdin mi, Gabe?"

"Çoktan gönderdim. İzleyebilmesi için Antoine'a da bir link attım."

Burke'ün yarım tebessümü sırıtmaya dönüştü. "Vay be, evlat. Senden iyi özel dedektif olur."

Gabe başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Normal hayatımın geri kalanında sıkıcı bir şef olacağım."

Molly, André'ye doğru ani bir hareket algıladı ve çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "André!"

Bir timsah, hem de devasa bir timsah, sudan çıkmış kafaya doğru ilerliyordu.

André dönüp ateş etti, atışlarını bilerek ıskalıyor, hepsi timsahın etrafındaki suya isabet ediyordu. Burke, André'nin yanına koştu ve o da kendi silahını ateşledi.

Timsah sürünerek suya geri döndü ve André geri çekilirken tökezledi, Burke bir elini polisin sırtına koyarak onu doğrulttu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Gabe bitkin bir sesle. "Kahrolası gün böyle devam edecek."

"Onlara yardım etmeliydim," dedi Molly, tüm vücudunun titremesini görmezden gelmeye çalışarak. "Ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Çok uzun bir gün olmuştu, bitkin düşmüştü ve bacakları pelteye dönmüştü.

"O zaman burada benimle kal." Gabe bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendisine yaslanması için yönlendirdi. Bu çok hoş bir histi. "Bir gün için yeterince insan kurtardın."

Birlikte orada durdular ve André'nin kurbanın kalıntılarını suyun kenarından dikkatle uzaklaştırmasını izlediler. Sonra birden, adam sanki dondu kaldı.

Molly bir adım öne çıktı. "Acaba André kurbanı tanıyor mu? Ya da Burke," diye ekledi patronu André'nin yanına çömeldiğinde.

Gabe de onu takip ederek olay yerine doğru yürüdü, Molly kapüşonlu adamın geride bırakmış olabileceği diğer kanıtları bozmamak için adımlarını dikkatli atıyordu.

"Onu tanıyor musunuz?" diye seslendi.

"Evet," diye karşılık verdi Burke omzunun üzerinden. "Olduğunuz yerde kalın." Molly ve Gabe durdular, Burke onlara katılana kadar beklediler. "Xavier ve Carlos'un dünkü ziyaretçiyi arama planı artık suya düştü."

Molly iç çekti. "Nadia Hall'un kız kardeşi olduğunu iddia eden ama sana hep yanlış isimler veren kadın mı?"

Burke başıyla kısaca onayladı. "Evet. O."

Molly başını Gabe'in omzuna yasladı. "Gerçekten yorgunum, Burke." Hatta bir ya da iki kaburgası zedelenmiş bile olabilirdi. Kapüşonlu Adam kafasıyla sert vurmuştu.

André cipini işaret etti. "Arka koltuğa geç ve biraz dinlen. Seninle kampta görüşmeyi planlamıştım ama bunu kitabına göre yapmam gerekecek. Bana telefonunu ver, Gabe. Onu emniyete almam gerek."

Diğer seçenek dile getirilmedi. Polisler olay yerine üşüştüğünde, arkadaşları olmayan biri telefonu alabilir ve Gabe onu bir daha asla göremeyebilirdi.

André, Gabe'in uzattığı telefonu alıp cebine koydu. Ardından aşçıdan suç savaşçısına dönüşen adam Molly'ye kolunu uzattı ve André'nin cipine binmesine yardım etti.

"Yakında doğru dürüst çıkacağımız bir gün gelecek," dedi Gabe yavaşça, kolunu Molly'nin omuzlarına dolayıp onu kendine çekerken. "Bundan daha iyisini yapabileceğimize eminim."

Şaşıran kadın bir kahkaha attı. "Bunun doğru olduğundan kesinlikle eminim." Ciddileşerek sağlıklı düşünmeye çalıştı. "Sorguya çekileceğiz. Andre her ne kadar buna görüşme dese de dürüst olalım, cevaplamamız gereken sorularla bizi fena halde hırpalayacaklar. Acaba her ihtimale karşı Willa Mae'yi bizi temsil etmesi için çağırsak mı?"

Gabe onun başının tepesini öptü. "Fena fikir değil. Nefesimi toplamam için bana bir dakika ver, sonra arayacağım."

"Arayamazsın. André telefonunu aldı."

"Of, doğru. O zaman aramayı sen yap. Kullan-at telefonun hâlâ yanında, değil mi?"

"Evet, yanımda." Gabe'den sadece telefonunu bulacak kadar uzaklaştı. "Numarası bende yok ama Antoine'ınki var. Bizi yasal olarak temsil edebilmesi için birinin onu Burke'ün evinden alması gerekecek. Louisiana'da çalışma yetkisi var mı, yoksa Xavier'i temsil etmek için bir dolar aldığı gün sadece tiyatro mu oynuyordu bilmiyorum."

"Daha Salı günüydü," dedi Gabe somurtarak. "Sanki bir yıl önceymiş gibi geliyor."

Kız onun bacağını okşadı. "Cesaretini kaybetme, Gabe. Bir şeyleri çözmeye başladık."

Gabe içini çekti. "Yeterince hızlı değil."

Bayou Gauche, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 09.00

"Hayır." Cicely topuklarının üzerinde döndü ve Burke'ün mutfağına doğru yürüyerek, görevinin başına geçti.

Görevi, aklını kaçırmak üzere olan oğlundan uzak durmaktı.

Xavier, Molly ve Gabe'in gözaltına alındığı polis karakoluna kadar Willa Mae'ye eşlik etmek üzere bir tekneyle gelen Antoine'a baktı. *Ben burada hiçbir şey yapmadan aylak aylak oturuyorum.* "Hadi ama dostum. Beni de yanında götür. Yardım etmek istiyorum."

Antoine ona şefkatle baktı. "Anlıyorum ama bu konuda annene katılıyorum. Bu noktada sen kaybedilmeyecek kadar değerli bir tanıksın. Orada güvende olmazsın. Üzgünüm."

Xavier kollarını göğsünde kavuşturdu ve somurtmamak için kendini zor tuttu. "Nadia Hall'un öldürüldüğünü gördüğümde beş yaşındaydım. Zaten kimse benim sözüme inanmaz."

"Bunu bilemezsin," dedi Willa Mae koridorda duraklayarak. Takım elbise ve topuklu ayakkabı giymiş, inciler takmıştı.

"Güzel görünüyorsunuz hanımefendi," dedi Xavier ona. "Tam bir avukat gibi."

Kadın kıkırdadı. "Öyle olmalıyım. Sizin yaşınızdan daha uzun süre avukatlık yaptım."

"Takım elbise getirmek nereden aklınıza geldi, Bayan Willa Mae?" diye sordu Carlos. "Biz sırtımızdaki giysilerle öylece kaçtık."

"Aynen," diye söze karıştı Manny. "Kâhin falan mısınız siz?"

Willa Mae onlara sevgiyle gülümsedi. "Hayır, keşke öyle olsaydım. Başınızı soktuğunuz bu beladan sonra bir avukata ihtiyacınız olabileceğini düşündüm sadece."

"Bütün bunların başlarına gelmesi..." *Benim* yüzümden demek için kendini zor tuttu.

Annesi kanmamıştı. "İyi yakaladın oğlum. Sen de herkes kadar bu işin kurbanısın. Muhtemelen daha fazla. Yardım etmediğini düşünüyorsun ama ediyorsun. Sen olmasaydın kimse Nadia Hall'u aramaya gerek duymazdı. Ayrıca senin de sıran geliyor Xavier. Molly, Burke ve André tüm bu çılgınlığı çözdüğü zaman, tanıklık etmen için çağrılacaksın. Bu hiç kolay olmayacak."

"Kime karşı tanıklık edeceğim?" diye sordu Xavier, sinirli bir sesle. "Herkes öldü."

"Mule'u öldüren adam hariç," dedi Cicely sakince. "Eğer kapüşonlu adam Burke'ü görmeye gelen genç kadının cesedini ortadan kaldırmaya çalıştıysa –ki kesinlikle bir şekilde bu işin içindeydi– o zaman o da işin içinde. Sadece henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz. O zamanlar Nadia'nın sevgilisinin kim olduğunu da bilmiyoruz. Mule ya da başka biri olabilir. Sadece bilmiyoruz."

Hayır, bilmiyorlardı. Ama bulmalarına yardımcı olabilirlerdi. "Beklerken ne yapabileceğimize dair bir fikrim var. Carlos! Manny! Buraya gelebilir misiniz?"

Birkaç saniye sonra kardeşler yanındaydılar. "Ne oldu?" diye sordu Carlos.

Xavier oturmalarını işaret etti. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı diye düşünüyordum. Dün gece beyin fırtınası yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Carlos gözlerini kırpıştırdı. "Evet, gerçekten de daha dün geceydi. Evet, hatırlıyorum. Neden?"

"Gabe'in Shoe'yu okşarken Molly'ye 'Ya köpek?' diye sorduğunu da hatırlıyor musun?"

Carlos'un yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "New Orleans'taki tüm veterinerleri arayacağız."

Xavier başıyla onayladı. "Evet, öyle yapacağız."

Manny telefonunu çıkardı. "Kullan-at telefonum yanımda ve şarjı dolu. Hadi yapalım şu işi."

Xavier tepkisini ölçmek için annesine baktı. Kadın başıyla onayladı. "Telefonumdan isimlere ve numaralara bakacağım," dedi. "Aramaları siz yaparsınız çocuklar."

Xavier bir elini kaldırdı. "Durun bakalım. Çağrılarımızın izini sürmenin ne kadar kolay olduğunu artık biliyoruz."

"Ben zaten biliyordum," dedi Carlos kendini beğenmiş bir tavırla.

Xavier hâlâ gülümseyebildiğini fark etti. "Eminim biliyordun. Sevdiğin o polisiye diziler hepimizin işine yaradı. Farklı numaralardan arıyormuşuz gibi görünmeyi nasıl yapacağımızı biliyor musunuz?"

"Spoofing," dedi Cicely ve hepsi ona baktı. Kadın kaşlarını çattı. "Ne? Cahilin teki olduğumu mu sanıyorsunuz? Spoofing, kimlik sahtekârlığı yaparak aradığınız numarayı farklı göstermektir. Hemşirelerden biri eski erkek arkadaşını taciz etmek için böyle bir şey yapmıştı. Bu yüzden başı belaya girdi, haberiniz olsun."

"Fakat biz bunu yasadışı nedenlerle yapmayacağız," dedi Manny. "Ayrıca, önce bizi yakalamaları gerekir ve bu takip edilemez bir telefon. Hemen bir spoofing sitesi açayım." Cicely'ye başıyla destek verdi. "Çok iyiydi Bayan M."

Cicely masanın öbür ucuna uzanıp onun kolunu okşadı. "Teşekkür ederim, Manny. Takdir edilmek güzel bir şey."

Xavier, onunla göz göze gelene kadar parmaklarıyla masayı tıklattı. "Ben de seni takdir ediyorum anne. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Kadının gözleri tekrar doldu ve eliyle Xavier'i savuşturdu. "Sus artık. Yapacak işlerimiz var."

Ayışığı Kitaplığı

23

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 09.15

Lamont kravatını düzeltti, eli kapı kolunun üstünde duraladı. Ofisinin kapısına baktı, içeri girmek için psikolojisini zorladı. Duşunu almış ve giyinmişti, güne başlamaya hazırdı.

Bu genellikle evrak işleri ve bir dizi toplantı anlamına gelirdi.

Bugün ise önce polislerin ne kadar bildiğini öğrenmek anlamına geliyordu. O videoda yüzünün ne kadarı çekilmişti?

Gabe Hebert'e de telefonuna da lanet olsun.

En çok ihtiyacı olduğu anda tutukluk yapan kendi silahına da lanet olsun.

Onları ezip geçmeliydim. Neden onları ezmedim ki? Paniklemişti, bu kadar basit. Savaşamamış, bu yüzden kaçmayı tercih etmişti. Eğer tüm bunlardan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa, bu panik hali onun sonunu getirecekti.

Jackson Mule cinayeti tüm haberlerde yer almıştı ama ayrıntılar yetersizdi. Şehrin önde gelenleri "büyük bir adamın kaybı" için timsah gözyaşları döküyordu.

Palavra. Jackass kabadayıdan başka bir şey değildi. Ahmak, beceriksiz bir kabadayı.

Seni alt etti, belki de o kadar ahmak değildir.

Kes. Kapa çeneni.

"Lamont? Bir dakikan var mı?"

Kendisine doğru gelen adama doğru döndü. Jean-Pierre, Ashley'nin yeni patronu. Onunla muhatap olmaktan nefret ediyordu çünkü bu pırıl pırıl görüntünün paravan olduğundan emindi. Yerel halkla iyi geçinmek için kulağa daha uygun gelen Fransızca göbek adını kullanması dışında, Kaj Jean- Pierre tam bir düzgün adam timsaliydi. *Bu herif en fazla benim kadar temizdir.* Sorun şu ki Lamont hiçbir zaman bu yönde bir kanıt bulamamıştı.

"Jean-Pierre. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ashley'i arıyorum. İşe geç kaldı ve dün üzerinde çalıştığı dosyaya çok ihtiyacım var. Sabit diskine kaydetmiş olmalı çünkü sunucuda yok. Eğer onu bulamazsam, bilgisayarının şifresini kırması için bir ağ yöneticisi bulmam gerekecek. Onu hiç gördün mü?"

"Kesinlikle hayır," diye gayet rahat yalan söyleyen Lamont ofisine girdi, Jean-Pierre de peşindeydi.

Carrie bilgisayarından başını kaldırdı, dudakları kibar bir tebessümle büküldü. "Günaydın, efendim." Ayağa kalktı ve Lamont'un ceketini alarak kapının arkasına astı. "Kahve?"

"Evet, lütfen." Gergin kaslarını gevşetmek için burbonu tercih ederdi ama burada, iş yerinde olmazdı. Jean-Pierre'e sert bir bakış atmak için döndü. "Kız burada değil. Başka yerde ara."

Diğer adam onu duymazdan geldi. "Carrie, Ashley'i gördün mü?"

"Hayır, efendim. Bu sabah görmedim. Eğer görürsem, onu aradığınızı söyleyeyim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Jean-Pierre, sesi gergin geliyordu, sonra da "Kahretsin," diye mırıldanarak ayrıldı.

"Bu adam çok kaba," dedi Lamont umursamaz bir tavırla.

"O kadar da kötü biri değil," dedi Carrie sevecen bir gülümsemeyle. "En azından onu tanıdıktan sonra. Sadece biraz heyecanlı. Buradaki tempoya alıştığında sakinleşecektir."

Zira Kaj New York'tan gelmişti. Bu bile adama güvenmemek için yeterli bir nedendi.

Jean-Pierre'i aklından çıkaran Lamont, Carrie'ye o gün için ihtiyacı olan dosyaların bir listesini verdi ve ofisinin kapısını kapattı. Boş olduğunu görünce rahatlayarak sessizce iç çekti.

İçten içe, rozetli birinin onu bekliyor olmasından korkuyordu ama şimdiye kadar her şey yolunda gidiyordu. Eğer o lanet olası videoda yüzünü görselerdi, ellerinde kelepçelerle buraya gelmiş olurlardı.

Kadının gözlerini nasıl kıstığını hatırladı. Yükselen güneş onu kör etmişti. Yüzünün görünen herhangi bir kısmını, videonun işe yaramayacağı kadar gölgede bırakmış olmasını umdu.

Onları ezip geçmeliydim.

Yapmalıydım, etmeliydim. Ama yapmadın. O yüzden yola devam.

Bilgisayarını açtı ve haber akışlarını kontrol etti. Neyse ki video medyanın eline geçmemişti. Jackass'in küçük dalkavuğu Cresswell bir şeyler biliyor olabilirdi.

Aramazsa garip görünürdü, değil mi? Jackass ile arkadaş oldukları biliniyordu.

Lamont masa telefonunu kullanarak Cresswell'i aradı ve adam telefonu açarak onu şaşırttı.

"Lamont, senin için ne yapabilirim? Acele edersen minnettar olurum. Fazla zamanım yok. Bu sabah Mule'un cinayeti yüzünden burada her şey çok karışık."

"Öyle tahmin ediyorum," dedi Lamont, üzüntüsünü iyice vurgulayarak. "Bu yüzden arıyorum. Ne oldu böyle? Kimin yaptığı belli mi?"

"Hayır. Sadece kapüşonlu bir adam. Görünüşe göre başka bir cinayeti örtbas etmeye çalışıyormuş. Fakat sana söz veriyorum, elimizden geleni yapacağız. Mule'u kimin öldürdüğünü bulacağız ve bulduğumuzda Tanrı yardımcısı olsun. Buradaki herkes o kadar öfkeli ki o şerefsizin mahkemeye çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Umarım onu bulursunuz," dedi Lamont derin bir iç çekerek. "Seni rahat bırakayım da işine dön. Bir şey duyduğunda beni bilgilendirebilir misin? Minnettar olurum."

"Elbette. Bak. Mule için üzgünüm. Çok eskiye dayandığınızı biliyorum."

Çok eskiye. Artık Jackass ona ayak bağı olamayacaktı.

"Teşekkür ederim. Ben... şey, bunu henüz sindiremedim. Gerçek gibi gelmiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandı Cresswell. "Burada işler değişecek."

Cresswell'in bu değişiklikler konusunda pek heyecanlı olduğu söylenemezdi, zaten olması için bir sebep yoktu. Yıllardır istediği her şeyi yapmasına izin verilen bir adamdı. Jackass'in yerine kimin geçtiğine bağlı olarak, sefil kariyerinde ilk kez biri Cresswell'i ezmeye başlayabilirdi.

"Seni bırakayım," dedi Lamont. "Güçlü dur."

"Sen de öyle. Görüşürüz, Lamont."

Telefonu kapattı ve bir kez daha rahat bir nefes aldı. Cresswell her şeyi bilmiyor olabilirdi ama uzun yıllar Jackass için çalışmıştı. Bir katilden şüphelenildiğinde adam bunu bilirdi.

Bu işten alnımın akıyla çıktım.

Xavier Morrow ve Gabe Hebert hariç. Ashley ve Jackass onun dikkatini asıl hedeften, yani tüm tanıkları ortadan kaldır-

maktan uzaklaştırmasına neden olmuştu. Gabe Hebert onun ismi lazım değil kadını öldürdüğünü görmemişti ama babasının cinayeti hakkında çok fazla şey biliyordu.

Morrow ve Hebert'i bulmalıydı ve bunu hemen yapmalıydı.

Çifte alarma geçeceklerdi, özellikle de bayan özel dedektif Ashley'nin kafasına bakmışsa. Zaten Ashley'nin ziyaretinin bir oyun olduğundan şüpheleniyorlardı. Morrow'un öldürüldüğünü gördüğü kadının sahte kimliği konusunda ise hâlâ boşa kürek çektiklerini umuyordu.

Sonra kaşlarını çattı. *Dur bir dakika.*

Sutton denen kadın bu sabah neden oradaydı? Hastanede olması *gerekirken,* nasıl olmuş da Jackass'i bataklığa kadar takip edebilmişti? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Ta ki...

O sabahki tutuklama raporlarını kontrol etti, sonra sinirlerine hâkim olmaya çalışarak gözlerini kapadı. *Lanet olsun.*

Sabahın erken saatlerinde, adam kaçırma niyetiyle haneye tecavüz suçundan birini tutuklamışlardı. Adres, Merkezi İş Alanında bir apartman dairesiydi.

Chelsea Sutton adında birinin evi. Bayan özel dedektifle aynı soyadı. Jackass ne demişti? *Bir kız kardeşi ve bir yeğeni var.* Jackass'in, Burke'ün koruma olarak görevlendirdiği adamı etkisiz hale getirecek kadar adam göndermiş olması gerekiyordu.

Lamont yerel haber sitelerini kontrol etti, sonra da iç çekerek başını geriye attı. Sutton'ın dairesine zorla girilmesi, Jackass cinayetiyle ilgili manşetin hemen altındaydı. Sutton'ın dairesinin dışında üç ölü vardı ve bir kişi tutuklanmıştı. Nicholas Tobin.

Lamont adamla hiç tanışmamıştı ama adını biliyordu. Yıllar boyunca Jackass hakkında her şeyi öğrenmeye özen göstermişti. Tobin, Jackass'in metresinden doğma oğluydu; hamile kaldığı

için onu öldürmemişti çünkü kadın para karşılığı sessiz kalmayı kabul etmişti.

Nadia'nın aksine. Nadia onun parasını kabul etmemişti. Nadia her şeyi anlatacağını söylemişti. Nadia bu yüzden ölmüştü. Eğer mantıklı davransaydı, Lamont şimdi bu belanın içinde olmazdı.

Lamont yerel haber sitesindeki arama sonuçlarına döndü ve dişlerini gıcırdatarak bir sonraki başlığa tıkladı. *İki adam kaçırma girişiminde öldürüldü.* İki adam yerel restoran sahibi Patience Hebert'in evine zorla girmişti. Polis geldiğinde her iki adamı da ölü bulmuştu. Jackass'in adamları fena çuvallamıştı.

Bunu onun çirkin yüzüne vurmak isterdim. Ne var ki artık çok geç.

Görünüşe göre hiç kimse –en azından haberlerde– iki haneye tecavüz arasındaki bağlantıyı kuramamıştı. Margaret Sutton –Hebert ona Molly diyordu– ikisi arasındaki bağlantıydı ama medya bunun farkında değil gibi görünüyordu.

En azından şimdilik.

Polisler biliyor olmalıydı ama henüz bu bilgiyi açığa çıkarmamışlardı.

İyi tarafından bakılacak olursa, Jackass'in bu haneye tecavüzler ve beş cesetle olan bağlantısını araştıracaklardı. Kaçıranları Jackass görevlendirmişti, bu yüzden ölümler bir şekilde ona bağlanacaktı. Onları Tobin görevlendirmiş olsa bile, yine de oklar Jackass'i işaret edecekti.

Ben ise tamamen olayın dışında kalacağım.

Broussard ve ekibi Nadia Hall'dan haberdar olsa bile, bu işi Jackass'in yaptığını düşünebilirlerdi. Bunu yalanlayacak kimse yoktu.

Xavier Morrow hariç ama ona kim inanırdı ki? Çocuk o akşam, Katrina sırasında beş yaşından büyük olamazdı. Beş yaş grubu çocuklar kötü görgü tanığı olmakla meşhurdular.

Xavier Morrow'un yara izini görmüş olması dışında. Jackass'in hiç yara izi olmamıştı.

Lanet olsun.

Xavier Morrow hala ölmek zorundaydı. Ve ölecekti.

En azından kimse beni Jackass'in ölümüyle ilişkilendiremez. Aynasızla iletişim kurmak için kullandığı telefonu fırlatıp atmıştı. Şimdi Mississippi'nin dibinde yatıyordu. Neyse ki çok sayıda telefonu vardı ve çeşitli bağlantılar için ayrı telefonlar kullanıyordu. Şimdi cebinde yeni ve izi sürülemeyecek bir telefon daha taşıyordu.

Onları birbirine bağlayan başka bir kanıt yoktu, doğru mu?

Doğru.

"Ashley dışında... "diye mırıldandı. Cesedi teşhis edildiğinde –ki edilecekti çünkü onu küçültürken yüzünü yok etmemişti– Jackass'in neden Ashley'nin kalıntılarının yakınında bulunduğunu merak edeceklerdi. Ashley ve Jackass'in arasında nasıl bir bağlantı olduğunu merak edeceklerdi.

Fakat Jackass ve Ashley arasında bir bağlantı yoktu.

Ashley sadece benimle ilişkilendirilebilir.

Elinde suç unsuru içeren video olan Joelle tarafından.

Lanet olsun.

Joelle'in icabına bakılması gerekiyordu. Belki güvenlik kamerası görüntülerini ondan alabilirdi. Ama bir kopyasını avukatına göndereceğini söylemişti.

Lanet olsun. Onu şimdi öldürmek çok dikkat çekerdi. Lamont gözlerini kapadı ve tam olarak ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Hedef sürekli değişiyordu. Joelle'i şüphe uyandırmadan susturmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

İronikti, gerçekten. Joelle şu anda çok mutlu olacaktı. Ashley'den nefret ediyordu ve...

Aha! Aniden doğrulurken gözleri fal taşı gibi açıldı, yüksek sesle "Aha," diye fısıldadı çünkü aklına mükemmel bir çözüm gelmişti. Ya aynı anda hem Joelle'i ortadan kaldırıp hem de dikkatleri Ashley'le olan ilişkisinden başka yöne çekebilirse? Joelle, Ashley'den nefret ediyordu. Ondan ölesiye nefret ediyordu.

Onu bizzat öldürecek kadar nefret ediyordu.

Ama sonrasında kendi canına kıyacak kadar depresyona girmişti. Zavallı Joelle.

Lamont onun canını yakmak istiyordu ama intiharını tezgahlarsa, bu ancak hap kullanarak olabilirdi. Joelle'de Rocky gibi kendi kafasına sıkacak yürek yoktu.

Ya da ilk karısı gibi. Lucille tutkulu bir avcıydı. Silahlarla arası iyiydi. Joelle ise nasıl ateş edileceğini bile bilmezdi.

Ashley'i becerdiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı çünkü Joelle "intihar notunda" bundan bahsedecekti, bir seks skandalı her ne kadar kötü görünse de kısa sürede unutulup giderdi.

Şimdi odak noktası Joelle'di. O zaman nihayet geleceğine yoğunlaşabilecekti. Bağışçılarını toplayacak, politikaya atılacak ve bir sonraki karısı ona yatakta "Senatör" demek zorunda kalacaktı.

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 13.30

"Bay Hebert?"

Gabe irkilerek uyandı ve sorgu odasındaki masadan başını kaldırıp parlak ışığa gözlerini kırpıştırdı. Uyuyakalmıştı. Nasıl olmuştu da karakolda öylece sızıp kalmıştı?

Çok yorgun olduğu ve her biri iyi polis–kötü polisi oynayan farklı dedektifler tarafından çığlık atmak isteyene kadar üç kez sorgulandığı için olabilir miydi? Evet, işte bu yüzdendi. Kendine biraz anlayış göstermesi gerekiyordu çünkü gerçekten kötü bir akşam geçirmişti.

Bir o kadar da kötü bir sabah. Saatlerce sorgulanmasının yanı sıra, Molly'yi nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Polisler bataklığın kıyısındaki olay yerine varır varmaz onları ayırmışlardı. Acaba iyi miydi? Ona ne yapmışlardı? *Nasıl oldu da uykuya dalabildim?*

Sonra köşede duran memuru gördü. Memur McCauley André'nin adamlarından biriydi ve Gabe bu odaya alındığından beri saatlerdir nöbet tutuyordu. André ona güvendiğini söylemişti. Burke de güveniyordu, kendini uyuyacak kadar güvende hissetmesinin tek nedeni de buydu. Memur onu başıyla nazikçe selamladı, Gabe de ona karşılık verdi, sonra kapıya doğru dönüp adını söyleyen adama baktı.

Yeni gelen adam şık gri bir takım elbise giymişti ve siyah kravat takmıştı. Gabe gözlerini kısarak kravatı kaplayan desenlere baktı. "Saksafon mu?" diye sordu dalgın bir şekilde.

Adam şaşkınlıkla başını eğip kravatına baktı. "Ah, doğru ya." Kıkırdadı. "Oğlumdan bir hediye," dedi. Evrak çantasını masaya bıraktı ve Gabe'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Avukatınız bize katılır katılmaz başlayabiliriz."

Avukatım mı? Doğru ya. Willa Mae sorgulamaları sırasında onun yanındaydı. Kadın gittikten hemen sonra uykuya dalmış olmalıydı çünkü hatırladığı son şey buydu. Willa Mae içeri girdiğinde ayağa kalktı. "Bayan Collins."

Kadın ona gülümsedi. "Bay Hebert. Nasılsın Gabe?" diye usulca ekledi.

Gabe boynunu ovuşturdu. "Daha iyi uyuduğum olmuştu."

"O zaman düşmeden önce lütfen otur." Kadın onun yanına oturdu ve kulağına fısıldamak için eğildi. "Molly iyi. Sen de öyle olacaksın. Beni iyi izle ve daha önce olduğu gibi sadece sana sorulanlara cevap ver."

"Peki efendim."

Saksafon kravatlı adam genzini temizledi. "Ben Bölge Savcı Yardımcısı Cardozo. Size birkaç sorum olacak."

"Tamam," dedi Gabe bıkkınlıkla. "Sonra gidebilir miyim?"

"Önce soruları halledelim, olur mu?" Willa Mae Gabe'in kolunu cesaret verici bir şekilde sıvazlamasa, Cardozo'nun bu sözleri kulağa endişe verici gelebilirdi.

Gabe içini çekti. "Peki. Devam edin."

"En baştan başlayabilir misiniz?"

Gabe inlemek istedi. "Hikayemi zaten üç kez anlattım. Kayda aldıklarına eminim. Vurgulanan kısımlara göz atamaz mısınız?"

Cardozo'nun dudakları seğirdi. "Yapabilirim ama bunu sizden duymak isterim. Zor bir gece geçirdiğinizi biliyorum, bu yüzden size minnettarım."

Gabe avuçlarıyla yüzünü ovuşturdu, sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi ve kendine gelmek için hafifçe çekti. "Eh, sırf minnettar olduğunuz için," diye kendi kendine homurdanarak baştan başladı ve sadece Xavier'in kaçmadan önce saldırganı vurduğu kısmı atladı. "Ardından kapüşonlu adamla karşılaştık ve o da Mule'u önce göğsünden, sonra da kafasından vurdu. Bayan Sutton ve ben, daha fazla kanıt yok etmesini engellemek için yaklaştık. Adam Bayan Sutton'ı yere düşürdü, silahını aldı ve Mule'un Range Rover'ına doğru koştu. Arabaya binip uzaklaştı."

"Anladığım kadarıyla Range Rover'daki çok sayıda kurşun deliğiyle birlikte," dedi Cardozo yumuşak bir sesle. Siyaha yakın saçları, güneşte çok zaman geçirdiğini gösteren bronz teni

ve koyu kahverengi gözleriyle hoş görünümlü bir adamdı. Bu gözler nazik gibi görünse de Gabe ona güvenemiyordu.

"Bayan Sutton onun olay yerinden ayrılmasını engellemeye çalıştı. Önce lastiklerine ateş etti ama o sürmeye devam etti."

"Peki tüm bunlar olurken siz ne yapıyordunuz?" diye sordu Cardozo.

"Ağaçların arasından yaklaştığımız andan kapüşonlu adamın Bayan Sutton'ı yere serdiği ana kadar her şeyi kaydediyordum." Molly yere düştüğünde nasıl dehşete kapıldığını hatırlayınca kalbi duracak gibi oldu. Molly tekrar ayağa kalkıp ateş etmeye başladığında ise ne kadar gururlanmıştı.

Adam kaçtığı için Molly kendini suçluyordu ama aslında suçlanacak hiçbir şey yoktu. Cesur davranmıştı ve belki sonunda inanır diye bunu ona tekrar söylemek için sabırsızlanıyordu.

"Peki bu görüntüleri nerede bulabiliriz?" diye sordu Cardozo.

Gabe gözlerini kıstı. "Sanki çoktan izlememişsiniz gibi?"

Willa Mae onun kolunu sıktı. "Sadece soruya cevap ver, Gabe. Cardozo yalnızca noktaları birleştiriyor."

Gabe sabırsızca nefesini bıraktı. "Telefonumda. O da Başkomiser Holmes'un gözetiminde."

Cardozo başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Şimdi, iki adamın birbirlerine söylediklerinden herhangi birini duydunuz mu?"

"Hayır."

Cardozo bu kaba cevaptan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Birbirlerine dostça mı davranıyorlardı?"

"Biri diğerini vurmadan önce mi?" diye alaycı bir tavırla sordu Gabe, ancak Willa Mae gizlice ona dirsek atınca iç geçirdi. "Kusura bakmayın. Çok yorgunum. Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Ateş edenin yüzünü göremedik. Kapüşonu ve arkasındaki güneş sayesinde oldukça iyi gizlenmişti. Mule

son ana kadar gayet rahat görünüyordu. Sanırım normal bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Hiç bağrışmadılar." Doğru şeyleri söylediğinden emin olmak için Willa Mae'ye baktı ve o da başıyla onay verdi. *En azından kendimi töhmet altında bırakmadım.*

"Silah taşıyormuşsunuz," diye ekledi Cardozo.

"Evet."

"Kapüşonlu adama ateş ettiniz mi?"

"Hayır."

Cardozo gülümsedi, sanki bir oyun oynuyorlardı. "Daha önce akşam saatlerinde ateş ettiniz mi?"

"Evet."

"Kaç kez?"

"Bir kez."

"Ne zamandı o, Bay Hebert?"

Willa Mae tekrar kolunu sıvazladı. "Buna cevap verebilirsin. Molly'nin dairesindeki güvenlik kayıtları ellerinde. Molly'yi savunma eylemin kayıtlara geçmiş."

"Bu sabah saat bir on beş ile bir otuz arasında bir yerdeydi."

"Kimi vurdunuz?"

"Adını bilmiyorum. Silahını benim..." Molly'yi nasıl tanımlayacağını bilemediği için kaşlarını çattı. *Kız arkadaşım mı? Ortağım mı?* "Özel dedektifimin göğsüne doğrultmuştu. Ailesini tehdit ederek onu silahını bırakmaya zorladı, sonra da ortaklarına seslenerek onu yakaladığını söyledi."

"Ona zarar vereceğini mi düşündünüz?"

"Vereceğinden hiç şüphem yoktu."

"O noktada, adamların neden orada olduğunu düşündünüz?"

"Bayan Sutton'ın kız kardeşi ve yeğenine zarar vermek ya da muhtemelen kaçırmak için."

"Bu hangi amaca hizmet edecekti?"

Gabe bağırmak istedi ama öfkesini dizginleyip kendini medeni kalmaya zorladı. "Molly'yi ortaya çıkmaya zorlayıp Burke'ü tuzağa düşürmek ya da önemli tanıkların saklandığı yere kadar onu takip etmek için kullanacaklardı."

"Garajdaki adamı vurduğunuzda, onu öldürmek niyetinde miydiniz?"

Gabe irkilmesini kontrol edemedi. "Hayır. Aslında omzuna nişan almıştım. Kolunu, bacağını, hatta gövdesini de alabilirdim ama boynunu vurdum."

Cardozo tekrar başıyla onayladı. "Bu öldürücü bir atıştı."

Gabe yutkundu. Bir adamı öldürdüğü gerçeğiyle daha sonra yüzleşmek zorunda kalacaktı. Şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. "Sanırım öyle."

"Babanız polisti. Size ateş etmeyi öğretti mi?"

"Öyleydi ve öğretti de. Gerçi boyunlara değil. O bir kazaydı."

Cardozo'nun gülümsemesi nazikti. "Babanızla hiç tanışmadım ama onun hakkında iyi şeyler duydum."

Gabe nasıl cevap vereceğini bilemeden Willa Mae'ye baktı.

"Sadece teşekkür et, Gabe," diye mırıldandı kadın.

"Teşekkürler."

Cardozo alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Rica ederim?" Kolunu masaya dayadı ve öne doğru eğilirken ciddileşti. "Kapüşonlu adamın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Bilseydim size söylerdim."

"Babanızı kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

Gabe tereddüt etti, sonra neden olmasın diye düşündü. "İntihar etmediğini kabul ediyor musunuz?"

"Evet, ediyorum. Bayan Sutton bana yaptırdığınız özel otopsiden bahsetti. Dr. McLain'in bulut hesabındaki kaydı zaten bulmuştuk: eşi onun şifrelerini biliyordu ve cinayetle ilgili soruşturmamızda bize çok yardımcı oldu."

Gabe rahatlamaya başladı. Belki de gerçekten her şey yoluna girecekti. "Neden bana babamın cinayetini daha önce sormadınız? Dün mesela?" *Bir adamı öldürmek zorunda kalmadan önce.*

"Çünkü dosyaları daha dün gece ele geçirdik. Bugün sizinle konuşmayı planlıyorduk, sonra olaylar gelişti ve işte buradasınız. Son soru: Babanızın katilini aramaya devam etmeyi düşünüyor musunuz?"

Gabe, Willa Mae'ye bakmadı. Bakışlarını Cardozo'ya kilitledi. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer hayır deseydiniz, bana söylediğiniz diğer her şeyden şüphe duyacaktım. Fakat anlaşmamız şu Bay Hebert. Evinize ya da şehirde gitmek istediğiniz herhangi bir yere gitmenize izin vermek isterdim. Fakat ortalıkta katil avlayan ve ciplere ateş eden, hatta haneye tecavüze kalkışan adamları vuran yasa dışı eylemcilere izin veremem."

Gabe uzun bir süre adama baktıktan sonra başıyla onayladı. "Durumunuzu anlıyorum."

"Anlayacağınızı umuyordum. Zaman ayırdığınız ve açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Özellikle de video için teşekkür ederim. İşe yarayacaktır diye umuyorum."

"Umarım öyle olur. Kapüşonlu adamın kim olduğunu *siz* biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama öğreneceğim."

"Kurbanın kim olduğunu biliyor musunuz? Hani şu..." Gabe yutkundu. "Kafasını bulduğumuz kişi?"

Cardozo en az beş saniye boyunca konuşmadı. Sadece Gabe'in gözlerinin içine baktı ve duvardaki saatin tik taklarıyla aynı anda gözlerini kırpıştırdı.

Gabe bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu. Adam genç kadının kim olduğunu biliyor ve Gabe'in de bunu bilmesini istiyordu. "Sevindim," diye fısıldadı Gabe sonunda. "Umarım ailesi bu olayı atlatır."

Cardozo ayağa kalktı, bir eliyle saksafon kravatını düzeltti. "Gitmekte özgürsünüz Bay Hebert. Sakıncası yoksa lütfen şehirde kalın. Telefonunuz size iade edilecek ve Bayan Sutton sizi lobide bekliyor."

Sonra savcı yardımcısı çantasını alıp dışarı çıkarken Gabe kapıya bakakaldı. "Bu da ne-"

"Yalnız kaldığımızda," diye mırıldandı Willa Mae. "Ben söyleyene kadar tek kelime etme. Şimdi buradan gidelim."

Gabe duvarlardan birini oluşturan tek yönlü cama bakarak dilini tuttu. Orada birilerinin olduğunu biliyordu. Anlaşılan Willa Mae onlara güvenmiyordu.

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkan Memur McCauley'i takip etti ve koridorlardan geçerek Molly'nin volta attığı lobiye geldi. Gabe'in yanına koşan Molly, kollarını onun boynuna doladı ve can havliyle sımsıkı sarıldı.

"Ben iyiyim," diye mırıldanan Gabe de ona sarıldı ve kokusunu içine çekti. Saçları Farrah'nın banyosundaki şampuan gibi kokuyordu, Gabe onun portakallı şampuanının kokusunu özlemişti. Molly'nin üstünde hâlâ Farrah'nın eşofmanları vardı ve tetikçinin onu yere düşürdüğü anda bulaşan çamur lekeleri duruyordu. Fakat hayattaydı, sağlamdı ve polisler tarafından hırpalanmamış gibi görünüyordu. Açıkçası, NOPT'nin rütbelilerinden biri ölmüşken onların ne yapmasını beklediğinden emin değildi. "Ya sen?"

Molly ona biraz daha sıkı sarıldı ve bırakmadan önce yüzünü adamın boynuna yasladı. "Ben de iyiyim."

Dışarıda kamyonetiyle bekleyen Burke'ün yanına ulaşana kadar başka bir şey konuşmadılar. "Atlayın," dedi Burke. "Ve kemerlerinizi bağlayın."

Willa Mae önde, Gabe ve Molly arkada olmak üzere itaat ettiler. Molly adamın elini öyle sıkı tutuyordu ki canı yanıyordu ama ona durmasını söyleyecek değildi.

"Bayan Willa Mae, şimdi konuşabilir miyiz?" diye sordu Gabe.

Willa Mae göz ucuyla Burke'e baktı. "Temiz miyiz?"

Burke başıyla onayladı. "Evet. Hiçbir yerde kamyonetimin kurcalanmasına izin verecek kadar uzun durmadım." Koltuğun üzerinden Molly'nin cep telefonunu ve kullan-at cihazını uzattı. "Al bakalım."

"Onları benim adıma aldığın için teşekkür ederim," dedi. "Nereye gidiyoruz? Kampına mı?"

"Hayır, şu an çok kalabalık. Boş yatak odası yok ve fazladan beş kişi sessiz olmaya çalışsalar bile çok gürültü yapar. Dinlenebilmeniz için Farrah ve André'nin nehir kıyısındaki evine dönüyoruz."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı Gabe.

"Chelsea?" diye sordu Molly. "Ya Harper? Onlar da hâlâ orada mı?"

"Oradalar," diye onayladı Burke. "Son duyduğumda, döndüğünüzde tatlı bir şeyler yiyebilmeniz için Farrah'la beraber bir şeyler pişiriyorlardı. Yani..." Birkaç saniye geçmesine izin verdi. "Yoğun bir gündü, ha?"

Molly, gevrek bir sesle güldü. "Evet, öyleydi. Başka ne biliyoruz?"

"Savcı yardımcısı kurbanın kim olduğunu biliyor," dedi Gabe. "Kapüşonlu adamın cesedini suya attığı kişi."

"Biliyor," diye doğruladı Willa Mae. "Ama söylemiyor. Zaten söylemesini beklemiyordum."

"Acaba onu nasıl bu kadar çabuk teşhis ettiler?" diye düşündü Molly. "Kalıntıların peşine dalgıçlar mı gönderdiler? Eğer bir ya da iki parmak bulmuşlarsa ve kadın sistemde kayıtlıysa, parmak izlerinden kimliğini tespit etmiş olabilirler."

Gabe gözlerini kapadı, bataklıkta bulunan parmaklar düşüncesiyle midesi ağzına geldi.

"Bilmiyorum," dedi Burke. "Yüzü tanınabilir haldeydi, yani kana rağmen, bu yüzden onun tanıdığı biri olup olmadığını merak ediyorum."

"Ben ikincisine oy veriyorum," dedi Gabe zayıf bir sesle. "Peki ya sizler?"

"Özür dilerim," dedi Molly, elini dudaklarına götürerek hızlı bir öpücük kondurdu. "Senin bir sivil olduğunu unutuyorum. Bugün oldukça harikaydın."

"Teşekkür ederim." Gabe arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Çok yorgundu. Neredeyse onun sözleri karşısında gurur duyamayacak kadar yorgundu. *Neredeyse.* "Başka bir şey biliyor muyuz?"

"André, Mule'un Range Rover'ını bulduklarını söyledi," dedi Burke. "Çalıntı arabanın sahibinin evine yakın bir ağaçlık alana park edilmiş."

"Çalıntı araba mı?" Gabe başını hızla iki yana sallayarak sordu, açıklamanın bir kısmında uyuklamış olabileceğinden endişeleniyordu.

Burke dikiz aynasından ona baktı. "Ah, pardon. Tetikçinin olay yerinde bıraktığı araba çalıntıymış. Polisler ruhsatta-

ki adrese gitmiş ve çalıntı arabanın sahibini Mule'un Range Rover'ından birkaç metre ötede yerde bulmuşlar."

Molly iç çekti. "Arabanın sahibi ölmüş müydü?"

"Evet," dedi Burke. "Adamın sabıka kaydı varmış, yani NOPT tarafından biliniyormuş. Uyuşturucu satıcısı. Meth falan üretiyormuş. Onu bulduklarında en az birkaç saat önce ölmüş. Rover'ın yanında yerde bir dizi yeni lastik izi varmış. Muhtemelen bir sedana ait. Lastik izleri olay yerinde bırakılan çalıntı arabanınkilerle eşleşmemiş. Şu anda tüm bildiğim bu."

"Tamam," dedi Molly yavaşça. "Kapüşonlu Adam kendi aracını getirdi, Torbacının arabasıyla değiştirdi, cesetten kurtulmak için bataklığa sürdü, Mule'u öldürdü, sonra Mule'un Range Rover'ıyla kaçarak arabayı çaldığı yere geri döndü, kendi aracıyla değiştirdi, sonra da uzaklaştı, öyle mi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla," dedi Burke.

Molly esnedi. "Acaba Kapüşonlu Adam Torbacıyı tanıyor muydu yoksa bu rastgele bir fırsat hırsızlığı mıydı?"

"Güzel soru," dedi Burke. "Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Birbirlerini tanıyorlarsa nereden tanıyorlardı?"

"Bilincinizin nasıl hâlâ yerinde olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Gabe içten içe.

Molly emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona doğru eğildi. "Uzun çalışma saatlerine alışık olduğumuzdan sanırım. Gerçi beynimin yavaşladığı kesin."

"Gözlerinizi kapatın," dedi Burke. "Birazdan Farrah'ın evine varmış olacağız."

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 18.30

"İyi akşamlar efendim," dedi James.

Lamont makam aracının arka koltuğuna yerleşti. "İyi akşamlar, James."

James kaldırımdan uzaklaştı. Sonra durdu.

"Trafik, efendim," dedi üzgün bir ifadeyle. "Ülkenin yarısı burada gibi görünüyor."

Lamont bundan rahatsız olmadığını fark etti. "Sorun değil James. Bu akşam acelem yok. Beni eve götür yeter."

James dikiz aynasından ona baktı. "Bu bir değişim. Her zaman bir yerlere yetişmek zorundaymışsınız gibi görünüyorsunuz. Gününüz iyi geçti mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Ashley'nin cesedini henüz teşhis edememişlerdi, kendisi de defalarca kontrol etmişti. Ama gizlice. Soran kişinin o olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu. Ashley'nin cesedini bir süre daha teşhis edememeleri mümkündü. Belki de hiç. Eğer durum buysa, bu işten paçayı sıyırmış demekti.

Elbette buna bel bağlamayacaktı. Rocky Hebert yaklaşmıştı. Katrina sırasında cesedini gördüğü kadının Nadia olduğunu bile teşhis etmiş olabilirdi. Doktorunun peşine düşecek kadar çok şey bildiği kesindi.

Fakat beni teşhis edemedi. Etseydi, şu anda burada oturuyor olmazdım.

Rocky Hebert, Nadia'yı kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Lamont, Rocky gerçeği öğrenmeden onu öldürdükleri için çok şanslı olduğunu biliyordu. Tekrar şansa bel bağlamaya hiç niyeti yoktu. Ashley'nin cesedinin asla teşhis edilememesi *mümkün*

olsa da muhtemelen teşhis edilecekti. Onu özleyecek bir ailesi yoktu ama yeni patronu Jean-Pierre o öğleden sonra yine ofisine gelip kadını sormuştu.

"Ashley'i gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

"Endişeleniyorum Lamont. Bir yerlerde başına bir şey gelmiş olabilir. Bu onun yapacağı şey mi? Öylece işe gelmemek?"

"Belki. Bazen hasta olduğunu söyler. Bilirsin, yorucu bir geceden sonra." İçki içiyormuş gibi yaptı. *"Akşamdan kalma durumları."*

Diğer adam kaşlarını çattı. *"Onu gönderirken bundan bahsetmemiştin. Yanımda bir alkoliğin çalışmasını istemem. Ya da çalışmamasını, ki bugün olanlara daha çok uyuyor."*

Jean-Pierre sonunda pes etmiş ve ofisine dönmüştü. Ya da belki Ashley'nin bilgisayarına girmek için ağ yöneticisinin ofisine.

Gerçekten umurumda değil.

Kahrolası Jean-Pierre'in geri adım atmaması dışında, umurunda olan tek şey Ashley'nin eninde sonunda kimliğinin teşhis edilecek olmasıydı. Peki o zaman ne olacaktı?

Doğruca bana gelecekler. Joelle bunu kesinlikle sağlayacaktı.

Gün boyunca Joelle'i nasıl etkisiz hale getireceği konusunda kafa yormuştu ve artık bir planı vardı. Bir senaryosu hazırlamıştı. "Kapüşonlu adam" olarak teşhis edilecek bir kurban seçmişti: listesinde geçmişte kiralık katil olarak çalışmış bir adam.

Lamont, Joelle'in cesedi bulunduğunda takınacağı üzgün yüz ifadesinin provasını bile yapmıştı.

Zavallı Joelle. Kocasının metresini öldürdükten sonra suçluluk duygusuyla yaşayamamıştı.

Seks skandalının sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalacaktı ama bugünlerde bu hiç de önemli bir şey değildi. Bazı çevrelerde artı bile sayılabilirdi.

"Ee, hanımefendi hediyeleri beğendi mi?" diye soran James düşüncelerini böldü.

Anlık bir panik duygusuna kapıldı. Ashley'nin bedeni. Gümüş kâğıda sarılmış hediyeler. Çalıntı arabanın bagajında bıraktığı için şu anda polis kanıtları arasında bulunan gümüş renkli kâğıt. *Lanet olsun.*

Hiç değilse gümüş ambalaj kağıdında parmak izi olmayacaktı. Hem kendisinin hem de James'in parmak izlerini titizlikle temizlemişti.

Fakat James hediyeleri görmüştü ve biri sorarsa söylemek zorunda kalacaktı.

James'i de öldürmek istemiyorum. Çok iyi bir şoför. Ama mecbur kalırsa yapardı.

"Henüz vermedim," dedi, sesi titremediği için içi rahatlamıştı. Yeni kutular almalı, onları hediyelerle doldurmalı, gümüş kâğıtlara sarmalı ve sonra garaja bırakmalıydı. Her ihtimale karşı. "Onları bir dahaki sefere bana çok kızdığında kullanmak için saklıyorum," diye ekledi kıkırdayarak.

"Nasıl olduğunu bilirim," diye kabul etti James. "Hazırda bir hediye bulundurmak hiç aklıma gelmemişti ama bu gerçekten iyi bir fikir. Ödünç alabilirim."

"Ne demek."

Neyse ki James çenesini kapattı ve Lamont sonraki kırk beş dakikayı gözleri kapalı, zihinsel olarak repliklerini prova ederek geçirdi. James garaj yolunda durduğunda Lamont hazırdı.

"Teşekkür ederim, James. Seninle sabah normal saatte görüşürüz. Yarın akşam Monteleone'de bir iş yemeğim var. Yedide orada olmam gerekiyor."

"Biliyorum efendim. Bu haftalardır programda."

Zira bu Lamont'un bugüne kadar geçirdiği kariyerinin en önemli yemeğiydi.

Evini gerçekten çok seviyordu. Bir numaralı karısına aitti ve İç Savaş'tan beri kadının ailesine aitti. Karısı, sülalesinin son ferdi olduğu için, ölümünden sonra ev ona kalmıştı.

Zavallı, zavallı Lucille. Ondan kurtulduğu için de çok mutlu olmuştu.

Tekrar evlenmeden önce bir süre bekleyebilirdi. Yas tutan dul bekarı oynayabilirdi. Seçimlere ve yakında seçileceği bölgeye odaklanabilirdi.

Yeniden evinin tadını çıkarabilirdi. Bunu yapmadığını fark etti. Çok uzun zamandır eve gelmekten zevk almıyordu.

Bu değişmek üzereydi.

"Joelle?" diye seslendi. Evin önü karanlıktı ama güzel bir koku geliyordu, bu da Joelle'in yemek yapmadığı anlamına geliyordu. Berbat bir aşçıydı. Onunla evlenmeden önce sormayı akıl edememiş olması çok kötüydü. Yatakta iyiydi ve ev kadını olmayı öğrenebileceğini düşünmüştü.

Peh. Bu hiç de planladığı gibi gitmemişti.

Mutfağa doğru ilerledi ve iki kişilik yemek masası dikkatini çekti. Porselenler, mumlar ve en iyi kristalleri. Joelle'in neyin peşinde olduğunu merak etti.

Mutfak boş ve pırıl pırıldı. Isınma tepsisinde üstü kapalı tabaklar ve her zamanki aşçılarının karaladığı bir not vardı. Neyse ki kadın eve gitmişti.

O ve Joelle baş başaydı.

"Joelle?" diye tekrar seslendi.

"Ön salondayım."

Adam buna kaşlarını çattı. Joelle'in kulağa daha havalı geldiği için "salon" demeyi sevdiği oturma odasına geri döndüğünde onu bir gecelikle kanepede uzanırken gördü. Sanki orada değilmiş gibi yanından geçip gitmişti.

Hüsnü kuruntuydu sanırım.

Kadın zarif bir biçimde doğruldu, şeffaf kumaş kıvrımlarına yapıştı. Çok güzel bir kadındı. Bu değişmemişti. Yine de bir kobraya dokunmayı tercih ederdi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Joelle.

Lamont kanepeye oturdu, kollarını arkaya doğru açtı ve bir ayağını dizine koydu. "Her zamanki gibi. Ya seninki?"

Kadın ortadaki mindere yerleşti, bir ayağını dizleri birbirine değecek şekilde altına aldı. "Güzeldi." Parmak uçlarını iki gün önce ona verdiği, Ashley'e verdiğiyle aynı olan zümrüt kolyenin üzerinde gezdirdi. "Spaya gittim. Aşçıya en sevdiğin yemeği yaptırdım. Sonra da senin için hazırlandım."

Tercümesi: seks için hazırlandı.

Ancak bugün böyle bir şey olmayacak. "İzninle," dedi. "Bir mesaj aldım."

Lamont telefonunu çıkardığında kaşlarını çattı. "Bana kalırsa biraz telefonsuz zaman geçirmeliyiz."

Adam mesajlarını kontrol etmek yerine kayıt uygulamasını açtı ve başlat düğmesine bastı. Sonra telefonu masanın üstüne koymadan önce ana ekran görüntüsüne geçti. "Katılıyorum. Biraz konuşalım."

Kadın ona doğru yaklaştı ve parmaklarını adamın kalçasında gezdirdi. "Ya da konuşmayalım."

Lamont elini onunkinin üstüne koyarak kadının parmaklarını durdurdu. "Ashley hakkında konuşmak istiyorum."

Kadın irkildi ve sanki bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi elini geri çekti.

"Ne? Neden?"

"Çünkü o benim için önemli."

Joelle çenesini kaldırdı. "O sadece beş para etmez bir fahişe."

"Sen de öyleydin," dedi adam sakin bir sesle ve Joelle'in tokat atacakmış gibi kalkan elini kadın temas edemeden yakaladı. "Senin yerinde olsam bunu yapmazdım Joelle."

"Nedenmiş o? Beni tutuklatır mısın?" diye alay etti Joelle.

"Olabilir. Beni zorlama."

"Seni zorlamayayım mı? Seni *zorlamayayım mı*? Seni *zorlayacağım*, sevgili kocacığım. Seni istediğim kadar zorlayacağım. Ben senin *karınım*."

"Şimdilik."

Kadının soluğu kesildi ama sesi sanki prova edilmiş gibiydi. "Beni boşanmakla mı tehdit ediyorsun?"

"Hayır, boşanmak istediğimi söylüyorum."

Kadın kendini toparlayıp doğruldu. "Hayır."

Adam sessizce güldü. "Ne olacağını sanıyordun Joelle? Ofisime kameralar yerleştirdin. Mahremiyetimi ihlal ettin. O ofiste iş yapıyorum. Çok sayıda masum insanın mahremiyetini ihlal etmiş olabilirsin."

"Sen masum insanlarla iş yapmazsın."

Bu oldukça doğruydu. "Bunun bir önemi yok. Ne olmasını bekliyordun?"

"Ondan kurtulmanı bekliyordum. Onsuz yaşayabileceğimizi düşünüyordum. Artık o yok. Fahişe gitti. Artık normale dönebiliriz. Evliliğimiz üzerinde çalışabiliriz. Tıpkı başlangıçtaki gibi olacak."

Bu iyiydi. Onun sözlerinden birkaçını kendi yararına kullanabilirdi. Yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Evliliğimiz sona erdi."

Joelle ayağa fırladı, ellerini yumruk yaptı. "Ben söyleyene kadar bitmez. Bu ne cüret? Beni aldattın."

"Daha önceki eşlerime de yaptığım gibi, bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Özel olduğunu mu sanıyordun?"

Kadının bir kez daha nefesi kesildi, bu seferki samimi görünüyordu. "Öyle sandım çünkü aptalın tekiymişim. Beni sevdiğini sanmıştım."

"Sevdim. Bir zamanlar."

"Ama artık sevmiyor musun?" diye sordu, dudağı titreyerek.

Sol gözündeki seğirmeyi görmemiş olsaydı, kadının kalbinin gerçekten kırıldığını düşünebilirdi. Ama sözcüklerin kendisi altın değerindeydi. "Sevmiyorum. Uzun zamandır sevmiyorum."

Joelle bir ayağını yere vurdu. "Benden boşanamazsın. Beni terk edemezsin. Seninle mücadele ederim."

"Kaybedersin."

"Elimde videolar var," dedi kadın kendini beğenmiş bir tavırla. "Evlilik sözleşmemiz var."

"Beni aldatamayacağını belirten bir sözleşme. Benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor."

Kadının gözleri dehşetle açıldı. "Ne?"

"Beni duydun." Büyük ölçüde doğruydu da. Evlilik sözleşmelerinde açıkça aldatabileceği yazmıyordu ama bir yargıcın bu ayrımı yapacağından şüpheliydi. İki numaralı eş bile küçük bir miktar nafaka alıyordu. Asistanını becerdiğine dair video kanıtıyla Joelle belki onun net servetinin yarısını alamazdı ama küçük bir nafakadan çok daha fazlasını alırdı. Tabii yaşarsa. Ki yaşamayacaktı.

"Bir boşanma skandalı yaşamak istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadın. Artık evimde sana güvenemem. Eşyalarını toplamanı ve yarın akşama kadar buradan gitmeni istiyorum."

Kadının yaşadığı dehşet şoka dönüştü. "Beni kovuyor musun?"

"Kovuyorum."

"Bunu yapamazsın!"

Gerçekten de yapamazdı ama bunu onun bilmesine fırsat vermeyecekti. "İzle ve gör."

"Hayır." Joelle başını hiddetle iki yana sallarken elmas küpeleri savruldu. "Benden boşanamazsın. Sana izin vermeyeceğim. Seninle mahkemede savaşacağım ve kazanacağım. Seni yok edeceğim. Seninle işim bittiğinde itibarın yerle bir olacak."

İşte. İstediği buydu.

"Boş tehditler savurma, Joelle."

"Boş tehditler değil! Seni basında çarmıha gereceğim. Seninle işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyeceksin. Bana karşı geldiğin için pişman olacaksın."

"Ashley ile evleneceğim."

Kadın gözlerini kıstı. "Onunla evlenemezsin."

"İzle ve gör."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diyen Joelle odadan fırlayıp merdivenden yukarı çıktı.

Yatak odasının kapısı duvardaki resimleri yerinden sökecek kadar sert çarpınca adam irkildi, sonra telefonunu alıp kaydı durdurdu. Mükemmel değildi ama ona üstünde çalışabileceği epey bir şey vermişti.

Keşke Joelle kendini öldürmekle tehdit etseydi diye düşündü. Bunu daha önce yapmıştı ama ne yazık ki bugün öyle bir şey söylememişti. Yine de kullanabileceği birkaç cevher vardı.

Fahişe gitti. Artık normale dönebiliriz. İkisi de iyiydi.

İtibarının yok edilmesi ve onu çiğnediği için pişman olmasıyla ilgili tüm konuşmalar daha da iyiydi.

Kesip yapıştırabilir ve aslında hiç olmamış bir konuşma yaratabilirdi. Duyan birine Joelle çıldırmış, histerik ve –umarım– intihara meyilli gibi gelebilirdi. Buna bir de –elbette evdeki yazıcıda basılmış– ikna edici bir not ve hesabından "kiralık katiline" –yani listesinden seçtiği kurbanına– yapılan elektronik ödeme eklenirse?

Polisler Joelle'in Ashley'den onu öldürtecek, cesedini parçalatıp timsahlara attıracak kadar nefret ettiği sonucuna varacaklardı.

İşlem tamam.

Artık eğlenceli kısma gelmişti. Kadının kendisini öldürmesi gerekiyordu. Fakat bunu yarın öğleden sonra yapacaktı.

Henüz kimse ondan şüphelenmiyordu. Bu işi doğru düzgün yapmak için zamanı vardı.

24

Salvatore Gölü, Louisiana
PERŞEMBE, 28 TEMMUZ, 20.30

MOLLY irkilerek uyandı, yatağında doğruldu. Tuhaf bir yatak.

Derin bir soluk almadan önce komodinin üstündeki silahını çoktan kapmıştı. *Fıstık ezmeli kurabiye.*

Silahı yavaşça komodine geri koydu, zihni aydınlanmaya başlamıştı. Molly ve Gabe uykuya daldıklarında kız kardeşiyle yeğeni Farrah'nın mutfağında fıstık ezmeli kurabiye yapıyorlardı ve saatler sonra bile o nefis koku hâlâ havada asılı duruyordu.

Saatler sonra olmalıydı. Uyuduklarında güneş hâlâ gökyüzündeydi. Farrah'ın misafir odası şimdiden loştu, gün batımı yaklaşıyordu.

"Sen iyi misin orada?" diye sordu Gabe, uykulu sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Molly aşağı baktığında Gabe'in sırtüstü dönmüş, ela gözleri neşeyle açılmış ona baktığını gördü; gün ışığının son huzmeleriyle koyu kırmızı bukleleri alev gibi parlıyordu. "Sadece uyandığın ve nerede olduğunu bilmediğini fark ettiğin o anı yaşıyorum."

"Tam burada, yanımdasın," dedi adam ve kadın gülümsedi.

"Evet, öyleyim."

"Üstelik kimse bize ateş etmiyor," diye ekledi usulca.

"Şimdilik."

Gabe kıkırdadı. "İşte benim ebedi iyimserliğim. Buraya gel. Enerjin beni yine yoruyor."

Molly ona uydu, sonra başını adamın omzuna yasladı ve adamın kolları onu sardığında iç çekti. Büyük ölçüde giyiniktiler. Molly'nin üstünde muhtemelen André'ye ait olan büyük beden bir tişört vardı. Gabe ise sporcu şortu giymişti, harika göğsü çıplak ve sıcaktı, sabun, uyku ve temiz ter kokuyordu. Bu çok hoştu. Hoştan da öteydi. Bu, akıllı insanların sonsuza dek saklamak için savaştığı bir duyguydu.

Başlangıçta ayrı odalara yerleştirilmişlerdi, ancak her ikisi de diğerini bulmak için çaktırmadan dışarı çıktıklarında koridorda karşılaşmışlardı. Gabe'in yatağında karar kılmışlardı çünkü daha büyüktü.

İkisi de yalnız uyumak istememişti ve vücudu yavaş yavaş uykuya dalmadan önce adam ona neredeyse çaresizce sarılmıştı. Sanki bir can simidiymiş gibi.

Bunu hissediyordu. Gabe hızla ona ait olmaya başlamıştı.

Yaşadığı apartmanın garajında olmasaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Kendisi düşüncesizce hareket etmiş, zihni ailesine yönelik tehlikeye odaklanmış bir şekilde olay yerini incelemeden ileri atılmıştı. Gabe daha yavaş davranmış, çevrelerindeki tehditlerin daha çok farkına varmıştı.

Ve onun hayatını kurtarmıştı. Bir adamı öldürerek.

Molly de bir gece önce öldürmüştü ve bir ya da iki kâbus görmüş olmasına rağmen çoğunlukla bu durumu kabullenmişti. Adam ailesinin peşindeydi. Onu öldürmeye çalışmıştı ve eğer başarılı olsaydı Lucien'le Gabe'i de öldürecekti. Sonra Tobin'le

birlikte Chelsea ve Harper'ı alacaklardı ve kim bilir daha sonra neler olacaktı? Bu düşünce onu ürpertti.

Ayrıca, ilk cinayet genellikle en zoru olurdu. Irak'ta ilk kez bir adam öldürdüğü anı hatırlıyordu. Ondan sonra neredeyse bir yıl boyunca her gece korkunç kâbuslar görmüştü. Bazen hâlâ görüyordu, şimdi bile. Sonra Jake... Kayınbiraderini öldürmek hayatının en kötü anlarından biriydi. Bunu tereddüt etmeden yine yapardı ama bu deneyimden kalbinde kalıcı yaralarla çıkmıştı. Gabe'in yaptığı şeyi kabullenemeyeceğinden endişeleniyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Molly, adam saçlarını okşamaya başladığında neredeyse kedi yavrusu gibi mırıldanacaktı, Gabe'in onu rahatlatıyor olmasından etkilenmişti. "Çok sarsıcıydı."

"Sadece uyuduk," dedi Gabe hafif alaycı bir tonda. "Kız kardeşinin burada yaptığımızı düşündüğü şeyin aksine."

Başını kaldırdığında adamın sırıttığını gördü ve bu ifade içini ferahlattı. Tüm bu olanlardan sonra hâlâ şaka yapabiliyorsa, kendisinden çok daha güçlüydü. Molly hâlâ hayatın iyi yanlarını görmekte zorlanıyordu. Bir şekilde artık daha güvenli görünse de.

Başını eğdi, onun sıcak tenini ve yumuşak göğüs kıllarını yanağında hissetmek hoşuna gidiyordu. "Demek istediğim son yirmi dört saat çok sarsıcıydı."

Adam bir süre sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Şikâyet etmek gibi olmasın ama son altı hafta çok sarsıcıydı."

Yakınmakta sonuna kadar haklıydı. Onun göğsündeki tüyleri okşadı, dokunuşu cinsel olmaktan çok rahatlatıcıydı. "Yakında biteceği konusunda iyimserim."

Adamın kıkırdamasını işitmekten çok hissetti. "Orada ne yaptığını gördüm. Umarım haklısındır. Bu tempoyu daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum. Fiziksel olarak yorucu ama zihinsel olarak çok daha yıpratıcı. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

"Ben de çok yoruldum. Genelde yabancılara yardım ediyoruz. Bu ... şey, genellikle bu kadar ... *kişisel* değildir." Birlikte yatıyorlardı, bugün sadece uyumuş olsalar bile bir kez seks yapmışlardı. Bu iş bittiğinde yeni başlayan ilişkilerine devam etmek konusunda konuşmuşlardı. Molly daha ne kadar kişiselleşebileceğini düşünemiyordu.

Gabe irkildi. "Çok üzgünüm. Ailenin zarar görmesini hiç istemedim."

Bir kez daha geri çekilip ona baktı, anlamasını istiyordu. "O da var ama kastettiğim bu değildi. Evet, ailem için çok endişeleniyorum ve dün gece yaşadıkları dehşet *hiç* hoşuma gitmedi, özellikle de daha önce olanları atlatmaya çalıştıkları bir dönemde. Ancak şu anda, daha önce hiçbir müşteriyle ilişkiye girmediğimi kastetmiştim. Seninle karşılaşana kadar. *Bu* kişisel bir şey, Gabe. Şu an yaşadığımız. *Biz.* Biz kişiseliz."

Gabe kıpırdamadan durdu ve gözlerini ayırmadan ona baktı. "Neden daha önce müşterilerle bir ilişki kurmadın?" diye sordu, alçak sesle.

"Hiç öyle bir niyetim olmadı. Kimse bana bunu düşündürtmedi bile, ta ki Choux'ya ilk kez girip seni mutfak camının arkasında görene kadar. Seninle konuşmak, belki kahve içmeye falan davet etmek istedim ama... Bilmiyorum. Belki de hazır değildim. Belki de şu anda seninle ilişkiye girmemeliydim ama kendime engel olamadım. Seni uzakta tutsaydım daha güvende olabilirdin ama..." Bir omzunu silkti. "Kendime engel olamadım."

"Sevindim," diye mırıldanan adam kadının tenini ürpertti. "Çünkü ben de kendime engel olamıyorum. Sizi istiyorum, Molly Sutton. Benim olur musunuz?"

Bu kibar istek karşısında Molly'nin yanakları zevkle kızardı. "Olmayı umuyorum."

Ardından Gabe onu uzun ve sakin bir şekilde öptü. Dokunuşunda bir sahiplenme vardı ama otel odasında son kez birlikte oldukları zamanki çılgınca kavrayış ve okşayış değildi bu, kendinden emin ve kararlıydı. Molly'nin aklındaki soru *benden hoşlanıyor mu* değil, *ona kendini nasıl iyi hissettirebilirim* sorusuydu. Avuçlarını göğsünde gezdirdi, meme uçlarını okşadı, dudaklarına değen güçlü nefesini hissetti.

"Böyle mi?" diye fısıldadı.

"Mmm. Evet. Lütfen." Gabe ona biraz daha yaklaştı, vücudu ısınmaya ve sertleşmeye başlamıştı... ve hazırdı. Çok hazır. Elleri sakin ama emin bir şekilde kadının baldırını okşuyor, bacağını kalçasının üstüne doğru itiyordu.

Molly okşamaya devam etti, elinin her hareketinde daha da aşağılara iniyordu. Tembelce. Uyuşukça. Sanki güneş suyun üzerinde batarken ve tavan vantilatörü yavaşça dönerken dünyada geçirecekleri çok zamanları varmış gibi.

Ama ya yoksa? Ya bir sonraki tetikçi...

Kes şunu. Düşünmeyi bırak. Sadece hisset. Karanlık düşünceleri zihninden kovdu, parmaklarını adamın şortunun kemerinin altından geçirerek arayışa girdi. Gabe avucunu kadının poposunu kavrayacak şekilde uzun tişörtün altına kaydırdı, çıplak tene dokununca eli bir anda donakaldı.

Geriye çekildi, kocaman açılmış gözleri eski moda bir şehvetle doluydu. "İç çamaşırın yok mu? Molly Sutton, sen kötü bir kızsın."

"Daha önce de yoktu," dedi kadın sırıtarak. "Gün boyunca." O sabah Mule'u takip etmek için ayrıldıklarında iç çamaşırları kurutucudaydı ve iç çamaşırı ödünç almak ... *olacak iş değil.*

Adam usulca inledi ve kadının vücudundan aşağıya, göbeğine doğru bir ürperti yayıldı. "İyi ki bunu o zaman bilmiyormuşum. Popondan başka bir şeye konsantre olamazdım." Kaşlarını muzip bir şekilde hareket ettirerek onun poposunu okşarken kadın kıkırdadı. "Bu arada çok ama çok güzel bir popon var."

Kadın adamın kemerini iterek altındaki çıplak bedenine baktı ve elini kalçasına doğru kaydırarak sıktı. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedi ve sonra asıl ilgisini çeken kısma dönerek parmaklarını onun ereksiyonuna doladı. Adam sert ve ateşliydi, elinin içinde zonkluyordu.

Gabe şortunu indirecek kadar bir süre kadının poposunu bıraktı ve tişörtünü çekiştirerek çıkarmaya çalıştı. "Bana bir saniye izin ver," diye fısıldadı, dudaklarına bir öpücük daha kondurarak.

Kadın gülümsedi. "Peki ya vermezsem?"

"O zaman sana dokunamam ve..." Kadın onu bırakıp tişörtü kendi üzerinden çekince irkildi, sonra bir kez daha erkekliğini kavrarken ağızlarını birleştirdi.

Gabe tekrar inledi, boğuk ve hırıltılı bir iniltiydi, sonra kadını sırt üstü yatırdı ve boynunu, köprücük kemiğini, göğsünün kabarıklığını öperek vücudundan aşağı doğru kaymaya başladı. Ardından meme ucunu ağzına aldı ve kadın belini kaldırınca sırtı şilteden ayrıldı. Bağırmak istiyordu ama mutfaktakiler onu duyabilecek kadar yakındı.

Oysa bu özel bir şeydi. Bu sadece onlar içindi. Bu, birbirlerinden ihtiyaç duydukları şeyi alabilecekleri, içlerindeki bomboş ve yapayalnız yerleri doldurabilecekleri minik bir vahaydı.

Artık yalnız değillerdi. En azından şu anda değillerdi ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Molly parmaklarını onun dağınık buklelerinin arasından geçirdi, parmaklarının arasında yumuşacıktılar, adam başını kaldırmaya çalışınca saçlarını sımsıkı kavradı. "Hayır, durma."

"Öyle bir niyetim yok." Kadına hınzırca göz kırptı, sonra diğer göğsüne geçti, elini yavaşça kaydırarak kalçasına götürdü ve tekrar nazikçe sıktı. Yukarı baktı, ağzı ıslaktı, gözleri yanıyordu. "Çok güzel bir vücudun var."

"Mmm, senin de öyle." Kadın ellerini adamın geniş omuzlarında gezdirdi, dizlerini kaldırarak kaslı kalçasına sardı ve onun sertleşmiş aletini en çok ihtiyaç duyduğu yere koymak için kendi kalçasını daha yukarı kaldırdı. Ürperdi, dudaklarını ısırarak iniltisini bastırdı.

Aslında, tam olarak en çok ihtiyaç duyduğu yerde değildi. "Prezervatif," diye fısıldadı.

Adam dirseklerinin üzerinde doğruldu ve komodinin üstündeki pakete uzandı. Molly'ninkinin üstünde silahı vardı. *Çok yönlü koruma.* Dudaklarındaki kıkırdama, adam geri çekilip bacaklarının arasında diz çökerek prezervatifi erkekliği boyunca kaydırırken sabırsız bir iç çekişe dönüştü.

Parmak uçlarını Gabe'in göğsünde, karın kaslarında gezdirdi, aletinden uzaklaşıp hafifçe testislerini okşadı. "O şef önlüğünün altında ne sakladığını bilseydim, Choux'da yemek yediğim ilk gün sana bir ağaç gibi tırmanırdım.

Gabe'in soluğu sıklaşmıştı, sırıtarak ona baktı. "Benim çikolatalı pastamdan daha mı iyi?"

"Emin değilim," dedi kadın alaycı bir tavırla. "Doğru seçim yapmak için bilgi edinmek en iyisi."

Adam güldü, sonra parmağını onun sıcaklığına kaydırdı ve ikisi de sessizce inledi. "Bir dahaki sefere istediğimiz kadar gürültü yapabileceğimiz bir yerde olmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Kabul ediyorum. Sadece..." Adam parmağını içinde kıvırdığında tekrar belini kaldırdı ve çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Acele et, Gabe. Lütfen."

"Hayır. Bu sefer acele etmek yok. Ben..." Tek bir yumuşak hamleyle içine girerken derin bir soluk aldı ve mırıldandı, sesi kadının teninde titreşiyordu. "Yavaştan alacağım." Bir sonraki öpücüğü baştan çıkarıcıydı ve "Benim olanın tadını çıkaracağım" diye fısıldamak için başını kaldırdığında, kadın daha fazlasını istiyordu.

Benim. Tanrım, Molly onun olmak istiyordu. Bu kadar çok istemek onu neredeyse korkutuyordu. Bir eliyle adamın yüzünü kavradı, kirli sakalının avucunda bıraktığı his hoşuna gitti ve diğer elinin parmaklarını buklelerine geçirdi. "Bu hoşuma gitti. Senin olmak."

Göz göze geldiler. Uzun süre öylece bakıştılar. "Öyle düşünmüştüm."

Sonra sustu, tek ses birbirlerine değen tenleri, kadının iç çekişi ve onun yumuşak iniltisiydi. Nefeslerinin hızlanması. Gabe kalçasıyla Molly'nin bir kez daha belini kaldırmasına neden olan bir şey yapınca kadının nefesi kesildi ve fısıltıyla yalvarmaya başladı. "Lütfen, Gabe. Daha fazla. Lütfen. İstiyorum..."

"Ne istediğini biliyorum." Ona ateşli bir öpücük verdikten sonra doğruldu ve becerikli elleriyle kadının omuzlarını kavradı. Sonra ona istediği şeyi verdi, daha sert, daha hızlı ve çok daha tutkulu bir şekilde itmeye başladı. Kadın, vücudu kaskatı kesilene kadar onun vuruşlarına karşılık verdi.

Sonunda Molly başını geriye attı ve sessiz kalmak için dudağını ısırarak hayatında hiç olmadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşadı.

Son seferden sonra bu da bir şey ifade ediyordu.

Gabe kollarının üzerinde doğrulup başını arkaya attı, vücudu uzun, sağlam, güzel bir kas kıvrımına dönüşmüştü. İniltisi boğuk ama duyulacak kadar yüksekti.

Molly'nin umurunda değildi. Onun bedeninin çözülmesini izlemek... O kadar güzeldi ki.

Adamın omuzları sarktı ve sertçe Molly'nin üstüne yığılmadan önce kendini tuttu, yavaşça ve dikkatle alçaldı. Sonra yüzünü kadının boynuna dayayıp nefesini toparlamaya çalıştı, göğsü inip kalkarken her şey daha mükemmel görünüyordu.

"Mmmm," diye mırıldandı.

Kadın gülümseyerek onun sırtını okşadı. "Mmmm, gerçekten."

Tavanda dönen vantilatör tenlerini yavaş yavaş serinletirken uzun dakikalar boyunca öyle kaldı. Sonra çekildi, her hareketi dikkatli ve özenliydi.

Adam kısık bir kahkaha atarak kendini sırt üstü yatağa bıraktı. "Kahretsin, kadın. Beni çok yoruyorsun."

Molly yan dönerek tekrar göğsünü okşamaya başladı. Ona dokunmaktan kendini alamıyordu. "Güzel kardiyo."

Gabe kıs kıs güldü. Sonra iç çekti. "Dışarısı artık iyice kararmıştır. Sanırım gitmek için bizi bekliyorlar."

Chelsea ve Harper'ı da yanlarına alarak birazdan Burke'ün evine gideceklerdi. Konserve kutusundaki sardalyalar gibi tıkış tıkış dizileceklerdi ama herkesi bir arada korumak daha kolay olacaktı ve Farrah'nın misafirperverliğinden yeterince faydalanmışlardı.

"Burke'ün evi gürültülü ve kalabalık olacak," diye mırıldandı Molly. "Kendimize zaman ayırabildiğimiz için mutluyum."

"Bence bunu fazlasıyla hak ettik. Temizlenmeme izin ver, sonra banyo senin."

Bu misafir odasını seçmesinin bir diğer avantajı da en-suite banyosuydu. Başkasının evinde seks yaptıktan sonra gizlice banyoya gitmek kadar berbat bir şey yoktu.

Yirmi dakika sonra, ilk geldikleri kıyafetlerle yatak odasından çıktılar. Farrah onları gün içinde yıkamış, kurutmuş ve katlayarak bir kenara koymuştu. Üstlerinde hâlâ lekeler vardı ama en azından artık kanlı değillerdi.

Molly çarşafları koridorun sonundaki çamaşır odasına götürerek çamaşır makinesine attı ve makineyi çalıştırdı. Sonra, Gabe'le el ele mutfağa doğru yol aldılar.

Chelsea, Farrah'nın yanında oturuyordu, ikisi de kahve fincanlarını yudumluyor ve anlamsızca sırıtıyorlardı. "Selam abla," dedi Chelsea. Başıyla Gabe'i selamladı. "Size de iyi akşamlar Şef Hebert. Umarım iyi bir 'şekerleme' yapmışsınızdır. "

"Evet, teşekkürler," dedi Molly olabildiğince ağırbaşlı bir edayla.

Chelsea kıkırdadı ve Harper oynamakta olduğu tabletten başını kaldırdı. "Komik olan ne?" diye sordu yeğeni, gözlerini kısarak.

"Kesinlikle hiçbir şey," dedi Molly sertçe, sonra çocuğun yanına oturdu. "Nasılsın ufaklık?"

Harper omuz silkti, gözleri kısılmıştı. "Olur böyle boktan şeyler."

Chelsea'nin nefesi kesildi ve kıkırdama sırası Molly'ye geldi. "Olur tabii. Fakat annenin böyle bir üslubu beğeneceğini sanmıyorum."

"Bu durum için en iyi sözcük buydu," dedi Harper fazlasıyla yetişkin bir tavırla, sonra hâlâ ayakta duran ve kararsız görünen Gabe'e baktı. "Sen aşçı mısın?"

Gabe öksürdü. "Öyle sayılır. Gerçi bana 'Şef' derler."

Harper yine omuz silkti. "Şef, aşçı. Ne fark eder ki?"

Gabe kızın karşısındaki sandalyeye kaydı. "Yaklaşık dört yıllık bir eğitim. Şu kurabiyelerden hiç kaldı mı? Nefis kokuyorlardı."

Harper ciddi bir şekilde başıyla onayladı, Molly yeğenindeki o ışıltıyı özlemişti. *Lütfen geri gelsin. Lütfen.* "Size biraz getireyim," dedi Harper. "Herkese kurabiye."

Chelsea itiraz edecek gibi göründü, sonra başını iki yana salladı. "Herkese kurabiye," diye onayladı. Molly'ye attığı kahkahanın ardından kız kardeşi yine bitkin ve tükenmiş görünüyordu.

Molly sırf onun gülümsediğini görmek için kendileriyle biraz daha dalga geçmesini isterdi.

Farrah, Harper'la birlikte kalkıp akşam yemeği için hazırladıkları tavuktan tabaklara koyarken, Harper da bir tabak dolusu kurabiyeyi masaya bıraktı. Çocuk, Gabe bir tanesini deneyene kadar sessizce bekledi.

"Vay, bu çok güzel," dedi Gabe, Molly'yi neredeyse baştan çıkartacak hafif bir iniltiyle.

"Bu arada." Farrah yemeklerini masaya koydu, sonra Molly'nin eline küçük bir kutu merhem tutuşturdu. "Sakal yanığı için," dedi kulağına fısıldayarak ve Molly'nin yanağını okşadı. "Gerçekten fena kızarmış, tatlım."

Chelsea tekrar gülmeye başladı ve Farrah başını bir tarafa eğmeden önce Molly'ye bilerek göz kırptı. "Bir tekne sesi duyuyorum."

Farrah arka kapıya doğru yürüdü ve Harper'ın ıskaladığı ama Molly'nin gözünden kaçmayan bir hareketle tüfeğini aldı. Tam o sırada telefonu Burke'ten gelen bir mesajla vızıldadı.

Kalkın, uykucular. İş zamanı. Bir dakikaya oradayım, hazır olun.

"Burke," dedi Molly ve Farrah rahatlayarak tüfeğini sessizce kapının yanına yerleştirdi.

Chelsea ayağa kalkıp masadaki kırıntıları silmeye başladı ama Farrah onun elini tuttu. "Ben yaparım," dedi ev sahibeleri, Molly'nin o güne kadar görmüş olabileceği en sıcak gülümsemeyle. "Ben Gabe ve Molly'nin yemeğini plastik kaplara koyarken sen de Harper'ın eşyalarını topla. Gitmeden önce mutfağı temizlerim."

Burke kapıda belirdi, Molly'yi şöyle bir süzdükten sonra ona Gabe'le ne yaptıklarını anladığını belirten hızlı bir bakış attı.

Molly kızarmak, inkâr etmek ya da bir şeyler söylemek istedi ama Burke ona sırıtmakla yetindi. "Sen ve Gabe... dinlenmiş görünüyorsunuz."

"Biraz şekerleme yaptılar," dedi Harper ciddiyetle.

Adam ona gülümsedi. "Şekerleme iyidir. Gitme zamanı. Gideceğimiz yerler, görmemiz gereken insanlar var. Ve yememiz gereken kurabiyeler. Bunlar benim için mi?"

"Evet, Burke Amca," dedi Harper. "Hepsini kendim yaptım."

"O zaman teknemizde kendimize gerçek bir ziyafet çekeceğiz." Harper'ı kucağına aldı ve yanağından öptü. "Hazır mısın prenses?"

Harper somurtarak başıyla onayladı. "Evet, efendim. Molly Teyze, bize kimin zarar vermeye çalıştığını bulacaksın, değil mi?"

Harper'ın yüzüne yaklaşan Molly onun alnına bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum." Sonra ev sahibesine döndü. "Farrah, sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilmiyorum."

"Sadece kendinize dikkat edin ve André'me güvenin. O doğru olanı yapacaktır."

"Bundan hiç şüphemiz yok." Gabe elini Farrah'a uzattı ama Farrah iskeleye doğru onları yolcu etmeden önce Gabe'i kucakladı.

"Gözünüzü dört açın. Timsahlara dikkat edin. Yakında çikolatalı pasta için Choux'ya uğrayacağım!" diye seslendi tekne uzaklaşırken.

"Kahrolası tarifi ona vereceğim," diye mırıldandı Gabe. "Böyle bir konukseverlik –ve yumuşak yataklar– karşılıksız kalamaz."

Molly, elinde Burke'ün tüfeklerinden biri ve yüzünde bir tebessümle nehrin üzerindeki karanlığa baktı.

Bayou Gauche, Louisiana
28 TEMMUZ PERŞEMBE, 23.15

"Gececil hayata mı geçtik?" diye sordu Willa Mae, herkes Burke'ün oturma odasına yerleştiğinde. Antoine yine yere oturmuş, üç dizüstü bilgisayarını etrafında yarım daire şeklinde dizmişti.

"Öyle görünüyor hanımefendi," dedi Burke, yatar koltuğuna yerleşirken.

Daha önce olduğu gibi oturmuşlardı: Gabe ve Molly, Cicely ile birlikte kanepedeydi, Willa Mae ise "kendi" sallanan koltuğunda elindeki örgü şişlerini kullanıyordu. Xavier onun yanındaki mutfak sandalyesinde, Carlos ve Manny de yerde Xbox'ın başındaydı. Molly tabletini çıkarmış, not almaya hazırlanıyordu.

Sadece André yoktu, Mule'un cinayetiyle ilgili soruşturmaya odaklanmıştı.

Chelsea, Harper ve Shoe'yu eve gitmeleri güvenli olana kadar kalmaları için ısrar eden Burke'ün yatak odasına götürmüştü. Birlikte film izliyorlardı, Chelsea Harper'ı bir programa bağlı tutmaktan vazgeçmişti. Harper ara vermeden şekerli kurabiye yiyordu. Sekiz yaşında bir kız için fazla asık suratlı ve gergindi.

Gabe filmin sesinin Harper'ın konuştuklarını duymasını engelleyeceğini umuyordu. "Bugün bize yardım etmeye geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim, Bayan Willa Mae. Güvenebileceğimiz bir avukata sahip olmak güzeldi."

"Bu konuyu bir daha düşünmeyin," dedi Willa Mae. "Xavier'in bulaştığı bu beladan kurtulmaları için Xavier ve Cicely'ye yardım ediyorsunuz, en azından ben de bu kadarını yapabildim."

Gabe gözlerini kırpıştırdı ama Xavier'in yüzündeki sinsi tebessüm bunun hoş bir sataşma olduğunu gösteriyordu, o yüzden Burke'e döndü. "Ne biliyoruz?"

Burke Antoine'ı işaret etti. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Antoine üç dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "Houston Polisi Xavier'in evine giren saldırganı öldüren adamın kimliğini tespit etti. Adı Tyson Whitley, Dallas'ta yaşıyor ama aslen New Orleanslı."

"Bağlantı," diye mırıldandı Molly.

Antoine başıyla onayladı. "Aynen. On sekiz yaşındayken Eleventh Ward'da ortaokul öğrencilerine uyuşturucu satmaktan tutuklanmış ve yargılanmış. Bundan beş yıl önce. Bir yıllık cezasının dört ayını çektikten sonra iyi halden serbest bırakılmış. Birkaç yıl sonra, bu kez St. Bernard Parish'te farklı bir grup çocuğa uyuşturucu ve silah sattığı için tekrar sorgulanmak üzere getirilmiş. Masum olduğunu iddia etmiş ve hiç tutuklanmamış. Whitley'nin o zaman neden serbest bırakıldığını gösteren hiçbir şey yok."

"Bu sefer onu nasıl teşhis etmişler?" diye sordu Carlos.

"Houston Polisi yüz tanıma programını kullanmış," dedi Antoine. "Takma sakal takmasına rağmen adam gözlerini değiştirmemiş ve yazılım sadece gözleri kullanarak iyi bir sonuç elde etmiş. HPT onu tutukladığında Whitley masum olduğunu ve Houston'a hiç gelmediğini iddia etmiş ama bir benzin istasyonunun güvenlik kamerası, gizemli adamımızın son nefesini vermesinden sadece otuz dakika sonra onun şehirde olduğunu tespit etmiş."

"Tüm bunları nasıl bil..." Gabe soruyu kesti. "Boş ver. Öğrenmek istemiyorum."

Antoine sırıttı. "Çabuk öğreniyorsun, Hebert. Whitley şu ana kadar konuşmadı, bu yüzden neden orada olduğunu ve öldürdüğü adamla ya da tüm olup bitenlerle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyoruz."

"Hmm," diye mırıldandı Molly. "Bu sabah arabası çalınan Torbacı –kapüşonlu adamın kullanıp bataklıkta bıraktığı araba–

onun da New Orleans'ta kanunla başı beladaydı ve bir uyuşturucu suçlamasından paçayı sıyırmıştı."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Burke. "Senin şu"–öksürdü– "şekerleme zihnini açmış, Molly."

Molly, hiç alınmadan Burke'e orta parmağını gösterdi. "Torbacı ile Tyson Whitley arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorum."

"Olabilir," dedi Antoine. "Bunu araştıracağım. Mule'un hem George Haslet'le –yani Torbacıyla– hem de bu dava üzerinden Whitley'le dolaylı bir bağlantısı var. Fakat ikisinin doğrudan bağlantılı olup olmadığına bakacağım. Bir saniye bekleyin. HPT'nin dava dosyasına geri döneyim..." Sessizce beklediler, derken Antoine bir an için şaşkınlığını gizleyemedi. "Haklısın Molly. Şu anda Whitley'nin cep telefonu kayıtlarına bakıyorum. Xavier'in saldırganını öldürmeden birkaç saat önce onu arayan numara, Mule öldürülmeden birkaç saat önce Torbacıyı arayan numarayla aynı. Yani birbirleriyle doğrudan bağlantılı olmayabilirler ama onları arayan kişi aracılığıyla bağlantıları var."

İşte bu, diye düşündü Gabe. Birkaç nokta daha birleşmişti.

"Söylemiştim," dedi Molly, başıyla onaylayarak saygısını gösteren Burke'e.

Xavier heyecanla öne doğru eğildi. "İkisini de Mule mu aramış?"

Antoine başını iki yana salladı. "Hayır. Dün gece Nicholas Tobin'e Chelsea ve Harper'ı kaçırma talimatlarını mesaj atarken kullandığından farklı bir telefon kullanmadıysa hayır. Yani, Mule'un birden fazla kullan-at telefonu olması mümkün. Benim var. Burada önemli olan, aynı kişinin hem Whitley hem de Haslet'le bağlantı kurmuş olması."

"Peki ya kiralık katil?" diye sordu Carlos. "Eckert?"

Antoine kaşlarını çattı. "O rapora ulaşamıyorum. Haslet'in bilgileriyle aynı veri tabanında tutulmuyor. Ne bildiklerine bakmak için girmeye çalışıyorum ama sürekli duvara tosluyorum. Ulaşacağım ama ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Molly şaşkınlıkla kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Bir dakika. Torbacının arabasını çalıp onu öldürenin, daha sonra bataklığa gidip kadının cesedinden kurtulmaya çalışan ve sonra da Mule'u öldüren kişiyle aynı kişi olduğunu varsayalım."

"Makul bir varsayım," diye kabul etti Burke. "Yani?"

"Yani," diye devam etti Molly, "Mule rütbeli bir polisti, bu yüzden dosyasının bloke edileceğini tahmin edebiliyorum. Peki neden Torbacının bilgilerine ulaşabiliyorsun da Eckert'inkilere ulaşamıyorsun?"

Antoine burnuna dokundu. "İşte bir milyon dolarlık soru *bu*. Gerçi Burke dava dosyasına ulaşmam için bana bir milyon ödemeyecek."

"Sana yeterince ödüyorum," diye homurdandı Burke.

"Fazlasıyla," diye kabul etti Antoine. "Ama insan hayal kurabilir, değil mi?"

"Daha ucuz hayaller kur," dedi Burke. "Fakat Molly haklı. Eckert'in dosyasında bu kadar gizli ne var?"

"Belki de *ne* değil," dedi Molly. "Belki de *kim*."

"Bir sürü belki var," diye gözlemledi Willa Mae. "O zavallı kadının kim olduğunu biliyor muyuz? Şu başsavcı yardımcısı Cardozo'nun bildiği ama bize söylemediği kadın?"

"Hayır," dedi Antoine. "Kimliği biliniyorsa bile hiçbir yerde kayıtlı değil. Bulabildiğim kadarıyla yok."

"Yani tetikçi Eckert ve Nadia Hall'un kız kardeşi olduğunu iddia ederek yalan söyleyen ve Molly'nin bir ev bombalamasında yaralanması için tuzak kuran kadın kurban *aynı* güvenlik seviyesine mi sahip?" diye sordu Gabe.

Antoine omuz silkti. "Olabilir. Henüz kalıntılarının bulunduğuna dair bir referans bile bulamadım. Orası da kilit altında tutuluyor olabilir."

"Enteresan," diye mırıldandı Molly. "Başka ne var?"

"Babanın sabit diskinde daha fazla bilgi buldum, Gabe," dedi Antoine. "Yapay zekâ yazılımıma bulduğum tüm parçaları bir araya getirmesini söyledim. Program normal dil kalıplarına dayanarak boşluklardaki harfleri ve kelimeleri tahmin ediyor."

Carlos heyecanlandı. "Tahmini metnin tersten okunması gibi mi?"

"Daha çok yazılımdan gelen tahmini metin gibi," dedi Manny.

Antoine etkilenmiş görünüyordu. "Kesinlikle doğru, Manny."

Manny kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi ve ona sert bir bakış atan Carlos, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ailedeki tek zeki kişi sen değilsin, yavşak," diye cevap verdi Manny, Carlos'un yumruğundan sakınarak.

"Ne buldun, Antoine?" diye sordu Gabe, sabrını korumaya çalışarak.

"Aslında aradığı doktorun adını ama biz onu çoktan bulmuştuk."

"Babam Benson'a nasıl ulaştığını açıklamış mı?" diye sordu Gabe. "Nadia'yı tanıyan başka birini bulmuş olabilir mi?"

"Aslında dün gece ilaçları kontrol etmeyi önerdiğinde oldukça yaklaştın," dedi Antoine ona. "Katrina'da cesedini bulduğu gece, Rocky ayrıca etiketinde alıcı olarak Jane Smith yazan bir ilaç şişesi bulmuş. Reçeteyi yazan kişi Dr. Benson'la aynı klinikte çalışıyormuş: ortağı Dr. Géraud Cousineau."

"Nadia kadın doğum uzmanına sahte bir isimle başvurmuş," dedi Cicely. "Ya hamile olduğundan utanıyordu ya da biri öğrenirse ne olacağından korkuyordu. Mesela bebeğin babası?"

"Zavallı Nadia," dedi Molly alçak sesle. "Adamın ona anlattığı saçmalıklara inanmayı çok istiyordu. Bir ailesi olsun istiyordu."

Gabe bir sonraki soruyu sormaktan korkarak içini çekti. Cevaptan daha çok korkuyordu. "Dr. Cousineau'ya ne olmuş?"

"Ölmüş," dedi Antoine nazikçe. "Kendini vurmuş."

Gabe yutkundu. "Babamın 'kendini vurduğu' gibi mi?"

Antoine yine omuz silkti. "Olabilir. Katrina'dan birkaç hafta sonra olmuş. Hastaneler ve morglar dolup taşıyor, adli tabipler gece gündüz çalışıyordu. Otopsi yapıldıysa bile, çok kapsamlı olduğunu sanmıyorum. Benson, Cousineau'nun ölümünden sonra kliniği bırakmış. Aslında pek çok insan gibi o da şehri terk etmiş. Emekli olduktan sonra geri dönmüş. Öldüğü evde bir yıldan daha az bir süredir yaşıyormuş."

Molly parmağını kaldırdı. "Bir dakika. April Frazier, Nadia'ya Benson'ın adını verdiğini söyledi. Nasıl oldu da Cousineau ile görüştü?"

"Adamın randevuları uymuyor olabilir," dedi Cicely. "Eğer acelesi varsa, ona diğer ortağı ayarlamış olabilirler. Ya da her ikisiyle de görüşmüş olabilir. Hamile kadınların, kendi doktorunun doğum sırasında müsait olmaması ihtimaline karşı, klinikteki tüm doktorlarla en az bir kez görüşmesi genellikle teşvik edilir."

"Tamam," dedi Molly kaşlarını çatarak. "Sanırım Dr. Benson'ın Nadia'yı tanımadığı halde öldürülmesi ihtimaline tepki gösteriyordum. Sanırım bunun bir önemi yok ama bilmek istedim."

"Benim bilmek istediğim şey," diye araya girdi Gabe, "Benson'ın katili babamın onu aradığını nereden biliyordu? Babamın onu ölümünden bir ay önce aramaya başladığını söyledin, ta ki Benson'ın öldüğü güne kadar. Peki katil konuştuklarını nereden biliyordu? Babam dikkatliydi. Babamın telefonunu

dinlemiş olabilirler ama o zaman daha fazlasını çok daha erken öğrenmiş olurlardı. Xavier'in nerede olduğu gibi."

"Evet," dedi Xavier. "Rocky'yi öldürdükten sonra benim peşime düşmek için neden altı hafta beklediler?"

Carlos kaşlarını çattı, artık çok ciddiydi. "Ben de aynı şeyi merak ettim. Görünüşe göre X'i öğrendikleri anda hemen peşine düştüler. Üzgünüm Bayan M," diye ekledi Cicely irkilince.

"Senin hatan değil Carlos," diye onu teselli etmeye çalıştı Cicely. "Sadece birinin oğlumu takip ettiğini düşünmek çok ağır geliyor. Antoine, onun peşine düşmek için neden pazartesi gününü seçtiklerini biliyor musun?"

Antoine elini ileri geri hareket ettirdi. "Tahmin yürütebilirim. Yapay Zekâdan geçirdiğim belgeler sadece parçalanmış değil, aynı zamanda şifrelenmişlerdi. Anahtarı bulmam gerekiyordu. Bu işi daha da zorlaştırdı ve biraz zaman aldı. Ve ne yaptığımı biliyorum."

"Rocky'yi öldüren kişinin onun sabit diskini nasıl sileceğini bildiğini söylemiştin," dedi Molly.

Antoine omuz silkti. "Bir diski yok etmek, tekrar bir araya getirmekten çok daha kolaydır. Eğer Rocky'nin katilinin benim kadar iyi bir bilgi işlem elemanı yoksa, sabit diskini tarayıp her şeyin şifresini çözmesi o kadar uzun sürmüş olabilir. Altı hafta uzun bir süre gibi görünüyor ama bu kadar sürmüş olması mümkün."

"Peki ya babamın Benson'ı aradığını nereden biliyorlardı?" diye üsteledi Gabe.

"Henüz bilmiyorum," dedi Antoine.

"Paul Lott," dedi Molly düşünceli bir ifadeyle. "Mantıklı olan tek şey bu. Yapbozun nereye koyacağımızı bilmediğimiz parçası oydu ama sanırım artık biliyoruz. Bahse girerim Lott bir şekilde Rocky'nin kişisel işlerinden haberdardı. Xavier'i

biliyordu çünkü Rocky bir fon oluşturmuştu. Xavier'in nerede yaşadığını bilmiyordu, sadece Baton Rouge'da bir UPS kutusu olduğunu biliyordu. Rocky'nin öldürüldüğü gece Mule ile temas halindeydi. Ya Paul Lott Rocky'nin neyin peşinde olduğunu biliyorsa? Babanın neyi araştırdığını?"

Gabe bunu düşündü. "Babamın ona söylediğini sanmıyorum. Ona tam olarak güvenmemiş. En azından Xavier'in ev adresini ya da özel cep telefonu numarasını verecek kadar değil. Sadece Xavier'in kullan-at telefonunu vermiş."

Molly onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Babanın ona sırlarını açtığını söylemedim, Gabe."

Gabe kaşlarını çattı. "Sence Lott babamı gözlüyor muydu?"

"Lott söz konusu olduğunda parayı takip etmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Molly. "Eğer Rocky'nin Xavier'e miras bıraktığını biliyorsa, Xavier'in önemli olduğunu da biliyordur. En azından başlangıçta seninle aynı şeyi, yani babanın Xavier'in biyolojik babası olduğunu düşünmüş olabilir. Belki de babana şantaj yapmak istemiştir. Bay Lott hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Burke başıyla onayladı. "Haklısın Molly. Bu, başka hiçbir yere uymayan eksik parçalardan biri. Antoine? Lott'un banka kayıtlarına girebilir misin? Son zamanlarda büyük miktarda para yatırılmış mı bakar mısın?"

Antoine klavyesini çılgın gibi tuşlamaya başlamıştı bile. "Biraz zaman alabilir ama hallediyorum. Bu arada elimdekilerin hepsi buydu."

Burke yorgun bir şekilde yüzünü sıvazladı. "O zaman işimiz bitti mi?"

"Hayır," dedi Xavier. "Bugün biz de meşguldük. Hiçbir şey çıkmadı..."

"Şimdilik," diye araya girdi Carlos.

"Şimdilik," diye kabul etti Xavier. "Nadia'nın köpeği Madam Fluffy'yi takip etmek istedik."

Molly daha dik oturdu. "Veterinerleri mi aradınız?"

"Öyle yaptık," dedi Xavier, Burke öfkeyle baktığı için biraz yüzünü buruşturarak.

"Benden izin almadan mı?" diye gürledi Burke, sonra ağzını kapattı ve Chelsea ile Harper'ın film izlediği yatak odasına doğru bir bakış attı. Burnundan soluyor, gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Ne yaptın sen? Ayrıca 'biz' kim?"

"*Biz*'in arasında *ben* de varım," dedi Cicely sertçe. "O yüzden lütfen ses tonunuza dikkat edin Bay Broussard."

Burke hâlâ sinirli bir halde başını iki yana salladı. "Ne yaptın Xavier?" diye sordu daha sakin bir sesle.

"Veterinerlerin bir listesini aldık ve onları aradık," dedi Xavier tedirgin bir şekilde.

"Manny'nin telefonunu kullandık," diye ekledi Carlos, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Kullan-at telefon olduğu için kimse izimizi süremez."

"Ayrıca aradığımız numaranın kimliğini gizledik, böylece polisler bir bağlantı göremedi," dedi Manny. "Paul Lott kılığındaki adamla mesajlaşmak için benim telefonumu kullanmıştık, o yüzden o numaranın açığa çıkmasını istemedim."

"Bir Afgan tazımız olduğunu söyledik," diye açıkladı Xavier. "Onu yavruyken aldığımızı ama yetiştiricisinin adını bilmediğimizi, sadece annesinin adını hatırladığımızı söyledik. Madam Fluffy."

Cicely de çenesini kaldırmıştı. "Afgan köpeğimizin bir süre önce kalıtsal bir hastalıktan öldüğünü ve o köpeği tekrar üretmiş olma ihtimaline karşı yetiştiriciye haber vermek istediğimizi söyledik; böylece diğer köpek sahipleri de uyarılabi-

lirdi. Bir veteriner köpeğin ismini tanırsa sahibinin üretici olmadığını anlar ama belki yine de bize geri döner diye düşündük. Yetiştiriciler bazen yaşlı köpeklerini satarlar. Makul bir hikayeydi. Veterinerlerin çoğu köpekle ilgili kayıtlarının olmadığını ya da o zamanlar buralarda yaşamadıklarını söyledi. Ama birkaçı da bize geri döneceklerini söyledi."

"Her birimiz birkaç arama yaptık," diye bitirdi Manny. "Böylece biri noktaları birleştirmeye çalışsa bile veterinerler tek bir ses üzerinde anlaşamazdı."

"Ben de öyle yapardım Burke," dedi Molly yumuşak bir sesle, sonra Cicely ve diğerlerine döndü. "Peki ya biri sizi geri aradığında ne olacak? Sahte numara vermişsiniz. Tekrar aradıklarında, çağrı başkasının telefonuna gidecek."

"Sadece üç kişi bizi arayacağını söyledi," dedi Xavier. "İkisine Molly'nin kullan at numarasını verdik..." Sözünü kesti, yüzünü buruşturdu. "Üçüncüsüne de Burke'ün kullan at numarasını verdik."

Molly gülümsedi. "Ben de tam olarak bunu yapardım." Sonra Burke'e sert bir bakış attı. "Sen de olsan aynı şeyi yapardın."

"Evet, evet," diye homurdandı Burke. "Bir dahaki sefere bir zahmet beni uyarın. Size yeni kullan-at telefonlar verebilirdim. Ama..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "İyi düşünmüşsünüz. Teşekkür ederim. Bağırdığım için de özür dilerim, Cicely."

"Kabul edildi," dedi Cicely. "New Orleans ve çevresindeki neredeyse tüm veterinerleri aradık. Sanırım şimdi tek yapmamız gereken beklemek."

"Ve Xavier'in Baton Rouge'daki UPS kutusunu kontrol etmek," dedi Willa Mae. "Bir noktada siz Burke, Lott'un ya da diğerlerinden birinin Xavier'in izini sürmek umuduyla o kutuya bubi tuzaklı bir paket göndermiş olabileceğini düşündünüz. Bence Paul Lott'un neyi bilip bilmediğine dair yapılacak her soruşturma o kutuyu da kapsamalı."

"Haklısınız," dedi Burke. "O konuyu ihmal ettim. Yarın sabah ilk iş Baton Rouge'a gideceğim. Xavier, anahtarın sende olduğunu söylemiştin?"

Xavier doğruldu. "Evet. Hemen getiririm."

Burke ona tekrar oturmasını işaret etti. "Sabaha daha çok var. Kutuyu açacağım ama kutunun alabileceğinden daha büyük bir paket varsa, onu bizzat alman ya da alabileceğime dair bir şey imzalaman gerekebilir. Orada çalışan memurdan herhangi bir talepte bulunmadan önce orada ne olduğunu görelim. Şimdilik gizli tutmak en iyisi. Molly, özetleyebilir misin?"

Molly tabletindeki notları tekrar gözden geçirdi. "Xavier'in saldırganını öldüren Tyson Whitley ve George Haslet, nam-ı diğer Torbacı, Whitley kimliği belirsiz birini öldürmeden ve Haslet arabası için öldürülmeden saatler önce aynı telefondan aranmış. Bu, Mule'un Tobin'le irtibata geçmek için kullandığı numaradan farklı bir numara. Antoine bağlantıları kontrol ediyor. Nadia'nın kliniğindeki iki doktor da ölmüş. Paul Lott, Rocky'yi gizlice izlemiş ve Mule'a Xavier'in nerede olduğunu haber vermiş olabilir. Antoine kontrol ediyor."

"Antoine meşgul," diye mırıldandı Antoine.

"Buna bayılıyorsun," dedi Molly ve Antoine ona bir öpücük gönderdi. "Sahte bir isim veren ve Nadia Hall'un kız kardeşi gibi davranan bu sabahki kadın kurbanın kimliği bölge başsavcı vekili tarafından tespit edildi ama bir yerlerde kayda geçtiyse bile Eckert'in dava dosyalarıyla aynı duvarın arkasında, André'nin bile erişemediği bir yerde. Bu da yüksek mevkide bir kişi ya da kişilerin işin içinde olduğu anlamına gelebilir. Ya da Federallerin," diye ekledi. "André onların da bu dava üzerinde çalıştığını söylemişti. Ayrıca, Xavier ve ekibi Madam Fluffy'nin sahibini bulmak için New Orleans veterinerlerini aramış. Ve..." Dramatize bir biçimde durakladı. "Burke kendini kaybettiği için özür diledi."

Burke önce burun kıvırdı ama ardından muzip bir gülümseme geldi. "Bu doğru. Yarın Xavier'in posta kutusunu kontrol etmek için Baton Rouge'a gidiyorum." Yatar koltuğu kapatarak kollarını tavana doğru uzattı. "Uyku zamanı. Molly, sen Chelsea ve Harper'la birlikte benim odamdasın. Yatakta üçünüz sıkışacaksınız ama zaten Harper'ın gözünün önünden uzak kalmasını istemeyeceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," dedi Molly, içini bir ürperti kaplayarak.

"Antoine? Kalıyor musun, gidiyor musun?" diye sordu Burke.

"Kalıyorum," dedi Antoine, başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan. "Gecenin büyük bölümünde ayakta olacağım. Biraz kestirmem gerekirse kanepeye uzanırım. İlk defa yaptığım bir şey değil."

"Gabe," dedi Burke, "ofisime kurabileceğim iki şişme yatağım var. Ben horlarım, eğer bu seni rahatsız ederse Xavier, Carlos ve Manny'nin paylaştığı odada fazladan bir ikiz yatak daha var."

"Alt ranza benim," dedi Carlos savunmacı bir tavırla.

Xavier gözlerini devirdi. "Gabe üst ranzaya çıkan merdiveni kırar, Carlos. Sen daha kısasın. Ve daha gençsin. Sen tırmanmalısın, o değil."

Gabe güldü. "Teşekkür ederim Xavier, gerçi az önce bana yaşlı dedin ama neyse. Sorun değil Carlos. Senin yerini çalmayacağım. Burke, horultun beni rahatsız etmez ama bir süre uyuyamayacak kadar gerginim. Üstelik Molly ve ben daha birkaç saat önce uyandık." Ayağa kalktı ve önce Cicely'ye, sonra Willa Mae'ye, sonra da Molly'ye elini uzattı. "Herkese iyi geceler. Molly, kahve?"

Molly ona gülümsedi. "İyi fikir."

"Antoine, sen de ister misin?" diye sordu Gabe.

"Lütfen." Antoine umutla başını kaldırıp ona baktı. "Ve pişirebileceğin herhangi bir şey. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de öyle," dedi Carlos.

"Ben de," dedi Manny.

Gabe yine güldü. "Sanırım bir gece yarısı atıştırmalığı hazırlayacağım. Buzdolabında neler olduğuna bir bakayım."

Ayışığı Kitaplığı

25

Bayou Gauche, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 08.00

Molly, kız kardeşi ve yeğeniyle paylaştığı odadan hızla fırladı, Gabe'i ocağın başında, Harper'ı da yanında görünce rahat bir nefes aldı. Uyandığında Harper'ın yerinde olmadığını fark ettiğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Neyse ki Harper güvendeydi ve ona balık kızartmayı öğreten Gabe'in her sözünü ciddiyetle dinliyordu. Aslında hem Harper hem de Manny. Manny kendine bir iş bulmuş gibiydi, balık kızartma tavasını bir profesyonel gibi kullanıyordu.

"Güzel kokular geliyor," dedi Molly ve üçü de dönüp onu selamladı.

"Gabe bana kahvaltı için balığın nasıl pişirileceğini gösteriyor," dedi Harper ama her zamanki coşkusundan eser yoktu. Evlerinde yaşanan travma düşünüldüğünde bu büyük bir sürpriz değildi ama yine de Molly'nin yüreği burkuldu.

Sorunun kapılarına kadar gelmesine neden olduğu için kendini suçlu hissetmemek zordu.

"Gabe ve ben iskeleden yakaladık," diye açıkladı Manny, sonra yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç kendi balığımı temizlememiştim. Bu... evet. Çok eğlenceliydi."

Molly, Harper'ın hatırı için kendini gülmeye zorladı. "Ben kendi payıma düşenden çok daha fazla balık temizledim."

Harper'ın gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Evet." Molly, Gabe'in uzattığı kahve fincanını aldı ve eğilerek Gabe'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Büyükbaban beni her zaman balığa götürürdü. O günleri çok özlüyorum." Bu, ilkbaharda tohum atmak kadar babasının anılarına işlemişti. Gabe'in başka birinin bahçesinde gönüllü olarak çalışması önerisini düşündü ve bunu yapacağına dair kendine söz verdi. Bütün bunlar bittiğinde. Belki Harper'ı bile yanında götürebilirdi. "Ne var ki o zamanlar kızarttığım balıklar hiç bu kadar güzel kokmuyordu."

"İçindeki gizli malzeme," dedi Gabe ciddiyetle.

"Bildiğimiz defne," dedi Manny gözlerini devirerek.

Gabe güldü. "Burke'ün mutfağında sadece bu vardı ve kendi baharatlarım yanımda değil."

Onu böyle mutlu görmek güzeldi. Adam mutfakta gerçekten kendi evinde gibi rahattı. Masaya oturdu ve onun Manny ile Harper'a yan tabakların nasıl hazırlanacağını göstermesini izledi. Frenk soğanı ve... ne olduğunu anlayamadığı başka şeyler doğruyorlardı. Görünüşe göre yulaf lapası için.

Midesi guruldadı. "Ne kadar kaldı?"

Harper omzunun üzerinden baktı. "Acıktın mı Molly Teyze?"

"Açlıktan ölüyorum." Dizini işaret etti ve Harper oturup kucağına yerleşti. "Nasılsın küçüğüm? Dün bütün günü seninle geçirmek isterdim ama işler çok yoğundu."

"Biliyorum," dedi Harper o fazla yetişkin haliyle. "Bize zarar vermek isteyen o adamları kimin gönderdiğini bulacağına söz vermiştin. Bu benimle saçma sapan eski filmler izlemekten daha önemli."

"Öncelikle, seninle geçirdiğim her an önemli ve saçma sapan değil. İkincisi, seni eski filmlerin yargıcı yapan kim? Ben onları seviyor olabilirim."

Harper gülümsemedi. "Üçüncüsü var mı?"

"Var. Kötü insanları bulmaya çalışıyorum ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Burada kalmak zorunda mıyız?" Gözle görülür bir şekilde üzgündü. "Sonsuza kadar?"

"O kadar da kötü sayılmaz," dedi Manny nazikçe. "İnternetimiz var, Xbox'ımız var ve bu yemekler çok güzel."

"Ben dün gece Xbox oynayamadım," dedi Harper kollarını göğsünde kavuşturarak. "Yatmak zorunda kaldım, sen ve Carlos bütün gece oynadınız. Sizi duydum."

"*Bütün* gece oynamadık," diye itiraz etti Manny. "Fakat seni uykusuz bıraktığımız için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Harper omzunu hafifçe kaldırarak. "Zaten uyuyamadım."

Molly, Gabe ile sıkıntılı bir bakış paylaştı. *Kendime not: Harper için en kısa zamanda terapistinden bir randevu al.*

Hepsi gitmeliydi, tıpkı Jake'ten sonra yaptıkları gibi.

Neyse ki Harper'ın uykusuz geçen gecesiyle ilgili konuyu açamadan Manny günü kurtardı.

"*Mario Kart*'a ne dersin?" diye sordu. "Onu oynamayı biliyor musun?"

"O Xbox'ta yok," dedi Harper, suratı asılmaya başlamıştı.

Manny parmağını salladı. "Bu doğru ama Switch'im yanımda ve onda *Mario Kart* var. Kahvaltıdan sonra benimle oynar mısın?"

Harper canlandı. Gülümsemedi ama kaşlarını da çatmadı. "Seni bozguna uğratacağım," diye yemin etti.

Molly, Harper'ın başının üstünden genç adama gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi dudaklarını kıpırdatarak ve Manny ona göz kırptı.

Harper tekrar teyzesine döndü. "Lucien iyi mi?"

"Gayet iyi. Bu sabah Val'den bir iki gün içinde hastaneden taburcu olacağını söyleyen bir mesaj aldım."

Harper rahatlamış bir şekilde sarktı. "Öleceğinden korkuyordum. Çok cesurdu. Bizi kurtardı."

"Öyleydi ve kurtardı da," diye onayladı Molly. "Belki daha sonra onunla Skype'tan görüşebilirsin?"

"Yaparım." Harper kadının kucağından kayarak uzaklaştı. "Fakat şu anda lapa için peynir rendelemekle görevliyim."

"Burada neler oluyor?" diye sordu Burke arka kapıdan. "Vay, vay. Bu sabah ziyafet çekeceğiz." Harper'ın başına bir öpücük kondurdu, kendine kahve aldı ve bir sandalyeye oturdu. "Madem evimi paylaşıyorum, en azından New Orleans'ın en iyi yemeklerini yiyeceğim."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Molly fincanını kaldırarak. Burke'e doğru eğilip mırıldandı: "Baton Rouge'a yalnız gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşünüyordum."

"Ama artık düşünmüyorsun."

"Patronluk taslama," dedi Burke usulca. "Kasabadan ayrılmaman gerektiğini sanıyordum?"

Molly kaşlarını çattı. "Öyle diyorlar ama beni birkaç saat uzağa gitmekten alıkoyamazlar. Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Gabe masaya biraz jambon koydu. "O nereye gidiyorsa, ben de giderim."

"Yarasa gibi kulakların var," diye homurdandı Burke.

Gabe sırıttı. "Hayır, sadece Molly'yi seninle gitmek için pazarlık yaptığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Neyin pazarlığını yapıyoruz?" diye sordu Willa Mae masada onlara katılırken. "Bu kadar güzel kokan ne? Balık ve yulaf lapası mı? İşte şimdi benim dilimden konuşmaya başladınız."

"Fransız yemekleri de çok güzel," dedi Molly sadakatle.

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun," dedi Willa Mae gülümseyerek.

"Öyle," diye onayladı Gabe, yaşlı kadına bir fincan kahve ikram ederken. "Ama yine de doğru söylüyor."

Ev sakinleri birer birer mutfağa girdiler, Xavier, Manny'nin onu balık tutmaya gitmek için uyandırmamasına içerlemişti.

"Kıçında pireler uçuşuyordu X," diye itiraz etti Manny. "Üstelik denedim de. Bana tokat attın."

Xavier özür dilercesine kaşlarını çattı. "Affedersin. Yarın alarmımı kurar ve seninle birlikte kalkarım."

"Yarın hâlâ burada olursak," dedi Cicely. "Umarım bugün bir şeyler gelişir. Saklanabileceğim bu güzel yer için minnettarım ama kendi yatağımı özledim."

"Biliyorum," dedi Burke. "Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

Cicely onun elini okşadı. "Gerçekten minnettarım. Teşekkür ederim."

Molly, Harper'ın masada olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Normal bir sohbete hasret kalmıştı ve Harper'ın varlığı onları dava hakkında konuşmaktan alıkoymuştu.

Fakat bu mola kısa sürdü. Kahvaltıdan sonra Chelsea, Harper'ı bir film daha izlemesi için odalarına götürdü. *İşe koyulma vakti.*

Carlos ve Xavier bulaşıkları çabucak halletmişlerdi ve Molly daha fazla kahve içmeye korkuyordu. Yeterince gergindi. Gabe'le geç saatlere kadar babası ve Paul Lott'la ilgili hatırladıkları hakkında konuşmuşlardı, ta ki ikisi de yorulup yatana kadar ama bu ikisinin de yeterince uyuduğu anlamına gelmiyordu.

Gabe'in hiç uyuyup uyumadığını merak etti. Balık yakalamak için şafaktan önce kalkmış olmalıydı. Yorgun görünüyordu. Ya da belki bütün yük artık omuzlarına çökmüştü. Ne de olsa bir adamı öldürmesinin üstünden yirmi dört saatten biraz fazla zaman geçmişti ve hâlâ bu konu hakkında konuşmamışlardı. Fakat şimdi bunun ne zamanı ne de yeriydi. Bunun için baş başa kalmalarını bekleyecekti.

"Bu sabah Patty ile konuştun mu?" diye sordu Molly, bir başka öncelikli kaygıyı dile getirerek. Val ona gelişmeleri mesajla bildirmişti ama Gabe'in kuzeni için endişelendiğini biliyordu. Bunu doğrudan kuzeninden duymak onu rahatlatmak için iyi bir başlangıç olabilirdi.

"Evet. O da Val de iyileşiyorlar ve Phin hâlâ onları koruyor. Patty onlara yemek yapıyormuş ve bu onu mutlu ediyormuş."

"Üstümüzden bir yük kalktı," diye mırıldandı Molly. "Peki ya Harry Peterson? Bilinci yerine geldi mi?" Adli tabibin asistanı Gabe'e yardım etmenin bedelini ağır bir şekilde ödemişti ve bu Gabe için bir başka ağır yük anlamına geliyordu.

"Henüz değil," dedi Burke. "Bu sabah André'yle konuştum. Saldırganları teşhis edebilmek için Harry'nin uyanmasını bekliyorlar ama şu ana kadar bir şey yok. Xavier'in o lanetli kutusunda bir şeyler bulmayı umuyorum."

"Sen de ben de," dedi Antoine. "Gecenin büyük bölümünde internetteydim ve hâlâ Paul Lott'un banka hesaplarına giremedim. Umarım o kutuda işe yarar bir şeyler vardır."

"Ah," dedi Xavier. "Gidip anahtarı getireyim."

Fakat Molly'nin telefonu çaldığında o ve diğer herkes dondu kaldı. Houston ekibinin dün veterinerlere onun numarasını verdiğini hatırlayan Molly temkinli bir şekilde telefonu açtı. "Alo?" diye sordu, Xavier parmaklarını çaprazlayarak şans işareti yaparken.

"Merhaba, ben Dr. Watts. Bay Carlos Manuel'le görüşmek istiyorum."

Carlos Manuel mi? Soyadı Hernandez'di. Sonra birden uyandı. Manny, Manuel'in kısaltmasıydı. Kolayca hatırlayabilecekleri bir isim kombinasyonu kullanmak zekiceydi.

"Burada benim yanımda. Telefonu hoparlöre alabilir miyim?" Adam kabul etti ve herkes nefesini tutarken Molly telefonu masanın üstüne koydu. "Carlos, ben Dr. Watts."

"Merhaba efendim ve beni geri aradığınız için teşekkür ederim," dedi Carlos. "Bunun Madam Fluffy'yi hatırladığınız anlamına geldiğini umuyorum."

"Ah, elbette," dedi veteriner. "Onun gibi bir köpek kliniğime pek sık gelmez. Büyüleyiciydi. Gerçi öldüğünü söylemek beni üzüyor. On iki yaşındaydı ve bu bir Afgan için oldukça ileri bir yaş."

Molly'nin kalbi çarpmaya başladı. *Bu o olabilir.* Aradıkları kırılma noktası. Not almaya hazırlandı.

"Şimdiye kadar çoktan öldüğünü tahmin ediyordum," dedi Carlos. "Dün ofis müdürünüze de söylediğimiz gibi, üreticisini bilgilendirmek için onunla irtibata geçmek istiyoruz."

"Elbette," dedi veteriner. "Fakat Madam Fluffy'nin sahibinin üretici olduğunu sanmıyorum. Zaten bundan hiç bahsetmemişti. Yine de üreticinin Madam Fluffy'den bir yavru istemiş olma-

sı mümkün. Muhteşem bir hayvandı. Her halükârda, Lucille'in sizden haber almak isteyeceğinden eminim. O köpeği çok severdi. Katrina'dan hemen sonra kocası hediye etmişti. Bir önceki sahibi, sel evini yıktığında köpeği sahiplendirmek zorunda kalmış. Lucille köpeğin adını değiştirmek istedi ama sadece Madam Fluffy'ye tepki gösterdiği için denemekten vazgeçti."

"Lucille mi?" diye umutla sordu Carlos. "Soyadını hatırlıyor musunuz?"

"Elbette. Ducote."

Ducote. Molly bu ismi biliyordu ama düşündüğü kişi bu olamazdı. Mümkün değildi. Ne var ki Burke'ün de yüzü asılmış ve en az Molly kadar hızlı bir şekilde Google'da arama yapmaya başlamıştı. Antoine da şaşkın görünüyordu.

"Düşünüyorum da onu uzun zamandır görmedim," diye devam etti veteriner. "Kendisini özlediğimi ve iyi olmasını umduğumu söyleyin."

"Teşekkür ederim efendim. Beni geri aradığınız için de ayrıca teşekkürler." Carlos soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak masadakilere baktı ve aramayı sonlandırmadan önce Burke'ten sert bir baş onayı aldı.

"Lucille Ducote," dedi Xavier usulca, önce Molly'ye sonra Antoine'a ve ardından Burke'e bakarak. "Neden hepiniz bu kadar endişeli görünüyorsunuz?"

Molly telefonunun ekranına baktı. "Lucille Ducote öldü. On iki yıl önce kendi kafasına sıktı."

"Kimdi o, Molly?" diye yavaşça sordu Gabe.

"Lamont Ducote'nin ilk karısı," dedi Molly. "Lamont Ducote ise..."

"Orleans Parish'in savcı yardımcılarından biri," diye bitirdi Burke.

Gabe şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak baktı. "Savcı yardımcısı mı? Bölge savcı yardımcılarından biri gibi mi?"

Molly başıyla onayladı, dehşet kara bir bulut gibi üzerine çökmüştü. "Durum çok ama çok kötü."

Bayou Gauche, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 08.45

Gabe'in beyni dönüyordu. *Lamont Ducote.* New Orleans bölge savcı yardımcısı.

Katilleri içeri tıkması gereken adam.

Nadia Hall'u öldürmüştü.

Babamı da o mu öldürdü?

Masanın etrafında sessizlik vardı, yüzlerde şok, öfke ve kafa karışıklığı okunuyordu.

Gabe bunların hepsini birden hissediyordu. Besin zincirinde bu kadar yüksek mevkide biri işin içindeyse, bunun örtbas edileceğini bilmek için özel dedektif olmaya gerek yoktu. Bunun aksi, tüm New Orleans adalet sisteminin çökmesi anlamına gelirdi.

Riske atılmış olabilecek davaların sayısını düşünmek bile çok sarsıcıydı.

Eğer Lamont Ducote suçluysa, onu yakalamak çok zor olacaktı.

Eğer Lamont Ducote suçluysa, Gabe onu yakalamak için elinden geleni yapacak ya da bu uğurda mezara gidecekti.

"Bir savcı yardımcısı mı?" diye sordu Cicely sonunda. "Emin misiniz?"

"Lucille Ducote'nin öldüğünden eminim," dedi Molly. "Kocasının da bir savcı yardımcısı olduğuna eminim. Madam Fluffy'nin ona miras kalmasına gelince, bu veterinerin yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. Elbette hikayesini kontrol edeceğiz ama şimdilik söylediklerinin doğru olduğunu varsayıyorum."

Cicely, Willa Mae'ye döndü. "Bu dün konuştuğunuz savcı yardımcısı ile aynı kişi olmasa gerek, değil mi?"

"Hayır, o savcı yardımcısı Cardozo'ydu," dedi Willa Mae. "İtiraf etmeliyim ki böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordum."

Ayakta duran Xavier, gürültüyle sandalyesine çöktü. "Savcı yardımcısı metresini öldürüp karısına onun köpeğini mi hediye etmiş? Ne tür bir insan bunu yapar?"

"Öncelikle bir metresi olan türde bir insan," dedi Willa Mae.

"Özellikle de metresini öldüren türden," diye mırıldandı Cicely.

"Katrina sırasında savcı yardımcısı değildi," dedi Burke. "Katrina'dan önce ne yaptığından emin değilim ama bunu öğreneceğimizden eminim."

Cicely hâlâ şok olmuş görünüyordu. "Zavallı Rocky. Acaba biliyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi Antoine. "Bildiğini gösteren bir şey bulamadım. Ama bir terslik olduğunu biliyordu. Her şey şifrelenmiş ya da kodlanmış ya da ... olması gereken yerde değil. Başka bir dosyaya atıfta bulunmuş ama onu sabit diskinde bulamıyorum. Tekrar ulaşılamasın diye üzerine yazılmış olması mümkün. Denemeye devam edeceğim."

Gabe babasının ne bildiğinin artık bir önemi olup olmadığından bile emin değildi. "Eğer Ducote Nadia'yı öldürdüyse..." Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. "Babamı da o öldürmüş olabilir mi? Kapüşonlu adam da o olabilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Molly. "Ama elden düşme bir köpekten daha fazla kanıta ihtiyacımız olacak."

Burke burun kemerini sıktı. "André'ye söylemeliyim. Umarım onun da bir fikri vardır."

Molly, Gabe'in elini tuttu ve sıkıca kavradı. "En azından artık *bir şey* biliyoruz. Lamont Ducote'nin metresi hamile kaldı. Onu öldürdü ve belki de izini kaybettirmek için kadın doğum uzmanını da öldürdü. Bir noktada kendi karısını bile öldürmüş olabilir çünkü ortalık kendi kafasına sıkan insan kaynamıyor."

"Bir dakika," dedi Xavier alçak sesle ve herkes dönüp ona baktı. Carlos'un telefonunu ödünç almıştı ve o anda baktığı şeyden başını kaldırdığında yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Adamın fotoğrafını buldum. O gece gördüğüm adama benziyor –en azından hatırladığım kadarıyla– yara izi dışında. Nadia'yı öldüren adamın kesinlikle bir yara izi vardı. Ducote'nin ise yok."

Gabe'in midesi kasıldı. Bu kadar yaklaşmışken en başa geri dönmüşlerdi.

"Şuna bir bakayım." Carlos telefonunu geri aldı ve fotoğrafa gözlerini kısarak baktı, sonra büyütmek için ekranı çimdikledi. "Şu anda bir yarası yok. Bu fotoğraf bu yılın başlarına ait ama yanağına bak, X. Yakından bak."

Xavier eğildi ve kaşlarını çatarak baktı. "Yüzünde bir çizgi var. Ama aynı yara izi değil. O büyük, derin ve... dehşet vericiydi. O yara izini iyi hatırlıyorum."

"Bana bir dakika ver," diye mırıldandı Antoine, parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde uçuşurken. Sonra yüzünde hınzır bir gülümsemeyle ekranı Xavier'in görebileceği şekilde çevirdi. "Peki ya buna ne dersin?"

Xavier tokat yemiş gibi irkildi. "Evet. Bu o."

Molly öne doğru eğilerek çok daha genç olan Lamont Ducote'yi inceledi; gözünden çenesine kadar uzanan ve yanağını ikiye bölen derin, çok çarpıcı bir yara izi vardı. "Yara izine estetik yaptırmış," diye mırıldandı. "Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş?"

"2001 yılında," dedi Antoine. "O zamanlar savunma avukatıymış."

"Demek bu o." Gabe'in sesi titriyordu, gerçeklik baş döndürücüydü. "Sanırım sadece babamı ve Mule'u da onun öldürüp öldürmediğini bilmemiz gerekiyor. Ayrıca Mule bu işte nasıl bir rol oynadı?"

Molly onun elini kendi ellerinin arasına aldı. "Baban ne biliyordu ve ne zaman öğrendi? Kanıtı var mıydı? Varsa neydi ve nerede saklıyordu? Burke, önce André'yle konuşalım, sonra Baton Rouge'a gideriz."

Burke tam doğrulmuştu ki cep telefonu çalmaya başladı. Derin bir iç çekerek kendini sandalyeye bıraktı ve telefonu açtı. "Val? Ne oldu?"

Molly gerildi çünkü Burke'ün gözleri yavaşça kapanmış, omuzları yorgun bir şekilde çökmüştü. "André'yi arayacaksın, değil mi?" Bir süre daha dinledi, sonra başıyla onayladı. "Beklenmedik bir misafirin olursa beni ara." Telefonu kapattı ve doğrudan Gabe'e baktı. "Patty iyi. Val de iyi. Yeni bir saldırı olmadığı için ikisi de sağlam. Phin hâlâ onlarla birlikte."

Gabe kadının elini daha sıkı kavradı. "O zaman sorun ne?" diye sordu boğuk bir sesle.

Burke'ün çenesi gerildi. "Choux'da bir köstebeğiniz varmış."

Gabe başını iki yana salladı. "Ne? Kim?"

"Donna Lee Green."

Gabe irkildi. "Hayır. İmkânı yok. Buna inanamam. O..." Nefes almaya çalıştı ama ciğerleri çok sıkışmıştı. "Ona güvenirim."

Burke başını kaldırmadan önce ellerine baktı, yüzünde derin bir hüzün vardı. "Üzgünüm Gabe ama itiraf etmiş. Patty'ye olanları, az kalsın olacakları duymuş ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak ilk iş onun evine gitmiş. Gazetede Tobin'in fotoğrafını görünce bilgi için 'kullanıldığını' anlamış. Kendini suçlu hissetmiş ve 'bu yalanla' daha fazla yaşayamazmış."

"Onu kim tutmuş?" diye sordu Antoine.

"Tobin olduğunu söylemiş," dedi Burke. "Val, Donna Lee'nin arama kayıtlarındaki telefon numarasının Tobin'in cep telefonuyla eşleştiğini söyledi. Gabe, çok üzgünüm ama kadın Tobin'e senin nerede olduğunu rapor ediyormuş. Molly'nin pazartesi günü seninle Choux'da buluşmaya geldiğini söylemiş. Patty'yle birlikte üçünüzün oradan ayrıldığı gün."

"Birinin bizi buraya kadar takip ettiği gün," diye mırıldandı Gabe. *Sivil bir NOPT aracıyla.*

"Onlara başka ne söylemiş?" diye sordu Antoine.

Gabe, yanındaki Molly'nin kaskatı kesildiğini hissetti ama kadın hiçbir şey söylemedi.

Hâlâ şaşkın olan Gabe, Molly'nin çenesini kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne?"

Molly perişan görünüyordu. *Benim için*, diye düşündü Gabe. Her nasılsa bu yardımcı olmuştu.

"Patolog," dedi Molly alçak sesle. "Yaptırdığın özel otopsiyi 'onların' nasıl öğrendiğini düşünüp duruyordum. Bunu sadece bu odada bulunanlar, André ve kuzenin biliyordu."

Gabe kaşlarını çattı, aniden öfkelenmişti. Molly'nin elini sanki yanıyormuş gibi bıraktı. "Patty'nin 'onlara', 'onlar' her kimse, ağzından kaçırdığını mı söylüyorsun? Bu çok saçma."

Molly onun elini geri çekerek bir kez daha kendi elinin arasına sıkıştırdı ve adam kurtulmaya çalıştığında sıkıca tuttu. "Hayır, ağzından *kaçırmadı*. Şehri terk etmeleri gerektiğini bilsinler diye ebeveynlerine söyledi. Onları güvende tutmak için. Eğer onlara Choux'dayken söylediyse..."

"Donna Lee onu duymuş olabilir," dedi Gabe, midesi kurşun gibi olmuştu. "Aman Tanrım. Patty'nin bundan haberi olmamalı. Ne Dr. McLain ne de Dusty Woodruff. O... Aman Tanrım. Patty lisede Dusty ile çıkardı. Arkadaştılar. Kendini asla affetmez."

"Bunu öğrenmemesi için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi Burke.

"Donna Lee bunu neden yaptı?" diye sordu Gabe boğuk bir sesle. İyi bir nedeni olmasını umuyordu. Donna Lee, bilmeye hakkı olmayan şeyleri 'onlara' söylediği için iki kişi ölmüştü.

Burke iç geçirdi. "Tobin'in elinde başka bir adamla çekilmiş fotoğrafları varmış. Kocasının bilmesini istemiyormuş. Belki de Tobin tutuklandığından artık kendisi için bir tehdit oluşturmadığını düşündü. Gerekçesi ne olursa olsun, itirafı birçok soruya cevap veriyor."

Gabe kendini kaybetmemeye çalışarak başını eğdi ama bunu yapmamak çok zordu.

Bu bir ihanetti. *Bana yardım eden iki kişi Donna Lee evliliğini korumak istediği için mi öldü?* Çığlık atmak istiyordu.

"Dahası da var," dedi Burke nazikçe. "Ama bu daha iyi bir haber. Donna Lee'nin telefonunda Mule'un numarasına gönderilmiş mesajlar da varmış. Muhatap olduğu kişinin adını bilmediğine yemin etmiş ama Val ona Mule'a ne söylediğini sorduğunda tahmin edin ne cevap vermiş?"

Molly heyecanla derin bir soluk aldı. "Lamont Ducote ile ilgili bir şey olabilir mi?"

"Tam isabet," dedi Burke. "Ducote ne zaman Choux'ya gelse Mule'a rapor ediyormuş."

Gabe başını kaldırdı. "Ne? Benim yerime mi geliyormuş?"

"Donna Lee onun defalarca senin yerine geldiğini söylemiş," diye doğruladı Burke. "Genellikle öğle yemeğinde. Baban öldürüldükten hemen sonra başlamış, sanırım seni izliyordu. Bir keresinde karısı ve başka bir çiftle akşam yemeğine gelmiş. O gece yemekteki misafirlerine odaklanmadan önce birkaç mesaj çekmiş."

"Diğer çift kimmiş?" diye sordu Molly.

"Lyle Nelson ve karısı Lorraine."

Gabe kaşlarını çattı. "Bu isimleri tanımıyorum."

"Ah, ben tanıyorum," dedi Burke asık suratla.

"Ben de öyle," diye söze karıştı Antoine. "Nelson siyasetle uğraşan zengin bir adam. En eski sosyal finansör kulüplerden birinin üyesi ve ben kendimi bildim bileli de öyle. Aynı zamanda bir hayırsever ve *herkesin* bunu bilmesini ister."

"Kendini oyun değiştiren, politik lider belirleyen biri olarak görüyor," diye ekledi Burke. "Onun bağış yaptığı kişi hangi seçimde olursa olsun genellikle kazanır."

Gabe'in elini bırakan Molly'nin parmakları öfkeyle telefonunun tuşlarında geziniyordu. "Bunun neden şimdi olduğunu merak ediyordum," dedi muzaffer bir edayla. "Katrina'nın üstünden on beş yıl geçti. Bunca zaman sonra neden babanın peşine şimdi düştüğünü merak ediyordum."

"Çünkü babam onun peşine düşmüştü," dedi Gabe kararsızca. "Zamanı tükeniyordu."

Çünkü hastaydı ve bana hiç söylemedi.

Molly başıyla onayladı. "Doğru ama baban daha önce de birçok kez bu olayı araştırmaya çalışmıştı ve aldığı tek şey ya bir

kınama cezasıydı ya da onu kovarak sağlık sigortasını elinden alma tehdidi. Merak ediyordum, neden şimdi? Çünkü Ducote Senato'ya aday olmayı planlıyor."

"Eyalet senatosu mu?" diye sordu Cicely.

"Hayır. Hedefi daha yüksek." Molly telefonunu diğerlerinin de görebileceği şekilde ekrana tuttu. Gerçekten de bir manşet vardı. *Ducote'nin ABD Senatosu'na aday olacağı söyleniyor.*

Gabe'in boğazı düğümlendi. "Aday olabilmek için mi babamı öldürdü?"

Molly iç çekti. "Üzgünüm, Gabe. Öyle görünüyor. Belki de babanın yeniden soruşturmaya başlaması onu telaşlandırmıştır, özellikle de Rocky çabalarını artırdığı için. Baban onlara görgü tanığının Katrina'da öldüğünü söylemişti ama sonra Paul Lott'a o fonu kurmasını söylediğinde istemeden de olsa Xavier'in hâlâ hayatta olduğunu ortaya çıkardı. Dr. Benson'ı bulmaya çok yaklaşmıştı. Cinayet iddiası korkunç bir skandal olurdu. Ducote'nin tüm siyasi beklentilerini yok ederdi."

Gabe elleriyle yüzünü ovuşturdu. Ölesiye yorgundu ve ne zaman birinin babasını Grey Goose içmeye zorladığını, birinin babasına uyuşturucu verdiğini, birinin babasının eline bir silah verip tetiği çektiğini düşünse...

Gözleri yanıyordu. Lanet olsun. *Burada kendini kaybedemezsin.*

Fakat öyle görünüyordu. Göğsünde bir hıçkırık oluştuğunu hissediyor ve nefes alamıyordu. Masadan hızla kalktı, koşarak arka kapıdan çıktı ve tökezleyerek merdivenden indi.

Tam zamanında. Kazıklardan birine yaslanarak belinden eğildi çünkü vücudunu daha fazla dik tutamıyordu. Keder, öfke ve korku... hepsi bir kasırga gibi dönerek içini dolduruyordu. *Haksızlık. Bu haksızlık.*

Hem de çok büyük haksızlık.

Ağzından çıkan ses insan sesi bile değildi. Bacakları altında büküldü ve sırt üstü düştü ama umrunda bile değildi. Sanki göğsünde bir fil oturuyormuş gibi nefes alamıyordu.

Sonra yumuşak kollar onu sardı. Güçlü kollar.

Ve portakal kokusu.

Molly. Kadın tek kelime etmeden sadece ona sarıldı, ağladıkça onu salladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, tırnaklarını hafifçe kafa derisine geçirdi. Gabe kollarını ona dolayıp sımsıkı sarıldı. Güvende olduğunu biliyordu. Onun kollarında ağlayabilirdi ve kadın onu asla yargılamazdı.

Ayrıca babasının katilini yakalamasına da yardım edecekti. Beyninde tekrar tekrar dönüp duran tek düşünce buydu. *Ona bunu ödetmeliyiz. Ödetmek zorundayız.*

Yerde ne kadar oturduklarından emin değildi. Kadın onu hiç bırakmadı ve adam da fırtınada ayakta kalan son direkmiş gibi ona sarıldı.

Sonunda tekrar nefes alabildiğini fark etti. Son bir hıçkırıkla ürperdi ve ciğerlerine tekrar hava çekti. Ardından, düşmesine izin vermeyeceğinden emin bir şekilde kadına yaslandı. Molly, adamın başı kucağına yatana kadar onu aşağı doğru itti. Parmakları saçlarını, yüzünü okşamayı hiç bırakmadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Gabe, boğazının ağrımasına şaşırmamıştı.

"Bir şey değil," diye fısıldadı kadın.

"Gitmeliyiz," dedi Gabe bitkin bir halde.

"Hayır. Burada biraz daha kalabiliriz."

Gabe düşünmeye çalışarak kaşlarını çattı. "Ama Baton Rouge."

"Gideriz. Sen merak etme."

Fakat endişeleniyordu. Endişelenmekten *başka bir şey* yapmıyordu. "Başka kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Aynı fikirdeyim. Ducote hariç."

"Evet," diye katıldı acımasızca. "Şu anda ölüp gitse tek bir damla gözyaşı dökmem."

Kadın yine sessizleşti, hâlâ onu okşamaya devam ediyordu. Gabe'in gözleri ağırlaşmıştı ve acıyordu.

"Beni uyutmayı planlıyorsun," diye mırıldandı.

"Niyetim bu. Dün gece hiç uyumadın, değil mi?"

"Hayır. Sürekli olanları düşündüm." İç çekti. "Bir adam öldürdüm."

"Biliyorum," diye mırıldandı Molly.

"Yine olsa yine yapardım ama... kahretsin Molly."

"Biliyorum," dedi Molly tekrar.

Bildiğini tahmin ediyordu. "Çok yorgunum."

"O zaman uyu, Gabe. Seni bırakmayacağım."

Esnedi, kadının mırıltıları çok rahatlatıcıydı. "Zemin sert. Rahat edemezsin."

"Çok daha rahatsız yerlerde oturmuşluğum var," dedi Gabe usulca.

"İstersen gerçek bir yatakta uyuyabilirsin."

"Benimle gelir misin?" diye sorduğunu fark etti.

Kadın onun yanağını okşadı. "Kesinlikle."

Gabe doğrulmaya çalıştı ama tekrar yere yığıldı. "Herkes içeride."

Görecekler. Dağıldığımı bilecekler.

"Evet. Ama kimse sana bir şey söylemeyecek... bilirsin işte. Burada ağlaman konusunda. Sanırım hepimiz bunun ne zaman olacağını merak ediyorduk."

Gabe kendini küçümseyen hafif bir kahkaha attı. "Bahis döndü mü?"

"Hayır, bunun için değil. Fakat seks yapmamız konusunda? Bu konuda döndüğü kesin."

Adam ona bakarken yüzünü buruşturdu çünkü yüzünün hamburger gibi olduğunu hissediyordu. "Kim kazandı?"

Kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Cicely."

"Yalan söylüyorsun."

Molly kıkırdadı. "Malum, çok konuşan değil, çok dinleyen bilir. Willa Mae olduğunu düşünmüştüm."

"Bundan emin olamazlar. Oteldeydik." Hayatının en büyük çöküşünü yaşadıktan sonra seks hakkında konuşmak tuhaftı. Fakat aynı zamanda normal de hissettiriyordu.

"Val, Burke'e söylemiş. Belli ki duvarın arkasından sesimizi duymuş."

Gabe homurdandı. "Hepsi dedikoducu."

"Sadece intikam alıyor. Son erkek arkadaşı ile ilgili girdiğim bahsi ben kazanmıştım."

Adam başını iki yana sallayınca gözlerinin arkasında bir acı patlaması oldu. "Siz var ya."

"Biliyorum," dedi kadın huzur veren bir sesle. "Ahlaksızız. Ama bizi seviyorsun."

"Özellikle seni."

"Sevindim. Burada mı yoksa gerçek bir yatakta mı uyumak istersin? Karar senin ama bence iki numaralı seçeneği tercih edersen kemiklerin sana teşekkür edecektir."

Gabe bir homurtu daha çıkararak dizlerinin üzerine yuvarlandı. "Kemiklerim şimdiden benden nefret ediyor. Gerçek yatağı tercih etsem iyi olur." Kadının gözlerine baktı. "Baton Rouge'a bensiz gitmeyecek misin, değil mi?"

"Ortağımı geride mi bırakayım? Asla olmaz. Bekleyeceğim. Ayrıca, bir şey yapmadan önce Burke'ün André ile konuşması gerekiyor. Bu Ducote olayı çok pis olacak."

"Örtbas edilecek."

Molly başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Elimizde on beş ceset var. Hayır, bir dakika, on altı. Torbacıyı unuttum."

"George Haslet," diye düzeltti Gabe.

Kadın çenesini eğdi. "Haklısın. Bir ismi hak ediyor. Her neyse, çok fazla insan öldürüldü ve cinayetlerin çoğu medya tarafından haber yapıldı. İnsanlar biliyor. Örtbas etmek kolay olmayacak. Ayrıca, bu işte parmağı olan herkes tespit edilip cezalandırılana kadar uğraşacağız. Babana bu kadarını borçluyuz."

Adam içini çekti. "Bu pislik için Burke'e yeterince ödeme yapamıyorum. Evimi ikinci kez ipotek ettirmek zorunda kalacağım."

"Bunun için endişelenme. Burke senin masraflarını kendisinin üstleneceğini söyledi."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Burke milyoner falan mı?"

"Mal varlığının ne kadar olduğunu bilmiyorum ve beni ilgilendirmiyor ama fakir değil. Bak, baban onun için önemliydi." Kısa bir an tereddüt etti. "Burke'ün babası berbat bir adamdı. Benim babam ve seninki... Burke için manevi baba gibiydiler. Bunun anlamı sandığından çok daha büyük. O yüzden biraz dinlenelim, şu Ducote denen pisliğin icabına bakalım, para işine sonra bakarız."

Gabe eğildi ve alnını onunkine yasladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Çabucak ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel bakalım koca adam. Yumuşak bir yatak seni bekliyor."

Adam onun kendisini basamaklardan yukarı çıkarıp içeri götürmesine izin verdi ve serin hava kavrulan yüzüne çarptığında rahatlayarak iç çekti. Mutfağın boş olduğunu görünce daha da rahatladı. Diğerlerinin yüzüne bakabileceğinden emin değildi.

Ne var ki başka bir düşünce yüzünden rahatlaması kısa sürdü.

"Kaçarsa ne olur? Ducote?"

Molly omuz silkti. "O zaman peşine düşeriz. Onu kovalarız, kovalarız ve müebbet hapis cezasına çarptırılana kadar hayatını cehenneme çevirirız. Şimdilik André'ye söyleriz ve onun sınır kontrolünde elinden gelen her türlü mahareti göstermesine izin veririz."

"Ducote bir tekneyle sıvışabilir. Sınır devriyesine yakalanmadan kaçabileceği pek çok yer var."

"Doğru," dedi kadın, herkesin kendi işine bakıyor gibi göründüğü oturma odasının önünden geçerlerken. "Ama o şu anda bizim onun kim olduğunu bildiğimizi bilmiyor. Dün ve diğer günlerde yaptıklarının yanına kâr kaldığını sanıyor. Ne var ki Ducote yanılıyor Gabe çünkü biz onun kim olduğunu *biliyoruz.* Avantajımız var ve bunu kullanacağız."

Bayou Gauche, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 09.10

Gabe ve Molly yanından geçerken, Xavier tuttuğu nefesini bıraktı. Şef çok solgundu, gözleri kızarmıştı. Xavier nasıl yardım edeceğini bilemez bir halde kapıya döndü.

"Düzelecek," dedi Burke alçak sesle. "Er ya da geç."

Carlos iç çekti. "Rocky'yi sürekli polisiye dizilerdeki kurban gibi düşünüyorum. Rocky'nin Gabe'in babası olduğunu unutup duruyorum. Bu onu öldürüyor olmalı." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sözcükleri kötü seçtim."

"Ne demek istediğini anladık," dedi Willa Mae çabucak. "Ayrıca haklısın. Avukatlık yaparken en zor işlerden biri mü-

vekkillerimin duygularını hesaba katmazken insanlıklarını da unutmamaktı. Bu hiç kolay değil."

"Umarım biraz uyur," diye mırıldandı Manny. "Saat altıda kalktığımda uyanıktı. Hiç yattığını sanmıyorum."

Xavier ellerini ceplerine soktu. "O uyurken ne yapabiliriz? Bu işi ilerletmek için bir şeyler yapmamız gerektiğini hissediyorum. Gabe, Rocky, Nadia ve diğerleri için."

"Ducote hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi bilmemiz gerekiyor," dedi Burke. "Her şeyden önce, kapüşonlu adam o muydu? Katrina sırasında Nadia Hall'u öldürmüş olabilir..."

"*Öldürdü,*" diye ısrar etti Xavier. "Onu gördüm."

Burke nazikçe gülümsedi. "Biliyorum ve bu suç resmen isnat edildiğinde senin görgü tanıklığın çok önemli olacak. Fakat son zamanlarda işlenen tüm cinayetlerin gerçek cinayeti örtbas etmek için işlendiğini gösterebilirsek Nadia davasını daha güçlü hale getirebiliriz. Enerjimizi şu anki suçlarına odaklanarak harcamamız en doğrusu ve bu da Mule'u ve bataklıkta ortadan kaldırdığı kadın kurbanı öldürdüğünü kanıtlamak anlamına geliyor. Antoine, Mule'un katili Gabe'e bir şey söylemiş."

Antoine cevap vermedi. Kulaklığı takılıydı ve gözlerini dizüstü bilgisayarına dikmişti.

"Antoine," dedi Burke daha yüksek sesle ve diğer adam başını kaldırdı.

Antoine kulaklıkları çıkardı. "Pardon. Ne kaçırdım?"

"Ducote ile kapüşonlu adamın aynı kişi olup olmadığını tespit etmekten bahsediyordum. Adam dün Molly onu silah zoruyla tutarken bir şeyler söylüyordu."

"Peki kime düşerdi, evlat?" dedi Antoine, adamın tok sesini taklit ederek. "Ben de tam tekrar dinliyordum."

Xavier o videoyu defalarca izlemişti. "Hemen öncesinde Gabe, adamın babasının katilini öldürdüğünü ama bunun ona düşmediğini söylemişti. Kapüşonlu adam onunla alay ediyordu."

Antoine başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Ducote'nin birkaç ay önce basın toplantısı yaptığı bir video buldum. Dinleyin." Kulaklıklarını çıkardı ve dizüstü bilgisayarının sesini açtı.

Xavier gözlerini kapadı ve Antoine çalarken dikkatini yoğunlaştırdı. "Sesleri aynı değil. Kapüşonlu Adam'ın sesi Ducote'nunkinden daha tok."

Antoine muzipçe gülümsedi. "Evet ama numara yapıyordu. Tonlamayı dinle, 'evlat' deyişini." Ducote'nin kaydını tekrar dinletti.

Videoda bir muhabir Ducote'ye o gün mahkemede yargılanan suçlu için mahkûmiyet kararı alabileceğini düşünüp düşünmediğini soruyordu. "Emin olabilirsin evlat," dedi çekici bir gülümsemeyle ve Xavier bir anda tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Ürperdi ve bunu üzerinden atmaya çalıştı. Ama çok zordu. O adam Nadia Hall'un sevgilisiydi. *Onu öldürdüğünü gördüm. Kâbuslarımdaki adam oydu.*

"Hâlâ aynı değil," dedi Cicely. "Dünkü adamın sesi daha gür çıkıyordu."

Antoine dizüstü bilgisayarı ekranı görebilecekleri şekilde çevirdi. "Evet ama ses izi aynı görünüyor. Ses tonunun yapısı aynı. Vücut ölçüleri de öyle."

"Ses izleri ne kadar güvenilir?" diye sordu Xavier.

Antoine elini bir o yana bir bu yana eğdi. "Şöyle böyle."

"Yani Ducote olduğunu kanıtlayamayız," dedi Burke, "ama olmadığını da kanıtlayamayız."

"Temel olarak," diye kabul etti Antoine.

"Peki ya bağlantılar?" diye sordu Xavier. "Molly hep bağlantılardan bahseder, değil mi? Ducote köpek aracılığıyla Nadia Hall'a bağlanıyor. Ducote ve Mule işleri aracılığıyla bağlantılı olmalı. Savcılar ve polisler birlikte çalışır, değil mi?"

"Öyle," dedi Burke. "Ama yine de Mule'un da Ducote gibi iş aracılığıyla yüzlerce başka insanla bağlantısı var. Şimdilik, daha iyisini öğrenene kadar Kapüşonlu Adam'ın Lamont Ducote olduğunu varsayıyorum. Mule bir şekilde Ducote'nin dün suyun tam o noktasında olduğunu biliyordu. Farklı zamanlarda gelmişler ama Mule onu takip ediyor olamaz. Molly ve Gabe, Mule'u takip ediyorlardı ve adam evinden doğruca bataklığa gitti. Ducote'nin arabasında takip cihazı kullanmış olamaz çünkü Ducote George Haslet'in arabasını çalmıştı. Tabii Mule hangi arabayı çalacağını biliyorsa o başka ama bu da pek mümkün değil."

"Ducote'nin telefonuna bir takip cihazı yerleştirmiş olabilir," diye tahmin yürüttü Manny. "Ben olsam öyle yapardım."

"Olabilir." Burke ayaklarının dibindeki çantadan dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Bir yandan da ikisinin birbiriyle konuşma şeklini düşünüyorum. Vücut dilleri aralarında herhangi bir sıkıntı olmadığını gösteriyordu, ta ki Mule silahını çekene ve Ducote onu vurana kadar."

Kısa süre sonra Cicely ve Willa Mae dışında herkes dizüstü bilgisayarlarını çıkarmıştı.

Cicely, Xavier'in omzunun üzerinden bakıyor, Willa Mae ise örgüsüne devam ediyordu. Fakat Xavier, yaşlı kadının onların konuşmalarını dikkatle dinlediğini fark etti. Ancak bir budala Willa Mae Collins'i hafife alabilirdi.

"Buldum!" diye sevinç çığlıkları attı Antoine.

"Bu haksızlık," dedi Carlos kaşlarını çatarak. "Senin üç dizüstü bilgisayarın var."

"Surat asma," dedi Burke. "Yakışmıyor. Antoine, ne buldun?"

"Liseye birlikte gitmişler." Antoine yine dizüstü bilgisayarını onların görebileceği şekilde çevirdi. "Gabe'in Patty ile cenaze levazımatçısının lisede flört ettiklerini ve arkadaş kaldıklarını söylediği zamanı düşünüyordum. Ducote ve Mule lisede flört etmemişler ama aynı okula gitmişler ve aynı yıl mezun olmuşlar. İşte Facebook'ta yirmi beşinci mezuniyet buluşmalarında paylaştıkları bir gönderi. Lamont'un gençken varlıklı olduğunu sanmıyorum. O lise Katrina'dan önce bile hayli yoksul bir mahalledeymiş."

"Sosyal medya günü kurtardı," diye mırıldandı Xavier. "İşte bu yüzden Facebook hesabım yok."

Cicely onun elini okşadı. "Seni akıllı yetiştirdiğim için. Peki ya Paul Lott? O nasıl bağlantılı?"

Xavier'in aklına bir fikir geldi. *Ya...* İnternette gerçek Paul Lott'un resmini bulduğu tek yeri, yerel golf turnuvasını açtı. Fotoğraftaki yüzleri aradı ve...

"*İşte bu.* Paul Lott ve Ducote birlikte golf oynuyormuş. En azından bu resimde ikisi de var." Onlara gösterdi. "Güçlü bir bağlantı değil ama bu da bir başlangıç."

"Öyle," diye onayladı Burke, kendi dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak. "Avukatlar için düzenlenen bir turnuvada birlikte golf oynamışlar çünkü ikisi de avukatmış. Ancak aralarındaki bağ bu oyundan çok daha eskilere dayanıyor. Kariyerinin başında Ducote yerel bir firmada savunma avukatıymış. Bilin bakalım orada başka kim çalışıyormuş? Paul Lott."

Antoine dizüstü bilgisayarına gözlerini kısarak bakarken başını eğdi. "Paul Lott'un resmine bir daha bakayım, Xavier. Golf turnuvasındaki."

Xavier dizüstü bilgisayarını Antoine'ın üç bilgisayarıyla çevrili olarak oturduğu yere götürdü. "Neden?"

"Çünkü... şuradaki adama bak." Antoine lise buluşması fotoğrafının bir bölümünü büyüttü. "Bu Lott mu?"

Carlos iki resmi karşılaştırmak için eğildi. "Öyle görünüyor."

Xavier gözlerini kırpıştırdı. "Üçü liseye birlikte mi gitmiş? Bu çılgınca."

"Öyle." Sonra Antoine kaşlarını çattı. "Fakat bu Lott'un Rocky'yle nasıl bir bağlantısı olduğunu açıklamıyor. Yani, Lott Rocky'nin kişisel avukatıydı. Rocky ne zaman Lott'un hizmetlerini kullanmaya başladı ve neden? Rocky kişisel mali işlerini halletmesi için bir savunma avukatıyla temasa geçmezdi. Bu hiç mantıklı değil."

"Tabii bir avukata ihtiyacı olduğunu düşünmediyse," diye belirtti Willa Mae. "Nadia Hall'un ölümünü araştırmaya devam ettiği için başının derde gireceğinden korkmuş olabilir."

"Bunu not ediyorum," dedi Burke. "Uyandığında Gabe'e sorarız. Ducote, Lott ve Mule'un lise yıllarına kadar uzanan bir bağlantıları olduğunu bilmek en önemli şey. Antoine, Rocky'nin eski davalarına bakıp Paul Lott'la mahkemede karşılaşıp karşılaşmadıklarını öğrenebilir misin?"

Antoine başıyla onayladı. "Yaparım."

Willa Mae örgüsünü kucağına koydu. "Bir sorum var. Nadia Hall, Ducote'nin sağladığı bir evde yaşıyordu, değil mi? Rocky onun adını ve hâlâ aynı sokakta oturan kadından tam olarak nerede yaşadığını öğrendikten sonra neden tapu kayıtlarına bakıp evin Ducote'ye ait olduğunu anlamadı?"

"Bu çok iyi bir soru," dedi Burke yavaşça. "Antoine?"

Antoine kaşlarını çattı. "Çünkü o ev Ducote'ye ait değildi. Tanya Brown adında bir kadına aitti."

"O zaman Tanya Brown ve Ducote bir şekilde bağlantılı olmalı," dedi Willa Mae inançla. "Yine, Ducote'nin Kapüşonlu

Adam olduğunu varsayarsak, bu da Ducote'nin arabası için öldürdüğü George Haslet'i tanıdığı anlamına gelir. Buna bağlı olarak Tyson Whitley'i de tanıyor çünkü her iki adamı da aynı numara aradı. İki adam da uyuşturucu suçlamalarında adaleti atlatmayı başardı. Aksini öğrenene kadar Ducote'nin bu olayla bir ilgisi olduğunu varsayacağım. Ya Tanya Brown da Ducote ile aynı şekilde bağlantılıysa?"

"Bana bir dakika verin," diye mırıldandı Antoine ve o araştırırken sessizliğe gömüldüler. Birkaç dakika sonra adam muzaffer bir edayla başını kaldırdı. "Buldum. Tanya Brown'ın oğlu Katrina'dan bir yıl önce dağıtım amacıyla eroin bulundurmaktan tutuklanmış. Suçlanmış ve itiraf anlaşması yapmış. Hiç hapis yatmamış. Tahmin edin savunma avukatı kimmiş?"

"Lamont Ducote," dedi Xavier ciddi bir sesle. "Yasal masrafları karşılamak için evlerini mi kullanmışlar?"

Antoine başıyla onayladı. "Bunu Bayan Brown'a doğrulatmamız gerekecek ama öyle görünüyor."

Willa Mae örgüsüne devam etti. "Kılı kırk yarmak her zaman iyidir. Savcıların bir dava oluşturmasını sağlayacak olan bu tür ayrıntılardır. Ortada ceset ve cinayet silahı olmadığına göre, her şey Xavier'in görgü tanığı ifadesine ve ikinci derece kanıtların ikna edici bir derlemesine dayanacak."

"Gayet doğru," dedi Burke. "Başka iyi sorusu olan var mı?"

"Peki ya eşleri?" diye sordu Cicely. "Ducote'nin üç karısı olmuş. İlk karısı Lucille intihar ederek ölmüş, ya da adli tıp öyle tespit etmiş. Peki ya ikinci karısı?"

"Buldum!" diye bağırdı Carlos, sonra Manny koluna vurup onu susturunca ağzını kapattı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sonra normal ses tonuyla devam etti. "İki numaralı karısı Francesca'ymış. Boşanmışlar. İşte üçüncü eş Joelle'in sosyete sayfasındaki duyurusu. İki ve üç numaralı eşler birbirine benzi-

yor." Onlara ekranını gösterdi. "Sosyete sayfalarını seviyorum. Bütün kirli çamaşırlar onlarda. Francesca aldatırken yakalanmış, boşanmış ve *dışlanmış*."

"Korkunç," dedi Willa Mae. "Dışlanmak."

Carlos kıkırdadı. "Aynen, değil mi?"

"O iki eşe tıpatıp kimin benzediğini biliyor musunuz?" diye sordu Burke, Carlos'un ekranına bakmak için eğilerek.

"Nadia Hall," dedi Cicely.

"Haklısın anne," dedi Xavier. Molly onlara Nadia'nın eski arkadaşını ziyaret ederken telefonuna taradığı fotoğrafı göstermişti. Gerçi Xavier'in hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Nadia'nın yüzünü kâbuslarında unutamayacak kadar sık görmüştü.

"Bu da doğru," dedi Burke. "Ancak ben Nadia Hall'un kız kardeşi rolünü üstlenen kadından bahsediyordum. Alicia Rollins, artık ölmüş olan ve cesedi Ducote tarafından bataklığa atılan kadın. Görünüşe göre Ducote'nin bir tarzı var."

"Ayrıca metreslerini öldürmek gibi kötü bir alışkanlığı da var," diye ekledi Manny.

"Çok doğru," dedi Cicely. "Acaba iki ve üç numaralı eşler Bay Ducote hakkında bir şeyler söylemek isterler mi?"

Burke sırıttı. "Bence bu harika bir fikir. Gerçi iki numaralı eş bize gerçekten iyi şeyler anlatmaya daha yatkın olabilir. Antoine, onu araştırabilir misin?"

"Çoktan yaptım. Üzgünüm patron. Ölmüş. Birkaç yıl önce anevrizma geçirmiş. Joelle şu anda yaşayan tek eşi."

Burke iç çekti. "O zaman sanırım üç numaralı eşle konuşmamız gerekecek. Bence bunu Molly yapmalı. Daha az korkutucu. Ayrıca istediği zaman cazibesini konuşturabiliyor."

"Ducote dün sabah Molly'yi de öldürmeye çalıştı," diye itiraz etti Xavier. "Her iki durumda da bu tehlikeli değil mi?"

"Ducote serbest kalırsa daha da tehlikeli olur," dedi Burke acımasızca. "Ben de onunla giderim."

"André'ye bundan bahsedecek miyiz?" diye sordu Antoine.

Burke tereddüt etti. "Bize kadını ziyaret etmememizi söyleyecek. Kendisi ilgilenecektir ama bürokrasi, arama emirleri ve prosedürler yüzünden bu biraz zaman alabilir. Ayrıca Gabe'in yatak odasına giderken söyledikleri doğruydu. Ducote kaçma riski olan biri. Mecbur kalmadıkça peşine düşmemeyi tercih ederim. Bu zaman hassasiyeti olan bir konu."

"Yapmadığın için pişman olmaktansa yaptıktan sonra özür dilersin olur biter," dedi Carlos bilgece.

Burke gülümsedi. "Kesinlikle aynı fikirdeyim."

düzenleme:
avesta

26

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 09.30

"Hey, Lamont?"

Lamont ofisteki bilgisayarından başını kaldırıp ters ters baktı ve gece boyunca üzerinde çalıştığı polis raporlarını gizlice kapattı. Bu noktada olmayan haber iyi haberdi. Ashley'nin kimliği hâlâ belirlenememişti. "Evet, Jean-Pierre?" Adını alaycı bir şekilde söylememeye çalıştı. Yine de bunu başaramamış olmalı ki diğer adamın gözleri hafifçe kısıldı.

"Ashley bugün yine işe gelmedi. Ondan haber alıp almadığını merak ediyordum."

"Elbette almadım," dedi Lamont. "Beni neden arasın ki?"

Jean-Pierre omuz silkti. "Eğer hasta ya da başka bir şeyse, senin numaran sık arananlar listesinde vardır diye düşündüm. O ilk gün şahsi cep telefonu numaramı ona verme fırsatım olmadı."

Hah. Ashley'nin talihsiz sonundan önce ofisinden sadece bir günlüğüne ayrıldığını unutmuştu. "Beni aramadı. Eğer ararsa, sana haber vereceğimden emin olabilirsin."

Jean-Pierre kaşlarını çattı. "Lanet olsun. Umarım bu yeni bir asistan bulmak zorunda kalacağım anlamına gelmez. Öylece kaçıp gitmiş olabilir mi? Erkek arkadaşı falan var mıydı?"

Sadece ben. "Varsa bile benim haberim yoktu. O kadar yakın değildik." İlişkileri ortaya çıktığında kimse onu yalan söylediği için suçlayamazdı. Ne de olsa kimse gizli bir metresi olduğunu bağıra çağıra ilan etmezdi.

"Teşekkür ederim." Jean-Pierre hoşnutsuz bir şekilde, kapı arkasından kapanmadan önce dış ofisteki Carrie'yle mırıldanarak vedalaştı.

"Özür dilerim, efendim." Carrie elinde tabletiyle kapı aralığında belirdi. "Sizi yalnız bırakması için onu ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi."

"Sorun değil, Carrie. Biraz ısrarcı olabiliyor. Eğer sana sorun çıkarırsa, onu İnsan Kaynakları'na bildir."

"Yo, o bana hiç sorun çıkarmaz. Sizi rahatsız ettiği için endişelendim. Bugünün programı hazır. E-postanıza göndereyim mi?"

"Çok iyi olur. Saat iki buçukta Bay Proctor'la toplantım var mı?" Olsa iyi olurdu. Joelle için yaptığı planın önemli bir parçasıydı bu.

"Var. Asistanı birkaç dakika önce teyit etmek için aradı. Size bir şeyler getireyim mi?"

"Zahmet olmazsa yandaki büfeden bir kahve harika olur. Korkarım dün gece pek uyuyamadım."

"Elbette zahmet olmaz." Kadın başını yana eğdi, endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Of, nasıl olduğunu bilirsin. Eşim şu sıralar bana biraz kızgın ve beni kanepeye postaladı." Bu doğru değildi ama sonrası için güzel bir mizansen olacaktı. "Şu ara birkaç sorunumuz var."

Carrie'nin gözleri iri iri kırpıştı. Onun adına gerçekten üzgün görünmeye çalışıyordu ama dedikoducu tiplerin ilgi pırıltısı adamın gözünden kaçmamıştı. Hatta belki biraz da şehvet dolu bir ilgi. "Ona sizin adınıza çiçek göndereyim mi?"

Lamont başıyla onayladı. "Bu gerçekten çok hoş olur. Yine, zahmet olmazsa."

"Ne demek," diye karşılık verdi kadın. "Birazdan kahvenizi getiririm."

Ayağa kalkıp onun gerçekten gidip gitmediğini kontrol etmeden önce dış kapının kapandığını duyana kadar bekledi. Carrie onun işlerini her önüne gelene anlatacak bir tipti. Normalde bu bir sorun olabilirdi ama Lamont kadının bu küçük kusurunu kendi amaçları için kullanmayı planlıyordu.

Carrie gitmişti, masasına dönüp Cresswell'i aramadan önce ofisinin kapısını sıkıca kapattı.

Polis ikinci çalışta cevap verdi. "Lamont. Ne var ne yok?"

"Mule'un katiliyle ilgili bir gelişme var mı diye soracaktım."

Cresswell içini çekti. "Yeni bir şey yok. Katilin vücut ölçüleriyle eşleşip eşleşmediğini görmek için Mule'un son birkaç yıldır yürüttüğü açık ve kapalı tüm davaları kontrol ettik. Şimdiye kadar hemen hemen herkes katilin vücut tipine uyuyordu, yani elimizde bir şey yok. Mule'un cep telefonu kayıtlarını topluyoruz, videoyu inceliyor, katilin ses izlerini çözümlemeye çalışıyoruz. Bilirsiniz, her zamanki şeyler."

Katilin ses izleri mi? *Lanet olsun. Neden koca ağzımı kapalı tutmadım ki?* Lamont sesinin titremesini engellemek için genzini temizledi. "O videodan bir şey çıktı mı?"

"Henüz değil. Adamın yüzü görünmüyor ve teknik ekip henüz bunu aydınlatamadı. Ayrıca geçen gece öldürülen beş adamın bağlantılarını da kontrol ediyoruz; hani şu özel dedektifin dairesine ve restoran sahibinin evine giren adamlar."

Bunu bekliyordu ama yine de nabzı hızlandı. "Bunu okumuştum."

"Evet. İki saldırı birbiriyle bağlantılı. Ortak payda Gabe Hebert, Quarter'daki restoranın sahibi olan adam. Le Petit Choux. Görünüşe göre özel dedektif adamın sevgilisi. Diğer kadın da kuzeni ve restoranın ortağı. Anlaşılan bela bekliyorlarmış çünkü her iki yerde de korumaları varmış. Elbette başka bir ortak payda daha var." Cresswell anlamlı bir şekilde duraksadı ama başka bir şey söylemedi.

"Neymiş o?" diye sordu Lamont, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak.

"Rocky Hebert, emekli bir polis. Onu tanır mıydın?"

Sakin ol. Sakin ol. "Tanırdım. Yakın zamanda öldü, değil mi?"

"Kendi kafasına sıktı, dallama herif." Cresswell cık cık diye söylendi. "Emekli olana kadar birkaç yıl benim için çalıştı. Çoğunlukla kötü bir polis değildi. Yine de alkol sorunu vardı. Sözde içkiyi bırakmıştı ama ... bum. Kurşunu yedi. Sanırım emekli hayatından pek keyif almıyordu. Oğlu Gabe, babasının kendini öldürdüğüne inanmadı."

"Hangi aile böyle bir şeye inanır ki?"

"İnanmazlar herhalde. Ama zaten sen de bunu iyi bilirsin, öyle değil mi?"

Lamont kaşlarını çattı. Bir numaralı karısından söz edilmesi pek sık rastlanan bir şey değildi. Lucille bir gece kafayı bulduktan sonra kendini vurmuştu. En azından Lamont sahneyi böyle kurgulamıştı. Böylece bir anda zengin bir adam olmuştu.

"Hiçbir aile üyesi sevdiği birinin intiharına tanık olmamalı," dedi Lamont alçak sesle, Cresswell'in kendini suçlu hissetmesini sağlayabilmek umuduyla. "Bu herkes için korkunç bir trajedi. Korkunç bir kayıp."

Kısa bir sessizlik oldu. "Özür dilerim," dedi Cresswell gergin bir sesle. "Kabalık ettim."

"Öyle sayılır. Umarım Gabe Hebert biraz huzur bulabilir."

Yani ebedi huzur.

"Bilmiyorum. Dün sabah sorgulanmak üzere buraya getirilene kadar onu birkaç gün kimse görmemişti."

Lamont bunu bilseydi, o anda onun icabına bakabilirdi. İletişim eksikliğinden rahatsız olmuştu. "Düne kadar neredeymiş?" diye sordu.

"Restoranından izin almış. Babasının vefatını 'sindirebilmek' için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi." Lamont, Cresswell'in tırnak işaretlerini duyar gibiydi.

"Ona inanmıyor musun?"

"Hayır. Bence babasının öldürüldüğüne inanıyor. Sanırım araştırıyor."

Hadi canım, Sherlock. O ve Mule bunu pazartesiden beri biliyordu. "Bir şey bulmuş mu?"

"Şimdiye kadar hiçbir şey. Ya da en azından paylaştığı bir şey yok. Babasına özel bir otopsi yaptırmış. Baton Rouge'da öldürülen patolog kadını duydun mu?"

"Sanırım. Laboratuvarı yakılmıştı, değil mi? Emniyet vandalizm olduğunu düşünüyordu."

"Öyle dediler ama Rocky'nin özel otopsisini *gizlice* yapan patolog oydu."

Lamont her şeyi biliyordu elbette. Patoloğu öldürmek Mule'un işiydi. Ancak resmi kanallardan kendisine bilgi verilmemişti ve bu... rahatsız ediciydi. Nedenini kendisi bulmak zorunda kalacaktı.

Benden şüphelenemezler.

Tabii Mule birilerine neyin peşinde olduğunu söylemediyse ama bunun pek ihtimal dahilinde olduğunu sanmıyordu.

"Özel dedektifin dairesine zorla girdiği için tutuklanan adamdan ne haber? Konuşuyor mu?" Lamont konuşmadığını umuyordu. Mule'un piç oğluna anlattıklarına bağlı olarak Tobin onu mahvedebilirdi.

"Henüz değil," dedi Cresswell. "Ama konuşacağını umuyorum. Şimdilik kimse onun Mule'la nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyor ama bunu çözeceğiz."

Lamont rahat bir nefes aldı. Tobin'in konuşmamasını sağlamak zorundaydı ama bu bekleyebilirdi. "Peki ya Mule'un cesedinin yanında bulunan kalıntılar?"

"Kadın mı? Karada kalan tek şey kafasıydı. Dalgıçlar geri kalanını araştırdılar. Gövdesini suyun dibinde buldular, batması için bir tuğla bağlanmış. Çok kötü durumda değildi ama timsahlar atıştırmış. Bir parmak bulmuşlar ama artık kullanılabilir parmak izi yok. Geri kalanı da timsahların midesinde sindiriliyor gibi."

"Ne kadar... tatsız." Ama tam da umduğu gibiydi. "Kimliğini tespit edebildiler mi?"

"Henüz değil. Bak, aramana aldırmıyorum ama sizin ofisinin bilmediği bir şeyi zaten söylemem. Davaya bakan savcı yardımcısıyla konuşmalısın."

Lamont kaşlarını çattı. "Kimmiş o?" Davayı kendisi üstlenmeyi planlamıştı. Mahkeme sürecini istediği gibi yönlendirmek için bundan daha iyi bir yol olamazdı.

"Kuzeyden gelen şu yeni adam. Bilirsin, Cardozo."

Lamont'un ağzı açık kaldı, sonra şok yerini öfkeye bıraktı. "Cardozo mu? Birlikte çalıştığınız savcı *Jean-Pierre Cardozo* mu?" *O kendini beğenmiş, New Yorklu aşağılık piç.*

"Evet, işte o. Bildiğini sanıyordum." Ne var ki Cresswell'in ses tonunda bir küstahlık, Lamont'un öfkesini daha da alevlen-

diren bir keyif vardı. "Belki de sana nefes alman için fırsat tanımışlar, yas tutmana izin vermişlerdir. Ne de olsa sen ve Mule yakın arkadaştınız. Zaten muhtemelen davadan çekilmen gerekirdi."

"Doğru," dedi kabullenmiş gibi yaparak. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"Neyse, bu konuda üzülme. Sen zaten daha büyük balıklara yem atıyorsun, öyle değil mi? Birkaç gece önce seni Lyle Nelson'la gördüm. Adamın çarığı sağlam. Aday olmayı düşünen biri için faydalı."

Lamont insanların bu konuda dedikodu yapmasına aldırmıyordu. Tanıtım, yeni başlayan bir kampanya için her zaman yararlıydı. "Küçük kuşlar ötmeye başlamış."

Cresswell kıkırdadı. "Bu kasabada işler nasıl yürür bilirsin. Kimse sırrını uzun süre saklayamaz."

Tabii bunu bilen herkes ölmediyse. "Doğru, doğru. Dinle, seni rahat bırakacağım. Hazırlanmam gereken bir toplantı var ve senin de Mule'un ölümünü araştırmakla meşgul olduğunu biliyorum."

"Elbette. Umarım Cardozo'dan bilgi istemeni söylediğim için alınmamışsındır. Eğer salaklık edip paylaşmazsa, hemen bana geri dön. Anladın mı?"

"Kesinlikle," diye söz verdi ve telefonu kapattı.

Cardozo dün sabah ölen kadından, Ashley'den *mutlaka* haberdardı. Kalıntıların kendisi olmasa bile fotoğrafları ona gösterilmiş olmalıydı. *Yine de iki gün üst üste bana sormaya geldi.*

"Ya da beni kontrol etmeye," diye mırıldandı yüksek sesle, şakaklarını ovuşturarak. Bu bir köstebek oyunu gibiydi. Bir tehdidin icabına bakar bakmaz bir başkası ortaya çıkıyordu.

Ancak kimse Ashley'nin ölümünü ona bağlayamazdı. Özellikle de Joelle öldükten sonra.

Aklına bir düşünce gelince parmaklarını şıklattı. *Gümüş kâğıt.* Kimse, özellikle de James ya da binanın güvenlik kamerası kayıtları onu dün çalınan arabadaki kutularla ilişkilendiremesin diye daha fazla hediye alıp gümüş renkli kâğıtlara sarmalıydı. Eğer biri bağlantı kurarsa, karısına aldığı hediyeleri her zaman gümüş renkli kâğıtlarla sardığını söyleyecekti. Karısı, tuttuğu kiralık katile, Ashley'nin kalıntılarının bulunduğu kutuları aynı şekilde paketlemesi talimatını vermiş olmalıydı.

Beni tuzağa düşürmek için. Evet, anlatacağı hikâye tam olarak buydu.

Aslında bu tam da Joelle'in yapacağı bir şeye benziyordu. Kesinlikle aptal bir kadın değildi. Aşağılanmış bir kadındı. Onu biraz tanıyan herkes, bir kilometre çapında kindar bir çizgisi olduğunu bilirdi. Böyle bir plan yapmış olması ihtimal dışı değildi.

Ajandasındaki işleri halledecek, sonra da saat iki buçuktaki toplantısı için erken çıkacak ve yürüyerek gidecekti. Çok uzak değildi ve şoförünün polisler tarafından sorgulanması ihtimaline karşı James'in nerede olduğunu bilmesini istemiyordu. Saat iki buçuktaki toplantı için iki saat ayrılmıştı ama bir saatten fazla sürmezdi. Bu ona, Joelle'in "intiharını" hayata geçireceği eve gitmeden önce yedek hediyeleri, daha fazla kutuyu ve daha fazla gümüş kâğıdı almak için zaman kazandıracaktı.

Sonra ofise geri döner, temizlenir ve kıyafetlerini değiştirir, ardından Joelle ile aralarında geçen tartışmalı bir telefon görüşmesine kulak misafiri olunmasını sağlar ve Joelle'in ölüm saati için bir tanık oluştururdu. Sonra James'in onu Monteleone'deki akşam yemeği toplantısına götürmesi için hazırlanabilirdi.

Ardından doğruca eve gidecek ve orada sevgili karısının cesediyle birlikte Ashley Resnick'in ölümünden sorumlu olduğunu iddia eden pişmanlık dolu intihar notunu bulacaktı.

Bir metresi ve metresini öldüren bir karısı olmasının yarattığı seks skandalını atlatmak zorunda kalacaktı ama bu, kendisinin cinayetle suçlanmasından daha iyiydi. Bundan kaçınmak için onu hâlâ suçlayabilecek tek kişiyi de ortadan kaldırması gerekiyordu. Onu Nadia'yla gören tek kişi. Yara izini gören kişi. Xavier Morrow ortadan kalktığında, artık sonsuza kadar temize çıkacaktı.

Baton Rouge, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 14.30

"Hey," diye mırıldandı Xavier. "İyi misin?"

Gabe, Burke'ün Escalade'inin arka koltuk camından dışarı bakarken döndü ve genç adamın endişeli bir ifadeyle kendisini incelediğini gördü. "Ben iyiyim. Sadece, Baton Rouge'a en son babamın otopsisi hakkında Dr. McLain'e danışmak için gelmiştim."

Xavier'in ifadesi endişeden acıya dönüştü. "Onun ölümü senin suçun değil. Biliyorsun, değil mi?"

Gabe sıkıntıyla gülümsedi. "Bunu söylemeye devam et. Belki sonunda sana inanırım."

Ön koltukta arabayı Molly kullanıyordu ve Burke ona Xavier'in posta kutusunun bulunduğu UPS şubesinin yolunu tarif ediyordu. "Bir sonraki ışıktan sola dön."

Xavier'i yanlarında götürmek Burke'ün son dakikada aldığı bir karardı. Grup içinde uzun ve yoğun bir görüşme yapılmış, artılar ve eksiler tartılmıştı.

En büyük "eksi", Xavier'in günlerce başarıyla saklandıktan sonra Burke'ün kampının güvenliğinden ayrılacak olmasıydı.

En büyük "artı" ise yine aynı şekilde Xavier'i güvende tutma çabasıydı. Eğer onsuz almaya giderler ancak kutuyu açmak için Xavier'e ihtiyaçları olduğunu fark ederlerse, daha sonra onunla birlikte geri dönmek zorunda kalacaklardı. Ducote kutuyu gözleyecek birini ayarladıysa, bu kişi ona Burke ve Molly'nin kutunun içindekileri almaya çalıştığını bildirecek, dolayısıyla Ducote yakında Xavier'in döneceği konusunda uyarılmış olacaktı. Dönüş yolunda Xavier'i öldürmek için biri hazır bekleyebilirdi.

"Artı" sütununa, Xavier'in kılık değiştirmesini sağlayarak annesinin bile onu tanıyamayacağı hale getirmelerini de eklediler. Antoine, Burke için gizli görev yaparken kullandığı aynalı bir güneş gözlüğü ve örgülü bir peruk temin etmişti. Beş günlük kirli sakalı ve beyzbol kepiyle birlikte Xavier o kadar farklı görünüyordu ki sonunda Xavier'in onlara şimdi eşlik ederek sürpriz yapmasının, Baton Rouge'a daha sonra birilerinin onu bekliyor olabileceği bir zamanda gitmesinden daha iyi olduğu konusunda hemfikir oldular.

Burke'ün oturma odasından dudakları büzülmüş, gözyaşları yüzünden akarak çıkan Cicely Morrow dışında herkes aynı fikirdeydi.

Sonunda Burke'ün teknesine binerken hepsinin yüreği burkulmuştu. Cicely bu kadar üzgünken onu yalnız bırakmak kimsenin hoşuna gitmiyordu ama Willa Mae onlara her şeyi yoluna koyacağına dair güvence vermişti.

Baton Rouge yolunu yarıladıklarında Xavier, Cicely'den dikkatli olmasını ve onu sevdiğini söyleyen bir mesaj almıştı.

Bu gerginliği biraz olsun azaltmıştı.

Ta ki şehir sınırlarına girene kadar. Artık Gabe o kadar gergindi ki kaçmak, çığlık atmak, oturup beklemek dışında herhangi bir şey yapmak istiyordu.

Molly arabayı UPS mağazasının önündeki park yerine çekti ve Burke arka koltuktaki Gabe ve Xavier'i görebilmek için döndü. "Önce ben giriyorum," dedi Burke, onlara planlarını hatırlatarak. "Eğer kutunun içinde bir şey varsa, doğruca buraya geleceğim ve gideceğiz. Kutu boşsa, bankodaki görevliye ellerinde daha büyük paketler olup olmadığını soracağım. Eğer kimlik göstermemi isterse, seni almak için geri geleceğim. Aksi takdirde, başınız eğik bir şekilde araçta kalacaksınız. Anladınız mı?"

"Anladım," dedi Xavier ama onu da yanlarında getirmeleri konusundaki kararlılığına rağmen gergin olduğu belliydi. "Anahtarlarım sizde, değil mi?"

"Bende," diye onayladı Burke. "Yola çıkmadan önce vermiştin. Molly, motoru çalışır durumda tut ve şüpheli bir şey olursa –herhangi bir şey– hemen buradan uzaklaş. Beni burada bırak. Bana bir şey olmaz, seninle sonra buluşuruz."

"Anladım," dedi Molly. "Hepimiz stresten patlamadan önce şu işi hallet Burke."

Burke dediğini yaptı, Escalade'den indi ve UPS şubesine girdi.

"Bu iş yakında bitmek zorunda," diye mırıldandı Gabe. Çok yorulmuştu. Hayatına geri dönmek istiyordu. Babasının katilinin cezasını çekeceğini bilmek istiyordu.

"Umalım da öyle olsun," dedi Xavier alçak sesle, yüzü yeni saç örgüleri tarafından gizlenmişti.

"Molly, Burke André'den haber aldı mı?" diye sordu Gabe, cevabı bildiği halde çünkü zaten defalarca sormuştu.

"Burke ona Nadia'nın köpeği aracılığıyla Ducote'yi keşfettiğimizi söylediğinden beri haber yok," dedi Molly sabırla, tıpkı daha önce her seferinde yaptığı gibi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Gabe. Burke, André'yi Gabe uyurken aramıştı. *Benim sinir krizimden sonra.* Bu hâlâ utanç

veriyordu. Fakat kimse bundan bahsetmemişti, bu da sevindiriciydi.

"Üzülme," dedi kadın. "Ben de Burke'ü bu konuda sıkıştırıyorum. Xavier de öyle."

Görünüşe göre Andre, Ducote'nin katil olduğuna inanmakta tereddüt etmiş, ancak bazı "gizli soruşturmalar" yapacağına söz vermişti. Her ne demekse artık.

Molly birden nefesini tuttu. "Burke kutudan bir şey aldı. Geri dönüyor."

"Ne olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadı Xavier.

Ancak kimse ona cevap vermedi. Burke dudakları gerilmiş bir halde Escalade'e geri dönene kadar hepsi nefeslerini tutmuştu.

"Senin için bir zarf, Xavier. İçinde küçük bir şey var, sert plastiğe benziyor."

"Nerede?" diye sordu Molly heyecanla.

"Cebimde. Burada açmak istemiyorum. Tezgâhtaki adam çok meraklıydı. Kutuyu açar açmaz telefonuyla mesajlaşmaya başladı. Molly, bizi gözden uzak bir yere götür."

Molly itaat etti, arabayı caddenin diğer tarafına sürdü, sonra da park etmeden önce başka bir alışveriş merkezinin arkasına dolandı.

"Bana bir dakika verin, sonra açarız." Burke arabadan indi, cipin bagajını açtı ve arka tarafı karıştırdı. "Buldum."

"Neyi buldun?" diye sordu Gabe, sabırlı olmak için çok çabalıyordu.

"Bir faraday çantası," dedi Molly, Burke yolcu koltuğuna geri kayarken.

"O da ne?" diye sordu Xavier.

Burke tek kullanımlık bir çift eldiven giydikten sonra gözlük kılıfına benzeyen siyah bir poşet uzattı. "Bu bir faraday çantası.

Sanırım biri sana takip cihazı göndermiş. Faraday torbası GPS sinyallerini engeller, bu yüzden kim gönderdiyse seni bulmak için kullanamaz Xavier."

Gabe ve Xavier öne doğru eğilerek Burke'ün çakısıyla zarfı açışını izlediler.

"Şu faraday çantalarını nereden buluyorsunuz ki?" diye sordu Xavier.

Burke kısa bir süre başını kaldırıp sırıttı. "Amazon'dan."

Xavier ona benimle dalga geçme der gibi bir bakış attı. "Ciddi misiniz?"

"Cidden," diye onayladı Molly. "Hepimizde var. Bilirsin, her ihtimale karşı."

Burke, içine bir yüzük sığabilecek büyüklükte küçük bir kutuyu havaya kaldırdı. "Ekteki belge 'P.L.' imzalı ama üzerinde Lott'un antetli kâğıdı yok. Diyor ki 'Rocky bunu almanı istedi. Hemen aç.' "

Xavier'in sesi titriyordu. "Burada olduğunu bilseydim muhtemelen eve götürüp açardım."

"Lott bunu neden antetli kâğıda yazmadı?" diye sordu Gabe, hemen ardından başını iki yana salladı. "Kendisini Xavier'in cinayetiyle ilişkilendirecek bir şey olmasını istemedi, sonrasında bunun olacağını varsayarak."

"Hay lanet," diye fısıldadı Xavier. "Kontrol etmek için buraya gelmediğime çok memnunum."

Molly dikkatle Burke'e baktı. "Hayal kırıklığına uğradın. Neden?"

Burke omuz silkti. "Rocky'nin Xavier'e bir şey göndermiş olmasını umuyordum. Bütün bunları açıklayacak bir şey."

"Fakat Rocky'den gelen bir mektup Paul Lott'un mirası hakkında bilgi içeren mektubundan önce ulaşmış olurdu," dedi Molly dikkatle.

Burke yavaşça nefesini bıraktı. "Biliyorum. Ama bir de Gabe'in gizemli teyzesi Gigi var, John Alan Industries'den haberdar olan ve Rocky'nin sırlarını paylaştığı kişi. Ona bize yardımcı olabilecek bir şey verdiğini umuyordum. Uzak bir ihtimal ama yine de umut ediyordum."

Paketin Gigi'den gelmemesi Gabe'i ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olsa da en azından teyzesinin nerede olduğunu biliyordu. Antoine onun kredi kartını o sabah Grand Cayman'da ve ondan üç gün önce de Panama'da hediyelik eşya almak için kullandığını tespit etmişti. Seyahat programına uyan tüm gemilerin ofisleri aracılığıyla Gigi'ye acil durum mesajı göndermişlerdi ama şu ana kadar hiçbir haber alamamışlardı.

Burke koltuğunun üzerinden uzanarak Xavier'e anahtarlarını verdi. "Bu paket Paul Lott'un senin gerçekte nerede yaşadığını bilmediği teorimizi destekliyor. Yine de saldırganın seni bulacağı yeri nasıl bildiğini açıklamıyor."

Xavier anahtarları aldı ve elinde zıplattı. "Yani yeni bir gelişme yok."

"Temel olarak," dedi Burke asık suratla. "Bir sonraki durak Joelle Ducote mi?"

"İyi fikir," dedi Molly. "Xavier'i kampına geri götürdükten sonra."

Ancak Gabe dinlemiyordu, Xavier'in elindeki anahtarlardan gözünü alamıyordu.

Daha doğrusu anahtarlıktan. "Anahtarlığındaki şey ne Xavier?"

Xavier anahtarları zıplatmayı bıraktı ve Gabe'in görebilmesi için havaya kaldırdı. "Bir melek. Baban ölmeden yaklaşık bir ay önce bana vermişti. O zamanlar pek anlam verememiştim ama kanser olduğunu duyunca bunun onun veda etme şekli olduğunu anladım."

"Bakabilir miyim?" diye sordu Gabe çünkü o meleği daha önce görmüştü. Ya da tıpkı onun gibi bir tane.

"Elbette."

Xavier ona anahtarları uzattı, sonra yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Eğer meleği geri istiyorsan, sorun değil. Ne de olsa babanındı."

"Hayır," dedi Gabe belli belirsiz. "Bunu sana verdi. Ayrıca bende de bir tane var. Babam ölmeden birkaç hafta önce bana da vermişti. Onu unutmuştum."

Yüreği ağzında, parmaklarını seramik meleğin üzerinde gezdirdi. Boyu beş santimden azdı ve kirli beyaz parlak bir boyayla boyanmıştı. "Bunu annem yapmıştı. İyileşme dönemindeydi. Geçmişte biraz seramik çalışmıştı ve eğlenceli bir şeyler yapmak istiyordu. Bu meleklerden birkaç tane yaptı, onları boyayıp Noel ağacı süsü yapmak niyetindeydi. Fakat boyama fırsatı bulamadan tekrar hastalandı. Kısa bir süre sonra da öldü. Babam meleklerden birini benim için boyamıştı. Senin için de aynısını yapmış olmalı."

Bu bilgi içini ısıttı ama aynı zamanda küçük ve keskin bir mızrak gibi saplandı. Babası Xavier'i ikinci oğlu olarak görmüş ama hiçbir zaman hayatının iki parçasını bir araya getirecek kadar güvende hissetmemişti.

"Altında bir yazı var," dedi Xavier üzüntüyle. "'Yıldızlara ulaş, *mon ange*.'"

Gabe irkilerek başını kaldırdı ve Xavier'in bakışlarıyla karşılaştı. "*Mon ange*? Sana *mon ange* mı derdi?"

"Yakın zamanda değil. Beni kurtardığı gece tekneye yerleştirmeye çalışırken bana *mon ange* diyordu çünkü ona adımın Angel olduğunu söylemiştim. Öz annem de bana böyle seslenirdi. Meleğin ne dediğini görene kadar neredeyse unutmuştum." Xavier'in dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Hatırlaması çok şey ifade ediyordu."

Gabe, koltuğuna yaslanmış ve endişeli bir ifadeyle onu izleyen Molly'ye baktı. Muhtemelen gerginliği tavan yaptığı içindi. "Sorun ne, Gabe?"

Adam yutkundu. "Küçükken babam bana da *mon ange* derdi, adım Gabriel olduğu için. Fakat ben on üç yaşındayken bıraktı. Ona bunun bir bebek ismi olduğunu söylemiştim. Öldüğü geceye kadar beni bir daha böyle çağırmadı. Bana bir mesaj göndermişti." Telefonunu çıkardı ve babasıyla paylaştığı yazışmalara gitti. "Gördün mü? Gece yarısına çeyrek kala, öldürülmeden hemen önce göndermiş."

Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur, mon ange. Seni seviyorum, oğlum.

Molly derin bir soluk aldı. "Bunun bir anlamı olmalı. Şu meleği görebilir miyim?"

Gabe meleği uzattı ve Molly cep telefonunun fenerini açarak tabana tuttu. "Tabanın etrafında bir çatlak var ama yapıştırılmış ve boya ile kaplanmış," dedi ve hafifçe salladı. "Buraya bir şey koymuş olabilir mi? Burke, İsviçre çakın yanında mı?"

Xavier kaşlarını çattı. "Bu da ne demek? Meleğimi kıracak mısın?"

"Onu açacağım," dedi Molly, Burke'ün ona uzattığı bıçağı alarak. "Dikkatli olacağım."

"Lütfen ol. Bu..." Xavier duraksadı. "Ondan kalan tek hatıra bu. Birlikte fotoğraf bile çektirmedik. Bunun güvenli olmadığını söylerdi."

"Söz veriyorum," dedi. "Burke, telefonumu alıp ışığı meleğin üstüne tutabilir misin?" Başını eğdi, bakışları yaptığı şeye odaklanmıştı. Bıçağın kenarını kılcal çatlağın etrafına soktu, çatlak tamamen kırılıp taban meleğin içine düşene kadar daire boyunca tekrar tekrar sürttü.

Aslında, içine düşecek kadar küçük olmasına rağmen orada havada kalmış gibiydi.

"Pamuk," dedi Molly. "Rocky bu şeyi pamukla doldurmuş. Keşke cımbızım olsaydı."

"Sapın içinde var," dedi Burke. "Dur sana çıkarayım."

"Hayır, ben hallederim," dedi Molly cımbızı kaydırarak. "Vay canına, güzel bıçakmış Burke."

"Her zaman iyi aletlere ihtiyaç vardır," diye mırıldandı Burke. "Acele et."

"Sabırlı ol," diye homurdanan kadın, önce cımbızla tabanı tutup kaldırdı, sonra da pamuğu çıkardı. "Vay canına," diye fısıldadı meleği avucunun üstüne ters çevirirken.

Avucunda küçük ve siyah bir şey duruyordu.

Gabe konuşmak için genzini temizlemek zorunda kaldı. "Bir USB bellek mi?"

"Evet." Kadın sırıtarak başını kaldırdı. "Rocky'nin bulmanı istediği şey buydu, Gabe. Dizüstü bilgisayarım yanımda. Bakalım içinde ne varmış."

"Güvenli olmayabilir," diye uyardı Burke.

Molly dudak büktü. "Antoine'ın okuması için bir buçuk saat beklemek mi istiyorsun? Dizüstü bilgisayarım bulutta yedekli. Ağ bağlantımı kapatacağım, böylece kimse giremez. Eğer bu şeyde kötü bir virüs varsa, yeni bir dizüstü bilgisayar alabilir ve verilerimi daha sonra kurtarabilirim."

Burke başıyla hafifçe onayladı. "Yap o zaman."

Molly hızla çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "İnterneti kapatıyorum ve..." Belleği bir USB girişine taktı. "Tek bir dosya," dedi ve tıkladı. Sonra kaşlarını çattı. "Hay lanet." Sinirli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Diyor ki 'Le Petit Choux'da Gabe'i bul, *mon ange.*' "

"Benim meleğim orada," dedi Gabe, başı dönüyordu. "Choux'daki masamın çekmecesinde." Dişlerini sıktı. "En azından hâlâ orada olduğunu umuyorum. Donna Lee'nin ihanetinden sonra kim bilebilir ki?"

Hâlâ bunların hiçbirini sindirememişti. Arkadaşım dediği kadın sorgulanmış ve serbest bırakılmıştı ama André kaçmaya kalkışması ihtimaline karşı güvenilir bir memurun onu izleyeceğine söz vermişti. Onu neyle suçlayacaklarından henüz emin değillerdi ama komplo kurmakla itham etmeyi düşünüyorlardı. Bu da polislerin ve bölge savcısının bir komplonun var olduğunu göstermek için önce tüm ayrıntıları bir araya getirmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Tüm bu olayların birbiriyle bağlantılı olduğunu. Tek umudu Donna Lee'nin cezasını bulmasıydı. Gabe ayrıca, ne kadar aşağılık olursa olsun, kocasının ilişkisini öğrenmesini ve onu terk etmesini umuyordu.

Şimdi değil. Donna Lee'yle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Bir borunun patladığını ve temizlik yapılması gerektiğini söyleyerek hafta sonu boyunca Choux'yu kapatmışlardı. Festival haftası olduğu için çok para kaybedeceklerdi ama Ducote'nin onları taciz etmek için başka bir haydut göndermesi ihtimaline karşı çalışanlarının geri kalanını riske atmak istemiyorlardı.

Gabe onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda gözlerini Xavier'in meleğinden ayıramıyordu.

Bunca zamandır kanıtın üstünde mi oturuyordu? Burnunun dibinde miydi? *Lanet olsun baba, işi neden bu kadar zorlaştırdın?*

Burke kemerini bağladı. "Sonraki durak, Choux. Eğer Rocky hala hayatta olsaydı, kıçına tekmeyi basardım."

"Sıranı beklemek zorunda kalırdın," diye homurdandı Gabe. "Ne yaptığını sanıyordu ki? Dan Brown tarzı *Da Vinci Şifresi* saçmalığı falan mı?"

"İkinizi de korumaya çalışıyordu," dedi Molly, sitemi çok açıktı.

Gabe içini çekti. "Biliyorum. Xavier'i kimsenin öğrenmesini istemediğini ve bana bilgi vermeyerek beni güvende tutmaya çalıştığını biliyorum."

"Yine de berbat," diye mırıldandı Xavier, Molly ona anahtarlarını ve küçük melek tabanını geri verirken.

Gabe yüzünü ekşiterek başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle."

The Garden District, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 16.45

Lamont eve girdi ve içinde düzleştirilmiş kutular, gümüş renkli ambalaj kâğıtları ve birkaç bronz heykel bulunan çantayı antrenin zeminine bıraktı. Bronzlar acayip ağırdı. Ashley'nin kalıntıları kadar ağır olmasa da James'in aradaki farkı hatırlayabileceğinden şüpheliydi.

Joelle ile işi bittiğinde yeni hediyeleri paketleyecekti.

Onu yatak odasında, şık elbiselerinden birini giymiş halde buldu. *Muhtemelen bu akşam vereceğim büyük akşam yemeği partisine hazırlanıyor. Katılamayacak olması ne kadar üzücü.*

Kadın tuvalet masasına oturmuş yansımasına bakıyordu ama kendini görmüyordu. Bakışları dalgındı ve dudakları üzüntüyle sarkmıştı.

Çalışma odasına gizli kameralar yerleştirmemiş olsaydı onun için üzülebilirdi.

Hayır, onun için yine de üzülmezdi. Joelle sevimsiz bir insandı ve parmağına yüzüğü takana kadar ondan ne kadar hoşlanmadığını fark etmemişti.

Alımak kafam.

Fakat birkaç saat içinde, Joelle'e bir daha asla ona yük olmayacaktı.

Bir ses çıkarmış olmalı ki kadın sandalyesinde sıçradı ve dönerek iri gözlerle ona baktı. "Beni korkuttun," diye çıkıştı.

Daha beterini yapacağım. "Toplantı arasında eve gelmeyi düşündüm. Konuşmamız gerek."

Kadın çenesini kaldırdı. "Eğer hâlâ boşanmak istiyorsan, cevabım hâlâ hayır. Gerekçen yok."

Gerekçeye ihtiyacı olmadığını söylemek üzereydi ki kadının uysal olmasını istedi. "Haklı olabilirsin."

Joelle'in gözleri ihtiyatla kısıldı. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey. Sadece konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Neden bu kadar terlisin? Terli olmaktan nefret edersin."

Bu doğruydu. Terden sırılsıklam olmuştu. Saat iki buçuktaki toplantısından neredeyse koşarak çıkmış, hediyeleri, kutuları ve ambalaj kâğıtlarını almak için durması çok değerli zamanına mal olmuştu. "Terliyim çünkü dışarısı cehennemden daha sıcak. Gel, bir şeyler içelim ve medeni insanlar gibi sohbet edelim."

Kadın küçük sandalyeden kalktı, ona doğru yürürken her adımında kalçaları sallanıyordu.

İşe yaramayacak, sevgili karıcığım. Kadın yedi yaş daha genç ve adam çok daha budalayken bu işe yarayabilirdi ama bugün değil. Aslında ona gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kadın gülünçtü.

Parmak uçlarını ona verdiği özür kolyesinin üzerinde gezdirdi. "Bunlardan bir tane daha alırsan seni affedebilirim."

Bunun üstüne adam gülümsedi çünkü bu da oyunun bir parçasıydı. "Senden bunu isteyebilirim." *Cehennem buz tuttuğunda.* Elini uzattı ve onu alt kata, bir gece önce konuştukları

oturma odasına götürdü. "İçecek bir şeyler hazırlayayım, sonra sohbet ederiz."

Kadın kanepeye kıvrıldı ve adamın barın arkasına geçmesini izledi. "Hâlâ senden boşanmıyorum."

Adam kadına uyarıcı bir bakış attı. Çok uzlaşmacı görünmemeliydi. Kadın buna asla kanmazdı. "Göreceğiz bakalım."

Joelle omuz silkti. "Keyfin bilir. Ama video benim elimdeyken, sokağa atılan sen olacaksın. Sanırım tek başıma bu evin hanımı olmak hoşuma gidecek."

Adam neredeyse kükreyecekti. Kadın asla onun evini alamazdı.

Sakin ol. Hiçbir şey almayacak. Onu öldüreceksin, unuttun mu?

Hiçbir şey söylemeden martinilerini karıştırdı ve Rocky'nin cinayetinden kalan son doz Rohypnol'ü de onun içkisine ekledi. O ve Jackass tozdan biraz saklamışlardı. İşin komik yanı, Jackass muhtemelen çalışma odasında onu beklediği akşam kendi payına düşenin sonuncusunu Joelle için kullanmıştı.

Lamont, Joelle'in dokunmayacağını bildiği için kendi içkisine zeytin ekledi. Kadın zeytinden nefret ederdi. İçkiyi ona uzattı ve kanepenin diğer ucuna oturdu. "Medeni konuşmalara," dedi.

Kadın hiç de kadınsı olmayan bir şekilde burnundan soluyarak güldü. "Her ne diyorsan." Kadın, tıpkı adamın tahmin ettiği gibi üç büyük yudumda içkisini bitirdi. Sonra daha fazlası için bardağını uzattı. Tıpkı tahmin ettiği gibi.

Evlendiklerinden bu yana geçen yıllar içinde kadın tam bir ayyaş olmuştu. Kaba, huysuz bir ayyaş. Ne var ki bugün kaba ya da huysuz olmayacaktı. Bir ya da iki dakika içinde kendinden geçmiş olacaktı.

Karısının kadehini alıp bara geri döndü ve sırf maskaralığı sürdürmek için ona bir içki daha hazırladı. Kadın kaşlarını çatarak başını iki yana salladı.

"Sen ne yaptın?" diye sordu, sözcükleri dikkatle hecelemek zorunda kalarak. "Lamont?"

Adı kulağa boğuk geliyordu. Lamont barın arkasında bekleyerek kendi içkisini yudumlamakla yetindi. Joelle ayağa kalkmaya çalıştığında hiçbir şey söylemedi.

"Seni piç," diye küfreden kadın ardından yere yığıldı.

Onu öylece yerde bırakarak çalışma odasına gitti, bilgisayarını açtı ve bir gece önce yazdığı belgeyi açıp çıktısını aldı. Daha sonra dosyayı sildi ve ayarlarına girip şifre isteğini de sildi.

Böylece birisi sabit diskini arar ve belgenin kalıntılarını bulursa, karısının istediği zaman bilgisayarını kullanabildiğini söyleyebilecekti.

Bu bilgisayarda suç teşkil edecek hiçbir şey yoktu. Kişisel olarak önemli olan her şeyi uzun uzun yazmış ve kasasına kaldırmıştı. Her türlü iletişimi kullan-at telefonlar üzerinden yapıyordu, Jackass ve Ashley ile kullandıklarını ise ortadan kaldırmıştı.

Eldivenlerini giyerek mektubu yazıcıdan aldı ve doğru yazdığından emin olmak için tekrar okudu.

Sevgili Lamont,

Ashley ile bir ilişkin olduğunu öğrendiğimde... sanırım yıkıldım. Söz vermiş olsan bile onunla ilişkini bitirmeyeceğini biliyordum. Onu hayatımızdan çıkarmanın tek yolunun onu öldürmek olduğunu düşündüm. Ben de bunu yaptırmak için para ödedim.

Ne var ki değişen bir şey olmadı. Dün akşam aramızdaki her şeyin bittiğini anladım. Artık beni sevmiyorsun. Onu bir hiç uğruna öldürtmüşüm ve şimdi sağlıklı düşününce, yaptığım

şeyle yaşayamayacağımı anlıyorum. O sadece bir çocuktu. Senin küçük kirli sırrın olduğum yaştaydı.

Umarım ailesi beni affeder. Seni elimde tutmak için her şeyi yapardım. Benim hatam buydu.

Sana iyi dileklerimi sunmak isterdim ama o kadar anlayışlı değilim. Umarım sonsuza dek mutsuz olursun ve incitecek başka bir kadın bulamazsın. Ruhun cehenneme gitsin. Sanırım seninle görüşeceğimiz yer orası.

Mektubu yanına alarak garaja gitti ve sürücü kapısını açmadan önce arabasının yolcu koltuğuna koydu. Kapıyı açık bırakarak, kadının hâlâ halının üstünde yattığı oturma odasına geri döndü, derin bir nefes aldı ve bir itfaiyeci hamlesiyle onu omzuna aldı.

"Kahretsin kızım, kilo almışsın," diye mırıldandı, sonra kıkırdadı. Joelle bunu duymaktansa öldürülmeyi tercih ederdi.

Hafifçe sendeleyerek onu düzeltti ve garaja doğru ilerleyerek sürücü koltuğuna oturttu. Sonra eve geri döndü, eldivenlerini çıkardı ve iki kutuyu ağır heykellerle doldurdu.

Hediyeleri paketledi ve gümüş renkli kâğıtta parmak izlerini bırakmaya özen göstererek, kutuları James'e Ashley'i öldürdüğü gece koymasını söylediği garajın aynı köşesine yerleştirdi. Bu yeni kutularda James'in parmak izleri olmayacaktı ama artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Sonra tekrar eldivenlerini giydi, anahtarları Joelle'in uyuşmuş eline tutuşturdu, frene basmak için ayağını onunkilerin arasına soktu ve arabayı çalıştıran düğmeye bastı. İki ya da üç saat içinde ölmüş olurdu. Sakladığı bazı değerli tablolar küf yüzünden tahrip olduğu için, Joelle'le evlenmeden önce garajın yalıtımını yaptırmış ve tamamen sızdırmaz hale getirmişti. Yani artık garajı, bir yapının olabileceği en hava geçirmez haldeydi.

Zavallı Joelle. İki saat bile dayanamayabilirdi.

Islık çalarak garaj kapısını arkasından kapattı, martini bardaklarını temizleyip kaldırdı, Joelle'in cep telefonunu sehpadan alıp cebine attı ve işinin başına döndü.

The Quarter, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 16.45

"Bulabildiniz mi?" diye sordu Molly, Escalade'e geri dönen Gabe ve Burke'e.

Baton Rouge'daki UPS şubesinden doğruca Choux'ya gitmişlerdi, böylece Gabe babasının ölmeden önce ona verdiği meleği alabilecekti. New Orleans'a döndüklerinde Xavier eğilmiş, görünmemek için arka koltuğun döşemesine oturmuştu.

Molly onu hemen Burke'ün evine götürmek istiyordu ama zamanın daraldığını hissediyorlardı. Toplayabilecekleri her kanıta ihtiyaçları vardı çünkü Ducote alt edilmesi zor bir adam olacaktı. Rocky, Xavier'e bilgileri Gabe'e bırakacağını söylemişti ve Gabe'in meleğinin bu bilgiyi vereceğini umuyorlardı.

"Buldum," dedi Gabe, sesi aynı anda hem durgun hem de endişeli çıkıyordu. "Çekmecemdeydi, tam bıraktığım yerde. Sadece... mekân çok sessizdi. Normalde cuma akşamları bu saatlerde tıklım tıklım oluruz." Meleği kadına uzattı. "Çok tuhaf hissettim."

"Yakında tekrar açabileceksin," dedi Molly, bunun doğru olduğunu umarak.

Ellerinin titremesini engellemeye çalışarak Gabe'in meleğinin alt kısmını kaldırdı. Tabanında şöyle yazıyordu: *Je t'aimerai toujours, mon ange.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Gabe genzini temizledi. "'Seni her zaman seveceğim, meleğim.'"

"Ya," diye fısıldadı kadın, bir başka USB bellek daha avucuna düşerken nefesini bıraktı. "Bakalım ne yazıyor." Hızla dizüstü bilgisayarındaki sürücüyü açtı.

Sonra öylece baktı. "Hay anasını," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordu Burke, Gabe ve Xavier hep bir ağızdan.

"Sadece bir belge. 'Bunu bulduğunuzda hemen Gigi teyzeyi arayın. Seni seviyorum' yazıyor."

"Bu ne lan?" diye patladı Burke. "Kahrolası, Rocky."

Gabe yorgun bir ifadeyle teyzesini aramaya çalıştı ama telefonu bir kez daha telesekretere düştü. "Telefonu hâlâ kapalı. Ona bir sürü mesaj bıraktım ve hatta tüm gemi şirketlerini tekrar aradım ama sürekli telesekreter çıkıyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Burke ağır ağır nefesini bıraktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Ducote'nin üç numaralı karısıyla konuşuyoruz," dedi Xavier sürücü koltuğunun arkasından.

"Hayır," dedi Molly arkasına bile bakmadan. "Burke'ün kampına geri dönüyorsun."

Burke saatini kontrol etti. "Onu kampa götürmek ve buraya geri getirmek iki saatten fazla sürer. Tabii şehirden çıkmayı başarabilirsek."

Quarter, SummerFest meraklıları ile dolup taşıyordu. New Orleans'a giden otoyoldan çıktıklarında Choux'ya varmaları bir saatten fazla sürmüştü. Molly neredeyse geri dönecekti ama Xavier onu Choux'ya varmak için harcayacakları zamanı şehirden çıkmak için de harcayacaklarına ikna etmişti. Herkes Gabe'in meleğinde Rocky'nin onlara bırakacağına söz verdiği bilgilerin olduğundan öylesine umutluydu ki Molly yoluna devam etmişti.

Molly iç çekmek istedi. Bu pek de iyi sonuçlanmamıştı. Rocky Hebert biraz fazla dikkatli davranmıştı. Gerçi telefonunun SIM kartını arabanın paspasının altına saklaması çok yerinde bir davranıştı. Yine de hayal kırıklığına uğramamak zordu.

Joelle Ducote'den bir sonuç çıkmazsa tekrar beyin fırtınası yapmaya başlayacaklardı.

Bu durumda yarın geri dönmeleri gerekebilirdi. Eğer Joelle'in evine çok geç giderlerse, kadın kapıyı açmayabilirdi.

"Hemen Ducote'nin evine gidelim," dedi Xavier.

"Hayır!" dedi Molly, Burke ve Gabe hep birlikte.

"Deli misin sen?" diye sordu Gabe. "Bizi öldürmek isteyen o, özellikle de seni."

"Evde bile olmayabilir," diye karşı çıktı Xavier. "Ayrıca beni öldürmeye çalışan diğer tüm insanlar ya öldü ya da tutuklandı."

Molly, Xavier'in argümanlarını dinliyormuş gibi görünen Burke'e baktı. "Burke?"

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Burke. "Ducote'nin evde olup olmadığını öğrenelim. Belki karısı da evde değildir ama onunla konuşup kocası hakkında neler bildiğini öğrenmeye çalışmalıyız. UPS şubesindeki memur Ducote'ye mesaj attıysa, yaklaştığımızı biliyordur. Kaçabilir ve o zaman da ne Xavier ne de Gabe güvende olur. Her zaman arkalarını kollamak zorunda kalacaklar." Omuz silkti. "İçgüdülerim bana bunun acil olduğunu söylüyor. O kadar fazla zamanımız yok."

Molly iç çekti. "Bunun delilik olduğu konusunda Gabe'e katılıyorum. Ama... senin planın ne olurdu?"

"Ducote'nin ofisini ara. Çıkıp çıkmadığını öğren. Eğer hala oradaysa, Ducote'nin evine gideceğiz. Sen Joelle ile konuşurken ben kalıp başlarını eğerek bekleyecek olan Xavier ve Gabe'i koruyacağım. Eğer Ducote ofiste değilse, kampıma geri döner ve yarın tekrar başlarız."

"Bu iyi bir plan Molly," dedi Xavier kibarca.

"Annene güvende olacağına dair söz verdim," dedi Molly, içinde bulundukları durumdan nefret ederek.

"Zaten öyle yapıyorsun," dedi Xavier, yirmi iki yaşındaki bir gencin özgüveniyle. "Ben saklanacağım. Burke'ün camları renkli ve kurşun geçirmez."

"Kurşuna dayanıklı," diye düzeltti Burke.

"Her neyse," dedi Xavier. "Molly, burada ne kadar uzun süre otururşak o kadar çok hedef olacağız. Hadi harekete geçelim."

Molly gözlerini devirerek internetten Ducote'nin ofis numarasını aradı, sonra da tuşladı. "Muhtemelen kapalıdırlar. Saat neredeyse beş oldu," dedi, birinin telefonu açmasıyla şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

"Merhaba, Bay Ducote'nin ofisi," diye cevap verdi bir kadın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Ducote ile konuşabilir miyim?" diye sordu Molly.

"Kendisi şu anda toplantıda," dedi kadın. "Mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Pazartesi sabahı tekrar ararım. Teşekkür ederim." Molly aramayı sonlandırdı ve Burke'le göz göze geldi. "Bundan hoşlanmadım."

"Ducote'nin yaşadığı Garden District'in güneyine giderek Burke'ün teknesine dönmek, Quarter'dan geri dönmekten daha hızlı olacaktır," dedi Xavier heyecanla. "Zaten o yoldan gitmemiz gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor," dedi Molly. "Tekne iskelesine gitmek için bir sürü başka yol var."

"Molly." Gabe'in sesi bitkin geliyordu. "Sür hadi. Ducote'nin karısıyla ne kadar çabuk konuşursak, Xavier'i o kadar çabuk güvenli bir yere götürebiliriz."

"Bırak ben süreyim," dedi Burke kapısını açarak. "Sen Joelle'le konuşursun, ben de işler tehlikeli bir hal alırsa Xavier'i güvenli bir yere götürmek için hazır olurum."

Sayıca azınlıkta kaldığını hisseden Molly, ölümcül bir hata yapmadıklarını umarak Burke'le yer değiştirdi.

27

Tulane—Gravier, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 18.25

"Bu kadar geç saate kaldığın için teşekkür ederim Carrie," dedi Lamont. "Pazartesi mahkemede önemli bir gün olacak ve bu evrakların dosyalanması gerekiyor."

Carrie ona gülümsedi, gözlerinde bariz bir ilgi vardı. "Elbette. Siz ne söylerseniz efendim."

Onu bir sevgili olarak kabul etmesinin imkânı yoktu. Hatta daha uzun süre asistan olarak bile tutmayacaktı. Fakat önlerindeki beş dakika boyunca ona ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi. Kendi ofisine dönerken, söylenecek her şeyi duyabilmesi için kapıyı yeterince açık bıraktı.

Kullan-at telefonundan bir gece önce kes-yapıştır yöntemiyle hazırladığı kaydı açtı. Diyalogları prova etmişti, kendi yanıtlarıyla onun atıp tutmaları arasında yeterince boşluk bırakmıştı.

Joelle'i arabaya yerleştirdikten sonra sehpadan aldığı cep telefonunu kullanarak masasının üstündeki telefonu aradı. Gerçekten dâhiceydi. Joelle'in kendi cep telefonundan arandığına dair bir kaydı olacak ve ilgili arama uzunluğu da arama kaydında görünecekti. Eve döndüğünde, cesedini garajda "keşfetmeden" önce telefonunu sehpanın üstüne geri koyacaktı.

Masa telefonu çalmaya başladı. Gösteri zamanı. Hoparlörden cevap verdi.

"Alo, Joelle," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Şu anda seninle tartışacak vaktim yok. Bir akşam yemeği toplantısına gitmem gere..."

"*Beni sevdiğini sanıyordum,*" diye feryat etti Joelle'in kaydedilmiş sesi.

"Seviyordum," dedi adam. "Bir zamanlar. Ama Ashley ile evleneceğim."

"*Bunu yapamazsın!*"

Ofisinin kapısının aralığından bir hareket fark etti. Carrie dinliyordu. *Mükemmel.* "Bekle ve gör," dedi kayıtlı Joelle'e.

"*Bunu yapamazsın!*"

Aynı cümleyi bir kez daha kullanmıştı ama işe yaradığını düşünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"*Fahişe gitti. Artık normale dönebiliriz. Evliliğimiz üzerinde çalışabiliriz. Tıpkı başlangıçtaki gibi olacak.*"

"Evliliğimiz bitti, Joelle. Boşanma davası açacağım."

"*Hayır. Benden boşanamazsın. Sana izin vermeyeceğim. Seni yok edeceğim. Seninle işim bittiğinde itibarın yerle bir olacak.*"

Derin bir iç çekti. "Joelle..."

"*Seninle işim bittiğinde ölmüş olmayı dileyeceksin. Bana karşı geldiğin için pişman olacaksın.*"

"Gitmem gerek. Bunu eve döndüğümde medeni insanlar gibi tartışırız."

"*Cesedimi çiğnemen gerek,*" dedi Joelle'in telefon kaydı ağzından tükürükler saçarak.

Joelle'in cep telefonundaki aramayı gizlice sonlandırdı ve ofiste bir hareket duyana kadar boşluğa baktı. Carrie masasına geri dönüyordu.

Joelle'in cep telefonunu cebine koydu ve Carrie'nin masasının önünden geçerken yüzünden silmeye özen gösterdiği bir gülümsemeyle masasını topladı. Carrie bilgisayarının karşısındaydı ve kulaklarına bir kulaklık geçirmişti.

Gülme dürtüsünü güçlükle bastırdı. Kadın hiçbir şey duymamış gibi görünmeye çalışıyordu. Gerçekten de fazlasıyla mükemmeldi.

Lamont omzuna hafifçe dokununca kadın bir sıçradı. "Bay Ducote! Beni korkuttunuz."

"Çok özür dilerim, Carrie. Akşam yemeği toplantım için ayrılmak zorundayım. Pazartesi sabahı görüşürüz. Çalışma odanı kilitlemeyi unutma. Bu gece temizlikçiler gelecek."

"Elbette efendim. Pazartesi günü görüşürüz."

Lamont giderken kadın arkasından öylece bakakalmıştı.

Kusursuz.

The Garden District, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 18.40

"Vay be." Molly, Burke'e ait Escalade'in ön yolcu koltuğundan Garden District'teki Lamont Ducote'ye ait görkemli eve baktı. "Mule'un evinden bile daha lüks."

Burke homurdandı. "Ev ve yüklü miktarda para bir numaralı karısından ona miras kaldı."

"Onu öldürdükten sonra," diye mırıldandı Gabe kadının arkasından.

"Lanet olası pislik." Xavier'in mırıltısı arka döşemeden geliyordu.

"En azından bahçe kapısı yok," dedi Burke arabayı kaldırıma çekerken.

"Ayrıca evde değil," diye ekledi Xavier.

"Plan aynı mı?" diye sordu Molly. "Önce ben deneyeceğim, eğer kabul ederse Gabe de bana katılacak. Gabe, sen bizim kameramanımızsın. Dikkat çekmemeye çalış ama mümkünse her şeyin kaydını istiyorum. Xavier, sen Burke'le birlikte cipte kal ve başını kaldırma. Annene benim gözetimimde yaralandığını –ya da daha kötüsünü– açıklamak zorunda bırakma beni."

"Peki efendim," diye söz verdi Xavier. "Öyle yapacağım. Gabe'in halası hâlâ dünyanın dört bir yanında gezip tozuyor olmasaydı üç numaralı eşe ihtiyacımız bile olmayabilirdi."

"Bu doğru ama bu durumu daha güvenli hale getirmiyor. Tamam, ben çıkıyorum. Şimdi seni arıyorum Burke, böylece konuşmayı dinleyebilirsin." Burke'ün numarasını çevirdi ve Burke kabul tuşuna basmadan önce parmaklarını çaprazlayarak ona şans diledi.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Gabe heyecanla. "Lütfen."

Molly oturduğu koltuğun arkasına uzanarak onun elini sıktı. "Söz veriyorum."

Ducote'lerin bahçesi kusursuz denecek kadar bakımlıydı. Molly bu kadar güzel olması için bahçıvanlardan oluşan bir ekip gerektiğine bahse girebilirdi. Ön kapıya vardığında bir nefes aldı ve silah kılıfını saklamak için ceketini çekiştirdi. Kılıfındaki silah Burke'e aitti çünkü polisler dün iki silahını da almış ve Chelsea ile Harper'ı kaçırmaya çalışan adamların öldürülmesinde kullanıldığı gerekçesiyle iade etmemişlerdi. Kendisini ve Gabe'i de almadıkları için şanslı olduğunu düşündü.

Teşekkürler, Willa Mae.

Cesaretini toplayan Molly kapıyı çaldı. Ve dinledi. Hiçbir şey duymadı. Kapı ziline bastı ve şatafatlı bir zil sesinin evin içinde yankılandığını duydu. Ancak hâlâ bir şey yoktu.

"Belki de arka bahçededir," dedi Burke'ü bilgilendirmek için. "Belki havuzları vardır."

Evin etrafından dolaştı, garaja geldiğinde duraksadı.

Burada bir şeyler duyabiliyordu. Bir motor sesi. Garajın yan kapısına doğru yürüdü ve içeri şöyle bir baktı. O anda midesi alt üst oldu.

"Burke, Gabe, gelmeniz gerek. Garajda bir arabanın motoru çalışıyor ve sanki içinde biri varmış gibi görünüyor."

"Bizi bekle," diye sertçe emretti Burke, sonra cipin kapıları çarpmadan hemen önce onun Xavier'e saklanmasını hatırlattığını duydu. "Nerede?" diye bağırdı Burke evin etrafında dolanırken.

"Burada." Burke'le konuşmasını bitiren Molly omzuyla kapıyı itti, sonra da yüzünü buruşturdu. "Of, bu gerçekten acıttı. Gabe, sen kaydetmeye başla. Ben 911'i arayacağım."

Gabe videoyu başlattıktan sonra telefonunu Molly'ye uzattı. "Şunu bir dakika tut. Burke, üç deyince birlikte."

İki adam, pervaz parçalanmadan önce kapıya bir, iki, üç kez vurdu. Üçü de bir anda egzoz dumanından öksürmeye başladı.

"Burası 911. Acil durumunuz nedir?" diye sordu operatör.

Gabe'in telefonuyla arkadaşlarını kaydetmeye devam eden Molly, operatöre kendi telefonundan cevap vererek adresi söyledi. "Garajda arabasının motoru çalışan bir kadın var. Ortağım onu arabadan temiz havaya çıkarmaya çalışıyor. Lütfen bir ambulans gönderin."

"Ambulans yolda. Lütfen hatta kalın. İsminiz nedir?"

"Molly Sutton." Öksürerek Burke ve Gabe'in kadını arabadan çıkarışını kaydetti. Lanet olsun. Joelle Ducote'ydi. "Sanırım kadın ev sahibi. Sağlık görevlileri gelene kadar kalp masajı yapacağız."

Burke kadını garajdan çıkarırken nefesini tutarak çekmeye devam etti, Gabe de peşinden. Gabe telefonunu aldı ve Joelle'i ön bahçede özenle yere yatıran Burke'ü takip etti.

"Nabız yok," dedi Burke. "Lanet olsun." Telefonunu Molly'ye uzattı. "André'yi ara."

Molly kendi telefonunun sesini kapattı ve Burke'ün telefonundan André'yi aradı. "Ben Molly," dedi adam cevap verir vermez. "Ducote'lerin evindeyiz."

"*Neredesiniz?*" diye patladı André. "Lanet olsun, Molly. Aklınızdan ne geçiyor?"

"Çok geç kaldığımız geçiyor," diye terslendi Molly. "Joelle Ducote'yi garajında, motoru çalışır haldeki arabasının içinde bulduk. Onu dışarı çıkardık ve 911'i hatta bekletiyorum. Sanırım ölmüş. Mümkün olduğunca çabuk buraya gelebilir misin?"

"Hemen yola çıkıyorum."

Andre aramayı sonlandırdı ve Molly telefonunun sesini açtı. "Nabız bulamıyoruz," dedi operatöre. "Ortağım göğüs kompresyonuna başladı."

"Gabe, yardımına ihtiyacım var," dedi Burke sıkılmış dişlerinin arasından.

Gabe bir kez daha telefonunu Molly'ye verdi, sonra Joelle'in diğer tarafında dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Suni teneffüs yapacağım. Göğüs kompresyonuna devam etmeni istiyorum. Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Gabe emin bir şekilde başıyla onayladı. "Biliyorum."

Kendini çaresiz hisseden Molly sadece Gabe'in telefonunu tutarak Joelle'in hayatını kurtarmaya çalışan iki adamı kaydedebiliyordu.

Burke, Joelle'in boynundaki değerli taşlardan yapılmış kolyeyi kavradı ve hava akışını daha fazla engellememesi için yavaşça başının üzerine doğru çekti.

Molly bu kolyeyi hatırlıyor gibiydi. Burke'ten gelen mesajlara bir göz atınca bu doğrulanmış oldu. Burke ona ofisine gelen kadının fotoğrafını göndermişti. "Burke, bu seni ziyaret eden kadının taktığı kolyenin aynısı. Ya da bir benzeri."

Burke ona göz ucuyla bile bakmadı. Gabe'e göğüs kompresyonuna başlaması için işaret ederek suni teneffüse başladı.

Gabe, Joelle Ducote'nin göğsüne bastırırken, "Elden düşme köpekler," dedi. "Şimdi de elden düşme kolyeler mi?"

"Belki." Sonra tüm düşünceleri aklından uzaklaştırarak, Burke ve Gabe'in çabalarını koordine edebilmeleri için yüksek sesle saymaya odaklandı.

Sağlık görevlileri dört dakika sonra geldiğinde hem Burke hem de Gabe terlemiş ve yorulmuştu. Ekip işe koyulurken üçü de Joelle'den uzaklaştı.

Kısa süre sonra iki NOPT memuru geldi ve onlara ters ters baktı. "Siz Mule vurulduğunda orada olan üç kişi değil misiniz?" diye sordu içlerinden biri, sonra da Molly ve Gabe'i işaret etti. "Ve siz ikiniz çarşamba gecesi o üç adam vurulduğunda orada değil miydiniz?"

"Sanırım yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi bir huyunuz var," dedi diğeri, kelepçelerine uzanırken. "Telefonları bırakın ve ellerinizi kaldırın."

"Arabaya binin," dedi Burke, Molly ve Gabe'e.

"Hayır," dedi ilk polis. "Bu sefer siz *bizim* arabamıza biniyorsunuz."

Molly'nin elinden telefonu aldı ve kolunu arkaya doğru bükerek bileğine bir kelepçe geçirdi.

Arkalarında bir araba sert bir fren sesiyle durdu, bir kapı çarparak kapandı. "Saçmalamayı kes," dedi André yüksek sesle. "Kelepçeleri çıkar, Styles. Hemen." Molly, Gabe ve Burke'e işaret etti. "Siz üçünüz, benimle gelin." Döndü ve cipteki Xavier'i görünce önce kaşlarını çattı. Genç adam telefonunu çıkarmış, polislerle yaşananları filme alıyordu. "Bu da kim..." André tekrar dikkatle bakınca peruk takan adamın Xavier olduğunu fark etti ve kaşları havaya kalktı.

Molly, Xavier'in arkalarını kollamasını takdir etmekle birlikte, onu tokatlamak istiyordu. Hiç mi kendini koruma duygusu yoktu? "Yere yat," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Xavier kaşlarını çattı ama itaat etti. Ancak telefonunu cipin camına dayamayı ihmal etmedi. Hâlâ çekiyordu.

"Tekrar düşündüm de..." André olay yerine yeni gelmiş olan üniformalı bir memura eliyle işaret etti. "Bu dördüne şehre kadar eşlik etmeni istiyorum," dedi polis memuru onlara katıldığında.

Molly, yaka kartında McCauley yazan yeni gelen kişiyi André'nin güvenilir adamlarından biri olarak hatırlıyordu. Onu, Mule'un cinayetine tanık olduktan sonra sorgulanmak üzere götürüldükleri gün karakolda görmüştü. Bölge Savcısı Yardımcısı Cardozo kendisiyle konuşmayı bitirdikten sonra Gabe'i lobiye getirmişti. McCauley tüm dikkatini André'ye vermeden önce onları saygıyla selamladı.

"Onları nereye götüreyim?" diye sordu McCauley. "Merkeze mi?"

André bir an düşünür gibi oldu. "Hayır. Monteleone Oteli'ne olabildiğince yaklaş ve beni orada bekle. İşim bittiğinde ifadelerini alacağım." Sonra eğildi ve Burke'ün kulağına bir şeyler fısıldadı. "Gidin. Hemen."

Molly'yi kelepçelemeye başlayan polis homurdanmaya başladı. "Ama..."

"Bırak onları," diye tersledi André. "İfadelerini bizzat alacağım. Her şeyi kaydettin mi, Gabe?"

"Kaydettim."

"Anlaşılan Xavier de kaydetmiş," diye mırıldandı Burke.

André yorgun görünüyordu. "Her iki videoyu da mümkün olduğunca çabuk bana gönderin."

"Telefonumu geri alabilir miyim?" diye sordu Molly onu alan polise.

"Kanıt," diye terslendi polis.

André'nin iç çekişi sabrının tükendiğini gösteriyordu. "Memur Styles. Bayan Sutton tutuklu değil. O bir yardımsever. Hemen ver şu kahrolası telefonu."

Polis pis bir bakışla itaat etti ve telefonu Molly'nin uzanan eline tokat gibi çarptı. Tıpkı büyük bir zevkle bileklerini kelepçelerken yaptığı gibi yine canını çok yakmıştı ama Molly o pisliğin bunu görmesini istemediği için tepkisini bastırdı. "Teşekkür ederim efendim," dedi tatlı bir sesle.

Gabe cipin ön yolcu kapısını Molly için açtı, sonra arkaya Xavier'in yanına bindi. Xavier nihayet film çekmeyi bırakmış ve tekrar döşeme tahtasına uzanmıştı. Soru sormadan önce Burke'ün direksiyona geçmesini ve kapısını kapatmasını beklediler.

"André ne dedi?" diye sordu Gabe.

"Neden Monteleone'ye gidiyoruz?" diye sordu Molly.

"Joelle öldü mü?" diye sordu Xavier.

Burke kaldırımdan uzaklaştı. "Monteleone'ye gidiyoruz çünkü André öyle söyledi. Bizimle orada buluşarak ifadelerimizi alacağını, Memur McCauley'e güvenebileceğimizi, güvenliği-

mizi sağlamak için kendisi orada yokken merkeze gitmemizi istemediğini ve dikkat çekecek davranışlardan kaçınmamızı söyledi. Evet Xavier, o öldü."

"Kahretsin," diye mırıldandı Xavier. "Bir eş daha mı 'intihar' etti?"

"Fazla kurcalama, boku çıkar," dedi Burke alaycı bir tavırla ve Quarter'a doğru yöneldi. "Arabanın yolcu koltuğunda bir not vardı. 'Kaybolma' ihtimaline karşı fotoğrafını çektim. Ducote ile ilişkisi olduğu için 'Ashley'i' öldürdüğünü ama sonra pişman olduğunu iddia ediyordu."

"Dün sabahki kadın kurban mı?" diye sordu Molly. "O kadın Ashley olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Burke. "Gerçi mantıklı olurdu."

"Özellikle de Joelle ile aynı kolyeyi takan bir kadın söz konusuysa," diye ekledi Gabe.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Xavier ve Molly ona Joelle'in kolyesini anlattı.

"Kahretsin," diye homurdandı Xavier. "Bu adam şeytan. Kaç metresini öldürdü? Kaç karısını?"

"Bunu öğrenmek André'ye düşer," dedi Burke. "Ama bunun olmasını sağlamak da bize düşüyor."

"André'ye güveniyorum," dedi Molly.

Burke başıyla onayladı. "Ben de öyle. Mecbur olmadığı halde pek çok kez yardımımıza koştu."

"Neden Monteleone?" diye sordu Gabe.

Burke omuz silkti, sonra oflayarak omzunu ovuşturdu. "Bilmiyorum. Sadece yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. Kahretsin, omzum sızlıyor. Kapıları kırmak için çok yaşlandım."

"Ben de," dedi Gabe yüzünü buruşturarak. "Ducote'nin garajına zorla girdiğimiz için bizi suçlama ihtimalleri var mı sence?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Molly bileğini bükerek. Joelle Ducote ile konuşamamanın yanı sıra, bu süreçte üçü çeşitli yerlerini incitmişlerdi. En azından Xavier hariç herkes, bunun için şükredebilirdi. "Her şeyi belgeledik ve 911'i aradık." Ambulans geldiğinde 911'le yaptığı görüşmeyi sonlandırmıştı ve şimdi Google'da *Monteleone Oteli* ve *Lamont Ducote*'yi arıyordu. Karşısına çıkan ilk makalelerden birini taradıktan sonra "Aha," dedi. "Bu gece büyük bir siyasi bağış kampanyası var. Kişi başı beş yüz papel. Bilin bakalım konuk konuşmacı kim?"

"Lamont Ducote," dedi Gabe hırlayarak. "Aşağılık piç."

Molly içini çekti. "Her ikisine de evet."

"André onu tutuklayacak mı?" diye sordu Xavier.

Molly omzunun üzerinden baktı. Memur McCauley NOPT'ye ait bir ekip arabasıyla hemen arkalarındaydı. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Hotel Monteleone, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 19.15

"Lamont!"

Lamont döndüğünde Lyle Nelson'ın kolunda karısıyla kendisine yaklaştığını gördü. "Lyle. Lorraine. Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bizim için zevk," dedi Lorraine, Joelle'in ulaşmasını umduğu ama asla ulaşamadığı türden bir zarafetle. "Sevgili eşiniz bu akşam nerede?"

"Kendini kötü hissettiğini söyledi ve özürlerini iletmemi istedi."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi Lyle, Joelle için bir an kaşlarını çatarak ama sonra işine geri döndü. "Bu akşam ta-

nışmanı istediğim birkaç arkadaşım var. Kampanyan ve platformun hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorlar. Hadi gel."

Lamont onu izlerken her şeyi iyice sindirmeye çalışıyordu. *İşte bu kadar.* Potansiyel bir aday olarak tanıtıldığı an gelip çatmıştı. Burada, şehrin simgesi Monteleone'da. Bir caz dörtlüsünün neşeyle çaldığı yerde. Burada, Louisiana'nın gerçek parasıyla.

Bu, yıllardır üzerinde çalıştığım şeyin ilk adımı. Aldığı her dava, ortadan kaldırdığı her skandal. Yok ettiği her düşman.

Bir numaralı karısıyla olan evliliği bile titizlikle planlanmıştı. Özellikle de bir numaralı karısı. Lucille köklü bir aileden geliyordu, ailesi New Orleans zenginlerindendi. Onunla evlendiği gün hayatının en güzel günüydü.

Lucille yüzünden değil elbette. Lucille yaşlıydı ve onun kişisel zevklerine göre fazla tutucuydu. Ama bu birlikteliğin ona sağladığı bağlantılar hayatını yoluna koymuştu. Kayınpederinin prestijli şirketinde işe alınmıştı. Kıçını silmek dışında ihtiyar hergelenin istediği her şeyi yapmıştı. *Kariyerimde ilerlemem anlamına gelecekse bunu bile yapardım.* Neyse ki çok yaklaşmış olsa da iş o noktaya gelmemişti.

Lucille'i ve babasının servetiyle nüfuzunu güvence altına almak ilk büyük adımdı. Bir gramı bile şans değildi. Lucille'in dikkatini çekmek için çok uğraşmıştı. Yüklü bir hukuk fakültesi borcu olan fakir bir avukattı.

Lucille onun kurtuluş biletiydi. O yıllarda çok şeye katlanmıştı.

Nihayet karşılığını alıyordu.

Bundan sonra attığı her adım bu hedefe ulaşmak için hesaplanmıştı. ABD Senatosu'nun gücünü elinde tutmak. Ya sonra? Belki de Beyaz Saray.

Nelson'ın dostlarını etkilemek kolaydı ve Lamont onların desteğini alarak oradan ayrıldı.

"İyi işti," diye mırıldandı Nelson. "Yemek servisi başlamadan önce biraz daha kaynaşalım."

"Önden buyurun," dedi Lamont yüzünü gerecek kadar büyük bir tebessümle.

Joelle şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı, bir görgü tanıkları vardı ve hiç kimse onu NOPT'de dönen dolaplarla ilişkilendiremezdi. Mule soruşturuluyordu, efsanesi yok olmaya mahkûmdu.

Öte yandan Lamont, alnının akıyla olmasa bile, bu işten sıyrılacaktı. İlişkisi ve Joelle'in kiralık katil tutarak Ashley'i öldürtmesinin ardından intihar etmesi skandallara yol açacaktı ama Lamont tüm bunları atlatacaktı. Siyah takım elbisesini çoktan seçmişti. Bir süre yas tutacak ama devam edecekti ve etrafındaki insanlar yaşanan trajediye rağmen topluma olan bağlılığından dolayı onu öveceklerdi.

Her şey yoluna girecekti.

"Onun burada ne işi var?" dedi Lorraine sertçe.

Lamont arkasını döndü ve...

Hayır, hayır, hayır, olamaz. İç organları serbest düşüşe geçti, kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki duyabildiği tek şey buydu.

Gelen André Holmes'tu, o kahrolası polis. Ve onun yanında . . . Jean-Pierre Cardozo. İkisi de takım elbise giymişti. İkisi de suratsız görünüyordu.

Üstelik ikisi de ona doğru geliyordu.

İki polis memuru etrafı kolaçan ederek onları takip etti.

Aman Tanrım.

Önlerinde durdular, André kibarca Lorraine'i selamladı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Nelson. "Bu özel bir etkinlik. Gerekli tüm izinleri aldık." Sesini alçaltarak André ve Jean-Pierre'e doğru eğildi. "Gerginlik yaratıyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi André. "Bay Ducote, bizimle gelmeniz gerekiyor."

Lamont güçlükle yutkundu. "Pazartesi sabahı ofisimi ararsanız, asistanım size bir randevu vermekten mutluluk duyacaktır."

Jean-Pierre gözlerini devirdi. Gerçekten de çıkasıca gözlerini devirdi. "Bunu olduğundan fazla zorlaştırma, Ducote. Biliyoruz."

"Ne biliyorsunuz?" Nelson saygı bekleyen sakin bir ifadeyle sordu.

André, Lamont'la göz göze geldi. "*Her şeyi* biliyoruz. Hepsini burada dökmemi ister misiniz gerçekten? Tüm bu insanların önünde? Bizimle olaysız bir şekilde gelin, Ducote. Bu sizin tek seçeneğiniz."

"Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Lamont Nelson'a, öfkeli bir sesle.

"Mule," dedi Jean-Pierre, sonra tek kaşını kaldırdı, kendini beğenmiş şerefsiz piç.

"Ve Ashley."

Lamont nefes alamıyordu. İnsanlar bakıyordu. Bazıları telefonlarını çıkarmış, her şeyi kaydediyorlardı.

Nelson'ın zengin arkadaşları kaşlarını çatıyor ve geri çekiliyorlardı.

André bir adım öne çıkarak Lamont'a bir metre kadar yaklaştı. *Beni yakalayabilecek kadar yakın.* "Bay Ducote, lütfen. Sizi kelepçeleyebilirim ama bu gece buradan bu şekilde ayrılmak isteyeceğinizi sanmıyorum."

Jean-Pierre eğildi, ses tonu alçaktı. "Bu arada Joelle öldü. Gerçi sen bunu zaten biliyorsun. Konuşacak çok şeyimiz var. Ve gösterecek çok kanıtımız."

Adam kıpırdamayınca Andre içini çekti ve bir çift kelepçe çıkardı. İçerisi bir anda karıştı. Flaşlar patladı. Fotoğrafçılar pozisyon almak için birbirleriyle yarışıyordu.

Böyle bir şey olamaz. Çok dikkatliydim. Bu mümkün değil.

Ne var ki mümkündü. Ve kaçması gerekiyordu.

Tek bir hareketle cebinden tabancasını çıkardı, Lorraine Nelson'ın arkasına geçti ve silahı kafasına dayadı. Çığlıklar havada uçuştu. Kimin çığlık attığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Tek umursadığı şey yolundan çekilmeleriydi.

Lorraine soluk soluğa çırpındı ama adam silahı daha sert bir şekilde şakağına dayadı ve serbest kalan kolunu boğazına bastırdı. "Bana karşı koyma," diye tısladı, "ben de sana zarar vermeyeyim."

Kadın gevşedi, dudaklarından bir inilti geçti.

Kocası onu yakalamak için hamle yaptı ama Lamont büyük bir adım atarak geri çekildi ve yaşlı kadını da beraberinde sürükledi. "Yapma. Eğer onun yaşamasını istiyorsan, yapma." André ve Jean–Pierre'in duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Köpeklerini geri çağır. Parmağım tetikte. Onu gözünüzün önünde öldürürüm. Yemin ederim."

André'nin çenesi kasıldı ve polisleri eliyle geri çağırdı. "Şimdi sakinleşelim, Bay Ducote. Silahınızı indirin ve onu bırakın."

"Hayır." Lamont, Nelson'ın karısını bir adım daha geriye sürükledi. "Herkes yolumdan çekilsin." Merdiven boşluğuna doğru sola döndü ve yaşlı kadın tökezledi.

"O kalp hastası!" diye haykırdı Nelson.

"O zaman beni ona zarar vermek zorunda bırakma!" diye bağırarak karşılık verdi Lamont. Yana doğru yürürken gözlerini özellikle André'den ayırmıyordu. Adam silahını çekmişti ama ateş etmekten korktuğu belliydi. Bir rehine almanın amacı da buydu zaten, yani en azından bu kısmı işe yarıyordu.

André'nin diğer elinde bir polis telsizi vardı ve onunla konuşuyordu. Emirler yağdırıyordu. Muhtemelen çıkışları tutmalarını istiyordu.

Battım. Gerçekten hapı yuttum.

Oysa tek yapması gereken sokağa çıkmaktı. İlk defa kahrolası festival için şükrediyordu. Sokakta tonlarca insan vardı. Ortadan kaybolabilirdi. Başka bir rehin alabilirdi. Düzinelerce rehin alabilirdi.

Hayır. Ortadan kaybolmaya odaklanmalıydı. Daha fazla rehine bu kâbusu uzatmaktan başka işe yaramazdı.

Kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı ve Lamont içine bir ciğer dolusu hava çekti. Çok sıcaktı. Başı dönüyordu. Alnından süzülen ter gözlerini yakıyordu. Fakat gözlerini açık tuttu ve çıkış işaretine sabitledi.

Polisler yanında yürüyerek ona yol açıyor, insanların ateş hattından uzaklaşmasını sağlıyorlardı. Onu durdurmaya çalışırlarsa Lorraine'i öldürecekti. O zaman da kalkanı kalmazdı.

Suçlular denediğinde bu hamle nadiren işe yarardı ama elinde kalan tek seçenek buydu. Ashley ve Joelle'i biliyorlarsa, mahkemede hiçbir kozu olmayacaktı.

Kapıya kadar geldi. "Aç şunu," diye gürledi Lorraine'e.

Elleri titreyen kadın itaat etti ve adam onu merdivene doğru sürükledi. İki üniformalı polis memuru aşağı inerken onu izledi, görünüşe göre André'yi bekliyorlardı. İriyarı polis kapıdan içeri adımını attığında merdiven boşluğunu doldurmuş gibiydi.

"Geri çekil, Holmes!" diye bağırdı Lamont. "Beni sınamaya kalkma."

André Holmes hiçbir şey söylemedi, sadece basamakları teker teker inerek ona ayak uydurdu. Gözünün önünden kaybolmasına izin vermiyordu.

"Onu öldürürüm." Lamont'un sözleri merdiven boşluğunun duvarlarında yankılandı ve Lorraine hıçkırıklara boğuldu.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi André sakince. "Fakat yapmana izin vermeye niyetim yok."

O zaman Lamont hepsini öldürürdü. Gerekirse her birini.

Merdivenin ilk katını inmişti ve şimdi sahanlıkta duruyordu.

André sadece dört adım ötedeydi.

Kolunu Lorraine'in gırtlağına dayayan Lamont, silahı André'nin göğsüne doğrulttu ve iki el ateş etti. Adam yere yığıldı, nefesi kesilerek merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Lamont silahı bir kez daha Lorraine'in şakağına dayadı ve onu kalan basamaklardan aşağı sürükleyerek acil durum kapısından dışarı çıkardı. Sıcak, nemli hava yüzüne çarptı, serin klimadan sonra şok ediciydi ama genellikle nefret ettiği rutubet şu anda gelmiş geçmiş en harika duyguydu.

Bir dakika daha. Kurtulmak üzereyim.

28

Monteleone Oteli, New Orleans, Louisiana
29 TEMMUZ CUMA, 19.20

"Çok gürültü var," diye yakındı Gabe, Monteleone'nin arka girişinin aşağısındaki Iberville Sokağı'nda park ettikleri yerden. Yükleme alanındaydılar ama Burke'ün cipinin yanında duran ve eli kılıfındaki silahında olan Memur McCauley tarafından korundukları için Gabe çekilme ihtimallerinin olmadığını düşündü.

Herkes eğleniyordu ve her yerde Burke'ün cipinin kapalı camlarından duyulabilecek kadar yüksek sesli müzik vardı. Normalde Gabe festival sırasında Quarter'ın gürültüsünü severdi ama bu seferki alışılmışın dışındaydı, özellikle de tek gerçek gürültünün kuş sesleri olduğu bataklıkta saklanmaya başladığından beri.

"Satchmo yüzünden," dedi Molly ön koltuktan, bakışları hiç durmadan olası bir tehlikeye karşı çevreyi tarıyordu.

Biliyorum, diye çıkışmak istedi Gabe ama kendini tuttu. Bir davuldan daha gergin olması Molly'nin suçu değildi. Joelle Ducote'nin yerdeki cansız bedeni hâlâ gözünün önündeydi; Burke'le birlikte kalp masajı yaparken gökyüzüne bakıyordu.

Bu hafta, hayatı boyunca gördüğünden daha fazla ceset görmüştü. Babası ise otuz beş yılı aşkın bir süre boyunca çok daha fazlasını görmüştü. *O yüzden sineye çek, Hebert.*

Denedi, bir ciğer dolusu hava çekti ve dışarı vermeden önce birkaç saniye tuttu.

"İyi misin?" diye mırıldandı Xavier.

"Hayır, pek sayılmaz. Ama olacağım." Xavier hâlâ endişeyle bakmaya devam edince Gabe eğilip fısıldadı: "Bu haftaya kadar cenaze evinin dışında hiç ceset görmemiştim."

Xavier üzgün bir şekilde başıyla onayladı. "Ben gördüm. O gece orada oturmuş babanı beklerken çatının etrafında yüzüyorlardı."

Gabe dondu kaldı, yüreği ağzına gelip orada düğümlendi. "Of, Xavier. Özür dilerim."

Xavier omuz silkti, Burke ve Molly ona bakmak için koltuklarında döndükleri için rahatsız olmuş gibiydi. "Sorun değil. Terapi gördüm. Sanırım bundan sonra çok daha fazlasına ihtiyacım olacak." Çarpık bir şekilde sırıttı. "Belki ikimiz bir alana bir bedava indirimi alabiliriz."

Gabe, Xavier'in onu iyi hissettirme çabasını ödüllendirmesi gerektiğini düşünerek kendini gülümsemek zorunda hissetti. "Anlaştık."

"Bir şey görebiliyor musunuz?" diye Burke'e soran Xavier konuyu etkili bir şekilde değiştirmiş oldu. "Ducote'den bir iz var mı?"

Burke yüzünü öne döndü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece sigara molası için arka sokağa çıkmış birkaç otel çalışanı var. Bağış toplantısını ikinci kattaki balo salonunda yapıyorlar." Sonra gerildi. "Aşağılık piç."

Üçü de Burke'ün baktığı yöne döndü ve Gabe, Iberville boyunca otelin arkasındaki ara sokağa doğru yürüyen üniformalı

adamı görünce gırtlağından yükselen hırıltıya engel olamadı. "Cresswell."

Babasının eski patronu. Hayatının büyük bölümünde aile yemeklerinin yendiği mutfak masasının üstüne yığılmış babasının cesedini "yanlışlıkla" ona gösteren adam.

Kanıt dolabından babasının uyuşturucu çaldığına inanan adam.

Suçlu göstermek için babasına komplo bile kurmuş olabilecek adam.

Molly'nin sert bir şekilde onu azarlaması üzerine geri çekilene kadar, Gabe dışarı çıkmak için kapıyı açtığının farkında değildi.

"Şimdi olmaz, Gabe. Fırsatın olacak. Şimdilik yanımızda kal. Güvende olmamız ve bir şeyler ters giderse Memur McCauley'nin bize tanıklık edebileceği bir yerde kalmamız gerekiyor."

Zira André otelde Ducote'yi tutukluyor olabilirdi. Ya da en azından onu sorgulamak için götürüyor olabilirdi.

Nefesini dışarı bırakan Gabe kapıyı kapattı. "Haklısın. Özür dilerim."

Xavier başını kaşımak için bir parmağını peruğunun altına kaydırdı. "André'nin başka neler bildiğini merak ediyorum. Sorgulamak için bile olsa Ducote'yi alıyorlarsa, sahipsiz bir köpekten daha fazlası olmalı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Molly. "Sakin ol, Gabe. Cresswell bu tarafa geliyor."

Gabe ellerini yumruk yapmamak için ceplerine sokmak zorunda kaldı. Muhtemelen bir polise yumruk atmak akıllıca olmazdı. Cresswell gibi bunu hak eden birine bile.

Ve sonra... her şey değişti. Cresswell yürümeyi bıraktı, elindeki polis telsizini dinliyordu. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve otelin arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Memur McCauley'in de kulağı telsizdeydi ve Burke tam zamanında penceresini açarak tok bir sesin, "Bir rehine durumu var," dediğini duydu.

Gabe kaskatı kesildi. Bu André'nin sesiydi.

"Cresswell, hemen arka merdiven boşluğuna git," diye devam etti André.

McCauley silahını kılıfından çekerek Burke'e hafiften ters bir bakış attı. "Bunu duydunuz mu?"

"Duyduk," dedi Burke. "Neler oluyor?"

"Olduğunuz yerde kalın," diye talimat verdi McCauley. "Camları kapatın ve başınızı eğin."

Burke emre uydu ama Molly kendi camını olanları duyabilecekleri kadar indirdi. Hem Burke hem de Molly gerilmiş, ikisi de kendi silahlarını kılıflarından çıkarmıştı.

Gabe'in nefes almayı hatırlaması gerekiyordu. Bir elini Xavier'in omzuna koydu, kurşunlar uçuşmaya başlarsa genç adamı önlerinden iterek uzaklaştırmaya hazırdı.

Derken tiz bir ses havayı yırttı.

Gabe bunun bir acil çıkış kapısı olduğunu tahmin etti ve birkaç saniye sonra bir adam tökezleyerek ara sokaktan caddeye çıktığında haklı olduğunu anladı, kolunu yaşlıca bir kadının boğazına dolamıştı.

Ve kadının şakağına bir silah dayamıştı.

Lamont Ducote. Gabe göğsünden bir hırıltının yükseldiğini hissetti ama onu bastırdı. Alçağın elinde gerçekten de bir rehine vardı. "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Burada kalacağız," diye gürledi Burke, vücudu harekete geçmek üzere kasılmıştı. Molly'ninki de öyle. "Onu durdurmak Cresswell'in görevi."

Ama Cresswell onu durdurmamıştı. Ducote kadını kaldırım boyunca sürüklüyordu ve artık insanlar silahı fark etmeye başlamıştı. Bazıları çığlık atarak kaçıştı. Diğerleri biraz daha yaklaşarak telefonlarını yukarı kaldırmış, yaşanan dramı kaydediyorlardı.

Pislikler.

"Cresswell nerede?" diye bağırdı Molly, arabanın camından gelen ve artık çoğunlukla yoldan geçenlerin çığlıklarından oluşan gürültünün arasından.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Burke. "Ama Ducote bu tarafa geliyor."

McCauley de beylik silahını çekmiş, adama ve rehinesine yaklaşıyordu. "Bırak onu!" diye bağırdı McCauley.

Ducote'nin cevabı, McCauley'e ateş edecek kadar bir süre silahını rehinenin kafasından çekmek oldu. Polis memuru kütük gibi yere yığıldı.

Xavier şok içinde haykırdı. Gabe donup kaldığını hissetti.

Arabanın dışında ortalık karışmış, kalabalık olay yerinden kaçmak için itişip kakışmaya başlamıştı.

Ardından Burke hareketlendi, McCauley'i arabanın arkasına sürüklemek için cipten dışarı fırladı.

Molly küfretti. "Kahrolası NOPT nerede? André nerede? Burke?" diye seslendi Burke'ün açık kapısından. "McCauley'nin durumu nedir?"

"Ölmüş," dedi Burke asık suratla. "Şakağına bir kurşun yemiş. Görünüşe göre Ducote için gelen kimse yok. Otelin içinde kötü bir şeyler olmuş olmalı. Eğer Ducote kadını o kalabalığın içine sürüklerse ..."

Onu kaybederlerdi. Kaçardı.

Ondan asla kurtulamayacağız.

"O polisi vurdu," diye fısıldadı Xavier kısık sesle. "O polisi *öldürdü.* Aman Tanrım."

"Biliyorum." Gabe aklının sınırlarında gezinen paniği hissetti ve onu geri itti. Ducote'nin bir katil olduğunu biliyordu. Onu Mule'u vururken görmüştü.

Ducote birçok kişiyi öldürmüştü. Nadia. Joelle. Geçen gün bataklıktaki kadın.

Nefesi göğsünde düğümlendi. *Babam. Babamı öldürdü. Üzgünüm, baba. Çok üzgünüm.*

Olanlar için üzgündü. Engel olamadığı için üzgündü. Ducote hâlâ insanları öldürdüğü için üzgündü.

Fakat şu anda bununla uğraşamazdı. Daha sonra. Daha sonra dağılabilirdi. Nefes aldı, sırtını dikleştirdi ve cinayeti ayrıştırmakta fazla ustalaştığının farkına vararak rahatsız oldu. Bu endişesini de geri itti.

Burke ve Molly hızlıca bakıştılar, sonra Molly SUV'dan atladı ve Ducote'ye doğru ilerleyen Burke'ü takip etti.

Pekâlâ, diye düşündü Gabe. *Demek yapıyoruz.*

"Burada kal," diye Xavier'e talimat verdi ve ölen polis memurunun cesedine bakmamaya özen göstererek onları takip etmek üzere arabadan indi. Ne yapacağından emin değildi ama tek düşünebildiği Ducote'nin başka birine zarar vermesine daha fazla göz yummamak gerektiğiydi. Ducote'nin başka birini daha öldürmesine izin veremezdi. En azından kalabalığı uzaklaştırabilir, Molly ve Burke'e çalışmaları için alan açabilirdi.

Molly ve Burke ayrılmıştı, biri Ducote'nin solundan, diğeri sağından gidiyordu. Ona arkadan yaklaşmayı planlıyorlar gibiydiler. Ne var ki Ducote hâlâ yüzü çaresiz gözyaşlarıyla parlayan kadını sürüklüyordu.

Derken Gabe'in yanında Xavier belirdi. *Lanet olsun.*

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Gabe.

"Senin ne işin varsa," diye cevap verdi Xavier.

Gabe Xavier'in kolunu tuttu. "Xavier, git. Lütfen."

Xavier ona pek de hayra alamet olmayan bir bakış attı. "Hayatta olmaz. Ya birlikte gideriz ya da birlikte kalırız. Ne planlıyorsun?"

Gabe başını iki yana salladı. "Bu tarafa geliyor. Eğer kalabalığa karışırsa ortadan kaybolur. Hatta belki daha fazla insan zarar görür. Lütfen Xavier, git."

"Tamam," dedi Xavier ama yerinden kımıldamadı.

"Yemin ederim babam kadar inatçısın," diye homurdandı Gabe.

"Sen de öylesin."

Ducote artık Gabe'in rehinenin gözlerindeki korkuyu görebileceği kadar yaklaşmıştı. Derin bir nefes alan Gabe onlara doğru yürüdü, bilerek Molly ya da Burke'e bakmıyordu.

İkisi Ducote'yi arkadan vurursa, yaşlı kadın bu sırada yaralanabilirdi.

Bu hiç de iyi olmazdı.

Dr. McLain'i, Dusty Woodruff'ı ve hatta Joelle Ducote'yi kurtaramamıştı ama bugün bu yaşlı kadın zarar görürse kahrolurdu.

Gabe ellerini kaldırdı, Xavier'in arkasında olduğunun farkındaydı. Kaç, diye bağırmak istedi genç adama ama bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu.

"Bay Ducote," dedi Gabe yüksek sesle.

Telaşla bir çıkış yolu arayan Ducote kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu ama birden durdu, gözlerinde büyük bir şaşkınlık vardı. Kadın Ducote'nin kolunu tutmuş, nefes almaya çalışıyordu.

Onu öldürecek. Gabe bundan adı gibi emindi.

Gabe birkaç adım daha attı, dikkatini adam ve rehinesi üzerinde yoğunlaştırdı. "Bırak onu, Ducote," dedi. "İstediğin kişi o değil. İstediğin kişi benim."

"Hayır, istediğin kişi benim," dedi Xavier yanından.

Gabe, Xavier'i itip yoldan çekmek, tehlikeden uzaklaştırmak istedi. *Kahrolası, zaten yeterince şey yaşadı.*

Ducote, bir Gabe'e bir Xavier'e baktı. Gözleri çılgınca bir o yana bir bu yana gidip geliyor, bir çıkış yolu arıyordu. "Kim bu lanet herif?"

Xavier peruğunu ve gözlüklerini çıkardı. "Ben senin Nadia Hall'u öldürdüğünü gören beş yaşındaki çocuğum. Hafta boyunca öldürmeye çalıştığın kişi benim. Kadını bırak, seninle ben geleyim."

Ducote'nin gözlerinde bir şey parıldadı. Umut? Hesap? Sonra da inançsızlık. "Yalan söylüyorsun."

Ducote'nin tuttuğu kadın inledi ve Gabe etraflarındaki herkesin sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Sokağın ilerisindeki kalabalığın gürültüsünü hâlâ duyabiliyordu ve yakınlarda caz çalan bir grup vardı ama sanki etraflarındaki insanlar nefeslerini tutmuş gibiydi.

"Yalan söylemiyorum," diye üsteledi Xavier ve Gabe ona inanıyordu.

Yüce Tanrım. Xavier gerçekten de teslim olacaktı.

Tam o sırada Gabe bir altın parıltısı yakaladı. Güneş Molly'nin saçlarından yansıyordu. Ducote'nin birkaç adım gerisindeydi, silahını tıpkı Nicholas Tobin'in Chelsea ve Harper'a zarar vermesini engelledikleri gece olduğu gibi doğrultmuştu.

Gabe onun ne yapmayı planladığını çok iyi biliyordu.

"Babam Xavier'i korurken öldü," dedi Gabe. "Onu alamazsın. Ama beni almaya çalışabilirsin."

Ducote başını iki yana salladı. "Baban mücadele bile etmedi. Korkağın tekiydi."

Gabe içindeki öfkenin kabardığını hissetti. "Çünkü ona uyuşturucu verdin." İyi olduğundan emin olmak için Xavier'ye bakmak istiyordu ama gözlerini Ducote'den ayırmaya cesaret edemiyordu. Ducote'nin silahı kadının kafasından çekip kendisine doğrultması gerekiyordu. O zaman Molly gereğini yapabilirdi.

"Rocky Hebert cesurdu," dedi Xavier, sesi yüksek ve netti. "Senin *asla* olamayacağın türden bir adam."

Gabe bakmadan bile genç adamın başını dik tuttuğunu biliyordu.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy, Hebert," diye bağırdı Ducote. "Yoksa küçük arkadaşını vururum ve babanla ebediyette buluşur."

Gabe artık Molly'nin hemen arkasında duran Burke'ü görebiliyordu. Fakat ortalıkta ne Cresswell ne de başka bir polis vardı.

André hangi cehennemde?

Bu iş onlara kalmış gibi görünüyordu. Gabe o alçağın silahını yaşlı kadından uzağa doğrultmasını istiyordu. *Bana doğrult.* "Cehenneme kadar yolun var, Ducote."

Ducote'nin yüzü kıpkırmızıydı ve terden sırılsıklam olmuştu. "Seni de yanımda götüreceğim."

Xavier bir adım daha atarak, yüzü iyice solmuş olan kadına yaklaştı. Kadın artık Ducote'un kolunu değil, kalbini tutuyordu. Bir an önce bir şeyler yapmak gerekiyordu, yoksa Ducote onu vuramadan kadın kalp yetmezliğinden ölecekti.

"Yap şunu," dedi Xavier. "Madem o kadar güçlü ve kötü bir adamsın, yap o zaman. Yoksa senin için zor işleri yapan diğer insanların arkasına mı saklanıyorsun?"

Ducote dişlerini gıcırdatıyordu. "Seni lanet olası..."

Gabe daha nefes alamadan Ducote'un kolu döndü ve silah kadının kafasından Xavier'e doğruldu. Gabe genç adamı iterek yoldan uzaklaştırdı ve öne doğru sıçradı, Ducote'nin silahı Xavier'den uzaklaşıp kendisine doğrultulduğunda kadının ayaklarının dibinde dizlerinin üstüne çöktü.

Gözlerini kapadı, ateş edilmesini bekledi.

Fakat ateş sesi gelmedi. Onun yerine Ducote çığlık attı ve silahı yere düştü.

Gabe tam zamanında gözlerini açtı ve yaşlı kadını yere yığılırken yakaladı. Kadını kucakladı, dizlerinin üzerinde yürüyerek güvenli bir yere götürdü, Ducote yere düşerken başını kaldırıp baktı; tıpkı Tobin'de olduğu gibi, Molly'nin dizi alçağın böbreğine girmişti.

Xavier hemen Gabe'in yanına koştu, kadının yanında diz çöktü ve parmaklarını boğazına bastırdı. "Nabız alamıyorum," dedi ve sonra nefesini içine çekti. "Evet, alıyorum ama çok zayıf. Onu yere bırak, Gabe. Kalp masajı yapmamız gerek."

Ancak Gabe onu zar zor duydu çünkü Molly ve Burke hâlâ Ducote ile boğuşuyordu. Burke adamı diğer taraftan tutuyordu ama o pes etmiyor, kaçmak için çırpınıyor ve bacaklarını savuruyordu.

"Cresswell!" diye bağırdı Burke. "O sefil kıçını kaldırıp buraya gel ve onu kelepçele!"

Gabe, Molly'nin acı içinde haykırdığını duydu ve Ducote'nin elini kurtarışını izledi. Hayır. O pislik Molly'ye dokunamaz. *Bugün olmaz. Hiçbir zaman olamaz.*

"Onu yere bırak, Gabe," dedi Xavier telaşla. "Kadın ölüyor."

Gabe itaat ederek kadını elinden geldiğince yumuşak bir şekilde kaldırıma yatırdı, sonra da kendini Ducote'nin bacaklarının üstüne attı. Yattığı yerden, silahlarını çekmiş iki polisin onlara doğru koştuğunu görebiliyordu. *Nihayet.*

"Yoldan çekilin," diye emretti içlerinden biri. "Hemen."

Molly ürpererek ayağa kalktı ve polis memuru onun yerini aldı. Bir saniye sonra, ikinci polis onun yerine geçerken Burke de aynı şeyi yaptı. Gabe hareket etmedi çünkü Ducote hâlâ tekmelemeye devam ediyordu.

"Sonunda," dedi Molly nefes nefese. "Cresswell hangi cehennem..."

Silah sesi şok etkisi yarattı.

Gabe dondu kaldı, sesin nereden geldiğinden emin değildi. Sonra ayağa fırladı ve kalabalığın çığlıklarına kendi çığlığı eklendi. *"Molly!"*

Sonra Ducote'nin artık mücadele etmediğini fark etti.

Molly bir heykel gibi durmuş, New Orleans'ın eski Bölge Savcı Yardımcısı'na bakıyordu.

Artık kafasında kocaman bir delik vardı.

Ağzı açık kalan Gabe tek kelime edemiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı Burke.

"Ne yaptınız?" diye bağırdı memur.

Biz bir şey yapmadık, diye haykırmak istedi Gabe. Sonra polisin Burke'le konuşmadığını fark etti.

Silahını hâlâ Ducote'nin kafasına doğrultmuş olan Cresswell'le konuşuyordu. Gabe'in babasının patronu olan adam şok olmuş ya da öfkeli görünmüyordu.

Rahatlamış görünüyordu. "Tutuklanmaya direniyordu," dedi Cresswell sakince.

İki üniformalı memur öylece ona baktılar.

Takım elbiseli bir adam koşarak yanlarına geldi. "Az önce burada ne oldu böyle?"

Gabe'in Bölge Savcı Yardımcısı Cardozo'yu tanıması bir an aldı. Yavaşça ölen adamın bacaklarının üstünden yana yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları adeta haşlanmış erişte gibiydi.

Cardozo, Burke ve Molly'ye ters ters baktı. "Onu neden öldürdünüz?"

Burke ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Molly öne çıktı. "Biz öldürmedik." Cresswell'i işaret etti. "O öldürdü."

İki polis ayağa kalktı ve Gabe boğazını yakarak yükselen safrayı yutmak zorunda kaldı. Polis memurlarının her yeri kan ve beyinle kaplıydı. Ducote'nin kanı ve beyni.

Sakın kusma. Sakın kusma. Alt üst olan midesini yatıştırmaya çalışarak ağzından derin bir nefes aldı.

"O yaptı," diye doğruladı polislerden biri. "Onu Cresswell vurdu."

"Tutuklanmaya direniyordu," diye tekrarladı Cresswell ilk seferki kadar sakin bir şekilde. "Zaten Memur McCauley'i de vurup öldürmüştü."

Cardozo bembeyaz kesildi. "Ne?"

"Ducote, Başkomiser Holmes'un bizi koruması için görevlendirdiği memuru vurdu," dedi Molly, sesi titreyerek. "Onu başından vurmuş. Cesedi kaldırımda, cipimizin arkasında."

"Cresswell bunu biliyordu," diye fark etti Gabe. "McCauley'nin yere düştüğünü görecek ve Burke'ün onun öldüğünü söylediğini duyacak kadar yakında olmalıydı. Bunca zamandır çok yakındaydı. Ve hiçbir şey yapmadı."

Cardozo'nun dudakları gerildi. "Anlıyorum."

Cresswell sadece çenesini kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"André nerede?" diye sordu Burke aniden, etrafına bakınarak.

"Geliyor," dedi Cardozo. "Bay Ducote onu göğsünden iki kez vurdu ama yeleği üstündeydi." Döndü ve Cresswell'e doğru yürüdü. "Konuşmamız gerek, Cresswell."

Cresswell silahını kılıfına soktu ve omuz silkti. "İyi. Tutuklanmaya direniyordu ve memurlar tehlikedeydi."

Cardozo iki polise baktı. İkisi de başlarını iki yana salladılar.

"Bayan Nelson nerede?" diye sordu Cardozo, etrafına bakınarak.

Gabe yaşlı kadını hatırladı. *Hay aksi.*

Sürünerek Xavier'in hâlâ göğüs kompresyonu yaptığı yere gitti. "911'i arayın," diye seslendi Gabe omzunun üzerinden.

"Olamaz," dedi Molly, Burke'le birlikte koşarak yanlarına gelirken.

"Bu da ne..." diye soracaktı ki hemen seslendi Cardozo. "Kahretsin. Bayan Nelson için bir ambulans çağırın."

"Suni teneffüs yapabilir misin?" diye Xavier'e sordu Gabe, polislerden birinin telsiz anonsunu duyunca. "Ben bunun eğitimini almadım ama kalp masajı yapabilirim."

Zaten o akşam bunu bir kez yapmıştı.

"Yapabilirim," dedi Xavier yaşlı kadının başını uygun pozisyona getirerek. Gabe genç adamın üniversiteyi bitirebilmek için cankurtaran olarak çalıştığını hatırladı.

Molly geri saymaya başladı ve üçü kalp masajını koordine etti. Gabe zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, yanlarında dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini ovuşturarak onları izleyen yaşlı adamın farkında bile değildi.

"Lorraine," diye seslendi acınası bir halde. "Lorraine, bebeğim, beni bırakma."

Gabe kadının eşi olduğunu fark etti ama adamın adını hatırlayamadı. Sadece Ducote'yi senatör yapmaya çalışan adam olduğunu hatırlıyordu.

Burke adamı nazikçe uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırakın çalışsınlar, Bay Nelson."

Sonunda polislerden biri Gabe'in yanına çömeldi ve elini omzuna koydu. "Bırakabilirsiniz. Sağlık görevlileri burada."

Gabe başını kaldırdığında iki sağlık görevlisinin sokağın köşesine bisikletlerini park edip ekipmanlarıyla birlikte hızla koştuklarını gördü. Yorgunluktan ayakta duramayarak sırt üstü yere yığıldı. Ducote'nin cesedine fazla yaklaşmamaya dikkat ederek birkaç adım geriledi.

Ya da Memur McCauley'in. Bu kayıp yakında içine işleyecekti. Adam onları korurken ölmüştü.

Gabe sersemlemiş bir halde ve kendini... gerçekdışı bir ortamda hissederek etrafına bakındı. İtişip kakışan ve çığlıklar atan kalabalık şimdi olay yeri güvenlik şeridinin arkasında toplanmıştı. Polisler bu şeridi ne zaman çekmişti?

Herkesin elinde telefon vardı ya da öyle görünüyordu. Gabe bunu umursamayacak kadar yorgundu.

Sağlık görevlilerinden birinin Bayan Nelson'a oksijen maskesi takmasını ve göğsünün nihayet kendiliğinden inip kalkmaya başlamasını dalgın dalgın izledi.

Gabe'in bakışları önem verdiği tek kişiyi aradı. Molly yanına çöktü ve başını onun omzuna yasladı. "Selam," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi dürüstçe.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Önümüzdeki bir hafta boyunca burada kalmamızın bir sakıncası olur mu acaba?"

"Burke'ün çimlerinin üstünde bile yatmak istemedim. Gerçekten burada da yatmak istemem."

"O zaman sanırım buradan gitmemiz gerekiyor." Başını kaldırarak önce McCauley'nin cesedine baktı, sonra güçlükle yutkunarak döndü ve Xavier'in sağlık görevlilerinden biriyle konuşurken durduğu yeri işaret etti. "Xavier iyi iş çıkardı."

"Öyle," dedi Gabe, yaşadığı şokun yerini gurur almaya başlamıştı. "O kadının hayatını kurtarmak için tüm olayların dışında kaldı."

"Kendini Ducote'nin bacaklarının üstüne öylece atarken sen de fena değildin. Onu daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Sen bir kahramansın. Özel dedektif olmak istemediğine emin misin?"

Gabe ürperdi. "Hayır. Bundan sonra kahramanlığı sana bırakacağım."

Kadın ona gülümsedi. "Benim kahramanım olabilirsin."

Gabe tekrar nefes alabildiğini hissetti. "Sana her gün kahrolası çikolatalı pastadan yapacağım."

"Olamaz. Şeker komasına girerim. Haftada bir yeter."

Karşılarına bir gölge düştü ve dönüp omuzlarının üzerinden baktılar.

Andre oradaydı, canı yanıyormuş gibi kambur duruyordu. "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

"Biz ... buradayız," diye yanıtladı Gabe. "Vurulduğunuzu duydum."

Andre, Ducote'nin cesedine doğru nefret dolu bir bakış fırlattı. "Aşağılık piç beni iki kez vurdu. Fena acıyor. Sanırım bir kaburgam kırıldı. Belki de iki." Ardından içini çekti, sonraki sözlerinde suçluluk duygusu vardı. "Sanırım bu yüzden McCauley'e daha yüksekten nişan aldı, yeleğini savuşturmak için." Boğazı düğümlendi ve genzini temizledi. "McCauley ile yıllarca birlikte çalıştık. O iyi bir adamdı. İyi bir polisti." Geniş omuzları çöktü. "Karısına söylemek zorunda kalacağım."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Gabe. "Her şey çok hızlı oldu. Engel olamadık."

André başıyla onaylarken vakur ve saygılıydı. "Biliyorum. Elinizden gelse denerdiniz, biliyorum." Bir adım geri çekil-

di, ellerini iki yana açtı. "İlgilenmem gereken çok şey var. İfadelerinizi birazdan alacağım."

"Gerek kalmayacak kadar çok video var," dedi Molly. "Eminim çoktan internette dolaşmaya başlamışlardır."

Andre başını iki yana salladı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Twitter'da çoktan trend olduk bile. Yine de raporum için hepinizin ifadesine ihtiyacım olacak. Bir saat daha kalabilir misiniz?"

Gabe bunu istemiyordu. Sıcaktan kurtulmak ve güzel, serin bir duş almak istiyordu. Bir daha bırakmamak üzere Molly'ye sarılmak istiyordu.

Yine de başıyla onayladı. "Elbette."

"Adamlarımdan birine sizi otele götürmesini söyleyeceğim. Her ihtimale karşı kontrol etmesi için bir doktor çağıracağım."

"Peki ya Cresswell?" diye sordu Molly soğuk bir sesle.

"Silahını aldım, şu anda şubenin ciplerinden birinin arkasında oturuyor. Yapması gereken bazı açıklamalar var. Hem de çok fazla."

Molly etrafta polislerin aracını aradı, görünce de ters ters baktı. "Ducote'yi etkisiz hale getirmeye bile çalışmadı. Onu öylece vurdu."

"Biliyorum. Ducote'yi binadan çıkarken takip eden iki memur da aynı şeyi söyledi. Sokağa çıktıklarında sizin planınızı uygulamaya koyduğunuzu ve içinizden birine zarar vermekten korktuklarını, bu yüzden olayı akışına bırakmak zorunda kaldıklarını söylediler. Bunu bir daha yapmayın, tamam mı? Size yalvarıyorum."

"Suçla mücadele hayatım sona ermiştir," dedi Gabe ve ardından yerde yatan kadına baktı. "İyileşecek mi?"

"Yaşıyor," dedi André. "Sayenizde."

Gabe başını iki yana salladı. "Xavier sayesinde. Bir gün harika bir doktor olacak. Hadi git, ne yapman gerekiyorsa yap. Seni

otelde bekleyeceğiz." İniltisini bastırmaya çalışarak kendini ayağa kalkmaya zorladı, sonra da elini Molly'ye uzattı.

Birlikte ayağa kalktılar, Bay Nelson'ın Xavier'e teşekkür etmesini, elini defalarca sıkmasını ve sonunda ona sarılmasını izlediler, yaşlı adamın vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Xavier ona sarıldı ve sırtını sıvazladı.

"Annesi onunla çok gurur duyacak," diye mırıldandı Molly.

"Gerçekten de öyle," diye karşılık verdi Gabe.

Bay Nelson'ın bırakmasının ardından Xavier arkadaşlarının yanına gitti, gözleri heyecan ve huzurla parlıyordu. "Desteksiz nefes almaya başladı. Umarım iyileşir."

Molly sımsıkı Xavier'e sarıldı ve Xavier de yüzünü onun omzuna bastırdı. "İnanılmazdın," dedi Molly hararetle.

"Memur McCauley ya da Joelle Ducote'yi kurtaramadık," dedi Xavier, sesi Molly'nin omzunda boğuk çıkıyordu. "Bayan Nelson'ı da kaybetmek istemedim."

"Senin sayende hayatta." Molly onu bıraktı ve göğsünü dürttü. "Bir daha asla bunu yapma, seni vurması için bir katili kışkırtma. Kahrolası. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Gabe de aynı şeyi yaptı."

"Onunla daha sonra hesaplaşacağım. Söz ver bana. Artık kendini ortaya atmak yok."

"Söz veriyorum." Xavier başını arkaya attı ve minnetle gökyüzüne baktı. "Bitti. Gerçekten bitti."

Gabe, kalabalığın daha fazla fotoğraf çekmesini engellemek için etrafı bariyerlerle çevrilmiş olan Ducote'nin cesedine baktı. "Gerçekten öyle. Babam olsa gurur duyardı." Molly'nin elini tuttu ve diğer kolunu da Xavier'in omuzlarına doladı. "Hadi gelin. İçeri girelim, şu kameralardan uzaklaşalım."

29

Mid—City, New Orleans, Louisiana
30 TEMMUZ CUMARTESİ, 14.00

"Hey, millet, kimse yok mu?" diye seslendi tanıdık bir kadın sesi ön kapıdan.

Gabe'in evinin önüne en yakın yerde duran Molly tel kapıya döndü, arkasından gelen gürültülü kutlamayı duymazdan gelerek sırıttı.

Andre, Farrah ve Savcı Yardımcısı Cardozo ile birlikte ön verandada duruyordu.

Omzunun üstünden oturma odasındaki kanepenin yanında sırtüstü yatmış, utanmadan Harper'ın karnını okşaması için yalvaran Shoe'ya bakan Molly kapıyı açtı. "Hepiniz hoş geldiniz ama uyarayım, sığmayabilirsiniz."

Bu doğruydu. Gabe'in küçük evi eski ve yeni arkadaşlarıyla dolup taşıyordu ve Gabe kendi mutfağında, kuzeni Patty ile birlikte, komik şeyler anlatarak ilgi odağı olmakla meşguldü. Hepsi kurbanlar için duydukları üzüntüyü bir günlüğüne bir kenara bırakmaya, bütün hafta boyunca üzerlerine çöken korku olmaksızın dostluklarının tadını çıkarmaya karar vermişlerdi.

Xavier, Carlos ve Manny arka verandada Phin ve Antoine ile bira içip futboldan konuşuyorlardı. Val, Cicely ve Willa Mae mutfak tezgâhındaki bar taburelerinde oturmuş, her biri ikinci kadeh şarabını yudumluyordu. Ya da üçüncü. Kimse saymıyordu. Willa Mae paten derbisi hakkında türlü sorular soruyor, Val ise kadınları kahkahalara boğan hikâyeler anlatıyordu.

Bunu duymak çok güzeldi.

O sabah hastaneden taburcu edilen Lucien kanepeye uzanmış, ayaklarını Chelsea'nin kucağına uzatmıştı. Molly ikilinin yakınlaştığını görmekten mutlu olmuştu. Lucien iyi bir adamdı ve Chelsea yeniden biriyle çıkmaya hazır görünüyordu. Harper'ın şimdiden adama tapıyor olması da büyük bir artıydı.

Burke, Gabe'in yatar koltuğuna oturmuş, başını arkaya atıp gözlerini kapamış ve ellerini karnının üstünde kavuşturmuştu. Bu onun en sevdiği pozisyondu. Joy tekerlekli sandalyesinde oturmuş, memnuniyetle gülümsüyordu. Elindeki neredeyse boşalmış hurricane kadehinin bununla bir ilgisi olabilirdi. Patty, Molly'nin doğum günü gecesinde Joy'un tercih ettiği içkinin bu olduğunu hatırlayarak, kapıdan girer girmez ona bir kadeh hazırlamıştı. Ancak Molly, Joy'un en çok, geldiğinde onu karşılayan rampadan memnun kaldığını düşünüyordu.

Molly o sabah Gabe'in yatağında kahve kokusunun yanı sıra çekiç ve testere seslerine uyanmıştı.

Adam tüm arkadaşlarının kendilerini iyi hissettiklerinden emin olmak istiyordu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Molly, bir gece önce ifadelerini alan André ve Cardozo'ya. "Ve Farrah, seni görmek her zaman çok güzel. İçeri gelsenize."

"Güzel kokular geliyor," dedi, içeri girerken Molly'ye sarılan Farrah.

"Güzel de ondan," dedi Molly. "Gabe ve Patty bütün gün mutfaktan çıkmadılar."

"Choux'ya kim bakıyor?" diye sordu Farrah. "Bugün tekrar açıldığını duydum."

Patty ve Gabe, Ducote tehdidi bertaraf edildikten sonra restoranı yeniden açmaya karar vermişlerdi. Yılın en yoğun hafta sonlarından birinde restoranı kapalı tutmak, bahşiş gelirlerini kaybedecek olan garsonlarına zarar vermekten başka bir işe yaramayacaktı. İkisi de cep telefonlarını yanlarından ayırmıyordu ama şu ana kadar Choux'dan kimse tavsiye ya da yardım için onları aramamıştı. Gabe'in son zamanlardaki şöhreti yüzünden içeri girmek için normalden çok daha uzun kuyruklar oluşmuştu. Ducote'ye karşı durduğu video viral olmuştu ve restoranın sosyal medyası suçla savaşan ünlü şefi görmek isteyenlerle dolup taşıyordu.

"Yeni müdür yardımcısı." diye yüzünü buruşturdu Molly. "Neyse ki Donna Lee kaltağı izin günlerinde onun yerine bakacak birini yetiştiriyormuş. Mutfaktaki tezgâhta her türlü yiyecek var. Gidip kendiniz alın."

"Tüh be." Cardozo'nun canı sıkılmış görünüyordu. "Yemek olacağını bilseydim gelmeden önce bir şey yemezdim."

"Tatlı da var," dedi Molly. "Gabe çikolatalı pastasından yaptı."

"Çaktırmadan tarifine göz attın mı?" diye sordu Farrah.

"Gerek yok." Kapıya doğru ilerleyen Gabe, Cardozo'nun elini sıktı, André'yle kucaklaştı ve kollarını Farrah'a dolayarak ona sıkıca sarıldı. Sonra André'nin nişanlısına mühürlü bir zarf verdi. "Tarifi senin için yazdım. Etrafa yayma, olur mu?"

Farrah zarfı mücevhermiş gibi göğsüne bastırdı. "Yo, asla yaymam. Fakat bunu yapmak zorunda değilsin."

Gabe muzip bir tavırla zarfa uzandı. "Geri verebilirsin."

"Yo, hayır," dedi Farrah. "Nazik olabilirim ama aptal değilim." Zarfı katlayıp sütyeninin içine doğru kaydırınca, elini geri çekmek zorunda kalan Gabe'e güldü. "En emniyetli yerdir."

"Ben hariç," dedi André sevecen bir tebessümle.

Kadın, nişanlısına doğru eğildi. "Sen hariç." Molly'ye döndü. "Bu ikisi sizinle konuşmaya geldi. Ben ise grubunuzun geri kalanıyla tanışmaya geldim. Hadi tanıştır beni."

Molly kendinden bekleneni yaptı ve yeni gelen üç kişiyi evdeki herkesle tanıştırmadan önce arka bahçedekileri içeri aldı. Gabe onlara bira ikram etti ve diğer herkes gibi Farrah da Willa Mae'den hemen etkilendi.

"André bana Molly, Gabe ve Xavier'i temsil ettiğinizi söylediğinde sizi araştırdım," dedi yaşlı kadına. "İyi işler yapmışsınız hanımefendi. Pek çok insana yardım etmişsiniz."

Willa Mae bu iltifat karşısında ciddileşti. "Siz de öyle. Gabe, Molly, Chelsea ve Harper'a en çok ihtiyaç duydukları anda sığınak sağladınız. Bunu unutmayacağız."

Tanışma faslı tamamlandıktan sonra Andre elini kaldırdı. "Fazla vaktimiz yok," dedi herkes toplandığında. "Bazı soruların yanıtlanmasını isteyeceğinizi düşündüm."

"Belki siz de bizim birkaç sorumuzu yanıtlarsınız," diye ekledi Cardozo. "Karşılıklı, bilirsiniz."

"Önce siz," dedi Burke, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

André kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Tamam, tamam. Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel. Pekâlâ, yani... Cresswell serbest bırakıldı." Öfke dolu soluklar karşısında elini kaldırdı. "İdari izne çıkarıldı."

"Ücretli mi?" diye sordu Willa Mae kaşlarını çatarak.

"Evet hanımefendi," dedi André. "Şimdilik. Bir süredir gözümüz üstündeydi, o yüzden hemen üzülmeyin. Böyle şeylerin zaman aldığını en iyi siz bilirsiniz."

"Ducote'yi tutuklamanız uzun sürmedi," dedi Antoine, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Çünkü onu zaten soruşturuyorduk," dedi Cardozo. "Ben zaten onu araştırıyordum. Bu atamayı öncelikle savcılık ofisinde gizli görev yürütebilmek için kabul ettim. Son üç aydır eyalet adalet bakanlığıyla birlikte çalışarak Ducote hakkında bilgi topluyordum. Gerçi bu cinayet işlerinden haberimiz yoktu. Onu olası şantaj ve rüşvetler için araştırıyorduk."

"Evindeki ofisinde bulunan kasada bir liste vardı," diye ekledi André. "Dün gece bulduk. Cezai yaptırımdan kurtulmasını sağladığı iki düzineden fazla kişinin ismi. Cinayetten çocuk istismarına kadar..." Sözünü kesti ve Harper'ın duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Neyse ki Lucien ona kulaklıklarını vermişti ve Harper tabletinde oyun oynuyordu. "Bir çocuğa cinsel saldırıda bulunmak," diye devam etti André sesini alçaltarak. "Her neyse, yıllardır bu insanlara şantajla iş yaptırıyormuş."

"Tyson Whitley," dedi Molly, "ve George Haslet." Houston hastanesinde Xavier'in evine zorla giren adamı öldüren ve Ducote'nin Mule'u öldürdüğü sabah arabasını çaldığı adam. "Suçlamaları mı düşürtmüş?"

"Kesinlikle," dedi André. "Listedeki diğer iki isim Cornell Eckert ve onu temsil eden Avukat LeRoy Hodges. Rocky'nin otopsisini yapan adli tabip de listedeydi. Hem adli tabibi hem de avukatı aldık ve onları sorgulayacağız. FBI Eckert'in davasını devraldı çünkü onu bir süredir izliyorlardı. Evini aradıklarında buldukları şeylerle birkaç davayı kapatmayı umuyorlar."

"Bir dakika," dedi Molly, emin olmak istiyordu. "Ducote'yi görevi kötüye kullanmaktan mı soruşturuyordunuz?"

"Evet," dedi Cardozo. "Houston Polisi Whitley'e Ducote'nin listesindeki adını gösterdiğinde –diğer tüm isimler gizlenmişti–

hastanedeki adamı öldürmesi için kendisine şantaj yapıldığını itiraf etmesi karşılığında tabii ki bir anlaşma yaptı. Ducote ona adamın kim olduğunu ya da neden öldürülmesi gerektiğini söylememiş, Whitley de sormamış."

"Ne tür bir anlaşma?" diye sordu Xavier sertçe.

"Ölüm cezası masadan kalktı," dedi Cardozo. "Whitley yine de hapis yatacak. Bundan kaçış yok."

"Oğlum bunlardan herhangi biri yüzünden tehlikede mi?" diye sordu Cicely.

"Hayır, hanımefendi," dedi André. "Bildiğimiz kadarıyla değil. Olan biten her şeyden haberdar olmanızı sağlayacağız. Houston Polisi hâlâ Xavier ile konuşmak istiyor ama Willa Mae'nin onu çok fazla sıkıştırmalarına izin vereceğini sanmıyorum."

"Ben yaşarken ve nefes alırken asla," diye ilan etti Willa Mae.

"Onun avukatı olmanızdan biraz rahatsız oldular," dedi Andre gülümseyerek. "Hatırı sayılır bir şöhretiniz var."

Willa Mae şarap kadehini kaldırdı. "Her zerresi hak edilmiştir."

"Buna katılmamak mümkün değil," dedi André saygıyla. "İşte Ducote'nin soruşturulmasının nedeni buydu. Asistanı kaybolunca J.P. bizi uyardı."

"J.P. kim?" diye sordu Carlos.

"Benim," dedi Cardozo. "Çoğu kişi bana J.P. der çünkü adım Jean-Pierre. Ducote beni tam adımla çağırmakta ısrar ederdi ve bunu her zaman ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi yapardı."

"Bataklıktaki ölü kadın onun asistanı mıydı?" diye sordu Burke.

Cardozo başıyla onayladı. "Ashley Resnick. Genç ve atılgandı ve..." İçini çekti. "Ducote çok büyüleyiciydi. Kancasını taktı ve kızı kendine çekti."

"Yaptıklarından kendisi sorumluydu," dedi Val alışılmadık bir kinle.

Molly de Burke gibi gözlerini kırpıştırdı.

Cardozo'nun bakışları Val'e kaydı ve tekrar başıyla onaylamadan önce bir süre öylece kaldı. "Çok haklısınız Bayan Sorensen. Ashley Resnick yaptıklarından sorumluydu ve hatasının bedelini ağır ödedi. Ducote'nin onu neden öldürdüğünü tam olarak bilmiyoruz. Sanırım planının bir kısmını fark etti. Kızın yasa dışı bir iş yaptığını sanmıyorum ama çok saftı."

"Suçla Mücadele Birimi Ducote'nin ofisindeki banyoda kan izleri tespit etti," dedi André. "Çalıntı arabanın bagajında bir satır bulduk. Kızı banyoda parçalara ayırdığını düşünüyoruz."

Antoine yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, André."

André gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Antoine. Kadının kafasını teşhis etmek zorundaydım."

Antoine burnunu kırıştırarak tiksinti dolu bir ses çıkardı. Gabe ona bir bira daha uzattı.

"Yardımı olur," dedi Gabe ve Antoine yüzünü buruşturmaya devam ederek birayı bir dikişte içti.

"Ducote'nin şoförü dün gece karakola geldi," dedi André. "Çok sarsılmıştı. Kimsenin Ducote'nin suçlarına karıştığını düşünmesini istemiyordu. Aslında pek çok boşluğu doldurdu denebilir. Yirmi yıl boyunca Ducote'nin şoförlüğünü yapmış. Nadia Hall'u ve bir gece Ducote'yi onu evine götürdüğünü hatırlıyordu. Ducote içeri girmemiş ama şoför, kadının evinin ışıklarını açık görünce Ducote'nin memnun göründüğünü söyledi."

"Metresini kontrol ediyormuş," diye mırıldandı Molly. "April Frazier, Nadia'nın en iyi arkadaşı, erkek arkadaşının çok otoriter olduğunu söylemişti."

"O zaman örtüşüyor," dedi André. "Şoför ayrıca Ducote'nin Mule'u öldürmeden önceki gece ofisten gümüş renkli kâğıtlara

sarılmış iki büyük kutuyla çıktığını söyledi. Kutuları ve kullanılmış kâğıdı Mule'un cinayet mahallindeki çalıntı arabanın bagajında bulduk. Kâğıtlardaki parmak izleri silinmişti ve Ducote kurbanın cesedini üç kat torbaya koymuştu."

"Ne yaptığını biliyordu," dedi Molly. "Muhtemelen suçluların yaptığı hataları yeterince görmüş ve onlardan ders almıştır."

"Eminim haklısın," dedi Cardozo. "Gerçekten iyi bir planı vardı ama bazı şeyleri hesaba katmamıştı. İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Ashley'nin cinayetinden kendini sıyırmayı planlamıştı."

Burke'ün çenesi gerildi. "Suçu karısı Joelle'in üzerine atacaktı. Dün kadını arabasından indirirken yolcu koltuğunda bir not gördük."

"Peki o 'iyi plan' neydi?" diye sordu Xavier, havada tırnak işareti yaparak.

"Karısıyla tartışırken telefonuna bir kayıt yapmış," dedi Cardozo. "Neyse ki öldüğünde karısının telefonuyla birlikte hâlâ cebindeydi. Teknisyenlerimiz Ducote'nin telefonuna girmeyi başardı. Bir program kullanarak karısının sesinin bir klibini oluşturmuş, söylediği şeyleri yeniden düzenlemiş. Sonra da yemeğe gitmeden hemen önce karısının cep telefonunu kullanarak kendi masa telefonunu aramış."

"Kaydı yayınladı," diye tahmin etti Molly, "böylece karısı hâlâ hayattaymış gibi mi görünecekti?"

"Kesinlikle," dedi Cardozo. "Asistanının merak edeceğini biliyordu ve her şeyi duymasını sağladı. Bağış toplama yemeğinden eve döndüğünde karısının cesedini 'keşfetmeyi' planladığını düşünüyoruz."

"Oysa karısının ölüm saatinde başka yerde olduğuna dair tanığı olacaktı çünkü asistanı Joelle'in yemeğe gitmeden önce yaşadığını duymuştu," dedi Burke. "İtiraf etmeliyim ki bu iyi bir plan."

"Aramayı ne zaman yapmış?" diye sordu Gabe.

Cardozo'nun dudakları hoşnut bir tebessümle kıvrıldı. "Joelle Ducote'nin cesedini arabasında bulduğunuz saatlerde."

Carlos sesine yaşlı ve huysuz bir ton katarak Ducote'yi taklit etti. "Siz işgüzar veletler olmasaydınız bu işten paçayı sıyırmış olacaktım."

André sırıtmamak için kendini zorlasa da başarılı olamadı. "Aynen öyle. Er ya da geç her şeyi açıklığa kavuşturabilirdik ama siz dördünüzün ortaya çıkması tabutuna çakılan son çivi oldu."

"Yeni asistanının benim adamlarımdan biri olması da işin cabasıydı," dedi Cardozo. "Asistanına başka bir görev vermek istediğini duyduğumda, Ashley'i kendi ofisime almak için öne çıktım. Onu gözetim altında tutmak istiyordum çünkü farkında olmasa bile bir şekilde onun planlarına dahil olduğundan şüpheleniyordum. Carrie'nin Ducote'ye atanmasını sağladık ve kendisi dedikoducu rolünü çok inandırıcı bir şekilde oynadı. Tanık olarak onu seçmesine yetecek kadar. Ashley perşembe sabahı işe gelmeyince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ducote onun akşamdan kalma olduğu bazı sabahlar hastalık bahanesiyle izin aldığını söylese de o hiçbir gün işini aksatmamıştı. Ve sonra... André bana kalıntıların fotoğrafını gösterdi."

"Onu tanıyordunuz," dedi Gabe. "O gün beni sorgularken onu tanıdığınızı neden bana belli ettiniz?"

"Göründüğün kişi olmama ihtimaline karşı," dedi Cardozo. "Tepkinin ne olacağını görmek istedim. André sana kefil oldu ama benim de bilmem gerekiyordu."

"Peki şimdi biliyor musunuz?" diye sertçe sordu Willa Mae.

"Evet," dedi Cardozo. "Tamamen ikna oldum. Aksi takdirde gitmesine izin vermezdim."

"Bence verirdiniz," dedi Willa Mae manidar bir tavırla.

"Şimdi bizim bazı sorularımız var," dedi André, yumuşak bir geçişle. "Ducote'nin köpeğini nereden biliyordunuz?"

"Gabe'in fikriydi," dedi Xavier. "Ben küçükken Nadia Hall'un köpeğini gezdirdiğini hatırlıyorum. Katrina'dan önce. Gabe köpeğe ne olduğunu merak etti çünkü babası o gece Nadia'nın cesedini bulduğunda köpek görmemişti."

Cardozo şaşkın bir ifadeyle hepsine tek tek baktı. "Bu da ne böyle?"

Burke göz ucuyla André'ye baktı. "Ona söylemedin mi?"

Andre omuz silkti. "Kendim bile tam olarak bilmiyorum."

Böylece Xavier hikâyesini anlattı ve diğerleri de Rocky'nin banka hesaplarında kendilerini Xavier'e götüren kanıtları nasıl buldukları da dâhil olmak üzere, gerektiğinde ayrıntılar eklemek için araya girdiler. Kimse Xavier'in silahından ve eve giren kişiyi vurduğundan bahsetmedi ama diğer her şeyi anlattılar.

Cardozo hikâyenin sonunda afallamış görünüyordu, André ise o kadar şaşırmamıştı çünkü yol boyunca ufak tefek şeyler öğrenmişti.

"Bu inanılmaz bir hikâye," dedi Cardozo. "Ben... vay canına. Etkilendim."

"Olmanız gerektiği gibi," dedi Burke kibarca. "Bizler çok iyi dedektifleriz."

"Ducote'nin eşleri ve metresleri arasında bağlantılar bulduk," diye ekledi Molly. "Nadia'ya bir kolye vermiş ve ilk karısının da ya aynısını ya da bir benzerini taktığı bir fotoğrafını bulduk. Aynı şey Ashley ve Joelle için de geçerli. Ashley Burke'ü ziyaret ettiği gün, Joelle'in dün onu bulduğumuzda taktığı kolyenin aynısını takıyordu."

"Adam çok *cüretkarmış*," diye mırıldandı André.

"Önce karılarından ya da metreslerinden birinin onu öldürmemesine şaşırdım," dedi Farrah tiksintiyle.

"İlk karısı Lucille'i öldürmüş olabilir," dedi Molly. "O da tıpkı Gabe'in babası gibi ölmüş."

"Bunu resmi soruşturmamıza ekleyeceğiz," diye söz verdi André.

"Peki ya Mule?" diye sordu Burke. "Tobin'in yaptıklarından herhangi biriyle bağlantısı var mı?"

"Ayrıca Paul Lott," diye ekledi Gabe. "Babamın avukatıydı ama onun da cinayetin bir parçası olduğunu düşünüyoruz."

"Haklı olabilirsin," dedi André. "Tobin'in evinde yaptığımız aramada Paul Lott'un dizüstü bilgisayarını bulduk. Teknik elemanlarımızın güvenliği aşması biraz zaman aldı. Paul Lott, Rocky'nin bilgisayarına bir tuş vuruşu sayacı yerleştirmiş ve Metairie şerif departmanı Rocky'nin kamyonetinin altında bir takip cihazı buldu. Lott'un takip cihazını Rocky ondan Xavier için bir fon oluşturmasını istedikten sonra yerleştirdiğini düşünüyoruz."

Burke kaşlarını çatarak Antoine'a bir bakış attı. "Rocky'nin kamyonetinde bir takip cihazı olup olmadığını özellikle kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım."

"Eski bir modeldi," dedi André. "Rocky'nin ölümünden bu yana geçen altı hafta içinde bir noktada pili bitmiş. Metairie şerifi, alt takımı kontrol etmek için kamyoneti lifte kaldırdıklarında bunu görmüş."

"Babamın Dr. Benson'ı aradığını bu şekilde öğrenmişler," dedi Gabe alçak sesle.

Molly ona yalnız olmadığını hatırlatmak için elini onun elinin üstüne koydu.

Gabe kadının elini hafifçe sıktı ve dönerek şakağına bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim," dedi.

Gabe'in tebessümü hüzünlüydü. "Biliyorum ama Lott bunu neden yaptı?"

"Para," dedi André nazikçe. "Lott'un banka hesabında elli bin dolarlık bir mevduat bulduk. Henüz izini süremedik ama Ducote ya da Mule'dan geldiğini tahmin ediyorum. Ödeme baban öldürülmeden bir gün önce yapılmış."

Gabe güçlükle yutkundu. "Babamı para için öldürmüş. Kendisi ölürken acı çekmiş midir?"

"Çok," diye yanıtladı André, sesi soğuktu. "Onu Tobin'in öldürdüğüne inanıyoruz ve... şey, Lott acısız ölmedi."

"Güzel," diye mırıldandı Gabe. "Buna sevindim. Canavar gibi görünebilirim ama yine de sevindim."

"Canavar değilsin," dedi Molly yumuşak bir sesle. "Sadece insansın. Nasıl hissettiğin konusunda kendini suçlama. André, Tobin onu neden öldürdü?"

"Lott daha fazla para istemiş olmalı. Sanırım onu öldürmenin, para ödemeye devam etmekten daha kolay olduğunu düşündüler."

"İyi ama Paul Lott, Ducote ve Mule'un bu bilgiyi istediğini nereden biliyordu?" diye üsteledi Molly.

"Lott kusursuz kayıtlar tutuyordu," dedi André. "Katrina'nın onuncu yıldönümünde, Rocky davayı yeniden canlandırmaya çalıştığında ve onlara bir görgü tanığı olduğunu söylediğinde, Lott'un karanlık anlaşmalar yapmaya hevesli olduğunu bilen Mule, Lott'a yaklaştı. Lott, Rocky'ye göz kulak olmayı kabul etti. Rocky ondan Xavier için bir fon oluşturmasını isteyene kadar rapor edecek bir şey bulamadı. Lott başlangıçta Xavier'in Rocky'nin gayrimeşru oğlu olduğunu düşündü. Ancak daha sonra Xavier'in tam adını kontrol etti ve Katrina'dan sağ kurtulan biri olduğunu öğrendi. Lott'u Mule'a gönderen Katrina bağlantısıydı. Bu ve iflasla karşı karşıya olduğu gerçeği. Lott ve Rocky'nin nasıl tanıştığını bilmiyorum."

"Babamın gönüllü olarak çalıştığı hayır kurumlarından biri aracılığıyla," diye açıkladı Gabe. "O zamanlar hâlâ evde yaşıyordum, yani en az yirmi yıl önceydi. Lott, babamın ilgilendiği birkaç sorunlu gençle ücretsiz olarak çalışmıştı. O davalara bir kez daha bakmak isteyebilirsin."

Cardozo inledi. "Lütfen, başka istemiyorum. Ducote'nin bıraktığı pisliği çözmek bile yıllarımızı alacak."

Gabe omuz silkti. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil," dedi André. "Baban Lott'a güvendi ve ihanete uğradı."

"Para için," dedi Gabe üzüntüyle ve bir an için kimse konuşmadı, herkes onunla birlikte yas tutuyordu.

Val'in yanında duran Patty genzini temizledi. "Peki ya Donna Lee?" diye sordu, titreyen bir sesle. Ailesini tehlike konusunda uyarırken Donna Lee'ye iki kişinin ölümüne yol açan bilgiyi verdiğini öğrenmişti ve Gabe'in de tahmin ettiği gibi yıkılmıştı.

"Onu yargılayacağız," diye söz verdi Cardozo. "Henüz ne tür bir suç isnat edeceğimizden emin değiliz. Tobin'in bir pislik olduğunu biliyordu çünkü adam ona şantaj yapıyordu ama onun Mule için çalıştığını ya da Mule'un Rocky Hebert'in ölümüyle ilgisi olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Cezasını çekmesini istiyor musun?" diye Gabe'e sordu Molly.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Gabe. "Bunu düşünecek fırsatım olmadı."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Patty. "Ama ölen iki kişi için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Dusty Woodruff'ı yıllardır tanırım. Karısını da tanıyorum. Gabe ve ben düğünlerini ve ilk çocuğunun bebek partisini düzenlemiştik. Ben..." Sesi kesildi. "Onlar için bir şeyler yapmalıyım."

Gabe boştaki kolunu kuzeninin artık sessiz hıçkırıklarla sarsılan omuzlarına doladı. "Bilmiyordun P. Eğer bilseydin Donna Lee'yi ihbar ederdin."

"Personelimiz arasında suç mağdurlarıyla çalışan danışmanlarımız var," dedi Cardozo Patty'ye, Molly'nin düşüncelerini bölerek. "Sen ve Gabe'in kesinlikle buna ihtiyacınız var. Hazır olduğunuzda bana haber verin, size iletişim bilgilerini göndereyim."

Patty yanaklarındaki yaşları sildi ve burnunu çekerek başıyla onayladı. "Bunu kabul edebilirim."

"İkimiz de yapmalıyız," dedi Gabe hararetle. "Babamın ölümünü hâlâ sindirebilmiş değilim. Kanserden çok yakında ölecekti ama o şerefsizler kalan az zamanını da çaldılar."

"Tobin'e Molly ve Patty'nin evlerine saldırma emrini Mule'un verdiğini düşünüyoruz," diyen Burke dikkatleri kuzenlerin üstünden çekerek onları birbirlerine teselli sözleri fısıldamaları için baş başa bıraktı. "Tobin konuşuyor mu?"

"Henüz değil," dedi André. "Ama konuşacak."

"O Mule'un oğlu," diye ekledi Cardozo. "Gayrimeşru oğlu, bu yüzden aynı soyadını taşımıyorlar. Tobin yıllarca Mule'a çok sadık kaldı." Yüzünü buruşturdu. "Bu pisliği çözmek için de çok uzun bir süre uğraşacağız."

"Ayrıca Mule'un diğer tüm davalarını da," diye ekledi André bıkkınlıkla. "Hiç eğlenceli olmayacak. Ducote ve Mule onlarca yıldır birbirlerine koltuk çıkıyorlarmış. Liseden beri arkadaşlardı."

"Biliyoruz," dedi Molly. "Paul Lott ile birlikte bir mezunlar gününde çekilmiş fotoğraflarını bulduk."

Cardozo nefesini bıraktı. "Daha derine indikçe muhtemelen size soracağımız birkaç soru daha olacak."

"Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarız," dedi Burke müstehzi bir tavırla.

"Bu arada benim merkeze dönmem gerekiyor. Bu davanın evrak işleri..." André başını iki yana salladı. "Düşünmek bile istemiyorum."

"Benim de gitmem gerekiyor," dedi Cardozo. "Ama o pastadan bir dilim alabilir miyim?"

"Bana iki saniye ver," dedi Gabe ve mutfağa geri döndü.

Kendini meşgul etmeye çalışıyor, diye düşündü Molly. Daha sonra onun dikkatini nasıl dağıtacağına dair başka fikirleri de vardı. Yas tuttuğundan ve Burke'ün kampında sinir krizi geçirmeden önce yaptığı gibi her şeyi içine atmadığından emin olmak için adamı yakından izlemesi gerekecekti.

Cicely tezgâha vurdu. "O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim. Biraz caz dinlemek istiyorum."

Molly, André ve Cardozo'yu kapıya kadar geçirdi. "Herkesin önünde Memur McCauley'i sormak istemedim çünkü Gabe ve Xavier hâlâ onun ölümünü kabullenmekte zorlanıyorlar. Ailesi nasıl?"

André'nin soğukkanlılığı kayboldu, gözleri kederle doldu. "Tahmin edebileceğin kadar iyi..Onlarla ilgilenildiğinden emin olabilirsin ama sorduğun için teşekkür ederim."

Molly yutkundu. "Bizi koruyordu. O bir kahramandı. Karısının bunu bilmesi gerekiyor."

"Öğrenecek," diye söz verdi André.

"Teşekkür ederim," diyen Molly, André'nin yükünü hafifletmek umuduyla zoraki gülümsedi. "Özellikle de bizi hapse atmadığın için."

André yüzünü buruşturdu. "Artık başka insanları vurmamaya gayret etsen?" diye umutla sordu.

Molly başıyla onayladı. "Bir daha hiç kimseyi vurmazsam mutlu olacağım."

"Bu bir taahhüt değildi," dedi Cardozo karamsar bir ifadeyle.

Molly omuz silkti. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

André içini çekti. "Hayır. Sadece... boş ver. J.P., gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Beni adliyeye bırakır mısın?" diye sordu Cardozo, basamakları örten rampadan aşağı inerlerken.

"Şanslı kızsın," diye arkasından seslendi Joy, Molly kapıdan döndüğünde. "Bütün bu pislik çok daha kötü sonuçlanabilirdi."

"Biliyorum." Molly, Gabe'in yiyecekleri kaldırdığı mutfağa baktı. "Sanırım oldukça iyi sonuçlandı."

Joy artık tamamen boşalmış olan hurricane kadehini kaldırdı. "Doğum günün kutlu olsun."

Molly güldü. "Doğum günümü tamamen unutmuşum. Yol için bir dilim daha pasta almaya ne dersin?"

Joy sandalyesini vitese taktı. "Düşünce tarzına bayılıyorum."

Mid—City, New Orleans, Louisiana
31 TEMMUZ PAZAR, 07.00

"Gabe." Molly'nin uykulu sesi onu sinirlendirecek kadar kendine getirmişti.

"Gabe."

Molly'nin karnına attığı küçük dirsek darbesi Gabe'in bütün uykusunu kaçırdı. "Ne?" diye sızlandı, sesinin Harper'ın yaşındaymış gibi çıkmasını umursamayacak kadar yorgundu.

"Telefonun. Çalıyor. Yine çalıyor. Rata–bilmem ne filmindeki o müziği çalıyor."

"*Ratatouille* mi?"

"Her neyse. Telefona cevap ver çünkü üçüncü kez çalıyor."

Adam isteksizce onu bıraktı. Kadına sıkıca sarılmıştı ve Molly onun pazularını yastık olarak kullanıyordu. Burada, onun evinde sonsuza kadar kalamazdı ama Chelsea ve Molly bir gece önce evlerine döneceklerini söylediklerinde Harper ağlamıştı. Çocuk dolaba saklandığı yere dönmekten korkmuş, hayatı için dehşete düşmüştü.

Kimse onu suçlayamazdı.

Dolayısıyla, kahvaltıdan sonra ayrılacak olan Houston'lılarla birlikte orada kalmışlardı. Gabe, Molly'nin küçük ailesinin ne kadar kalması gerektiğini bilmiyordu ama dürüst olmak gerekirse, kendisine eşlik ettikleri için minnettardı.

Aslında, herkese kahvaltı hazırlamak için kalkmadan önce sabahın erken saatlerinde bir seks turu daha yapmayı umuyordu. Hâlâ da yapabilirdi, özellikle de Molly artık uyanmış ve ona ters ters bakarken.

"Yetişemedin."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Of, evet. Çoktan unutmuşum."

"Gerçekten sabah insanı değilsin, değil mi?" diye dalga geçerek soran Molly, uzanıp komodinin üstünden telefonu aldı. Kadının gözleri büyüdü. "Teyzen aramış."

Gabe telefonu kaptı, elleri birden titremeye başlamıştı. Ekrandaki bildirim yeterince açıktı. Cevapsız arama: Gigi. "Ya iyi değilse?"

"Tatildeydi," dedi Molly, onu anında yatıştıran o ses tonuyla. Harper ve Chelsea'nin ata binebilmeleri için daha sonra çiftliğe bir gezi planlıyorlardı ve bu sesin, Molly'nin atları sakinleştirmek için kullandığı ses tonu olduğunu düşünmüştü. *Benim için değil.* Yine de bunun için minnettardı çünkü elleri titriyordu.

Yutkunarak Gigi'nin numarasını çevirdi ve teyzesi ilk çalışta cevap verince rahatlayarak iç çekti.

"*Salut*, Gabriel."

"*Salut, Tante* Gigi. İyi misin?"

"Elbette iyiyim," dedi kadın, ağır aksanlı İngilizcesine geçerek. "Neden iyi olmayayım ki?"

Omuzlarından bir yükün kalktığını hisseden Gabe derin bir soluk aldı. "Zor bir hafta geçirdim."

"Ben de öyle. Panama Kanalı'ndan geçtim. Sen de yakın bir zamanda bunu yapmalısın, mon cher. Çok fazla çalışıyorsun."

"Hepsini anlatmanı isterdim ama bir dakika beni dinlemen gerek. Yanımda biri var. Hoparlörü açabilir miyim?"

"Elbette." Adam bunu yaptığında, kadın her zaman yaptığı gibi hemen söze girdi.

"Yanındaki 'biri' hakkındaki soruları daha sonraya bırakacağım. Şimdilik bana haftandan bahset. Sesin gergin geliyor. Bu sabah gemiden seni aramam için bir mesaj aldım. İyi misin?"

Gabe zoraki güldü. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Molly onun koluna dokundu. "Hâlâ uyanamadığına göre benim başlamamı ister misin?"

"Ah, üzgünüm!" dedi Gigi. "Saat farkını hep unutuyorum. Fort Lauderdale'de neredeyse öğle vakti oldu bile."

"Fort Lauderdale'de saat daha sekiz," diye homurdandı Gabe.

"Dediğim gibi, neredeyse öğle yemeği vakti. Peki bu birisi kim?" diye kurnazca sordu Gigi.

"Adım Molly Sutton. Gabe beni babasını kimin öldürdüğünü bulmam için tuttu."

Gigi'nin nefesi kesildi. "*Mon Dieu.* Bu da ne demek oluyor?"

"Bu çok uzun bir hikâye," dedi Molly, "ama kısa hali şu: Rocky, Katrina sırasında bir kadını öldüren kişi tarafından öldürüldü. Rocky kadının cesedini selden tahliye edilecek kurbanları ararken bulmuş. Yıllardır bu cinayeti araştırıyormuş ama son birkaç aydır daha da hızlanmış. Kanseri yüzünden."

Gigi içini çekti. "Sana hasta olduğunu söylemek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ona, eğer bir an önce söylemezse bunu bizzat kendim yapacağım dedim ama..." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten kendini öldürdüğünü düşündüm. Çok acı çekiyordu. Onu bulduğunda seni incitecek bir şekilde yapmayacağını bilmeliydim. Çok üzgünüm, Gabriel."

"Sorun değil. Özel bir otopsi yaptırana kadar ben de emin değildim."

"Bu da uzun hikâyenin bir parçası," dedi Molly. "Tüm sorularınızı yanıtlayacağız ama hemen sona gelmem gerekiyor. Katilin kimliğini bulduk ve adam öldü. Ancak Rocky bazı şifreli notlar bırakmış."

"Of," dedi Gigi bilmiş bir tavırla ama sonra duraksadı. "Birini... buldunuz mu?"

"Xavier'i mi kastediyorsun?" diye sordu Gabe. "Onu buldum. Ayrıca babamın Xavier'in annesine yaptığı aylık ödemeleri gizlemek için kullandığı ticari işletmelerden birinde senin başkan olarak adının geçtiğini de buldum."

Kadın tekrar sarsıldı. "Olamaz. Gabriel. Kim bilir ne düşünmüşsündür!"

"Bir an için düşündüm," diye itiraf etti Gabe. "Fakat babamın annemi asla aldatmayacağını biliyordum."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, annenin her şeyden haberi vardı. Babanın Morrow ailesine yardım etme çabalarını çok destekliyordu. Baban çok iyi bir adamdı."

"Biliyorum," dedi Gabe, tıpkı bir gün önce Cicely Morrow da aynı şeyi söylediğinde yaptığı gibi. Babası çok iyi bir adamdı. *Umarım artık huzur içinde yatıyordur.* "Meleklere geri dönelim. Babam hem Xavier'e hem de bana küçük bir seramik melek verdi. Xavier'inkinin içinde bir USB bellek olduğunu fark ettik."

"Öyle mi? Film gibi. Peki ne yazıyordu?

"Le Petit Choux'da beni bulması gerektiğini."

"Böyle mi tanıştınız?"

"Hayır," dedi Gabe. "Xavier kendi evinde neredeyse öldürülüyordu ve o beni bulmaya geldi."

Gigi'nin tekrar nefesi kesildi. "Olamaz. Zavallı çocuk."

"O yirmi iki yaşında, *Tante* Gigi."

"Ben de artık altmış yaşımı geçtim. Hepinize çocuk demeye hakkım var. Sonra ne oldu?"

"Pek çok şey ama Xavier'in meleğinde bir USB bellek olduğunu görünce benimkini kontrol ettik. Seni aramamı söylüyordu."

"Dolayısıyla aradınız. Birçok cevapsız arama görüyorum. Çok üzgünüm Gabriel."

"Çok endişelendim."

"Zavallı oğlum. Telefonumu kapatmıştım."

Gabe kaşlarını çattı. "Biliyorum."

"Bunun için özür dileyemem. Bir keresinde unutmuştum ve *astronomik* bir telefon faturası gelmişti."

Gabe alnını ovuşturdu. "Benim için neyin var, *Tante* Gigi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ölmeden bir gün önce ondan bir mesaj aldım. Bulut hesabı için bir kullanıcı adı. Benimle iletişime geçip bilgi istediğinde bunu sana göndermemi söyledi. Bunun bir mektup olduğunu ve okumak için hazır olana kadar beklemeni kastettiğini düşündüm. Telefonu kapatır kapatmaz sana bir link göndereceğim."

Gabe gözlerini kırpıştırdı. "Bulut hesaplarını biliyor musun?"

Kadın kızgın bir ses çıkardı. "Sadece yaşlıyım, geri zekâlı değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," dedi Gabe hemen. "Sen tanıdığım en zeki kadınlardan birisin."

Kadın homurdandı. "Bu daha iyi. Sana linki göndereceğim ve sonra Montreal uçuşumu iptal edip onun yerine bir araba kiralayarak New Orleans'a geleceğim."

Vay canına. "Bunu yapmak zorunda değilsin, *Tante* Gigi."

"Tabii ki zorundayım. 'Araştırması' için tuttuğun şu Molly Sutton'la görüşmeliyim." Son cümleyi öyle alaycı bir tavırla söylemişti ki adamın yanakları kızardı ve Molly sırıttı.

Gabe gözlerini devirdi. "Onu gerçekten de araştırması için tuttum. Olaylar... gelişti."

"Yatağında olduğuna göre ben de öyle düşünmüştüm," dedi Gigi iğneleyici bir sesle.

"Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum hanımefendi," dedi Molly içtenlikle.

"Hislerimiz karşılıklı. Şimdi kapatmam gerek. Arkadaşlarım bu güzel gemiden inmek üzere. *Au revoir,* Gabriel. *Enchantée,* Molly." Telefon görüşmesi sona erdiğinde Gabe sersemlemişti.

Molly ona baktı, hâlâ sırıtıyordu. "Tam bir çılgın, değil mi?"

"Tahmin bile *edemezsin.*" Gabe birden paniğe kapılarak yataktan kalkmaya hazırlandı. "Temizlik yapmalıyım."

Kadın onun kolunu tuttu. "Hepimiz yardım ederiz," dedi. "Xavier, Carlos ve Manny'yi Houston'a gitmeden önce çalıştırırız."

Adam başıyla onayladı, kalbi hâlâ hızlı atıyordu. "Haklısın. O... Onu severim ama... çok titizdir."

Molly'nin sırıtışı soldu. "O zaman belki de yakandan düşsek iyi olur."

Adam kolunu Molly'ye doladı ve onu kendine doğru çekti. "Asla olmaz. Çocukları sever. İşler ters giderse Harper'ı onun üstüne salarız. Ama öyle bir şey olmayacak ve gitmenize gerek yok. Seni sevecektir. Emin ol."

Molly kararsızca başıyla onayladı, sonra Gabe'in telefonunu işaret etti. "Sana bir link göndereceğini söylemişti."

"Of, doğru ya. Bu kadın bazen başımı döndürüyor." E-postasına gitti, gerçekten de Gigi'den bir e-posta ve babasının kullanıcı adı vardı. "Ama şifre yok."

Bir süre bakıştılar ve sonra aynı anda, aynı şeyi söylediler: "*Mon ange.*"

"Fakat şifrede rakam da olması gerekiyor, değil mi?" diye sordu Gabe ama ne olacağını zaten biliyordu. "*Mon ange* artı annemin doğum günü." Nefesini tutarak telefonun klavyesine dokundu ve işe yarayınca ürpererek nefesini bıraktı. "Sadece bir dosya ama çok büyük."

Bunun nedenini dosya indirildikten sonra anladılar. Dosya, el yazısıyla yazılmış belgelerden oluşan sayfalar dolusu kayıt içeriyordu: bir günlüğün taranmış sayfaları. "Resim dosyaları çok yer kaplıyor," dedi Molly usulca. "Babanın güzel bir el yazısı varmış. Okuması kolay olacak."

"Bir tarayıcı aldığını *biliyordum*. Onu öldürdüklerinde çalmış olmalılar."

"Acaba orijinal günlüğe ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Gigi teyzeye taranmış kopyayı nerede bulacağını söylemek için onca zahmete girdiyse, eminim onu yakmış ya da bir şekilde yok etmiştir. Evinde kül olup olmadığını hiç kontrol etmedim."

"Tobin babanın evini altüst ederken muhtemelen bunu arıyordu."

"Belki." Fakat Gabe bunu düşünerek daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Babasının günlüğünü okumak istiyordu. "Bunların çoğu Xavier'i arayışıyla ilgili," diye mırıldandı. Sayfalarca çıkmaz sokak ve sosyal hizmet görevlileriyle yapılmış ama hiçbir yere varmamış görüşmelerin özetleri vardı. "Altına bakılmadık taş bırakmamış, değil mi?"

"Ah." Molly'nin sesi yumuşadı. "Onu Xavier'in öz annesinin mezar taşından bulmuştu. Cicely ve kocasının parasını ödediği mezar taşı."

"Cicely bize bunu anlatmıştı," diye hatırladı Gabe. "Babam karşılıksız bir çekle onların izini sürmüş."

"Kaç tane mezarlık aramış?"

Gabe sayfaları çevirirken saydı. "Otuz beş. Görünüşe göre son mezarlıkta Morrow'ların bilgilerini vermesi için birine rüşvet vermesi gerekmiş." Kıkırdamak zorunda kaldı. "İşte yazdığı bir makbuz."

Molly hafifçe homurdandı. "Not olarak da 'sümüklü mezarcıya rüşvet' diye yazmış. Keşke onunla tanışabilseydim. Harika birine benziyor."

Gabe'in göğsü sıkıştı. "Ben de tanışmanızı isterdim. Seni çok severdi."

Molly Gabe'in üst koluna bir öpücük kondurdu, sonra başını ona yaslayarak ekranı işaret etti. "Dr. Cousineau'nun adının ve Nadia Hall'un kullandığı sahte adın yazılı olduğu bir not var."

"Bir de tanıştığımız komşu Bayan Royce ile yaptığı görüşmenin özeti." Dondu kaldı. "Lanet olsun. Onu aramayı unuttuk."

"Dün sabah ben aradım," dedi Molly. "Onu ve April Frazier'ı arayıp neler olduğunu anlattım. Bayan Royce dün Huntsville'deki

kızından eve geldi ve Houston'a dönmeden önce Xavier'le tanışmak için kahvaltıya gelip gelemeyeceğini sordu. Xavier evet dedi, ben de senin için sorun olmayacağını düşündüm. Ona saat dokuzda burada olmasını söyledim."

O halde hâlâ çok zamanları vardı. "Elbette sakıncası yok." Babasının günlüğünü karıştırmaya devam etti, Molly ne zaman devam etmeye hazır olduğunu mırıldanırsa o zaman sayfaları geçiyordu. Tarihler arasında büyük bir boşluk vardı ve bu Gabe'in içini sızlattı. "Bu annemin hastalandığı zamandı. Gigi ve bazen Patty'nin ailesi dışında kimsenin ona bakmasına izin vermezdi. Bana bile nadiren. Onu çok seviyordu."

"Şimdi tekrar birlikteler," diye fısıldadı Molly.

Gabe güçlükle yutkunarak göğsündeki acının bir kısmını hafifletti. "Öyle. Onun ölümünden çıkan tek iyi şey bu olabilir. Bu ve seninle tanışmak."

Kadın ona gülümsedi. "Ne demek istediğini biliyorum."

Gabe o anda onu öpmek istedi ama işler daha fazla uzamadan kendini günlüğe dönüp bakmaya zorladı. Okumak ve sonra bir daha hiç bakmamak istiyordu.

"Aha," dedi Molly, ekrandaki sayfayı işaret ederek. "Onu kovmakla tehdit ettikten sonra Cresswell'in olaya karıştığından şüphelenmiş. Burke'ün Cresswell'in çaldığına inandığı uyuşturucularla ilgili Cresswell'e karşı elinde kanıt olup olmadığını merak ediyorum."

Gabe sayfaları daha hızlı karıştırdı, üzüntünün yerini memnuniyet almıştı. "Varmış. Cresswell'in rüşvet alırken çekilmiş fotoğrafları, tanıkların yeminli ifadeleri... Aman Tanrım. Bu hazine değerinde."

"André ve Cardozo çok mutlu olacaklar," dedi Molly, oturduğu yerde biraz zıplayarak.

Sonra babasının Dr. Benson'ı bulduğu kısma geldiler. "'Benimle konuşmuyor,'" diye yazıyordu notlarda, "'ama zamanım tükeniyor.'"

"Israrla Benson'ı aramaya devam etmiş," dedi Molly. "Adamı rahatsız ettiği için kendini suçlu hissediyormuş ama cevaplara ihtiyacı varmış."

Gabe dosyayı kapattı. "Benson'ın Nadia'nın sevgilisinin adını bildiğine inanıyordu. Biliyor olmalıydı."

Molly iç çekti. "Ölmeden bir hafta önce Benson'ın evine gitmiş ama Benson evde yokmuş. Lott böyle öğrenmiş. O sırada babanın kamyonetinde takip cihazı varmış."

"Yani bildiklerini babama anlatmasını engellemek için Benson'ı öldürdüler. O adam için çok üzülüyorum ama babam için de üzülüyorum. Babam, yaptığı araştırmanın o adamın ölümüne neden olduğunu bilerek öldü."

Molly başını sertçe iki yana salladı. "Hayır, katilleri Benson'a yönlendirmiş olabilir ama Benson'ın ölümünden o sorumlu değildi, tıpkı bütün bunlardan senin sorumlu olmadığın gibi. Gerçeğe ulaşmaya çalışıyordu. Ve başardı da."

"Evet." Gabe genzini temizledi. "Bunu başardı. Sonra da biz başardık. Teşekkürler Molly."

"Bir şey değil." Havayı kokladı. "Birileri uyanmış ve kahve yapıyor. Şimdilik bu konuyu kapatalım, tamam mı? André'ye günlükten bahsedelim, sonra gidip sosyalleşelim, sen de bize bir ziyafet çek."

Gabe ona gülümsedi, hayatına girdiği için şükrediyordu. "Ziyafet mi?"

"Jambonlu. Küçük sevimli domuzlardan üretilmeyen mucize."

"Bunu yapabilirim. Hadi gidelim."

Gabe yataktan kayarak kıyafetlerini giydi. Aynısını Molly'nin de yapmasını izledi. Sonra onun elini tuttu ve birlikte arkadaşlığın ve kahvenin beklediği mutfağa doğru ilerlediler.

SONSÖZ

The Quarter, New Orleans, Louisiana
CUMARTESİ, 8 EKİM, 14.00

Gabe ayağa kalktı ve elindeki kaşıkla bardağına vurdu. "Lütfen beni dinler misiniz?"

Choux'yu dolduran kalabalık hemen sessizleşti, tüm gözler ona çevrildi ve Gabe gülümsemesini engelleyemedi. Salon tamamen doluydu ve bu çok özel bir gündü.

Hiç kuşkusuz Burke, Antoine, Val, Lucien ve Joy'la birlikte Molly de buradaydı. Phin bile onlara katılmıştı ama topluluğun büyüklüğünden biraz rahatsız görünüyordu. Molly, Phin'e istediği zaman gidebileceğine dair güvence vermişti ama partinin başlamasının üstünden bir saat geçmesine rağmen Phin hâlâ oradaydı.

Xavier, Cicely, Carlos ve Willa Mae de gelmişti; Xavier ve Carlos bir gece önce New Orleans'a uçmuşlardı. Üniversiteleri sonbahar tatilindeydi ve bu yüzden partiyi bugün düzenlemişlerdi.

André, Farrah ve J. P. Cardozo'nun yanı sıra André'nin ve Farrah'nın geniş ailelerinin çoğu da buradaydı. Üstelik sayıları çok fazlaydı. Bu Gabe'i çok mutlu etmişti.

Patty, ailesi ve Gigi teyzesiyle birlikte oradaydı. Kuzeni de Gabe gibi düzenli olarak terapiye gidiyordu. Yazın yaşananları hâlâ tam olarak atlatamamışlardı ama yaralanan ya da ölen masum insanlar yüzünden duydukları suçluluk duygusuyla başa çıkma konusunda ilerleme kaydediyorlardı. Neyse ki adli tabibin asistanı Harry Peterson iyileşmiş ve kısa süre önce işinin başına dönmüştü. Harry'nin küçük kardeşine baktığı ve Nicholas Tobin'in o gün Harry'ye kardeşinin yaralandığını söyleyerek tuzağa düşürdüğü ortaya çıkmıştı.

Neyse ki ikisi de şimdi iyiydi ve bugün aralarındaydı.

Yine şükürler olsun ki Dr. McLain ve Dusty Woodruff'ın aileleri de onları suçlamamıştı. Gabe minnettardı ama hâlâ kendini suçladığı günlerin sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Terapist ona ve Patty'ye kendilerini affetmenin zaman alacağını söylemişti.

Nancy Royce da gelmişti. O ve Xavier, Houston ekibi temmuz ayında ayrılmadan önce Gabe'in evinde kahvaltıda buluşmuşlardı. Evde gözleri yaşarmayan kimse kalmamıştı.

Chelsea ve Harper da oradaydı, Harper şef ceketi ve şapkasıyla çok sevimli görünüyordu. O da hâlâ terapi görüyordu ve bugünlerde daha sık gülümsüyordu. O, Molly ve Chelsea, evlerinin saldırıya uğradığı geceden bir ay sonra Gabe'in evine yakın bir ev satın alarak oradan taşınmışlardı. Chelsea bir iş bulmuştu ve Harper mutfakta doğuştan yetenekliydi, hatta günün ziyafetine bile yardım etmişti.

Yardımcılardan bahsetmişken... "Manny, herkesin kadehi var mı?"

"Evet, Şef," dedi Manny sertçe, yıllarca sevmediği işlerde çalıştıktan sonra kendine bir yer bulmuştu. İşten çıkarılmadan önce bir fabrikada bant işinde çalışıyordu. Houston'daki marketin gece işinden ayrıldığı için de çok mutluydu. Adam harika bir aşçıydı ve Gabe onu yanına çırak olarak almıştı. Manny artık Quarter'da küçük bir apartman dairesinde yaşıyordu.

"Teşekkür ederim." Gabe derin bir soluk alarak cesaretini toplamaya çalıştı çünkü yanlarında olmayan bir kişi vardı. "Babamın elli sekizinci doğum gününü kutlamama eşlik ettiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Güçlükle yutkundu, yükselen duygularla savaşmaya çalıştı ama sonra pes etti. "Sizi burada görmekten çok mutlu olurdu. Ancak hepinizin onu onurlandırmak için gelmiş olmanıza çok kızardı."

Patty ve ailesi kahkahalara boğuldu. "Bu kesinlikle doğru," diye seslendi halası Viola.

"Babam insanların en iyisiydi. Mazlumlar için savaştı ve Nadia Hall için adaleti sağlamak uğruna hayatını verdi. Nadia acı çektiği için çok üzgünüm. Babam acı çektiği için çok üzgünüm. Masum insanlar acı çektiği için de çok üzgünüm. Ancak bu olaylar bizi bir araya getirdi ve tüm kalbimle inanıyorum ki Rocky Hebert bugün bizi bir arada görmekten mutluluk duyardı." Gabe kadehini kaldırdı. "Rocky Hebert'e."

"Rocky'ye," diye coşkulu bir karşılık geldi.

Xavier elini kaldırdı. "Burada olduğum için gerçekten çok şükrediyorum. Hayatım boyunca beni kurtaran pek çok insan olduğu için şanslıydım. Tabii ki Katrina gecesi Rocky ama aynı zamanda benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını veren öz annem. Sonra buradaki annem," –kolunu Cicely'nin omuzlarına doladı, çoktan gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını öpmek için eğildi– "ve babam, kendisi burada olmasa da bunu görseydi çok mutlu olurdu. Ayrıca birinci sınıfta suratına yumruk attığım günden beri kardeşim olan Carlos. Aynı zamanda hepiniz. Yardıma ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oldunuz." Sesi titredi ve kendini toparladı. "Bu yüzden sizlere... tüm kalbimle teşekkür ediyorum."

Kalabalığın içinden huşu mırıltıları yükseldi ve Gabe kendi gözyaşlarının arasından gülümsedi. Kadehini tekrar kaldırdı. "Xavier Morrow'a... yeni kardeşime, babamın ikinci oğluna."

Xavier başını iki yana salladı ve ıslak yüzünü elinin tersiyle sildi. "Lanet olsun sana, Gabe." Ama o da gülümsüyordu.

"Sanırım bu kadar duygusallık yeter," dedi Gabe. "Yiyecek ve içecek var, herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum." Babasının NOPT'den eski arkadaşları olan ve köşeye kurulmuş zydeco* grubuna el sallayınca ortam müzikle doldu. Gabe yanındaki Molly'ye döndü. Molly, Gabe'in başını aşağı doğru eğerek şehvetli bir öpücük kondurunca ıslıklar ve "Hop, aile var!" çığlıkları yükseldi.

Yanaklarının kızardığını hisseden Gabe de onu öptü. "Nasıldı?" diye sordu.

Molly ona sırıttı. "Öpücük mü yoksa konuşma mı?"

"İkisi de."

"On numara. Şimdi Chelsea ve Joy hepsini yemeden önce o pastadan biraz almalıyım." Tam uzaklaşacakken Gabe onu geri çekti.

"Sana haftanın her günü pasta yapabilirim. Yanımda kal."

Kadın kolunu onun beline doladı. "İyi misin?" diye sordu, her zamanki sezgisiyle.

Adam tereddüt etti. "Sanırım?"

Molly ona baktı, çok sevdiği o mavi-yeşil gözlerinde endişe vardı. "Aklından ne geçiyor?"

"Bilmiyorum. Her şey... iyi gidiyor."

"Aha." Molly anlayışla başını salladı. "'İkinci darbe' sendromu."

Gabe güldü. "Nasıl yani?"

Molly hafifçe Gabe'in karnını dürttü. "Yani ikinci bir felaketin olmasını bekliyorsun. Olabilir. Ama olmayabilir de." Omuz silkti. "Her iki durumda da yalnız değilsin."

Her zamanki gibi, ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve bu da adamın söylemek istediği şeyi yumuşatmıştı. "Tobin'in önümüzdeki hafta mahkemeye çıkması bekleniyor." Fakat aşağılık

* Zydeco: Lousiana'ya özgü bir dans müziği. (ç.n.)

piç son anda bir anlaşma yapmıştı. Şartlı tahliye ihtimali olmadan yirmi beş yıl hapis. Parmaklıklar ardında bir ömrü hak ediyordu. Aslında ölümü hak ediyordu.

Böyle bir anlaşmayı kabullenmek zordu.

Kadın içini çekti. "Bundan rahatsız olacağını tahmin etmiştim. Benim bakış açıma göre onun tanıklığı, babanın kanıtları ve Ducote'nin öldürülmesiyle birlikte Cresswell'i ömür boyu hapse mahkûm etti. Ayrıca Tobin hapisten çıktığında sosyal güvenlikten yararlanmaya hak kazanacak."

"Yeterince uzun değil."

"Hayır ama zaten o kadar uzun yaşamayabilir. O hapishane duvarlarının içinde, babasının oraya girmesine sebep olduğu pek çok insanla tanışacak. Peki ya Cresswell? Ona zaten fazla zaman tanımıyorum."

Gabe kaşlarını çattı. "Bunun kendimi iyi hissetmemi sağlaması kötü mü?"

"Hayır. Bu seni insan yapıyor." Eğildi ve Gabe'in çenesine bir öpücük kondurdu. "Seni sevmemi sağlıyor."

Adam tekrar sakinleşti, Molly'nin sözleri ilaç gibi gelmişti. "Ben de seni seviyorum."

Bu sözler yeniydi. İlk kez söylemelerinin üstünden sadece birkaç hafta geçmişti. Yüksek sesle söylemek rahatlatıcı olmuştu.

Bir geniz temizleme sesi, ikisinin de Willa Mae'nin durduğu yere bakmalarına sebep oldu; kadın kaşlarını kaldırmıştı ve yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Düğüne davet edilmek istiyorum."

"Düğün mü?" diye haykırdı Cicely.

"Şşşt," dedi Molly. "Hepiniz susun. Henüz teklif bile etmedi."

"Ama edecek," dedi Willa Mae sert bir baş hareketiyle.

Gabe sırıtmasına engel olamadı. Bu, hissetmeyi hiç beklemediği bir mutluluktu ve Tobin'in anlaşması hakkında hissettiği endişe şimdiden kötü bir anı olmuştu. "Eğer bu gerçekleşirse"

–gerçekleşmesini çok istiyordu ama aceleye getirmek istemiyordu– "teklifi ve eveti kaydedip size göndermemize ne dersiniz?"

"Yapsan iyi olur, delikanlı," dedi Willa Mae, ardından neredeyse kaburgalarını kıracak kadar sıkı sarılarak Gabe'i şaşırttı. "Restoranını kapatarak bize bu harika günü yaşattığın için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi adam içtenlikle. "Belki bunu geleneksel hale getiririz."

Cicely, pasta standının en üst katındaki eklere ulaşabilmesi için Harper'ı kaldıran Manny'ye baktı. "Yerini bulduğu için çok mutluyum."

"Ben de," dedi Gabe. "Gerçekten mükemmel bir aşçı." Ve bir gün mükemmel bir müdür yardımcısı olacaktı. Gabe'in güvenebileceği biri.

"Bakın burada kimler varmış?" Gigi teyze iki Houston'lı kadının yanında durdu. "Henüz tanışmadık. Ben Gabriel'in *tante* Gigi'siyim. Kulağıma düğünle ilgili bir şeyler çalındı."

"Ben Willa Mae Collins, bu da Cicely Morrow," dedi Willa Mae.

Gigi başıyla onayladı. "Houston'dan gelen hanımlar. Hakkınızda çok şey duydum. Nedir bu düğün meselesi?"

"Seni aydınlatalım," dedi Cicely.

Böylece üç kadın, onun ve Molly'nin aşk hayatının komplocuları oluverdiler ve düğünle ilgili her türlü şeyi konuşmak üzere uzaklaştılar.

"Özür dilerim," dedi adam yüzünü buruşturarak ama Molly sırıtıyordu.

"Ne için? Bir gün bana video kaydıyla evlenme teklif edeceğine söz verdiğin için mi?"

Gabe gözlerini devirdi. "Hiç huzurumuz olmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Molly kalçasını onunkine vurdu. "Huzur çok abartılıyor. Yarattığımız bu hayatı haftanın her günü kabul ederim."

TEŞEKKÜRLER

Denizyıldızları –Christine, Cheryl, Sheila, Brian, Susan ve Kathy– tüm planlamalar ve başlıklar için. Hepinizi seviyorum. Dominik Ciborowski, Fransızcaların hepsini kontrol ettiği için. *Merci beaucoup!*

David Comardelle, beni bataklıkta sanal bir tura çıkardığı için. Her şey çok gerçekçiydi. Sizinle tanışmak ve bataklık turlarınızdan birine bizzat katılmak için sabırsızlanıyorum!

Marc Conterato, hem bu kitapta hem de gerçek hayatlarımızda tıpla ilgili her şey için.

Dominic Degeneffe, şefler ve restoranlar hakkındaki bilgiler için.

Tina DeSalvo, New Orleans sevginizi, Katrina anılarınızı paylaştığınız ve beni sevimli aile üyelerinizle tanıştırdığınız için. Tam bir hazinesiniz.

Caitlin Ellis, yazabilmem adına tüm ayrıntıları yönettiği için.

Andrew Grey, günlük sözcük sayım ortağım olduğu için. Sözcükler beynimden, parmaklarımdan ve sayfadan uçup gittiler.

Sarah Hafer ve Beth Miller, tüm düzeltmeleriniz için.

JoCarol Jones, Xavier'e Houston yakınlarında bir mahalle bulmama yardım ettiği için. Ayrıca arkadaş olduğumuz yıllar boyunca beni kucakladığı için.

Sonie Lasker, dövüş sanatları bilgisi için. Seninle gurur duyuyorum, Bayan Harvard Mezunu. Kolay görünmesini sağlıyorsun.

Jim Nettles, silinen sabit diskleri geri yükleme konusundaki bilgiler için. Ayrıca çok mantıklı olan Kurabiye Canavarı açıklaması için.

Nancy Northcott, beni Jim ile tanıştırdığı için.

Farrah Rochon, New Orleans bilgisi için. Umarım adaşınızı tekrar görmekten keyif alırsınız!

Margaret Taylor, kadın polis memuru olmakla ilgili tüm enteresan bilgiler için; özellikle de kahramanım Molly gibi cömertçe donatılmış biri hakkında... Kemer ve omuz kılıfıyla ilgili olanı sekiz uzun yıldır kullanmayı bekliyordum, ha ha!

Claire Zion, Robin Rue ve Jen Doyle, tüm desteğiniz için. Hepinizi özledim!

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP